UNIVERSAL
LIBRARY
OU-232922
UNIVERSAL
LIBRARY

اطلاع

اس مطبع مین ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہی فہرست مطول ہر ایک شایق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معاینہ سے شایقان تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہین قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل پیج کے تین سادہ مین بعض کتب علم و اصول وغیرہ مذہبی اسلام کے درج کرتے ہین تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اوس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کا رخانہ سے قدردانون کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کلیات دواوین فارسی

کلیات حزین - یہ ایک مجموعۂ غرایب روزگار از طبع سخن آفرین شیخ محمد علی حزین اس مجموعہ مین کتب ذیل شامل ہین سوانح عمری حضرت مصنف تواریخ سلاطین و قصائد تعلیہ آنکہ اطہار دیوان و مثنویات صفیر دل و چمن انجمن و مثنوی خرابات فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ

کلیات میرزا بیدل - اس کلیات مین چار کتاب ہین - نکات بیدل - رقعات بیدل - دیوان بیدل عناصر بیدل -

دیوان بیدل - نقل از نسخۂ ولایت

کلیات سعدی شیرازی حاوی رسائل مفصلہ ذیل دیباچہ کلیات کریما گلستان بوستان قصائد عربیہ قصائد فارسیہ مراثی ترجیعات طیبات بدائع خواتیم غزلیات قدیم و صاحبیہ مفردات قطعات رباعیات مثنویات مقطعات مطائبات ہزلیات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید -

کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات

دیوان صائب کامل از نتائج طبع مرزا محمد علی صائب تبریزی شاہیر شعرائے فارسی سے -

کلیات عناصر دد واوین خسرو دہلوی مجموعہ چار دیوان - دیوان تحفۃ الصغر جو کلام صغر سن مین فرمایا - دیوان وسط الحیوۃ - کلام جوانی - دیوان غرت الکمال جو کمال عمر چالیس مین فرمایا - دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری مین تصنیف فرمایا -

کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا پورا لکھا ہوا ہم پہونچا اسی سے نقل ہو کر چھپا -

کلیات ظہیر فاریابی قصائد و دیوان رباعیات و قطعات وغیرہ

دیوان حافظ محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ہی ایضاً محشی مطبوعۂ جدید بہت خوشخط طبع ہوا ہے کاغذ کندہ ولایتی

ایضاً کاغذ سفید گندہ

شرح دیوان حافظ باحل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علیہ صاحب

دیوان شمس تبریز از کلام ولی مادرزاد محمد بن ملک داد معروف بہ شمس تبریز

دیوان فخری تصنیف فخری رشتی یہ اوستاد اہل زبان تھا رشت نام مقام کا ہی ولایت فارس مین

بحون سخن آفرین زبان تازگی بخشش گلشن جهان

نادر دیوانیکه الفاظ و معانیش شقایق تمثال رنگ بست تازگی و شگفتگیست اعنی

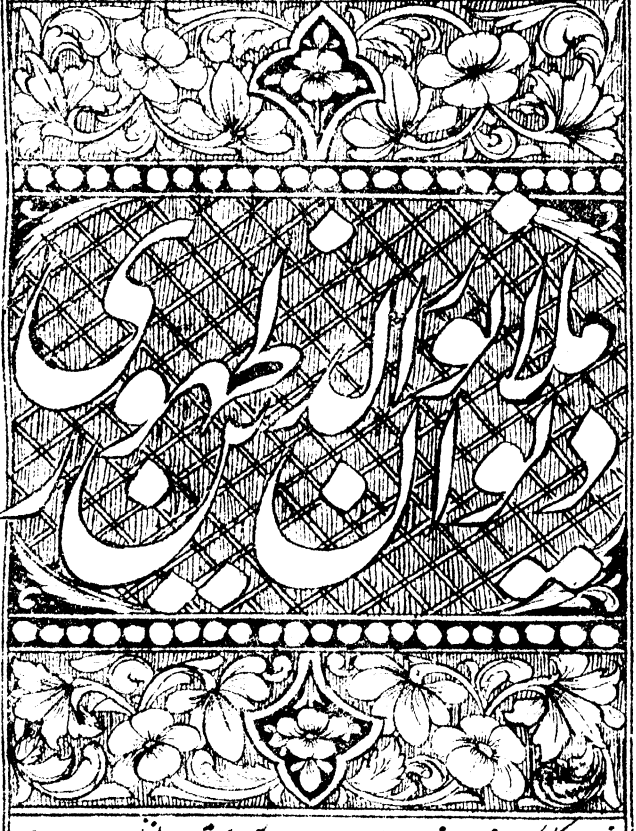

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن والامقام طرز اندیشه آوازه اوست پایه در تن لفظ جان دمیده اوست پا

در مطبع نامی منشی نول کشور بطبع متین مقبول جهان شد

اطلاع

اس مطبع مین ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہی فہرست مطول ہر ایک شایق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معاینہ سے شایقان تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہین قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل پیج کے تین سادہ مین بعض کتب علم و اصول وغیرہ مذہبی اسلام کے درج کرتے ہین تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اوس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کا خانہ سی قدردانون کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کلیات دواوین فارسی

کلیات حزین - یہ ایک مجموعہ غرایب روزگار از طبع سخن آفرین شیخ محمد علی حزین اس مجموعہ مین کتب ذیل شامل ہین سوانح عمری حضرت مصنف تواریخ سلاطین و قصائد نعتیہ آمدہ اظہار دیوان و مثنویات صفیر دل و چمن انجمن و مثنوی فرایات فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ

کلیات مرزا بیدل - اس کلیات مین چار کتاب ہین - نکات بیدل - رقعات بیدل - دیوان بیدل عناصر بیدل -

دیوان بیدل - نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی حاوی رسائل مفصلہ ذیل دیباچہ کلیات کریما گلستان بوستان قصائد عربیہ قصائد فارسیہ مراثی ترجیعات طیبات بدایع خواتیم غزلیات قدیم و صاحبیہ مفردات قطعات رباعیات مثنویات مقطعات مطائبات ہزلیات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید -

کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات

دیوان صائب کامل از نتایج طبع مرزا محمد علی صاحب تبریزی مشاہیر شعرائے فارسی سے -

کلیات عناصر دو دواوین خسرو دہلوی مجموعہ چار دیوان - دیوان تحفۃ الصغر جو کلام صغر سن مین فرمایا - دیوان وسط الحیوۃ - کلام جوانی - دیوان غرت الکمال جو کمال عمر چالیس مین فرمایا - دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری مین تصنیف فرمایا -

کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا پورا لکھا ہوا ہم پہونچا اسی سے نقل ہو کر چھپا -

کلیات ظہیر فاریابی قصائد و دیوان رباعیات و قطعات وغیرہ

دیوان حافظ محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ہی ایضاً محشی مطبوعہ جدید بہت خوشخط طبع ہوا ہے کاغذ گندہ ولایتی

ایضاً کاغذ سفید گندہ

شرح دیوان حافظ باحل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علیہ صاحب

دیوان شمس تبریز از کلام ولی مادرزاد محمد بن ملک داد معروف بہ شمس تبریز

دیوان مخفی تصنیف مخفی رشتی یہ اوستاد اہل زبان تھا رشت نام مقام کا ہی ولایت فارس مین

بعون سخن آفرین زبان تازگی بخشد گلشن جهان

نادر دیوانیکه الفاظ و معانیش شقایق تمثال رنگ لبست تازگی و شگفتگیست اعنی

دیوان اشرف

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن والامقام طرازندیشه آوده اوست پاکدرتن لفظ جان دمیده اوست

در مطبع نامی منشی نول کشور بطبع مزین مقبول جهان شد

بسم الله الرحمن الرحیم

آنکه خواهد دشت فردا رحمتش ایمان ما
گشته وصفش آفتاب مطلع دیوان ما

از گل خجلت گریبان اجتنابی میکند
خار کوئی اختلاطی کرد با دامان ما

عرصه بستان نپروردی هوای خویش را
گر نمی آمد بکار گوشه زندان ما

صد فراخ وعیش را در زلّه بندی داشتیم
گشته برخوان جگر داغ غمش مهمان ما

گریه خونین بساطی چیده در بازار شوق
میچکد یاقوت تر از پنجه مرگان ما

زود بر تحلیل هوس نی بار میماند نه برگ
لرزه حسرت چنین گر میدهد افشان ما

رفته در طوفان غم بر باد اسباب نفس
آری آری ظاهرست از آه بی پایان ما

چشم بر خون کی بلند حیرت افتادی چنین
گر نیفتادی پسند عید با قربان ما

کرده داغش سینه تاریک را خورشید زار
در غمش هر قطره خون گشته عیدستان ما

در زبان قصه پردازان سخن کوتاه ماند
از آنکه در افشا نمیگنجد غم پنهان ما

هیچ فکری را براتی نیست بر خاطر بلی
گشته یاد جمله ثبت دفتر فیان ما

هرزه میتازی ظهوری حرف یکتائی مزن
تودهای سرندیدی بر سر میدان ما

داغ می لاله دمانید ز شبینهٔ ما
روز شنبه همه زاید شب آدینهٔ ما

تلخکامی چه بلائیست ز شیرین دهنان
زهر را کام دهد شکر لبوزینهٔ ما

در نیاید بنظر هرچه در آید بنظر
نپذیرفته بجز عکس تو آئینهٔ ما

نقد و جنس دل و جان رفته بیغما نه ز کیف
تا گره بسته بسودای تو گنجینهٔ ما

گشت آنروز که تا بنده طناب گ وپی
خیمه زد داغ تمنای تو در سینهٔ ما

در خور جور و جفا مهر و وفا باید کرد
باد افزون تر ازین سعی تو در کینهٔ ما

گرنه اسراف تو میرفت ظهوری از حد
صرف امسال شدی طاقت پارینهٔ ما

عالم همه مست است ایاغ ست دل ما
شبها همه روز ست چراغ ست دل ما

مرهم نکند ناز خریدار ندارد
پرورده دوش و پرداغ ست دل ما

در جیب سمن ریخته ایم از خس و خاشاک
زان گلخنیانیم که باغ ست دل ما

واعظ چکنی دسته حدیث گل و سنبل
برخیز که شوریده دماغ ست دل ما

امید که سرگشته چو زلف تو نمانیم
بر بوی میت مست سراغ ست دل ما

هر سینه که دیدیم فرو رفته براحت
از مرحمت داغ تو داغ ست دل ما

آئینه بصیقلگر غم داد ظهوری
ایمن زدم عیش و فراغ ست دل ما

صاف کوثر نه از دردی پیمانهٔ ما
جام خورشید سفال در میخانهٔ ما

عشق آباد که مسجود جهانی شده ایم
قبلهٔ اهل محبت شده ویرانهٔ ما

انیمه ناز و تکبر نرسد رضوان را
داشتی کاش در خلد بکاشانهٔ ما

ذوق از بی غلط حسن نیابد بر جوش
آشنائی دگران گشته و بیگانهٔ ما

رازها بر سر بازار نهد گر نه نهد
آه زنجیر بپای دل دیوانهٔ ما

آب از شعلهٔ فوارهٔ مژگان خواهد
دارد از تا به تفسنده زمین دانهٔ ما

در بن هر مژهٔ قلزم و عمان داریم
کرده طوفان هوس گوهر یکدانهٔ ما

شمع از شعلهٔ حسن تو برافروخته است
گرد او پرزده پروانه پروانهٔ ما

بخت بیدار ز چشم تو فسونی آموخت
که کند خواب ترا عاشق افسانهٔ ما

غصهٔ فقر نخوردیم که افتاد بسند
عیش شاهانه زهی طبع گدایانهٔ ما

زندگانی نشود بر تو ظهوری تاوان
وای گر جان ندهی تحفهٔ جانانهٔ ما

دشمنی فکر کسان دوستی اندیشهٔ ما
عیب شغل دگر انست هنر پیشهٔ ما

جگر عشق در آمد جگر عقل گریخت
فخر شیران هوس روبهی بیشهٔ ما

نگسلد آه چه در خواب چه در بیداری
کرده پیوند بانده رگ وریشهٔ ما

شام مستان چه صفاهاست که بر هم چیده است
انیمه صبح که انباشته در شیشهٔ ما

مهر خود نیز ظهوری تو گلستانی شو
مهربانی و مهاری شده اندیشهٔ ما

عشق آورد و پی بخانهٔ ما
سر بنا وقف آستانهٔ ما

سوخت در یکدگر هوا و هوس
آتشیم آه ما زبانهٔ ما

گشته از فرق تا قدم یکداغ — بی نشانیم و این نشانهٔ ما
نرگست خواب ناز می فهمید — می شنیدی اگر فسانهٔ ما
بلبلان بهار رخساریم — شکن طرهٔ آشیانهٔ ما
کهنه گردیده بود ناز و نیاز — عشق نو گشت در زمانهٔ ما
رام ساقی و وحشی خویشیم — باده و نقل آب و دانهٔ ما
بزبان نگاه حرفی چند — گشت رد و بدل میانهٔ ما
دل بمهر و محبت تو پر است — چه گهرها ست در خزانهٔ ما
عشق آن خانمان خرابی هاست — که ترا آورد بخانهٔ ما

با ظهوری چه خوش برآمد غم
ای خوشا عیش جاودانهٔ ما

خوی تو زبان زبانها را — داغ تو نشان نشانها را
شاهین نگاه تست امروز — گشتیم شکار خانها را
گلبانگ گدائی کشیدیم — دانگی که نهد خزانها را
تا دره گوش خواب جستیم — پیچیم بهم فسانها را
تقریب بزم رستخیز کو — کردیم آخر بهانها را
خلقت بکمین خالها بود — در دام کشیده دانها را
تا در رهت از پیم نیابند — برداشته ام نشانها را
لب در پی نالگی نی افتاد — برگردانم ترانها را

نقصی به کمال از ظهوری ست

انکار مکن یگانه ها را

عشق آورده در ستیز مرا — کندی عقل کرده تیز مرا
صبر کے راه شوق میگیرد — صرفهٔ جنگ درگریز مرا
نفسم حرف طرّه می بافد — داستانهای مشک بیز مرا
بر سر راه دل نشانیدست — جلوهٔ قد فتنه خیز مرا
باشد از قطره کی برون آرد — دیده های محیط خیز مرا
در جنون ست سنگ باران — استخوانهاے ریز ریز مرا
وه چه آسان برید از دو جهان — به نگه هاے تیز تیز مرا
از نظر پیشگان حسن شناس — همه جا نازش تمیز مرا
حصه کردیم نقد و جنس جهان — همه از جمله هیچ چیز مرا
خلوت خاص عشق را بنگر — که برون کرده اند نیز مرا

خوش ظهوری بجام جوشیها
کرده از همچو او غنوز کے تو نیز مرا

خراب بادهٔ سرجوش کردهٔ مارا — بهوش باش که بیهوش کردهٔ مارا
ز ریاده باد خم و پیچ طره هاے دراز — چه حلقهاست که در گوش کردهٔ مارا
ز فرهبی به بغل در نیاید آسائش — بدرد خویش هم آغوش کردهٔ مارا
چو می ببزم تمنا بدرد خو کردیم — بروی گرم همه جوش کردهٔ مارا
درست عهد مبادا شکسته دل هرگز — بیاد آر فراموش کردهٔ مارا
براه گرم روان سوختت بیابانی — ببرق بیهده هم دوش کردهٔ مارا

ز جامه خانه عشق تو اطلس گردون
به نعل داغ تبک پوش کرده ما را

چرا بحرف ظهوری نمی نهی گوشی
بگفت و گوی که خاموش کرده ما را

خار از دخل صبر سینه ما
خرج را دست در خزینه ما

عشق بر مسند افاده نشست
داغها شرح متن سینه ما

عشق تا نیست عشق افزائی
نیست جز ما کسے قرینه ما

به سخنهاے عشق گردانی
کشتی عقل در سفینه ما

ناله در کا و کا و تیز آهنگ
دردهای نهان دفینه ما

جوهر شاهی گدایان بین
دیده درج در خزینه ما

خون اهل وفا نمے خواهد
نه کشد تیغ کین به کینه ما

تا نهد چرخ را بکینه خویش
به ظهوری بگو کمینه ما

گواه گرمی خون داغهای پیکر ما
بمهر شعله عذاران رسید محضر ما

چه نالهای ترا ز کام خشک میریزد
سرشک که باج ستاند ز دیده تر ما

شد ست کشتی صبر و شکیب دریائی
وقار کوه سبک پای ما ست لنگر ما

درین غمیم که غمگین کسے کند خود را
بفال دفتر ما حال ما ست دفتر ما

سخن گزنده ترا ز زهر لب فرو ریزد
مباد کام کسے در گزند شکر ما

چه بیکسانه نهادیم سر ببالش خشت
بغیر داغ جنون کس نماند بر سر ما

بپرد لیست صلاح سلاح پوشان را
تن برهنه جوشن ما تار کست مغفر ما

بروی گریه ما تا چگونه بخندید ـــ نشد بگو هر اشک آشکار جوهرها
بجسن بهر مداوا رگ وریدی خود را ـــ نمود عشق بتشریح جسم لاغرها

مهم تو به ظهوری بعکس صورت یافت
بلی کشیده سری عکس او بساغرها

حال من سرکرده زاری گریه می آید مرا ـــ خوش عزیزم کرده خواری گریه می آید مرا
شاید آب رفته ام دیگر بجو آید بگو ـــ حرف سرد جویباری گریه مے آید مرا
قیمتی منجواستم خود را چه حاصل برنداشت ـــ اشک آب شاهواری گریه می آید مرا
آتشم از سرکشی ترسم دهم خود را بباد ـــ آبروی خاکساری گریه مے آید مرا
حرف افشا از زبان افشانده ام لب بسته مهر ـــ از نشاط رازداری گریه مے آید مرا
رود پندارم که خواهد معذرت را آب برد ـــ کرده طوفان شرمساری گریه می آید مرا
در خوی خجلت زشرم دعوی بجا مبناد ـــ گو برو ابر بهاری گریه مے آید مرا

عاقبت دشمن بر احوال ظهوری خنده زد
این نبود امیدواری گریه می آید مرا

می امن و امان ساخته خوف خطرم را ـــ مستی شده خوش محتسبی شور و شرم را
یک نخل خزان دیده بعریانی من نیست ـــ فتان محمت ریخت فرو برگ و برم را
پروانه افسرده ام امید که شمعے ـــ با شعله کند دست و بغل بال و پرم را
از همت پاکانست که در عهده گرفتست ـــ شرمگان ترم شستن دامان ترم را
نتوان بره سعی بپای دگران رفت ـــ دنبال خود انداخته ام راهبرم را
قاصد ز تو پیش دگری هیچ نمی بود ـــ می بود اگر راه شنیدن خبرم را

تا چشم ترم روشنی رود نه شوید — در خنده بصد بحر نشاند سحرم را
این ناله ام از کام و زبان بر نتراود — کز درد تو بر هم نفشارد جگرم را
خواهم که کشایم تماشای تو چشمی — از عقدهٔ تنگی بدر آورد نظرم را
بازوی تو طوق و گرم کرد بگردن — زانوی تو برداشت چو از خاک سرم را

یارب که نگردند بدان محرم نیکان
واکرده بصد عیب ظهوری هنرم را

هر دم هوس نهد سخنی بر زبان ما — مهری ببوسه کاش نهی بر دهان ما
کم مایه است قصهٔ فرهاد و کوهکن — حرف و حکایت همه از داستان ما
چندان هزار دوره بیهوده کرد چرخ — کز روزگار حسن و عشق قران در زمان ما
انصاف نیست انیمه بودن برای خویش — بر داشت با تو سود سر یک زیان ما
دریا اگر شویم ندارد تعجبی — در قطره کی کنار ندارد میان ما
دلبر به برون دل ما کرد و لب بسی — جانان قسم نمی خورد الا بجان ما
نازم بتازه روئی پژمرده خاطران — سرسبزی بهار جهان از خزان ما
بخت نگه بزور تغافل ربود زپیش — شرحست بهر متن خموشی بیان ما
در بارگاه سوز و گداز یم صف نشین — گرمی برای دزع نهاد استخوان ما

بهر از حرفهای گدایانه شد تهی
پر شد بوصف شاه ظهوری زبان ما

کرده ام سرمه خاک راهش را — دیده ام جوهر نگاهش را
گر به گفتم فرو نشاند گرد — نفتد گل کرد جلوه گاهش را

کرده بر باغ از گل رویش — خرج دامان سال ماهش را
مے نخورد دست غالباً هرگز — آنکه گفتست می نگاهش را
نیست از حال دل غمش غافل — دارد آباد خوانخواهش را
وسعت عشق بین که کاه ربا — کرده نیک اختلاط کاهش را
آنقدر کرده ام بعلم نگاه — که ز خود کرده ام نگاهش را
راستیها نیاز من همه گفت — ناز کج تر نهد کلاهش را
دل بیندازد کنگری برخاست — کرده ام چین کمند آهش را
از خطر رسته زنهاری عشق — عیشناسد فلک پناهش را
از مریدان میکشان شده شیخ — کرده میخانه خانقاهش را
دولتش گر بپایت اندازد — آسمان آفتاب و ماهش را

شد ظهوری گدا بیاری عشق
باد حق یار و باد شاهش را

چه قامت ست که حق داده سر نماز مرا — بجلوه کند ز بن نخل برگ و ساز مرا
ز حرف صبح نفس کوتهست تا کردست — بزلف خویش سفارش شب دراز مرا
به قبله کی بروم کعبه گر نماز برد — که کرد ابروی او قبله کی نماز مرا
مبا د سینه بسفتن دهی بروم محرم — که غمزه سوزن الماس کرده راز مرا
بکعبه می بردم خضر عشق از ره دیر — که رهنمای حقیقت کند مجاز مرا
بقدر بینش خود هر کسے شناسد حسن — به بین بدولت عشق خود امتیاز مرا
فسون الفت اگر هست چرخ گاه تو نیست — باختلاط در آورده احتراز مرا

بخشم و ناز مرو گر بخشم و ناز روم — تو خود بناز برآورده نیاز مرا
زمین مدح شهنشاه نورس است این فیض — که طرز نوشده طبع سخن طراز مرا

برای سینه ظهوری نیافت گوره داغ
مدد نکرد ببالیدن گداز مرا

برسوائی حوالت کرد عشقت پرده پوشی را — غمت بر بست بتمان کرده لازم سخت کوشی را
نمیخواهد که سازد بوالهوس از سبز رویانت — سیه روباد هرکو کرد آخر زرد کوشی را
بهر قیمت بهر حاجت که آزاری خریدارم — درآوردم بهیچ خویشتن را حق فروشی را
بآن لذت نمیدیدم نوک نیش از زهر گانش — که بر لذت پرستان تلخ کردم شهد نوشی را
تمامی عمر خاشاک سر کوی هوس چیدیم — که نادان میکند بر شعله خس خام جوشی را
ازان ترسم که طوق گردنم گردد ورگ گردن — نکردم حلقه بهر گوش خود فرمان نیوشی را
شنیدن از سخن برتافت رو گو در مقام باش — درآوردم بزانو پیش نشنیدن خموشی را
فسانه از پی تیغ سخن ناچار میباید — خوشا مدگوی دارد کند فصی تیز هوشی را

سمند عیش را شاید ز رهواری برون آری
ظهوری در مصاف غم عنان داری خموشی را

نداده است حق انصاف دل فریبان را — چه عشوه ها که نداوند ناشکیبان را
بآن امید که سازند سیر حسرت شان — بخوان کام نشانند بی نصیبان را
بپرسشم قدمی رنجه کاش فرمایند — علاج ترک ملاحت گر طبیبان را
بفرعشق و جنون عجزم آنقدر زحمت — که گوشمال دهم قدرت رقیبان را
مباد پرده برافتد ز راز عریانان — که در لباس پرستند جامه زیبان را

به غنچه بین که ز بوسه دهش امان ندهند
بهار دست هوس کرده عندلیبان را

ز گونه تو اگر خطبه کنم انشا
بلاله غوطه دهم منبر خطیبان را

غریب باشد اگر در دلم وطن نکنی
چنین که خصم وطن کرده غریبان را

پرم ز پند ظهوری زبان خویش به بند
نمانده طرف ادب پی کنم ادیبان را

کس از من کامران تر نیست تا کامیست کام اینجا
ندانم بسته تر از خویش آزادیست دام اینجا

بجز دوستی از خود چو سوسن گشته ام فارغ
برای تیغ خصمی رنگ میسازد نیام اینجا

ببازار هوس خوش مایه دارانند سودائی
اگر محتاج باشی میدهندت صبر وام اینجا

ز دیوان محبت آرزوئی منصبی دارم
که هنگام تسلط عزل کرده انتقام اینجا

بیا عیدی کن و در عیدگاه عشق قربان شو
که میسازد شهادت ناتمامان را تمام اینجا

تسلطهای سلطانی ز خدمت باز میدارد
چو بنشیند بر اورنگ شهنشاهی غلام اینجا

بجوش عشق نگرفتی کف خون صاف کن خود را
که شهد عمر میگردد پذیرائی قوام اینجا

بآب رو سلامت بر در آزادگان بنشین
بخاک آستان از آسمان آید سلام اینجا

ندارد راه در میخانه غم تنگ ظرفان را
که باشد قطره را سرشاری دریا بجام اینجا

مگو در عاشقی خرجی نمیباشد چه میگوئی
بشرط نفع در رهن است رخت ننگ و نام اینجا

ز بس عرفان لبش گاهی بروی بوسه میبندد
ز جوش آرزو خوش میچکان گشتند خام اینجا

خرد در درسگاه عشق جزوی در بغل دارد
تفاخر خاصه خاصان اگر گردید عام اینجا

ندارد آن درازی ره که سالک قطره بردارد
فضای هر دو عالم کرده راه یک دو گام اینجا

ظهوری در خطر خود را نیفکندی خطر داری

که ایمن بودن صید حرم باشد حرام اینجا

یکطرف نه پرده حیرانیم ما
عید میخواهیم و قربانیم ما

بیش ازین آشفتگی در موکشش
جمع کن خاطر پریشانیم ما

گرچه منع لب ز گفتن کرده
صد سخن داری زباندانیم ما

آههای قیمتی خوش کرده ایم
منکر غمهای ارزانیم ما

چشم اگر پوشیم رسوا میشویم
در کمین کار نهانیم ما

شبنمی در روزکس نشنید گل
بلبلان تازه الحانیم ما

تا قبا سازیم بیراهن کجاست
عاشق چاک گریبانیم ما

داد ما انگشت شهدی کی دهد
تلخکامی شکرستانیم ما

در نهاد قطره چندین شور چیست
عشق طوفان کرده عمانیم ما

داهنی بر عیبها گسترده ایم
باوجود آنکه عریانیم ما

جسم کاه و کوه کاهش در کمر
از ضعیفان نمایانیم ما

توبه فرمائی ظهوری از تو بود
هم تو فکری کن پشیمانیم ما

داغت محکی عیارها را
کویت سخنی بهارها را

نی توبه پناه شد نه سوگند
بگرفت میت حصارها را

کرده به تیول خود مکرر
زلف تو بنفشه زارها را

جاگیر ۱۲
هر روز براه وعده تو
آخر کنم انتظارها را

دل گوشه کاری از تو دیدست
یک گوشه نهاد کارها را

چشمت بشراب تلخ دیدن — مستی کرده خمار ها را
از حسرت مردهٔ غمت تو — آئین بندان مزار ها را
دادیم قسم به بیقراری — برهم نزنی قرار ها را
کشتی خطر کنار دارد — آرم بمیان کنار ها را
بنشانده صبا بمیهمانی — بر چهرهٔ من غبار ها را

زنار زر سبحه بس ظهوری
بگذار بجرقه تار ها را

اشک دویده بر عنان تو سن ها میهایرا — وای که کرده صد زبان شوق تو وای وایرا
گرچه شکار لاغرم کوشش فربهم ببین — صید کمند کرده ام سرزندهم خدای را
صد چو دو است فاله بند بر سنز خوان احتم — داده ندای الصلا ناله سینه خای را
دست تصرف صبا بستم از آه بر قفا — کرده اجاره چشم جان سرمهٔ خاکپای را
نام فراق میبرم زهر ز کام میجهد — راه مباد بر لب این حرف زبان گزای را
در دل ربودگان ماند نهفته در زبان — داده غمت بسینه سر آه نفس ربای را
رشک بلاست الامان مرد وصال نیستم — بادرهی بکامش این غیرت غم زدای را
جوش زند بفرقها عشق بفرسایه اش — مغز بستخوان من بالد اگر همای را
رفته ز دست کار ها چشم تر است و جلها — تا بکجا برد شنا سالک سینه سای را
پردهٔ گوش مخملی پرده محملش شود — چون بزبان در آوریم از غم خود درای را

نیست عجب که شد فزون قدر ظهوری فقیر
حشمت عشق میدهد بادشهی گدای را

جز به بندت نفتد خاطر آزادهٔ ما
غیر نقشت نه پذیرد ورق سادهٔ ما

عشق ساقی شده مستی نه بآن هشیاریست
که شود شورِ تمنا نمک بادهٔ ما

برکمر تحفهٔ جان قاصدِ دل گشته روان
امین از راهزنان باد فرستادهٔ ما

جمله دلها برهِ عشق تو در پیش و پس اند
پیش پیش همه از دست عنان دادهٔ ما

غیر آن سینه ندارد که مهیا سازد
چشم بر داغ تو دارد دل آمادهٔ ما

زهد را سوده شود جبهه زبس سجده شکر
گر کنی پاک لب از بادهٔ سجادهٔ ما

فلک از دشمنیِ خاک نهادان برشد
ندهد دست بر خاستن افتادهٔ ما

مشورت با دلِ تنگست ظهوری در عشق
فال بگشاده غم از دفتر نگشادهٔ ما

نیست جز مرگ کشتی ورنه دشتی چاره مرا
پارسائی شده رهبر تو میخواره مرا

رفتن از پای سفر کرده نشستن بودست
نتوان ساختن از کوی تو آواره مرا

فارغم از گله با خویش قراری دارم
نیست امید وفا از تو جفاکاره مرا

پیش من چاره مردن چه بلا آسانست
اینچنین ساخته هجرانِ تو بیچاره مرا

ناتوان گشته ام از سنگدلی همچو سبو
بستر از آهن و بالین سزد از خاره مرا

آنکه صد بحث و ز اثبات قبولم کردست
باورم نیست که رو ساخته یکباره مرا

آه ازان اشک که چون وقت تماشا آید
آید از رشک و شود مانع نظاره مرا

تحفهٔ شوق چو کردیم ظهوری تقسیم
جگر چاک ترا سینهٔ صد پاره مرا

بشیری خرامید بنخجیر ما
کم از سعی کس نیست تقصیر ما

صداقت هر خنده آید برون — خرابی چه خوش کرده تعمیر ما
جنون هرگز این تازه روئی نداشت — نشسته برو گرد زنجیر ما
کمان خرده از زه انداختیم — خطا نیست در تیر تدبیر ما
شود زود کوتاه رنج سفر — بلندست در سعی شبگیر ما
بعشق جوانان جوان مانده ایم — چنین کرده ارشاد ما پیر ما
زبان دگر دام کن کو قلم — درانشای حرف ورق گیر ما
تو خود شرمساری دگر میکشی — نگوئی اگر عذر تقصیر ما

رود بوی مشک و پرد رنگ لعل
ظهوری محال ست تغییر ما

هوس گنج برآورده ز تعمیر مرا — ترک تدبیر علم کرده تبدبیر مرا
کم ازانم که در معذرتم باز زند — پیش ازانی که دهی خجلت تقصیر مرا
رفت سودای تو خوابم ز سر ای دیده بیا — نه پسندند زین دم تعبیر مرا
سنحره عیش و طرب چون دگران میبودم — که نمیکرد غم و درد تو تسخیر مرا
تن پرستان دگرانند چرا ریزد آب — واعظ از قصه جوئی شکر و شیر مرا
مرشد میکده غم چو خلاص داد — داد بس توبه ز سالوسی تزویر مرا
اگر این پیش زلفست وفا خواهد کرد — داده دیوانگی وعده زنجیر مرا
در گذشتن نتواند نگه از کشته او — تا تسلی ندهد چشم سکون گیر مرا

درد کن ریش جگر خوب نکو دانشد
میبرد عاقبت این شور بکشمیر مرا

نام شهر ۱۲

بریاد تو زهرها شکرها
بی روی تو شامها سحرها

بی عشق تو مرده زندگانی
بر پا بهوای تست سرها

پروانهٔ آفتاب آراست
از شمع رخت بشعله پرها

راحت ننهاده بالش نرم
زیر سر داغ تست از جگرها

گنجایش دیدنی نماندست
بر بسته ز دیدنت نظرها

عشقم بجهاند از خود و رفت
آورده برونم از خطرها

گاهی که کنم دعای وصلش
دم بر نفسم دهد اثرها

کی وصل بار منعانی آرد
در خود نه کنند اگر سفرها

گوشی بکشای تا بگویم
از بیخبران شنو خبرها

یاد تو ز خاطر ظهوری
وا کرده بروی خلد درها

کنم در عشق مکتب خانه خود کوه ها مون را
بیا موزم طریق عاشقی فرهاد و مجنون را

پل مجنون بروی دجله بستم از نم مژگان
بسیل گریه خواهم داد آخر نیل مجنون را

چو قاصد میفرستم آنقدر فرصت نمیدارم
که از خون جگر رنگی دهم در نامه مضمون را

چرا غافی کنم هر شب باختر های داغ دل
باین روز سیه از رشک دارد داغ گردون را

نه تنها نقش نامت بر نگین دل هوس کردم
ازین حسرت نصیبی کرده ام هر نقطهٔ خون را

جنون پوست پوشان ترا مغز دگر باشد
رسد شان گر نقند از خیرگی در پوست مجنون را

ز رود دلنوازت ناله از میدار نجتان شد
پی خواب دگر افسانه خوان کردیم افسون را

ظهوری چشم ظاهر بین ز عکسش در جلا دارد

که از داغ دلم آئینه کاری کرده بیرون را

از تاب سینه شعله برآورده داغ ما
صرصر طپانچه نخورد از چراغ ما

مرهم در آشست کبابیم از غمش
یارب که هیچ سینه نسوزد بداغ ما

خود را بهار ساخته بیرون نهد قدم
افتد اگر گذار خزان را بباغ ما

دیوانه شد بهار گلی بوی کرده ایم
سودای طرح کرده جهاند دماغ ما

گردید بخت نیز همایون بصرف عشق
گیرد همای فال بگلبانگ زاغ ما

از چشم پر خمار تو در می فتاده ایم
مستی بجای قطره چکاند ایاغ ما

از جان داغدار ظهوری نشانه ایست
هر لاله که میدمد از باغ و راغ ما

غم ساخته نیست هست مارا
خوش کرده وفا شکست مارا

بیهوده پایمال گشتیم
دستی نگرفت دست مارا

بر نغمه زیر و بم گرفته است
افغان بلند و پست مارا

در مهبت خم فلک ندارد
دوران می یک نشست مارا

افتاده هزار غصه بر هم
مژده دل غم پرست مارا

ساقی گزک گزیدنی بخش
یک ره لب بوسه هست مارا

آورده برون ز ننگ تغییر
درد ت نخ ز ننگ بست مارا

مکشای خدنگ کین ظهوری
فرسوده مباد شست مارا

کرده ام محرم دل غمزهٔ غماز ترا
هر زه گو ساخته ام چشم سخن ساز ترا

جز به بیهوش نبخشند شراب غم تو
غیر رسوا نه سزد محرمی راز ترا

زور زاریم به بین قدرت عجزم بنگر
کز نیاز دگران بازردم ناز ترا

سایه گسترده همان فکر شکاری دارد
می نهم طعمه بچنگل ز جگر باز ترا

زان کمانخانه ابروست قضا صید افگن
خوش بر انگیخته ترکِ قدر انداز ترا

تو بدشنام کنی زنده مسیحا بدعا
عزت و قدر دگر داده حق اعجاز ترا

شد ظهوری ز تو پامال فلک گر خواهد
نتواند که کند پست سرافراز ترا

نازم آن جادوئی پرافسون را
که کشد از جگر رگِ خون را

نه پسندد گدا به نعلینی
ارزشِ افسر فریدون را

میکند تیزتر بمعجز عشق
آب تیغش زبانهٔ خون را

نغمه بر نغمه گر بریخت دلم
ناله در ناله جست قانون را

بر لب خشک ماهیِ میخندی
گریه تر کرده نیل و جیحون را

خندهٔ صبح را بآب دهم
شب چو آرم بگریه گردون را

چشم لیلی تحفه مے طلبد
از صبا خاک پاے مجنون را

رسم و قانون جماعتی دانند
که ندانند رسم و قانون را

خواجه از گنج فقر مایه نداشت
برد با خاک رشک قارون را

رفت دل از برای پاس درون
بظهوری گذاشت بیرون را

آباد کرد عشق تو جانِ خراب را
در خرمنِ عطش زده برق سحاب را

یک دیدن ست آفت یکشهر جان و دل
لطفست بر مدار ز عارض نقاب را

تاب کمر خرابی صد خون مرا بدست
مگذار زیر کاکل پرپیچ و تاب را

تا مست بوسه روز جزا قسمت بیا
خواهم بلب چشی بنوازی شراب را

بخشیده اند روز ازل عمر می مگر
از روزگار وصل تو فصل شباب را

هجران ندیده نخیر چه داند وصال چیست
از عدل شاه پرس دیار خراب را

بر شعله نگاه نکردیم جان سپند
دل سوخت بر تحمل ما اضطراب را

روزم سیاه کرده ماهیست کز غمش
آتش بجانمان زده اند آفتاب را

برهم نمیزنند همه شب دیده کز سرشک
الماس ریزه در ته پهلوست خواب را

تیزست آتش ای دل دیوانه دور تر
هشدار خام سوز نسازی کباب را

عشقت معلمست ظهوری ورق بدر
در نقطهٔ مطالعه کن صد کتاب را

هوای صبح بخشد تازگی گلهای خرم را
چه نسبت با گل پژمردهٔ مانیض شبنم را

سر دعوی چو در بازار سودای تو بگشایم
بیک غمزه دهم عشرت و عیش دو عالم را

دلی در همسری از کار خود بیرون نمی آید
سلامت دار یارب دلربای طرّه درهم را

مشقت بر مشقت دشمنان تشنه لب رایس
فراغت در فراغت باد سیرابان زمزم را

معاذ الله که زهر دل گزا در کام جان دارم
که مغز استخوانم میگزد افعی ارقم را

ندارم طاقتی وآن زتاب بند میسوزد
ز دلسوزی خدا محروم گرداناد محرم را

ظهوری مژده بر عیش آمد و بگشای آغوشی
دل پیچیده خوش بر بست محکم دهن غم را

نالهٔ را پنجهٔ دهم حبیب در و گردون را
گریه سر و اکنم و بحر کنند ماهون را

ابر در دعوی چشم نه بجا یا فشرد
روبرو کرده بهر گوشه دو صد جیحون را

خواستم از اثر نامه شود گرمی نشد
چند بیهوده در آتش فگنم مضمون را

میتوانم بدمی چاره صد افعی سازم
عقرب هجر فگندست بمرگ افسون را

در ره هجر تبان سد سکندر کاهست
کرده در گوشهٔ غم عشق صد افلاطون را

هر برونی بدرون آمد و جا تنگ شد است
بیم دارم که بگیرند زمن بیرون را

محو در لذت کیفیت او شاه و گدا
داده زهر تو عجب چاشنی افیون را

میکنم لاغری خویش بصد خنده نهان
تا نمایان نه کنم فربهی مجنون را

غیر آری و بلی رانده ظهوری از لب
نیست در کام و زبان جای چرا و چون را

آورده ام پیش نظر هر گوشه صد گلزار را
تا برای پای دل خوش کرده ام کمخار را

دارم غم پیکان او میبرد زنگ سینه ام
چون پیش آن سازم نشان این تخته زنگار را

ایدل در بیگانگی مزن که باور میکنند
هر چه کردی آشنا آن آشنا بیزار را

زنجیر میباید دگر کاکل مپیشان بر کمر
از پرده می افتم بدر در پرده کش خمسار را

این شعله کز کانون جان هر میکشد بر آسمان
در هر شرر دارد نهان صد داغ آتشخوار را

در مهر بت ای برهمن دیگر در دعوی مزن
تسبیح را بستان زمن تسلیم کن زنار را

دامان زهد هم گشته برای شیخ از من در گذر
آلوده چون سازم دگر از توبه استغفار را

ریزد ظهوری در زبان این هر ادر کام جان
تلخی گر آید بر زبان موج شکر گفتار را

نخواهم داد روز حشر از کف دامن خود را
نه بینم تا بکف دامان گل پیراهن خود را

گل صد بوستان از جیب اگر بیرون هم شاید
که از داغ محبت گلبنی کردم تن خود را

پی نظاره از گلشن دوانم صد چمن بیرون
چو آئین نبدم از خاشاک کوی گلخن خود را

چو از دل سختی خوبان حکایت در میان آید
نگویم خود کنی تعریف سنگ دامن خود را

بدست آرزو این تخم در خاطر همی کشتم
که میبینم بجای برق حسرت خرمن خود را

توانم آنقدر در مهربانی همدمی کردن
که بهر خاطر او دوست دارم دشمن خود را

ندارد غالبا آب مروت تیغ بیدادش
ظهوری برکشی تا کی بحسرت گردن خود را

یارب اثری دعای ما را
صبری دل مبتلای ما را

اندک رحمی ستمگران را
اندک سنجی وفای ما را

خوشحال وصال کو که وارد
در قهقهه ها بهای ما را

در سینه نفس نماند و نواخیت
دشنام کسی دعای ما را

فریاد که خوش فرد گرفت است
بیگانگی آشنای ما را

جان فرش ره خیال او باد
دانسته ره سرای ما را

سر کوب نزاکت همن کرد
خار ره عشق پای ما را

جان در ره عشق کن ظهوری
ضامن شده بقای ما را

گریه خوش کرده دیده ما را
شسته نقش جریده ما را

نمکین عشوه به شور آورد
هوس آرمیده ما را

یارب از صید غیر درگذران
شوخ عاشق ندیدهٔ مارا

رشک با شکوه همزبان نکند
خانهٔ لب دریدهٔ مارا

اشک خونین چه خوش خیالی بست
پشت دست گزیدهٔ مارا

کو چنان شادئی که رحمت کند
پشت از غم خمیدهٔ مارا

آه اگر وصل در بغل نکشد
دل هجران کشیدهٔ مارا

وای گر باز بر نگردانند
جان بر لب رسیدهٔ مارا

ره ظهوری نمیتوان بستن
رگ صد جان بریدهٔ مارا

میکشد سوز ناز ماتم ما
عیشها عاشقیست برغم ما

از تماشا بخانه ره بردی
اگر آئی بسیر عالم ما

راز در سینه میکند سوراخ
خون چکانست آه محرم ما

از برائے طراوت گل روی
چه ضرورست چشم پرنم ما

عیش این رتبه از کجا میداشت
گر نمیشد شریک با غم ما

گشته با زلف پر شکست درست
نسبت روزگار درهم ما

در دگر گره در دل نمیگردد
غم ما را گزیده مرهم ما

لب خشکے نگاه میدارم
شاید آید بکار زمزم ما

با ظهوری خمش نمیشد رام
بی سبب نیست از خود این رم ما

برنزد ناله سر از لب ما
گر نشد شعله از تف تب ما

بفسون و فسانه دست نیافت | کوتهی بر درازی شب ما
محالباً جلوه غیر خواهد داد | سینهٔ بر سنان یارب ما
بر خموشی زدیم اگر نزند | در دو انگشت ناله بر لب ما
مطلب خویش در میان نهاد | با اجابت دعای مطلب ما
زیور گردن گرفتاریست | طوق سودای سیم غبغب ما
در ره شرح عشق می پویم | برده تحقیق پی بمذهب ما
میتوان ابجدی بقول آموخت | که دهد خویش را بمکتب ما
کار بر ما عجب که گیرد تنگ | آن کز و شد وسیع مشرب ما

باظهوری نگشت رهبر فلک
داد از دست طالع چپ ما

هموار گشت خوش بره دین معاش ما | کز دست ریزه کاری ما بست تراش ما
چندانکه پای سیر رود کشت آرزوست | از تخم حسرت قرهٔ اشک پاش ما
گلبرگ نا شنفته زده بر لاله طعنه رنگ | خونها بنزای گشت دل پر خراش ما
معمور مدعی که نهان ماند مطلبش | ما را خراب کرد تمنای فاش ما
با را امید وصل چه سنگین بسته اند | ترسم که در تلاش نمیرد تلاش ما
با اهل رسم قدرت همسایگی نبود | آمد برون ز کوچه عادت معاش ما
اطلس بشال ما نرسد پیش نازکان | جانهای فدای مشتریان قماش ما
باید هزار گریه با ما بها سے کرد | کاید بتبسمے بلب انعاش ما
میلوی چپ کس بنظر در نیاوریم | زیرا که هست از جگر خود تراش ما

برخوان ورد چشم ظهوری نگشت سیر
گویا بعقد کاسه نخچند آش ما

بحصول آشناست مطلب ما
همزبان گشته اشک با لب ما

بازشیرازه بسته رشتهٔ وصل
دفتر حال نامرتب ما

گریه گو فتنه کن ز دیده دگر
صلح کرد ست خنده با لب ما

حاسدان آه یار بی دارند
کار خود کرده آه یار ب ما

وصل آبی بروی کار آورد
سوخت هجران در اتش تب ما

ماه عید و سعادت ازلی
کرد گردون نثار کوکب ما

عیش صد روز عید رفت و نکرد
گاه دامن فشانی شب ما

گر نمیکرد قرب او حاصل
کی ظهوری شدی مقرب ما

سهو د بر عرش سروری سر ما
خاکپای کسی ست افسر ما

شرف وصل پر تو افگند ست
فارغ ست از وبال اختر ما

کلک حسرت رقم نمیزد
آرزو کرده طرح دفتر ما

شوق در عین دامن افشانیست
زده در شعله خرقه اخگر ما

گشته سوز و گداز بر ما ختم
عمر داغ ست زیب محضر ما

آنکه از پیش ما نمیگذرد
بر نمیخیزد از برابر ما

شکن طره انگره خالیست
دل ما را چه کرده دلبر ما

خندهٔ مدعی بسی آید
ز خم مرهم بروی زخم خنجر ما

رو ظهوری جلای آئینه ده
تا به بینی صفای جوهر ما

آورده سیه غم تو معشرت سرای ما
در عاقبت ز ننگ نه بیند بلای ما

برخاست از خزانه هستی صفیر عجز
خوش کرده جا بقا بجوار فنای ما

از بار خوف هست زمین گرچه در نشیب
کاهی ست در برابر کوه رجای ما

رسوا شدیم راه کما نهاکشاده شد
بیگانگی ز حد نبرد آشنای ما

زین تیغ کینه که بدست تغافل است
گاهی کرشمه گر نکند رحم وای ما

پیش که میکنیم شکایت که سر زند
دشنامی از لب تو بجیب دعای ما

خوش اشکار تیغ تغافل زدی و ماند
در گردن نگاه تو صد خونبهای ما

فکر سفر ز رشک سری میکند بدل
خالی مباد بر سر کوی تو جای ما

جانت بلب رسیده ظهوری ز جور او
ناگاه شکوه نه کنی بی رضای ما

ای زرویت بهشت منزل ما
عیش آزاد کرده دل ما

چشم بر هر طرف که گردانیم
رخت افگنده مقابل ما

دیده برهم نمی زند حیرت
در و دیوار نیست حائل ما

دست تقدیر بسته روز ازل
بر دم خنجر تو بسمل ما

تف خورشید دوستی برچید
نم بود و نبود از گل ما

بر دل ماست هر کرا داغ ست
دارد از داغ طالع دل ما

عشق را نیز کشته می بینم
سخت تر هست تیغ قاتل ما

جان و دل هرچه هست میگیرد — در بهای نگه مقابل ما
پای ما را روائی دگر است — آخر اخر ست منزل ما
عالمی را زبا بهای جرس — میدواند بکعبه محمل ما

ازمی دوستی ظهوری را
میدهد توبه شیخ عاقل ما

ای وصل تو اصل زاری ما — عزت شده از تو خواری ما
گو رنج برو که کرد راحت — از داغ تو منبه کاری ما
طغرای سعادت ست این داغ — بر جبهه دوستداری ما
امید که روز حشر بخشد — ما را با میدواری ما +
حاشا که نمی دریغ دارند — از مزرع خاکساری ما
تر باد سر آستین عفوی — از جبهه شرمساری ما
روئید زر عیار رایج — از سکه کم عیاری ما
آرام برای خانه گردد — در کوچه بیقراری ما
مستی و جنون دو جرعه نوشند — از ساغر هوشیاری ما

ایمن شده از خطر ظهوری
آری شدی ز نهاری ما

ای غمزت ناز پرور دل ما — زهر چشم تو شکر دل ما
جان فدایت که با همه شوخی — نروی از برابر دل ما +
عشق هر رخنه که بود گرفت — بار قفلست بر در دل ما

قلزم شوق و موج عشوهٔ تو
کشتی صبر لنگر دل ما

در ازل کرده حسرت تیغی
جامهٔ چاک در بر دل ما

سنگی در گرو گذاشته
از پی بیع گوهر دل ما

ای ظهوری مدد که غوغائی
عشق آورده بر سر دل ما

عشق آمد و سیمرغ رباشد نگس ما
از جبهه گل سجده کند خار و خس ما

هر جا که بهاریست برآورده سر از خاک
در سایهٔ سرسبزی نخل هوس ما

ای فاخته پرواز چمن از تو که گردید
بال و پر ما بر سر کوی قفس ما

سهلست ره سدرهٔ امید گزیدن
نگذاشته از نامزد تو بدسترس ما

صبح حرم وصل دود از پی محمل
شبگیر بلندی زده بانگ جرس ما

فرش رهش از فرق قبول آورد اقبال
هر جا که قدم پیش نهد ملتمس ما

وقتست که نازیم به نخجیر گه کام
آورده سگ نفس هری در مرس ما

میخواست که صد مرحله از پیش فتد پس
زد دست ظهوری بعنان فرس ما

باز میرقصد جنون در حلقه زنجیر ما
باز در کوی خرابی میکند تعمیر ما

همسفر گردید خضر عشق و رخش انگیختم
صبح روز کام شد گرد ره شبگیر ما

جیب طاقت از هجوم چاک دارد بر میان
لجهٔ توفیق دردی شد گریبان گیر ما

شب سرای خواب روشن شد ز شمع دولتی
فال داغ دل برآمد از لب تعبیر ما

ای دعا جیب تهی تا چند گردی در بدر
رو اثر در یوزه کن از آه بی تاثیر ما

خوش کمان کینهٔ بیگانگان زه کرده اند
برای گر باشست و زد آشنائی تیر ما

هیچکس عمری باین تلخی ندارد غالباً
دایهٔ غم کرده زهر حسرتی در شیر ما

تا زبان مدعی میشد مسلمان کاشکی
غسل میدادش بآب قصهٔ تکفیر ما

با وجود این جنون در صید سیمرغ مراد
بافت دست عقل دام از رشتهٔ تدبیر ما

شمع تعریف شبستانی ظهوری برفروخت
صبحگه خورشید رو مه از شعلهٔ تقریر ما

عشق کجا که تا خورد خون امید و بیم را
تازه کند بدشمنی دوستی قدیم را

ناز و نیاز عمر ها زور هم آزموده اند
نیست حریف عمر ما سرکشی ضنیم را

بر سر کوی بیکسی گرد رخ چو روبدم
دیدهٔ تر در آستین خون فگند نسیم را

نقب بریده بر جگر حسرت سیم غبغبان
گریه بصرفه وا مکن کوی سر گنج سیم را

سیل سرشک ما مگر بر سر شست و شو رود
بخت زتار آه ما بافته این گلیم را

شد نم دیدهٔ خشک تر رخصت گریه بیشتر
خانه بشور آورد مکرمت کریم را

پا بگلیم کش دلا طور کجا و ما کجا
آمده سنگ روبسر ملتمس کلیم را

در حرمش ز خودسری کار صبا فتاده پس
قرب بنام ما مگر پیش برد نسیم را

رشک گرفته رخصتم لب نگزود ندامتم
نیست ظهوری دگر رهزنی ندیم را

دامنم بر نمیتابد فسون پیر و برنا را
جنونی کو که درزنجیر پیچد کوه و صحرا را

نشد از تند باد آه ماه و هفته طولانی
سرشکی کو که گردابی کند امروز و فردا را

بحسرت قطره زیر چوبش ار کشادی سینه می بیند
امیدش در بغل زین تنگ تر میخواست جا را

دو عالم یوسف ما قیمت یک جلوه میخواهد
که میگوید جواب دعوی حسن زلیخا را

دعا در حسرت دشنام می میرد لبی بکشا
گره شو گو نفس در سینه اعجاز مسیحا را

به ننگ نفس نامم ساخت با خاک سر کوی
بهر جا میروم از فخر بر سر میبرم پا را

کجا دل بست مرهم باین آسودگی کردی
نکردی روی اگر در خویش داغش سینه ما را

برای گریه دیگر در جگر آبی نمی بینم
اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه ما را

هلاک غارت آرام و زر دانند آگاهان
دلا گر بینوایی وزر خود بشناس کالا را

بیال دل ظهوری بر سپهر عشق پروازی
که کنجشک حقیر خود شمارد اوج عنقا را

عشق بتان سرشته صفا در سرشت ما
از صبح کینه تافته شام کنشت ما

حکمش کتابه گشته پی طاق عرشیان
این رتبه حد کیست زهی سرنوشت ما

ای آنکه آگهی از رقم جبهه نیستی
خطی برآوریم که خوبست زشت ما

با جور عاشقان چکند جور زاهدان
خون بهشت زاهد و خاک کنشت ما

تخمی که گریه کرد بدامان ما بهای
در فصل خنده قهقه روید ز کشت ما

گشتیم خاک خاک نگردید آرزو
در کاخ وصل رکن نشین با خشت ما

در برزخ فراق ظهوری برآوریم
از آب وصل گل شده چاک سرشت ما

رشک اخگر شده اشک از تق نظارهٔ ما
شعله در بال سمندر شده غوارهٔ ما

آرزو چشم زد کور نگاهان نکنم
پرده از گرد رهی بافته رخسارهٔ ما

خاطر از حال دل بادیه پیما جمعست
کار خود ساخته زآوارگی آوارهٔ ما

چرخ در کینِ ضعیفان نشود صلب حنین
شیشهٔ او نخورد پهلوئے از خارهٔ ما

میتوان یافت غرض تر بلب رسوائیست
کرده بیطاقتی این فکر که دربارهٔ ما

نکند شعشعهٔ حسن تو اگر بدرستگے
نبرد ره تماشای تو نظارهٔ ما

شست مژگان کماندار مرا داد که دوخت
چشم بر نخجیرِ پیکان جگر پارهٔ ما

رحم گاهی بشفاعت در جرأت میزد
کشته افتاده بشمشیر ستمکارهٔ ما

لذت ذکر جگر یافت ظهوری که ربود
سبحه از نقل طمر نجانه میخوارهٔ ما

ساختم از کار معزول اختیار خویش را
پیش ازین ضائع نمیسازیم کار خویش را

از خزان مرگ گلزار حیاتم ایمنست
کرده ام فصل تماشای بهار خویش را

خلعت خواری نمیزیبد کسی را غیر من
گردهی تشریف هم بی اعتبار خویش را

ذره بر خورشید آغوشی بحیرت کرده باز
خوش فریبی داده امیدوار خویش را

میتوان افشاند گاهی چین لفی بر صبا
پرسش مغز پریشان روزگار خویش را

با قرار و عهد تو بادیگری ما را چکار
پاس میداریم ما عهد و قرار خویش را

سینهٔ دیگر ندارم زود تر بیرون فگن
اخگر رشک از گریبان و اخدار خویش را

ترسم از بیطاقتیها ناگهان جوشی زنیم
پرمنه بر داغ کاریها مدار خویش را

غمزهٔ صیاد تا کی بر زمین خواهد نشست
رحم پرور کن جگرگاه و شکار خویش را

در غبار کوی غم روزی ظهوری کشتگم
آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را

دل از اندیشهٔ وصل تو عالی کرده همت را
تماشا در تماشائی تو حیرت کرده حیرت را

دو عالم یوسف ما قیمت یک جلوه منجوا
که میگوید جواب دعوی حسن زلیخا را

دعا در حسرت دشنام می میرد لبی بکشا
گره شو گو نفس در سینه اعجاز مسیحا را

به ننگ نفس نامم ساخت با خاک سر کوئی
بهر جا میروم از فخر بر سر میبرم پا را

کجا دل بست مرهم بالین آسودگی کردی
نکردی روی اگر در خویش داغش سینه ما را

برای گریه دیگر در جگر آبی نمی بینم
اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه ما را

هلاک غارت آرام و زوانند آگاهان
دلا گر عشق میخواهی مزن خود شناسی کالا را

بیال دل ظهوری بر سپهر عشق پروازی
که کنجشک حضیض خود شمارد اوج عنقا را

عشق بتان سرشته صفا در سرشت ما
از صبح کینه تافته شام کنشت ما

حکمش کتابه گشته پی طاق عرشیان
این رتبه حد کیست زهی سرنوشت ما

ای آنکه آگهی از رقم جبهه نیستی
خطی برآوریم که خوبست زشت ما

با چون رعاشقان چکند جور زاهدان
خون بهشت زاهد و خاک کنشت ما

تخمی که گریه کرد بدامان ما مهای
در فصل خنده قهقه روید ز کشت ما

گشتیم خاک خاک نگردید آرزو
در کاخ وصل رکن نشین با دشت ما

در برزخ فراق ظهوری برآوریم
از آب وصل گل شده چاک سرشت ما

رشک اخگر شده اشک از تف نظاره ما
شعله در بال سمندر شده غوّاره ما

آرزو چشم زدگور نگاهان نکنم
پرده از گرد رهی بافته رخساره ما

خاطر از حال دل بادیه پیما جمعست
کار خود ساخته زآوارگی آواره ما

چرخ در کینِ ضعیفان نشود صلب چنین
شیشهٔ او نخورد پهلوئے از خارهٔ ما

میتوان یافت غرض تر لب رسوائیست
کرده بیطاقتی این فکر که دربارهٔ ما

نکند شعشعهٔ حسن تو اگر بدرستگے
نبرده تماشای تو نظارهٔ ما

شست مژگان کمانداز مزاد که دوخت
چشم بر نخجیر پیکان جگر پارهٔ ما

رحم گاهی بشفاعت در جرات میزد
کشته افتاده بشمشیر ستمگارهٔ ما

لذت ذکر جگر یافت ظهوری که ربود
سبحه از نقل طبرزد نه میخوارهٔ ما

ساختم از کار معزول اختیار خویش را
پیش ازین ضائع نمیسازم کار خویش را

از خزان مرگ گلزار حیاتم ایمنست
کرده ام فصل تماشای بهار خویش را

خلعت خواری نمیزیبد کسی را غیر من
گردهی تشریف هم بی اعتبار خویش را

ذره بر خورشید آغوشی بحیرت کرده باز
خوش فریبی داده امیدوار خویش را

میتوان افشاندگاهی چین لفی بر صبا
پرسش مغز پریشان روزگار خویش را

با قرار و عهد تو بادیگری ما را چکار
پاس میداریم ما عهد و قرار خویش را

سینهٔ دیگر ندارم زود تر بیرون فگن
اخگر رشک از گریبان اغدار خویش را

ترسم از بیطاقتیها ناگهان جوشی زنیم
بر منه بر داغ کارها مدار خویش را

غمزهٔ صیاد تا کی بر زمین خواهد نشست
رحم پرور کن جگرگاه شکار خویش را

در خمار کوی غم روزی ظهوری کشت کم
آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را

دل از اندیشهٔ وصل تو عالی کرده همت را
تماشا در تماشائی تو حیرت کرده حیرت را

کجا سعی قضا سیمرغ دل را بال و پر بستی / نبودی دانه از خال تو گردم محبت را
ز تاب دردکاهی گشته ام در کنج بیتابی / بزور آرزو دل میکشد این کوه حیرت را
خراش سینه را گر از شگاف سینه نبایم / ز دندان نخیها بر لب زخم اهل ملامت را
سلامت از همه راهی بروای صبر خوش باد ت / اگر واقع خود از ما هم سلامی هم سلامت را
اگر میبایدت در کوچه آسودگی منزل / برون ریز از سرای طبع رخت هم و عادت را
نگهدارد خدا صبر دل من این فروشستم / باشک شوق از رخسار خال این گرد همت را
شراب عشوه چندان کرد ساقی در دش کارم / که از مجلس برون بردوش بردم صبر طاقت را
نبازم خشم مستی را که هر ساعت ز هشیاری / کند خاطر نشانم معنی لفظ مروت را

ظهوری شمه از حال زار خود کجا گوید
نه گنجاند اگر در یک حکایت صد شکایت را

بخونم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را / بانصاف آشنائی باد شوخ بیمروت را
بطوبی قامتی نازم که آب تیغ بیدادش / دواند در رگ و پی ریشه نخل محبت را
چنین گر بردلم امروز حسرت رحم ننماید / بخون آغشته خواهم کرد فردای قیامت را
گر افتد از ملاحتهای خوبان شور در لبها / تو رحمی کردی از رشک نمک جان ملاحت را
ز آتش پاره دارم چنان هنگامه گرمی / که در لبهای ناصح میگدازد از خوش نصیحت را
چرا معنی ننالد هر دم از هر وشی صورت / رهین همتی دارد مجاز با حقیقت را
ز طعن خویش و بیگانه جان من وطن کاهد / موافق ساز با طبعم خدایا آب غربت را

کجا از عهده ذکر ستایش بر آیم
مگر سازد ظهوری سبحه گردان شکر را

بها یارب نماید طالع ما روزگاری را
که ببیند در بغل نخل تمنا نوبهاری را

جز این تعویذ در دفع سیه بختی نمیباشد
که از زلف تو بر بازوی جان بندیم تاری را

نبخشد ضعف اگر قوت چسان بر دوش جان بندد
گدای ناتوانی بار عشق و مهریاری را

شدی صید ایدل از خمی نخوبان دیدهٔ حسرت
چه میسازی نگاه آلوده فتراک سواری را

برای حبیب بختم ای صبا گر از گلستانی
نیاری دامن پر گل چه مانع منت خاری را

باین زیبندگی هرگز ندیدم اشک گلگونی
شبی شاید که گیرم در حنا پای نگاری را

مهیا کرده رشک آلوده وصلی طالع شورم
بزهری میچشم ناچار شهد خوشگواری را

بکامم آرزوهای غیر تم از دست بد عهدی
بمغزم داده سر خوش حسرت امید خواری را

ظهوری کوی میگیرد سراغ چهره حالم
نسیم دشت غم هر جا برانگیزد غباری را

بهار آمد جنون دیگر بصحرا میبرد مارا
خموشی باز بر هنگامه بندی داشت نخوارا

بکوشش نیست ممکن عشه از سیماب برچیدن
شکیبا کے تواند کرد ناصح ناشکیبا را

کمند زره بر خورشیدی پیچ کشش ننگر
بطوفان محبت قطره شورانند دریارا

بشرط کار یوسف راز لیخا میخرید از خود
ترنج و تیغ را نازم چه رنگین کرده سودا را

فسون پرواز تر از عشق در عالم نمیباشد
دم طفلان نادان میدمد پیران دانا را

مرع را در رزک گیری تلاش پیشدستی کن
نهال عشوهٔ ساقی چه رسوا کرد فتوی را

ز شرمساد تو گردید ست ثابت جلوه پردازی
فرو زد دیده در خود سرو بن از شرم دعوی را

برای خلد تک خواهد تافتن در فرخ
ازین زیور که ایزد از جمالت داده دیبا را

ز خاک و خون تمر بان گستنگانت سرمه سازم
جلای چیرتی بخشم مگر چشم تماشا را

زهی خجلت براهت عرض انجم پرده شد آخر
ظهوری رو نکردی از چه زخم مرهم ما را

زبیماری چه راحت پهلو بستر پرستان را
مبادا زخم مرهم سینهٔ خنجر پرستان را

نمیجوشد زکام شهد خوبان لذت زهرش
زچشم افگند رحمش تارک مغفر پرستان را

زجنبشهای مژگان نهرهای خون روان گردد
بکاوی روز محشر گر رگ نشتر پرستان را

کشیدی درد غیرت نالهای تلخی از کامم
اگر بودی مذاق زهرها شکر پرستان را

سبکروحانه در بحر تعلق دل زخود برکن
که کشتی برنمیتابد غم لنگر پرستان را

دران صحرا که میگردد سمندر رشت خاکستر
میاد اندیشهٔ پرواز ربال و پر پرستان را

سجودت تا شود برجبهه تا وان یکره ای زاهد
تماشای رکوع شیشهٔ ساغر پرستان را

ظهوری بر سر خوان قناعت تیزه چینی کن
که سیری احتیاجی نیست هرگز زندر پرستان را

برنتابد جگر درد کشان درمان را
نه پسندد سر شوریده سران سامان را

میچکد شعلهٔ صد کوره زهر قطرهٔ خون
بفشارند اگر داغ دل خامان را

عاملی را بیکی لحظه کند قتل اگر
برتغافل نگمارد نگه پنهان را

زور حسنش کشد از جان ملامت کش مهر
ریشهٔ نخل غم سرو قد کنعان را

خلق را مژدهٔ آسایش خواب آوردم
ضعف الناله بزنجیر کشد افغان را

شعلهٔ عشق بت از عقل برآورده ما
چشم زخمی نرساند شررش ایمان را

تیرش از سینه چرا دیر برون می آید
پیش خود دل گذرانیده مگر پیکان را

کار با مرحمت وصل فتادست دگر

بسکه سر کرد ظهوری ستم هجران را

دل بره سبکپیان یافته رسمای را
بردم تیغ میبرد جان به نهنه پای را

بر رخ غمکشان کشد گریه ترا نهای تر
غصه گرآورد بکف دامن ها میهای را

زهر فراق خورده ام شهد وصال بایدم
کز رگ و ریشه برکنم تلخی جان گزای را

رشک رقیب میخورم لیک عوض نمیکنم
با لب خنده خیز او دیده گریه زای را

سایه رنگ نازکم برد بپرتش زبال و پر
بخت بقرقم ار کند بال فشان همای را

دست نهاد بر سرم عشق بلند قامتے
خاک رهش مگر کنم فرق سپهر سای را

غیر نبود صید او باد زخود خیالتے
آتش خس نواز را باز مگس ربای را

شوق چه راه سر کند خضر چه میکند کسی
داده بآب اشک ما منت رهنمای را

ساخت بمین عشق تو کار ظهوری ترا
خسرو ملک گو به بین طنطنه گدایرا

میرود بیرون گزند عقده ها از کار ما
عشق میسوزد سپند از سبحه بر زنار ما

در محبت انچه میگوییم اول میکنیم
پاره بیش ست از گفتار ما کردار ما

گر بلند پیهای عشق آنست خواهد پایه داد
عرش را در سایه کوتاهے دیوار ما

نخل دردش از زمین سینه محکم کرده باد
شکر راحت برده دل از ناله جرخوردار ما

هیچکس را پایه مانیست در مهر و وفا
کبر و ناز خواجگی کج می نهد دستار ما

هر خوی خجلت بیند از بیدادی خود دگان
خواست عذر تو بهای جمله استغفار ما

بر شب هر کس نسیم خواب صبحی میوزید
دیده از انجم تر د بر هم شب بیدار ما

عشق ما در کار جسم و چه جانها کنده است
از مروت نیست این گر نیست منت دار ما

فقر را در سایه داری با غنا سنجیده ایم
در ترازو میزند موی اندک و بسیار ما

یک سخن ناخوانده نگذارد غرورش ارچه عجز
دفتری می پیچد از هر حرف در طومار ما

گرم سعی داشته ایم از شمع خود رونق نگر
پر فروشی میکند پروانه در بازار ما

خون ما را جوهر آلایش تبغیش نبود
در جواب ما دلیل ماست دعوی دار ما

فکر دیگر کن ظهوری چون تواند آمدن
خدمت عقل و جنون از عقل ما هنجار ما

شد طبیب ما محبت منتش بر جان ما
محنت ما راحت ما درد ما درمان ما

ساده شد لوح ضمیر از نقش فکر دیگران
شکر لله محو شد در یاد او نسیان ما

زاهدا فسرده گو گرمی مکن خواهد فتاد
زآه برق رحمتی بر خرمن عصیان ما

چشم را آئینه کی غرق جلا بودی چنین
گر نبودی در برابر دیده حیران ما

عید چون قربانیان از رشک کو در خون نشین
طالعی دارد ز شمشیر غمی شریان ما

تار از رگهای جان بستیم بر قانون درد
میزند خوش ناخنی بر سینها افغان ما

صد ارم در هر نگاه و صد ختن در هر دماغ
طرح کرده رنگ و بوی لاله و ریحان ما

چشم زخم خاطرست اندیشه حور و پری
بسته آئین خاطر ما نگارستان ما

رونق بازار ارباب محبت ظاهرست
مشتری جز ما که باشد بر در دکان ما

بی فنا نتوان ظهوری بهره برگشت از بقا
کو چنان مرگی که منت ها نهد بر جان ما

هستی ما انقلاب شد آن رخ جان فزا را
کاش بر زن افکند برق وجود سوزرا

راه بصبح چون برد شام غم بلا کشان
کرده ز سال و مه سبوی شام فراق روزرا

زخم دل ست و سوز جان بهیده منع چون توان
نالهٔ لب خموش را گریهٔ چهره سوز را

همره پارهای دل راز تو می فتد برون
حیف مران بسوی ما ناوک سینه دوز را

دررهٔ وعدهٔ تو دل گرچه دوید عمرها
بخت بدش نکرد طی مرحلهٔ منوز را

بمجلسی که درآئی شوم سپند آنجا
سپند وار درآتش فتد گزند آنجا

بشهر عشق خبر زان محله ام که خورند
قسم بنجمی خاطر نشند آنجا

حدیث سادگی شال من بچین نبرند
زشرم بستر و نقش از پرند آنجا

برون نیامدهٔ از خفیف بستی طبع
اگر باوج روی در شوی بلند آنجا

کشاد کار خود از دیر دیده بود مگر
دلم بصومعه رفت و نگشت بند آنجا

بعشق ابروی بت طاق دیر محراب است
زسجده فرق حرم باد بهره مند آنجا

چه رائج ست زر داغ در دیار خبوشان
بنام تارک من سکه میزنند آنجا

ببزم شوق چه شیرین شدست گر تلخ
بزهر خنده دهد باج نوشخند آنجا

بعرصه تازکه بر دیده ها جلا سازد
زسرمه سائی نعل سم سمند آنجا

حصار سینه زراوت چه رخنها میداشت
اگر نه داغ تو میکرد کوچه بند آنجا

متاع دل چو بیازار درد و غم بردی
خموش باش ظهوری چو من چند آنجا

بخلوت آمد و برقع زرخ فکند آنجا
رساند خوش مددی عشق چشم بند آنجا

فتاد و کنگر ایوان کبریا زبلند
نگشته آه و فغان کسی کمند آنجا

نگه کمند رسائیست در شکار گهش
بهیچ تیغ نبریده هیچ بند آنجا

ز خنده سیر نگردیده اگر ای گل — مجلسش رو در پرخویش خوش نخند آنجا
نگه بجلوه گهش برگزیده می آرند — چه دولتی که فتد دیدنی پسند آنجا
چه رونق ست که در مجلس پریشانیست — چرا سپند نسوزند برگزند آنجا
باین امید که چشم و چراغ باغ شوی — ستاده گلبن ما صد کف سپند آنجا
چمن ندیده ز قدرت کشیده تر سنخلی — نهالهاست همه رکوتهی بلند آنجا
تمام شب ز شبستان کشند سوز نفس صبح — اگر بروی تو یکدم بسر برند آنجا
دریغ کو تو دائم کسی نخواهد شد — همین قدر که شود بخت ارجمند آنجا

محال نیست ظهوری نجلد دوزخ هم
خدا کند که نباشند اهل پند آنجا

برو ای باد خدمت کن در دولتسرائی را — ببوس از فرق عجز و خاکساری خاک
سخن کردن نمیدانم کس از من هم نمیرنجد — فدایش کز فراقش ریخت خون آشنا
بیابان غم هجران هوائی طرفه دارد — که در طوفان آتش پرورد شبنم
ندارم شکوه لیک از مروت نیست بیداری — که بگذارند در دست بلا میدست
بمردم از جدائیها ندارد پرسش احوال — بره میباش کو چشم توقع بیوفا

ظهوری بسته بر روی دعا آب اثر آری
بسر سبزی بشارت باد کشت مدعائی را

برگرد رسوائی مگر از پرده نای ما — چنگ ملامت ساز شد از طالع
گر در مزار کوی غمم دادست صد داغ ستم — کز دست درد سینه کم جان تمام
تنگست صحرائی رجا لیست اوج مدعا — نگشود همت عقدها از رشته پرو

صد اجبشیم کم مبین پامال حسرت اینچنین
بر شاهد کام آستین افشاند دست نازما

ما را چنین روز سیه بر کرده از خورشید و مه
جیب و گریبان نگه چشم نگه پرواز ما

از لطف خط مشکبو پرمایه تر از آرزو
هم حسن بی انجام او هم عشق بی آغاز ما

دریای عشق و صد خطر مسکین ظهوری کم سفر
دستی تواند زد مگر در دامن اعجاز ما

خم عشق گر دیده مهمان ما
کباب جگر دیده برخوان ما

رسانیده رضوان بکوثر پیام
بآب سراب بیابان ما

قسم خورده آئینهٔ تیغ عشق
به بیتابی چشم حیران ما

نهالی که بار آورد چاک دل
خورد آب از خون شریان ما

اثر در سر کوی دل خانه ساخت
بمعماری آه و افغان ما

نشد نسبت آشنائی درست
رفو را بچاک گریبان ما

بزهر نگه داده بودند آب
سنانی که زد زخم بر جان ما

بنازم بران تیغ عاشق کشی
که رنگین شود عید قربان ما

ریاض ارم آرزو کرده
ظهوری سری کش بزندان ما

شهد برد چاشنی از کام ما
ریخته این زهر که در جام ما

دانه نبودی اگر از اشک غم
طائر عشرت نشدی رام ما

کار خود آخر زدعا ساختیم
گشت بی رنجه زدشنام ما

در نصیب من و رنجش بدل
رفته چنین قسمت قسام ما

صد شب غم از پی هم میرسد — روز طرب نیست در ایام ما
مغز ورع خشک نبودی چنین — کامش اگر تر شدی از جام ما
شوق کرا نیست نخواهند دید — روی وطن طاقت و آرام ما
باد مبارک سفر غم که شد — صبح طرب گرد ره شام ما

گر نکشد تیغ ظهوری بمیر
میرود از حد اگر ابرام ما

زد رایح دل شده روشن چراغ کوکب ما — بگذرد رفته سحر پیش طلعت شب ما
ستاره سوختگانیم لیک داده قضا — با آفتاب شرف از وبال کوکب ما
ز راز لوح و قلم آگهیم نیست عجب — که کلک عشق نوشت است لوح مکتب ما
برهم سیر قدم زن که هر طرف بینی — هزار دیر و حرم در فضای مشرب ما
عجب که از مرض رشک جان برد صحت — چنین که مغز نوازست شعله تب ما
به تیغ کینه مادست گو مبر دشمن — که ناوکی بجهاند ز شست یارب ما
ز شوق آنکه بپای کسی فرو ریزد — چه بوسها که هوس جمع کرده بر لب ما

ز دین و کفر ظهوری فراغتی داریم
برون ز مذهب و کیشیست دین و مذهب ما

تافت ز رویی صفا آئینه جان ما — باز جلا پرورست دیده حیران ما
گوش ملامت شنو باز ضرورت شناست — صد سخن ناشنو نیست بفرمان ما
پنجه بیطاقتی گو دگر آسوده شو — چاک سری میکشد خود بگریبان ما
بی غلطی نیز نم نالهٔ فریاد نیست — بهره چه افتاد اثر در پی افغان ما

ازین هر سو دهد هر سو فغان صد زبان
گزیند به دو او نسخه بدبان ما

هوش چنین گر برد عشوه پنهان او
زود فتد بدلا قصه پنهان ما

رخت طرب برده ام چون بگلستان وصل
قفل ظهوری چراست بر در زندان ما

عشق او کرد خوب زشت مرا
زده بر هم گل سرشت مرا

تخم اندوه را منم دهقان
هیچ آفت مباد کشت مرا

زاهدا نام کعبه خود نبری
مده آلودگی کنشت مرا

در صنم خانه جبهه فرسائی
کرده تعبیر سر نوشت مرا

رو ظهوری بفکر عشرت باش
سوخت غم جان غم سرشت مرا

محرمی کو که برد پیش کسی نام مرا
وا کند سر سخن نامه و پیغام مرا

در زبان قلمم نیست بجز نام کسی
گر زبان قلمش کرده برون نام مرا

صبر میجوشد و اسباب سفر می بندد
پختگی کرده وداع آرزوی خام مرا

بر لبم میگذرد تلخی صد قافله زهر
کرده گم چاشنی شهد ره کام مرا

کی چنین رام شدی آهوی شهری چمن
سر نمیداد بصحرا اگر آرام مرا

کو نمرغ سحر وصل که بنیائی بخت
بشکاری بنوازد شکن دام مرا

بظهوری عجب آزار نماید ایام
خوانده آرام دل خویش دلارام مرا

در گرفتست در خلوتسرا با ماهتاب مشب
شبنم خوش شب نشینی میکند با آفتاب امشب

چراغ خلوتم پروانه افکند در گردش — که تاب غیرتش خورشید را دارد کباب امشب
بدین داده ام از هر بن مو دیده دیگر — بحکم دولت بیدار روز است خواب امشب
تغافل گرچه هرم در میان می افکند خود را — نه پاید سوال یک نگاهم بی جواب امشب
امید دیدن فردا برون میبرد رخت از دل — بجا واقع شد این تعمیر احوال خراب امشب
در آغوش دلم آسوده خاطر بود مدتها — نمیدانم بی ما چیست حال اضطراب امشب
لب ساغر نمی آید برون از خنده شادی — که خوش مستانه در پیمانه میرقصد شراب امشب
چه ساز دلنواز است این همین عشق آن مطرب — ببال از نغمه ترکور گ خشک رباب امشب

نمی جنبد دل بیطاقت از آغوش آسایش
ظهوری تحفه آن طره کرده پیچ و تاب امشب

مژه دُر داشت در کنار امشب — بود آری شب نثار امشب
از رخ شام غوطه زد در صبح — روز ها بود شب بکار امشب
روز بازار جان عکسش بود — مشتری بود غمگسار امشب
بر نهال خزان رسیده عیش — داشت هر برگ صد بهار امشب
تا سحر لب بخنده مهمان بود — داد اشرگ میهای زار امشب
نمک خنده های شیرین گشت — مرهم سینه فگار امشب
داشت ساقی بچهره گل گل — زهد را مست خار خار امشب
باکه این در میان نهیم که داشت — زر خورشید در کنار امشب
عید هرگز نکرده بود ایام — بود نوروز روزگار امشب

بظهوری وفای وعده سپرد

نسخهٔ دردِ انتظار شب

بیدل و بی‌پروای جان عیب‌ست عیب
مایه‌دار فکرِ زیان عیب‌ست عیب

لبِ تهِ دندان کش از حرف کنار
این حکایت درمیان عیب‌ست عیب

نطق بیدردان نمی‌آرزد جواب
عاشق و صاحب‌زبان عیب‌ست عیب

بیدلان را بر سرِ خوانِ جگر
غیر داغش میهمان عیب‌ست عیب

یوسف از زندان نیاوردی برون
سیرِ باغ و بوستان عیب‌ست عیب

گوش ازین گوهر تهی کن از شاخ گل
منع بلبل از فغان عیب‌ست عیب

گر نساید در سجود آتشت
جبهه داغ استخوان عیب‌ست عیب

از تو جز بیداد و کین مطلوب نیست
چهرهٔ نامهربان عیب‌ست عیب

درد میباید ظهوری دلنشین
نالهٔ خاطرنشان عیب‌ست عیب

بازوده تاب طرهٔ پُرتاب
تو ده کن یک جهان دل بیتاب

گریه از حسرتِ تماشایت
بر ترا شید دیده‌ها از حباب

فرض چون طاعت حرم بربا
سجدهٔ ابروی تو بر محراب

بخموشی نیاز کرده سلام
بر نگاهِ تو داد ناز جواب

عیب افسانه در رفوکاریست
گریه در هم دریده پردهٔ خواب

این کند با کتانِ صبر و شکیب
سیرِ ماهوشان شب مهتاب

نالهٔ بر بنا گوشش میرقصد
در و دیوار رگ زد این بمضراب

داد از تشنگی و سیرابی
گشته‌ام غرق در محیطِ سراب

لاغر بهای سنجت بین که نداشت — خون مارنگ و رسن قصاب

کینه از سینهٔ ظهوری رفت
شد بمین محبت از اجباب

شد دم غواص نیسان دل شب — بیارای دیده باران دل شب
باشکم توده نسرین دم صبح — زآهم دسته ریحان دل شب
بآن عالم فروزی مهر رخشان — یکی لعل از بدخشان دل شب
سر هر لذت و ناز و نعم — جگرخوار یست بر خوان دل شب
گل اختر شود پژمرده در صبح — خوشا سیر گلستان دل شب
به بین گریهٔ صبحی گرفتم — بآه و ناله سامان دل شب
کشیدم در گریبان سینه صبحی — بدست افتاده دامان دل شب
نه بینم روی تاریکی که کردم — بداغ دل چراغان دل شب
تجلی سنج خود را میتوان کرد — نگه میدار میزان دل شب
کجا صحت بود در کعبهٔ فیض — نکردی سطح بیابان دل شب
تبا ریکی دل خضر آب نوشد — دل و جان من و جان دل شب

ظهوری بادشاه نیمروزی
زهی حشمت زهی شان دل شب

بهر غم و درد سبب مطلب — مایهٔ راحت زتعب مطلب
کام بزهر غم اگر غوطه خورد — چاشنیش شمهٔ طرب مطلب
بادت ازنیست که در روزگار — نیست وفا راست زچپ مطلب

هست بدشتام بتان احتیاج — همتی از شرم و ادب میطلب
شاد بیک غمزه نتوان زیستن — ناله صد درد و زلب میطلب
تا نفس صبح کشد شام تو — پرتو دل در دل شب میطلب
چیست که آن نیست میسر بسعی — هرچه نداری ز طلب میطلب

مرهم لطف است ظهوری ضرور
زخم ز شمشیر غضب میطلب

آتش عشق کرد دود امشب — سوخت از غم دل حسود امشب
شام من از شگفتگی فرمود — صبح را پیش خود سجود امشب
گر شرار چراغ ما می شد — قدر خورشید میفزود امشب
دیده تر بگریه شادی — جوهر خویش را نمود امشب
نافه از چین طره گشت دلم — بوی دولت ز خود شنود امشب
نگهی داشت دایگی هوشم — تا می زمن ربود امشب
ناخن نغمهای مطرب ما — چه بلا دل خراش بود امشب

بخت هم دوستی ظهوری کرد
گره کار خود کشود امشب

جان مرده دردی که بدیرای دوا نیست — زخمی که مرهم شود آلوده زما نیست
از ذره اگر کمترم ار گرم روانم — خورشید درین راه چو من سوخته پا نیست
با دو نفس بلبلش افروخته دارد — دامن زنی آتش گل کار صبا نیست
ای کرده ادا سجده ابرو تیو محراب — بیقدر نمازیکه بیاد تو قضا نیست

باشد بنشش لرزهٔ اندوهِ جدائی
هر کس که بسودای تو از خویش جدا نیست

صد جانِ مقدس بیکی خس نشمارد
ننماید اگر روی چه عجب روی نمانیست

دستست که دست ست بر و داغ تمنا
چون داغِ تو داغ دگران سینه رهانیست

گردید گره حسرتِ تو در دلِ سنبل
روزیکه ز موی تو صبا عقده کشا نیست

در یوزهٔ خواری نتوانند عزیزان
دشنام شنیدن ز لبت حدِ دعا نیست

ای چرخ جفاهای تو شد صرفِ ظهوری
رحمی که غلط کرده از اهلِ وفا نیست

وحشتم برد بخلوت همه جا انجمن ست
همزبانش تو بی آنکس که بخود در سخن ست

بصنمخانه نسیمی سر کوی تو وزید
سمن و لاله بت خار و خسِ برهمن ست

لاله و غنچه چرا شعله و اخگر نشوند
دری از گلخنِ ما باز بروی چمن ست

در لحد منتِ کس بار بر و دوش مباد
ای خوش آنمرده که گردِ سر راهش کفن ست

زود دل سرد زپرویز کند شیرین را
داغ تلخی عجبی بر جگرِ کوهکن ست

تو نظر باز نه ورنه تغافل نگهست
تو زبان فهم نه ورنه خموشی سخن ست

شوق هر جا که برد قوتِ سر پنجهٔ بکاست
چاک بر جیب رود سینه اگر پیرهن ست

منکه اویم همه ناسازی و بیگانگیم
چون نباشد همگی مهر و وفا او که من ست

تا ن ظهوری زگلِ مهر بهاری ندمید
کمتر از خار و خسی کار گلستان شدن ست

ریش دور از دل و جان نیش اگر مرهم نیست
بیوچ آن خوشدلی و عیش که منغش غم نیست

شبنمی نیست گلِ عارض خوبان در روز
همه شب گر نگهِ سوختگان در هم نیست

کام در تلخی شکر نهند زهر شناس
ایدل این غم که ترا ساخته غمگین غم نیست

نفس سرد با فسردگیش کرد علم
علم آه ترا شعله چرا پرچم نیست

حبذا درد اگر بازئ درمان نخورد
ای خوشا زخم اگر دست خوش مرهم نیست

سعی برگشته رهی بعد و سر سر قربست
آنزد مرده چه شورست که درماتم نیست

مست حرفست لبم پیر خرابات کجاست
راز رندان ترا شیخ حرم محرم نیست

هیچ جا تیغ غمت صرفه نبرد ست بکار
مرده چه رشکی که شهیدان ترا مرهم نیست

سیر چشمانه ظهوری بنشین شور مکن
جز قناعت نمک مائدهٔ عالم نیست

خورم شکست گر آسیب مومیائی نیست
بمغز درد درآیم اگر دوائی نیست

نماند هیچ حجابی غم جدائی نیست
میان ملتو حائل جز آشنائی نیست

بمین درد تو گشتم علم بآزادی
ز قید نالهٔ نفس را دمی رهائی نیست

بپای تیغ تو سر بر نمیتوان بردن
شهید این هوسم خون من بهائی نیست

ز بادهٔ تو نشد دلق پارسا گل گل
کدام داغ که بر جان پارسائی نیست

دلم ز موی تو شبگیر تیره روز نکرد
باین نشانه که در صبح روشنائی نیست

بزخمه کاری هر غم توانم آهی زد
ولی مرا نفس نالهٔ جدائی نیست

ز تیغ هجر تو مرهم چه زخمها که نخورد
شکسته دل تری اینجا چو مومیائی نیست

ز کاوکاو صبا غنچه غنچه تر گردد
ز سنبل تو اگر در گره کشائی نیست

غرض ز انده در آب دعا ظهوری را
مخوان ز مدعیانش که مدعائی نیست

خلوتسرای جسم ز جانانه پر شدست
جان کوچه گرد گشته بلی خانه پر شدست

لاجرعه در کشیم لبالب ز زندگیست
جای هراس نیست که پیمانه پر شدست

از کف اجل فگنده کلید در فراق
این قفل بی کشاد ز روزنداره پر شدست

زین ایمنم که تیغ جدائی علم کنی
هر قطره خونم از تو جداگانه پر شدست

صیاد آهویت سر مازد همار بس
بر هم فگنده دام تو از دانه پر شدست

در دست عشق تا سر زنجیر زلف تست
سر تا بپایم از دل دیوانه پر شدست

گاهی که داد نرگس شوخت سری بخواب
از ناز دو عشوه بستر افسانه پر شدست

شور نگس بلاست ز شیرینی هوس
کو جلوه های شمع که پروانه پر شدست

آید چرا گران ستم عشق بر کسی
این بزم آشنا که ز بیگانه پر شدست

صد گنج در بهای ظهوری ستد تهی
دریوزه دلش ز گوهر یکدانه پر شدست

لاله از داغ دل من دمن زدست
آتشی در سینهٔ عالم زدست

نالهای بیاد اوت رخت بست
گریهٔ بر دیدهٔ پر نم زدست

سادگیهائی گدای کوی عشق
نقش واژون بر نگین جم زدست

گر زیادی داشتم در باختم
کس چنین نقش مرادی کم زدست

بود تعمیر خرابیها ضرور
آب و خاک من غمی بر هم زدست

در دلش ناسور ها خوش کرده است
زخم این زخمی که بر مرهم زدست

آید از راز ظهوری بوی خون
مهر و مشت بر لب محرم زدست

از نگاه تیز هر جا ترک چشمت تیر ریخت
از دل و جان بر سر هم یکجهان نخجیر ریخت

رامد در جوی سحر آبی که رخت روز برد
چشم تر اشکی که از شوق تو بر شبگیر ریخت

چون من از زور جنون مجنون نشد زیر و زبر
اشک و آهم بر زمین و آسمان زنجیر ریخت

طرّه مرغوله داری دارم و در پیچ و تاب
عقدهٔ کارم چه پرسی ناخن تدبیر ریخت

باد عفوت گر نرفت از چهره ام گرد گنه
بر زمین خوی مرا از خجلت تقصیر ریخت

میتوانم تا رگ افلاک بشگافم هنوز
گرچه شمشیر دعای من دم تاثیر ریخت

تا ن نیفتی بر زبان بگذر ز سودای خرد
عشق بنگر کز مس ما سود بر اکسیر ریخت

ره چه بودی کافت درمان نبودی درد را
بر بنای صبر ما ویرانی تعمیر ریخت

گر ظهوری کرد در پیری جوانی غیبت
چشم مستش باده در جام جوان پیر ریخت

دلها اسیر آهوی صیاد گیر تست
آزاد کیست آنکه بصد جان اسیر تست

درد تو ننگ دارو و درمان نمیکشد
مرهم کشست زخم که از تیغ و تیر تست

بخت سفید ساخته شام و سحر مرا
روزم سیاه کرده ز زلف چو قیر تست

افغان جمله از دل وحشت گرا یتو
فریاد من ز خاطر الفت پذیر تست

خود را بآب گریه دهم یا بباد آه
گر هستیم غبار ضمیر منیر تست

باز آمدم ز عربده مجنون عدیل من
داری اگر قبول تو لیلی نظیر تست

گشتی شکار درد ظهوری بخود بناز
شادم که دام من نفس ناگزیر تست

مغز همه از نهال عشق ست
برگ همه از نهال عشق ست

در پیرهن زمان نگنجد — از نالهٔ ستخ که نالهٔ عشق است
کنجشک تو پرورد به سیمرغ — پرواز اگر ببال عشق است
در جیب گل این شمامه بوئی — از خلعت شمال عشق است
بر دفتر ارتباط افلاک — شیرازهٔ اتصال عشق است
نم خیز ترست چشمهٔ چشم — در هجر که خشک سال عشق است
عیش ابدی که دارد اصلے — فرعے غم بیزوال عشق است
گشت اطلس چرخ رشک فرسود — از رشتهٔ ماکه شال عشق است
کس نیست بخیره چشمے عقل — در عجز زگوشمال عشق است
با آن همه بے نیازی حسن — محتاج بخط و خال عشق است

کوثر نکند تلف ظهوری
تفتیده لب زلال عشق است

هر جا خرابی ست در آبادی من ست — رشک اسیری همه آزادی من ست
خضر از برای راهروان نشسته سعی — از خود مدد که رهبر و دیدن من هادی من ست
در هر رگی نشانده دلم رشته رشته جان — آن نیش غمزه را مژه فصادی من ست
بر رو فتاد بخیه بکن ذکر خرقه ام — دردهای اشک سبحهٔ شیادی من ست
تیغی نهاده در کف من عشق عمر بخش — در خون نشسته مرگ ز جلادی من ست
در هم شگفته غنچهٔ دل از بهار غم — صد خلد برگی از چمن شادی من ست
بال و پر ملایکه در گرد حیرت ست — او سوختن بدام تو صیادی من ست
گر دیده بیت دون هوس سرنگون ز من — سوگند اهل عشق بفریادی من ست

ظهوری

خامی با آفتاب در و دشت کی برد
مجنون اگرچه سوخت بآزادی من ست

شاگردی ظهوری دیوانه کرده ام
در گوش عقل حلقهٔ استادی من ست

دل تمنای طپیدن کردست
صبر با رام رمیدن کردست

کرده شاگردی سیماب شکیب
اینک انداز پریدن کردست

دیده بر زانوی دیدن نشست
عمرها مشق پریدن کردست

تا رسیدست درین راه کسی
که بر آورد رسیدن کردست

گریه بر قطرهٔ راهش زده بود
این زمان میل دویدن کردست

تیر جنبش کف یوسف را
زیر سا طور بریدن کردست

خورده پیچ صفت طرهٔ سخن
حلقه در گوش شنیدن کردست

پوشش جامه بغیر از زانی
منفش از جیب دریدن کردست

رشک پرورد تو مهانی خویش
بسر انگشت گزیدن کردست

خوش نمی گشته ظهوری به نیاز
سود از ناز خریدن کردست

برو فرگار تو آرام خلق بیتابیست
شب از فسانهٔ عشق تو روز مهتابیست

اگر نقاب کشی پشت بر نماز کنم
که روی قبله دران ابروان محرابیست

کشید یوسف را یعقوب دل بجا فتن
چنین که پیچش زلف تو در رسن تابیست

بتیغ عشق تو از بس هوس رمیدم سر
درون کوشش دکان پیش قصابیست

خریدن از نگینان بروزگار تو ناز
همان معامله آب شور و صرابیست

شدست از سر زلف تو راست کاریکی
پی کشیدن دلهای خلق قلابیست

عجب که نوبت دل سینه مهد بر زخم
نگاه دور ترا انداز تیر پرتابیست

ز سرو قامت بادام چشم پسته دهان
سر شک لاله رخان فندقی و عنابیست

بموج گریه نگیرد کنار تو میدم
ز مردمک که بدریای دیده گردابیست

با بر چشم ترم چون رخت نوازد عشق
کدام باغ باین تازگی و شادابیست

ثبوت عشق ظهوری بنفی آدابست
بدرسگاه خرد بحث گاه آدابیست

صید حرم بامنی بسمل تو نیست
سرگشته آنکه گم شده محمل تو نیست

میباش منفعل که باین دستگاه حسن
کس را برات مرحمتی بر دل تو نیست

مجنون بدر دویده ز خم من ز خویشتن
سر کردن آنچنان بر دش عاقل تو نیست

محتاج خضر نیستی ای راهرو اگر
حرف سراغ سنگ ره منزل تو نیست

بسم الله این مسیح که کردش حساب بخش
فیض مرش اگر زده ام بسمل تو نیست

از صاحبدلی که ناز همه خاص خود شمرد
رحمی که در دل بیخبا مائل تو نیست

چشم امید اگر بنگه سرخ کرده ام
رنگی ترا ز مرحمت قابل تو نیست

گشتیم از مروت لطفت خراب تر
تعمیر ما مکن که در آب و گل تو نیست

تحمی باشک شور ظهوری چه کاشتی
زان لب مسیحی نمکین حاصل تو نیست

سری بگلخنیان کش ببین که باغ کجاست
هزار سخت جگر را رفاست داغ کجاست

نصیب دولتیان این سیاه بختی من
کنم ز سایه خورشید ها ی زاغ کجاست

هزار بار بنفشا دست خضر دنبالم
مجال هرزه‌دوی فرصت سراغ کیست

ز جرم شوخی ساقیست گر خطای رفت
کشود توبه عذر لب ایاغ کیست

هنوز آتش رایم نگاه میدارند
جنون خام بلاشد تف داغ کیست

بخشک سال غم از لاله زار دشت جگر
نشان نمانده نم چشمه سار داغ کیست

ز بیم آنکه نفهمند دران دیار رسم
کنم سراغ که آسایش فراغ کیست

شکسته خار بجان بلبل گلستان کو
ستاره سوخته پروانه ام چراغ کیست

فزون بجوش ظهوری ز طعن دوم سران
کسی که نیست ز خون گرمی تو داغ کیست

هر گل که بوی خون دهد از گلشن منست
صد پشته برق خوشه از خرمن منست

در تیغ کین خصم خاشی زیاد نیست
آن زخمها که زهره در و جوشن منست

بخت سیاه صیقلی از موج گریه ساخت
خورشید عکس آئینه روشن منست

خونها تمام جوش زد از شور بلبلان
گلهای آتشین شرر گلخن منست

قمری زبان کشیده بکام از خناق رشک
زین طوق پیچ خورده که در گردن منست

در شیوه‌های عشق نیم کمتر از کسی
لاف وفا نمیزنم این خود فن منست

هر خطه مدعی کند اظهار دوستی
غافل که دوستی همه از دشمن منست

لب سرمه بلعنه رندان پارسا
در زهد خشک از تری دامن منست

مشاطه غمش چه خوش آراست شهر کوی
از دود آه سرمه کش روزن منست

از خنده های خام ظهوری در آتشم
در گریه وقت جوش برآوردن منست

مغز جهان خمار شد این همین بوی کیست
در روز غوطه خورد شب این صبح روی کیست

خمخانه الست هر بن موستیم میرس
این باده در پیاله من از سبوی کیست

آورده اشک در طلب آبی بروی کار
سرتا قدم شده در جستجوی کیست

در تو تیاز هر بن مو خسته دیده
ای باد جان فدای تو این خاک کوی کیست

در بیخ ریشه تیشه گزنکرده گل +
سرگشته باد گرد چمنها بوی کیست

طاقت که تا مرا گشته از و کار و بار من
در سوختن ز مرحمت شعله خوی کیست

در حلق خضر گشته گره آب حسرتی
دانسته ایست مردنم از آرزوی کیست

هم بسته هم کشوده ظهوری زبان حال
خود را خموش ساخته در گفتگوی کیست

نالہ را اوج وای وائی هست
گریه را اوج های هائی هست

میکند انتخاب گوهر اشک
دیده در فکر رونمائی هست

پرتو صبح داغ ظاهر شد
مشرق سینه را صفائی هست

گشته تیغت علم بخونریزی
خاک را جوش مرحبائی هست

غلط است این اگر کسی گوید
غیر بیگانه آشنائی هست

خضر من گشته عشق در راهم
که بهر گام کربلائی هست

ابتدائی برای عشق بکو
تا نگویم کشش انتهائی هست

سحر چشم میار خوان دوا
سینه را درد ناله خائی هست

بلبل از غنچه گرچه دلتنگست
چون نسیمش گره کشائی هست

می پرد زور گریه ام یکبار
موج را بازوی شنائی هست

از ظهوری ست کحل خاک رهش
دیدهٔ دیده را جلائی هست

شیخ پنداشت که در من دم تدویر گرفت
خاطرم برد جوانی دلم از پیر گرفت

کرده شوقم بجرابی ز خرابان ممتاز
صبر بیهوده در آب این گل تعمیر گرفت

روز یارب بفتد در دم سیلاب بلا
که سر راه سحر گریه بشمگیر گرفت

عشق بازم که نشد عکس من صورت کار
عقل هر چند که آئینهٔ تدبیر گرفت

تا برد کوی بکو شور شکر خندهٔ تو
اشک دیوانهٔ ما را سر زنجیر گرفت

غیر را گردن زنجیر نگاه تو کجاست
همه شیر آهوئی صیاد تو نخجیر گرفت

دیده هر گاه جگر داغ فراق تو نجواب
شعله در دفتر تعبیر ز تقریر گرفت

صیت حسن تو میان تا بجهانگیری ست
خوبیش شهرت خورشید زمین گیر گرفت

نشتر ناله ظهوری همه در سینه شکست
سر انگشت نفس بالب تاثیر گرفت

گر مدعی رود به فلک زیر دست ماست
بالا دوبیش اینهمه از نخبت پست ماست

کردیم ما خرابی عالم مرمتی
شادیم کار عشق درست آن شکست ماست

در پی غلط ز پیش رود کار آسمان
ویران بنای آرزو از پای پست ماست

یارب که هیچ جا نشود دوستی صریح
پندارم این کنایه بدشمن پرست ماست

دندان چرا گرفت سر انگشت ماندات
دستی که دامنی نگرفته ست دست ماست

برخواست غیر حرف حریفی چه صداو
ورنه خم سپهر پی یک نشست ماست

افگند در شکار ظهوری کمند موج

این صید صید کن که پذیرائی ست ها

شیخ گر راز توبه استغفار داشت
آری آری شیشه ها مستی سر شار داشت

نیست دور از کار زاهد رندی آورده است
لفظ انکارش شنیدم معنی اقرار داشت

سخت میترسم رجل محتسب افگند سنگ
بر سبوی میکشان و شیشه خود در بار داشت

خلعت عشق نوی دل بر قد خود میزند
عید ها کردم کز آه و ناله پود و تار داشت

بوده از یوسف خرد شیدا زلیخا را خبر
دائم اسباب شکیب و صبر در بازار داشت

در خور لیلی و مجنون بستر و بالین نهند
تودهای گل ازین رو قودهای خار داشت

بر لب چاه زقن دل مانده از بخت بلند
صد مه بود آن دوستی و لغزشی در کار داشت

وعده های خویش را میخواست سنجد با وفا
بیخودیهای میش در پله انکار داشت

مبلغ عشق تهیدستان ندارد هیچ ورن
مدعی حرصد بر من مبلغ مقدار داشت

چون ورق برگشت گلشن لیک بلبل حرف مهر
حک نکرد از صفحه دل کز لک منقار داشت

از ره سرگشتگی هرگز ظهوری چپ نزد
سالک ازیا در بیابان بلا پرکار داشت

ذوق نازش بر تماشای گل رخسار داشت
کز نمیبرزند رود آهسته با خود کار داشت

روی گرمی آفتاب از تیره روزانش ندید
سوختش حسرت هوای سایه دیوار داشت

جمله مردند و نگاهی راه پرسش وا نکرد
چون مسیحا نرگسش هر گوشه صد بیمار داشت

این طراوت هیچ یک از لاله رویا نرا نبود
بیش رویش گل ز شبنم گرد بر رخسار داشت

صحتی از روی او در دیرمی آرامتند
بت نجابت چون برهمن بر میان زنار داشت

احتیاج دیدن دیگر نشد بر هر که دید
دلربایان را نباید در نگه تکرار داشت

از دلم در گلستان یادی اگر میکرده است
غنچهٔ پژمرده مهر گوشهٔ دستار داشت

چون نماید بر تو مرهم زخمی او نیستی
بر نخورد از درد و غم هر کس خبر او غمخوار داشت

سهل باشد ریش جان کردن ز نیش درد و غم
نازم آن دل را که آه و ناله افگار داشت

چاک جیبی کار ریش صد گل پیراهنیست
شوق دائم از برایش یک گریبان وار داشت

ساز شد بر گوشمال زهد کوتاهی نکرد
غالباً از کاکل بالا بلندان تار داشت

منیر ندلاف مروت چون ظهوری صلح و وفا
بود بیار تو عمری پرسشی یکبار داشت

خوش ز مژگان تو خشنودم رگ از نشتر پرست
تشنهٔ زهرت چنانم کاجلم از شکر پرست

نی همین سنگ تو خواهد بر همی بر سینه خورد
هر زخم پای بت هم تیشهٔ تنگ پرست

خرج کردم صبر و آرامی که شد تحویل دل
باقی نگذاشتم از فاضل و دفتر پرست

عمر شیرین بست لبریز است کام از زهر غم
عیش رنگین بست از خون جگر ساغر پرست

پرتوی از خاطرم پژمرده تر میسازدش
با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پرست

دیگران هشیار از مستی چو حال خود خراب
ساغر مستان هشیار از می دیگر پرست

گشته ام از خود تهی هنگام وجد و سماع
خوش پر قصم از هوایش چون حبابم سر پرست

خواهد گر مهد راحت جای عشق حال شکن
جمع کردم دل دلش از آرزوی زر پرست

می نهد از رحم فانوس هوا زین آگهی نیند
کانسان پروانه را از شعله بال و پر پرست

با وجود آنکه تف خندید بر من از شرار
گریهٔ آتش هجرست از اخگر پرست

نوک کلکم گشته از شاه و گدا معنی نگار
طوطیان لفظ را منقار از شکر پرست

در نثار وصل اگر باید ظهوری درج اشک

خشک لب ننشین که او دانم ز چشمم تر پرست

بی صلاحم حرف درد و بند دارا خواهم نوشت
نیستم تا خود نمیدانم چها خواهم نوشت

این شکایت نامهٔ نامهربانیهای تست
آنچه دیدم از جدائیها جدا خواهم نوشت

از زبان خامه نازت بدشنامی خوشم
نامه‌ای دارد جفا تا کی دعا خواهم نوشت

نو گلی گشت چشم و نی معطر شد دماغ
شکوهٔ بیرحمی باد صبا خواهم نوشت

از تف صحرای هجران در جگر خونم نماند
وه برات گریه دیگر به کجا خواهم نوشت

خامهٔ بی مهر و بی پروا زبان درکش کنون
بار دیگر بی مروت بیوفا خواهم نوشت

جای خود را کرد آخر غیر در پهلوی او
گر نویسم حرف بیجائی بجا خواهم نوشت

مدعای مدعی نهمید پشت دست او
شمه در فصل عرض مدعا خواهم نوشت

التفات افتاده خوش سرشار با بیگانگان
ظرف این نیست حرف آشنا خواهم نوشت

انیمه قدرت ظهوری شاهد عجز من است
ماجرا خوش نیست وجه ماجرا خواهم نوشت

از یار دوست رحمت دشمن پرست مات
خوش بخت ماکه کار در ستان شکست مات

منشور مهربانی خود مهر کرده ایم +
پاس وفا بعهدهٔ عهد الست مات

از زنده سلطنت نگدایان کوی فقر
کوس فنا زدیم بلی نیست هست مات

بر خویش کرده بسته حنا رنگی از غمت
خون در دلش ز رشک رخ رنگ بست مات

بشکست از حدیث شرابت لب خمار
خمخانه گو شها ز سخنهای مست مات

در زیر کنگر توشهی زیر پا نهم
حیرت باین رسائی انداز پست مات

سر پنجه بسنگ ستم کرده دراز
فرصت که موم یابی دلها شکست مات

آئینه خیز گشت زداغ تو آستین — اقبال بین که چشم سکندر بدست ماست

گردون زره ز بیم ظهوری برکشید
بر زه دهان تیر تجسس شست ماست

گرم در کشتنم از شعله تدبیر شدست — خون بخوش آمده پندداشت که تقدیر شدست
خونچکان زخم من این لاله دمانیده زدشت — بخت صیاد که فتراکی نخجیر شده ست
نیست با روز شب هجر مرا پیوندے — آری از دود دلم صبح نفس گیر شدست
عشق هر جاکه زداغ نمت آراسته صیف — سینهٔ ملک وملک سخره تسخیر شدست
خود از نشأه مجنون تو در رقاصی — گرم خنیاگری پیش زنجیر شدست
شنو افسانهٔ بیداریم آشفته مشو — خواب شیرازه کن دفتر تعبیر شدست
فرخورشید بهر ذره توانم بخشید — دیده را اینچه ز رخسار تو توفیر شدست
در دلم حسرت پیکان تو گر دیده گره — شست بکشای که در سینه نفس گیر شدست
از فراق تو بمردیم بامید وصال — با همه سعی غم نیست که تقصیر شدست

لذت مهر و محبت ز ظهوری پرسید
با همه تلخی و شوری شکر و شیر شدست

دیدهٔ تر در چمن هر جا گریست — سرو بالا زان قدو بالا گریست
دشت و دود در موج خارا غوطه خورد — کوهکن از بسکه بر خارا گریست
عشق لیلی برد مجنون را بسیر — داغ دل از لاله بر صحرا گریست
هر خود و امق بکنج درد و غم — عذرها از جانب عذرا گریست
یکسان را ماتمی در کار نیست — ابر خواهد بر مزار ما گریست

دوش ساقی خندهٔ در کار برد — زهر بر محرومی تقوی گریست
بسملهای خرقه هر سو اشکهاست — شال بر بیقدری دیبا گریست
گریه آمد بر بیع چشم تر — در جهان شکرانهٔ سودا گریست

در بن مژگان ظهوری نم نداشت
قطره را بنگر که چون دریا گریست

غیر یکشا دنگاهی نظری خواهم بست — سر تذویر زدرد دگری خواهم بست
دیدهٔ اشک فشان بهر سبکبارئ اشک — قرعه انداخته بار سفری خواهم بست
آرزو بر سر حسرت حشری گرچه کشید — آه برخاست لوائی ظفری خواهم بست
ناله را محرمی پردهٔ دل می نرسید — برزخ هر که بجز درد دری خواهم بست
خلق در دشمنی ما یکشادند میان — شکر این را بجبت کمری خواهم بست
روشن تف داغ تو پیراغ همه را — بر شب بی سحر خود سحری خواهم بست
دل ز قتادئ مژگان تو نخجتی دارد — رگ خونی بدم نیشتری خواهم بست
سینه غیر صفا باخته سر منزل نیست — بره داغ تو شد جگری خواهم بست

مژدهٔ وصل ضرورست تو هم باور کن
من زبان دان ظهوری خبری خواهم بست

یار چون صبر من زمن برگشت — زیستن رفت جان زتن برگشت
در جهان نیست محرم رازی — هر که کردم زمن سخن برگشت
سر زنشها که داشتم در عشق — بمکافات من بمن برگشت
آخری هست پاکبازان را — بر دل از ماست باختن برگشت

من و شوخی و دشت پیمائی — که خم زلفش از شکن برگشت
گرده خوش جانسیم در کویش — از هواداری چمن برگشت
در لبم بوسه گشت حسرت خیز — که به نیرنگ آن دهن برگشت

معذرت خجلت ظهوری بس
خوش غریبانه از وطن بگذشت

اجل گذاشت مرا هجر حملت آلودست — امید نیست ضمان عشق بدعت آلودست
زهیبتست که هم بوی او از و شنوند — خرشست بطلعت صبا لیک نیت آلودست
نگاه خیره ترا زمن کسی نداشته است — به پیشگاه تماشا چه دهشت آلودست
فروشسته تف داغ شعله انگیزست — نمانده آرزوئی آه حسرت آلودست
بظاهر از سخنان گرچه بوی خون آید — نگاههای نهانی مروت آلودست
بدام چله نشین صید بوده ام چندی — مباش شیفته خلوت که صحبت آلودست
که بهتر از تو شناسد اسیر مے بینی — که بیقراری اغیار طاقت آلودست
اگرچه کار نگاه ست ناتوان پرسی — تغافل تو درین شیوه تهمت آلودست
نداده اند بدشمن بروچه می بندی — چو حرف دوست شود طرح خجلت آلودست

تعلق تو ظهوری دماغ داشت گلی
سرای دل بخرابی ترمت آلودست

ز غیرت نمکش سینه شکر تنگست — برای پرتو مهرش دل سحر تنگست
شود چو زخم هراگنده از دم تیغش — بگرد آوریش دامن سپر تنگست
ز شوق باده دیدار خم بنا له خوشست — بپای مستی من شیشه نظر تنگست

سنرد که پرده دیدن بسیل گریه خورد — چرا که نامزد دیدهای تر تنگست
زابر گریه بشور آوریم دریا را — زاشکباری ما جای بر گهر تنگست
زکاهلیست بدنبال خضر افتادن — تو خود فراخ روی گام راهبر تنگست
عجب که شوق بجوز سینه درد بالیدست — برای نالهٔ من پردهٔ اثر تنگست
قلم شکستم و اندوه نامه کردم مهر — چه حرف در لب قاصد مهم خبر تنگست

برای ننگ ظهوری علاج دیگر کن
عبث چه نازکنم در دل تو در تنگست

دردِ دل را جان متاع سینه ساخت — داغ غم را درد در گنجینه ساخت
روی میشوید ز اشکم آفتاب — دیده را عکس رخش آئینه ساخت
صوت بلبل نا نغنی در سینه زد — تا قفس از جا کهای سینه ساخت
باش فارغ از خیال انتقام — کار اهل کینه را هم کینه ساخت
یک سخن ننشاند بر کرسی لبی — گرچه واعظ منبر صد زینه ساخت
گرد شوخی پنهان پوشش مرید — شیخ کار از خرقهٔ پشمینه ساخت
لطف ساقی جرعهٔ بر بیضهٔ رنجیت — روز شنبه از شب آدینه ساخت

تلخکامی را ظهوری لذتیست
مغز حنظل میتوان لوزینه ساخت

از غمش شهر و کوی پر شورست — میکند منع نا رایم زورست
گشته بودم بچشم او شیرین — چشم من از برای او شورست
چکند درد وصال سنگین دست — مردزاری که بر سر زورست

لگدکوب شمع دامع باد و جگر — سخت فانوس سینه بی نور ست
عشق قصاب دست بالاست — تا رگ چرخ زیر ساطور ست
پایه دیگر ست وعظ مرا — منبر از چوب دار منصور ست
چقدر لب بناله نزدیک ست — دل ز طاقت صد انقدر دور ست
بر لب طعن مهر انصاف ست — هر که رسوای اوست معذور ست
دیده از گریه گرچه شد ویران — بجمالش نگاه معمور ست

بادیش آخر از ظهوری شد
عجز و زاری دیده معذور ست

خلد از رخ تو شگفته تر نیست — با قد تو سرده آنقدر نیست
از روی تو نیست در همه سال — روز یکه شبش همه سحر نیست
تا رگ زچه در نخست کاوند — مژگان ترا که نیشتر نیست
بر خود سر ره چرا گرفتی — گر در دل ما ترا گذر نیست
دارد با جان اجل نظرها — روز یکه رخ تو در نظر نیست
با کو بکنم منج در عشق — گر بیشتر ست بیشتر نیست
بر قلعه دل دود خرابی — معمار که عشق رخنه گر نیست
آسودگی ز سایه داریم — گر بید امید را ثمر نیست
منصور بدار گشت راضی — پنداشت که پایه دگر نیست
در کنج دهن همه فرو چید — یک لقمه بلذت جگر نیست
آراسته خوان غمش بصد رنگ — صد مصر بگرد یک شکر نیست

از کوه گران تر است دردم — انیست که ناله را کمر نیست

برخیز بسیر خود ظهوری
گم کرده تو زر تعویذ نیست

از سخن تلخان دهن شیرین نگشت — در سیه چشمان نگه رنگین نگشت
چین موی شیر قیمتی هر موی تست — رنج خاک و قدر مشک چین نگشت
هر که خرمن دارد امیدی براو — در تمام شهر و کوه غمگین نگشت
کوه کن تاب و توانی داشت داشت — صاحب تمیزی سنگین نگشت
یکطرف نه امتیاز خویش را — راحت و آزار و مهر و کین نگشت
بر بساط پیش بینی پس نشین — راست رخ با کج رو فرزین نگشت
باید آوردن بکف سر رشته — سبحه و زنار و کفر و دین نگشت

از ظهوری گریه اوجی داشتست
اشکبار چهره بر پروین نگشت

ز چین طره او نافه تا صبا برداشت — پی شمیم صبا مغز ما خطا برداشت
در انتهاست ره ما بهوی ظاهر بود — چه نسخها که نه از درد ما دوا برداشت
عجب که خضر ز شرم فنا نگردد آب — بسهو آب ز سر چشمه بقا برداشت
بخاک ریخت خونم که شبنم رنگینی — که عید از گل قربان گهش حنا برداشت
قسم بشکر که انصاف نیست شکوه ما — زیاد ازین چه کند تنگ عشق ما برداشت
مهر که خامه نازش نوشت دشنامی — برای بازوی خود هیکل دعا برداشت
صریح کرد چو خوبان دیگرست او هم — ز دوزنگار خود آن تهمت مدعا برداشت

شبم بخیر که بیگانگان بدیده رمید
چه برگشش ز نگه های آشنا برداشت

مخور فریب ظهوری من نه همچشمیم
دل تو انیمه امید از کجا برداشت

دیده زد بر گریه طغیان نیل و جیحون بر نتافت
لاله شد داغ دل و جان کوه و هامون بر نتافت

کشتی زاریم بالا دست غم گردیده است
جرعه پیمانه ما طاس گردون بر نتافت

بر نتابد تارک عاشق بجز داغ جنون
بار منع و ناشیانش فرق مجنون بر نتافت

جامه گلگون بدوش خویش خوش شیرین کشید
نیست باری که از بس بار گلگون بر نتافت

گرچه دل شان سپاه عقل و صبر موش داد
از سیاه مرلف و خال و خط شب خون بر نتافت

رفته در خواب آرزوئی سفر ازی فارغم
گوش ما افسانه فریدون بر نتافت

بازه گو لب حساب نالهای ظاهری
درد تحویل درون کن بیرون بر نتافت

برد در کنج غمم دیگر پس از نو نشاند
دولت پهلو نشینی طالع دون بر نتافت

نیست عذری بر ظهوری جوش عشق خود نشاند
گرمی افسردگان را گرمی خون بر نتافت

حسن از غمزه چون سنان برداشت
جگر عشق را بخاک انباشت

آه حسرت نشاند نخل هوس
اشک غم تخم شادمانی کاشت

غمزه از کنج کاوشی مژگان
نیش بر سینهای ریش گماشت

عشوه بر لوحهای ساده دلان
نقشهای هوس بسیز نگاشت

بکمند نگاه آهو چشم
بند بر پای دل نهاد و گذاشت

وصل بر هر چراغ روشن کرد
در دل شب نهاد مشعل عاشت

هجر چون کرد شکر آرائی — نا توانی علم زآه افراشت
گر نمیکرد زور گریه شور — کی شکر خنده این نمک پنداشت

چون ظهوری ز عشق یافت جو
هر چه چند عاشقی ره پنداشت

یاد یار در خاطر آن ماه سیما محرم ست — داغ آن هم در حریم سینه ما محرم ست
عشق اگر گوید بزن آرند از هر سو ره زدن — ور بفرماید بیا در کعبه ترسا محرم ست
گریه رسمی کن که اهل شهر و کو نامحرم اند — از برای ما بیابان گنج صحرا محرم ست
حیرت آرد داستان نامرادیهای عشق — ای عجب بیعقوب محرومند و در یغا محرم ست
بیش از نیم بازی باید کرد جائی درد دلش — غیر گردید آشنا امروز فردا محرم ست
ای اثر جای دگر ایجاب پیش ما مگرد — در حریم مدعای ما دعا نامحرم ست

راز پنهان ظهوری چون نخفتد بر ملا
شوق در خلوتسرای طاقت ما محرم ست

داغ ست داغ هر سر مو گر زبانه ایست — منهای سینه سوختگان را نشانه ایست
خو کرده بقهقهه خندهای خشک — با ناله های گریه تر خوش ترانه ایست
از جان گرو نبرد تنت در سبکدلی — هر رگ برای کاهلیت تازیانه ایست
در کوچه مغان در عشرت سرای کوب — بگذار خانقاه که اندوه خانه ایست
گر کج نهد کلاه چه عجب راست آمده ست — نازم بجبهه تکیه گهش آستانه ایست
در آرزوی خدمت آشفته کاکلی — مرگان بدست مردمک دیده شانه ایست
دانسته بر لب گله انگشت می نهم — بیداد دوست از برای ترحم بهانه ایست

از زهر چشم کیست ظهوری حکایتت
خوابم شد است تلخ چه شیرین فسانه ایست

با آنکه دلش ز ما گرفته است
در دل صد جای جا گرفته است

بیگانگیی که دیده دریا
از دیدن آشنا گرفته است

ما را مشمار صید لاغر
او میداند کرا گرفته است

از ناز شکست طرهٔ خویش
کز خاطر ما فدا گرفته است

از تربیت خودیم فارغ
یادش ما را ز ما گرفته است

دامست تمام چشم حیرت
باز دل ما هوا گرفته است

هم باغ دریده است هم گل
زین بوی که در صبا گرفته است

این طرفه که روی عالم آرا
نمود ده و رونما گرفته است

جام جم خویش شو ظهوری
آئینهٔ دل جلا گرفته است

گنج زندان طرف بستان منست
اشک نسرین آه ریحان منست

کس چه داند قدر مرد نهای عشق
منت این مرگ بر جان منست

یک جهان اشک و تبسم گونه
این دُر نایاب ارزان منست

کرده سیرم از تماشای همه
در تخیل آنکه مهمان منست

حسن را با عشق هر جا وعده است
وعده گاهش کوی جانان منست

ساده شد لوح زبان از حرف غیر
غیر یادش نقش نسیان منست

گرچه خاکی داشت از جسمم دریغ
مشت داغی در گریبان منست

هر طرف شیرنی دل میبرد — جمله شور شکرستان منست

خاطر از حال ظهوری گشته جمع
سنبل زلف پریشان منست

بعشق قابل دیوانگی خردمندست — سری ز جمله کن آزاد مرد این بندست
بشکر دیدهٔ تر تر زبانی دارم — که زهر گریه طراوت دهٔ شکرخندست
مگر که رخصت بیطاقتی شود مرهم — که گوش دلشدگان ریش گشته پندست
بگو حدیث وفا از تو باورست مگو — شوم فدای دروغی که راست مانندست
چه غم که عهد گسل داروت کشایش یار — که هر گسیختگی او هزار پیوندست
ز اهل مهر و محبت نشان ندارد کس — بمهر خویش و به بیمهری تو سوگندست
ز رهروان تو منزل شمار را که شمرد — غم از کسی که نمیداند اندهش چندست
شود گسسته بایام گرچه زنجیرست — اسیر آنکه ببازنگاه در بندست

اسیر عشق ظهوری نشانه دارد
نشانه اینکه به بیداد دوست خرسندست

دل بتیاب آب و تاب گرفت — ذرهٔ خود را در آفتاب گرفت
روز عشاق گشت روشن تر — از خطش گرچه آفتاب گرفت
تار قانون ناله گشت نفس — نفس نغمهٔ رباب گرفت
حاصل گریه گشت بیتابی — از جگر چشم تر حساب گرفت
زور و خورد شکیب بیجا بود — جای آرام اضطراب گرفت
تشنهٔ وادی محبت او — چشمهٔ خضر را سراب گرفت

هجر برآنکه نقش خارهٔ شمرد — وصل را صورت برآب گرفت
بایدم زد هزار عنم برهم — دل چه خواهد باانتخاب گرفت
گشته هر گوشه حسرتی بیدار — بخت را دل مگر ز خواب گرفت

دل ظهوری برآتش که فتاد
که جهان بوی آن کباب گرفت

هنوز زخم هوس خوردهٔ تو رسوائیست — برآر تیغ که فردا گناه ازمانیست
تصرفات تو ایام را دگرگونه است — ز وعدهٔ تو یک امروز کو که فردا نیست
کدام کف که ندارد نشان کف لبک عشق — دهان ترنج بری مخترع زلیخا نیست
کدام ذره که خورشید نیستش در بر — کدام قطره که در بر بست مغز دریا نیست
بهار گشت براحوال شهر متیرسم — که سیل گریهٔ ما را سری بصحرا نیست
کجا بدین دو دیده سیر گردد چشم — بخیرگی نفتد تا نگه تماشا نیست
کسی بنازکی خوی اینچنین چه کند — هزار وعده بذیرای یک تقاضا نیست
ز ننگ صبر خدا جمله را نگه دارد — هزار شکر که ما را دل شکیبا نیست

شده است سینه ظهوری پر از محبت یار
برای کینهٔ اغیار دردلم جا نیست

دردمش دل ز پا فتاد بس ست — بستهٔ اوست این کشاد بس ست
سینه میساز کو بحسرت داغ — برجگر کرده اعتماد بس ست
بر لب نغمه خیز رسمی نیست — ناله میروید از نهاد بس ست
غیر بیتاب کو فصیلهٔ داغ — که مرا داغ سینه زاد بس ست

کردم از نرخ بآستین که برفت
وام من التفات بادبس ست

شیخ بر خویش بند کو تعویذ
رندرا حرز اعتقاد بس ست

کرد دل گرچه بیکسانه سفر
طاقت آمد نخیر باد بس ست

دیگران نامها ازو دارند
اینکه مارا نکرد یاد بس ست

شکوهٔ بیمروتی نکنیم
دل ما را بما نداد بس ست

دل و یادش ترا ظهوری نیست
حرف خود در لبت نهاد بس ست

دلِ وحشت گزین الفت پناه است
بخود و ناز در محبت و تمکاه است

ترا خورشید گفتن آنچنان است
که کس خورشید را گوید که ماه است

بعصیان عشقبازیهای ما چیست
چرا عفوت چنین عاشق گناه است

نگردد شب سفید از شرمساری
ز مشکین طرهٔ روزم سیاه است

براهِ گریه آبے میزند چشم
نفس فراش جولانگاه آه است

توانی رفت تا آنجا که بینے
قدم از دیده کن راهت نگاه است

ظهوری بر سر کویش گدائی
هوس دارد بلی دل پادشاه است

قربانگهِ یار عیدگاه است
حیرت زده صیقلِ نگاه است

بر نالهٔ من مباد گوشے
فریاد هزار داد خواه است

در اثر و نه بود بخت منصور
در دامن خون گرفته جاه است

از دولت دیدگی که راه دارد
این ست که گریه سر براه است

مشکل که شود سفید امید — از بخت مپرس خوش سیاه است
با کم سخنیش میتوان ساخت — انیست بلا که کم نگاه است
در وعدهٔ او کشاکشی هست — هر یک قدر هزار سال و ماه است
دشمن بغلط اسیر گردید — بندش بکشا که بیگناه است

دعوای محبت ظهوری
ثابت شده مدعی گواه است

در عشق تو بستگی کشاد است — غمگین تو هر که گشت شاد است
از حسن تو نیست عشق من کم — ناز تو ز صبر من زیاد است
شوقت نبرد بکار ما دست — بازار رفوگران کساد است
سودا با تو کراست مقدور — بیعانهٔ جنس تو مراد است
بت گفت که تار سبحه برکش — زنار میان اعتقاد است
در فصل شکست توبه زاهد — برنشو و نما ترد جماد است
آنجم شده آتش از تف داغ — خاکم ببر سراغ باد است

سرحلقهٔ غازیان ظهوری
با خویش همیشه در جهاد است

سند خودی از میانه برخاست — صد وصل ز هر کرانه برخاست
خود گشت گل آشیانه او — بلبل که ز آشیانه برخاست
از بی رگی سمند سیم — رگ در تن تازیانه برخاست
افسرده دلیم و در زبان داشت — هر آه بصد زبانه برخاست

هر جا که بلند شست بستی — پرواز کمان نشانه بر خاست
زان چشم بجرعهٔ نگاهی — خونهای شرابخانه بر خاست
کردیم چه عجز تا که آمد — بنشسته زپا بهانه بر خاست
تا دیده بدیده آشنا شد — نادیدگی زمانه بر خاست
بر ساده دلیم نقش بستند — ناصح بنشین ترانه بر خاست

برآرزوی تو زد ظهوری
از حسرت جاودانه بر خاست

خدنگ آه گذشت از فلک سپر تنگست — نشد نقاب جمالش نظر نظر تنگست
برای بهنی یادش فضای خاطر تنگ — پی دفینهٔ داغش تل جگر تنگست
لبش هنوز نگردیده تر بدشنامم — وعا نه از تته دل میکنم اثر تنگست
زدور دست با تش مدار پا ورنه — بمغز شعله فروزد تف جگر تنگست
بچشم قیمتیان گریه گوهری دارد — صفای اشک نگر جوهر گهر تنگست
عجب نباشد اگر بزار شب نشینانش — بروی روز فتد پردهٔ ستر تنگست
شب وصال که پروانه خواست پر بالد — بسوخت حسرت انیش که بال و پر تنگست
عجب معامله دیده در میان دارد — جمال قیمتی و مایهٔ نظر تنگست
مگر که ساختهٔ تست قاصد این پیغام — نکرده ذوق شنیدن بهم خبر تنگست

بنهم غصم ظهوری دوتر کردی صف
شکست اگر ده ضیعت نهی بغم تنگست

بی تف دل جسم جان افروز نیست — خام عشقم سینه داغ اندوز نیست

میتوان پروانه را دل سرد کرد
چند سوز و حسرتش دلسوز نیست

شامها با مرد شب گردیده اند
هیچ صبحی دستیار روز نیست

شرمی ای چرخ از مدار خود بدار
اینهمه عاشور و یک نوروز نیست

رشک دستی از گلدیم برگرفت
مدعی را جیب چاک اندوز نیست

در جوانی فکر این بایست کرد
بیوفا بیکار پیر آموز نیست

با وجود آنکه صفها کرده راست
آه در جنگ اثر فیروز نیست

کی توان در سینه داغ انبار کرد
کز شرار آه تخم سوز نیست

بر دوتا دامن ظهوری چاک جیب
از اسیران گریبان دوز نیست

برد از دست پرده شمع رخ خانه در گرفت
با شعله صحبت پر پروانه در گرفت

دارد توجهی بجز و عشق خام نیز
کو عاقل فسرده که دیوانه در گرفت

ای دل اثر پذیر شد افسون دوستی
دیگر برو بخواب که افسانه در گرفت

شادم که رخنه رخنه شد از داغهای هم
خورشید شعله ور شد و پروانه در گرفت

زاهد خلاص گشت ز طعن فسردگی
رخت ورع بآتش میخانه در گرفت

ساقی بده که هر سر مو مشربی کنم
زانروی بر فروخته پیمانه در گرفت

دل دانه است تا به جگر آتش آه سرد
احوال ما به بین که چسان دانه در گرفت

ای شعله خود بآتش خود ظلم میکنی
این سوز آشنا ست که بیگانه در گرفت

خوش صحبتی میان ظهوری و ناصحت
دیوانه در حکایت فرزانه در گرفت

با شمع هم آغوشی پروانه وصال ست — آری مدد چو فانوس وصالی بخیال ست
گویند که روز و شب صلی بجهان هست — گر هست همانا که برون از مه و سال ست
هر روز تسلی دهدم دل که محال ست — با آنکه یقین کرده که وصل تو محال ست
از بیدلی خاطر جمع از دو گران ست — بگذار که آشفتگیم زیور حال ست
گر دست کباب آهو او شیر دلان را — دود جگر این سرمه که در چشم غزال ست
بالیدنی از خامه او روزی نامم — احباب نگویند چرا جسم تو نال ست

بارد همه زخم از نفس تیز جوابان
می نازم ظهوری که زبان کند سوال ست

از آتش وعده دل کباب ست — چون تشنه که عکس او در آب ست
از دوزخ تو بهشت سینه سیراب — افتاد چو تشنگی سراب ست
در عشق مزاج من دگر شد — تسکین دلم با ضطراب ست
تحویل دل ست صبر و طاقت — خرجش بحساب بیحساب ست
خواهند بهر جواب دیدن — غافل که تغافلش جواب ست
آبی که رود ببارغ آنروی — از چشمه ماه و آفتاب ست
بر عکس کنیم تو به ساقی — تا عکس رخ تو در شراب ست
پیش تو اگر فزون نگریم — از غیرت دیده حباب ست
غلطیده مثانجون ازین رشک — کز خون که بپات خضاب ست
بر خاست گرفت از رگ و پی — موی تو پناه پیچ و تاب ست
دوشینه بخواب من تو بودی — بازی گر وقت کار خواب ست

آباد شد ست خوش ظهوری
خوش آنکه برای او خراب ست

دیدار ما را چشم بر دیدار تست
گفتِ ما را گوش بر گفتار تست

خواهد از خلقی پرستش آفتاب
زیبدش نیلوفر گلزار تست

تخم گر دیدست داغت در جهان
سینهای بیدلان انبار تست

خود فروشی بیش از نیت میرسد
انیمه سودا که در بازار تست

جانب خود را فرو باید گذاشت
هر کرا دیدیم جانب دار تست

شکوه واژونه بختان خوب نیست
خوب روئی بیوفائی کار تست

عاشق آزاران همه خط داده اند
بیشتر آزار کمتر کار تست

طفل ربا میکنی بر خویش هم
چشم ما مشاطهٔ رخسار تست

کشته گر گشتی ظهوری دیده را
هیچ جرمی نیست دل خوندار تست

عشق آباد و عقل ویران ست
این به بستان و آن نبندانست

دیده از گریه سینه از نالهٔ ست
نفس از آه لب ز افغان ست

عشق تقسیم ست و بودم کرد
دل نو لدار جان نو جانان ست

شوق از پس در و گهر بخشید
دیدهٔ تر دریده دامان ست

بر رواج رفو گران نازم
چه دکانها پر از گریبان ست

آتش از شعله چون بر آرد موج
بهر پروانه آب حیوان ست

سر منصور دوش دار خوش ست
سر ما بر کنار میدان ست

دل فرادان و غم بجان مشتاق
مایه دار متاع ارزان ست
رخ نوروز عارض عید ست
که چو عید ش هزار قربان ست

گشته از جان خود ظهوری سیر
بر سر خوان رشک مهمان ست

هوس گذشته ز بوس و کنار منت نیست
نشسته ام ز میان بر کنار منت نیست
ز پا میفتم بخت اینچنین شدم پامال
فلک اگر نشود دستیار منت نیست
به مزد اهل هنر عیب و عار در کار ست
نمیروم دل و دستم بکار منت نیست
اگرچه کام من از زهر و هر دو پوست فگند
ز شکرش نشدم کامگار منت نیست
بنخل عیش چها از خزان تو به رسید
رسید موسم باغ و بهار منت نیست
ز فرق تا قدمم داغ شعله وار دمید
برای خود شده ام لاله زار منت نیست
بوقت شکر عتابش نفس فرو بردم
بلطف اگر نشوم شرمسار منت نیست
زیاد من شود آلوده خاطرش ترسم
بخاطرش بکنم گر گذار منت نیست
نداشت وایه منصور پایه چندان
قضیه برگذرد گر بدار منت نیست
بعید گاه غمش گشته چین کمند نفس
گهی اگر شود آهی شکار منت نیست

ز بار رشک ظهوری کمر بیازد کوه
بمجلسم ندهد کاش بار منت نیست

عارضش از ماه و خور رخشان ترست
وز بهارستان بهارستان ترست
قدرت فرمان روائی بیشتر
صبر چندانی که نافرمان ترست
عید رنگین تر از یکدیگر اند
هر یک از قربانیان قربان ترست

مرزبان

مردن و آوارگی درمانِ هجر
مردن اما پارهٔ آسان ترست

پایهٔ شمشاد از گل پست تر
بلبل از قمری بلند افغان ترست

از زبانِ هند گویان ناله ام
در خراشِ جانِ من سوهان ترست

دعوئ دریا بچشمِ من غلط
دانهای اشکِ من غلطان ترست

نازشِ دیگر ظهوری را بجان
کز همه جانان او جانان ترست

گریه را سیلاب کردم موجهٔ طغیان کجاست
آه آمد در وزیدن جلوهٔ طوفان کجاست

خاطرِ پژمرده را پژمرده تر سازد بهار
سیرِ صحن باغ کردم گوشهٔ زندان کجاست

دانهٔ دل را چو کاهِ تن غمش برباد داد
تا به بیند کشت زار خویشتن دهقان کجاست

داغ گوی آورده و چوگان علم کرد ست آه
از فضای سینهٔ من خوتر میدان کجاست

آرزوئ خویش حاصل کرده از زهرم شکر
نسخه از دردِ من میبایدش درمان کجاست

غیرتِ طاقت فروشان گشته بودم پیش ازین
جز دریغی این زمان سرمایهٔ دکان کجاست

با خیالِ این و آن بیدار بختان را چکار
خاطرم در خواب به افسانهٔ نسیان کجاست

در جهانِ شوق نصلی به ز فصلِ گریه نیست
دامنی تا پر گهر گردد در و مرجان کجاست

ای خوش آن دولت که میرد از برای او کسی
مرگهای هر زمان و عمر جاویدان کجاست

از ظهوری شد بلند آوازهٔ افتادگی
در گدائی حشمتم بین شیوهٔ کت سلطان کجاست

عشق حامی گشت چندانیکه رفتم پیش رفت
لیک سنگین بود غم پای شکیب از پیش رفت

تربیت خواهی بسعئ دل رسان خود را بعشق
مرحمت بنگر که گر بیگانه آمد خویش رفت

سجدهٔ خاک ره و بوسیدن پا رخصتست
حاجت تارک روا شد لب بکار خویش رفت

ذوق دارم خوش تماشائیست جنگ صبر و دل
هر کجا باشد سلامت عقل صلح اندیش رفت

حیرتی دارم ازین طاقت که صرف وعده شد
کمتر از کم بود صبر و بیشتر از بیش رفت

خیره چشمان دیده ام این تیزی مژگان کجاست
نیش در رگ میرود انیک را گم در نیش رفت

کو سخن از دلفگاری لذتی چندان نیافت
در زمان دیگران ظلم نمک بر ریش رفت

بر جهان از ترکتازی طرفه تاراجی دوید
سهل باشد تاج شه دلق من درویش رفت

بیش ازین مسکین ظهوری از غم او شان مباد
میتوانش باز کرد آری زیاد خویش رفت

در دیار عشقبازی عیش بر غم عاشقست
چون بملک فقر آئی عیش بر کم عاشقست

گریه در موجه آرو نالهٔ در کوه ریز
آری آری سینه بر تف دیده بر نم عاشقست

تا بشنا کان شود پر کعبه گشت از خود مرا
صد بیابان تشنگی بر دوش زمزم عاشقست

جان بلب آورده درمان از انتظار روی او
زخم در تیغ غمش بگذار مرهم عاشقست

خاک راهش سرمه از چشم بینایان نگفت
کو سفال کوی او بر جام جم عاشقست

چشم الفت از غزالان بازی خود دانست
چون شود رام کسی آهو که بر رم عاشقست

در دلم نگذاشت رازی بر لبم حرفی نماند
زنهمه تحقیق ندارم که محرم عاشقست

زخم دل گر مست خواهد گشت از اهن دوست
مست می جنبد نمیداند که محکم عاشقست

در کنشت و خانقه بالا نشینان دیده ام
هر کجا بر پرکه میگوئی مقدم عاشقست

گر ظهوری بوالهوس میبود نقش دل بود
کار بر من کرد خوش دشوار او هم عاشقست

عشق معزول هوس صاحب منصب شده است
غیر دوری چه توان غیر مقرب شده است

وقت آن بود که هر کس پی کاری برود
روزم از رشک در ایام خطش شب شده است

کار بر توبه زساقی شده خوش تنگ دگر
دل گرفتار بدین وسعت مشرب شده است

گفتگو از لب من نکته خوران نفته برون
بسکه از آرزوی بوسه لبالب شده است

مختصر بیت که دل یوسف چاه ذقنست
مدد بخت ببین طوفی غبغب شده است

در زبان تو مسیحا خجل از حکمت خویش
تاب اندوده تو بالین نه هر تب شده است

اختر گریه زموج مژه اوجی دارد
گرچه بی داغ تو دل سوخته کوکب شده است

نسق آه و فغان نیست بآئین نخست
نفس دلشدگان آلت یارب شده است

طالب آنست که اول قدم از خود برود
ور طلب نیز که سد ره مطلب شده است

همه چشمست ظهوری تو بدنیا گردد
تو گویاست ز سر تا بقدم لب شده است

گلت پر بار رودست چیدنم نیست
نقابت دور و چشم دیدنم نیست

روم گرد در و دیوار گردم
که حد گرد سر گردیدنم نیست

چه محرومی چه بیقیدی چه خواری
که حاصل از وفا و رزیدنم نیست

چو تار خام آهم پا شد از هم
سر و برگ نفس تا بیدنم نیست

بساط خورده عیش از بزرگان
دماغ چیدن و برچیدنم نیست

دگر گردیده ام اما همانم
بخود نازم بخود نازیدنم نیست

ز خوار یها در آتش اوفتادم
خوشا من عزت رنجیدنم نیست

ندارم دستگاه کام بخشان
چه شادم خجلت بخشیدنم نیست

هنر کردی سخنها بر قلم آمد | نگو عیب سخن نشنید نعم نیست

اگر چیزی نمی فهم ظهوری
رها کن صرفه در فهمیدنم نیست

لب خشکی بسر بر بادشائی ست | ز دریا آب اگر خواهی گدائیست
بخلوت بر سر بازار بنشین | که در خود گم شدنها خود نمائیست
بگرید زخم خون بر ناتوانی | که زخمش مرهم و دردش دوائیست
ز درد وای وائی وا مه بردار | بشوران گریه را گرها نمائیست
رمید نهاچه مفت از دست من رفت | سر مژگانگیها آشنائیست
ندارد غالباً دردم علاجی | علاجم منحصر در بیوفائیست
بماه روزه گر ساقی تو باشی | شب آدینه روز پارسائیست
شکستنها که سنگت چیده در مغز | برای استخوانها مومیائیست
ز خوان وصل دل سیرانه برخاست | بیا ای جستجوئے منزل شوق
پشیمانیم در سر پنجه خائیست | ز گم گردیدن من رهنمائیست

فراق از وصل رشک آلود بهتر
ظهوری صرفه تو در صدائیست

من درین خجلت کده تن جان چراست | غیر ازین حسرت کبی سامان چراست
نالہ را باید عنانی باز زد | لب چنین آماده افغان چراست
آشنا را سر بزانو آشناست | چاره گر انگشت در دندان چراست
در چراغم روغن خورشید نیست | این همه طوفان در طوفان چراست

تنگتر کن چاک جیب آنگه ببین
از گریبانم که تا دامان چراست

صیت یوسف خود بکنجی رفته بود
بگذیا هی باز در زندان چراست

گر نکردی خوی فشان گلگشت باغ
این طراوت در بهارستان چراست

تا توانی بی می و شاهد مباش
زندگی بر زاهدان تاوان چراست

گر زند راه ظهوری در لباس
رازهای پردگی عریان چراست

آنچه از عشق تو با من مهربانی کرده است
کی بخصم خویش هرگز خصم جانی کرده است

عالمی جان کو که در عشقت تن مردن کنم
خضر نپذیرد بعالم زندگانی کرده است

خاطری دارم مهیای ترا در گلزار بهشت
بشگفم گلگل رخم را غم خزانی کرده است

گریه گو بر حال خود کن خصم نی بر جان من
اینچنین رسوا مرا لطف نهانی کرده است

صد زبان میبایدم از بهر شکر التفات
عجز من با نخوت او هم زبانی کرده است

نافه بالین چیده در چین اثر ای خواب بوی
باد از مویش مگر افسانه خوانی کرده است

استخوانها گشته اند از مغز راحت ذره بند
سینه تا داغ غمش را میهمانی کرده است

در رکابش میتواند اشک راه قطره زد
آه خود با گرد جولان همعنانی کرده است

زهر شهد آنجا که با شیدست تلخی بر شکر
کاه کوه آنجا که هجرانش گرانی کرده است

طرز سیر جهان دیگر گشته بود الحق کهن
اختراعی چند در نامهربانی کرده است

خود برای خود قرین گردید با ابراهیم شاه
قرنها در ملک دل صاحب قرانی کرده است

گوش دامان شنیدن هر طرف کردست همین
در ثنای شه ظهوری در فشانی کرده است

دام نهادم نبردی دام من انصاف نیست — کردم از خود رم نگشتی رام من انصاف نیست
مست خوابی نالهای صبح خود نشنیده‌ٔ — گوش سخنی بر فغان شام من انصاف نیست
آتش حسرت چنین در بی سر و سامان که زد — عوض امیدهای خام من انصاف نیست
دهر خالی کرده روز هفته ام از روشنی — تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست
نامه ها دارند اغیار و نمیگردد سفید — در زبان خامه او نام من انصاف نیست
تا شکست توبه را نسبت بسیم شد درست — سعی ساقی در شکست جام من انصاف نیست
تازه ام در خدمت بت اعتمادی نیستم — صندل و پیشانی اسلام من انصاف نیست

از دعایت چون ظهوری بر نمیدارم زبان
هیچ لب منهی تو بر دشنام من انصاف نیست

می زیدم نازش بجان بنگر که جانان منست — صید زابونی نسیم آهوی او شیر افگن ست
در رز مگاه عشق او از بهر دز خون کشتگان — زخم جدنگ و خنجرش این یک ره و آن جوشنست
شادم که شد از داغها در سینه ام سور اخها — چشم دل و جان بر رو و شب در دیدنش بر روزنست
من خود ز خود بگذشته ام او از مروت نگذرد — با زوی او در گردنم خون منش بر گردنست
در دش کشد چون کاروان در سینه ام آید فرود — هر جا جه در برق غمش حالی دل من خرمنست
از مصر می آمد صبا افگند بر بستان گذر — پیراهن گل شد قبا این نکهت پیراهنست
سامان بی سامانی گیرند صاحب مایگان — هم نخل بی برگان نه گر گلشن بر و گلخنست
زهرت بشکر میخورم در درت بدرمان میبرم — گر دوست داری کشتنم هر قطره خون صد منست
ماه کنار بام شو یک صبح روشن گو برا — میبرس از شبهای من چون روز هشت رد شنست

نبض ظهوری دیده ام خوش بلغیان مایلست

کا دیدن رگهای جان بر نجمهٔ نشتر زنست

آهها نخل و نخت دل ثمرست — داغها دانه و زمین جگرست
نالهٔ گلزار درد را بلبل — اشک دریای گریهٔ اگرست
بی کمال جنون خرد ناقص — پنجه تر کیست آنکه خامترست
خون بقیدر را بهائی هست — لیک چون قیمتی شود هدرست
عاشقانند عیب بی صبری — ای خوش آنانکه عیبشان هنرست
روز من گشته کحل دیدهٔ شام — شب من صبح روزن سحرست
چشم ما چشمه گر کند دعوی — عجبی نیست گریه مایه ورست
گرچه داغش ز جا نمی جنبد — سینهٔ عالمیش پی سپرست
نشود فرصت نیاز مرا — بسکه نازش بروی یکدگرست
هست قاصد اگرچه محرم نیست — محرم آن خبر که در خبرست
همه جا پرده بردار زرخ — هست جاها که در نظر نظرست
خدمت طرهٔ تو دارد آه — دامنش صبح و شام بر کمرست

گر ظهوری رسد بداد کسی
از مرا هیم شاه داد گرست

کنم حکایت پرویز چشمتم حبسی ست — روم بقصهٔ فرهاد نسبتم نسبی ست
بدرس عشق و جنون بود افاده از مجنون — کنون حواله بمن گشته فارسی عربی ست
ز عشق تازه نهالان جامه زیبست این — که کهنه ژندهٔ ما را بر ازش قصبی ست
بعشق رو که مبادا ترا رود عرضت — برای مرد هوسناک زیستن جلبی ست

بجز زدهر عروسانه گشته حجله نشین
بحال چشم که مشاطه مستی عذبی ست

فتاده در قفس از گفتگوی خود طوطی
که شود کار سخنور رهین بسته لبی ست

کند مکابره با کبر شاه عجز گدا
بزور عزت بسیار عمده کم طلبی ست

خوش آنحریف که شبگیر باده کرد چنان
که مست در دل روز از صبوح نیم شبی ست

بماه و هفته مستان چرا تنازد کس
که شنبه صفدری رشک جمعه رجبی ست

نشست غیر چو در بزم برنمیخیزد
فتاد کار به تهمت حسود بولهبی ست

شکر بگو که تبادیب لب کشایید لب
حکایتش نفس آلوده گشته بی ادبی ست

مرا چه زهره که عناب لب گزک سازم
ظهوری این هوس انگیزی می عنبی ست

تیرش بقصد صید پذیرای زه شدست
نازم زخمهاکه بما بیم زره شدست

جان در بهای بوسه نگیرد ز هر کسے
شادم که طرح حرف تکبر بده شدست

آدینه هم نگشته زمستان مست فوت
گویا بجمعه شنبه شان مشتبه شدست

خوش دید کرد عشق تو پروای بیکسان
دیگر کس مباش که برباد فره شدست

سیب ذقن مپوش بطوفان خط زما
فردا هست کز غبار تو تبخ توبه شدست

بادا زکرشمه گوشه ابرو گره گشاد
در دیده ام ز شرم تماشا گره شدست

مه بود مه اگرچه در ایام دیگران
در روزگار حسن تو خورشید که شدست

اکلیل من بافسر من گشته باج ده
داغ دلم بتارک من تاج نه شدست

عشق تو شد طبیب ظهوری مسیح نیست
در تب دلم ز تاب هوس لبودبه شدست

سینهٔ خصم بکاهد که عداوت خیزست
دل احباب بیالد که محبت خیزست

خاک قربانگه ما کحل بصیرت سازد
هر کرا آرزوی دیدهٔ حیرت خیزست

رم نخوردست ز خود غیر چسان رام کند
وحشت از غیر تو کاروان الفت خیزست

شکر شیرینی تلخم که بشور آوردست
کام من از چاشنی زهر تو لذت خیزست

آن زبان کو که نه فردوسی حرف تو کند
مزد لبهای خموشان که حکایت خیزست

طرهٔ مختار نجورست مده رخصت آه
منعم از گریه مکن چهره طراوت خیزست

شکوه از لب بر تهمت خصمانم نیست
دوستان را چه زبانهای نصیحت خیزست

نغمه گر تخم کنم نوحه بانبار برم
خاطر اهل تمنا همه حسرت خیزست

شده مشهور ظهوری بسلامت طلبی
خانه در کوچهٔ ما جو که ملامت خیزست

کام از لذت نایست شکرستان گشتست
در گرفتم ز تو شام سحرستان گشتست

وای بر حال هوس پیشهٔ امید گریز
عشق برخاسته میدان ظفرستان گشتست

خویش را خوانم از ارباب نظر متیسم
دیده از شوق تماشا نظرستان گشتست

پیش ازین تیغ نفس را دم تاثیر نبود
آه من خاست در و نعل اثرستان گشتست

فکرت عشرت زر برده بجز غم خویش
ایمنم سازکه خاطر خطرستان گشتست

یکمخل آوردم از زهره جو آیم بقبار
عرصهٔ دل بخیالات قمرستان گشتست

عیش بر سینه آلوده مهیا نکند
سالها داغ غمت در جگرستان گشتست

روزن نکدهٔ خود نگر قسم شب هجر
چرخ از شعلهٔ آهم شررستان گشتست

سمک شهد سخن صعب براهیم شده است
دکن از شور طبرزد طبرستان گشتست

فصل نیسان غم و دیدهٔ تر بر سر کار
عالم از رشک ظهوری گلستان گشتست

بدرد که میرود دم جان زتن مروت نیست
غریب زیستنم در وطن مروت نیست

جگر ز گریه بخشکی نهاد روی و نگشت
تر آستین تو از چشم من مروت نیست

بمحفلی که پس پشت غیر بنشینم
بمن نکردن روی سخن مروت نیست

غرور را نمیه تنمواه بیدلان کردن
نیاز بر نگرفتن بتن مروت نیست

کشاده جیب چه عرض بدن دهی در باغ
بباد دادن عرض سمن مروت نیست

رخی چنین که شود ساده نقش خاطرها
بخط و خال برآراستن مروت نیست

برو بموعظه واعظ تموز مے آید
حدیث توبه و فصل چمن مروت نیست

تمام عمر بسر برده ام بعریانی
کشیدنم تن بار کفن مروت نیست

دلم غریب وطن کرده شهریار دکن
بسهو یاد وطن در دکن مروت نیست

نشان براحت داغ دگر ظهوری را
دگر جراست داغ کهن مروت نیست

ازجفاهای تو خود را بیوفا کردیم ورفت
از وفا دیگر بگو بر خود جفا کردیم ورفت

بود کوهیت تنگ برما از هجوم مدعے
پای رفتن خود بخود از فرق پا کردیم ورفت

دام از تار نگه در صید ما دیگر متاب
ناشده آزاد خود را مبتلا کردیم ورفت

این زمان بیگانه را از خود جدا کردن نبود
خویشتن را با جدائی آشنا کردیم ورفت

بود خوش دشنام دادن بر تو و شوار غرور
لب میالا بعد ازین ترک دعا کردیم ورفت

اول و آخر همه باید که داند عشق
ابتدائی از زوی انتها کردیم ورفت

دیده خواهد زد بمحشر داد بیداد از نقاب
صبر و طاقت جای دیگر رو نما کردیم و رفت

این ستم بر دوستان خود روا هرگز مدار
دشمنان خویش را حاجت روا کردیم و رفت

گرچه جان در تن ظهوری را بجوئی مانده بود
هر چه خواهد گو بشو منع صبا کردیم و رفت

در زیر کوه درد تو کاشانه گشته است
نم در دل و جگر تف و تاب آه گشته است

آورده است بر دل صاف نظر وران
عکسش بر آب و آئینه تنخواه گشته است

باید بقطره راه زد از چشم خویشتن پیش
شادم که سیل گریه ام از راه گشته است

ناصح زبان ببند که صد سعی کرده ایم
تا قصه برگزیدهٔ انواه گشته است

غرامت بغور عزت و خواری کشان رسید
نازم نجوبیش رغبتم از آه گشته است

دستم که داشت عیب دو عالم ازین دو آستین
چون پایم از دو عالم کوتاه گشته است

منصور وقت خویش بود آنکه نه بخویش
بالای دار بین که ته چاه گشته است

در ترکتاز حسن سمرقند چین کجا
معمور خوش بغارت بیگاه گشته است

در پاس ننگ و نام بغفلت نمیزنند
آری همیشه در دل آگاه گشته است

از مهر شاه گشته ظهوری بلند قدر
در خواجگیت بندهٔ درگاه گشته است

گرچه بزاری از و بیزاری ست
نیست غم زاری من هم زاری ست

غلطش اشک همه تسبیحی ست
بیخش آه همه زناریست

عکس هر جا نکند جلوه گری
بیشتر آئینه ها زنگاریست

سست خنبند بتان روز نخست
در فن خویش چه محکم کاریست

فصل گریه‌ست کهربین دریاست — چشم ترا سرنشیان باریست
نتوانند که هم را بینند — دیده‌ها را حسد همکاریست
زاری اکنون بشراکت نکنیم — درمیان من و دل بزاریست
کرد دکان دلم هر کس دید — حیف صد حیف غمش بازاریست
گو گران تر ز ملامت باری — بر دیاران ترا سر باریست
نخل امید بدل ریشه دوانید — تو به بر جور تو بر خورداریست

پاسبانی به ظهوری نازان
خواب بیدارتر از بیداریست

خوشم که دیدهٔ بی نم در آب گردیدست — ز رنزیش مژه هر سو حباب گردیدست
زمان زمان جهد از جانشان بیداریست — بدولت غمت احوال خواب گردیدست
صحیح نسخه روئی ترا نهاد کسے — که بر کتاب مه و آفتاب گردیدست
بچشم مست نبازم که نشأ نکهت — که در رگ و پی من چون شراب گردیدست
ز کوچه گردی او در تفحص طفلان — چه خانها که بیازی خراب گردیدست
بدفتر عمل از ما بجز عشق باقی من — زیاده باد بفاضل حساب گردیدست
شود کباب در آب نشاط ماهی دل — نهفته دشت غمت در سراب گردیدست
نقاب ناز دگر یکطرف نبه کز شرم — نگاه از طرف مانقاب گردیدست
پیاست از گل روئی تو بر پرده‌های نظر — ز تا به جگر اشکم گلاب گردیدست
دعا معامله بازست سود من این بس — تغافلت نگهم را جواب گردیدست

تو نگرم بجنون گرچه مفلسم بخرد

همه خطای ظهوری ثواب گردیدست

رحمتم از خاطر نقار کین غبار سینه نیست
احتمال مهر دشمن هست بیم کینه نیست

هست فرعی در جهان اصلیست هر جا جلوه گیست
من بعکس جمله گویم عکس در آئینه نیست

منعمان در جود دیگر ما گدایان دیگریم
جز کشایش هیچ نقلی بر در گنجینه نیست

بام هستی پست تا مد در بنای آن هوا
نزد بان مهتمه را گر ز پشمینه آدینه نیست

گاه گاهی شکوه بیرحمی زندان بجاست
تا بروی سال نو نوشم می پارینه نیست

قطره دارد سوز دریا گر بعشق آفتاب
داغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست

ز هر غم در چاشنی بالیده شهد عیش را
آفت کام ظهوری لذت لوز ینه نیست

بحرف باده نوشان جام مستست
براه جرعه ریزان کام مستست

عجب گر دل بجوش خویش افتد
ز جام آرزوی جام مستست

بگو قاصد بساقی آنچه گویم
بسی هشیار کن پیغام مستست

شراب امروز خوش ترکانه خورده است
دعا آهسته تر دشنام مستست

خوش آن بتبان بهر کانش سر است
سهی سرو کنار بام مستست

دوامی در نشاط عمکشان ست
زهی فیض صبوحی شام مستست

بخاصان از لبت گفتند حرفی
حکایت در زبان عام مستست

ظهوری گشته در خمخانه عشق
هم ایام خودی جام مستست

خسک در باغ گلرویان چسک نیست
بگو شکر که شکر را نمک نیست

مبادآن بادهٔ لب گیر و بساغر — که مستش را لب ساقی گزک نیست
بعشق این شورم از شیرینی تست — اگرچه شور کردم بی نمک نیست
سپاهت را گاهت نیست سالار — که از بیگاه رویانش نزدیک نیست
جهانی در سجودش چهره فرسای — نشانی بر جبین هیچیک نیست
ندارد واز اجل پای کمی کس — اگر از شحنهٔ هجران کمک نیست
جدا هر یک بداغ خویش سوزند — گدا از سینه و دل مشترک نیست
گهی از تردد مهمانیش نامم — سمندگریه چندان تیز تک نیست
ز خود میرنج و با خود صلح میکن — بشکر و شکوه کاری با فلک نیست
همه مدح شهنشه می نگارم — خوشم من دفتر من جز ورق حاکم نیست

شراب و ساقی خود ناگزیر ست
مرا کشتی ظهوری خود ملک نیست

ملک عشقست اگر کوه اگر بامون ست — کوکهن حاکم این والی آن مجنون ست
زخم خوبست اگر سخرهٔ مرهم نشود — زهر خوش نیست اگر دستخوش افیون ست
داغ از دانهٔ خالت چه بلا دلچسپ ست — آه از جلوهٔ قدت چه بلا موزون ست
نترا و ذره قلم جز رقم حسرت آب — نامهٔ تشنه لبان جمله بیک مضمون ست
دجلهٔ گریه زمین میدرد و میکاود — گر دریاست اگر نیل و اگر جیحون ست
از تف داغ جگر جان درون هیچ مپرس — شعلهٔ بیرنم شمع صفت بیرون ست
لاله رویان همه رنگین نگهان میخواهند — بی سبب نیست اگر چشم ترم پرخون ست
از همه ساده تر و از همه پرکار ترم ✦ — هر که با زیچهٔ اطفال شد اخلاطون ست

ریشه داد دست فرو در رگ دلی حسرت داغ | گر چه منت نهد سینه جگر ممنون ست

دل بدخواه تو خون باد مپرس احوالم
چون بگویم که جدا از تو ظهوری چونست

از خلق چه کین چه مهر نیکوست | نیکوست که مهر و کینه او ست
تا صلح نکرده بد ششمن | با زست در نزاع با دوست
در آرزوی زلال تیغی | دل گلبن زخمهای خود روست
رازی که ودیعت خموشی ست | با زیچهٔ نرگس سخنگوست
بر باغ کشادهٔ گریبان | از حرف چمن نفس همن بوست
داغی که ز مغز گشته داغ ست | خوش آنکه نداده زحمت پوست
زالایش خنده لب کسی شست | کز گریهٔ خویش بر لب جوست
با عشق خطاست پنجه گیری | بیچاره خرد شکسته بازوست

در آخره ظهوری افتاد
دین طرفه که اول نگاه پوست

جان بخشی نکهت سنبل حواله است | گویا باد و کالت کاکل حواله است
از جلوه های سرو قبا پوش در چمن | خوش چاکهاست بر پیرهن گل حواله است
بیم صداع گل نهدش دست بر دهان | افغان ازین زیاده به بلبل حواله است
ناصح میا بعربده بر من سخن مساز | بیطاقتی بصبر و تحمل حواله است
خوبان عجب که خیل مدارا دهند شان | تسخیر ملک دل بتغافل حواله است
در ناز و عشوه چشم تو بیصرفه خود نبود | خرج نگه چرا بتغافل حواله است

ستان علاج تو بهٔ خامان نمیکنند | درمان این بجوش گل و مل حواله است
لبریز اینچنین بکسی مے نداده اند | آری بشیخ خرقه گلگل حواله است
سازد درست مصحف خاطر بیاد او | عاشق که نقش تبخاطل حواله است

درکارها خوش ست ظهوری تأملی
دیوانه بعقل تعقل حواله است

برزبانم داستان کاکل ست | کز نفسها دسته بندم سنبل ست
راست بنشین ساقی و در چرخ آر | سینه پرکن ساز ساز قلقل ست
گرچه میسوزیم از رشک سخن | لیک عیاریم بلبل بلبل ست
دردکن این چشم بیدا میشود | باج خواه شاعران بابل ست
گشته ام از سنگباران داغ داغ | ای خوشا باغ جنون آتش گل ست
در پی عشق سر آمد میدوم | زلف از فرهاد از من کاکل ست
خار خوش در چنگ بلبل گشته تیز | اینهمه ناخن زنهای گل ست

جرعهٔ افشانده بر اهل زهد
دلق تقوای ظهوری گلگل ست

هر خم موی ترا صد شکنست | در خم هر شکنی صد خمنست
سینه از آه خیابان ها ساخت | جگر از داغ غمت در چمنست
دامن هر که کشم دامن تست | جیب هر گل که درم جیب منست
مرگ در هجر حیاتیست دگر | مردن آنست که در زیستنست
همت از عهده ستان خواهیم | کار با دلبر پیمان شکنست

چقدر مرگ تمنا دیدم — از نگاهی همه را جان دگرست
بیستون بین که ز سنگینی عشق — سنگ از قصر غم کوهکنست
خلق در خانه غم خوانا نند — بر سخنهای خموشان سخنست

زد ظهوری دم شاگردی من
فیض استادی شاه دگرست

خطاست حرف خطا داستان موی تو هست — گل بهشت چه کاریست خاک کوی تو هست
برای صبح وبالست عالم آرائی — ز شرم ساخته خورشید روی روی تو هست
همین برنگ ز نزاکت چه امتیاز کنی — گلی درین چمنستان مگر بوی تو هست
ز رشک قمری و طوقش چو سرو آزادم — برای گردن دل حلقهای موی تو هست
اگرچه از خطر مرگ گشته ام ایمن — بصد کشندگی حسرت آرزوی تو هست
خبر ز نشأ طاعت نداری ای واعظ — بیا بمیکده می حصه وضوی تو هست

چه احتیاج ظهوری برهنما دارد
دلیل راهروان توجستجوی تو هست

بده می بزهاد ما را چه نسبت — سروری با ورد ما را چه نسبت
شط باده ست و جوانان همدمی — به پیران بغداد ما را چه نسبت
نه در شهر کاری نه در دشت یاری — بویران و آباد ما را چه نسبت
نداریم کاری بشکر و شکایت — بداد و به بیداد ما را چه نسبت
چو مویم ولیکن بعهد و بپیمان — ز صلبی بفولاد ما را چه نسبت
نفس را نماندست سامان آهی — با لحان و فریاد ما را چه نسبت

کدامند بشیت چه شیرین چه لیلی | بمجنون و فرهاد ما را چه نسبت
بدام تو سوزیم هر خود پسندی | بهر خان آزاده ما را چه نسبت

ظهوری رگی آشنائی نداری
بمژگان غصاد ما را چه نسبت

لکن دسته شب بوی موئی تو هست | بکش شمع مهتاب روئی تو هست
خزان اجل نیست در گلشنی | که جان در تن گل بوئی تو هست
بحجب دارم از رشته بوالهوس | بخرمن رسد برق خوئی تو هست
درین صف نمازم حرم کاملت | که رویش بهر سو بسوئی تو هست
کمین کرده از خامشی هر زمان | نفس در خم گفتگوئی تو هست
ز آرایش خاطرم کوششی | ز مشاطه آرزوئی تو هست
ز خود در طلب خود بدر میروی | کرا زهره جستجوئی تو هست
تبه جرعه مستند دریاکشان | چه خمخانها در سبوئی تو هست
نیارد کسم جز بمستی بروی | بده می که عذری چو روئی تو هست
خدنگ تو هم رشته هم سوزنست | دل چاک رهین رفوئی تو هست

ظهوری بروبت نخندیده اند
گره گریه در گلوئی تو هست

ستم و سخت جانی هم هست | کوه هم و ناتوانی هم هست
سجده اندر زر آستان دارد | جبهه آسمانی هم هست
گوش گوشی نهاده بر آواز | دیده را دیده بانی هم هست

بیچه نامهربانی چه توئی — تهمت مهربانی هم هست
دل و داغت در آشنائی نیست — از سویدا فشانی هم هست
نخچیر را میتوان ز خوابش برد — راه افسانه خوانی هم هست
عیب پیری نصیب تو به مباد — روزگار جوانی هم هست
جمله دانی مسلم ست ولے — فوق آن هیچ دانی هم هست
مرگ بی من نمیتواند زیست — روش زندگانی هم هست
کمترم کرده پیشتر رفتن — سبکی را گرانی هم هست

شد ظهوری علم بآه کشی
دعوی اشک رانی هم هست

هر که جز بیحاصلی اندوخت در تحصیل نیست — پیش من جز خموشی علم قال و قیل نیست
مصلحت گاهی بکار عشق میدارد سری — عقل اگر بحث شکستن کردنی تاویل نیست
عشق او خوش اعتمادی بر دل من کرده است — بگذرد روزی که صد کج غمش تحویل نیست
رفته خواهد بود ایمائی در رنگی از وصال — هجر را در کشتن من اینقدر تعجیل نیست
همرهه کردم هر طرف صد میل در پیشت طرب — همرهه دیدار برائی دیدم یک میل نیست
همرهه رفتم از پس در دکن بگذاشتم — میتوان گفتن کنون در مصر رود نیل نیست
سنبل و گاهل هری هر گوشه از هر گوشه — وه چه صنعتها که در پیچیدن مندیل نیست
سینه کرد از آتشت روشن چراغ داغ خود — پیشطاق صبح را آن رونق قندیل نیست
هر کجا رغبت پئی آسایش تارک شست — جز فجل در خاستنها چاره اکلیل نیست
بر سر کار زمستان لطف ساقی بر مزید — هفته ما را خمار جمعه تعطیل نیست

منعمی خواهی ظهوری فقر دست آور گزین
چیست از اسباب سلمانی که در زنبیل نیست

ورشکنج دام او بلبل بگلبن دشمنست
طوق رنگین خاص من قمری بگردن دشمنست

بی رخش نرگس نصیحت ها بدیده آورد
بی حدیثش بازبان خویش سوسن دشمنست

بود اختر برگذر بر خویشتن کردم ستم
از برای مصلحت گفتم که با من دشمنست

نازش و لبر شناسی گشته تا دان بر همه
از بت خود گفته ام با بت برهمن دشمنست

تا رگ دل در کشید و سینه جان را اهن کرد
بر کشد چون تیغ و خنجر خود و جوشن دشمنست

کی شود روشن چراغ من بسعی دوستان
آتشی میباید و با سنگ آهن دشمنست

آرزو میکارم و انبار حسرت می نهم
منتش بر من اگر برقم بحر من دشمنست

بسکه دامن زد غمش بر آتشم خاکم بسوخت
این زمان خاکسترم با باد دامن دشمنست

داغ حسرت سینه را سوراخ کرد و دل کند
از جگر دعوی بر آتش جان بروزن دشمنست

لوک مژگان آورد لیلی که خار آرد برون
پای مجنون نازکست آری بسوزن دشمنست

تا بکی گریند بر بیدردی من دوستان
دشمنان خندند اگر گویم که با من دشمنست

با وجود مطلع خان این غزل گفتن نداشت
گر ظهوری گفته است اما نخواندن دشمنست

هر سری کو دشمن من گشته با تن دشمنست
دشمن جان خودست آنکس با من دشمنست

نخت را هنگام بیداریست نخجا بیم هست
در جگر تفسیدگی در گریه شادابیم هست

برق و نبال گیاه خشک میگردد بدست
میرسد چاکی بهم کتان و مهتابیم هست

شیر نتواند که از نخچیر فربه بگذرد
عشق بازی میکند در قصد قصابیم هست

آرزوی گر بخونی زود حاصل میکنم
حسرت بر شعلهٔ داغ جگر تا بیم هست

نیستم در کشور عشق از رعیت ریزگان
داخل ارباب عشقم شان ارباب بیم هست

می ستاند از جگر خون و بدامان میدهم
سرخروئی را بمین چشم دولا بیم هست

گرچه خرجی میکنم با خود حسابی کرده ام
وه چه دارم طاقت و آرام و بیجا بیم هست

رفته خوبان خراسان و اعراق از یاد من
در دکن از هندوان ترکان تقلا بیم هست

چست ترکردم ظهوری را بغواصی مگر
در محیط مدح شه نخبت گهر یابیم هست

در خرمن تن شعله برق از رگ و پی هست
برتیزی آتش دمی از خشکی نی هست

ساقی ز نگه های تو در شعله نشستم
گر آب بر آتش ز نیم روغن می هست

مطرب بکن از ناله بم سینهٔ قانون
در پرده به آن راز که در پردهٔ نی هست

زاهد بخوری نقل فریبی تو گفتم
کارت نزدد پیش اگر توبه زپی هست

در جلوه گری بی سپرش تارک خورشید
بر چهرهٔ مه هم گذر انداخته پی هست

هر چند که نرگس دمد از تربت مجنون
چشم همه در سرمهٔ گرد ره حی هست

با مهلت صد ساله بیک لحظه صبوری
تن در ندهم صبر و شکیبا نیمه کی هست

از مسجد اکرام شه عادل باذل
در هند سخن پرور کرم حاتم طی هست

بر خواری من گرچه کند رحم ظهوری
انیست گمانم که مرا عزت می هست

نهال عشوه رسوائی رساندست
جنون خود را بصحرائی رساندست

بشیمانی دلم صبر و سکون را
بمهر ماه سیمائی رساندست

که میگیرد نگاهِ کوهکن را — محبت کارفرمائی رساندست
جوانی می تراود از در و بام — جهانِ پیر برنائی رساندست
لبم احیای خود شاید بمردن — برایم حق مسیحائی رساندست
نمی بیند بچشمش گرد رایم — تغافل را بخوش جائی رساندست
بنبشتن غبارم داد دستی — بخاک من سراپائی رساندست
وفای وعده ها را انتظارم — بامروزی و فردائی رساندست
ز شوقت سیل اشکم در درودشت — دراز یرا به پهنائی رساندست

متاع زهد و تقوی را ظهوری
زداغ من تمغائی رساندست

بی حدیثِ تو سخن گویا نیست — بی جمالِ تو نگه بینا نیست
چه زیانها که نهد بر سرِ من — هر که را با تو سرِ سودا نیست
جرعه خواران تو ساغر نکشند — بر بساطی که فلک مینا نیست
میشود رنجه بپرسش نگهی — نرگست مثلِ تو بی پروا نیست
ذوق دارم بدلی خدمتِ دل — هر گمش میطلبم پیدا نیست
شورِ خود چون برم از شهر برون — مهر و لیوانگیم صحرا نیست
بوسه وا کرد و در خواب برو — مهر تنگ شکرش برجا نیست
کینه ورزیش خود از بهر تست — مهربانیش اگر از ما نیست
نتوان غارت رسوائی کرد — صبر اگر دست خوشِ یغما نیست
کی تواند خبر گریه گرفت — اشکِ عاشق که جهان پیما نیست

بی نیازیم بخواهش وا داشت | لابه ام کمتر از استغنا نیست

گل ز فرق تو ظهوری ندمد
که ترا خار رهش دریا نیست

لذت از کام زبهرت شکرم لبریز است | راحت از سینه بداغت جگرم لبریز است
آتشم راست پر و بال سمندر خس و خار | گر بداغ تو ز اخگر شررم لبریز است
گر لب خشک من از ناله نمی گشت چه غم | شکر کز گریه بهان چشم ترم لبریز است
بخت بیدار بخواب تو رهم خواهد داد | خوش بافسانه لب لابه گرم لبریز است
از دو رنگی نشود روز و شبم کلفت زدای | بصفا سینهٔ شام و سحرم لبریز است
عندلیبم بنوا غیرت موسیقارم | همین بفریاد و فغان بال و پرم لبریز است
گنج والا سخنم مدح شه بحر عطا | آری از آب نجابت گهرم لبریز است

بهتر از فقر ظهوری مطلب اکسیری
با چنین دست تهی گنج زرم لبریز است

امید گرمی ازان شوخ شعله خو خامست | دل من از تف غم پخت و آرزو خامست
ز روی و موی کسی گرم گفتگو شده ام | دگر ز لاله و گل حرف رنگ و بو خامست
براه سالک اگر خاک نیست خاکستر | ز خیل گرم روان نیست جستجو خامست
ضرور تست تفی از برای مغز جگر | بجوش ما نشود گریه روبرو خامست
شگاف جیب مرا دوخت اگر بستم | چرا بتاب روم رشتهٔ رفو خامست
خطاست شکوه بناصح چو پخته گوافتد | کباب کرد مرا سخت تند گو خامست
دلم نپخت ز تاب بلا بداس فنا | مبر امید زلال بقا سبو خامست

امام شهر بسر جوش می نکرده وضو
چراست گرم نماز اینچنین وضو خامست

عجب بروی هم این خرقها چه پوشد شیخ
اگر هزار ازین کرده تو تهو خامست

تو هم ز خامئ خود سوختی مرا صد بار
برو بجوش ظهوری همین او خامست

صبا روح پرور ببوئی وصالست
جهان چشم جان آرزوئی وصالست

پئی آبرو عالمی در تلاشند
مگر آبرو خاک کوئی وصالست

ز عکسی مگر کار بر عکس گردد
دل آئینه شد در بروئی وصالست

ز آسودگی گوش بر خود ببالد
زبانم پر از گفتگوئی وصالست

غش هر زبانی که امروز دارم
نه از ضعف هجران ببوئی وصالست

بری خضر از زندگانی نخوردست
نم نخل وصلم ز جوئی وصالست

زدست ار چه رفتست پای ظهوری
همان بر سر جستجوئی وصالست

غیرت بچه مقدار چه مقدار گران ست
ز شکست بلا اندک و بسیار گران ست

بر جای فتد کوه ز سنگینی دردم
طاقت کمری چون نشود بار گران ست

بند و بر بین نقش چه قاصد چه کبوتر
از شرح غمم نامه و طومار گران ست

بر ساغر سرشار نم قطره سبوئیست
مثقال گرانبار بخروار گران ست

نادیدن اغیار علاجست ولیکن
بر هیز بران نرگس بیمار گران ست

ز شکست چه سنگین و ضعیفست چه غیرت
در کوتیو خوش سایه دیوار گران ست

حرف خسی کوئی تو بسیر لبم آید
بر کام و زبان قصه گلزار گران ست

سرمایهٔ بازار تبان شیخ ندارد
بر سبحهٔ ارزان ده زنار گران است

در عرض تمنا سخنوری بازی ابرام
با حرف سبک خلطهٔ تکرار گران است

اقرار محبت زچه میکرد ظهوری
گو باش سبک خجلت انکار گران است

ز شور نوش لبی گریه ام دگر تلخ است
ز زهر اوست سخن قصهٔ شکر تلخ است

مگر که بر سخن افتاد زهر گوشهٔ چشم
که در زبان پیام آوران خبر تلخ است

ز عیش بلبل شوریده شامگاه مپرس
چو زندگانی پروانه در سحر تلخ است

بشور عشق تو نازم که بر خلاف پسران
نصیحت شکرین نیز از پدر تلخ است

ز عمر برده وصالت گرو بشیر نیی
فراق عمر گزاریت همانقدر تلخ است

دوای جمله ز صبر و دوای صبر زما
گیاه داروی ما را که برگ و بر تلخ است

بزهر نوشیم افتاده کار و میترسم
که بهر طعمهٔ بازار غمش جگر تلخ است

بعشق سیمبران لذت از تمیدستان
رسیده اند بشیرین که کام زر تلخ است

بجیش ظهوری و شرمنده ساز شکر را
بکام مدعیان زهر او گوارا تلخ است

هر که عشق تو بر و خط زده باطل ماندست
کیست آگاه تو ان کز همه عاقل ماندست

کوه با سنگ غرورش نتواند بودن
عالم شهر که در ریقهٔ جاهل ماندست

کی تواند که سر بحث کشاید با عشق
علم را پا بگل ولای دلائل ماندست

شوق از چابکی و چستی خود ساخته کار
طعنه بر صبر و شکیبائی کامل ماندست

به بیابانی ما حی قبلگی اهل حیا
مهر داری ناموس قبائل ماندست

خرج من مسکینم اکنون بسنگر بر مجنون
بیقراری چقدر بوده که فاضل ماندست

داده از زخم جلا عشق سراپای مرا
کرده حیران خودم بسکه مقابل ماندست

تیغ از سنگ نراندست و همان خونی ماست
خون ناکشتهٔ در گردن قاتل ماندست

میکشائیم زبانی که دلی شاد کنیم
دیدهٔ اهل کرم بر لب سائل ماندست

چه ستمها که ظهوری نکشیدست ز دهر
چشم بر مرحمت داور عادل ماندست

بروی زرد گرد برون از خزان مدست
با شک سرخ خجل کردن ارغوان مدست

چراغ مهر و محبت نشاند شعله فرو
به برفروختنش مغز استخوان مدست

گزند توبه مگر بگذرد بنجیر از من
بروی ساقی گلگشت بوستان مدست

بلاست فرقت بالین بپرس از سر من
بآستان برسم قدر آسمان مدست

ز عرض حال بکارم چه عقده ها افتاد
به برکشادن آن بستن زبان مدست

سعادت ست بعشق تو هر زبان مردن
وکیل خضر مسمم عمر جاودان مدست

ز عیش تلخ زلیخا به پیر قافله گوی
بمصر بوی که شکر بکاروان مدست

ز خانقاه به خمخانه مغان ست سفر
برای شیخ و مریدانش ارمغان مدست

اگر بدولت تشریف خط عشق رسم
بماهتاب رفو کاری کتان مدست

هجر اگرچه نماندست جان ظهوری را
پی نثار وصالش هزار جان مدست

عالم از جان فسانه بودست
در محبت یگانه بودست

بزبان نیست طعن جانی من
آتشم را زبانه بودست

گریه شادمانه مژه افشانی کرد
چشم ترا خزانه بودست

تا زبان بود هیچکس نشنید
که بلائی زمانه بودست

زود تر دام طره بر شده است
اگر از خال دانه بودست

در بدر با نیاز خانه من
حسن را ناز خانه بودست

کشد از دستگاه وعده او
صرف هر جا بهانه بودست

باز داد ندا آشنائی را
داغ دل را نشانه بودست

خواب بیدار ترز بیداریست
عشق را خوش زمانه بودست

از ظهوری سخت بازوئی
کو بکن نرم شانه بودست

تلاش فخر ندارم بعار سوگندست
ز گل شگفته نگردم بجار سوگندست

چراغ عارتی تیرگی زیاده کند
بروشنائی شبهای تار سوگندست

گناه توبه شکستن چنین بابن روزی
ز من نبود بفصل بهار سوگندست

قضا نمیکنم احیای خنده صبحی
مرا بگریه شب زنده دار سوگندست

قرار خویش درین راه خود بکس ندهم
به بیقراری صبر و قرار سوگندست

رسید عشق بآن دستگاه در عهدت
که گاه عهد حدیثی هزار سوگندست

بجای مرهم کافور مرهم ناسور
دهد خدای بجان فگار سوگندست

کدام یار که نتوان گرفت اغیارش
به بیوفائی اغیار و یار سوگندست

نهاده است ظهوری هوای بوس و کنار
بیک کنار بهوس کنار سوگندست

نرگسش در جلهٔ فهمایک فن بست — هر کسی گوید نگارش از من بست
داشتم صد آرزوی مرده پیش — از نگاهی جمله را جان در تن بست
خونبهای من بلی خون مرا — خون عرض تیغ او بر گردن بست
در وفایش عالمی با من شریک — بیوفائیهاش تنها از من بست
در خلاصم رستمیها کرده عشق — هفتخوان قصهٔ من بیژن بست
ماه رمضان را غم عمری بس است — خوشه در بنگاه موران خرمن بست
دل که قندیل شبستان غم است — دائم از داغت چراغش روشن بست
خسته ام بسیار پاکان کمتراند — هست بحر و بحر هم تر دامن است
نسبت فرهاد و شیرین ظاهر است — انیست خارا پوش او خارا کنست
تیرگی آید بجای روشنی — صرفهٔ من خانهٔ بی روزن است

نیست عاری گر ظهوری صید شد
آهوی چشمت همه شیر افگن است

گاه میگویم بعالم یار نیست — باز میگویم که نی اغیار نیست
از دکانداری نه بینی هیچ چیز — کنج خلوت گر سر بازار نیست
خواری خود را عزیزی نام کن — هیچکس خوار اهل عزت خوار نیست
غم بسی را کرده صاحب دستگاه — پشت کس بر عیش مهلو دار نیست
تا بر افروزد چراغ ذوق مے — روغنی بهتر ز استغفار نیست
دشمنی در دشمنی خوش کامل است — من هنر بینم به صیقل کار نیست
کرده ظرف قطره غرق حیرتم — بحر نوش و ساغرش سرشار نیست

پای تا رک گشته از شوق حرم — ره نپویم گر مغیلان زار نیست
در غم تر پرزگیهای دلم — غنچه را آن گوشهٔ دستار نیست
گو مرو بلبل که مشت ست و در قفس — صرفه اد در سبزهٔ خار نیست
بایدش از سبحه کردن سنگسار — هر نفس کز حرف بت زنار نیست

در ظهوری خود بخود آتش گرفت
هیچ از خوی تو منّت دار نیست

زبان تیشه فرهاد همچنان تیز ست — هنوز طعنه تراش از برای پرویز ست
ز کوهکن بشنو حرف از رش گلگون — بهای یک سر مویش هزار شبدیز ست
بتان هند ندانند گرچه خونریزی — نگار من ز سر عاشقان تبر ریز ست
فتاده است چه بی بهره گوشم از راحت — ز هر که هر چه شنیدم نصیحت آمیز ست
امید نیست که گردد رمیدنی رامم — خوشم که الفت اصحاب وحشت انگیز ست
سرم بسجدهٔ هر در فرو نمی آید — بآستان تو نازم که آسمان خیز ست
هنوز رخصت رفتن نمیدهد کویت — فدای خار و خسش جان چه جای من نگریز ست
چه پرتوی که نکرد از رخ تو زلف تو کسب — بجلوه هر شب اهل نظر سحر بیز ست
فغان دریده دهان ست لب چسان بندم — بهم نمیرسدم چشم گر به لبریز ست
نشد که ذوق شهادت فرود رنگلبم — برای تیغ تو عیبت کانچنین تیز ست

نجومی تو ز هر چیز کرده ام پرهیز
غرض بدان که ظهوری ز اهل پرهیز ست

خوشم که تا نفتادم ز پا بپا نه نشست — نرفت تا قدمم دل ز جا بجا نه نشست

چه خواجگی که دل از روستگاه نالهٔ کرد — من و غلامیٔ دردی که بادوانه نشست
بعکس آئینه دل آنچنان خیم محرم — که روبروی نشستیم پرتفانه نشست
چنان بگیریٔ خون حفظ شان خود گویم — که هیچ شعله مقدم برآه مانه نشست
عبث نبود دل آن تنگی که می اندوخت — چنین فراغ غمش هیچ جای دانه نشست
هنوز شکر که بیگانه آشنای کسے — نشست گرچه که بیگانه آشنانه نشست
بخون قیمتی خویش کشتهٔ نازد — که زیر تیغ بامید خونبهانه نشست
غبار رهگذرت تو تیا نکرد این ست — که خوب دیدهٔ خورشید در جلانه نشست
کدام صبح سمن زار جیب بکشادی — که گل بوی تو از خود جدا جدا نه نشست
زگوش باغچهٔ گویٔ یار رسید خبر — که نکهت تو زهمراهیٔ صبا نه نشست

مسلم ست ظهوری ترا همایونی
که فرق بخت تو در سایهٔ همانه نشست

خلق ترسند زنا کامی و آن کام نست — جمله نازند بآزادی و آن دام نست
آن دل سخت که نرمی نشناسد زنست — پختگی آنچه نداند هوس خام نست
ای خوش آنقوم که در عشق سر آمد گشتند — مایهٔ کفر زدینداری اسلام نست
کیست در بیخودی امروز زمن سنگین تر — اضطراب همه را تکیه برآرام نست
در بغل حور چرا دیو در آغوش کشم — بایدم کرد رم از عیش غمش رام نست
بر شب تیره فتادست زروزم عکسے — صیقل صبح بآئینگیٔ شام نست
ساغری نیست که ننهاده بری لب لبش — آنکه دائم چو کفم مانده تهی دام نست
قصد خود میکنم از خجلت قاصد هردم — انچنین از نظر افتادهٔ پیغام نست

بشکار منت آخر گذری باید کرد | ای بسا چشم که بر راه تو از دام منست

کعبه را تشنه تری نیست ظهوری از من
شاهد من قدم بادیه آشام منست

منت بی مرهمی بر سینه افگار منست | دایما داغ تو در باغ دلم پربار منست
درد بر می چیند از سرنامه سر داده ام | گر دماغ خنده داری گریه درکار منست
مدعی رحمی ندارد راحت مرهم ازو | سینه ریش مرا آسایش آزار منست
نکهت یکتا رمو بر خلق عالم بخش کن | تا نگوید کس که در تاتار سنبل زار منست
عشوه ساقیست می ساغر لبالب گو مباش | با وجود چرعه نوشی مستی سرشار منست
داغها بر غنچه دل سخت برهم چیده ام | بر جگر گر همچو من سازم یک گلستان وار منست
باغ باغ از خرمی گل در گلستان بشگفد | گر بداند لائق آن گوشه دستار منست
مهر و کین را در ازل با یکدگر سنجیده اند | کین تو چندانست مهر من بآنمقدار منست
با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود | مایه داران را همان کم صبری بسیار منست
خلوتی از بستن لب خوش وکالی کرد باز | غلغل خاموشیش بر هر سر بازار منست
آتشی در واعظ افتد گر نمایم توبه | عمر بگذشت و گداز شرم استغفار منست

نیست جامع چون ظهوری بر همن کفر و دین
زاهدان را سبحهای هم رنج زنار منست

بهره یابم از بر و دوشت | بشنوم آب اگر در آغوشت
دل تهی بار رشک سایه زلف | تکیه کردست خیر بر دوشت
شهد را تلخ تر زند هر چند | شور رخشان چشمه نوشت

سخن عشق غیر کے گفتی — که خجالت نساخت خاموشت
صبر ما را چه گوشمالی داد — پیچش سنبل بناگوشت
چاک بر جیب خرقه پوشان زد — جلوه سرو در پریان پوشت
عمر شد صرف انتظار و نشد — یاد ناکردنم فراموشت
ساقی از سر مرا بدر بردست — لطف سرشار و جام سرجوشت

هوش آگاهی دگر دارد
تا ظهوری نشد ست بیهوشت

دل فراغی که از وفا میداشت — قدر بیگانه آشنا میداشت
راند نم چند خواندنی هم هست — صد برو کاش یک بها میداشت
در زمان گذشته میگویند — جنگها صلح در قفا میداشت
گوهر تیغ اگر بیالودی — خون من جوهر بها میداشت
میشد از ناله ریش کام و زبان — درد اگر نسخه دوا میداشت
توبه فرمانده ستمگر من — ورنه این ظلم کی روا میداشت
غم آوارگیش میخوردم — صبر اگر نیستی روا میداشت
کوبیت از تن بکبکی میداد — خار راهش حرم بپا میداشت
از گهر یا نقط حباب افسر — از تو گر در سر این هوا میداشت

خوار میگرد چون ظهوری را
این همه غرتش چرا میداشت

چو در خرید مرا دم رواج نایابی ست — نسانه که فروشم بشرط بیخوابیست

هنوز گریه رگ خامئی نگه دارد
کسی چه شکر کند داغ در جگر تا کیست

بپرس قوت سر پنجه شوق کز دمدد
که کهنه پیرنهم از کتان عصا کیست

بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ حلال
ستاده دشنه بکف عشق گرم قصا کیست

نمانده در جگرم نم ازین غمم در تف
که آبروی من از دیده های دون کیست

نبرد یاد مرا باد گشته خاکم خاک
دگر بگوی کدام آتشی کدام آب کیست

غمم سبک شد و مردست بخت خفته من
ازان گذشته که گویند در گران خواب کیست

تباب کوره دل در عیار گیری غم
بیار چهره زرین که در زد ضراب کیست

بحال خویش بدان نقص و بزرد اندوه
اگر نه خرج کنی زر بسیم قلاب کیست

ز سیل حادثه بیخان و مان چه غم دارد
برای خواجه در اندیشه ام چه اسباب کیست

ز باغ سینه ظهوری بکن نهال فریب
که برگ و بار همه بیخودی و بیتابی کیست

برکشیدم ریشهای جان تباری بر نداشت
گل رساندم از نم مژگان نجاری نداشت

این همه دامن فشانیهای آن زرکش قبا
از رخ افتاده هرگز غباری بر نداشت

حرف مرهم گفته باشد بی رضای من لبم
بیمروت این قدر راز دلفگاری بر نداشت

پیش چشم تر نشد هرگز خیالش جلوه گر
کز زلال اشک مژگانم نثاری بر نداشت

از نگاهش مبند آسیب خزان گلزار خلد
دیده کز باغ رخسارش بهاری بر نداشت

هیچگه بر چین زلف و کاکلش نگذشت باد
کز برای بوشناسان نافه زاری بر نداشت

گشت زاهد مست تقوی در خمار عجب ماند
ساغری بر یاد چشم پرخماری بر نداشت

مرحبا ترک هوس روز شلایی نکرد +
چشم تر اشک خیالی از نگاری بر نداشت

حیف ثمرگان نچیده در پنجهٔ مرجان نکرد
گرچه ابر دیده ام نم گریه داری برنداشت

هر کسی درماندهٔ آورده از زور نخست
نخجتیاری از ظهوری اختیاری برنداشت

خدنگ عشق تو هر سینه را که کیش گرفت
عقاب درد و غمش آشیانه پیش گرفت

ز زهر چشم تو مژگان چه تلخ گردیدست
چه نوشها بکمیدن گم ز نیش گرفت

سزای من که ز بیگانگان خویش شدم
بهین که غیر تو بیگانه را که خویش گرفت

چه سیل شوق برآورده موجه طوفان
نمیتوانش بخاشاک صبر پیش گرفت

دلم که داد بهم صلح طرهٔ کاکل
شدش چو تفرقها جمع در و خویش گرفت

ز خون گبر و مسلمان خدر نمیداند
کراست زهره که پرسد کدام کیش گرفت

نماز در عقب میفروش خواهد کرد
امام شهر ازین رندی که پیش گرفت

بکاو کاو جگر گشت نشتری هر رگ
چو مرهمش خبر سینهای ریش گرفت

نمیکشد چو ظهوری کمر بپیشی کس
بجاه فقر کسی را کسی که پیش گرفت

بحکم عشق شیرین چون خدمت انچنین کردست
که گلگون از برای بیشش فرهاد زین کردست

نفس خواهد شد آخر همزبان ناله میدانم
نبازم سینه را با داغ خود را همنشین کردست

کمندی کرده چین در صید هوشم سنبل کاکل
که صحرای دکن را غیرت صحرای چین کردست

بخواری تن چرا در داده خاشاک سر کویش
بطرف باغ و بستان نقد خود را یاسمین کردست

ببالد آسمان چون بید سرفرازی که خورشیدش
جبین در سجدهٔ خاک درش نقش زمین کردست

همان داغم ازین افسرده جانان گرچه میدانم
که داغش سینهای گرمخونان را نگین کردست

بغرت کر نیاید پیش با دشمن عجب باشد
کند تعظیم استادیش پیش مشق کین گردد

ظهوری شهره شهرست در حسن ادا آری
اگر دشمن ازو تحسین شنیدست آفرین کردست

غم او گنج دل ویران ست
بسر من قسم سامان ست

گریه برخاست بهمائی چشم
نخلهای جگرم برخوان ست

ناله آسوده در آغوش نفس
نغمه برکام و زبان تاوان ست

همه دردی بدسے میدارد
درد عاشق بدل درمان ست

سعی در عقده کشائی نکنم
کار من قفل در زندان ست

کرد اجل زود خلاصم ز فراق
منت عمر ابد بر جان ست

عید آن کرد که قربان تو شد
عید را بین چقدر قربان ست

زخم کز ناوک و تیغت آید
از براهیم زره و ختقان ست

چشم لطفے بفراموشی هست
ضبط بیداد تو بر نسیان ست

سخت رسوا ست تغافل آما
چه نگاهے که دران پنهان ست

تا در میکده آید زاهد
بدرون میبرمش آیان ست

می گران نیست بهر نرخ که هست
جان گرو جامه گرو ارزان ست

انیکه گویند ظهوری پس رفت
اندکی پیشتر از بهتان ست

جسم را در عشق با جان کار نیست
درد عاشق را بدرمان کار نیست

بر متاع قیمتی زن خویش را
سود را با جنس ارزان کار نیست

گر سفر دور ست نزدیکیست سود
چون برآید کار آسان کار نیست

جنگ کل با خویش کاری مشکل ست
صلح کل با خلق چندان کار نیست

محضر گمنامیم گر دیده مهر
نامه را دیگر بعنوان کار نیست

دست من در دامن درمان تست
فرق را با پای رضوان کار نیست

در زره با فیست زخم ناوکت
تیغ اگر بارد بخفتان کار نیست

مردنم نامردنم در دست تست
مرد را جز پاس فرمان کار نیست

میتوان خاطر نشان کردن سخن
گر بیاران زبان دان کار نیست

کفر و دین آمد ظهوری سنگ راه
عشق را با شیخ و رهبان کار نیست

بعشق یار دلم اینقدر نمیبالید
نهال مهر و وفا را ثمر نمیبالید

ز گریه بخت جگرگاه تا سر دیدارست
بلی نظارگیان را جگر نمیبالید

نگشته ام گم و سرگشته کرده ام خود را
ز خضر شکوه کنم را هبر نمیبالید

تلخی که ز لیخا ز شور عشق چشید
بصر نسبت شهد و شکر نمیبالید

بسهو دیده کشادم فتاد بر تو نظر
گناه دیدن من در نظر نمیبالید

چه رنگ باخته از راه مدعی برگشت
ره است امن دل بی خطر نمیبالید

در آفتاب درخشانی شراب کجاست
شب شراب کشانرا سحر نمیبالید

بجز قرابه غروشان بداد من نرسید
مرا معامله با شیشه گر نمیبالید

تجمع کردن مهر و وفا ظهوری کرد
تلاش خویش ازین بیشتر نمیبالید

فصل می رانق شیخ در گرو ست
کهنگی خصم توبه سال نو ست

غیر گو خوش مشو ز راندن من
که بیا در زبان او به دو ست

اثر از گشته تمنا کو
داس غیرت چه آرزو درو ست

سینه زین خوبتر شیار کنیم
که صدا نبا رول به نیم جو ست

کرده مجنون چه خاکها بر سر
پشته بر دست هر کجا که گو ست

پود تشریف عشق را نازم
می شود کهنه و نمود نو ست

پر بجولان مباش تیز عنان
تو سمن روزگار بد جلو ست

همه آرام من بوام گرفت
نگه سیمتنی ولی گرو ست

بسخن سازی ظهوری کیست
آن سخن ناشنو سخن شنو ست

از نگه چشم تهی گشت تماشا ماندست
در زبان حرف نماندست سخنها ماندست

دل غارت زده را مایه سودا این بس
که ز خال تو سوادی بسویدا ماندست

داغها تازه کند دست شقایق هر سال
در ته کوه غمت دامن صحرا ماندست

در دل خود ندهند اهل دلم جا یارب
که برای دگری در دل من جا ماندست

بینوایان درت محتشمان دگرند
شال ما نیست گر از اطلس و دیبا ماندست

بایدم سیم و زری مهر و وفا رائج نیست
غیر افتاد چنین پیش ازین دا ماندست

بزم اغیار نگردیده چنان تنگ هنوز
غالبا بهر برون کردن من جا ماندست

چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند
یادگاری غزلی چند که از ما ماندست

نوبت خورشیدی آنمه گشت — فعل مهر و ماه از و در آشت
پشت منمودند صفهای شکیب — هر نگاهش تیر روی ترکشت
بر کمانش بوسه زد بر جا گذاشت — با وجود آنکه دل زو زین گشت
بوته اکسیر غم گردیده دل — ناله خالص گشته در دم آهنست
چند در هجران زنم آبم بروی — در وصالم آرزوی یک غشست
هجر اگر صد سال اگر یکدم بلاست — مغز جان میسوزد آتش آشت
در جدائی ناخوشی هست و خوشی — زینتنها ناخوش و درمان خوشت

پای نغزی شد ظهوری هوشدار
طره از چاه ذقن دل پر کشت

هر گریه که از لعل تو در رنگ نبود ست — خندند بران کز اثرش زنگ نبود ست
هرگز بغل آشتی باز نکردی — کی بوده که با صلح ترا جنگ نبود ست
پا سنگ غرورت نشود عجز جبانی — در عهده شاه دگر آن سنگ نبود ست
بود ست رواج عملی بابلیان را — جادوی ترا تا سر نیرنگ نبود ست
خوش روی کشادی ببد و نیک نمودم — گفتی که مگر خاطر ما تنگ نبود ست
از صیقل هر روزه دل فائده من — آن بود که پیکان تو در زنگ نبود ست
شد بدعت این ست بیانگام شمارم — زین بیش درین مرحله فرسنگ نبود ست
شب نالهٔ بی پردهٔ من گوش زدش شد — دانست که مرغ سحر آهنگ نبود ست

در جذبهٔ غم عیش ضرور ست ظهوری
ناموس شده چرخ اگر تنگ نبود ست

ز درد نالم و بالم دوا فراموشست — نیم ز مدعیان مدعا فراموشست
کدام بیم و چه امید عالمی دارم — که خوف رفته ز یاد رجا فراموشست
بعرض حال خموشی مگر زند حرفی — نقاب نی و نگاه از حیا فراموشست
قدم رسیده بجائی که میرود بفرق — سجود شش از تکلم حق با فراموشست
چنان ز دست روم در تخیل آغوش — که باز کردن بند قبا فراموشست
به بین مصیبت بیقدریم چه سنگین است — که کوه را بجواب صدا فراموشست
برای خاطر بیگانه ام فگنده ز چشم — چه چشم از نگه آشنا فراموشست
بجیب کون و مکان قسمتم نمی گنجد — اگر خزنده تو باشی بها فراموشست
ز شکر و شکوه گذشتست کار من در عشق — بیا بیا که جفا و وفا فراموشست
عناق مهر و محبت که بسته با من — مرا همیشه بیاد و ترا فراموشست

ز خاطرت نرود یاد دیگران هرگز
چه واقعست ظهوری چرا فراموشست

گرده بد خویم به بیداد و ره بیداد بست — داشت بر فریادم و آنگه ره فریاد بست
روزهای تیره بختانرا ز شب برهم نهاد — صبح روئی آنکه بر خورشید مادرزاد بست
گرچه جلاد اجل خوش ماند بر درگاه عشق — بارها دیدم که هجران دیدهٔ جلاد بست
وصل می آید مگر نجم میکشد از سینه رخت — یاد شادخویش را بر خاطر ناشاد بست
تا شکار او نمیگردم نمیگیرم قرار — صید را نازم که صد جا راه بر صیاد بست
بند گو بر داخت فصلی و سخن می آید ش — گرده خوش بیوده گوئیا گره بر باد بست
با چنان تاب و توان گلگون فرو ماندن نداشت — خویش را شیرین با بین تقریب بر فرهاد بست

تا زندراه نجف را آبی از مژگان تو
شوق در چشم ظهوری جلهٔ بغداد بست

گر شعله است لاله بستان آتشست
گر اخگر ست ریگ بیابان آتشست

جاری شده ست تر در و خشک حکم من
چشمم محیط خون و دلم کان آتشست

اخگر بجای قطره فرو بارد ابر چشم
گلزار باغ تشنه باران آتشست

خاکستری بباد ندادیم و سوختیم
کو آه گرم کار بطوفان آتشست

گر دیده زیب مجلس ننشسته میرود
از خس چه بنجها که بدامان آتشست

نوروز بلبل ست که گردد فدای گل
پروانه عید کرد که قربان آتشست

پیچد نگه چو موی نه پیچد اگر عنان
رخسار شعله خیز تو میدان آتشست

یک استخوان نمانده که چون نی نکرده خشک
داغ تو در گرفتن سامان آتشست

سر کردن حکایت آغوش میرسد
پروانه را که گوی گریبان آتشست

ترسم در آب خضر ظهوری شوی کباب
تفتان دل تو ماهی عمان آتشست

بفرض نخل امیدم اگر ثمر برداشت
ز کینه دست زمین و زمان تبر برداشت

شکیب فتنه بیدار یش کراست کجاست
فسانه گوی که بختم ز خواب سر برداشت

غرور کبر من از حد گذشت انصافست
پلنگ خوی فلک از که انقدر برداشت

زهی خرام که طاؤس بهر فراشی
بجلوه گاه تو جاروب بال و پر برداشت

رخ تو در دل شب دوش مجلسی آراست
که آفتاب ز رخ پردهٔ سحر برداشت

حلاوتی که ز شهد لبت زیادت بود
بشور خنده برون ریختی شکر برداشت

گرفت ماتم فوت نظارهٔ تا دم مرگ
اگر ز روی تو یکدم کسی نظر برداشت

بروز قسمت مهر تو دل تلاشی کرد
از انچه حصهٔ او بود بیشتر برداشت

بتشنه آب بحکمت دهند ازان قاصد
زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت

چه خندها که ظهوری بآب خواهد داد
بگریه که ز شوق تو چشم تر برداشت

گریه سر داد یم و دریا برنداشت
داغ دل گشتیم صحرا برنداشت

گو که بار آرزوئی بست دل
کآسمان زور ز ور از جا برنداشت

راه میسوزد چو من گو کژ مرو
دشت و در نقش کف پا برنداشت

دعوی دلبستگی ثابت نکرد
هر که دل از دین و دنیا برنداشت

بر سر دارای اسکندر چه دید
عبرتی از حال دارا برنداشت

شوخ خارا پوش ما خار اشکن
کرد آن خواری که خارا برنداشت

سود از زوامق که هنگام سفر
توشه جز سودای عذرا برنداشت

آن جلا کز عارضش اندوخت چشم
آفتاب عالم آرا برنداشت

بی نصیب انداز تغافل دیگران
دیدهٔ نادیدن از ما برنداشت

بر ظهوری نبض گیر از چه دست
درد ما ننگ مداوا برنداشت

بر سینه بجز راحت آزار گرانست
مرهم برد و بر دل ما فگار گرانست

چون پشت کنم بهست زهر پیشه چنین
کوهست زمین و وزن پس بار گرانست

منصور م و در سر چه بزرگی که ندارم
آری سر من بر بدن دار گرانست

واعظ چقدر گفت بوعظ من و ما قرار از نکردیم که انکار گران بست
سنجیده تر از دو نهند بر کمی کس در پله ما خرد و خروار گران است
کالا بجه بالائی قیمت بجه پستی صبر است سبک نازخریدار گران است
روزی نشود منت اغیار کشیدن منت کشی از پارچه مقدار گران است
دشمن بهمین حال بسی شاد بماناد بسیار سبک گشته و بسیار گران است

هم صحبت عمامه بزرگان ظهوری
مغزش نه سبک باد که دستار گران است

خشک چون نی استخوان و ماجرا با آتش است کس نسوزاند از من پاکتر پا آتش است
بهر بلبل داغها از برگ بر هم چیده گل شمع در پروانه سوزی خود سراپا آتش است
غیر کو در دفع گرمای هوس صندل بحال آتش آرایش نمیسوزد دل ما آتش است
از هوای تفته دشت هجر و خاک آن مپرس تا ثری خاکستر است و تا ثریا آتش است
گرم خونی بین که پیکان خدنگش هر کجا خورده بر سنگ از شرارش نیزه بالا آتش است
دیده میبایست پوشیدن چو بر هم بر فگند دود از خود خود بر آورد تماشا آتش است
تا دهم پیشش نمی بر باد نشیند دمی باد را در پرسش من درته پا آتش است
عشق در یوسف فروشی چون بر آرد دکان از برای گرم بازاری زلیخا آتش است
کوهکن بود است از بس گرم کار خود هنوز از شرار تیشه اش در مغز خارا آتش است

شست و شوی دلق پرهیزت ظهوری حیف نیست
پاک میگردد بدریا لیک اولی آتش است

نیستی قادر بگو ترک وفا دشوار نیست در جهان دشوارتر از بیوفائی کار نیست

دیگران را در محبت پله من از کجاست
گر بسنجم مهر خود را کوه هم کمتر نیست

عار راهت کرد گل در پا همیدم روم نفس
گر زلب روید که خارستان به از گلزار نیست

صیقل تیغ تو از دل میبرد امروز زنگ
در صف عاشق کشان یک تیغ بی زنگار نیست

عارضت تا رک نگاهم نیز حیران مانده ام
چشم بستم این نگاه آن گل رخسار نیست

با دراز دوست بازی نیمها ریزد زهم
حلقهای طره کز انگشتر زنهار نیست

گشته ام کاهی و می آیم گران بر خاطرش
بر دلم صد کوه اندوه است از دو بار نیست

کاکل از هر جا سری بر کرد خلقی گشته جمع
هیچ واقف از پریشان بستن دستار نیست

وقت پیری عشق بت برگردنم افتاد حیف
خرقه فرسود دست و تارش لائق زنار نیست

چشم زخم توبه هرگز طرفی از رندان نبست
شکر لب کاملان را نقص از استغفار نیست

راست کن خود را ظهوری گر نمیخواهی کجی
نیست کاری کهم با من کسی را کار نیست

رخش آه و ناله را انداز جولان کم شدست
درد و غم خواهند مرد و مرد میدان کم شدست

داشتم ذوقی ز کام تلخ این شهدم که داد
درد و در مانست میدانم که درمان کم شدست

دستگیرم باد زین خوان همت بر خاستند
سیر چشمیها کجا شد قدر مهمان کم شدست

از تو چشم عیدی دارند خلق روزگار
آستین بر بال جوش خون قربان کم شدست

روی و موی دیگر از باغ و بهارم کرد سیر
باز رنگ ارغوان و بوی ریحان کم شدست

یک حبابست این نم زون گشته ست آه و ناله اگر
از کمال ضعف اگر فریاد و افغان کم شدست

میتوانم داد جیحون بلکه عمان را بآب
تند سیل گریه را با آنکه طغیان کم شدست

باد افزون مرحمتهای گدایان درت
آر زوی التفات خان و سلطان کم شدست

خیل کمین کوهکن در بیستون باد و شان — هم بوزن بیستون پرویز را شان کم شدست

آبروی پاس هر چیزی ظهوری بر دست
گریه شیرین شد بچشم و شور عمان کم شدست

گر مرا لبی تو بستری بودست — هر سر موی نشتری بودست
سر و دانسته شوق چالاکی را — گر بجیب منش سری بودست
گشته فربه بعشق فراکت — هر کجا صید لاغری بودست
مثل مجنون نبود سوخته — کوهکن سایه پروری بودست
بیشتر از زمانه گریه من — ابر را دیده تری بودست
باغ را در حساب داغ دلم — از گل و لاله دفتری بودست
گوهری درج دیده کرده غمت — گریه را که جوهری بودست
داد از دست بیوفائی صبر — از تو هم بیوفاتری بودست
غرقه شعله و تف داغت — ماهی دل سمندری بودست
گشته فرقه بر آستان تو فرش — فرش از عرش برتری بودست
غالبا بود چشم منتظری — هر کجا حلقه دری بودست
گشت امروز بر من این ظاهر — که دل من ز دیگری بودست

سد مهر و وفا ظهوری تست
در محبت سکندری بودست

هیچ در کشت وفا تو قیر نیست — ربع اگر باشد گهر تسعیر نیست
احتمال نبد آزادیش هست — از رگ و پی هر که در زنجیر نیست

در خرابی هجر از حد میبرد
وصل را خود انتقدر تقصیر نیست

برگشتیدم از تلون خویش را
در ملال و عشر تم تغییر نیست

با غزالان پاس نسبت واجب است
وای اگر صبر کسی نخجیر نیست

کی شود بخشنده سوفار زخم
گر دل افگار پیکان گیر نیست

از کجا آورده است این جا شنی
شهد اگر با زهر او همشیر نیست

سیر و نداز صفحه صورت تهی برون
صورتش گر زیور تصویر نیست

ناله باید بر زمین آن خود محال
آن پری را سندل تسخیر نیست

نیست بیم آنکه ناگه بگسلد
در کفم سر رشته تدبیر نیست

گاه هجرانش پشیمان میشود
هیچ در قتل کشش تاخیر نیست

در مریدی گر ظهوری را سخی
بهتر از رعنا جوانان پیر نیست

گر تماشائی شود پیدا تماشا خصلت
حسرتی سازی اگر خود را تمنا خصلت

نیرنگان چشمی کشایند و نمی بینند هیچ
دیده نهای تو مرا اهل حیا را خصلت

سیر و زخود میکنم بهر تماشای جهان
ره سر آمد میرود گر رفتن پا را خصلت

میتوان تریاق خورون هر خوان گسترده است
درد بگذشت از دوا فکر مداوا را خصلت

بر لب چاه ذقن دل را گذار افتاده است
لغزش پای شکیب پای برجا را خصلت

برگ و بارش را نباید در نظر هر مختصر
چون شود عقل و دل و دین و دین پیدا خصلت

از دو حامی خویش را باید که بگذاری برون
گر درون آئی ببزم وصل تنها را خصلت

بر دل از زنده بی داغ غمش دکان مبین
جنس خود را نقد کردن بجد بیغار خصلت

نسبتی مزعجی ست از نقش پریشان گشته حال
داغ خالش گر کشد در دل سویدا خصمت است

پیشتر هرگز نمی آید زبان وعده اش
تا فتد هر روز و اپس تر تقاضا خصمت است

هیچکس مهر و محبت اینقدر در دل نچید
طاقت و آرام را از تنگی جا خصمت است

خاکپایش هر کسی بر سر نیارد ریختن
گر ظهوری گشته فرقت فرقدان را خصمت است

بس ست مایهٔ فخر انیکه از منت ننگ ست
فراغ عیش کسی کز غم تو دلتنگ ست

درون بر فدنی زخم میشود روشن
دلی که صیقل تیغت نخورده در زنگ ست

امید هست که لعلت ز رحم بر رخ من +
دری بخنده کند باز گریه در رنگ ست

ز سحر بالبیان مانده نسخهای سقیم
ز نرگس تو مصحح کتاب نیرنگ ست

ز هی ستم که باین تنگ و چنین باشی
به بین که موی تو بار و من چه یکرنگ ست

شو ز نگین که کنم صلحنامه مهربان
به کو نه گریهٔ من با عقیق در جنگ ست

همان در اول هجران دلم چو موم گداخت
مگر دل همه کس چون دل تو از سنگ ست

نداشت پایه من کو کمین کمن سبکم
بسنج عشق مرا بیستونش با سنگ ست

ز دل محبت خود میبری ببر از تست
ولیک فکر مکان کن که لامکان تنگ ست

برو مپرس ز دوران حساب نزدیکان
ز حرف تا بزبان صد هزار فرسنگ ست

بمطربان ز براهیم شه نوازش بین
که زلف زهره نژادان برشیم چنگ ست

ظهوری از تو سخنوار آفرین خواهم
نیاز غنچه و ناز عتاب فرسنگ ست

ز عکس او نظر اهل دید در رنگ ست
گناه کیست که آئینه تو در زنگ ست

عنان خنجر و از دست بازو داشت شکیب
میپوی راه گمنه پای معذرت لنگ ست

نگار خانهٔ چینی و رآ بیک رنگی
که لوح ساده بصد نقش لوح از رنگ ست

زخم کشاده ترست از کف محیط کفان
دلم چو دیدهٔ نادیدگان اگر تنگ ست

نفس قدم شده در راه دستان غمش
شمرده روی ازین راه آه فرسنگ ست

نهاده آتشم از شعله بر فلک خرمن
هنوز تخم شرر گرچه در دل سنگ ست

ز خاک آن سر کو نخجت بستری گسترد
بگوی عزت مسند که رشک اورنگ ست

ز خواب سرمه کشم چشم صبح خیزان را
فسانهاکه ازان طره های شبرنگ ست

مگر بلطف در آید در عتاب کشاد
امید کرده بغسل باز صلح در جنگ ست

ز ساز هیچ نیازند در نظر ترکان
نه عیب بل هنرست آنکه چشم شان تنگ ست

کنند خوش بتعدی شهان جهانگیری
خوشا شهی که جهانگیریش بفر هنگ ست

بود صرفه ظهوری ترا نهد آهنگ
کنون ببال درین باغ زاغ اهنگ ست

نسبت عاشق بطاقت تهمت ست
صبر را با چه نسبت تهمت ست

مدعی از رشک مینالد دروغ
حاش لله غیر و غیرت تهمت ست

کینه ورزی خاصهٔ این ملک هست
در جهان مهر و محبت تهمت ست

هر چه میگویند از حسب قبول
کام بخشیهای همت تهمت ست

سعیها کردم که شد جانم خراب
نیستم مرد مروت تهمت ست

بارخت گلهای تر خاشاک خشک
تا نگی پنهان طراوت تهمت ست

گنج خلوت با خیالت خلد من
با پری و حور صحبت تهمت ست

چند تکرار افترای غیر را | تهمت ست ای بیروت تهمت ست

این صفا صبح از ظهوری کرد کسب
خاطر او را که دورت تهمت ست

لب کنم مهر عرض حال بلاست | آب گشتن از انفعال بلاست
سفلیان را علو همت نیست | هست اگر زر به از سفال بلاست
پاس چشم جواب گو برراه | صرفهٔ خود به بین سوال بلاست
در تجرد مسیح مرتبه باش | هست گر عالمت عیال بلاست
بیتوان شد بزیب رشک بتان | روی کاهی و اشک آل بلاست
بده آزاد خرد بعشق درآی | ناقص و دعوی کمال بلاست
بخیال اندر زند چه تیان | منع اندیشهٔ محال بلاست
از غم هجر اگر شوم ایمن | خطر شادی وصال بلاست
کم بسر رفته ماه و هفته هجر | روز بیش از هزار سال بلاست
گوش تا کی به بینه پر سازم | ناصح من نگشت لال بلاست

رو ظهوری بفقر منعم شو
جاه و حشمت هلاک و مال بلاست

در خطر ایمنی بدولت اوست | سپر تیغ کین محبت اوست
همه تن جان شوم که بسپارم | جان سپردن اگر ز حسرت اوست
گرچه در داده تن بجیبم از لطف | روح را از کجا لطافت اوست
نیست آن مایه روشنی مه را | که بگویم شریک شهرت اوست

جان بجز آنقدر که میخواهیم
باد واز تا جران نکهت اوست

خون من جوش این امیدنداشت
تیغش آلوده مروت اوست

تا نخواهد نمی تواند خاست
رغبت جمله فرع رغبت اوست

دو جهانم بیک بده بس نیست
همت من گدای همت اوست

نکنم صرف کس محبت او
نه بخیلیست این امانت اوست

گشته ناسور زخمم از مرهم
این خرابی هم از مرمت اوست

بهر خصمان چه دوستان که نگشت
نتوان هیچ گفت عادت اوست

قتل اهل وفا که بر خوبان
فرض گردیده است سنت اوست

زلف ساقی رعایتی بشکست
گر کند توبه را رعیت اوست

جان ظهوری بیک کرشمه نداد
همه جا دادنم ز خست اوست

چرخ را بازوئی کمان تو نیست
سیر خور در خور سنان تو نیست

عشق خوبان نهاده پا بر کاست
ماه در حسن همعنان تو نیست

رحم می آیدم باین غربت
بر مسیحا که ناتوان تو نیست

نرسیدی بقیمت اول
مفت یوسف که در زمان تو نیست

حور بیهوده ته کند زانو
هیچ بالین چو آستان تو نیست

صد بلا مرهم آرزش بر سر
زخم تیری که از کمان تو نیست

نشنوم شنوم اگر صد بار
هر حدیثی که از زبان تو نیست

شده تغییر صیغه سوگند
نیست سوگند گر بجان تو نیست

شهد اگر صد قوام وام کند — که بشیرینیی دهان تو نیست
نتوانی خلاف وعده وصل — کرم تو مگر ضمان تو نیست
از نگونی برون نیارد بخت — هر که در چه بریسمان تو نیست
نیست ریگ روان دران وادی — که گذرگاه رهروان تو نیست

شب ظهوری چرا بخوابت دید
پاسبان تو پاسبان تو نیست

کتابت از غزالان پر غزل نیست — چه خواهی خواند هیچت در بغل نیست
زدم بر تیغ تا او تیغ بر کند — نبازم دست پیشین را بدل نیست
غم ارزان نمیدارد نفاست — بعالم قیمتی تر زین مثل نیست
چه میداند کسی آغوش گیری — ز داغش لعلتی تا در بغل نیست
نگشتی مشتعل در گریه افسوس — به از چشم درافشان مشتعل نیست
مشوران خانه زنبور حسرت — تمنا را خبر انگشت عسل نیست
ندارد گفت زاهد بهره کردن — خوشا رندی که علمش بی عمل نیست
نمیخواهم چنان قاصد که داند — برای عرض پیغامم محل نیست
مکن واعظ سرت خالی بهارست — نبای توبه خالی از خلل نیست
چه میترسی ز مردن بار بر بند — در اقلیم وفا نام اجل نیست
بهر در چند گردی لنگ میباش — بما بنما کریمی را که شل نیست

سبیل دیدنش گردیده دیدن
بلی چشم ظهوری را سبل نیست

هر جا حدیث سنبل آنمو برآمدست
مذکور گشته تا سخنش بو برآمدست

داغ دل صبا شده گلها بباغها
گاهی اگر ببهوا زان کو برآمدست

زآتش فراق تنفسی سر بسینه زد
صد شعله بیش ازین هر مو برآمدست

افتادگان چو راه تواند کرد سعی
در جستجو صبا ز تگاپو برآمدست

از آب و رنگ تربیت باغبان مگو
از مغز خلد این گل خودرو برآمدست

دیگر چه گفته اند دورویان بدشمنی
با دوستان خویش چه کیرو برآمدست

دل نازکست نازطبیبان نمیکشم
نازم بدرد خویش مدارو برآمدست

عاشق کشان خویش بمهتاب برده است
از بس درید جیب زبازو برآمدست

اعجاز را کرشمهٔ او کرده زیردست
در عشوه گاه نرگس جادو برآمدست

فی زهرهٔ نگاه نه اندازهٔ سخن ✤
بر خوبیش فزوده که بدخو برآمدست

خود را جدا ز یار ظهوری چرا بسوخت
مردی نگر که از زن هندو برآمدست

حرقه داغم مرا بباغ چکارست
عکس تو گل کرده سینه آئنه زارست

عاشق و فکر کسان که گفته چه امکان
بر دل بیتاب من خیال تو بارست

ساقی نازت چرا مضایقه دارد
نرگس شوخت همیشه مست خمارست

منع مفرما بشور خنده نبازم
چون ندود بر فلک که کشته شکارست

بیتو کنم اجل را بلا به تسلی
میگذرانم بحیله امید کارست

از شب هجران پرس حالت چشم ترم را
سبحه اشکی بکف ستاره شمارست

نسخه جامع ندیده کس بزبانم
آنچه در زبان نیست حرف و سخن کنارست

هرچه بجز بیخودی هست وبال شمارم
گفته غلط آنکه گفته صبر بکارست

گریه نیرنگ از غم نازک یار
بر سر مژگان من سرشک گل خارست

سرو بپایش فتاده اینچه نهال است
ماه رکابش گرفته اینچه سوارست

آه نفس رفتگان وال عنان است
حلقه فتراک چشمهای شکارست

عقل ندارد جگر ملرز ظهوری
پشت بدیوار نه که حصارست

هیچکس در چمن عشق تو چون لشگفت
لاله زار است جگر داغ تو چنان لشگفت

شد عبث سعی طبیبان دل بیمار غمت
شکر لله که بانفاس مسیحا لشگفت

دل بتپر مردگی گلخن حسرت خو کرد
چه عجب گر بگلستان تمنا لشگفت

آنقدر قدر ندارم که برما خندند
جز گل گریه ما کس برخ ما لشگفت

در ره کعبه نرفتیم بآرایش فرق
گل خارش بنم آبله پا لشگفت

خاطرش شاد نگردید ز خاتونی مصر
تا نشد غنچه بر نی بست زلیخا لشگفت

خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند
از دو رنگان نشدیم آن گل رعنا لشگفت

خود نمائیش برای دگران بود مگر
چه تماشاست که خاطر تماشا لشگفت

چقدر غم دل دیوانه برون برد ز شهر
اینهمه فصل بهار آمد و صحرا لشگفت

خاطر تنگ کشاید بغل گیری ننگ
قطره تا غوطه نزد در دل دریا لشگفت

بغنچه قطره می دلق ظهوری میخواست
ماند پژمرده و رع حیف که تقوا لشگفت

بهای تر از ابرو خاکیایت
چه بی جسم روح و چه تیر هوایت

بقربانیت سزد فدیه دادن — چه محتاج جانم که سازم فدایت
نه آنی که حرف بدل با تو گنجد — بجای همه تو که باشد بجایت
برایت نمیدانم از حق چه خواهم — ترا بایدم خواستن از برایت
چه جانها نهم در پی پرده برهم — اگر جان تواند شدن رونمایت
که کرد انیسه که کردی تو با آشنایان — مبادا که خوانند نا آشنایت
بخون غمزه را غشوه ات کرده شیرین — ثواب شهید تو چشمک نمایت
شود راست مو برتن از آفتابم — اگر سایه کاهی فتد در هوایت
شد از خون قربانیان عید رنگین — نبازم ترا دست و پای حنایت
جهان خراب آن فروغی ندارد — که گنجد دران گنج کنج گدایت
گدا زیست معزول هرگه ببینیم — چه واغم زدانع سویدا رمایت

نجستی ز تو نسخه هرگز ظهوری
اگر دردت افزون نکردی مدارا

دلم از طرفه صیادی بدامست — پی نظاره چشمم از دوام دامست
ز رویش صبح من صبحست تا شام — ز مویش شام من تا صبح شامست
تف حسرت نمیدارد ز جوشم — تمنا پخته سر بر بند خامست
چرا خاصان نمی میرند از رشک — که منعش خاص من در بارعامست
کی آن آغوش را آغوش گویند — که داند این کدام و آن کدامست
ندانم توبه را با سرچه آید — که ساقی در مقام انتقامست
نگاهی مست کش از روی ساقی — وگرنه هرچه می بینی حرامست

نمیباشند مستان بی‌پناهی — کنون پیر مغان جمشید جامست
گرفتم کام دل گردیده حاصل — چه حاصل پشت دست انزام است
چو منصور آورم صد پایداری — بسر داریم اگر این اهتمام است

ظهوری را نهم در عشق وحشی
اگر دانم که با آرام رام است

بر لبوی تو غنچها داغ است — بوسیدن گل کدام داغ است
با بوی تو دعوی شگفتن — در حوصله کدام باغ است
پیشت کشدش بباد سیلی — پروانه که کشتهٔ چراغ است
مستانه نشسته عقل در مغز — گوش از سخن میت ایاغ است
نازم بجگر که شاه بخت است — داغ تو اگرچه شاه داغ است
با خضر کسی چه حرف دارد — سنگ ره جستجو سراغ است
زخم از تو گرفت جای مرهم — با رنج نداختم فراغ است
با بوی تو برده گل ببازار — این عقل کدام باغ باغ است

بخت سیه است اگر ظهوری
در هند هوای رشک ار است

رخت را نچنین زیبا که آراست — سپندش آفتاب عالم آرا است
ز حرف سده میگردد سخن پست — ز بالایت حکایت دست بالاست
نرگشت راحتم تیر پرگی رست — ز نشستی تیر بارانی تمناست
نبرد رنج طناب آرام ستون هم — ز آهم همیهٔ افلاک برپاست

نباید سینه را کرد اینچنین صاف — درو پیدا ز نهان چون رود پیداست

چه غم یوسف ز غم گو سیر میباش
نمک پرورد خویش از شور لیخاست

سایه‌ات افتد اگر بر سبزه پست — چرخ نتواند برو مهتاب بست
آبرو گردیست از خاک رهم — گردی از راه تو بر رویم نشست
یک نفس از ما نشستی گر نفس — دامن همت نمیبودش بدست
از لبت تا برون آید کسی — باید از درد تو بردی رنگ رست
دایه گردی گر نگاهی بر میت — زود میگشتند طفلان شیر مست
چون نمیرم من که در هجران تو — زندگی را احتمال مرگ هست
غیر غیب لاغری باعث نبود — گر شکاری گاهی از دام تو جست
صاف بُرد از زر رهما ناوکت — تشنه‌تر بر سینه صافان بسکه هست
عهد خوبان با درستی بسته عهد — خاطرم برچیده از عالم شکست

کرد آزادی ظهوری بر اسیر
بی گرفتاری کسی هرگز نزست

خضر وقتم عمرم از عشق تو دریابند کیست — منت هر لحظه مردن در همت بر زندگیست
عشق باید لائق حسن تو دران باشد محال — آرزو زد راه من وحسرت تا شرمندگیست
سرو طوق قمریان خواهد که برگردن کند — از هوای قامت آزادیش در بندگیست
آرزو شوخ و هوس شنگ اینچنین هرگز نبود — جادوان عشوه سازت را سراپا ترکیست
رشک در دامن کرد فی پاست کاخ دوستیست — وای بر جان من این بیدل بر کندگیست

در وصالت آنکه استغنا زدی بر کائنات
صبر در هجران گدائی میکند درماندگیست

با وجود ننگ خواهش حال سائل بهترست
اهل همت را چه مطلبها که در بخشندگیست

بال بر بال هما هر سو نگاهم مے برد
از تماشای جمالت دیده در فرخندگیست

نیست کس در خاکسار بیا تاب روی من
رشک برمن سایه را در پایه ایفگندگیست

تا حدیث تو همزبان لبست
شهره شهر و استان لبست

آه نخلیست از سراچه دل
نالهٔ مرغی ز آشیان لبست

عالمی سر بر آستان سخن
فرق او در قفس آستان لبست

گشته هر گوشه همین سفره گوش
از حدیثی که میهمان لبست

قسمم برده پی ببود سخن
هر چه چرچرف تو زبان لبست

لاله زار نگاه عارض تست
ذکر زهرت شکرستان لبست

هست هر عضو را جدا جائے
هیچ شک نیست بوسه جان لبست

سخن ربط هوش با مفهوم
توام حرف استخوان لبست

در کساد سخن ظهوری را
هم ز لب قفل بر دهان لبست

گلها ز باغ روی تو در یکدگر شگفت
حسن تو غنچه بود بیاد نظر شگفت

کار اثر نبالهٔ لب خشک ساخته است
نسرین اشک در چمن چشم تر شگفت

دل را چه احتیاج بگلگشت باغ و راغ
از لاله های داغ سراپا جگر شگفت

پروانه خود سپند شد از بیم چشم زخم
کآتش اگر ببرد همت شعله بر شگفت

آمد ز کوی جلوه او با دو دامنی — خس پوش بود آتش دل از شرر شگفت
تا صد لبت ز خنده لبریز تا بحشر — باد انچنین شگفته که گوش از خبر شگفت
میپسند غنچه خاطرستان خویش را — ساقی گذشت وقت صبوحی سحر شگفت
از لطف بوده دوش در آغوش خواب من — صد باغ لاله و گلم از دوش و بر شگفت

تیر مرده دل مباش ظهوری ز جور دوست
عالم ز عدل بادشه دادگر شگفت

برید مهر من از جمله مهربان انیست — بخامشیم زبان داد هم زبان انیست
بجز می شده پژمرده نگاه بدل — به بین جوانی پیری به بین جوان انیست
رسادگی چه نشسته است نقش دانایان — شود سپند کسی شوخ همچو دان انیست
چه رازها که کند در بهار مستی گل — ز چشم ساقی اگر عشوه نهان انیست
چو پیش عشق بسنجیدم نهد میزان — سبک نگشت هوس حسرت گران انیست
کسی که داغ سجودی نرویدش ز جبین — بداغ خویش نشانش بکس نشان انیست
بر آستان تو خوش نخبتیست اوج گرفت — برای اختر پیشانی آسمان انیست
چه چاشنی که نه در کنج کرده لب اوست — بمصر و هند شکر کو شکرستان انیست
بخار چینی کویت ز نخل بندارم — بهار دسته کنم باغ و بوستان انیست

بمنع حرف تو تکلیف بر ظهوری نیست
جز این وگرچه توان گفت بر زبان نیست

شوق از من اعتباری برگرفت — چشم دریا شمم نثاری برگرفت
از خیالش خط صورت نگار — نسخه باغ و بهاری برگرفت

مشک صد تاتار ریزم از نفس
زلف آهم را تتاری برگرفت

در تخیل زیر دندان هوس
شکرین لعلش فشاری برگرفت

سرد دم از شادی رگ دل میپرد
غمزه اش نشتر بکاری برگرفت

سد منعی پیش راه آه نیست
از دلم دشت غباری برگرفت

دست اگر بر شاخ گل دستی نیافت
یادگاری از چمنم خاری برگرفت

تو تیا سرمایه چندان نداشت
گرد خاک رهگذاری برگرفت

دل جفا های تو بر من بشمرد
از وفای خود شماری برگرفت

کو مدعی منال تطاول ترحمست
مشکل مراست کار مدارا بمردمست

شامم نکرد سیر سمن زار صبحدم
پامیش فگار در خسکستان انجمست

پیدا نکرد غمزه چو من خون گرفته
در هر رگ دلم چقدر نیشتر گمست

بیگانه داشتم ز دو اندر دو را و لے
اشک آشنای گوشه چشم ترحمست

این گریه که شوق تو از چشم من کشید
گردابی محیط نمش نیل و قلزمست

سخت جگر بر آتش و خونابه بال بجام
از اشک شور نقل کمال تنعمست

بی شانه مانده طره شمشاد قامتان
از بسکه چاک خرج گریبان مردمست

سر گوشی نسیم بگلبن فگنده طرح
گویا که غنچه خورده می در تبسمست

عالم خرابیست خرابات کنج او
سوگند چار رکن بخشت سر خمست

انقسم شتلم بحریفان نکرده کس
تا خورده باده محتسب شهر از قمست

گیرم توان زدن سرد دم نارسش را
از زهر شل لحد که سراپا سرد دمست

در شعر خطبه خواند ظهوری بنام خویش
چون روشناس شهر ز ضرابی قسمت

هر قطره شراب تراز ور قلزم ست
نازم بظرف خویش که پیمانه خجست

زخساره برفروخته باغ ازگل قداح
با عندلیب باش که مست ترنجست

مست ترا بطارم تاکست دیده باز
مستغنی از تفرج این سبز طارمست

عشقت نخست سندروانع درون فگند
بر سینه درگداز جگر را تقدمست

جان بر لبست چشم نگاهیم از تو هست
هنگام نازنیست زمان ترحمست

ابروی تست اختراع زبان کرشمه کرد
صد داستان اشاره پیداو در گمست

در بوسه کاعنان چون دهم ز کف
رخش ترا که تارک خورشید برسمست

کی مردمک بگشتی چشم از خطر رهد
گر قلزم سرشک مرا این طلاطمست

با خنده گریه داد قراری در اصیم
صد ها بهای از من و زو یک بدرمست

در دام دیده گوش گرو کرده عقل و هوش
طاقت مباد واوه حسن تکلمست

هجران برای سوختنم برفروخته است
جانسوز آتشی که در و شعله هیزمست

از شهسوار خان نوازش رسید خلق
حق کارساز اوست که در کار مردمست

تقویم کف ز کف چو ظهوری فگنده ایم
این عقده های کار منجم ز انجمست

باده کز حسرتش جم مرد در جام من ست
گرد آن صیدی که از بهرام رم رام منست

گشته دفتردار خارم گل ز دیوان بهار
گر سیه روزم برات صبح بر شام منست

چاشنیها در شکر از کام تلخم راست کرد
پختگیهای اثر از نالهٔ خام من ست

چیده دل بریکدگر درد و غم و سوز و گداز
چون نتائم عشق در فکر سرانجام منست

نیستم کم فرصتی گر دون مپرس از انتقام
هرچه میخواهی بخواه ایام ایام منست

قاصد از لب هرگز بردار و بی دهشت بگو
گوش او را چشمها بر راه پیغام منست

طالع دریوزه دشنامی از و دارد دعا
میشوم گاهی اگر محروم زا بر ام منست

رنجه فرماید قدم گر بعد عمری نیستش
کینفس آرام پنداری که آرام منست

عاقبت آمد بکارم علم و دین در عشق بت
گر شود بختی دلیل کفر اسلام منست

چون ظهوری درگذار انفعال ناکسی
چون نباشم نکنامی چون تو بدنام منست

از عشق مپرس صد کتاب است
هر فصلی ازان هزار باب است

در لذت شکر گشته ام محو
از زهر تو کام کامیاب است

دل خیمه درد کرده برپا
آن ناله طناب در طناب است

کو گوش بگیر حافیت جو
افسانه من بلای خواب است

لب بسته زبان هزار بانیست
سرمایه الفت اجتناب است

هرجا گذرد حدیث ساقی
گوشم ساغر سخن شراب است

جامی که دران فتاد عکسش
خالی چه شود پر آفتاب است

از مشق نمی فتد زبانم
هرچند سوال بی جواب است

بگذشته ظهوری از مرمت
احوال بدولت خراب است

با من نه بمهر هم وفا قست
چون می نگرم همان فراقست

هر چند که گفته اند گو بیند — عرضی ز کتاب اشتیاقست
سوز جگر و تفِ درون را — در سوختنِ دل اتفاقست
شیر سنیئے مرگ را بنازم — فریاد ز تلخیِ فراقست
در بهند ز دافعی فلاقم — تریاق وصال و زعفرانست
افتاده عنان دل بدستم — بیچاق مراد زیر چاقست
طوقی شده شوشه نگاهم — خلخال نگار سیم ساقست

دریای وفاق شد ظهوری
غیرست که معدن لفاقست

ز خم از مدیوزهٔ مرهم لبی بهم نداشت — ای خوشا زخمی که جز زخم دگر مرهم نداشت
تهنیت گویان در آید هر زمان عید دگر — کس بمرگِ آرزو زین خوبتر ماتم نداشت
یک بمن بر زمین و زمنعان بر آسمان — در ترازوی قناعت بیش و زان کم نداشت
داشت اسطرلاب مینا در نظر پیر مغان — احتیاجی از صفای دل بجام جم نداشت
شیخ را در نامرادی طور دیگر داشتم — هیچ غیر از سخنوت و پندار پندارم نداشت
بلبل او دیگرست و نغمه سنج او دگر — خواست گردد دم کشم نور از پای دم نداشت
زور شیرین بخت شاخ گل تنا داشت سرو — در سجود قامت رعنا ش قد خم نداشت
کی طراوت میتواند در گل رویش کشید — دیدهٔ کز حیرتش عمری نگه ورنم نداشت
مرهم چاک دل از من بود بیجا شد تلف — مدعی بر سینه از ناخن خراشی هم نداشت
عشقبازان طور دیگر زندگانی کرده اند — خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت

شوخ آهو چشم خود را رام نتوانست کرد

چون ظهوری گر کسی آرام را بر هم نداشت

طالع از ما برگرم خبر گلبن خرم نداشت
بود در گلزار ما گل آتشین شبنم نداشت

تشنهٔ وصل حرم راهی بسیرابی نبرد
مردمک در چشم بر دوش نم اگر زمزم نداشت

آبرو را چشمهٔ گرمیست غیر از چشم نیست
چهره پر گرد زانکو دیدهٔ پر نم نداشت

رفت بی هنجار باد آهم از خاطر غبار
در زمین سینه نخل صبرها محکم نداشت

لطفش از اغیار بود و منعش آمد از عتاب
مهربانی پیشکش نامهربانی هم نداشت

کی بافسون میتوان آورد دردش را فرو
هیچ جا زاهد برالیش جز اجل مرهم نداشت

باد مهری بر لب دعوای غمخواری من
خونبهایم بس همین کز مردن من غم نداشت

سینها سوراخ گردیدست از الماس زار
گفت هر کس راز خود را زخم پر محرم نداشت

چاک جیبم کرد تا دوران برفوکی بخیه را
سوزن عیسی نبودش رشتهٔ مریم نداشت

مدعی سودائی آن طرهٔ آشفته نیست
دیدمش دل جمع کردم خاطر درهم نداشت

دل زکوة از منعمان صبر میخواهد کنون
اینچنین مفلس چرا شد داشت صبر کم نداشت

چون ظهوری در غریبی مرد کیسان شد علم
هر که چشم مردمی از مردم عالم نداشت

نکهتی از سنبل رایحت گلستان برگرفت
گوئیا از لعل رنگینیت بدخشان برگرفت

در ازل قانون حکمت چون قضا میزد رقم
نسخه از درد جانبخش تو درمان برگرفت

نیست در کوی تو هرگز سرخ رویانرا نجات
عید اگر خال شگون از خون قربان برگرفت

تر زبان گردیده خضر از العطش گویان تست
زاد راه تشنه جانی آب حیوان برگرفت

دعوی لذت بزهر کرد تا دانسته کرد
طعنهٔ تلخ جوانی شکرستان برگرفت

چون گل سوفار در خواهش دهانم مانده باز
تا خدنگت غنچه دلرا به پیکان برگرفت

شهسواری عرصه ایام طفلیها گذشت
گوی بیرون برز میدان طرهٔ چوگان برگرفت

آنزمان دارم که بر دارد دل از تیغ غمت
آنقدر چاکی که از شوقت گریبان برگرفت

خوان وصلی میزبان حسن شب گسترده بود
نوالهای زخم لبت دست مهمان برگرفت

خوش سبک گردیده ام در محفل حرمان غمت
میزنم بر هجر زوری گرچه نتوان برگرفت

از گرانخوابان ظهوری خوش سبک گردیده بود
از دلش این کوه غم را زور نسیان برگرفت

آبرو از خاکپایت آب حیوان برگرفت
رنگ و بوی کز تو بود افزون گلستان برگرفت

دیده تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود
در تماشایت چرا دامان مژگان برگرفت

وصل بر دیدم دری خواهد کشودن یافتم
زانچنین حالی که خاک پای دربان برگرفت

کوه را سیلی زنان خواهد بدریا برد سیل
ابر مژگانم بجای قطره عمان برگرفت

گریه میکوشد همان در شست و شوی دامنم
گرچه دریا تهمت پاکی زدامان برگرفت

ما باین تاب و توان بر خود چه مشکل کرده ایم
غیر با این ضعف هجر از ما چه آسان برگرفت

منتی دارند بر بستانیان زندانیان
صحن بستان خوبی از کنج زندان برگرفت

نیست در گلشن ز من نامور تر دیگرے
بی نشان گردیده ام از نامه عنوان برگرفت

نخل ماتم گشت و از گل گریه بر خاکم فشاند
خوش بخاک افتاده خود را بسامان برگرفت

از نگاهی کرد چیزی نیز کم دل قیمتت
باد از زانیش بی انصاف ارزان برگرفت

با ظهوری در طلب شاید که همپائی کند
هر که در راهش بجای پا بیابان برگرفت

وصالت سود و سودائی قیامت
ازان دارم تمنائی قیامت

اگر فردا بقصد شوق گریم
رود رودی به مینائی قیامت

ز سرو قامتت سر سایه دارم
چه غم دارم ز گرمائی قیامت

خلائق رستخیز آن لحظه بینند
که برخیزی ببینائی قیامت

سر کویت ز خون ناب شهیدان
شقائق زار صحرائی قیامت

دران هنگامه همت ازم بفوغا
که پامالست غوغائی قیامت

نه زان دستست آشوب غم او
که آید در میان پائی قیامت

ظهوری شد دخیل عشق امروز
شد این از خطرهائی قیامت

دریاست جگر خزینه داغست
مے دیدن و دیدها ایاغست

شد هر نگهم زبان دیگر
چشم شب و روز در سراغست

فی سر دارم نه لاله خلد
این سرو و گل کدام باغست

هر لحظه شمیم صد ارم زار
از جیب تو وقف هر دماغست

شبهای فراق بیدلانرا
شمع لگن در رونه داغست

آنجا که ز اشک شعله بارم
اخگر ز فسردگیش داغست

هر چند که امتیاز عنقاست
شاهین شاهین فدای زاغست

بصد زنجیر هر نخجیر بندست
اگر تاری ز مویش در کمندست

دلش حیرت ازل بند بقاست
که زلفش از گره ها کوه بندست

سجل مه پرستان مهر گردد — اگر گویم مهش نعل سمندست
دهانش را بگفتم غنچه طنز است — ز طنزم غنچه خود در نوشخندست
ز کوتاه گوشها باید برون کرد — زبان در داستانش بهره مندست
رقم از بس شود زیبا بجنبش — ورق را نقطها بر کف سپندست
ببازار فراق افتاد را هم — دهم بیعانه جان مرگی بچندست
بلای دارد امشب چشم پرنم — ز سیل گریه راه صبح بندست
سپندش گر نگردد دیده غمی نیست — سپند اوست غیر و نا پسندست
عیار شعله را پروانه گیرد — مگس از چاشنی گیران قندست
تو خود میدار پاس غیرت خود — ز کوته دستیم همت بلندست
نباید بافت تدبیرات درهم — که اینجا سادگی نقش پرندست

به از میخانه نبا سرزمینی
ظهوری مینشاید جا لوندست

محرم من داغ دل از پروانه است — خوشهای شعله را خود دانه است
آنکه بر افسانه بندان بسته اند — کاو ورد افسانه خواب افسانه است
کس نمیفهمد بغیر از آشنا — ور زبان من سخن بیگانه است
بیدلان را در خرید عشوه — عقل و هوش و دین و دل بیعانه است
گر بسبو سازد ز خاکم روزگار — دست پیمان من و پیمانه است
نیم خورد غیر شد خوان وصال — سیر چشمم ز یستن شیرانه است
بخت اینم نیست میسوزم چو شمع — گر دو سر گردیدن از پروانه است

بر خلائق فصلها گرداند بخش
موسم نوروز از دیوانه است

چون مسیحا را نسازد رشک کش
آنکه با همچون تو ئی همخانه است

از سیه روزان خویشم خوانده
آفتابم روزن کاشانه است

چون ظهوری میکنی تعمیر دل
گنجها در کنج این ویرانه است

در هوا زندان او بر بوستان خوش غالب است
وز خرام او زمین بر آسمان خوش غالب است

در تماشایش محال است چشم وا کردن کراست
کرده حرفش سر خموشی بر زبان خوش غالب است

پایگاه غیر ندارم نگاهش آشناست
میخورم از خویش بازی و گمان خوش غالب است

دیده گویا دیده های ارغوان خیز مرا
گریه های خونچکان بر زعفران خوش غالب است

تا رد و پود خویش را پویند میخواهم چو بلبل
ذوق با مهتاب بودن بر کتان خوش غالب است

گرم خونم شعله از داغم سپر انداخته است
سخت عهدم مغفر من بر استخوان خوش غالب است

فقر از من منعمی از دیگران مختصر کنید
بود شالم بر نمود پرنیان خوش غالب است

فتح اقلیم سخن کردم در اقلیم دکن
بر زبان حرف شه گیتی ستان خوش غالب است

عادل ابراهیم شاه آفتاب برج ملک
از رخش هندوستان بر خاوران خوش غالب است

با دروزی در دل شب سجده های راستان
بر ظهوری پاس خواب پاسبان خوش غالب است

در فراقش ناتوانی بر توان خوش غالب است
نامی پامالست در لبها فغان خوش غالب است

کیمیای بیقراری عشق در عهد تو ساخت
رعشه سیماب بر پیر و جوان خوش غالب است

در چمن تا غنچه یکره از تهدل بشگفد
جلوه کین آرزو بر گلستان خوش غالب است

می پرد چشم زلیخا از برای توتیا
پیرزن بر گرد راه کاروان خوش غالب است

گوش مجنون بر جرس لیلی بر حدی
ناقه در سر واز زن بر کاروان خوش غالب است

میکند زود آتش رشک مه و خورشید دود
دانه کاری بر چراغ دودمان خوش غالب است

خوان وصل افگنده داد کلفت داده
سیر چشمی از حیا بر میهمان خوش غالب است

سان دهم با قطرهای خون خود صفهای دل
لشکر دل بر سپاه جسم و جان خوش غالب است

وحشتی دارم ضرورت دهشتی در کار بود
همزبان در همزبانی این زمان خوش غالب است

خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او
میتوان گفتن زمین بر آسمان خوش غالب است

گو ظهوری خامه تبراش و ورق در هم بکش
آرزوی مدحت تولا رخان خوش غالب است

چو هجران دشمنی کم فرصتی نیست
دو روزی دوستانرا مهلتی نیست

نیابی در جهان یک بی ثباتی
که با عهد تو او را ابیتی نیست

قسم هر قسم میخواهی کنم یاد
که هیچت از مروت قسمتی نیست

پری نهگامه کو بیهوده می بند
تماشا را بچشم نسبتی نیست

بزهرت دایه کامم برگرفتست
بشهد دیگرانم رغبتی نیست

مکن تالیف تهمت از برایم
زخود رم خورد گانرا الفتی نیست

بلبها کرده حرفی آشنائی
درینجا عاجزانرا قدرتی نیست

تمنا ها بجوش خویش سنجم
تمنا بر خامکاران منتی نیست

تمنا ساخت این کار از برایم
که مرحسرت کشانم حسرتی نیست

چه شد فرهاد کو میباش سابق
بحمدالله بمهرش سبقتی نیست

زر و لبر خوب دل آزاری بد نیست
مه و خورشید را پرتو شهرتی نیست

شراب خانقاهی نام دارد
تو ساقی نیستی کیفیتی نیست

ظهوری این سخن باور ندارد
که در ملک خطر امنیتی نیست

مرا با آنکه پیشش عزتی نیست
هنوزم با عزیزان نسبتی نیست

نشانی در گلم کین مهر روید
باین پاکی کسی را طینتی نیست

همه جنس وفا در بار دارم
چه حاصل هیچ جا جنسیتی نیست

اگر مهر و وفا باید تراشید
به از فرهاد بودن صنعتی نیست

همان در یک نماز ران و ابرو
چو زاهد دم دمادم نیتی نیست

بیک بینی ز عیب شرک رستم
بدین دیدار را شرکتی نیست

بصلح دوست وا کردم آغوش
برای جنگ خصم فرصتی نیست

بسازم گلخنی از خون شهیدان
که چشمم را جلای حیرتی نیست

مگر دردی بپای کار آید
برای ناله دل را آلتی نیست

ز جیب چشم کو بردار سوزن
ز چاکش خوشنما تر زینتی نیست

توان در بزم رندان صاف گردید
که در پیمانه درد کلفتی نیست

دلم را عاقبت از رونق انداخت
بلا را هیچ نذر و نیتی نیست

بیک نوبت بدادی دل ظهوری
بگو بسیار این کم خستی نیست

از بغی احوال دلگیر چه خراب است
غم نیست عکس را گل تصویر در آب است

تگسیخته آهم نفسم گرچه گسسته است — نم در جگرم نیست دل گریه خراست
گفتن لب خود مهر کند بند زبان است — دیدن نبهد باز سر دیده حجاب است
شوریده کلامم نکمین بست سؤالم — تنگ شکرست آن دهن و تلخ جواب است
از طالع بیدار بافسانه مرگان — شب تا بسحر بیشترم در رگ خواب است
سخت جگر ارمست غرور یست برانش — آهم که برآورده مرا دود کباب است
مرگ سفر آنست کز آهی نخورد هیچ — آری نخ خامیست که محتاج تباب است
در کوره پرهیز نگردید مسم زر — کو ساقی خون گرم که اکسیر شراب است
در میکده ممتاز شدن کم طلبی نیست — درویست اگر قسمت من در دری آب است
در شرح غم خویش کتابی که نوشتم — فهرستش اگر عرض کنم چند کتاب است

در عیش جهان دل نتوان بست ظهوری
بر خاره گر بش نقش کنی نقش بر آب است

حسن از تو حسابی شده در چه حساب است — خورشید ز رشک که چنین در تب و تاب است
تیهوی خم دام ترا تهمه شاهین — کفجشک لب بام ترا قرقعقاب است
سودا زدگان تو بیک نزخ نیرزند — گر شکر لطفست و گر زهر عتاب است
صبری که دگر جمع شود صبر و شکیبی — در غارت غارت زدگان ایچه ثواب است
در روز حساب از تو خبر این نیست شکایت — کامروز جفاهای تو با ما بحساب است
سر نیچه گلگون تو قربان کن صد عید — این رنگ حنا نیست بخون که خضاب است
از روصل تو بیداریم من نخبت ندارد — محرومیم افزود که موقوف بخواب است
در جرگه آلوده نگاهان ننشانم — همچشمی اگر میشدم امروز حباب است

ور جیب دری پر گیا نند چه پروا
این مرحمت جلوه دامان نقاب است

با تفته درونی چه کند قطره چکانی
ور وادی ما تشنه لبان بحر سراب است

خود میدهم انصاف ز حد رفت سوالم
ار تیز زبانیم لعبش کند جواب است

بیم ست که بر باد رود خاک ظهوری
ساقی بمن آتش چه شوی عالم آب است

بشرح درد خوشم کار مشکل افتاد ست
خوشم مباد که رحمیش در دل افتاد ست

دگر تبلخ نگاهان نگاه تا نکنی
ببین ببین که چه شیرین شمائل افتاد ست

تبلخیست ز شیرینی دهانش اشک
که شهد ناب بزهر هلاهل افتاد ست

نهم سپند بر آتش که در ستمگاری
نظیر نیستش افسوس کاهل افتاد ست

کسی نداشته است انیقدر فراموشی
بقدر آگهی خویش کاهل افتاد ست

بسینه نقطهٔ آتش رسیده از داغش
نخفته با جگرم در عهد دل افتاد ست

هنوز میکنم انبار یکجهان حیرت
اگرچه کشت تمنا ز حاصل افتاد ست

حصار داغ بدفع فسردگی جگرم
ضرور داشت دلم نیز داخل افتاد ست

بخون نهاد نهد پای از سر دعوی
هران سری که ته پای قاتل افتاد ست

باوج اختر طالع چرا نناز د غیرت
که با ستارهٔ بختم مقابل افتاد ست

بعرض حال ز دنبال ماندگانست وکیل
حدی طراز که دنبال محمل افتاد ست

بجاست رشک بخود دار میر قافله را
بمان فتاده که بارش بمنزل افتاد ست

جگر بداغ برآمیخت گریم خونین گرید
نفس در آه نیامیخت باطل افتاد ست

رسیده است ظهوری چه خوش بداد سخن

بفکر مدح شهنشاه عادل افتادست

بس آفتاب که در سایهٔ دلم افتادست
ازینکه سینه بداغش مقابل افتادست

بهجر جان بکناری چه سان رود که امید
نهاده پا بمیان کار مشکل افتادست

شکیب یکدیرام را که بار صد سالست
محوی باقی عاشق که فاضل افتادست

فتاده اند شهیدان بفکر زخم بهار
چه صحبتست که دعوی بقاتل افتادست

بحشر نیز ز قربانگه تو جوشد عید
بروی یکدگر از بسکه بسمل افتادست

مقابل تو کند بحث ماه پرست
حیا کجاست چه نادر مقابل افتادست

کتاب صبر که تصحیح داده بود خرد عقل
بکنج مدرسهٔ عشق باطل افتادست

ز دیده بر سر من گرچه صد بلا آمد
گناهها همه در گردن دل افتادست

شنای عقل بدریای عشق نیست درست
شکسته کشتی گردون بساحل افتادست

نشانه ایست که محرم نه دور بستست
بلاست گر در و دیوار حائل افتادست

ز اختران همه آزادگان کشند آزار
فلک بزحمت تحصیل حاصل افتادست

بشنا پیر خرابات خویش را گفتست
بفکر عالم شهرم چه جاهل افتادست

ازان کشاد که پیشانی کریمان ست
چه عقدها که نه در کار سائل افتادست

شکیب و صبر خجل بود از ظهوری دور
خوشست عفو تقصیر قائل افتادست

ضعیفم لیک مورم از ره ایست
سیه بختم ولی ز انجم همایست

ز جام ساقی خمخانه نوشم
که رند اوست هر جا پارسائیست

ز هر برگیست گوشی در چمن بهر
میان بلبل و گل ماجرائیست

سر بیگانگی گو طره مپیچ — نفس عهدش آه آشنائیست
جگر را بهتر از خون نیست دعلی — که خرج گریهٔ گلگون قبائیست
چرا دل زلهٔ راحت نه بندد — جگر مهمان داغ سینه خائیست
بهر اشکی سپرده گریه چشمی — مگر در انتظار ما بهائیست
دم کشتن نیابد دم زدن لیک — ودیعت در زبانم مرحبائیست

زتیغی سایه بر فرق ظهوری ست
که مرهم را نبخشش التجائیست

معالی شدم زغم چکنم کار ناز کست — نتوان بلند کرد صدا تار ناز کست
نگاه دور رو هم ضعیف و خط قویست — ره سخت و ناقه سست بی و بار ناز کست
نشتر شکسته در جگرش عزت صبا — از جلوه های گل کلهٔ خار ناز کست
نی قدرت تغافل و نی زهرهٔ نگاه — در بزم حسن خدمت اظهار ناز کست
آزار ما چها که ز راحت نمیکشد — مرهم درشت و سینهٔ افگار ناز کست
در بیع جان و دل نگه گونه خوشیم — نتوان فروخت ناز خریدار ناز کست
ای آنکه پردهٔ دل و جان کرده سپر — هشدار تیغ غمزهٔ خونخوار ناز کست
از سخت جانئ دل ما در تعجبی — آگاه نیستی که چه مقدار ناز کست
در خرقه چون میان تهی گشته ام ز فکر — از بسکه راز سبحه و زنار ناز کست

واعظ طبیب گشته ظهوری ولی چه سود
زین توبه که چون دل بیمار ناز کست

نگاه نیست که مست نگاه ساقی نیست — چه چشمها که چو ساغر بیاد ساقی نیست

بنقل شکوه لب میگشان نیالاید
اگر چه بگشت خمارم گناه ساقی نیست

بباغ و راغ گل و لاله گر نمی بینم
که مست جلوهٔ طرف کلاه ساقی نیست

کدام شام که آب طراوت سحرش
ز خاک ریخت بسال و ماه ساقی نیست

کدام دیدهٔ نرگس که هر دره نگهی
سفید کردهٔ چشم سیاه ساقی نیست

ز خوف عجب دریا در خمار صد خطرست
کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست

عجب که هیچگهه از بند خود رهد زاهد
اسیر مرحمت گاه گاه ساقی نیست

چه کار با بد و نیک فقیه رندانرا
برای اوست بد از نیکخواه ساقی نیست

چه تیرگی که ز دیوار و در نمی بارد
بکوی صومعه کان جلوه گاه ساقی نیست

بزور زهد ظهوری نظر چه می بندی
تغافل تو حریف نگاه ساقی نیست

کو دیده که دیدنی ضرورست
کو دل که طپیدنی ضرورست

غمهای گرانی ست در ربیع
سامان خریدنی ضرورست

تا چند ز بون خود نشستن
بر خویش دمیدنی ضرورست

آویخته غم کمان دعوی
با روی کشیدنی ضرورست

تا رام شود غزال شهری
صحرای رمیدنی ضرورست

ای زهر لب پیالهٔ خویش
در ده که مکیدنی ضرورست

ابرام دعا بجای خویشست
دشنام شنیدنی ضرورست

ما هی بزلال سر ندادیم
بر تابه طپیدنی ضرورست

تسبیح بت تو شد ظهوری

زنار بریدنی ضرورست

مجنون کوی عشق بعاقل برابرست
عالم که منکرست بجاهل برابرست

بی امتیاز عشق سخن چون شنوع و تمام
اثبات و نفی را که دلائل برابرست

گوهر مجوی بس شک آبست بحر عقل
گرداب این محیط بساحل برابرست

داد نظاره دیدهٔ قربانیان دهد
تا روز حشر جلوهٔ قاتل برابرست

صبح تجلی از افق دیده بردمید
با آفتاب آئنه دل برابرست

گل کرد خار در چمن پای سالکان
رنج ره و فراغت منزل برابرست

مجنون بطاق قبلهٔ نظر خجت چون کند
ابروی شوخ چشم قبائل برابرست

در کام ما برآمده لذت بکام ما
با شهد ناب زهر هلاهل برابرست

گر دیده ثبت نام ظهوری بکلک عشق
در دفتری که باقی و فاضل برابرست

دل صهبای اضطرابی هست
دیده بر گوشهٔ نقابی هست

هوس اختلاط مختلط ست
از خود و خلق اجتنابی هست

در کنار شکیب میجوشم
ذوق گلگشت ماهتابی هست

عشق اگر جای گنج میخواهد
سینهٔ خانمان خرابی هست

بکناری نگه نشست و هنوز
در میان پردهٔ حجابی هست

تیز بین باد آفتاب پرست
تا به بیند که آفتابی هست

منع زاهد کنیم از رندی
میکشانرا هم اجتنابی هست

سینه بسیار لیک سینه کست
داغ را چشم انتخابی هست

صبر داریم تا بزور شمار
دیده را بارخی حسابی هست

بارگ جان کیست این پیوند
در سر طرّه پیچ و تابی هست

گشت معلوم از تغافل او
کز نگار مرا جوابی هست

بی شکایت عنایت ازدگران
از ظهوری اگر عتابی هست

پیش ازین جان تاب مهجوری نداشت
بر رخت گرچه دستوری نداشت

پشت بر دل کرد امید وصال
کشور ما روی معموری نداشت

هجر هر جا پای استادی فشرد
مرگ دست افراز مزدوری نداشت

شام هجران تو این بدعت نهاد
روز ما زین پیش دیجوری نداشت

گرچه غم میراند قصدا با تو تیغ
استخوان با زخم ساطوری نداشت

پند گو خوش گرچه پند دور دید
خانه در نزدیکی دوری نداشت

قرعهٔ پروانه بر آتش فتاد +
تاب شرح بال مهجوری نداشت

گریه ام را این نمک از شکر یست
هیچ اشک تلخ این شوری نداشت

مدعی سر نیچه در بازو کشید
عشق شیری خواست او موری نداشت

نام گنامان ظهوری پیش او
ساختی مذکور مذکوری نداشت

غم بجان ست از ازل شادم ببین احوال چیست
وای بر من بیتو افتادم ببین احوال چیست

هیچ بیکس را نباید یست یارب بی کسے
برا جل فرصت امدادم ببین احوال چیست

دیده بودی آنچنان آزادم از وصل و وصال
ظلم هجران کند نیادم ببین احوال چیست

هیچکس در بند هجر دوستان این جان نکند
دشمنان خوانند آزادم ببین احوال چیست

طرفه ظلمی میکند بر صبح و شام روزگار
داد و بیداد است اورادم ببین احوال چیست

بزم شرح ناتوانیها چه آرایم بدست
زیر دست ناله فریادم ببین احوال چیست

هر که شیرین تر فراق جانگدازیش تلخ تر
شور طالع تر ز فرهادم ببین احوال چیست

زخم فربه دارم و بر بخت لاغر می طپم
بی خم فتراک صیادم ببین احوال چیست

آرزوها در کنار از گریه حسرت مباد
پاره های دل بدر دادم ببین احوال چیست

در جگر زخمی بخندیدن مگر لب کرده باز
شیشه اشکی فرستادم ببین احوال چیست

خواستم مقطع رقم سازم قلم بر جای ماند
رشته نام خویش از یادم ببین احوال چیست

آشکارا گشت رازم لطف پنهانی بدست
از گریبان شعله سر زد دامن افشانی بدست

هر نگاهی گشته زنجیری و بر پای دل است
چند این دزدیده دیدنها نگهبانی بدست

عقل را شور جنون زیر و زبر دارد دگر
زیر لب دیگر چه میگوئی فسونخوانی بدست

طبع من گرم ست و شیرینی زبان میبایدم
زهر چشمی از تبسم شکرافشانی بدست

در حنای عید رنگین تر برای دیگران
پنجه گلگون ترا از عید قربانی بدست

در خمار زهر خشم ساقی تر دست کو
خرقه آلوده سازم پاکدامانی بدست

کعبه را در تیرگی دارد صفای باطنم
راه ویران پیش گیرم این مسلمانی بدست

سالکان آخر ظهوری ره بجائی میبرند
محمل کوشش اگر گردی بیابانی بدست

پرده بردار نظر محتاج ست
مرهم داغ جگر محتاج ست

در رهت تا مرد هم باشند — سر بپای بسر محتاجست
شور شیرینی لبها نازم — دوسه تلخی که شکر محتاجست
مایهٔ صبر شد آخر مددی — که بسیاب سفر محتاجست
سبزه گشته نهال هوسم — بنیخ حاصل به ثمر محتاجست
در جهان از نظر افتادهٔ ما — نظر آما بنظر محتاجست

تیره روزیست ظهوری از کیست
که به شام تو سحر محتاجست

دل بجز من گو مگو تخمی نکشت — پر بنافذ خویش را اینجا برشت
جبهه لوح آرزو آورده پیش — ای سجودت مقبلان را سرنوشت
در پی خویش افگند صد کعبه را — گر کنی یک جلوه در کار کشت
چشم ما را دوخت بر رخسار تو — در نظرها آنکه بینائی سرشت
بسته حوری نقش در ساطر که هست — خاک کویش بهتر از خون بهشت
منع میکردیم خوبی را بناز — غرب ما میدانست گر خسار زشت

خرمن خجلت بگردون سر کشد
گر ظهوری مدعی تخمی که کشت

خال و خط بهر شه حسن همان لشکر هست — مژه ها بهر گ عشق همان نشتر هست
خوش ربودست زما عقل فریبی تو هنوز — ساده گانرا سخنان تو همان باور هست
دود و سوز جگر از مجمر دل می آید — از تف داغ تو در سینه همان اخگر هست
آنکه زخم جگر از خنده بخود میخندد — در کف غمزهٔ بیباک همان خنجر هست

نگه تلخ اگر نیست همان زهر هلاهل
در شکر خنده بخرد از همان شکر هست

مردم از آرزوی سیمتن پهلوی دل
خس و خار سر کوی تو همان بستر هست

باغم بازوی حسرت هوس فربه ما
تمنای میسان تو همان لاغر هست

حاجیست زهره ندارد که چراغ افروزد
بر سر کرسی بلای تو همان صرصر هست

نه می ریخت درین بزم و نه جامی افتاد
بر کف دل بخیال تو همان ساغر هست

گرد کوتاه ظهوری اگر از کوتیه پای
دستش از دست جفای تو همان بر سر هست

عمده در مهر و محبت همت است
دل چه باشد صرفه جان خجلت است

مدعا حاصل نگردد مدعاست
عشرت از دل روی تا بد عشرت است

باز خود بیرون نهادی جستجوست
در بروی خویش بستی غربت است

پرده بر چهره مقصود نیست
دیده دیدن نداری حسرت است

یک نفس گر نیست سرو جویبار
تا بدامان قیامت نخلت است

شد پریشان حال من چون طره
میتوان دل جمع کردن الفت است

رشک هم می برده در کنج خیال
غیر میدانیم خود را غیرت است

بر سر کوی اگر یاد وطن
بر خورد گاهی بخاطر غربت است

گرچه از منت کشیدن فارغیم
ترک سعی چاره سازان منت است

گریه باید ظهوری فکر خود
آبروی گر بنا شد نجابت است

بیهوش شو دل انچه بهوشست
بر خلیش طرز نیش نوشست

صد شعله تر انمیکند گرم — در هر شرری هزار جوشست
رنج طلب ست اهل راحت — سختی کشد آنکه سست کوشست
با هر بد و نیک صاف بودن — اندازهٔ رند دردنوشست
خوش آنکه سبیل کرد خود را — پیمانه بکف سبو بدوشست
در صومعه بلاس پوشان — غوغای بت پرند پوشست
واندکسی از حکایت او — گو لب مکشای دیده گوشست
از طره صبا بنفشه بندست — وز لعل سخن شکر فروشست

با عافیت جنون ظهوری
فارغ ز بلای عقل و هوشست

مردم ز غم و غمم علاجست — با خود چه کند که بد مزاجست
رمزیست درین سیاه بختی — گر دیده شبم چو روز واجست
نعلین کشان و اودی فقر — بر هر چه نهند پای تاجست
شد کشور جان مسخر عشق — وین جا دل و عقل و هوش باجست
زنجیر تعلق از چه بگسیخت — آما نگاه احتیاجست
ای آنکه بسنگ برده دستت — خوش باش که بار از زجاجست
تا بر سر ما چه سختی آرد — این نازکی که در مزاجست

غم آمد و رفت غم ظهوری
می نازکه وقت انتهاجست

دلهای سینه بر دوی هم ست — عیش و عشیست چون غم و غم ست

گو سپندی در گزند راحتم — چشم زخم زخم عاشق مرهم است
گر بنا شد درد و درمانرا چقدر — تشنگانرا تشنگی بزرمزم است
در بیان رازهای پردگی — گفتگوی بی زبانان محرم است
نکتهٔ واضح ز خاموشان شنو — داستان حرف سازان مبهم است
آنکه گوید غم فزون دارم ز صد — از کجا آورده غم خود یک غم است
نوبهاری سیر خاطر میکند — بوستان آرزو خونین خرم است
بخت و طالع هستی تر عیب نیست — شکر لله عهد و پیمان محکم است

صرفه کی دارد به بخت از شکیب
تا ظهوری دم زند خود ملزم است

نکتهٔ داغ فنا بر دل درویشان است — ریشهٔ نخل بقا در گل درویشان است
عافیت جوی بدامان نکند گوهر کام — دل دریای بلا ساحل درویشان است
مشکلی نیست که عرضش نبرد آسانی — انچه آسان نشود مشکل درویشان است
دستگیریش بپا مردی گردون نتوان — هر که افتاده طاق دل درویشان است
دیدهٔ ما هنر عیب ندیدن دارد — پردهٔ شرم و حیا حایل درویشان است
دلکشائی که به بستان شهان پا ننهد — دست پرورده سر منزل درویشان است
خانه در کوچه ما گیر اگر ویرانی — دست تعمیر در آب و گل درویشان است
نیست بر منحرف مقصود برات همه کس — دفتر وصل خط واصل درویشان است
به بزرگانه ره کعبهٔ جان میپویند — کوی گردون جرس محمل درویشان است
غم بیحاصلی محتشمان باید خورد — از جهان حاصل اگر حاصل درویشان است

پاس میدار ظهوری سخنی میگویم
هر که حق مائل و مائل درویشانست

در هر عشرتکده مهمانه درویشانست
آسمان کاشی کاشانه درویشانست

بدوگاری شاهان نتوان گشت آباد
گنج در گوشه ویرانه درویشانست

آب حیوان که سکندر هوسش برد بخاک
جرعه ساغر و پیمانه درویشانست

با میدیکه توان خواجگی دید بخواب
گوشه چشم عماشق افسانه درویشانست

شمع فانوس دل از مشعل مهر افروزند
بخت خورشید که پروانه درویشانست

هر چه بر لوح زدستم کرد قلم روز ازل
نسخه آن دل فرزانه درویشانست

مست تا جرعه این طائفه هشیار نمند
عاقل آنست که دیوانه درویشانست

برخ خویش ظهوری در اقبال کشاد
روی بر خاک در خانه درویشانست

زخم ستمش جگر شناس ست
شمشیر غمش سپر شناس ست

خوش کرده سر شک بیدلانرا
در دانه ماگهر شناس ست

کوکشته شمع فارغ از رشک
میسوزکه شعله پر شناس ست

بر دیده نگاه نیست تا وان
شادیم نظر فطر شناس ست

بیماری دل برون ترا دید
رگ از مژه نیشتر شناس ست

فهرست لب فریب قاصد
گوش دل ما خبر شناس ست

می ناز با برو ظهوری
رخسار تو خاک در شناس ست

زاهد زمی بدور تو دست از کتاب شست
واعظ شکست منبر و مفتی کتاب شست

از لوح یاد خلوتیان عشرت صبوح
او را و را بر شحهٔ رود شراب شست

در کوچهٔ تجلی خورشید روی من
گردون بخاک راه رخ آفتاب شست

این چشم خوانباک که روزم سیاه از وست
بس چشمها باشک غم از لوح خواب شست

آه آنچنان دمید که پیچید بر عنان
اشک آنقدر دوید که گرد رکاب شست

باران اشک دامن آلودهٔ مرا
پاکیزه تر ز پردهٔ چشم حباب شست

خضر فریب کرد رخ انتظار را
در بهمن دشت وعده آب سراب شست

آلودگیش آفت دریای آتش است
صوفی چه نیک خرقهٔ خود را بآب شست

زخم دگر دل تو ظهوری فرو نداشت
بنشین بمرگ بخت که تیغ عتاب شست

شادم که کار عقل طریق دگر نشست
هر چیز غیر عشق ز خاطر بدر نشست

نازم کرشمهٔ مژه های دراز او
در هر رگی ز هر مژه صد نیشتر نشست

برخاست شمع جمع بنداز سر کشی
پروانه را چه شعله که در بال و پر نشست

در بزم رو برو تیو دوشم نشاند بخت
نقشی ندیدن تو برای نظر نشست

دیگر کمر نه بست شکیب و تحملش
هر کس که در تخیل تاب کمر نشست

امید مرده زنده بدشنام میشود
آه از دعای من که بمرگ اثر نشست

آوازه رسیدن روز وصال اوست
شام فراق بر سر راه سحر نشست

گردید همچو آینه پر از صفای او
از خویش صوفیانه ظهوری بدر نشست

گاهی که برافتاده ز رخسار نقابت — خون در جگر خیر گیم کرده حجابت
خوش گرم غروری ز جگر دود برآمد — چشمی نکشامت کسی سوخت کبابت
شیرینی تلخی برگ و ریشه فرو رفت — نازم بگوارندگی زهر عتابت
ره بر سخنم بند که مستست سوالم — زین باده که در ساغر من بخت جوابت
خواهم که خیالی کندم دولت بیدار — شاید که درآیم بسر ایرده خوابت
اقبال قوی گشته بلی سستی طالع — دستی زده در محکمی بند نقابت
در بادیه سر بود جگر سوخته گانرا — سیرابی تفتیده لبی کرده سرابت
در کشتن من انیمه تعجیل مفرما — بر سنگ درنگی بخورد پای شتابت

گر ضعف ظهوری سبب خم نگردید
در جور بیفزا که گناهست ثوابت

عشق اگر تحفه پذیرست دل و جانی هست — شوق اگر بر سر لطفست گریبانی هست
آنکه هرگز دلش از دست ندادست عنان — گویا همره من بر سر جولانی هست
پیش ازین بیجگران حرف جگر بر سر نکنند — هر که دارد سر مردی سر میدانی هست
گوی اقبال مگر در خم چوگان آرم — گوی سر کرده کمین در خم چوگانی هست
مرهم لطف نهانیست علاج دل ما — در تن پرده جان زخم نمایانی هست
راز فرداست که غارت زده رسوائی ست — در کمین گاه نگه عشوه پنهانی هست
خیر تم زهر اجل داد ولی چشم امید — همچنان بر نمک کنج نمکدانی هست
شوخ چشم دکنی ده چه غریب آزارست — یادم آورد جفایش که خراسانی هست

نظر زهد ز هر سوی ظهوری دارد

قوتش هست که چون عشق نگهبانی هست

دوستان پند بهنجار دلم افگار است
اندکی صبر و شکیب از چو منی بسیار است

داغ جان ست زاندازهٔ تعداد برون
بار دل بیشتر از ضابطهٔ مقدار است

جوی خون از رگ ایمان تبر اوش آمد
خلش غمزهٔ هندو پسری در کار است

مستی از حسرت ته جرعهٔ او مخمور ست
صحت از آرزوی نرگس او بیمار است

نتوانند ز تجانه برونم افگند
پنجهٔ قوت دین در کمر زنار است

ناوک ناز کمانخانهٔ ابرو نازم
بوسهٔ زخم جگر بردهن سوفار است

نگه اهل نظر نیست معطل بجواب
نرگسش با همه مستی چه بلا هشیار است

میتوان دعوی دل بر نگهش ثابت کرد
عشوه را گرچه سر خیرگی انکار است

شعله در ریشهٔ جان ریشه فروکرده نهان
که بظاهر ز جگر داغ غمش بیزار است

خال ساقی ز دل اهل ورع سوخت ببند
نیست آنخال که مهر لب استغفار است

چشم جان گشت ظهوری تجلیل روشن
پس ز انو نشین آینه بی زنگار است

از تیغ غمی دلم فگار است
با مرهم راحتش چکار است

هر لاله ز باغ عارض او
شنگامه فروز صد بهار است

هر گل که ز باغ کوی او نیست
در هر برگش هزار خار است

تا زیب حنا شد دست و پایش
پس چهره بخون دلفگار است

بر باد دهیم خاک خود را
بر خاطرش ار ز ما غبار است

در گلشن کام دست عاشق
چون همت اهل روزگار است

گر دیده دل انچنان سبکروح
کاندیشه وصل نیز بارست

دهقانی کشت خندهٔ ما
در عهدهٔ چشم اشکبارست

دادیم قرار وصل با خویش
شادیم قرار ما قرارست

موقوف اشارتیم ایدل
بیطاقتی اگر بکارست

سودای تو می پزد ظهوری
از خامی خویش شرمسارست

بیقراری یاد میباید گرفت
پند ناصح باد میباید گرفت

بهر دشنامی دعای خویش را
زینت اوراد میباید گرفت

نیست غم هر چند صید لاغریم
راه بر صیاد میباید گرفت

بیستون کن پشت روز شیونم
ماتم فرهاد میباید گرفت

بند رشکی بر تراشیدم عبث
غیر را آزاد میباید گرفت

میشود ناآشنائیها ضرور
زآشنایان یاد میباید گرفت

چون ظهوری از غمی گشتم خراب
خویش را آباد میباید گرفت

دل خاتم عشق را نگین ست
درج دُر اسم اعظم این ست

رازی که شرح آن چکد خون
در سینهٔ چاک ما دفین ست

در عشق زچاره بس فتد کار
بیچاره کسی که پیش بین ست

تا کی شکری نمک نشاند
صد دیدهٔ زخم در کمین ست

خاک از نم خون کشتگانت
در جوش و خروش آفرین ست

در هجر تو یاسمین مغیلان — با وصل تو زهر انگبین ست
نکهت زتن تو گلفروش ست — مستی مزخ تو لاله چین ست
سر میطلبی برآستان ست — جان میخواهی در آستین ست

پرهیز ز صبر کن ظهوری
بیماردلی دواهین ست

بیخودی در اجارهٔ دل ماست — خاکساری سرشتهٔ گل ماست
بسفر برده طاقت ما را — غایب ماکه در مقابل ماست
معنی اتحاد را دیدم — در تماشا نگاه حایل ماست
روشن ار گشته سوز ما شمعیم — برزبانست انچه در دل ماست
کشتی میکشیم بر خشکی — دل دریا اگرچه ساحل ماست
طرفی از ما اجل نمی بندد — جان ما دست مرد قاتل ماست
کرده ما را ز چرخ مستغنی — کنج بی حاصلی که حاصل ماست

رو ظهوری که کار آسان شد
عشق حلال کار مشکل ماست

از تو بد مهر جز جفا غلط ست — عرض خوبی مبر وفا غلط ست
در شکنهای سنبل کاکل — شانه پنجهٔ صبا غلط ست
عالمی را ببر هر چشم بکش — بشکر خنده خونبها غلط ست
قدر بیگانگی بدان زنهار — آشنائی با شنا غلط ست
مرغ جانی مباد پیدا شود — حلقه در طرهٔ دوتا غلط ست

از تو نخستین صبر میخواهم — شکوه از اضطراب ما غلط است
بیوفایان فراغتی دارند — گشت معلوم من وفا غلط است
زان لبم نیست نکهت دشنامی — مردم از بس دعا دعا غلط است

با ظهوری ستیزه خوی مباش
با گدا چشم پادشا غلط است

هر زمان ای ناصح این طعن تو با خوب نیست — گر نمیدانی بدان عاشق شکیبا خوب نیست
جان من دارند تنها ماندگان هم حصه — یکمهان لطف از برای غیر تنها خوب نیست
در شکایت پرده لیرم راست میگوئی بدست — با رقیبان التفات شکوه فرما خوب نیست
خاطر اغیار را میدار نهانی نگاه — لطف اگر البته باید کرد رسوا خوب نیست
نام عشق ایدل مبر یا بحث دیگر فکر کن — از برای عشقبازی طالع ما خوب نیست

میکشد حسرت تراسویش چه بینی هر زمان
رو ظهوری این نگاه حسرت افزا خوب نیست

شب فراق تو با شد هزار روز قیامت — ز ذوق وصل نمردم زهی زیان و غرامت
دیار عمر ز خیل فراق زیر و زبر شد — هنوز نیست پدیدار سپاه وصل علامت
ستیزه کردم و از رشک فکر هجر نمردم — نشد که پاک کنی از رخم سرشک ندامت
عجب که سنگ ره جان شود امید از بن بس — فتاد وعده دیدار تا بقیامت
مپرس حال جو پرسیده ملال ندارد — نکرد هجر مدارا با سر تو سلامت

بنا ز بر سر خاک شهید خویش خرامی
هزار جان ظهوری فدای آن قد قیامت

عشق بر قصر سخن من افگندست
آرزو طرح شیون افگندست

از جنونم ترانهٔ رنجیر
رقص در کوی و برزن افگندست

پنجه در پنجهٔ دل فرهاد
حسرت بیستون کن افگندست

دل آغوش دوست را در حشر
مرگ دستی بگردن افگندست

در تب غیرت آرزو از ضعف
دست بر دوش رفتن افگندست

شوق گو تیغ بر ظهوری زن
در ربا زصبر جوشن افگندست

نم در جگر از تف درون نیست
از گریه بر آمدیم خون نیست

ویران نشود ولایت عقل
با لشکر عشق اگر جنون نیست

زنهار ز فکر صبر زنهار
من تجربه کرده ام شگون نیست

دور غم و غصه انتخابیست
صد شکر که بخت ما زبون نیست

در شعله زدیم جام و ساغر
با آنکه حریف گرم خون نیست

رخت خودی از گرو برآورد
آنکس که رهین چند و چون نیست

بگشای لب فسون ظهوری
این درد فسانهٔ فسون نیست

اقلیم دل خراب چنین از جفای کیست
بر فرق عافیت دم تیغ بلای کیست

با دیگه بر جگیر زند گرد دامنش
بر جیب بخت همتش از خاکپای کیست

اکسیر آبروی ز خاک رهم کشند
بر چهره گرد درگه دولتسرای کیست

صد گنج گوهر دل و جان رام کرده ام
اینها تتبع هوس رونمای کیست

خشنودی و نگاه نهانی برای غیر
بزاری و تغافل رسوا برای کیست

بر غمزه بادکاوش صد چشمهٔ جگر
رنگینی تبسمت از گریهای کیست

حرف وصال داد ظهوری بلب مرا
فالت پی برآمدن مدعای کیست

رهبر قافلهٔ نالهٔ نفسهای منست
بوسه گاه دهن آبلهپای منست

غیر گو راه سلامت بفراغت میرو
خار صحرای ملامت همه در پای منست

بچه امید کشایم در دکان امید
روی بی رونقی دهر بکالای منست

در دل ساغر من آرزوی باده شکست
سپر سنگ بلا سینه مینای منست

با دو رنگان شده یکرنگ چنین میباید
نکنم شکوه بیجا گل رعنای منست

حرف من کی کند از خضر دعائی دارد
صد چو من مرده و دشنام مسیحای منست

ناله آغشته بخون از جگر کوه کشد
صبر بر درد فراق تو چه یارای منست

فکر وصل تو مرا گرچه نمیباید کرد
لازم مهر و وفا وسوسه فرمای منست

حسن خود تربیت خود نتواند کردن
پرده بردار که این کار تماشای منست

سیر با من نتوانکرد ظهوری بنشین
بنشین بخت جگرلاله صحرای منست

آرزوها همه حق دل شیدای منست
عشوه و نازکی از شاهد رعنای منست

نقطهٔ خامهٔ من چشم تمنا نه شود
عشق میروید ازان نامه که انشای منست

حبس محمل مقصود چنین نغمه سرا
به نشان قدم بادیه پیمای منست

صوفیا نزاگله از باده فروشان بیجاست
رهن از رند بمن خرقه تقوای منست

غم من مایهٔ مغروری طنازان نیست
بیجا بائی خوبان زمدارای نیست
خاک گشتن بسر کوی کسی از چه منی
دور بود این اثر همت والای نیست

از شب هجر ظهوری سحر وصل دمید
رنجت بر دیده جلا زور تماشای نیست

رضوان که رنگ گل ز گل روی اوشکست
صد خار در دل چمن از خوی اوشکست
آن عهد ها که با دلم آرام بسته بود
در جلوه گاه قامت دلجوی اوشکست
اعجاز عشق صد صف طاعت دربست کرد
از یک کرشمه نرگس جادوی اوشکست
محراب را که روی جهانی بسوی اوست
پشت شکیب از خم ابروی اوشکست
شادم که گشت سلسلهٔ پای آرزو
گر آه حسرتی بدل از خوی اوشکست
خواهد مروتش در دشنام باز کرد
دریوزه در زبان دعاگوی اوشکست
سوگند اگر خورم بسر خویش عیب نیست
آری سرم بسنگ سر کوی اوشکست

ساقی هنوز رو بظهوری نمیکند
با آنکه توبه بافته چون موی اوشکست

آه ازان لب که محض افغان نیست
وای ازان دل که مغز پیکان نیست
راحت افشانده بر دلش دامن
هر کرا داغ در گریبان نیست
از گرفتار پرس آزادی
بوستان را هوای زندان نیست
صندل چاره آفت آفت
در دسر گر ز فکر سامان نیست
نافه در چین طره میباشد
عطر در شاخ و برگ ریحان نیست
وقت مردن بقبله روی چه سود
روی دل گر بسوی جانان نیست

بیوفا یا نه رنجیت خون مرا
بجاش کردم از پشیمان نیست

منعم از گفتگوی طره چرا
خاطر من مگر پریشان نیست

باش گو طالع ظهوری مست
شکر لله که مست پیمان نیست

در چمن خبر خروش بلبل نیست
شیشه کو که مست قلقل نیست

گرچه گردیده گل سراپا گوش
گوش بر داستان بلبل نیست

عشق جائیکه تخت قدر زند
عقل را پایه تعقل نیست

همه شکر ست هر که میگوید
چه نگه ها که در تغافل نیست

حرف ریحان و سنبلش پرسید
هر که در پیچ تاب کاکل نیست

خیره تر میشوند نازو غرور
عجز را صرفه در تنزل نیست

این همه اضطراب ساخته نیست
هر چه خواهی بکن تحمل نیست

کشته رنگ و مرده بویم
رنگ در لاله بوی در گل نیست

چون ظهوری ز حرص میکاهد
هر که در پرده توکل نیست

از خطش خوبی دگر تا رجعت بر سار بست
سرگرانی باز عهد تازه بر ناز بست

نوبهار حسن دور خوبی از سر گرفت
شوق بر انجام حالم شورش آغاز بست

بر دماغ سرکشی زد سنبلش بوی غرور
نرگسش تیغ تغافل بر میان نار بست

راز دار بیهای دل چون صبر من بیهوده بود
اقتضای شوق صد فریاد بر هر راز بست

کنگر ایوان وصلش خنده دارد بر کمند
آرزو عمری عبث انداز بر انداز بست

در قمار دوستی دشمن باین کم باکیی
کی تواند طرفی از رندان هستی باز بست

از بلا مخروش ایدل زانکه مرغ نغمه ساز
بال خود را در قفس از رشته آواز بست

صد ظهوری را زدل طوفان خجلت آه کشود
این تغافلها که او بر نرگس غمّاز بست

خزان همیشه بگلگشت باغ و راغ منست
نمک رهین رواج از خراش داغ منست

هزار سنگ شکست از کف ستم روید
که نیم جرعهٔ مقصود در ایاغ منست

بهر زمین که وزد صرصر سیه روزی
ریش زرحمت بخت بر چراغ منست

امید هست که هم ناکسی کند کاری
وگرنه مهر ادب بر لب مزاغ منست

ز نخل غم همه پرکاله جگر روید
که قد کشیدن او خونبهای داغ منست

دعا کنم که ظهوری بروزمن افتی
ترا که رشک بر آسایش فراغ منست

کام دو جهان حاصل تحصیل همانست
بیهوده شد این مرحله در میل همانست

در جوی حیاتم اثر نم نتوان یافت
بر چهره ولی وجله همان نیل همانست

در سایهٔ آرام گر از ضعف نشستیم
دود طلب و نسبت تعجیل همانست

یکشب نکشیدیم ببر شعلهٔ شمعی
پروانه همان جلوهٔ قندیل همانست

در عشق کسان جامه بصد رنگ دریدند
رخت غم ما در گرو نیل همانست

یکحرف دگر در لب تقریر نماندست
بد مهری محتاج تباویل همانست

گو شهر بهم برخورد و گو روز سیه باش
آشفتگی کاکل و مندیل همانست

ز نجیر شب و روز زهم ریخت ظهوری

امید مرا ربط بتعلیل جان ست

گذشت زندگیم جمله در گزند و گذشت
گذشتم از مدو نخت اگر چند و گذشت

همه حکایت زهر از زبان یاران نخیت
کسی نگفت حدیث گلاب و قند و گذشت

برای دفع گزندم سپند حاجت نیست
که خود بر آتش حسرت شدم سپند و گذشت

مرا دوست در آغوش دیگران آورد
نکرد جان حزین مرا پسند و گذشت

ز دیر طبع ظهوری برون نهاد قدم
ز طاق دل صنم آزر فگند و گذشت

درد نیست درمانکه بهبودش علاج نیست
از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست

گو سپهر ستاره نایب صد آفتاب باش
جز برق آه مشعل شبهای داج نیست

دود از نهاد آتش دیگر بر آورد +
ورنه کدام دل که سمندر مزاج نیست

گلهای عزتت همه خار مذلت ست
گر خاک ره نفرق قبول تو تاج نیست

روز ازل سیاه گلیمی خریده بخت
کار مرا معامله با احتیاج نیست

با دل قرار داده که بدبیان شاه عشق
جز بر دهٔ خراب ظهوری خراج نیست

با غیکه بر بهشت زند طعنه باغ ماست
داغی که گشته ذوغ از و داغ داغ ماست

هر نکهتی که هوش برون میکند ز مغز
سرگشتهٔ جهان بهوای دماغ ماست

صبح وصال بر شب ما گشت جلوه گر
نور هزار روز نثار چراغ ماست

کبنک دل فتاده بچنگ عقاب عشق
گلبانگ بلبلان همه تحسین زاغ ماست

زاهد ندرد هستی خود صاف اگر شود
داند که کیمیای ورع در ایاغ ماست

صد آفتاب و ماه سپند گزند باد
این شعله را که سر بگریبان فراغ ماست

معلوم گشت زخم ظهوری بر همی
جان حسود ریش ز رشک فراغ ماست

شبی که در پی صبحی قدر شب ماست
تبی که دست به نبضی دهد تب ماست

هزار ظلم بر یراهی فلک رقمست
دران وبال که در راه کوکب ماست

بمشرب دگران گر تفاوتی باشد
میان صافی و دردی بمشرب ماست

بیاد روز وصال از شرار شعله آه
کدام داغ که بر سینه شب ماست

برای آنکه شود کار دشمن ما راست
چه راستیست که در طالع چپ ماست

نهاده است ادب مهر بر دهان سخن
بلی حدیث تواند اندازهٔ لب ماست

برای کار خود ایدل تو فکر یار بکن
که احتیاج ظهوری بیارب ماست

شکیب و شت نوردست اگر شکار نیست
خرد گسسته عنانست اگر سوار نیست

چه زهرها که کند گریه در گلو ها حل ✣
اگر تبسم آن شهد خوشگوار نیست

گداز بوته طبعم هلاک خواهد کرد
اگر طلای شکیب مرا عیار نیست

قرار و صبر ندارند بعد مردن هم
قرار دادهٔ اسیران بیقرار نیست

زدست رشک بپای رقیب افتادم
فتاده کار با غیار رحم یار نیست

که گفت شهد که زهرش ز کام جوش زند
ز غصه تلخ مشو طبع روزگار نیست

بزنگ چهرهٔ ما بردمید لالهٔ ما
توان قیاس خزان کرد نو بهار نیست

ز حرف آب زبان گشته تا به آتش
مزاج تفته درونان شعله خوار نیست

بسنگ عیب عیار هنر نمی شکنم
طریق سکه درستان مایه دار انیست

نهاد روی بما دولت ربود و گذشت
زکار و بار گذشتیم کار و بار انیست

چه خوشناست ظهوری سر شک گلگونت
شگفته باش که گلهای خار خار انیست

خیال غم تو کشور جانرا فرو گرفت
چون خرمی که نخل جوانرا فرو گرفت

آرایست چون رواج کساد دکان عیش
سودای عشق سود و زیانرا فرو گرفت

بگذشت کار ازانکه کنم راز خود بیان
بیتابی آشکار و نهانرا فرو گرفت

هر لحظه باد چون غم من خویش فرزدن
این ناتوانی که توانرا فرو گرفت

از صاف جام عیش میسر نمیشود
کیفیتی که درد کشانرا فرو گرفت

معلوم میشود که بدرد که مبتلاست
زین زردی که روی خزانرا فرو گرفت

بر نو بهار از گل رویت عرق چکید
جوشید رنگ لاله ستانرا فرو گرفت

منعم دگر عبث مکن از گفتگوی خویش
افسانه تو کام و زبانرا فرو گرفت

زهر تراراسانده ظهوری چو پیش لب
لذت دو دیده کام و دهانرا فرو گرفت

انیمه صوتها که بلبل بست
در مقام شکایت گل بست

در چمنها دگر ز فیض بهار
جام بر حلق شیشه قلقل بست

بهر خواب فراغت مستان
دور افسانه گل و مل بست

نرگس پر کرشمه ساقی
شوخی شوق بر تحمل بست

خویش را دل بیک جهان زنجیر
در شکنهای زلف و کاکل بست

عقل این عجزها که میفرمود — عشق آمد در تنزل بست
تا طمع را گلوفشار دفقر — زور بر بازوی توکل بست
دردکن بخت بر خراش دلم — نمک لولیان کابل بست
هر دم از آه حسرت کاکل — آرزو دسته های سنبل بست
جگر مشرحه شرحه دارم — نرگسش نشتر تغافل بست

خویش را ساختم ظهوری ازو
خار خود را بسعی بر گل بست

شکر خدا که صبر بنصرت لوا نه بست — طرفی ز فوز چاک گریبان ما نه بست
بر صید جان کمند نیفگند کاکلش — تا دست اختیار مرا بر قفا نه بست
بر هر جگر که نرگس او تیغ غمزه راند — تا روز حشر زخم لب از مرحبا نه بست
کو زاهدی که بر سر کوی حرام او — از خاک راه عطر کفن بر روا نه بست
لعلش سر حکایت بیگانگی گشاد — چشمش ولی در نگه آشنا نه بست
گاهی به نکهتی نفسی راست میکنم — اینم ضمنیست ست که راه صبا نه بست
روی مرا بخون جگر میکند نگار — چشم ترم که پای کسی را حنا نه بست
با آنکه خورد آب ز سر چشمه اثر — از نخبت ما شگوفه نخل دعا نه بست
حرمان نه که شاد شود خاطر شریف — در مزد کام مهره بد نقش ما نه بست

در نالهٔ حرام ظهوری حریص نیست
دردش حلال باد که دل در دوا نه بست

غیر کنجشک میل صید بازش نازکست — با همه افسردگی سوز و گدازش نازکست

از زبان نرم میترسم درشتی سر زند
مدعی خوش بر سر نازست نازش ناز کشت

غمزه در اقلیم جان بیدلان کرد انچه کرد
این زمان از زخم ترک ترکتازش ناز کشت

درد بر دارد گر افتد سایه مرهم بر و
زخم پیکان خدنگ دلنوازش ناز کشت

زخمها سر از جگر بر کرده و من بیخبر
آفت انداز نگاه تیغ نازش ناز کشت

بر زبان ترجمانان حرفهای آشناست
گشته جان گوش استماع حرف رازش ناز کشت

خلد خلد از سدره طوبی شود روز جزا
عرض بر محمود بالای ایازش ناز کشت

گشت محراب ظهوری طاق ابروی کسی
در صف زهاد و سواس نمازش ناز کشت

راز بر اهل راز مبهم نیست
مهر بر لب زدیم محرم نیست

پای بستی ز عقل باید کرد
چار دیوار عقل محکم نیست

روی پر کرده درد را نازم
عیش را تازه روئی نعم نیست

میشود راحت آشنا با مغز
زخم اگر روشناس مرهم نیست

نیست در هیچ بقعه محرابی
که بتعظیم ابروی خم نیست

تا نگردی علم بمعشوقی
دعوی عاشقی مسلم نیست

هیچ چیزی بغیر او مطلب
هیچ چیزی بغیر او هم نیست

گوئیا وصل طرح سور افکند
که ظهوری حریف ماتم نیست

یک خدنگ جور کوکان غمزه را در کیش نیست
هر چه کیشی چون تو کس از دلبران در کیش نیست

شور کردی بسکه خندیدی بروی این و آن
شکرت را هیچ خلقی بر دهان در کیش نیست

خواجه مینازد بسیم و زر گدا طبعی بلاست
خواجه آن باشد که در مهر و وفا درویش نیست

هوش و صبر و دین و دل در گام اول ماند بس
هیچکس در راه بیتابی چو من درپیش نیست

عمر رفت و تکیه گاهش بستری دردی نشد
هیچ رحمی این دل آسوده را بر خویش نیست

شادی غم کز برایش عمر جاویدان کم ست
امتحان کردیم عشرت چند روزی پیش نیست

با دلم افتد زبس امید اگر گویم بظن
یار من بی رحم و بد مهر و جفا اندیش نیست

در وطن دردغریبی در ظهوری کارکرد
عاشقانرا هیچکس بیگانه تر از خویش نیست

خوشا تنی که شود خاک بر سر کویت
خوشا دلی که زند جوش زآتش خویت

بلای دوش سری کز هوای تو خالیست
وبال چشم نگاهی که نیست بر رویت

زهی گزیده شکاری که بر جگر دارد
شکاریی زکمانخانهای ابرویت

شمامه در بغل یاسمین که می افشاند
نمی دمید صبا بر بهار اگر بویت

جواب صد نگه از یک نگه فرو ریزد ✦
چو بر کرشمه زند نرگس سخنگویت

تو گرم عشوهٔ خود باش نیستم غافل
زبیم غمزهٔ گر نمیکنم سویت

زمن نصیحت اگر نیست خوشا آما
نیرزم غیر تو بس بدنماست پهلویت

عجب که خاک ظهوری بباد بر خیزد
بشرط این نفرشاد بر سر کویت

بزیر آلوده هر جا انگبین ست
خسک دارد بجیب از یاسمین ست

دل بی کینهٔ خود را بنازم
بی تخم محبت خوش زمین ست

نگاهم کرده نیداری گناهی
که در دست تغافل تیغ کین ست

زرویم گرد حسرت رفتن ای باد
نه کار تست کار آستین ست

برون آمد ز شمشیر که این زخم
که در هر قطره خون آفرین ست

غمش بر جان خوشحالان حرام ست
که وقف خاطر اندوهگین ست

صلای صحبت آزادگان را
که ما را خاطر آزار چین ست

جگر ریشیم تا با غمزه نیش ست
پریشانیم تا در طره چین ست

که با او رمیکند از شوخی او
که دائم در دل خلوت نشین ست

بخفاشان چرا باید عبث گفت
که ما را دیده خورشید بین ست

ظهوری گر نثاری بت صروست
بجیب اعتقادم نقد دین ست

گرچه در بزم حجابم قوت گفتار نیست
قصه ناگفته هم در لب اظهار نیست

چشم زخمم هم از زخم دل من دور باد
وای بر جانی که از تیغ غمی افگار نیست

میهمان کیستی ای دل گوارا باد عیش
خوان عشق هیچکس را این نمکدان کار نیست

مرحبا از نالهٔ آغشته در خون میچکد
بیشناسد زخم زن کاین نالهٔ آزار نیست

صد شبستان ماه و خورشیدت نمی آید بکار
چشم ما گر در فروغ لالهٔ رخسار نیست

گر همه خضر ست کاخ عمرش از هم ریخت ست
مرگهای هر زمان آنرا اگر معمار نیست

از چنین دل برد گرد کینهٔ طوفان عشق
شستن این گرد کار ابر استغفار نیست

بر ندارد بار نخل بوستان آرزو
آب اگر از جو نیارد چشم حسرت بار نیست

برهمن را گر بمهربت ملامت میکنی
رشته ایمان ما هم کمتر از زنار نیست

نازکو در پرده میدارش ظهوری غارت ست

عشق صیقل میزند آئنه در زنگار ست

صد زیان از تنگدستی حاصل بازار ماست
ای دریغ از یکجهان جان نیم نازی در بهاست

ای خرد بیگانه اسباب تدبیر و صلاح
زود بیرون کش زدل حکم نگاه آشناست

عشق کو سنگ ملامت پیش طفلان ز ریا
باز در کوی بلا دیوانه زنجیر خاست

کو هوس در فکر ماتم باش کز اعجاز حسن
زنده شد عشق هوس کش وقت عرض مدعاست

از برای من چه ایدل صرفه جان میکنی
رخنه در کار ایمان هم بکیش ما رواست

تا نسازد کار جانرا ذوق شکر خنده
از کمال مهربانی زهر چشمی در قفاست

از بلای عافیت و ز رنج راحت فارغیم
زخم از زخم همراسان درد بیدرمان ز دواست

عشق از زهر بلا پرکرده رطلی بس گران
هان ظهوری زهره نازم ساغر مردانه ماست

کامی که تلخ گشته از و زهر کام ماست
نامی که ننگ دارد از و ننگ نام ماست

هرگز نبوده گوش ملامت باین خروش
در عالم این صدا همه از طرف بام ماست

چون قطعه کرده ایم زبان بیان حال
تاثیر اگر نه جوهر تیغ کلام ماست

پرکرده ایم دامن صبح از شب سیاه
خورشید اگرچه گوی گریبان شام ماست

کو عقل خام از تف تدبیر بر بجوش
صد پختگی فدای تمنای خام ماست

ای باد از خدای بپیچید و برگرد
گرد شمیم طره که حق مشام ماست

الحق که کارهای بد از بخت دیده ایم
برگشت خویش پای زدن لازم ماست

کوئی فنا خوشست ظهوری کجا رویم
بنگر که گنجهای بقا زیر گام ماست

باز غم خنجر خطر برداشت
دل دویداز جگر سپر برداشت

گشت بر سینه عرض مخزن داغ
زانچه میخواست بیشتر برداشت

صرصر آه در دل شب غم
پرده از چهرهٔ سحر برداشت

بلبل گلبن فغان و خروش
نغمه در پردهٔ اثر برداشت

نخل بستان عیش بی بر بود
چمن آرای غم ثمر برداشت

وقف بر دست و تیغ خوبان کرد
در ازل تن چو بار سر برداشت

خوش ظهوری ز عیش مستغنی ست
قفل از گنج غم مگر برداشت

باز دردی که روح بخش دواست
صد اثر در کمین نالهٔ ماست

قرعهٔ غم بنام دل غلطید
فال چندان ز دیم کامد راست

سرو فرزانگی لگد کوب ست
باز دیوانه بر سر غوغاست

نام مرهم مبر که الماس ست
زخم ما اینچنین نمک میخواست

ای ملامت ببال در لب طعن
عشق بیتاب و حسن بی پرواست

دو جهان سود رونما دارد
نیم جانی زیان این سوداست

غالباً خصمست رسوائے
از نگه کردن نهان پیداست

چشم گو بر مدار از دگران
نه کنم گر غلط نگه با ماست

باش کو مدعی وصال طلب
که ظهوری تمام استغناست

دوش خوش منکه گرمی دل دیوانه داشت
شعلهای شمع انداز پر پروانه داشت

چاشنی میکرد هر دم لعل ساقی بادهٔ
پارسائی چشم حسرت بر لب پیمانه داشت

چشم حیرت آئینه دار تو عروس حسن بود
سنبل و ریحان زور و زیور محمل شانه داشت

خاطر از ضبط اساس عشرت جمع بود
شعلهٔ غم التفاتی با متاع خانه داشت

آخر عشق از نامسلمانی متاعی میخرید
گوهر ایمان بدست جان پی بیعانه داشت

دیدهٔ بیگانه کی در تو تیای خواب بود
آشنائی گوش رغبت بر لب افسانه داشت

چشم شوخی با ظهوری داشت رازی در میان
صبر را بتیاب و طاقت عقل را دیوانه داشت

چه باده بود که ساقی بجام مستان ریخت
که سنگ عربده بر شیشه خانهٔ جان ریخت

نشسته بود خدنگ نگه ز شست غرور
که بر جگر مژه های دراز پیکان ریخت

نگاه گوشه نشین سیر بوستانی کرد
گل هزار ارم پیشم از گریبان ریخت

بلای جنبش مژگان کسی چه میداند
بالتفات دل این تیغ و تیر بر جان ریخت

شگاف میدمد از شاخ و برگ گلبن ما
که بر زمین جگر ابر تیغ باران ریخت

می طرب بچه دشواری بسا غر رفت
ز پشت دست دل رنج کش چه آسان ریخت

کسی حریف ظهوری ست در صبوح مراد
که درد بادهٔ دردی بروی درمان ریخت

آنکه شب بر روز من از شام هجران تو ریخت
آفتاب و مه ز رویت در گریبان تو ریخت

دوش از جوش اسیران طرهٔ خوش تیاب بود
بر دلها را و در چاه زنخدان تو ریخت

نکهت صد باغ نسرین بر دمید از مغز جان
بر دماغ دل هوای شاخ ریحان تو ریخت

کی گذارد خاطر جمع از برای هیچ جمع
زین پریشانی که از زلف پریشان تو ریخت

کعبه کو بهیت بحسرت کشتگان دارد بسی
صد حرم را آرزو خون در بیابان تو ریخت

شور بختان را بجام زهر حسرت کام داد
آرزو بخشی که شکر در نمکدان تو ریخت

شاید ت روزی بکار آید ظهوری جمع کن
آبروهائی که چشم حسرت افشان تو ریخت

دل از تو هیچ و من ای بوالهوس نواز گذشت
ز شکر و شکوه گذشتیم و سوز و ساز گذشت

بهر که خواه نشین داستان نمی نویسم
سفینه سازی طبع سخن طراز گذشت

نماز جمع بشام سر شک جانگزیست
بلی بمذهب ما وقت این نماز گذشت

برو حریف دگر جوی در قمار هوس
که بیقراری جان شکیب باز گذشت

بحسرت از تو دل آرزو گداز گذشت
بخیر دیگ تمنا بشعله طامع

ز روز عهد تو صد کوتهی بکام رسید
هزار حیف چه شبهای ما دراز گذشت

بحسن خط مرو ازره نه وقت پیراهنیست
براه دوش نیاز از تو بی نیاز گذشت

نگه بغارت دل گو سمند ناز متاز
بچشم گوی که نهنگام ترکتاز گذشت

متاع قافله سالار عشوه را چه بها
ز شاه راه نگه کاروان ناز گذشت

نماند در دم شمشیر غمزه تو برانی
جگر شگافی مژگان دشنه ساز گذشت

میان غیر و ظهوری تمیز حاجت نیست
ترا چکار باین کار زا متیاز گذشت

ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت
حرف نقل وصل او را باز در شکر گرفت

دامن بادطرب از چهره گرد غصه رفت
راحت مرهم خراش سینه را در بر گرفت

هر شراری پرتو صد روز میزند برون
در شبستان تمنا شمع دولت در گرفت

شاهد اقبال را پیرایه بخش روزگار
از سجود آستانی جبهه در زیور گرفت

نغمهٔ عشرت سری برکرد از لبهای خشک
گریهٔ شادی سراغ دیده‌های تر گرفت

دور جامی داد و گاهی چهرهٔ گلرنگ شد
بخت روزی کرد کوه غم ز جانها برگرفت

ذرشتار خنده لبهای ظهوری غوطه خورد
خاک پایی را سرشک شوق در گوهر گرفت

جنبش مرگان دلم را باز در نشتر گرفت
زخم آغوشی کشود و سینه را در بر گرفت

کام را تعریف شیرین لعل در شکر نشاند
مقرر را سودای مشکین طرّه در عنبر گرفت

اشک در جیب و کنارم طعنه بر اختر شمرد
زهر در کام و زبانم نکته بر شکر گرفت

آتشی بال و پر پروانهٔ جانرا نوخت
در سمندر شعلها از تاب خاکستر گرفت

چشم ساقی عشوهٔ بر توبه تقوی گماشت
دست مستی دامن زلف شکن بر بر گرفت

برکناری دل بیک پیمانه مست افتاده بود
درمیان بیخودی پیمانهٔ دیگر گرفت

شعلهٔ خاشاک صبر و طاقت از گردون گذشت
دود میکرد آتشی در کورهٔ دل درگرفت

ای خوشا رندی که شد چندانکه کاهش تلختر
زهر غم از ساغر ایام شیرین تر گرفت

گر ظهوری خود ز تاب درد کاهی شد چه شد
کوه را امیدش ازبس فربهی لاغر گرفت

آنجا که حکم شحنهٔ دیوان غیرت است
بس آرزوی کشته که بر دوش حیرت است

ای دیده منع گریه بجا بود پیش ازین
رنگین شد است اشک فروبار خصومت است

از جویبار خنجر کین آب میخورد
رگهای دل که ریشه نخل محبت است

ره گم نکرد ناقه و گلگون فرو نماند
وصلی بنوده می شنوا اینجا مقالت است

ز نخجیر بهر پای من ای پند کوبسا — تغلیست از برای لب خود ضرورت است
از بس غرور غمزه خنجر بزیر دوست — خود بر شگاف زد جگر ما چه منت است
مردیم و یک نگاه بپرسش قدم نزد — صد جان فدای چشم تو خوش بیمروت است

وقتی دگر نماند ظهوری مجال کو
تا کی خورم فریب که موقوف فرصت است

تلخی کام زکم حرفی شیرین دهنیست — خار در پیرهن از حسرت گل پیرهنیست
نغمه سنجی نکند بر گل بستان جهان — دل شوریدهٔ ما بلبل طرف چمنیست
درد در سینه حرامست بر و لذت غم — هر که در آرزوی غمزهٔ خنجر فگنیست
پند گو باز کمین گاه نصیحت برخیز — که زبان من غارت زده هر انجمنیست
بهر پروانه رود دود برون از شمع — نیک چون در نگری هر نفسی بر جهنیست
آنکه در زیر سر بادشهان خاره نهد — بر فراش نعم هم بستری خاره کنیست
لحد م جمله عیش ست خوشا یار ی تخت — سینهٔ زخم تو بر سینهٔ خونین کفنیست
چه بلا ذوق که در عشق و غریبی بودست — خاک غربت بسر غربت هر جا وطنیست
گرچه خوبان خراسان نمک مشهورند — زقه بیرون سرم شور نمکش دکنیست

عهد و پیمان ظهوری بدرستی مثل ست
چه دهم شرح که کارش بچه پیمان شکنیست

دوش آن بی صبر خود رنجید و رنجیدن نداشت — بی زبانی عذر ما میگفت و نشنیدن نداشت
در دم تیغ تغافل زخم بیرحمانه ریخت — عجز میزد دست و پای چند ناویدان نداشت
گر اسیر زلف و کاکل گفته باشم خویش را — گفته باشم انقدر بر خویش بیچیدن نداشت

در محفل لطف پنهان گشت رسوا اندکی
اندکی از مدعی ترسید و پرسیدن نداشت

خوش بساط ناز در بازار عجز چیده بود
باز خواهد چیدن الّا تقریب برچیدن نداشت

پیش مرگ رشک مرگ در هجران دوست
دل فریبم داد گر دوصل گردیدن نداشت

داشت سر زدیدنی از پیش شمشیر جفا
وقت دامن برزدن از غیر پوشیدن نداشت

با وجود لاغریها من از فربه ترم
ذوق بیجا بود صید تازه تا زیدن نداشت

از برای رشک غیرت در نگه پیچیده بود
غیرتت نازم ظهوری غیر نادیدن نداشت

با آنکه دل از خنجر بیداد دو نیم ست
با نیک و بدم ساخته یکروی علیم ست

خوش نالهٔ زاری ز تو سر میزند ایدل
هشیار دل سنگدلان سخت رحیم ست

تا نکهت چینی سمن از مغز دماند
سر پنجهٔ عجز من و دامان نسیم ست

راحت طلبی طور قلندر صفتان نیست
در تکیهٔ دل داغ جفائی تو مقیم ست

امید که نزدیک بدوری نشود کس
در هجر تو امید جگرکاه چو بیم ست

امروز نزد عشق سنان بر جگر من
این زخم که شد از نمک تازه قدیم ست

بر شیرهٔ جان ریخته شیرینی تلخی
آن زهر که در گوشهٔ ابروی خلیم ست

ای بخت زهی رشد چه بیغوله نشینی
برخیز که در بزم طرب غیر ندیم ست

مشکل که کند گاه ذری کسوت نورم
بختی که شبش نقطهٔ از تیرهٔ گلیم ست

از مرحمت مادر ایام چگویم
گویا که ز بی رحمیش امید یتیم ست

بی عشق ظهوری نتوانم نفسی زد
صد شکر کنم هر نفسی طبع لئیم ست

لطف و بیداد هر دو مطلوبست — خوب هر چیز میکند خوب ست
کو جفا و ستم زحد رفته بر — چاره جز صبر چیست محبوب ست
ذوق خود کرده گوش از فاصله — دیده بر اشک شوق مکتوب ست
ذره صبر در جدائی ما — کوله بار هزار ایوب ست
کس مبیناد هجر یوسف خویش — نیل رشحی ز اشک یعقوب ست
ترکتازی نکرد غمزه منور — خیل صبر و شکیب مغلوب ست
میکند ذوق خاک روبه صبر — آه در صحن سینه جاروب ست
سخن بوسه طرح خواهد شد — هوس ما هنوز محجوب ست

دل ظهوری ز عافیت برکن
که جهان از غمش پر آشوب ست

در تاب قدتست صنوبر درین چه عجب — بی آب خارتست گل تر درین چه عجب
غوغای واعظان شده از سدره خوش بلند — با قامت تو نیست برابر درین چه عجب
آنجا که غمزه تو کند کار و کا و جان — کندست تیزی دم خنجر درین چه عجب
هر روز میدهد ز تو اعجاز عشق تو — از بهر داغ سینه دیگر درین چه عجب
زهرت که حسرتیست از و کام عالمے — لذت کریم نموده بشکر درین چه عجب
از چشمه سراب بیابان حسن تو — شوینده روی زمزم و کوثر درین چه عجب
در حشرگاه کو تتیو خواهد بیاد رفت — هنگامهای عرصه محشر درین چه عجب
از تیشه ملامت عشق تو گشته ریش — پای سلامت بت و تبگر درین چه عجب

از سر قدم نهاده ظهوری بدشت عشق

مجنون نکرده بود چنین سر درین چه بحث

چه جفا ها که زاغیار کشیدیم عبث
زان ننالیم چه از یار کشیدیم عبث

بار رشک ست گران کوه کمر میبازد
دوش طاقت ته این بار کشیدیم عبث

آخر افتاد قبول انچه ادیبان گفتند
روز اول دم انکار کشیدیم عبث

از دل ریش که از برگ گل آزرده شود
نوک خار از گل بیخار کشیدیم عبث

چنگ در داز نفس واشدگان بازنداشت
نغمهٔ ناله درین تار کشیدیم عبث

بر شکر خند کسی گریه نکردیم نثار
منّت چشم گهربار کشیدیم عبث

کس نپرسید زما عشق چه و عاشق که
سالها زحمت این کار کشیدیم عبث

عاشقانرا نه بکفرست تعلق نه بدین
تهمت سبحه و زنار کشیدیم عبث

مرهم مرحمت او به ظهوری نرسید
زخمها در دل افگار کشیدیم عبث

دگر خوش بدگمانی چیست باعث
سراسر امتحانی چیست باعث

چه میخوانی دگر از بی زبانان
ببین گو هم زبانی چیست باعث

نمیخواهد دگر ما را دلت هیچ
همه از دیگرانی چیست باعث

برآن کو کرد و عالم بست افشانده
دگر دامن فشانی چیست باعث

دو روزی اینچنین گر دیده بودی
چرا بازا شنانی چیست باعث

در افشای محبت نامه بودی
نیاوردی بعنوان چیست باعث

ترا هم نیست تقصیری ظهوری
بهفکر ترجمانی چیست باعث

زندانیم طرف گلستان چه احتیاج
پروای سر نمانده بسامان چه احتیاج

دررا صیقلم زخم بر سم که میدهد
مغز دوست در دو جهان چه احتیاج

بیرون نهاده دل قدم از دیر و کعبه ایم
در کعبه ایم طی بیابان چه احتیاج

افتاده خون بجوش ست این نگاه گرم
رسوا شدیم عشوه پنهان چه احتیاج

خونناب کشتگان تو اکسیر زندگیست
تیغ تو هست چشمه حیوان چه احتیاج

سر از شگاف سینه برآورده چاک دل
خنجر گذاری صف مژگان چه احتیاج

دامان طرهٔ تو ختن بر جهان فشاند
بکشای تکمه عطر گریبان چه احتیاج

دل جمعدار صید تو در خلد صید تست
این جلوه های زلف پریشان چه احتیاج

آه تو دسته گشته ظهوری زکاکلی
دیگر ترا بسنبل و ریحان چه احتیاج

شود شیرین تر از شهد و شکر خرج
سخن چندانکه سازد تلخ تر خرج

هجوم رنگ بین بر غمزه هر سو ی
شود هر روز چندین بیشتر خرج

عجب گر نقش دست باز گیرد
کند طاؤس اگر صد بال و پر خرج

چه میرم تا که بر دل جمع بندم
کنم چون در تماشایت نظر خرج

جگر را تیغ غیرت قیمه سازد
ازان زخمی که سازد در سپر خرج

بقربان آمدم هر روز عیدی
که دارد از شهیدان اینقدر خرج

برایش از خدا صد بال خواهم
کند هر پر که مرغ نامه بر خرج

برآرم گرد از جیحون اگر آب
کنم در شستن دامان تر خرج

نیاز عیب جویانست درکار
اگر گاهی کنم ناز هنر خرج

زکستوتخانهٔ شهرست تشریف — کنم ابره بجای آستر خرج
تو دانی داد کار گریه را رنگ — تو دانی کرد اگر بخت جگر خرج
مکن نعلین تاهش را برابر — که شاهان را شود تاج و کمر خرج

قرار خاک لیسی ده ظهوری
نخواهم کرد آب رو دگر خرج

نم نماندست در جگر چه علاج — خشک گردید چشم تر چه علاج
بر تو روز وصل پیدا نیست — شب ما مانده بی سحر چه علاج
شهر پر نغمهٔ ملامت ماست — نخیر آهنگ دشت و در چه علاج
با چنین عشق و حسن ما و ترا — جز مراعات نیکدگر چه علاج
درد اظهار درد میکشدم — گشته بیچاره چاره گر چه علاج
چند در کورهٔ هوس جوشم — میشود خام خامتر چه علاج
عرض حال از سخن نمی آید — بسته بر ماره نظر چه علاج
برخ غیر باز شد در وصل — آستان بوسی دگر چه علاج

مایهٔ صبر خوش تنک گردید
ای ظهوری بجز شعر چه علاج

ای بروی تو هر نظر محتاج — وی ببوی تو مشک تر محتاج
گشت مستغنی از فراغ دو کون — تا بداغ تو شد جگر محتاج
استخوانهای سالکان نگذاشت — رهروان را بما هبر محتاج
شب روشندلان نمیباشد — بضیا کاری سحر محتاج

در تمنای حلقه دامت
شاهبازان ببال و پر محتاج

شده از التفات دشمنت
بدعاهای من اثر محتاج

صندل چاره گشته لای میت
گشته تقوی بدرد سر محتاج

آن همه عشق و این همه خوبی
کرده ما را بیکدگر محتاج

نیست آنها یه عشق را این بار
که ظهوری شود دگر محتاج

گر گویم آهنی دلی ای ستمین مرنج
تلخست حرفهای تو شیرین مرنج

گر دیدهٔ چو سرو قبا پوش دیگران
گر عاشقان درند زهم پیرهن مرنج

بیدل ز رشک گشته اگر سینه شکیب
در دم ز نیش غمزهٔ خنجر فگن مرنج

شهد نصیحت چو نیفتاد سود مند
زهری بدان تراود اگر از سخن مرنج

خود خوانده چو بوالهوسانرا بباغ وصل
دستی اگر برند به سیب ذقن مرنج

از حرف امتیاز تو خود میشوم خجل
پیشت برابرست همای و زغن مرنج

دشمن فریب خورده عهد درست تست
خوبست از ظهوری پیمان شکن مرنج

روی تو از ماه ستاند خراج
موی تو بر مشک نهاد ست باج

گرمی بازار غمت داده است
آه جگر سوختگان را رواج

عشق که در کون و مکان کمست
از دره معمور نه گیرد خراج

عاشق و تسلیم و قبول و رضا
زاهد و انکار و عناد و لجاج

ذوق نیابند دگردن کشی
نازکی میست اگر در مزاج

دل زده شد باز ز سودای درد | برنخورد گر بنیان علاج

شام ظهوری ز رخت صبح شد
نیست شبم را بسحر احتیاج

ای غافل از شگفتگی نوبهار صبح | پر گل نشد ز اشک تو جیب و کنار صبح
با بخت خویش خواب بدعوی چه میکنی | روئی نشست خواب تو از جویبار صبح
شرمنده فسرده دلیهای خویش باش | زشکست رشک از جگر داغدار صبح
سنبل عبث نمید مد از هر غزار شب | آه از رمیدن تو نگشتی شکار صبح
یک شب نکرده پهن نگاه تو دامنی | نور ستاره زیر گ و بر شاخسار صبح
از شست شوی عشق صفا کاریی نشد | این سینه چو شام نیامد بکار صبح

خامی هنوز خام ظهوری نفس مزن
لختی بجوش بر نفس شعله بار صبح

جان بر لبم ز زبان ناصح | پیش که برم فغان ناصح
خون کرد دلم بمهربانی | داد از دل مهربان ناصح
یک نکتهٔ دلنشین ندارد | سرتاسر داستان ناصح
کو دار بلا نمیتوان رفت | در چاه بریسمان ناصح
خوش آنکه چو کار بی کشادم | در بند فتد زبان ناصح
بازار جنون من گرا این ست | بر چیده شود دکان ناصح
این خاک که سر بجیب من کرد | در سنجیه کشد دهان ناصح

همان حاشیه داری ظهوری

تا بازرفی عنان ناصح

خواهم غم چشم تر دهم شرح — چون دجله گریه سد دهم شرح
از تشنه لبان دشت هجرم — تفسیدگی جگر دهم شرح
پروانهٔ شمع اشتیاقم — افسانهٔ بال و پر دهم شرح
بر دوش دلست کوهِ دوری — فرسودگی کمر دهم شرح
دلها همه شرحه شرحه گردد — حالِ دل ریش اگر دهم شرح
بیش از سخنست دهشتم — خاموش شوم مگر دهم شرح

از مهر و وفا مگو ظهوری
عیبست که این هنر دهم شرح

تنگ ظرفی که نه مستت بیاندازهٔ صبح — بی اصولی که نرقصد بسر آوازهٔ صبح
طرهٔ شام ندادی بتف آه بسوز — گریهٔ آل ضرورست پی غازهٔ صبح
درهم اوراق شب و روز نمیریخت بحشر — آه من عیشد اگر رشته شیرازهٔ صبح
شیشهای فلک از باده تهی گردیدست — کنم از جرعهٔ خود چاره خمیازهٔ صبح
میکشد محمل ناز تو همانا کز شوق — کف مستی زد هن ریخته حنازهٔ صبح
اشک را طرز سراسر روی آموخته ام — گریه بوسیر خیابان ترد تازهٔ صبح
خاکساران ترا آه زوال رفته غبار — دعوی رفتگی سینه چه اندازهٔ صبح
غمزه و فتنه گر اندازِ شب خون دارد — سر خورشید بیاویز بدروازهٔ صبح

مست ترباش ظهوری چو رسی تا سحری
از صبوح تو بلندست خوش آوازهٔ صبح

دیگر آمد نگاه بر سر صلح
بسر انگشت ناززد در صلح

جنگ برخاست از مقابل جنگ
صلح بنشست در برابر صلح

بر لب جنگ ریخت غصه فرو
اشک شادی ز دیده تر صلح

رفت بیرون غبار غم از مغز
عیش سر شار داد ساغر صلح

ز نگ رنجش غبار آئینه نیست
چشم امید دیده جوهر صلح

زهر قهر نگاه برطرف ست
آرزو نجش کرد شکر صلح

پا چرا واکشید از ره جنگ
با ظهوری ندارد از سر صلح

شد عیان از رخش نشانه صلح
زد عتابش در بهانه صلح

پرس پرسان ز کوچه رنجش
یار آورده بی بخانه صلح

گشت موقوف جنگ دیده و خواب
خواند آسودگی فسانه صلح

قدر انداز بخت و طالع زد
تیر تدبیر بر نشانه صلح

جیب طاقت تهی شد اما هست
عشوه را دست در خزانه صلح

شاهباز نگاه را نازم
بال واکرد ز آشیانه صلح

جنگ اورا بهانه چون نیست
برساند خدا بهانه صلح

زد ظهوری بجنگ اهل زبان
نیست چون این زمان زمانه صلح

سرمست تا لب چو رساند شراب تلخ
از سینهای سوخته خواهد کباب تلخ

تنگ شکر اگر نکشایند بر سوال
کی بشنود ز لب شیرین خواب تلخ

آورده آنکه دولت بیدار را نخست — زفتست از فسانه زهر ش بخواب تلخ
هر شور بخت را بشکر خند او چکاد — باز هر چشم ساخته ایم دتماب تلخ
واعظ فسانهای تو شیرین نمیشود — تا تره نمیشود لب خشکت ز آب تلخ
با آفتاب جام بگلگشت شب خرام — بی ساقیان چه ذوق از ین ماهتاب تلخ

زاهد چه شور کرد ظهوری بخود نساز
شیرین تر از تو کس نکشیده شراب تلخ

شد بر آهش قدم ما گستاخ — بیم سر هست که شد پا گستاخ
سرو قدان نتوانند کشید — آه ازان قامت رعنا گستاخ
گو مسیحا بادب نبض بگیر — گشته دردم بمداوا گستاخ
عشق کو تا لب تهدید گزد — شده اند اهل تمنا گستاخ
چشمک عشوه پنهانی کرد — چشم ما را تماشا گستاخ
آرزو بر سر شوخیست دگر — گشته با وعده تقاضا گستاخ
حسن یوسف سر بیباکی داشت — شد چنان عشق زلیخا گستاخ
دام و عذر که آهش افگند — غنچه در طرهٔ عذرا گستاخ

ندهی داد ظهوری امروز
نزند داد تو فردا گستاخ

عشق میخواهد نمک بی شور رسوائی مباد — چشم زخم این هنر عیب شکیبائی مباد
باد فرصت شوق را در بی محابا بست کار — کار ضائع کردهٔ صبر مدارائی مباد
مدعی را نشأر بیحاصلی حاصل نشد — باده پیمائی ازو در باده پیمائی مباد

اشک غم آن به که دل الماس ریش غم شود
بخیه بر رومی فتد در چهره اندائی مباد

در شط می همت ساقی را نمازی کشت رخت
شست شوی توبه ام در دردمی آلائی مباد

سینه استقبال داغی کرده کوخامی برد
شعله را با دود آهم دوش همتائی مباد

کشته حرفی ز لعلش هر طرف صد زنده دل
از برائی مرده جانان در مسیحائی مباد

باد طالع پرده گو بردار از رخسار او
چشم بندی چون حیا خصم تماشائی مباد

آرزو خوش گرم آئین بندی دل گشته است
جز بداغ حسرتم در سینه آرائی مباد

چرخ در گرداب ساحل دست شوید از حباب
هیچ بیدل در فراق از گریه دریائی مباد

مغتنم دانم اجل گر نهشین من شود
چون ظهوری دیگری در کنج تنهائی مباد

لبم دنبال حرف این و آن بیهوده چند افتد
نشد روزی که روئی از خموشی بهره مند افتد

اگر بر روزگار خود بسوزانم سپند اولی
که مثل سرسپند از طالع من در گزند افتد

زهی حسرت اگر کاری نسازد عمر ازین تلخی
مگر از زهر خند من لبی در نوشخند افتد

نگاهی در کمین دارم ز آهو چشم صیادی
که بر نخچیرش از هر رگ گرفت صد کمند افتد

نمیسوزم ز رشک مدعی افسرده میجوشد
دل خون گرم میباید که داغش را پسند افتد

ادب ندهد بدست من عنان چیره مالیدن
ز شمشیرش سرم روزی که در پای سمند افتد

چه حاصل از تماشا از نظر نیکامه بندیها
نسازد خیرگی کاری حیا چون چشم بند افتد

ظهوری خویش را از پایه پستی برون آور
نمی نالد کس از گردون اگر همت بلند افتد

قسم بوصل که حرفش چو در میان آمد
بفال شوق غم هجر را گران آمد

قسم بسوز دل تفته که همچون شمع — بشرح داغ جگر جمله تن زبان آمد
قسم بصید فگن غمزه کمان کشتے — که آه از زوش تیر بر نشان آمد
قسم بقطرهٔ رنگین زرد رخساری — که کو نه دارتر اشکش زار غوان آمد
قسم بسوخته جانی که بر رهِ قاصد — تمام دیده شد از داغ دیدبان آمد
قسم ببلبل مولی که گشت پر نکهت — نسیم زو چو نسیمش بوستان آمد
قسم بسرو بُنِ آرزوی حسرتیان — که در بهار تبر خورده خزان آمد
قسم بآتش دوری که کرد هر جا دود — ببرز فرو خنش هیزم استخوان آمد

قسم بجان تو و جان هر که زنده تست
که بی رخ تو ظهوری ز جان بجان آمد

بیدلان در تن از تو جان چیدند — بی غمت در نفس فغان چیدند
نافه از بوی موبت آگندند — رنگ رویت در ارغوان چیدند
مژه های دراز دشنه گذار — چه خلشها که در سنان چیدند
ای خوشا گفتگوی خاموشان — همه حرف تو در زبان چیدند
لجه را در کنار کی گنجد — قطره را انچه در میان چیدند
بطواف درِ تو بیداران — خواب در چشم پاسبان چیدند
کوه را از امانتِ غمِ تو — بصدا در دل الامان چیدند
شعله خوارانِ اخگرِ داغت — مغز راحت در استخوان چیدند
شهسواران تفته دشت طلب — گرمی برق در عنان چیدند
بدکاندرئی متاع غمت — یک جهان سود در دکان چیدند

از ظهوری غنان نیم شبی
در دم مرغ صبح خوان چیدند

در حق دلدادگان آن دلربا تقصیر کرد
در وفا سعیش چه پرسی در جفا تقصیر کرد

از شکیب و طاقت و دین و دل و صبر و قرار
خواستم بیگانه باشم آشنا تقصیر کرد

آرزوی تو تیا در دیدهٔ گریان شکست
مست تر جنبید از نرگس صبا تقصیر کرد

شوکت در دش فزونست از فغان چون منی
بلبل از بی برگی خود در نوا تقصیر کرد

کحل حیرت کرده خوش قربانیان را تیز بین
وه چه دیدآنکس که در کسب جلا تقصیر کرد

تشنگی را تر زبان دارد همان شکر خود
ابر رحمت گرچه در کار گیا تقصیر کرد

دام عیبا لیست کرد از گرم خونان سنبها
دل نکرد از بهر داغش فکر جا تقصیر کرد

در زبان زخمیانش حرف مرهم کشته شد
هر که با دردش نفس زد از دوا تقصیر کرد

جان نمرد از آرزوی وصل در هجر و کنون
در زبان ماندست عذرش بی وفا تقصیر کرد

انیکه زان لبها بدشنامی نگردیدم غنی
نیست جرم او ظهوری در دعا تقصیر کرد

نکهتست جان طرهٔ که محتاج بچین شد
بودش چقدر چین همه تخویل جبین شد

مشکل که هم از عهدهٔ خصمی بدر آید
آن مهر و محبت همه بیمهری کین شد

بر کوچهٔ لب خنده و گریه راه نینداخت
تا خانهٔ چشم و غمت گریه نشین شد

از رشک چرا مضمر خوبی نکنم هم
آن صبر دل غمزده را نقش نگین شد

میگفت صبا حرفی ازان طرهٔ پرچین
سنبل ز شمیم نفسش غالیه چین شد

چون سبزه اگر سجده برد عجبی نیست
از بسکه خمین بر سر آنکوی زمین شد

خشتهٔ لذت شد اگر مغز اگر پوست
تا گریه ازان خندهٔ شیرین نمکین شد

هر قطرهٔ خونم شده گنجینهٔ راحت
در سینهٔ صد چاک زبس درج دفین شد

مپسند ببال جمع ظهوری در نسبت
از زلف پریشان که حال تو چنین شد

اگر ز نالهٔ ما گرمیٔ اثر نپرد
سمندرست اگر مرغ نامه بر نپرد

فراق سخت کمانزاچه دست بالاست
کدام تیر کشاید که از سپر نپرد

قلم بشرح محبت در نوع پرواز است
ببال شوق رقم گر ز نامه بر نپرد

ز موجهای خبر گوش تشنه گردد
اگر برای تسلیش چشم تر نپرد

بزر اگرچه همه کار بر کند رنگی
ز کار خویش نگویم که رنگ زر نپرد

دریده چشم مباش ز نگاه بر باد است
ز خیر گیست بشمشیر رشک سر نپرد

عجب که غمزه بخون تو خنجر آلاید
ترا که رگ تمنای نیشتر نپرد

کجا چراغ نهد داغ سینه افروزت
که گرد آن همه پروانهٔ جگر نپرد

چه تلخی نگفت ای ز غمزه شیرین تر
بزهر چشم تو کس هرگز از شکر نپرد

توجه تو ظهوری بلند میباید
همای ذرهٔ همت ببال و پر نپرد

گو با گدا شاه مشکل نشیند
ز جان بگذر آسان که در دل نشیند

صفا کاریٔ چون نکردی که حکمت
در آئینهٔ تیغ قاتل نشیند

برانگیز از راه شبگیر گردی
که بر چهرهٔ صبح منزل نشیند

طرب کن سرا پای باغ و بهاری
غمش را اگر در دولت دل نشیند

تغافل نگاهست از خویش سیرم
که صیاد آگاه و غافل نشیند

تتاب از همه روی برخیز از خود
چو خواهی خیالش مقابل نشیند

مبینا دکس شور دریای هجران
که کشتی بگرداب ساحل نشیند

تف شعلهٔ مهر در آب و خاکم
نشستست چون نم که در گل نشیند

منع نظربازی او خود ظهوری
بخلوتگه وصل حائل نشیند

ز پا افتادهٔ او بر سر افتد
اگر صد بار خیزد دیگر افتد

بدر ریزی بدامان بخیه در جیب
اگر جیب تو با چاکش در افتد

چه شیرین بست تلخش با دو روزی
که کام از زهر او در شکر افتد

نیم گر لائق فتراک شادم
که زخم صید فربه لاغر افتد

بدانی راحت سختی کشیدن
اگر خاطر ز گل نازک تر افتد

امید خنده بر چین از لب خشک
که مهر گریه بر چشم تر افتد

بباد دامن هر خس نمیرد
چراغ ما که با صرصر در افتد

تبر از هجر هم هجرست آری
برافتد یارب از عالم برافتد

بدانی راحت سختی کشیدن
اگر خاطر ز گل نازکتر افتد

ظهوری جنبش مژگان ندیدی
که رگ در پیچ و تاب نشتر افتد

هوسناکانه بزمی کاهی از پروانه میسازد
برایش عشق از فانوس حسرتخانه میسازد

بروای عیش زور مستی غم بر بیتابی
حریف باده این بزم غم بیگانه میسازد

سر زد لیده مویان کی بغمخواران فرو آید
که عشق از خار بن در کوه صحرا شانه میسازد

نبالم زاهد و کاکل از جنونی دست شانه کارم
که تاثیرش غم زنجیر را دیوانه میسازد

کند تا خواب شیرین تر بچشم افسانه پردازش
حدیث تلخکامیهای ما افسانه میسازد

تذروی عشم بدام آه هر جا غم نمی افتد
شود صید کسی کز اشک رنگین دانه میسازد

مگر گشته طرز دیگران در عشقبازیها
ظهوری ذوق دارد آشنا بیگانه میسازد

شود دیده صبر و زار نهان بر ملا فتاد
خاطر درین خیال وصال از کجا فتاد

زرین کنید سوزن خود را ز نو گران
از شوق شاه چاک بجیب گدا فتاد

در صید وصل ناوک تدبیر عاشقان
با آنهمه ملاحظه آخر خطا فتاد

یک آرزو نمانده که حسرت نکرد مش
صد عافیت ز پهلوی من در بلا فتاد

دل در ره امید جنان پیش میدوید
برگشت روزگار و چنین در قفا فتاد

دیگر شد است طبع جوان در زمان ما
فصل بهار و بلبل زار از نوا فتاد

کاهی شدیم شکر که تقصیر ما نبود
با کاه چون مقابله کهربا فتاد

روئی اگر دهند سخن روی میدهد
ملزم شدیم کار بچون و چرا فتاد

مرحوم ز شوق نامه و پیغام ای صبا
تا آن دستگیری که ظهوری ز پا فتاد

نخواهد شمع در فانوس زیب انجمن باشد
ولی خواهد که با پروانه در یک پیرهن باشد

ز رود دل بچشم خلق باشد تلخ پنداری
اگر شیرین در آغوش خراب کوهکن باشد

نگه کز چشم من روید در تاریکی البسر خلطد
ز تلخی پوست اندازد سخن کز کام من باشد

بجمله افتد که گشته از غریبان یار او
نیمخواهم که دشمن از غریبان من باشد

نمی افتد کلید هر سخن بر گنج بازاری
خدا بان ترا باید که قفلی بر دهن باشد

کسی در شکوه سنجت نگون من نمی افتد
که دل را پای لغزی بر لب چاه ذقن باشد

معد بردار بهر هر گلی عیدی نوروزی
بهر چندی ترا باید گذاری بر چمن باشد

زبان دزدند از حرف لطافت نازک اندامان
صدفی در قفا گفتست پیش نسترن باشد

شنیدن عاشق گفتن نشد حاصل ظهوری را
بیا رایم اگر پیش تو یارای سخن باشد

دل زیاد بهشت بوی دارد +
که نگار بهشت روی دارد

عافیت را چنان بگوشه کنند
هر که این چشم فتنه خوی دارد

بدل سخت جان خود نازم
نازکیهای خوی او دارد

تا کس و کوی بیکسان گردد
چقدر بیکسی غلو دارد

ناصح آن چاک جیب دیده مگر
که لب بخیه در رفو دارد

غیر را سیر باغ و راغ حرام
چشم رنگ و داغ بو دارد

بکنار شط شراب زدیم
خرقه از زهد شست و شو دارد

دل برآورد داغ حسرت کرد
یک جهان داغ آرزو دارد

چشم بر پشت پای دوخته ام
نگهم گریه در گلو دارد

نتوان کرد مدعا باقی
تا نفس تار گفتگو دارد

عشق نیشی ترد ظهوری را
که فسون در دوا و فزون دارد

کار نفس از دعا برآمد — خوش آه بمدعا برآمد
بر رنج دوای راحت افتی — بر درد زدم دوا برآمد
دشمن ننهند دوستان را — بیگانه که آشنا برآمد
یک داغ تو تخم کشت در دل — از سینه هزار جا برآمد
پای بجفا فشرده خوقت — صبر همه بیوفا برآمد
بر بوی تو خویش را صبا زد — پیراهن گل قبا برآمد
گلگونی نیچها نبازم — خون دل ما حنا برآمد
بی ناخته ماند سهم دریا — زین سرو که از سرا برآمد
مه روئی ازین فزون محالست — خورشید کم از سها برآمد
دستی نه بار غم کشیدیم — بشکست کمر صدا برآمد

با عشق صلاح بین ظهوری
تدبیر خرد خطا برآمد

آنکه بهرت نظیر می آرد — هم ترا در ضمیر می آرد
همه شیر افگنان آهوئیم — ترک چشمت اسیر می آرد
قدر انداز فتنه را نازم — از نگاه تو تیر می آرد
در دل گل زند گه بلبل — ناخنی از صفیر می آرد
سینه گیرائی دمی دارد — نفس ناله گیر می آرد
خواهم اندوز عافیت تا روز — همه شب آه قیر می آرد
شاه دانی گزیده سینه ما — کز جگر ها سریر می آرد

فقر در دیده های مایه وران
سر چه جزغ حقیر مے آرد

مغز مے پرورم ظهوری را
باد کوئے عبیر مے آرد

روندگان نظری از گشتگان دارند
کلید هر در بسته بستگان دارند

درنگ گرم روان تازیانه بر پست
دوال سخت رسی پی گسستگان دارند

قرار و عهد قراری ز بیقرار انست
دل درست همان از شکستگان دارند

روند گشتگان رهست تا در منزل
که فرق بر قدم پی خجستگان دارند

کدام کار که بی برگیست سامانش
چه شعلهاست که از خویش رستگان دارند

ز آفتاب جهالت نظارد دیده شود
نگاه تیز بدے چشم بستگان دارند

که حال شیفته حالان بطرز دیگر گفت
که هیچ تاب ز آتش نشستگان دارند

ببیش دهر ظهوری چه خوش گرفتاری
چو دانه دشمنی از دام جستگان دارند

عجب گر غمگشان باهم در افتند
گمر باهم برای غم در افتند

دمی با بیست خورد از بهر نانش
چه محرومان که با محرم در افتند

فلک خواهد که با او در ستیزم
ولی با کم فرومایان کم در افتند

چه راحتها که ریزد سینه بر هم
جراحت ها که با مرهم در افتند

بسیرابی رسد لب تشنگان را
اگر با کوثر و زمزم در افتند

بزور مستی جام غم او
گدا عیشان بعیش جم در افتند

چه غم تر مردگان را از سم اسپ است
که غمها با دل خرم در افتند

دلے دارم که خوبان بر سر او — که تقسیم دل با هم در افتند

ظهوری عاشقانرا عالمی هست
کجا با مردم عالم در افتند

ببوجیدش چمن نسرین ندارد — ببین اشکم فلک پروین ندارد
ز چشم تر کشم صد گریهٔ تلخ — لبش یک خندهٔ شیرین ندارد
برای دوست لطف و مهربانے — برای خصم خشم و کین ندارد
چنین مشاطگی هرگز که کرد ست — نگاهم طالع تحسین ندارد
چرا پرویز را آورده در شور — اگر با کوهکن شیرین ندارد
نخواهد بود ذوق صلح در خلد — ز جنگ ابروی حوران چین ندارد
بجز چینی گرفتم جا درین کوی — گلستان ارم گلچین ندارد
همان بیطاقتیها آزمودم — دل من طاقت تسکین ندارد
که بستر گسترد مهر اسیرے — که جز بازوی خود بالین ندارد

ظهوری در غریبی مرد شاید ست
که مرگش خاطر غمگین ندارد

چه خوش باشد که از تاریک جانی سینه برگردد — تبا بد صورت معشوق تیم آئینه برگردد
ببویزهای فقر باطنے ظاهر بیارایم — بآبادی کشد ویرانیم گنجینه برگردد
بتعریف بلندیهای پستان خطبه خوانم — اگر از منبر گردون گردان زینه برگردد
نگردم گرد شرح نازکیهای خشن پوشان — رود دیبا بگرد ار خرقه پشمینه برگردد
ز سودای محبت سود ارباب محبت را — زیان کینه هم آخر بامل کینه برگردد

کند پرصبح شنبه سال و ماه می پرستان را
به تنگیهای ساقی گر شب آدینه برگردد

چه گردید شکر بر کام تلخ چاشنی گیران
معاذالله اگر زهر تو از لوزینه برگردد

ظهوری در طریق کامرانی نعل وارون زن
بعیش تازه افتی گر غم دیرینه برگردد

لاله از شرم چهره رنگ نهاد
شکر از شور خنده تنگ نهاد

هر کجا وعده دوستی داد
وا یه در جیب صد درنگ نهاد

روزگار است پیرو خوبیت
صلح را پیشکار جنگ نهاد

در مراخی نگنجد انچه فراق
بی تو در سینهای تنگ نهاد

پرده در را بهم ندرد
در جگر ز و ر نالهٔ چنگ نهاد

عشق هر جا که شد تجلی سنج
تبر از زور طور سنگ نهاد

بار دردو خمیده پشتی ما
نالها در نهاد چنگ نهاد

میقل گریه را بکار برد
هر که آئینهٔ بزنگ نهاد

از ظهوری زیاده زین مطلب
شرم ناموس و نام تنگ نهاد

آن گنج بنجویم که بویرانه در آید
وان خواب نخواهم که بافسانه در آید

امنیت اگر باده که در شیشه ساعیست
بس توبه که چون باده به پیمانه در آید

این چاک که انداخته پیراهن فانوس
از جانب شمعست که پروانه در آید

زنار نماز همه گردون نخ تسبیح
همراه تو گر کعبه به بتخانه در آید

از ننگ بآب دم تیغش ننوازند
مرغی که بدام تو پی دانه در آید

از منصب سر حلقگی خویش نفتیم
هر چند بزنجیر تو دیوانه درآید
در آرزو اشتلم توبه خراب است
برنرگس ساقیست که ترکانه درآید

برخیز که جان رخت برون برد ظهوری
چندانش نگهدار که جانانه درآید

دلم زماتم آسودگی بشور درآمد
زداغ طور جگر ظلمتی بنور درآمد
نشانه ایست که تقدیر نقد نیست مقرر
اگر شکوه سلیمان بچشم مور درآمد
برای بی نمکانت خوان شهد تمنا
چه لذتیست که کامم تبلخ شور درآمد
در هر گوشه چشمت آه عاشق تلخ
زخندهٔ نمکین گریهٔ م بشور درآمد
دمی چه نیست درنگش بصد تضرع و زاری
چرا بخاطر بیچارگان بزور درآمد
لب از حدیث بهشت وصال هرزه نیالید
اگر بکام و زبان گفتگوی حور درآمد
زنازاوست نیازم چنین و نیز نیازم
به بین چه عجز غنیمانه باغرور درآمد

دگر مباش خفائی بکوی عشق ظهوری
که رازها بسر امروهٔ ظهور درآمد +

از محنت درد دیده هرکس نم کشید
شد جگرها تفته هر جا دم کشید
آنکه این دم داد تیغ غمزه را
راحت از زخم تو در مرهم کشید
هر که بزد انوی عشق غم شست
خط بحرف خاطر خرم کشید
جمله را از خویش دانستیم بیش
بار خاطر مانده کی دل کم کشید
جان فدای آهوی صیاد گیر
رام گشت و صبر را درهم کشید
عشقبازان جمله غم در دل کنند
شاهان آنکس که دل در غم کشید

آب خواهد برد هجر از وصل یار — چشم تر خوش گریه را در هم کشید
دیده‌ها در گریه همچشم سحاب — خوی شان عشقت برونم کشید
مستی شاهانه می‌بخشید عشق — نقش جامت بر نگین جم کشید

هیچ تنبیهی ظهوری را نشد
انیمه کز دست این مردم کشید

امام شهر بسر چشمه می تو وضو کرد + — نهاد قبله بیک سو بابروان تو رو کرد
ز چهره پرده برانداختی بدین مارا — نماند جای تماشا ز بس نگاه غلو کرد
نبو بهاری روی تو لاله رنگ برآورد — بچین فشانی موی تو نافه دعوی بو کرد
حریف سینه دریدن کجاست جیب پرستی — که تارهای نفس صرف گفتگوی رفو کرد
نم ترا وش خون لاله از گلم بدماند — بعشوه در رگم این نشتری که غمزه فرو کرد
دل خراب چه آبادئی ذخیره نهادست — نکرد گنج بویرانه انچه عشوه با و کرد
برای طره گره جز دل نگشت پسندش — نبازم انیمه دلهاکه او بدست فرو کرد

نبود انیمه بازندگی گمان ظهوری را
ز حرف بازی شبها حریف را بچه رو کرد

غم آشامان بهم چون جام بخشند — دو عالم را بهر شبحی کام بخشند
هم از تار نگاه خود بخوبان — برای بستن خود دام بخشند
جگر جوشی نزد ناسخته ماندیم — گر مارا باده خام بخشند
در نگ التفات از رهروان نیست — اگر صد کعبه در هر گام بخشند
بر آساید فلک از بیقراری — اگر مبلیا قتان آرام بخشند

چه کارم خنده‌های خودسری چند
که صد عزت بیک دشنام نخرند

بتی ازمن سجودی چشم دارد
مگر پیشانئے اسلام نخرند

زهی همت که بی تابان بقاصد
جواب نامه و پیغام نخرند

ظهوری صاف کن خم را عجب نیست
بخُم دردی کشان گر جام نخرند

بتان قتل اسیران کام دارند
بخون غلطیدهٔ هر گام دارند

همه دارند ننگ از مهربانی
همه در بیوفائی نام دارند

نمیدارند چون پاس دل کس
چرا در بردن این ابرام دارند

نمیخواهند اگر خود را دل آرام
چنین دلها چه بی آرام دارند

چه شکرها نشانند از نظرها
بآن زهری که در بادام دارند

کمین گاهست از آهو نگاهان
برم کردن چه شیران رام دارند

پریشان طرّه کان از دانهٔ خال
جهانی مردمک در دام دارند

ز روز و هفته بیرون رفتگانت
فراغ از شکوهٔ ایام دارند

ز قبض و بسط مشتاقان چه پرسی
غم خاص و نشاط عام دارند

ببازار اثر ارباب عزت
دعا بیعانه و دشنام دارند

سیه روزان خورشید سرائی
نظرها بر کنار بام دارند

جواب قاصدان مهر زبانیست
ظهوری را همه پیغام دارند

بدامانی که با چاکی ز شوقت دل می افتد
گمان دارد شکستهٔ هم ز فوگر دل می افتد

چرا هر بدگهر از زر خیانت خویش را خواند
عجب دارم که تیغ نانت از جوهر نمی افتد

چه سیر ست از خیال حور مهمان جمال تو
نگاه تشنهٔ دیدار بر کوثر نمی افتد

نه خون گرمی ز غیر آید نه از من جانستانی گیری
نگس در آتش و پروانه در شکر نمی افتد

نمیگویم که صید فربهم لیک اینقدر دانم
که نخجیر شکارستان اولا غر نمی افتد

چه نزدیکم بجان دادن همی اندوه نزدیکان
نمیدانم چرا دوری ز عالم بر نمی افتد

ازین سوزی که در مغز جگر دارم عجب دارم
که گاه گریه از مژگان چرا اخگر نمی افتد

ظهوری جان بامید طلب دارد آستین دارد
چه مانع امتحانی را گرت باور نمی افتد

ز سر تا پای دل گشتیم دلدار اینچنین باید
نمیخواهیم هیچ از هیچ غمخوار اینچنین باید

نیاز هر دو عالم ریخت در بازار و کو بر هم
نیرزد نیم نازش را خریدار اینچنین باید

زهی طلعت تجلی خیز شد چشم تماشائی
نظرها جمله رخشان گشته رخسار اینچنین باید

شنیدن در نمک پاشیست زخم سینه میباید
شکر گردیده آب از شرم گفتار اینچنین باید

برون آورده غوغای خرامش گوشه گیر از را
نشست جمله پامالست رفتار اینچنین باید

هوای در سرم افتاد از شمشاد بالائی
بیک خس صد رم طوبی هوادار اینچنین باید

بآن خمخانه پردازی چه سود از سر بدر رفتم
چگویم شکر ساقی لطف سرشار اینچنین باید

ز یاد او نگارستان بسیر خاطر آوردم
ظهوری ساده آئینه پکار اینچنین باید

نشستن شیوهٔ پیاشد نگاپو اینچنین باید
خموشی مست غوغا شد هیا هو اینچنین باید

دودستی داد محنت در فراغ وحشتافتادم
طلبگار بلایم عافیت جو اینچنین باید

بغیرت کسب خواری کن ترا گر احتیاج افتد — لب آلاید بدشنامم دعاگو این چنین باید
ز کام مغز می چیند هوای سنبلستانی — دماغم عطر تاتار زد بوا این چنین باید
بدست آرم دل جمعی کنم وقف پریشانی — پریشانی نبازد جلوهٔ مو این چنین باید
بدعوی گاه طنازان چه روی عشوه سازانرا — نگه کردست پشتی برهمی رو این چنین باید
بهنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد — نگه چون موی برآتش فتد خو این چنین باید

بعشقش صد زبان کرده ولی آخر دو عالم را
ظهوری از نظر افگند یکرو این چنین باید

گذاری بر گلستان تا کف پایت چمن بوسد — بتحریک صبا پیشت زمین شاخ سمن بوسد
بخاکیدن ندادم پشت دست از سر و بالائی — که نتواند کسی خم غبغبش سیب ذقن بوسد
باغوشم با غوش از قبا نزدیک تر آمد — برو دوشی که نتواند ز دورش پیرهن بوسد
کمند انگشت پیچ رشک تار عمر ما کوته — خم زلف دراز ش را اگر گاهی شکن بوسد
نزاکت بین که خاشاکی که در کویش صبا چیند — بدوشش آرد و بر برگ نسترن بوسد
شگفتم از نسیم عشق بر گلشن رسیدم دوش — عجب گر بار دیگر غنچه را کنج دهن بوسد
خوشا افتادگی کردم بدو حاصل سر افرازی — که خاک رهگذارش سایه از بالای من بوسد
زهی لذت هوس بر تلخی از شیرین دهنی زد — که نتواند لبش را در سخن گفتن سخن بوسد

زدیدار تو برخوردست بازاری به بینائی
ظهوری ساعتی صد بار چشم خویشتن بوسد

تا بطرف چمن — برنارون حرام نکرد
یک تمنا نه سخت — اگر آه سرد خام نکرد

بے بریدن نمیتوان پیوست — تا کسے رم نکرد رام نکرد
نالۂ نیمکارۂ دل را — نفسِ سست رگ تمام نکرد
تا کہ دکان اشک در کف بود — دیدہ خوابی زنجت وام نکرد
دود و آہم کجا شرار افشاند — کہ سحر ہا نثارِ شام نکرد
ہیچ تلخی ندید طائع شور — کہ ذخیرہ برائے کام نکرد
طائع من پدر چو دید مرا — از برائے چہ عشق نام نکرد
جم ندانست عیش رنگین چیست — خون دل ہیچگہ بجام نکرد
در حرم برنداشت تیغ ازما — غمزہ بر صید خود حرام نکرد
تا صدا امید ہا کہن گردید — گوش و لب تو بر پیام نکرد

چون ظہوری کدام شکر کنم
از جفا و ستم کدام نکرد

کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود — بلبل آری از فغان و نالہ بلبل میشود
خار صد پشت ریا در خرقہ پشمینہ بود — سنجت او کز ساغر سرشار گلگل میشود
جانب من گر نہ بیند غیر خوشدل میشود — صد نگہ چون جمع گردد یک تغافل میشود
داشت مجنون از جنون در عاشقی نامی و سبب — مایۂ دیوانگی سودای کامل میشود
با چنین دیوانگی عقل معاشم را ببین — نقد تقوی صرف ایام گل و مل میشود

بازگشت پای ظہوری وصل را شاکی نشد
چند روزی گر بساری با تحمل میشود

خوشا روزی کہ عطری در مشامم جان بما پیچد — بخور مجمر دل چندان مرا لعنت دو تا پیچد

ندانم چون گریزد از لبت ای ناصح این غوغا
ترا بیگانه گر در نگاه آشنا پیچد

کجا تدبیر را ماند مجال چشم واکردن
چو فرق عافیت را غمزه و تیغ بلا پیچد

زده مهر خموشی بر لبم چشم سخنگوئی
که وقت گفتگو صد داستان در یک ادا پیچد

غزالی کز نگه دام دل وارستگان بافد
مگر بر گردنش روزی کمند آه ما پیچد

گرانباری نشانده ساعتی صد بار قاصد را
زبس امید در غمنامهٔ ما مدعا پیچد

چه تنگم میکشد هر لحظه در آغوش درد او
نبالم ظرف برقی را که بر شاخ گیا پیچد

به بین در نافوانیهای من ای درد طغیانی
ظهوری تا بکی بر خویش از زور دوا پیچد

غیر از تو بیوفا بکسی این جفا که کرد
این ها که میکنی تو با اهل وفا که کرد

بیدردی تو میکندم درد اندکی
ورنه برای درد تلاش دوا که کرد

هرگز کسی هزار دل و دین نداشت
بیرحم من نگاه ترا این ادا که کرد

تهمت زبان عیب جسوان بریده باد
در بزم عاشقان سخن مدعا که کرد

ای گر مخوری غمزه به بیگانگی مباش
با سینه داغهای ترا آشنا که کرد

گر عطر طرهٔ تو نیفشاند دامنی
این نافها بجیب شمال و صبا که کرد

گر فتنه را نه گردش چشم تو خیره ساخت
دلرا چنین بعربده بیدست و پا که کرد

یارب که بیند از دل بیرحم خویش خیر
این داغ نذر سینهٔ افگار ما که کرد

صحبت بخیر باد ظهوری شگفته
دشنام مفت نیست همه شب دعا که کرد

زور بازوی غم به پنجه دوید
در گریبان دریم سینه درید

کرده در خنده گریب اسرافی | گریه از دیده انتقام کشید
میزند چرخ خنده بر روزم | گر نه دیگر سحر نمیخندید
بیخودی گر نبرده ام بسفر | جان زتن چون وداع می بوسید
گر بخودی امید دیدن تو | که دگر روی زندگی میدید
صبح نخجیر شد درین آشوب | دشت دشت از فضای سینه رمید
گشته افسانه حرف روز سیاه | این فسون بر سپیده دم که دمید
گریه کرد و بسینه داد فرد | صبح هر خنده که در لب چید
سود آنکس درین معامله کرد | که متاعی بصد حیات خرید

گریهٔ حسرت ای ظهوری چند
آرزوها همه ز دیده چکید

ازان عارض لطافت میتراود | وزان قامت قیامت میتراود
به نیش غمزهٔ دل درخریدست | ز ریش سینه راحت میتراود
سخن از حرف زهرش پوست افگند | ز گلبرگش طراوت میتراود
ندادم آب چشمی از جفایی | با شک از دیده حسرت میتراود
بجودش بر جبینم مهر ننهاد | بخوی از جبهه خجلت میتراود
گیاه خشک سان دشت فقرم | مرا بر جود منت میتراود

ظهوری صاف خواهد شد که از خود
بگاه عرض حاجت میتراود

بیار آن مهر خود بر من که گردد کینه بنشیند | بنیشان داغ غم بر دل که نقش سینه بنشیند

ز بزم خود بعیب زنده پوشی بر مخیز ای نم
ثمایان تر شود اطلس که با شبنم نشیند

چه شکر لذت تلخی بخت شور برگردد
بشیرینی اگر زهر تو با لوزینه بنشیند

یکی برخیز از بهر تماشای جمال خود
که هر سو پرتو صد طور در آئینه بنشیند

دل امسال از برای صافی خود پیشی دارد
خوش آن کز نه نشینی چون می پارینه بنشیند

ازین مخمر که شبنم کرد کسب از صحبت زندان
عجب کز ننگ دیگر پهلوی آوینه بنشیند

ظهوری بر دروها برای گنج میگردد
مگر چون مهر روزی بر در گنجینه بنشیند

تا هوائے تو بر دماغ نزد
لب در دستان باغ نزد

بر ایاغت چنین که تقوی زد
هیچ پروانه بر چراغ نزد

طالبت در طلب بخبر رسید
پا بسنگ ره سراغ نزد

نپذیرفت گونه مستیش
هر که در خون دل ایاغ نزد

آه تا عنبرین طناب تنافت
نکهتش خیمه بر دماغ نزد

سینه خامست در رفوکاری
بر جگر سخیهاے داغ نزد

همه از درد غم ظهوری گفت
حرف آسایش و فراغ نزد

ز آه شفتگی خواب دیوانه گردد
اگر حرف زلف تو افسانه گردد

زمین جگر از خراش فغانم
شیارست داغی مگر دانه گردد

ازین خوبتر شعله سیری ندارد
که تا صبح دنبال پروانه گردد

نشان سرافرازی افتادگانم
گدایی در عشق شاهانه گردد

چه جوئی درین کوچه بندی تعلق
زبیگانگان شوکه همخانه گردد
با فسانهٔ من بکن گوش ترسم
که خوابت به بیداری افسانه گردد

ظهوری شود آشنا دیده وقتی
که از دیدن غیر بیگانه گردد

سران در رزم مغفر بر ندارند
سر اندازند و خنجر بر ندارند
شرر سان شعله گر خورشید بارد
چراغ از راه صرصر بر ندارند
شود بالین سری را آستانش
که در غوغای محشر بر ندارند
سخن بر سدرهٔ طوبی ست زان قد
بخود سرو و صنوبر بر ندارند
ازان آبی که حسرت کش شود خضر
چرا از جوی خنجر بر ندارند
بملک خود سران بیداد پیداست
که از راه سکندر بر ندارند
بشهر شورنجتان شیر خوردم
که کام اینجا بشکر بر ندارند
رگ جان چون نمیکاوی بفرمای
که مژگان تو نشتر بر ندارند
گذشتم از ورت این راه بکشای
که خونبها هر طرف سر بر ندارند

ظهوری شکوه خوش باشاخ و برگفت
زنخل انچنین بر بر ندارند

داغ جا در مغز دل میخواست جا را گرم کرد
خون کف جوشی برون آورد ما را گرم کرد
کام در زهرم فرو شد لذت شکر گرفت
جلوهٔ طوبی نمک سروی گیا را گرم کرد
مرحمت بین ذره می پرد بیال آفتاب
خندهم بر جسن شه عشق گدا را گرم کرد
ذوق عزت هیچ پاس حشمت آن لب نداشت
حسرت دشنام جوشی زد دعا را گرم کرد

خونبهای خویش بر بیگانه ریزم روز حشر
گر برای کشتن من آشنا را گرم کرد

چند میدانی که خواهد تا فغت خواهد بزم شد
مژده ارباب فانوس جفا را گرم کرد

تا موس هرسو نمیداند بساط خیرگی
عشق وکالت دار بازار حیا را گرم کرد

ناله ها از بهر ما خجلت کرد آخر اثر
دود میکرد آتش در روی دوار را گرم کرد

در گلستان برگ صحبت نیشنم از غبار
نفس افکر شد تفت آهم صبا را گرم کرد

خواستم آیام را کرد ست زعملی نیچنین
جوش من در عافیت جوئی بلا را گرم کرد

تا دهان نکشود و اعظ در صفت مستان سبو
قلقل می از گلو ساقی ادا را گرم کرد

میتوان در جوش مالیدن ظهوری کوششی
کاه را بین چون بکاهش کهربا را گرم کرد

لای خواران عشق رویا نند
خاک خسیان عبیر بویا نند

پیر میخانه بین و یکرنگانش
سرخ رویان سفید موی انند

تفته جانان کنند شعله بجام
گرچه با خضر هم سبو یا نند

داونی داده اند و کم هم نیست
این حریصان زیاده جویا نند

راه گوشم همه حراشیدست
چند گویان درشت گویا نند

در گدازم ز شرم مدعیان
نرم چشمان چه سخت رویا نند

ان ظهوری بگریه کار افتاد
پاک بینان نگاه شویا نند

می عشقم از چشم تر می تراود
ز مانیم حسن از نظر می تراود

بزهرش مگر پرورانند کامم
همه از زبانم شکر می تراود

چه کاری نکرد ست فصاد مژگان — زرگ از همونش نیشتر میتراود
چه خوش ناخنی بند کرد ست وردش — ز نالهٔ خراشِ اثر مے تراود
چه پروانه از شعله بر میفروزد — تف جانش از بال و پر میتراود
دران خطه خطِ امان از اسیری — که خونش بر تیغ خطر میتراود
بگو قاصد اردانی این طرز بافی — زلال اثر از خبر میتراود

تماشای آنروی کردم ظهوری
طراوت نگه کرد نظر میتراود

بمحشر کس از خاک سر بر ندارد — اگر تیغ تو سر دگر بر ندارد
همین عیب دارد گه خودنمائی — که اندازهٔ هر نظر بر ندارد
سبیلست زهرش برای چه شکّر — حلاوت ازین بیشتر بر ندارد
چه مقدار شرمندهٔ میخورانم — عجب گر زمن انقدر بر ندارد
مرا صرفه نیست در کنج کاوی — شنیدن پی هر خبر بر ندارد
نه آن سعی در صیقل سینه دارم — که شام صفای سحر بر ندارد
بافتادهٔ میرسد سود کوشش — که جز پویه زاد سفر بر ندارد
برد یاد عرض خروش فغان را — نفس تا خراشش اثر بر ندارد
گزند نظر را سپندی بسوزم — که دفع تو چشم از جگر بر ندارد

درکام بستی بدوی ظهوری
بقفلے که جز زور زر بر ندارد

مانده باقی اگر جلائی چند — وام خواهم ز خرد وفائی چند

کشته مارا تغافلت صد بار — چشم داریم خونبهائی چند
مدعی یک نگاه لامل گشت — عرض گردید مدعائی چند
کرده بیگانه زاشنایانم — عشق بیگانه آشنائی چند
ساقی ما بخانقاه نرفت — لای پالانشد روائی چند
مطرب ما ره حجاز نزد — ماند در کعبه پارسائی چند
میرود گرچه میر قافله پیش — هست همراه رو قفائی چند
مرحمتهای درد اگر اینست — میشود رشک کش دوائی چند

ازدل تیرهٔ ظهوری کرد
صبح دریوزهٔ صفائی چند

جان را جانی ببتن درآید — یادت چه بیاد من درآید
در سخنم بوصف رویت — پیرایهٔ صد سخن درآید
از فکر قد تو سرو دشمشاد — در سینه چمن چمن درآید
در باغ همه بهار رویه — کز خار تو یاسمن درآید
ره باشد اگر بدیه عشقت — بس شیخ که برهمن درآید
عیبست مباد آفت حبیب — چاکی که بدوختن درآید

از صیش برآمدم ظهوری
باشد که غمش بمن درآید

عشق پرور هوس نمیداند — لابه ملتمس نمیداند
بلبل و قصهٔ گل و گلزار — سخن خار و خس نمیداند

بال طوطیست در شکنجه درد — زاغ رنج قفس نمیداند
صید نخجیر شیر میخواهد — شاهبازی مگس نمیداند
تنگست آرزوی خواصیش — هرکه پاس نفس نمیداند
آخرین گام اولین قدمست — راه و پیش و پس نمیداند
ناله از محملی خزیده روی — که زبان جرس نمیداند
دل ما مهر خویش ساخته صرف — مهربانی بکس نمیداند

شد سراپا هوس ظهوری لیک
گر بپرسی ببوس نمیداند

در لبت حرف من نمیگنجد — گله ام در سخن نمیگنجد
با امید اینقدر نزیست کسی — بیش ازین زیستن نمیگنجد
هجرت آنجاکه عرض جاه دهد — مرگ در جان و تن نمیگنجد
در غمت آنکه میرد از شادی — لاشه اش در کفن نمیگنجد
لب برافشای راز قادر نیست — سخنت در دهن نمیگنجد
یک سخن از تو طرح گردیده ست — در هزاران سخن نمیگنجد
در نگاه فتادگان قدرت — جلوه نارون نمیگنجد
گل خارت بهار بر سر زد — خنده در چمن نمیگنجد

خوش قوی پنجه ست بازوی عشق
چاک در پیرهن نمیگنجد

عاشقان چون نظر براندازند — با فشارند و سر براندازند

تماشای چشم اشک‌فشان — تخت بختِ جگر برانداز
پرده شب بیاد دامن آه — از جمالِ سحر برانداز
حسرتِ غمزه چون خورند فرو — بنفس نیشتر برانداز
کوه را چون بلاله بطراز — خونِ دل تا کمر برانداز
اوج پرواز شان اگر بکمال — نرسد بال و پر برانداز
از سر ذوق سر بجای کلاه — در شاطِ خبر برانداز

چون ظهوری در آرزوی نثار
اشک رشکِ گهر برانداز

زد از شررِ آه شبم مشعله چند — با شغل غمت فارغم از مشغله چند
از بوی شراب تو چنین مست خرابم — کو تعبیه در هر بُن مو حوصله چند
در بیع گه خاطر سودا زدگانت — آورده خیال تو فرو قافله چند
در هجر تو بسپردن جان بدعت ما بود — داریم ز لب تشنگی خود گله چند
ویران شده دل کلبه دوری نکند طرح — تا صرف بنایش نکند سلسله چند
در دشت طلب گرم روانست که از برق — در هر قدمی پیش فتد مرحله چند
از خشک لبانت نشمارند درین راه — در آب نشان برکفِ پا آبله چند
فصلی بسر آئیم ازین قرب که مارست — دائم میان گل ربو فاصله چند

بر بحث خرد چند نهی گوش ظهوری
از علم محبت بشنو مسئله چند

در دکش صاف جام ما نخورد — ننگ ساغر نیام ما نخورد

برتن از قهر چرخ موشه است — دشنهٔ انتقام ما نخورد
میفرستد اثر نباله پیام — گوشمال پیام ما نخورد
برنیاید دل از هوس بختت — جوش از آه خام ما نخورد
داد پیراهن نسیم زنیم — غارتی گر مشام ما نخورد
داده پاشی نه انچنان دانیم — که ملک پیچ دام ما نخورد
تموج اندوه ماند دیده خلک — تکیه از دحام ما نخورد
مهر سرمایهٔ هوس دارد — حسرت پای بام ما نخورد

چون ظهوری گدای میکده ایم
کیست جم مے بجام ما نخورد

فرقم از تیغ چرخ وا نخورد — نزند روزگار تا نخورد
بحر لیفان نقش باز بگو — ساده بازار کسے دغا نخورد
گر نه بیگانه گوی گردد لب — حرف بر گوش آشنا نخورد
منعمان فکر دست فرو کنند — جز گدا زخم خونبها نخورد
نقش تسبیح بر کفش نه نهند — گر شراب تو پارسا نخورد
نرود پیش کار رسوائی — از ملامت اگر قفا نخورد
خویش را مست اگر نخواهد ناز — می بیاد نیاز ما نخورد
بند گردید ناخن خس و خار — نیش رشکی رگ صبا نخورد
عجبی نیست زین نفس که مرا — گر اجابت دم دعا نخورد
میشود تیره بخت تر از زاغ — استخوان مرا هما نخورد

رنج آسودگی کشیده دلم
غم هم آسودگان چرا نخورد

گشت ظاهر ز خضر میل بقا
وای او باطن فنا نخورد

قدم راه روز ره سپرست
انتها گر ز ابتدا نخورد

چه خوش افگنده غم ظهوری را
اگر از دستگیر پا نخورد

در ابر و کسی انقدر چین نچیند
چرا چین دران از اضطراب مشکین نچیند

قیاسی ندارد ز مهرم چه پرسی
کسی مهر در دل به تخمین نچیند

تو پروا نداری که بر من نچیدی
چرا بر رخم گریه پروین نچیند

بمن گیست همدم درین استبادی
حریفی که در عرصه فرزین نچیند

تذرو دل من نیاورده بختی
که پرواز در بال شاهین نچیند

اگر زاری بلبل انیست ترسم
گلی هرگز از عمر گلچین نچیند

ز پیراهنی گر شمیمی نیارد
صبا عطر در برگ نسرین نچیند

به بستر چرا فتم کسی از برایم
بجز خشت آن کوی بالین نچیند

ندارد دمی آنکه صد زخم بیرون
ز تیغی بافسون تحسین نچیند

چنین خال کان شوخ بدکیش دارد
چرا داغ بر سینه دین نچیند

ندارد ظهوری مهجر اضطرابی
که در خاطرش وصل تسکین نچیند

دلی دارم که رو از تیغ دلبر برنگرداند
چو با لشکرگان در افتد رگ ز نشتر برنگرداند

سیاه خنده را غیر از هزیمت نیست درمانی
براه افتاد اشکم گر به لشکر برنگرداند

که دیدست انچنین صیاد قدرت آن مروت این
که زخم خربه از انچنین لاغر برنگرداند

ثبات دیگر از مهر قرار و عهد خود بردم
مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگرداند

ز گل ریباست درس بازی بلبل بر گردن
بتحریک صبا آخر ورق گر برنگرداند

نباشد چشمتی در جرگهٔ نعلین پوشانش
گدای کوی عشق از سر گرا فسر برنگرداند

فلک بیهوده گاهی در پی افتادگان افتد
ز سیر خویش ما را سیر اختر برنگرداند

بضانوس احتیاجی نیست داغ سینه ریشان را
چراغی بر نمیفروزم که صرصر برنگرداند

نبودم آگه از لبهای خشک دجله و جیحون
وگرنه سیلاب حسرت دیدهٔ تر برنگرداند

کجا سدره من هایی هوی شهر و کو گردد
ز غوغای خودم غوغای محشر برنگرداند

ظهوری شاد ازین نشاد بی امید خود میزی
که ساقی خشک لب ما را ز کوثر برنگرداند

ز شمشاد بلندش جلوه های سدره پست آمد
سخن میرفت از رویش سخن در پیش دست آمد

کهن شرط نیاز و ناز نو شد در زمان ما
چو دادم دست پیمان یاد م از عهد الست آمد

خمار از مغز من ظرفی نبست و هم نمی بندد
از ینجا مست خواهد رفت از انجا هر که مست آمد

بروان کردم ز خلوت خویش را هنگام صحبت شد
ز خود در حبست و جو برخاستم وقت نشست آمد

بنجت خویش نازم نسبتی کردم درست آخر
چو زلف پر شکنجش دل بکار صد شکست آمد

حضیض فرش و اوج عرش را یکپایه میباشد
اگر پایی تفاوت فکر همت کن که پست آمد

براه تند سیل بادهٔ صافی چه میبالید
بنای توبهٔ رندان که لایش پای بست آمد

ظهوری پای خوردی توبه بشکستی غلط باشد
ندانستی غنیمت کانچنین ساقی بدست آمد

بداغ سینه دادی منتی بر سینه میباید
بضبط راز مهری بر در گنجینه میباید

تماشای نزاکتهای عکسش دقتی دارد
جلای چشم دید و صافی آئینه میباید

بکار مهر استادم ز کس مزدی نمیخواهم
دهم تعلیم آسایش دل بی کینه میباید

ز اخگر عشق در مهمانی پروانه نقل افشان
نگس را بر سر خوان هوس لوزینه میباید

بتقویمی که مستان روز خود دانند شنبه را
بمی تکلیف زاهد در شب آدینه میباید

بشیخ نو در آمد التفات کهنه زندان بین
بپیر آمد برایش بادهٔ پارینه میباید

گزند چشم بد در پی مباد اطلس بزاز انرا
دعای صاحبان خرقهٔ پشمینه میباید

باین کام و زبان نتوان فغان جز ناله پرورد ن
ز شوق داغ خوش داغی ظهوری سینه میباید

تخلیم در ثنای شاه نورس خطبه منیخوانم
بنای منبر از افلاک این نه زینه میباید

ببزم عشق تو داغ پیاله میگیرد
چه دیر کرده مئی دیر ساله میگیرد

بگلشنی که گذار تو نو بهار افتد
نگاه بوی گل و رنگ لاله میگیرد

رسانده جبهه بداغ تو ماه میرسدش
بزیب بندگی از طوق هاله میگیرد

چرا بخوان گدا انچنین نبالد دل
برای داغ تو خود را نوالله میگیرد

بشرح غم لب خاموش دفتری دارد
که متن هر سخنش صد رساله میگیرد

ببوی سنبل آمش جهان ختن گردد
کسی که دل بر مشکین کلاله میگیرد

بخوابگی نبهم مسندی که بندگیم
قبول کرده و نجمم قباله میگیرد

بپردهٔ نظرم بخیت عارضش نوری
که پرتو مه و خور را به هاله میگیرد

شکست طرهٔ ساقی تهیام بر خورد
بعشق عهد رستان پیاله میگیرد

ز کار عشق و جنون جمع میشود خاطر
اگر بخویش ظهوری حواله میگیرد

حدیث داغ چه گوئی نشانه میخواهند
زآه گرم چه لافی زبانه میخواهند

امید مهست که راحت نشین شود خاطر
که داغهای تو در سینه خانه میخواهند

کرشمهای خم ابروی کمانداران
ز جان نشانه و از دل نشانه میخواهند

خوشا تغافل سودای عشوه پردازان
برای دیدن پنهان بهانه میخواهند

شنیده ام همه کس بادشاه وقت خودست
ز بند و طوق اسیران خزانه میخواهند

ز ما میای تری ذوق دارم ای مطرب
برای خشک لبان ترانه میخواهند

بسادگی که ازان قوم نقش خورده مباش
که خویش را بدو روئی یگانه میخواهند

در معامله برچین مباد خواجه کسی
هان آن متاع که اهل زمانه میخواهند

معاشران ظهوری ز بخت بیداران
برای خواب ظهوری فسانه میخواهند

خوش آن مرغ کز آشیان بر نپرد
ز بیرت اگر خونفشان بر نپرد

نفس را بپرواز افگند حرفت
چرا قصه از داستان بر نپرد

به بستان نبرد م رخ زرد خود را
که از ترس رنگ خزان بر نپرد

کند شعلهای درونی کبابش
بیال نفس گر فغان بر نپرد

نگویم خطرهای دیوانگانرا
که روح از سر عاقلان بر نپرد

رمیده دلم بلبل گلبنی شد
که از زاغ و زغن امحبان بر نپرد

کجا شمع کوید در پای کوبی
که پروانه و رشک زنان بر نپرد

عجب باشد از جذب عشق زلیخا
که چون گرد خود کاروان برنیارد

بجلدی کبوتر کنم قاصد ترا
پیامم اگر بر زبان بر نیارد

کهن ژندهٔ خویش رامی پرانم
فوی زاطلس و پرنیان برنیارد

سبکروحی عاریت کن ظهوری
زهی ننگ اگر تن چو جان برنیارد

دلم را یمن مهر از کین برآورد
جبینم را بلطف از چین برآورد

بزرگیهای عشقم تربیت کرد
هم از خردی مرا غمگین برآورد

زحشمت آسمان مسند نخواهم
برآیم آستان بالین برآورد

شمیم نسترن زار گریبان
زمغزم خرمن نسرین برآورد

صبا در سنبل آن طره پیچید
زهر چین نافهٔ صد چین برآورد

زرویت داد گل ترتیب دفتر
که فال بلبلان رنگین برآورد

خوشا کنجشک دل بخت همداشت
شکارت شد پر شاهین برآورد

شب هجران زبس اختر شمردم
سرشک از چشم تر پروین برآورد

چه غوری چشم تر در گریه کرده است
ز غواصان که در چندین برآورد

ظهوری دلکشی کردش بآئین
اگر دشمن دم نفرین برآورد

رهی را نسبتی هرگز بجیب من نمیباشد
چه کار آید گریبانی که تا دامن نمیباشد

تل خاکسترم در سایه دارد توده سنبل
اگر اینست گلخن در جهان گلشن نمیباشد

سرانا میرود در زرمگاه عشق پا از جا
بجز زخم تبر مقصد و جوشن نمیباشد

نسخ آهی بدست آور نگر خود را برو دوزی
چرا هر موی بر تن زین هوس سوزن نمیباشد

بجا رو ب نفس حرف تمنا از زبان نفتم
حدیث کام در کام و زبان من نمیباشد

ز رشک نخیر دل انبار داغ غم نمیسازم
که هرگز خوشه چین را برق در خرمن نمیباشد

جگر موم ست تا با آتش دوری کجا دارد
متاعان کورهٔ حرمان دل از آهن نمیباشد

زدرتا در نیابی روشنی بر شب نمی افتد
براه صبح کس را چشم بر روزن نمیباشد

حنائی از گل قربانگهِ من آن کف پا را
که خون هر که شد پامال در گردن نمیباشد

چه پروا گر جهان را سر بسر خوف خطر گیرد
ظهوری در نهانی دوست را دشمن نمیباشد

تا چند تمنا پزم و خام برآید
تا چند سحر روم و شام برآید

از هیچ دلی رم نکند مهر غزالان
ایوای اگر رام تو آرام برآید

از کام اگر ناله برآید چه تفاوت
مشکل شود از ناله اگر کام برآید

در مزرعهٔ عشقت عجب آب و هوائی
گر ننگ بکارند همه نام برآید

این حوصله بر قطرهٔ گمنام که بخشید
خواهم که بدریا کشیم نام برآید

حاصل شد از و آرزو یم لیک بخواست
چون کام گدایان که بابرام برآید

در شکر خلاصی چه پر و بال فشاند
مرغی که برای قفس از دام برآید

در خانه خرابان فگند آتش دیگر
خورشید قیامت اگر از بام برآید

از دامن خم اری نکند دست غریزی
تا کام دعا از تو بدشنام برآید

گر ضابطهٔ حسن ترا در نظر آرند
نور مه و خورشید همه وام برآید

منجواست تف آتشی از شعلهٔ خویت
ترسیم که خاکستر ما خام برآید

گوید خبر از تیرگی روز ظهوری
هر فال که از دفتر ایّام برآید

جمع آن دل که ز آغاز پریشان افتد
سره آن سر که ز فکر سر و سامان افتد

زخم او نیست اگر راه بمرهم داند
درد آن نیست اگر درپی درمان افتد

تشنه تر میشوم آبم نچکاند بلبب
ای خوشا تشنه که در چشمهٔ حیوان افتد

ببره باد چرا غم شود افروخته تر
میشود مشعل اگر بر دم طوفان افتد

غنچهٔ دل بشگفتن نبود آن بلبل را
کز قفس بال کشاید بگلستان افتد

دست در جیب دری بسکه روان گریدست
در گریبان چکند چاک بدامان افتد

ذوق از عیدی طفلانه نباشد در عشق
عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد

درپی نکهت مو بتو دود چندانی
که گره در نفس نکهت ریحان افتد

بار دوشست ظهوری سرت از خویش مران
که سر پرجگران بر سر میدان افتد

جنبونم عقل را در بند دارد
دلم غم را ز خود خورسند دارد

زبان از حرف زهرش تلخ گردید
بشیرینی سخن بر قند دارد

بجز مهرش نمیباشد همائی
جهانی را سعادتمند دارد

نفس را زور غم در هم چنان کرد
که هر آهم دو صد پیوند دارد

میان پر کرده دریا را بیک تک
چه راهی گریه ام در بند دارد

کند ساقی بنائی توبه را
که صد پایست از سوگند دارد

برو ناصح مچین خوان نصیحت
که گوشم استلای پند دارد

زره پوشست جان از زخم پیکان — که این چشمان ترکش بند دارد
بزیر هر چشم چندان جا جبش نیست — جهان پر شور شکر خند دارد
بجا نبازان خود چندین نتازد — کمند فکری که چون من چند دارد

ظهوری کرده روز خود چو موئی
همه شام سحر مانند دارد

مژه ها اشکبار باید کرد — دشتها چشمه سار باید کرد
سنگ را گر بشور رانی — دل و جانی نگار باید کرد
هر سر موی را بوعده گهی — دیدهٔ انتظار باید کرد
در جنان آنچنان هوائی نیست — سر کو اختیار باید کرد
پاس عهد و قرار باید داشت — ترک صبر و قرار باید کرد
تا جگر پارهٔ کشی بکنار — سخت دل در کنار باید کرد
همه کاران چه سخت بیارانند — خویش را هیچکار باید کرد
بر پر امیده ام کبوتر دل — شاهبازی شکار باید کرد
میکنم سینه ها جهیز جگر — که بداغش قرار باید کرد
جانب عشق خوش فتاده عزیز — بعزیزیم خوار باید کرد
داغش افگند بر درون گذری — جگری برگذار باید کرد

شد ظهوری علم بسبزی
یاد او را بهار باید کرد

خوشا رندی که کامش از شرابست کام بردارد — مذاق حرف جم از لب بزر مین و جام بردارد

در عشق دل آرامان تواند کوفت بپایی
که هم آرام از دل هم دل از آرام بردارد

تغافلهای صیاد است آفت حق نگهدارد
نگردد صید بی تقصیر یکچشم ازدام بردارد

گدایان نگه را سیر چشمی عیب میباشد
ز حاجتمند میباید کریم ابرام بردارد

اثر کام دعا را شکرستان میکند آخر
چنین گر چاشنی از تلخی دشنام بردارد

زبان خالی کنم از حرف چشم افتد چو بر قاصد
نمیگویم لبش چون انیمه پیغام بردارد

کنم از داغداران پختگی در یوزه میخواهم
کف خونی که جوش آرزوی خام بردارد

چو در طاعتگه زنار زیبان زهره یابد
سجودی تحفه پیشانی اسلام بردارد

درازی نیست چندانی که پای بسته بگشایم
رمیدنهای بی پهنا شکار رام بردارد

تجرد از گرانباران این رهست در نماند
بحرمان حرم سالک اگر احرام بردارد

چو میپوید طریق وادی ناموس میباید
ظهوری توشه نیکی برای نام بردارد

قامتش بر سرو پهلو میزند
پیش رویش لاله زانو میزند

شاه زرخمی سینه را در طاعت
خویش را بر خنجر او میزند

یتوان سر پنجه خورشید تافت
ذره حرف روز بازو میزند

کاه را گویم که برکن کوه را
نا توانی لاف نیرو میزند

با جمالش میزند خورشید دم
در درش شمشیر بر رو میزند

کاروان دعوی اعجاز را
راه آن چشمان جادو میزند

عشوه برگس زد از چشم تو دست
شیر مردان را بآهو میزند

لاله از رو تیو کار رنگ ساخت
سنبل از موی تو بر بو میزند

حسن می سنجد با بروی تو ناز — ببین ترازو در کفش مو میزند

شکر کز مهر ظهوری هست خوب
هر چه بر گوش تو بد گو میزند

چیده ام بر هوس وکانی چند — سود خود کرده ام زیانی چند
خاطرش غنچه ماند آنکه بچید — از گلت باغ و بوستانی چند
بر سر انگشت پشت دستم ماند — خواستم بر لبش نشانی چند
لعل و یاقوت ترا گر خواهی — ریزم از دیده بحر و کانی چند
کشتی ساحلی خطر دارد — بکنار آورم میانی چند
بحدیث تو قصه یبالد — گشته هر حرف داستانی چند
نذر آتشگه غمت دارم — خشک ترا زنی استخوانی چند
پای در جستجو ز کار افتاد — در سراغ افگنم زبانی چند
خضر در آتش ست از آبش — در محبت نکند جانی چند
سینه بازار میزند کز داغ — هر طرف وا کند دکانی چند

نشنود قصه ظهوری را
نکند گر بدو فغانی چند

بهار آمد ز دل غمها درو کرد — بمی زاهد ردای خود گرو کرد
فغان و ناله رسوا زمانیست — دلم با درد ش این گفت و شنو کرد
تبارک بسکه مجنون خاک افشاند — بهامون پشتها را جمله گو کرد
کشاد ابرو دربان کجا رفت — بیارا در لبش بخیه برو کرد

بجای شوق در دل صبر کشتم | بخرمن گندم خود را که جو کرد
بهار گلشن رخ فصل خجالت | کهن گردیده عشقم حسن نو کرد
شراب ارغوی بر ویش تخم افشاند | توان خورشید از رویش درو کرد

ظهوری محملی انداخت در پیش
که دیر و کعبه را دنبال دو کرد

داغ درون چو شعله بیرون برآورد | در چاره گریه موجه جیحون برآورد
تا فصل حشر از سمن و لاله نوبهار | لیلی همه ز تربت مجنون برآورد
شیرین کجا ز رحم بگلگون دهد عنان | فرهاد اگر سر شک نه گلگون برآورد
سنجید کی به پایه عشقم هوس شدست | آری سبک گران و کم افزون برآورد
نم در کجاست خواهش عشقم جگر مکید | کو نشتری که از رگ من خون برآورد
غم جان گزاست لب بگزیدن سپرده اند | زهری نخورده ام که کسی افیون برآورد
اورده حسن دعوی روشن سوادئی | تا سر ز خط عارض او چون برآورد
دردست عاشقست فراق و وصال او | تا خویش را بعشق کسی چون برآورد
غمهای جان من همه ننوشته میرود | میبایدش نشست که مضمون برآورد
در رزم عشق عقل و سپاهش چه عاجزند | در روز گیرد و ار شب خون برآورد
هر کس که سجده پیش براهیم شه کند | از سجده سر بقهر فریدون برآورد

سودا نکرد هر که ظهوری بمهر شاه
دهرش بمهر معامله مغبون برآورد

خیره چشمیست حیا گر بنظر پردازد | مدعائیست دعا چون باثر پردازد

جمع گردید دل و سینه براحت افتاد
وقت آنست که داغت بجگر پردازد

زخمی تو زدل اندیشهٔ مرهم راند
هرکه زهر تو خورد کی بشکر پردازد

چیست سامان که بدل رخت کشد از رویش
پا نبنه بر سر آنکس که ببر پردازد

عطر آهست که در سنبل مو پیچیدست
تازگی در گل رو دیدهٔ تر پردازد

دیده را سرمهٔ دیدار کشیدیم بچشم
شامم از پرتو روی تو سحر پردازد

ای خوشا حال خیال تو بخاطر پرداخت
زین چه خوشتر که جمالت بنظر پردازد

لب خود از بوسه تهی بر قدمم قاصد شد
حق دهد هوش که گوشم بخبر پردازد

چرخ از تیرگی انجم خود داغ شود
تیره روز تو چو از آه شرر پردازد

رفته بیرونقی کار ظهوری ازحد
عیب شاید که باحوال هنر پردازد

دلی که کرد بدرد تو خو دوا چه کند
کسی که گشت شهید تو خونبها چه کند

کسی که فرق هوس دارد از خجسته پیان
اگر نه فرق کند در رهِ تو پا چه کند

چمن ببوی تو هر روز تازه میگردد
اگر تو تیغ کشی رایت صبا چه کند

لبت ببوسه بخیل و گدائی اول
چه وعدها که نشد کهنه نو گدا چه کند

بروی رحم در شورت مبند چنین
خوشت فتاد به بیگانه اشنا چه کند

سبک مباد اثر مدعا چه سنگین ست
بغیر ازین که بتازد کمر دعا چه کند

خراب جائی من گشته عرض و آمد نش
مقرری شده تا ناز را تقاضا چه کند

جدا زهم نتوان کرد گرم خونا نرا
عجب ز سینهٔ من داغ خود جدا چه کند

بهر رهی که فتد پیش روبرو آیم
زبان زبان نکند روی تر قفا چه کند

شکیب و صبر و دل مسکین ببادرفت همه
چه انکرد هوایش هنوز تا چه کند

اگرچه خیر گیم میدهد زبان دل هم
بروز وصل ندانم من حیا چه کند

بهر کسی شده کاری حواله روز نخست
خطاست شکوه جفا گر بخیر جفا چه کند

بنود جای دران دل بجز ظهوری را
نمانده است برآتش بزم جا چه کند

هوشیاران را میت بیهوش کرد
حرف سازان را غمت خاموش کرد

مبتلایان قدیمی را بنوبه
پیچش موحلقه در گوش کرد

تا رود بیرون بجوش از خون خویش
عشق در جامم خم سرجوش کرد

دل حریف زخم بیرحمان نبود
حسرت خود را تمنا پوش کرد

چشم ساقی با وجود آن شراب
داروی درکار عقل و هوش کرد

تلخی دیدن چه شیرینم بکشت
خضر جام زهر رشکی نوش کرد

باید امروزش سراپا شد نگاه
انچه با من از تغافل دوش کرد

ذره را نازم کزامید فراخ
سعیها در تنگی آغوش کرد

میکنم بازی به پند ناصحان
عشق طفلانم چه بازی کوش کرد

شد ظهوری عمرها همدست غم
تا نفس با آه او همدوش کرد

چمن چو با گل رویش قمار میبازد
چه با غها بجهیز بهار مے بازد

چنین که دل شده مفتون وعده پیمے
که خویش را بره انتظار مے بازد

باین فروغ رخ آفتاب اگر خورد
گداز کوزه و افشن عیار مے بازد

گرو مبند صبا گو بتار طرّهٔ او
که عطر قافلهای تتار مے بازد

بساط خویش بصحرا اگر کشد در عشق
هزار سینه فرزون لاله زار مے بازد

اگرچه هیچ غزالی ندا شتست این چشم
ولی ز هره نگاهی شکار مے بازد

چنین که نغمه فتادست در پی نقسم
ز ناله گر نرود در حصار مے بازد

کسی نباخته بهتر قمار عشق از من
و گر بکینه روم روزگار مے بازد

به نرد عشق ظهوری ز پا کبار نست
بهست و بود شکیب و قرار مے بازد

کسی از عشق آب رو هوس کرد
که خاک ره بفرق ملتمس کرد

ز هر کس همتے دریوزه میکن
مگر خود را توانی هیچکس کرد

چمن چون نشگفد در سیر کویش
گل و ریحان خود را خار و خس کرد

بچشم دعوی ابرست بیجا
که دیدم چشمه میشش گریه بس کرد

ازین افغان که بلبل کرد در دام
نه تنها خود چمن را در قفس کرد

شد ایمن از گسستن رشتهٔ عمر
خوشا آنکس که از آهت نفس کرد

زهی بیگانگی کامد چنان پیش
که هر جا آشنائی بود پس کرد

بشنبه لطف جامی جمعه دانست
ازان همسایگی با او هوس کرد

رسید ادش ظهوری مانده محروم
مبین بیچاره داد از داد و رس کرد

صبا زکویتو کحل غبار نجش کند
ز چین موی تو مشک تتار نجش کند

ز طرهٔ تو پریشانی که گردد جمع
بحال شیفتگان روزگار نجش کند

باشکس رخ وزخ زردگی توان پوشید
که عشق در دو نهان آشکار بخش کند

کند ز چهرهٔ خوی کردهٔ تو دریوزه
طراوتی که بگلها بهار بخش کند

کسی که گشت بطوفان گریه دریائی
برد هزار میان در کنار بخش کند

ز شعلهٔ خوی خود این شکر بزبان دارم
که داغ بر جگر داغدار بخش کند

هزار صید شود کشته بر سر یک زخم
اگر شکاری خود بر شکار بخش کند

چه خشم و ناز که ناکرده ماند و وقت گذشت
نکرد سعی که بیزار و یار بخش کند

برون کند مژه پنجه در گهر بخشی
که دُر اشک بجیب و کنار بخش کند

کسی بعشق تبان خیر بیند از زنّار
که رنگ تقوی خود تار تار بخش کند

ز شور خندهٔ او روزگار میکوشد
که بر نمک دل و جان نگار بخش کند

در اعتبار ظهوری ست صد یک اینها
ازین چه سود که موی هزار بخش کند

خوش آن کز بهر آسایش ز رنجیدن برون آید
سخن بیند کند و ز عیب نادیدن برون آید

توان چشمی برویش در تماشا آشنا کردن
برویش گر نگاه از ظلمت دیدن برون آید

زبانی از زبان لاف گفتن آیدم یا رب
که گوش از عهدهٔ بیغاره نشنیدن برون آید

ازان بشتم که بیشی را بپاسنگ کمی آرم
کسی این پله گر خواهد ز سنجیدن برون آید

بمنع ناله قفلی بر دهان از هر نفس بندم
اگر دانم که در وا زد دل نالیدن برون آید

مبادا خار راه هجر در پا پیچ دشمن را
بکاوم تا پتارک گر بکاویدن برون آید

مبارا آب رز گس باغ دارد چشم بر راهت
که گل از غنچه میخواهد بگلچیدن برون آید

بامید جوابی گوش بر خود تا بکی پیچد
شود روزی که روزی لب ز پرسیدن برون آید

ظهوری بسته تعویذی ببازوی خود از موئی
که در شب گردی کوئی ز تر سیدن برون آید

سود عشق آن قدر نیما شد — صبر اگر در سفر نیما شد
لب بی ناله ما که لب خواند — سرو بی دود سر نیما شد
در دل بیدلان غمزه پرست — رگ بی نیشتر نیما شد
کوه کاه ست در ترازوی عشق — کمتر و بیشتر نیما شد
ای خوشا گریهای خشک لبان — ابر را چشم تر نیما شد
تلخکامی بشورم آورد ست — چاشنی در شکر نیما شد
بخت فیروز دوستان دارند — دشمنا نرا ظفر نیما شد
کوه را زیر بار هجرانت — مهرهای کمر نیما شد
لب بدشنام بادبش آلود — که دعا بی اثر نیما شد
غالباً مرده بخت خفته من — ورنه خواب انقدر نیما شد

با ظهوری دگر مشو زنهار
که ظهوری دگر نیما شد

گمان داری که جز مهر و وفا از من نمی آید — چو تقلیدم بشو ماند چها از من نمی آید
اگر غیرت کند لازم که راه بیرهی پویم — روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید
عزیزان برنمیدارند لب از شکوه بیجا — شکایت هم اگر باشد بجا از من نمی آید
بطاقت نسبت دل دورتر از من بجائی — بگفت مصلحت بین اقتر از من نمی آید
ز طفلی کرده عشقم تربیت خود ما برآوردم — تسلیم و رضا چون و چرا از من نمی آید

تلاشم اینکه درگامی نخست از خویش پیش افتم
فتادن در قفای رهنما از من نمی آید

نمی افتد خطا تیرم ولی دشمن نمی میرد
بلی در شست بگشادن خطا از من نمی آید

اثر گر راه می بین و اجابت لابه گو میکن
برای مدعای خود دعا از من نمی آید

بحمدالله بر هم نیستم شرمنده از خصمش
از و گر درد می آید دوا از من نمی آید

بجلدی چون نگاه تیز مبنیان قاصدی خواهم
نشستن بر سر راه صبا از من نمی آید

بعرض مدعا بیهوده در آیم چه میرانی
ظهوری در خوی خجلت شناز من نمیاید

فصل مینا و جام میگذرد
زاهد از ننگ و نام میگذرد

روز ساقیست خون توبه حلال
زندگانی حرام میگذرد

حلقه در گوش سخنگان دیدم
چه سخنهای خام میگذرد

خارج مبحثم بحمدالله
مبحث خاص و عام میگذرد

رفته در جام زهر ناکامی
کامم از شهد کام میگذرد

سخت تیزست آتش هجران
شهد عمر از قوام میگذرد

در فراقت ز سایه آهم
چه سحرها بشام میگذرد

بود قارون دلم بصبر و سکون
روزگارش بوام میگذرد

حد من نیست سجده در نجم
که چرا بی سلام میگذرد

دل سر انتخاب غم دارد
مشکلست از کدام میگذرد

کارت از عمر نیکاره هنوز
غافلی و تمام میگذرد

شد ظهوری ز دشمنان پامال

ز سر انتقام میگذرد

آنچنان شو بما تراسوگند — که خوری هم بجان ما سوگند
بر جفای تو ما شقست وفا — بجفا کار بیوفا سوگند
از جدائی نه دل نه جانے ماند — بدل و جان جدا جدا سوگند
بر دوای کسے ندارم چشم — بهمین درد بے دوا سوگند
حرف بیگانه در زبانم نیست — بسخنهاے آشنا سوگند
جان ببوے تو میبرد جانی — بهوادارئ صبا سوگند
ثانیم نیست در پریشانے — بسر طرهٔ دوتا سوگند
در غلامی گریز پاے نیم — بشکیب گریز پا سوگند
زاغ خود بهتر از مذر روکسان — بهمایونے هما سوگند
باده با شاهدان حرام مخور — بحریفان پارسا سوگند
کوششی در قضاے بی صبرے — با سیران خوش ادا سوگند
کاه شو در کشاکش غم درد — بکششهاے کهربا سوگند
آبرو در طلب بباد مده — ببرق ریزئ حیا سوگند

رو ظهوری ذلیل حرص مباش
بگدایان پارسا سوگند +

شیدای تو با دیر و حرم کار ندارد — افگنده نه کف سبحه و زنار ندارد
گردیده چراغ نگه از رو تیو روشن — خورشید درخشانئ رخسار ندارد
رضوان بسر راه صبا برده مشامی — جیبی بگشا خانه سمن زار ندارد

جان گرچه دهد طرز خرام تو زمین را — نشنیدن که زمان قوت رفتار ندارد
در کوته پرواز کنان بلبل و قمری — گل بادبران سرو هوادار ندارد
آرایش گلزار بجز رسم نمودست — گل چشم بران گوشه دستار ندارد
از ناکسیم تربیت عشق برآورد — نازش ز نیاز چه معنی عار ندارد
تا چند فروچیدن و برچیدن دکان — کالای وفا رونق بازار ندارد

مشکل که شود مانع رفتن تو بگفتم
بر پند ظهوری بر و اظهار ندارد

آرزو رفته ام از سینه بحسرت سوگند — دل فراغت زده گردید بمحنت سوگند
انتظارم چه جگرها که غذا دست بخورد — سیر گردیده ام از وعده بمدت سوگند
صرف گردید همه عمر بپا میدان وقت — عرض احوال فراموش بفرصت سوگند
بر لب خویش تو خود رحم نداری ناصح — رحم بر گوش اسیران بنصیحت سوگند
آن بلاها همه دل بر سر من می آرد — بدرش میکنم از سینه بجرات سوگند
اگر از تیغ و سنان تو برون آید زخم — مرهمی بهتر ازان نیست براحت سوگند
بر تنم از رگ ولی ارقم حافی سر زده — مجشان زهر فراقم بمروت سوگند
خواری از کیست چرا جمله عزیزی جویند — هم بعزت قسم و هم بذلت سوگند
خصم کو عجز مرا صبر تصور میکن — نیستم مرد عداوت بمحبت سوگند
نگذستان چه دل و دست مزاجی دارند — نشد صد همه یک هیچ بهمت سوگند
بر سر کوی شه احوال مخربان دیدم — ظلم بر اهل وطن رفته بغربت سوگند

خوی از جبهه تراوید ظهوری صد بار

مهر گردید لب خواست بخجلت سوگند

از پی تو این داغ که از سینه برآمد — ز نگار بدل گشتم و آئینه برآمد
شرط است صفای دل خود جوهر یابی را — فرخ در مهرست که از کینه برآمد
چون می بحجابت دگری نیست درایام — یک شیشهٔ ساقی بصد آدینه برآمد
بی ذکر تو از سبحه اگر تخم فشاندم — زنار شد از خرقه پشمینه برآمد
اسباب گدایان همه در عشق شد صرف — سهلست اگر شاه ز گنجینه برآمد
هر چند که گردست دل صبح نخورشید — در آرزوی داغ تو از سینه برآمد

شست از شکر شهد لبان دست ظهوری
در کام و زبان زهر زلوزینه برآمد

نکهت از سنبل موی تو بریحان نخشند — گونه از لالهٔ روی تو به بستان نخشند
سازدش سادگی نقش نگارستانی — خاطری را که ز یاد تو به نسیان نخشند
تیز شوقان بره کعبه بی راحت خود — پای از دیده کنند و بمغیلان نخشند
دیت مذهب عقلست کف سیم و زری — ملت عشق نگر عید بقربان نخشند
چند بادی نخورد بر دل تفتیدهٔ من — دارم امید که چاکی بگریبان نخشند
دل عشاق بموئیست ز خوبان در بند — تاری از طره باین جمع پریشان نخشند
چکنم شکر جهای کمان ابرویان — بر دلم شست کشانند که پیکان نخشند
روش و قاعده انست سیه رونان را — که فروزند چراغی و بطوفان نخشند
خندهٔ غنچه سر از جیب نیارد بیرون — تا زه بدیان چو گل گریه بدامان نخشند

فکر اسباب ظهوری ز دل امان بیرون

وای آن سر که باندازهٔ سامان نبخشند

غزالان کز نگه دامی نسازند — چنین دلها بخود رامی نسازند
سلامت از بتان بر خویش لرزد — چه سازم گر باسلامی نسازند
خوش آنخامان که صبحی بر نخیزند — که از درد و جگر شامی نسازند
لبی و صد دعا دارند اسیران — رسد شان گر بدشنامی نسازند
بخرج صبر و طاقت چون مس آیند — اگر اکسیر آرامی نسازند
گدایانش بسفال خویش خواهند — جم اند آما بهر جامی نسازند
فغان از قاصدان بی تصرف — زخود یکبار پیغامی نسازند
هواداران برآورند جوشی — اگر کاریست از خامی نسازند
بنقص آدام را سازند بدنام — کریمان هم بابرامی نسازند
نه آن راهست کانجا ره نوردان — دو عالم طی بهر گامی نسازند

خموشی بر ظهوری گشت لازم
برالیش بردم الزامی نسازند

هیچگه نام من رستم نزنند — که ز شوخی بران قلم نزنند
خار کویش بپاس عزت خویش — بر گل و لالهٔ ارم نزنند
بر جگر نشگفد گل داغش — صد چمن سینه تا بهم نزنند
زده بر سنگ او بر همن پای — سنگ چون بر سر صنم نزنند
گشته زخمش حرام جز بر من — داد این آهوی حرم نزنند
بفزونی مباد آه علم — آه بر چرخ اگر علم نزنند

هرکه دم در میان ناله زند — بود بر کنار دم نزند
همه جا غم بهای دل سپرست — دل برای چه تیغ غم نزند
گریه بر ما مبای اگر نبود — اشک گلبانگ بر قدم نزند

جام عادل شهی ظهوری خورد
دهر حرف سفال جم نزند

تبان خود را چنان زیبا بسازند — که در هر لحظه صد شیدا بسازند
فسون عشق بر خوبان دمیدست — که پنهانی بهر سودا بسازند
از ایشان زور و زر و زرع عشاق زاری — علاجی نیست شان با با بسازند
بلد تهای عالم حرف تلخی — شکر حرفان درین سودا بسازند
نه پروازم بپاس صبر و طاقت — اگر وزدان باین کالا بسازند
نگردند آشنای عشوه سازان — که از عجز من استغنا بسازند
برای بیدلان سازند صد خیر — برای خویش یک پروا بسازند
بهنگام وفای وعده خوبان — نه یک امروز صد فردا بسازند
چه حرصی در عمارت دلبر آراست — بهر دل صد هزاران جا بسازند
خوشا ژولیده مویانی که در مغز — پی سیر جنون صحرا بسازند

ز رندانم ظهوری گرچه دانی
سزد کز رندیم تقوی بسازند

سر خود را نبازم فکر سامان نمیسازد — ندارم شکوه از درد و درمانم نمیسازد
نمایان تر شود از پرده پوشی رازهای من — ز رسوایان دهرم عشق پنهانم نمیسازد

اگر در باغ می بینم گلم در چشم می افتد
غلط باشد اگر گویم که زندانم نمی سازد

نفس را نالهای بی قیمتی در بیع میباید
بسودای محبت دره ارزانم نمی سازد

که باشم من که چاکی در غمش بر جیب خود دوزم
گرفتم دست خود صد ره گریبانم نمیسازد

چرا از شور بختیهای خود در زیر نشینم
لبش گیرد بتلخی شکرستانم نمیسازد

نشاط من مگر گردیده بر اندوه من عاشق
لب خندان من بی چشم گریانم نمیسازد

کمند قادر اندازان ندارد چین گیرائی
شود گر جمع صد کاکل پریشانم نمیسازد

بخشکیهای زهد از جله نم با آنکه می چینم
پرکاهی چرا چون زر دامانم نمیسازد

ظهوری ستد در دم خوش بلند افتاد کار من
گذشت از ناله جز فریاد و افغانم نمیسازد

ز آه سوختگان تو آه می سوزد
براه گرم روان تو راه می سوزد

سپهر محجره گردان برای دمع گزند
سپند پر تو خورشید و ماه می سوزد

فسرده جلوه خورشید روی گرم اینست
که تا نگاه کند کس نگاه می سوزد

کشیده آتش غم شعله در گرفته شبم
یقین شدست که روز سیاه می سوزد

ز اشک شور دران دشت تخم میکارم
که آب برق بجوی گیاه می سوزد

بر آتشی زدم از مغز استخوان روغن
که کوه چرب تر از برگ کاه میسوزد

ز هفته روز در آتش فتاده خود را
اگر برون نکنم سال و ماه میسوزد

چنان بجانب من گرم گرم می بینند
که بر جسود دل گاه گاه می سوزد

بخلد عفو ظهوری اگرچه افتادست
همان بدوزخ شرم گناه میسوزد

کام بخشان که کام ما ندهند — هیچ جا کام کس بجا ندهند
حرف بیگانگان بپرس هزار — لب بیک حرف آشنا ندهند
می خمخانهٔ محبت خود + — جز بر ندان پارسا ندهند
عاشقان را بخلوت دل خود — جا دهند و بزم جا ندهند
تیز تر باد چشم بینایان — خاک ره شان بتوتیا ندهند
میتوان داد دین بعشق بتان — داده اند اهل دل چرا ندهند
دل بدل میشود بدل در عشق — نتوانند برد تا ندهند
غمازی آنانکه در بساط گدازند — سینهٔ مفت در عزا ندهند
از نفس زهرهٔ شکسته دلان — ناله واری بصد دوا ندهند
خفه گردند هر سحر افلاک — سینهٔ گر بچاک وا ندهند
دلبران دلبری دهند بباد — خویش را گر بیاد ما ندهند
نشود آشنای خون ریزان — جز بشمشیر طیکه خون بها ندهند

از جفا راحت ظهوری بین
دیگران زحمت وفا ندهند

آنانکه خونبهت کاکل گرفته اند — در بوستان دماغ ز سنبل گرفته اند
وسعت نمی نهند قرار و شکیب را — پا سنگ کاه کوه تحمل گرفته اند
بربسته اند حرفهٔ اوقات خویشتن — ایام گل ورع گرو مل گرفته اند
در کوی فقر پشت بدیوار احتیاج — خود را ببر جان توکل گرفته اند
از بسکه کرده اند مدارا بدشمنان — اقلیم دوستی به تطاول گرفته اند

بزم خیال شان بصد آرائیش مشت
اصل وصال فرع تخیل گرفته اند

سازند کاشکی قفس از چوب سرو و گل
آهن دلان که قمری و بلبل گرفته اند

در عشق گفتگو بخموشی حواله است
اهل نظر نگه ز تغافل گرفته اند

از زوی دوست دوست ظهوری چمن چمن
در بذل رنگ و بو گل و سنبل گرفته اند

مستان که چاک جیب بدامان سپرده اند
لبها بجای نقل بدندان سپرده اند

گر دل نهاد نیست بدلبر نهاده اند
ور جان سپرد نیست بجانان سپرده اند

پیچند در مسامحه هنگام انتقام
طومار یاد داشت به نسیان سپرده اند

در زره آفتاب ودیعت توان نهاد
آری بقطره قلزم و عمان سپرده اند

از عاشقان بگو که تبانند سست عهد
هر محکمی که بود به پیمان سپرده اند

عاشق تلاش درد بدرمان چه میکند
دارو گمان که درد بدرمان سپرده اند

زندانیان بجلد نشینند تنگدل
زین باغ و بوستان که بزندان سپرده اند

انگشت مجرمان ست کلید در بهشت
باور نمیکنم که بدشمنان سپرده اند

در راه کعبه پای فگاری ضرور تست
خوش مرهمی بنوک مغیلان سپرده اند

آتش بنا کرده ظهوری بباد آه
روشندلان چراغ بطبعان سپرده اند

به بیتابی خوشم کز تاب غم بیتابم اندازد
که ترسم خویش را آسودگی در خواب نه اندازد

حرامم باد راحتهای خاشاک تر پهلو
اگر در خار خار بستر سنجابم نه اندازد

بآه سرد خویش از سینه گرم این نشان دارم
که گر دود برق در خرمن اسبابم نه اندازد

برسوائی نگشتم طاق و پند دوستان تا کی
خوشا عشقی که از طاق دل احبابم اندازد

تبسمین نگاه عرض حال کوه آهنی بودم
چه دانستم حیا در رعشه سیمابم اندازد

بقربان پروریها عشق دارد آنچنان مستی
که عید آید بپای خنجر قصابم اندازد

بگلگشت شبی برخود نبالیدم مگر روزی
کتان پوشی خراب وعده مهتابم اندازد

بطاق ابرویش چون در کشم جام و بسر غلطم
بدوش خود امام شهر در محرابم اندازد

چو خواب پاسبان شیرین شوم در دیده مردم
اگر افسانه زهرش شبی در خوابم اندازد

بآبم برده عشقم کشتی در خشک میرانم
سزد گر گرد باد آه در گردابم اندازد

ز شوق این آبرو خواهم کزین برچیده تر بینم
برونم آورد در گریه شادابم اندازد

گرفتن منتی دارد ندارد منتی دادن
چه کوشد چرخ دولابی که در دولابم اندازد

ظهوری در رسوم از اختلاط عقل افتادم
جنونی در نمیسوزد که اناد آبم اندازد +

سرایت هر که نشیند بخاک از خاک برخیزد
ز پا افتاده ام دستی دهم کافلاک برخیزد

ضرورت داشت کوی عشق خونریزی بآئینی
که در تعظیم تمغیش از جگرها چاک برخیزد

ندیدست این شکارستان چنین صیاد مغروری
که سرهای هزار انش نه از فتراک برخیزد

دهد باغ گلی بلبل که خاری از صبا گیرد
چو در کویش پی برچیدن خاشاک برخیزد

می عشق و جنون چون از برای دل نمیدانم
به بستان تن من کز رگ و پی تاک برخیزد

کجا بر سینه آلوده داغش میشود خرمن
که تخم گر محبتی از زمین پاک برخیزد

بصد بی باکی اول بخون خود کند بازی
چو فردا کشته آغمزه بی باک برخیزد

چه والا رتبه مداح ابراهیم شه دارد
که بر خاک درش بنشیند ار افلاک برخیزد

ظهوری در بری دوستان از دوستی بستم
چو با غمناک ننشیند کسی غمناک برخیزد

دیده حیرت زده شد خصت دیدن دارد
وقت غوغای خموشیست شنیدن دارد

گریه ما راه بر لبوم طلب در بر نیست
قطره همواره اندازه دویدن دارد

دو جهان بر دل و دین همت یک تازه بیان
گرچه ایشان نفروشند خریدن دارد

سالک آن به که گران بار نسازد خود را
تا نرسد هر که تمنای رسیدن دارد

گرچه آئینه تشخیص نفس می آرم
زور طوطی خان مگو آبگشیدن دارد

گل اگر دوخته بر بوی تو خود را بسپرد
جیب از شوق تو در دست دریدن دارد

چون کشی باده کند زهد لب جام نشان
بسکه اندیشه آن لعل مکیدن دارد

مه که باشد که تواند بهر افتد از پوست
مهر از شرم تو در توده خزیدن دارد

شده گل مست ببویت نرود باشد لافی
رنگش از برگ پر و بال پریدن دارد

عرض احوال ظهوری بجیا دانگذشت
از خجالت بخوی از جبهه چکیدن دارد

عشق آمد و ناموس مرا ننگ برآورد
بر رو ببو گل دوخت نظر رنگ برآورد

پامال کند عشوه رنگین نگهان را
آن سر که نگاه تو به نیرنگ برآورد

گر سرو و گر گل دل من قمری و بلبل
در روز دم مرغ شب آهنگ برآورد

منشور بصیقل گری از عشق گرفته است
چشمم که به نم آئینه از زنگ برآورد

در توبه چنین جلب مشو فصل بهارست
بنگر که شقایق قدح از سنگ برآورد

بر خویش ز بس تنگی جا چرخ نپسندید
وصل تو ز بس غم ز دل تنگ برآورد

هر مرحله دور از قدم راه نوردان — راهی که توان کرد بفرسنگ برآورد

در پایهٔ محنت کشی عشق ظهوری
جان سختی فرهاد بپا سنگ برآورد

[illegible] ناکس نا دیده تر رنگ برآورد — کان همین از خون جگر رنگ برآورد

افتاد بر قبس آه سراپای امیدست — در دست زد لم نالهٔ بی آهنگ برآورد

روی همه کاهی و سر شک همه گلگون — عشق تو جهانرا همه یکرنگ برآورد

گر دیده بهم غلط تیز عنان آه — عذر چه نفسها تنگی فرسنگ برآورد

سامانک نشد تا سبک از بار گرانش — از لب خبر منزل و فرسنگ برآورد

تا سینهٔ دل در هوس ناله نجام — رگها همه در سینهٔ من چنگ برآورد

در رود دل از هیبت فرخست که خود را — از حسرت آغوش تهی تنگ برآورد

چون محو ز نظر شد شه اندخت در آتش — نا هید اگر نغمهٔ از چنگ برآورد

شاهان همه خواهند گدائی چو ظهوری
از خاک ره شاه خود اورنگ برآورد

رنگی که لاله راست زرو تی میرسد — بوئیکه نافه راست ز بو تی میرسد

آتش پرست گشته چو در کار خویش گرم — گویا نژاد شعله بخو تی میرسد

تا رنگ بسوزن مژگان کشیده ٔ — نازم که چاک دل سر فو تی میرسد

در سر مه روشنی نتواند سفید شد — چون تو تیای گرد کبو تی میرسد

هر جا که حرف فتنه و آشوب میرسد — نقاش بخشیم عربده جو تی میرسد

این گلستان ز لالهٔ عذاران گذشتست — میراث نو بهار بدو تی میرسد

هم خود میان بحبتن خج و چست کرده
سالک بقصد از نگ و پیوتیو میرسد

ای خضر خورده بغلط آب زندگی
کی آب تیغ او بگلو تیو میرسد

ساقی شکستگان تو در موسیا نیند
کی سنگ محتسب به سبوتیو میرسد

رو بر نماز خویش ظهوری دگر مخند
کز بیوی گریه آب وضوتیو میرسد

وقتست که فرقه زمین بوس در آید
لب از سخن خیر با نفس در آید

در شیشه بیا زندگی شیخ نداریم
بازی خور و از خود چو بسا لوس در آید

زاهد زنپه در پی روی رند نکوشد
کاید بدر از ننگ بناموس در آید

در زمزمه وسعت عشقست زبانها
شاید که ازان ننگ بناقوس در آید

در پرده بیدار تسلی نتوان شد
بگذار که پروانه بفانوس در آید

برگشته ز بس خاطرم از آرزوی تو
جانیست که از یاد تو جاسوس در آید

از شرم گدایان تو بالا نتوانکرد
گر سر تبه افسر کاوس در آید

از سادگی سینه پرداز ظهوری ست
نقشی که ببال و پر طاوس در آید

تا از نظرت نظر نیمت
زان چهره نقاب بر نفیتد

شبها بره نسیم نبشین
تا مهر تو بر سحر نفیتد

بر راحت زخم دل نغلط
گر بر سر یکدگر نفیتد

از خنجر تو امانت دل
هر چاک که در جگر نفیتد

حاصل نکند صفای گوهر
اشکی که ز چشم تر نفیتد

بتیابی تیغ او بماند — تا از تنِ ما سر نیفتد
بر راز تو میطپد چنین دل — از سینه اگر بدر نیفتد
زهر تو برای کام بربست — در چاشنیِ شکر نیفتد
شنبه بست ست و جمعه هشیار — هشیار بست در نیفتد
آماده خاک مالِ دهریم — کشتی بقضا قدر نیفتد

از پرده بدر فتد ظهوری
گر پرده راز به نیفتد

عید دلها عمر ما گر خنجر اندازان کنند — راحتِ رگها چو مژگان نشتر اندازان کنند
منتی بر تیغ خودگاهی بیندازی نهند — تا همه تارک پرستان مغفر اندازان کنند
اشک ریزانِ تو افگندند آتش در جگر — کو سمندر تا برایش اخگر اندازان کنند
تیز گامانی که اندوزند نعلین رهت — تارک آرایان بدشان افسر اندازان کنند
ناتوانان سنگ کویت بهر بالین چیده اند — خارمی چینند شاید بستر اندازان کنند
سهل باشد رشک بال افشان آزادان باغ — بخت مرغانی که در دستت پر اندازان کنند
تلخ خرمان را مروت داده است آن چاشنی — کز برای تلخکامان شکر اندازان کنند

ساده نقشان خواندنیها جمله از بر کرده اند
وقت شد گر چون ظهوری فتر اندازان کنند

غمینم از برای دل که شاد از غم نمیگردد — فتاد از چشم من چشمم که گردِ نم نمیگردد
نگه خشکست تا با گریه صحبت نمیدارد — نفس بادست تا با ناله همدم نمیگردد
دلی را کعبه در صحرای خود برتابه اندازد — که در تاب تمنای زمزم نمیگردد

ترقی نیست در عشق دلارامان پیر ما را
که آرامش بیش از مردن دمادم رم نمیگردد

چه سود از گریه شبها شگفتن نیست در صبحم
گل پژمرده هرگز تازه از شبنم نمیگردد

خموشی فیصلی دارد سخن پرداز میداند
نخستین انیکه ساکت هیچگه ملزم نمیگردد

زداغش نکته رنگی میکنم بر سینه و شادم
که فال زخمیانرا قرصه بر مرهم نمیگردد

کشد شرمندگی در خشکسال گریه چشم تر
چرا صد گریه در هر گوشه بر هم نمیگردد

دلم را بست بر مو در کشادش کوششی دارم
ظهوری بی کشش هرگز گره محکم نمیگردد

وای ازان دل کز غم عشقت ز بستن بگذرد
درد عاجز کین بلا از دست و گردن بگذرد

شغل فکرت فارغم کرد از شکایتهای غیر
دوستم چون در ضمیرم یاد دشمن بگذرد

فارغم در عجز نگذارم که بردارد قدم
گر فلک خواهد که بی وصل تو بر من بگذرد

کلبه ام از شعله آهم چنان گردیده گرم
کآفتاب افتد چو از بالای روزن بگذرد

از خس و خاشاک کوی گلشن آیین بسته ام
باغبان از عشقبازیهای گلشن بگذرد

صبح را بر سم پاندازد اندازد سپهر
تا شب تاریک من بر روز روشن بگذرد

در نبرد بی سلاحان هیچکس را ضربه نیست
تیر آهم چرخ را تر سم ز جوشن بگذرد

امتیاز سجده ام خواهد ز تارم رسید
نیست مردر شک من از بت بر من بگذرد

خویشتن نتوان برون برد از ریاضت دوختن
جسم میباید بکاهیدن ز سوزن بگذرد

برتری از مدحت شاهی ظهوری جسته است
کآسمان از درگه قدرش فروتن بگذرد

بباغ رو که چمن از بهار برگردد
ز بسکه خوار شود گل نگار برگردد

هیشه جلوه گهت برگلست منفعلم
چگونه گریه بی اختیار برگردد

گل تفرج کوی تو حور اگر چیند
چو پا بخلد نهد شرمسار برگردد

چنین که حسن تو دارد ترقی هر روز
محال نیست که هر سال یار برگردد

ز خنجر تو چنان زخم در جگر دارم
که مرهم همه خورزخم دار برگردد

اگر تو خوب ز صبر و قرار برگردی
عجب که یار ز عهد و قرار برگردد

ز روزگار تو برگرد و از عزیزان شو
ذلیل آنکه ازو روزگار برگردد

فتد بعاشقی چشم در پیش آهو
چو صید پیشهٔ من از شکار برگردد

بدور داور عادل چرا نباشم مست
شدست حکم که از می خمار برگردد

امید وار ظهوری بازی خوشست
قبول کرده گر اغیار و یار برگردد

دگر داغ غمش بر سینه چسپید
چه شادم مهر بر گنجینه چسپید

ز تلخیهای رشک غیر پرسم
مگس طبعانه بر لوزینه چسپید

بزور دستی توان بر دلبران یافت
به بین بر ساعدش سیمینه چسپید

سر رشتهٔ اختلاط طبهای حرص ست
که صاحب گنج بر گنجینه چسپید

ز شوق صحبت پر فوق ساعت
که پشه بر چنین آدینه چسپید

بیادش صیقلی گردید خاطر
ز حیرت عکس بر آئینه چسپید

مکن نسبت ظهوری را بدشمن
که این بر مهر و آن بر کینه چسپید

دلم بجوش هوسهای خام می افتد
فشانده دانه که هنقا بدام می افتد

نهاده بر سر هم پاره حلقها کمند
خوشا رمنده شکاری که رام می افتد

مرید من شود و خود را مبر بخلوت خود
ببین که شیخ چه دراز دعام می افتد

شگوفه گر نکند در بهار نخبت اولی
بر نهال تمنا که خام می افتد

نشان تیر تو مهر سجل ناموسم
که در شکار تو صیدی بنام می افتد

فتد بکوی تو بر تابه ماهی خورشید
ز رشک سایه که در پای بام می افتد

ز شعله های غمت میشود چنان کاهے
که در دو گریه صبحم بشام می افتد

ز طرز خرج شکیب و قرار میایم
که عنقریب ظهوری بوام می افتد

تغافل پیشه صیدافگن این سرزمین باشد
که دایم بهر تقریبی نگاهی در کمین باشد

رود عالم بباد گوشه دامان مغروری
که کار آستینش رفتن گردجبین باشد

نخستین برفروزم در دو عالم آتش بیتابی
هوس دارم که دل نخجیر شیر خشمگین باشد

ازین تخمی که من از شعله روئی کشته ام در دل
نهد از زهر و مه خرمن صبا گر خوشه چین باشد

زند پهلو برین خاکستری ز توده اخگر
اگر بیرون دهم داغی که اندر دل فین باشد

بسنگ مصلحت پا بر نیاید تیز گامان را
پس افتادن بلای سالکان پیش بین باشد

برای داغ خود جا خوش مکن در سینه پاکان
که داغت نیز میباید چو خالت دلنشین باشد

ز بس سنجیدگی تحقیق وزن عشق من کردی
دو عالم بر زبان آمد همانا بیش این باشد

دلی نهای که ز دعوت نذر دو عالم راحتی در خود
درین سودا نمیباید که دل چندان امین باشد

ظهوری میتوان با عکس او دست بغل گشتن
بهر آئینه ات گر پاک از زنگار کین باشد

بیشئ مرد جز بغم نشود — وآنکه گرید بیش کم نشود
غیر را داغ محرمیت نیست — سگ دیر آهو حرم نشود
هیچ رنگی نباشدش زاشک — نامه کز خون دل رقم نشود
سرو در بند گیش بسته کمر — چون باز آزادگی علم نشود
در رهش پای گشته بس نازک — نشتر خار هر قدم نشود
نخل بی برگ و بار قد کسی — که بپایش بسر یا رخم نشود
برنگیرد نفس قدم ز قدم — گر عصا آه دمبدم نشود
چه بلا ننگ و عار بود وفا — بوفا خصم متهم نشود
میکند منعم از تماشایش — گر تماشای غیر کم نشود

درد هجر تو از ظهوری دور
که علاجش بوصل هم نشود

بر دل غم کشم عبور افگند — ماتمی را بخنده سور افگند
خاطر از یاد غیر وقت نخست — پس گذر بر دل غیور افگند
عجز بازو شکسته مین که چنان — پنجه در پنجه غرور افگند
ایمنم از خمار نشتر حشر — در میم رحمت غفور افگند
لال دیدار چون گرفت کلیم — قرعه از لختهای طور افگند
ذره را کرد عشق ظلمت شوی — خویش را در محیط نور افگند
رستم است سنگ پایه شیرین را — چاه عشق نبیره دور افگند
نیست چشم بهشت و دیدارش — گوش بر کس بحرف حور افگند

برجگر داغ او ظهوری چند
بر جبین بر تو ظهور افگند

حرف هر طرّه نقش دسته سنبل نکند
غیر بر خسار تو در جیب نگه گل نکند

پیرو عرض گلستان ارم ضربهٔ اوست
بر سر کوی تو گر عرض تحمل نکند

از که آموخته هجران تو این جلّادی
هیچ در کشتن احباب تأمل نکند

کشور دل بخرابی چه بلا آباد است
کند از کار مدارا که تطاول نکند

با همه طفلی و نادانی خود میدانی
که مرا بیهوده تکلیف تحمل نکند

کرده معلوم که داریم وصالی بخیال
گر نه رضاییست چرا منع تخیل نکند

هیچگی عشوهٔ رسوا کشد از پرده بدر
گر نگه های نهان صرف تغافل نکند

آه مجنون همه شد صرف هوا داری لیلی
سرمه آن آه که جز خدمت کاکل نکند

گر کند زیور منقار حدیث گل من
بر گل خود چقدر ناز که بلبل نکند

عجبی نیست گر از گریه فتد بخیه بروی
بجگر داغ فرو رفت اگر گل نکند

ابر را نیست مسیر که ز دریا گذرد
موج سیلاب سر شک من اگر پل نکند

جز تحیر چه بود در ین راه بجائی نرسی
راه رو توشه خود بار توکل نکند

در ترقیست ظهوری بقناعت نازم
حکم فقرست که از خرج تنزل نکند

بجز عداوت ازان ستمین نمی آید
چنانکه غیر محبت ز من نمی آید

بوصف آن سر و گردن سخن کنم رعنا
نفس اگر نه بپای سخن نمی آید

حدیث خار و خس کوی او بهار نشد
زبان بحرف گل و نسترن نمی آید

برای مایهٔ نکهت بچین گیسویش
کدام روز که با دختن نمی آید

ز ذوق گوشهٔ ابرو هوس بآن جراحت
بشهد کیسئ کنج دهن نمی آید

برم بخدمت تجانه جبهه نمایم
که سجدهٔ صنم از برهمن نمی آید

غریب کوتیه ممنون خاطر خویشست
که هیچ گونه بیاد وطن نمی آید

مگر که حق بگریبان دری دهد دستی
تنگاف جیب بدامان من نمی آید

شهید تیغ تو بر خود جهان جهان نالد
عجب نباشد اگر در کفن نمی آید

نمید هند به پروانه بادشاهی شب
شبی که شمع تخت لگن نمی آید

زمانه چشمه از بیستون نکرده روان
که آبش از ثمرهٔ کوهکن نمی آید

مرید من شو و خاموش شو بگو مائی
ز شیخ خلوتی در انجمن نمی آید

بسیر باغ مخوان باغبان ظهوری را
که جلوه های قد از نارون نمی آید

غمزه شب باز ترکتازی کرد
عجز را عشوه چاره سازی کرد

گشت کنجشک دل شکار غمش
همتی داشت شاهبازی کرد

چشم بر راه جرعهٔ ساقی
زهره دلق ورع نمازی کرد

گشت بخت رفوگران نازم
شوق با جیب دستبازی کرد

زر خالص شدم ببوتهٔ عشق
تف حسرت هوس گدازی کرد

ما به پهنای عمر افزودیم
خضر اگر سعی در درازی کرد

چه اثر ها بپای رقص آورد
ناله هر جا نفس نوازی کرد

عشق در کشور حقیقتیان
دیر را کعبهٔ مجازی کرد

نتوان کرد در شهنشاهی
آنچه محمودی و ایازی کرد

چون ظهوری شد آنکه صاحب طرز
از غزالان غزل طرازی کرد

بطواف مقام ابراهیم
در دلکن خویش را حجازی کرد

نگاهش نتوان گفت گفتگو دارد
بجستنش نتوان فرصت جستجو دارد

امید واریم از نا امیدیم کم نیست
بقدر قدرت خود هر کس آرزو دارد

یکیست روی سخن لیک عتاب مجلس از و ست
اگرچه پشت بمن کرد غیر رو دارد

دز نگاه برویم نمیتواند بست
چنین که نرگس شوخش بنا رخو دارد

گلش بتاب حیا شبنمی چه روز و چه شب
حیا همیشه جبینش بآبرو دارد

فریب خوردنی از خویشتن ندارم باز
چه لوح ساده من نقش عشق او دارد

رگی چنانکه کند غمزه قصد فصدش کم
فرو نشانده ام این جوش خون غلو دارد

ز جیب غیر مکو دست عیب کوتاه است
کشای دیده ببین گر نگه رفو دارد

گذار باد بگلزار او مناسب نیست
نگاه رنگ ندارد دماغ بو دارد

ز همزبانی گل نیست رنگ بلبل را
که غنچه خند د و او گریه در گلو دارد

به پرده های نگه خون دل بپالایم
کدام شاخ گلی اینچنین بو دارد

بجای جام سبک میدهند رطل گران
شرابخانه مستان زخم سبو دارد

بیزم یار ظهوری مگر حدیث مرا
کند دراز که پهنای گفتگو دارد

گر بعرض محنت آیم عرض راحت میرود
خوش بساطی چیده غم از رشک عشرت میرود

از شکیبائی کسی در دوستی کاری نساخت
مژدهٔ دارم برای خویش طاقت میرود

وقت من گردیده لبهای ملامت پیشگان
گر نباشد اینچنین حیرت ملامت میرود

در نماز عید دیدن پیش صف قربانیان
پس نمانی کار پیش اینجا بجرأت میرود

سجدهٔ محراب ابرو در جوانیها خوشست
چون خم پیری خورد قدرت بطاعت میرود

خرمیهای جهان از گریهٔ پژمردگان
گر نگریم از گل صبح این طراوت میرود

ذره خود را بسته بر خورشید رقاصی نگر
قطره ام موجی برآرد حرف نسبت میرود

آه اگر آگاه میگشتیم از تقصیر خویش
مرفهٔ ما اینکه عمر ما بغفلت میرود

چشم بر هم نه زبان در کش ز آفت ایمنی
خلوتی از خویش میسر شد بخلوت میرود

میروم ناخوانده و بر خویش منت می نهم
میفرستد ازپی غیر و بمنت میرود

بار بر هم بسته ام دستی بکشادن بر بر
انیمه نامهربان غمشین بمحبت میرود

داستان شاه عادل هدیه هر داد سخن
گر نگویم ظلم بر حرف و حکایت میرود

سخت رویهای ظهوری کرد در ترک سفر
غالبا نرمی شدست اکنون خجلت میرود

سودای تو گر بسر در آید
هر دم سودی ز در در آید

گر دیده ز غمزه تو شیرک
هر رگ که بنیشتر در آید

باید نم نیل گریه گلگون
تا شاخ گلی ببر در آید

گویا نظری ندارد از عشق
جنسی که بهر نظر در آید

بازوی زرے ضرور دارم
شاید که بآن کمر در آید

آمد خبر نیامد ما
ذوقیست که بیخبر در آید

دشنام دوست ورد دعا باشد — باشد نفس اثر در آید
باشد تفش هم استخوانش — مرغی که بدامم پر در آید
عیدیست برای کام طوطی — گر زهر تو با شکر در آید
در حاشیه داری تو خورشید — از گرم روی بسر در آید
چشم همه گوش بر لب من — حرفت بزبان مگر در آید
چون بزم دیت نهند فردا — خونم از در بدر در آید

بدوزد تو نگشت شب ظهوری
باشام تو کی سحر در آید

شهد بقید رز لبهای شکر خامی تو ماند — سرو در کوتهی از قامت رعنای تو ماند
ماکه باشیم که امروز شهید تو شویم — تیغ راندی و بباد هوی فردای تو ماند
جنس خوبی یوسف اگر ارزد بس کوچه مصر — سبب آن بود که بی زیور تمغای تو ماند
سیمیا میشمرد صبر و شکیبائی را — هر که در عشر سیماب زسیمای تو ماند
چشم مشاطه چه خوش محو تماشا گردید — خال از مردمکش بر رخ زیبای تو ماند
بار انداخته حاجی بحرم سوزن هم — خارها در قدم بادیه پیمای تو ماند
از جبین مه و خور سجدهٔ تکیائی خواست — اگر از عکس تو در آئینه همتای تو ماند
چرخ را این همه غوغای سر افرازی چیست — بر تر آن فرق که روزی بتهِ پای تو ماند
صبر و آرام و دل و دین همه یکیک رفتند — آرزو میکس و بی کو بسبخهای تو ماند
ساقی ارباب ورع مرد غرور تو نشد — خونِ بس توبه که بر گردن مینای تو ماند
گر بتان غارتِ آرام و قرارم کردند — دل و دینی عجبی تحفه بغمای تو ماند

سعی در تعمیه زین پیش ظهوری که نکرد
ره به ترکیب تو تحلیل معمایی تو ماند

دور نقش نزد ما بسیار کم می آورد
لیک بهر دیگران از دو سه هم می آورد

حرف من نقاش شبستان جلد سازان مباد
مشنو از واعظ که کس خواب نعم می آورد

قبله دیگر برای عشقبازان کرده راست
آنکه در محراب ابروی تو خم می آورد

بر رخ حاجی در میخانه را خواهند بست
زین همه ناهمرهی کز حرم می آورد

حرف شاهان و گدا را کهنگی در نیست
شیخ جام این تازگی در نام جم می آورد

ساقی دارم که شبها از فروغ روی خود
بزم مستان را بباغ صبحدم می آورد

منظر خشنش خیابان عالی که عشق برهمن
در تماشا زیر پا فرق صنم می آورد

بر گل و سنبل شکست طرفه خواهد فتاد
عارضش گر خوش لشکری از خط بهم می آورد

کعبه و نعلین و در انداخت در گام نخست
از مغیلان نشتران زیر قدم می آورد

از نگاه گرم خونت میچکد جوشی نزد
گر کند دود آتشی چشمی نم می آورد

با ستمگاران مبر بردن حد هر کسیست
با ظهوری بوده ام تا با ستم می آورد

خوش آن کو دل بدلبر وا گذارد
ز مژگان رگ به نشتر وا گذارد

سر افرازی تواند سجده کردن
که بر خاک رهی سر وا گذارد

نه اندازی درین پرواز گاه است
که شاهین را کبوتر وا گذارد

مروت فربه از صیادی اوست
عجب گر صید لاغر وا گذارد

ندارد آنچنان قصری گدایش
که دربانی بقیصر وا گذارد

نه طوفانیست در دریای چشمم — که کشتی را بلنگر واگذارد
سیه بخت تو گر گاهی چراغی — کند روشن بصر صرصر واگذارد
صبا خاشاک کویت میکند جمع — که پهلوئی بستر واگذارد

کند خمخانها خالی ظهوری
اگر ساقی بساغر واگذارد

بنوجانیم در تن گرچه هر صبح از صبا آید — گشد رشکم که همراه صبا بویش چرا آید
زبس خو کرده ام در گوشهٔ محنت بتنهائی — نبالم گر برسم پرسش دردم دوا آید
چنان نگرفته رنگ تیرگی آئینهٔ صبحم — که از خورشید صیقلگر پذیرای جلا آید
بجز شوق بتیابی تواند دست و پای زد — که هر ساعت بموج گریه خود در شنا آید
نباشد دل چرا در بوتکی از قاد در اندازی — که بند و شست اگر بر دیگری تیرش خطا آید
نباگفتن مگر در وصل حرفی بر زبان آید — نبا دیدن مگر گاهی نگاهی از حیا آید
نکردم عزت دشنام حاصل داد ازین خواری — نفس را کو اثر ترسم که حرفی بر دعا آید
نداری پاکبازی در قمار دوستی چون من — نیایم داد اگر با دشمنان از من وفا آید
نکردست آنچنان سنگین دلی بقدر و مقدارم — که حرفی بر سم از کوه و جوابم از صدا آید
مروت غزل گردیدست در دیوان نازاد — عجب گر اینقدر رحمی از صد بیوفا آید

ظهوری آنقدر کردست کوشش در نظربازی
که گر بیگانه آید بر جشمش آشنا آید

سینه دیگر زآه میبرسد — دیده از گریه گاه میبرسد
سرم از خاکپای میگوید — فرق شاه از کلاه میبرسد

زین سبکروح ترکنم خودرا — کهربا حال کاه میپرسد
بایدم خرمنی برآوردن — برق کی از گیاه میپرسد
از گران تحفگان درگاهم — رحمتش از گناه میپرسد
پیش پیش سراغ می پویم — در قفا آنکه راه میپرسد

با ظهوری نمیتوانم گفت
که مرا هیچ گاه میپرسد

از شراب عشق مستان هوشیاران خودند — از فلک پیمانه بر کف جرعه خواران خودند
جسم لاغر تر ز کاه و قدر فربه تر ز کوه — با همه نازک دلیها بردباران خودند
سینه باز و در مدد غیرت اگر افتد ز غیر — در مقام پایمردی دستیاران خودند
هم دهان جرأت و چشم توقع میخ دوز — نا امیدان از همه امیدواران خودند
آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه‌ئی — از صفای گریهٔ شب صبح کاران خودند
دست بیداری بروی بخت شان افشانده آب — دیده مرگ خواب خوش شب زنده داران خودند
بیشتر از دین و دنیائی نمیدارد کسی — با دل و جان تحفه کرده شرمساران خودند
طالبان عیش و عشرت نذر و نیت میبرند — رنج و محنت شان گوارا سوگواران خودند

چون ظهوری در ازل با خود قراری داده اند
نیست شان امید تسکین بیقراران خودند

عمارت کردم قدمها جستجو آخر نشد — بر تراشیدم زبانها گفتگو آخر نشد
دیده بر دشت شقایق مغز بر باغ سمن — شد خزان و آرزوی رنگ و بو آخر نشد
در تری زد غوطه چیحون و از آن دامان تر — گرد از دریا برامد شست و شو آخر نشد

در محبت هیچگه نشست نقش سادگان
کینه ورزیهای چرخ تو بتو آخر نشد

زین چه حاصل مخلص مهر و وفا کردم درست
در شکستم بیوفایان را علو آخر نشد

انتظار برق صد ره خرمنم را سوخت
ماجرای عشق و حسن شعله خو آخر نشد

صفحه زرد و شب از اشک جگرگون شد نگار
شام هجران نگار صبح رو آخر نشد

کو سر آمد تر کسی از من ز بیداران عشق
دام کردم صد نیاز و ناز او آخر نشد

نیستی گر مرد در دل ظهوری دل مدار
حسرتم آخر نشد تا آرزو آخر نشد

افگنده گل بچرخ قدح فصل باده شد
از نقش تو بصفحه اندیشه ساده شد

نخل ریای تشنه چه بی برگ و شاخ ماند
از بیخ و ریشه کنده بسیلاب باده شد

گشتی مرید حرص ز یاد تو کم نگشت
بزم قناعتست کم من زیاده شد

لب گوشه گرفته میان مردمست چشم
دیدن کشاد و در سر گفتن نهاده شد

هر قفل بی کلید که زد بر در نگاه
پنهان او بجنبش مژگان کشاده شد

ناصح مکن عذاب که دل برگرفته ایست
بیهوده است پند تو اکنون که داده شد

بر دوش عشق غاشیه صیت حسن تست
گشتی سوار و شهرت یوسف پیاده شد

مهتاب بافت شب ز رخ خوش رعایتی
وامی که ماه داشت ز خورشید داده شد

نشنید پند عادت تو هیچ بر نگشت
هر چند مدعای ظهوری اعاده شد

در بحث حسن عشق تو گرم اعاده شد
نبشاند جوش عقل و تمام استفاده شد

میخواستم کتاب کنم شرح شوق را
صد نسخه حرف زاده این یک اراده شد

گشت آستخوان سینهٔ من نامه‌گو همه — از زواغ مهر نیز بعنوان نمانده شد
طغیان مهر میکند آخر مرا خراب — هرچند خواستم که کنم کم زیاده شد
همبازی محبت طفلان شبح ستان — بر کار پیش نگر که چه مقدار ساده شد
از قبله سازی خم ابروی ساقیان — مهر نماز طاعتیان داغ باده شد
از تلخی نگاه چه شیرین شدست زخم — بر بندهٔ تیغ غمزه بزهر آب داده شد
بر بستر تون گر بستم از درد کوهکن — صد چشمه ناله از دل خارا کشاده شد
آوازه کرشمهٔ خوبان فرو نشست — از ابروی بطاق بلندی نمانده شد

از طوق زلف حور ظهوری کشید سر
در جرگهٔ سگان تو صاحب قلاده شد

خود را دل دیوانه ز تدبیر برآورد — گردید خراب و در تعمیر برآورد
زنگست بران صید که بر دست نشیند — رم دادن شکم ز سر تیر برآورد
بر صومعه انداخت منقر بگذاری — بنمای مریدیکه نه از پیر برآورد
دل را که بیک موی ز چاه ذقن اوست — نتوانش بیک پشته ز زنجیر برآورد
با آن همه خاموشی خود گوش گرفتیم — خاموشی ما را چه زبان گیر برآورد
شاید که کند ناله در ایوان تلافی — افغان مرا ضعف ز شبگیر برآورد
فولاد مرا موم نه از سستی طالع — کافور مرا نخبت سیه قیر برآورد
در روادی خود هر که تمامست مریدیم — نام عجبی شیخ بتدویر برآورد

در مرزع غم تخم فشان گشت ظهوری
از کشتهٔ زبان خرمن توقیر برآورد

از ترکش نازت چه نگه تیر برآورد — پیکانش مرا در دل نخچیر برآورد
خوش آنکه بر شوت دو جهان داد و برآمد — بر وصل تو از دفتر تقدیر برآورد
یا دست که مهر تو شکر ریخت بکامم — در کودکیم دایه چو از شیر برآورد
در خاک نکردیم بهر گام تلاشی — سعی همه را عشق تو تقصیر برآورد
باید که دگر حرف زنی از طرف ما — تقریر تو ما را که ز تقدیر برآورد
آن به که خرابی ننهد پا بسرائی — گر ریخته توان از گل تعمیر برآورد
هر کس که به حی رفت بود گریه لیلی — بر تربت مجنون دم تکبیر برآورد
صورتکده چین نظر از عکس ندزدید — دل ساده شد آئینه تصویر برآورد
دین و دل و عقل و خرد و هم جمله عبارت — مسهای مرا عشق با کسیر برآورد

بر مسند تمکین و وقارست ظهوری
در شادی و غم فال ز تعمیر برآورد

ز خویش تا نمیگویم سخن افسرده می آید — برویش تا نمی بینم نگه پژمرده می آید
دگر این کیست در میدان نبازم گر می جولان — بجولانگاه خود خورشید خوش افسرده می آید
بگلشن رفته و زر شوخی ندیده پیش پای خود — نهاده پای بر برگ گلی آزرده می آید
مگر نمیکرد همدم پشتی من در عزیزی ها — چه خوار بیها بروی خویشتن آورده می آید
ندیده چهره خوی کرده بنشین بر در نسیان — تماشائیت آب روی گلها برده می آید
برایش ساعتی صد بار میمیرم اگر خواهد — کجا این زنده جانیها ز هر دل مرده می آید
بگاه گریه گر از جویبار رگ برانگیزم — خوش آن کز گریه گاه خود جگر افسرده می آید
ز پروین بازی چشم تر خود ذوقها دارم — بکار رفته بازار شبم این خرده می آید

ظهوری دل ز دستم سیر و فوز فداهای او
بسینه عرصهٔ شطرنج غم گسترده می آید

فیضی عجب درین گل صبح از صبا رسید
بیرون کشیم رخت کدورت صفا رسید

خورشید و مه سپند شدم امن از گزند
داغش بحال تیرگی سینه ما رسید

صد فوج در بخزوهٔ بعیا نگی برند
یکدانه در اشک بسلک بها رسید

گشتند از تو قمری و بلبل رقیب هم
گویا بگوش سرو و گل این ماجرا رسید

مژدان بخیه گشت بخندیدن آشکار
چون نوبت رفو بگریبان ما رسید

آنجا که کرد گرمی خود طرح خوی او
برق هزار کشت بشاخ گیا رسید

با خنجر کشیده تغافل رسانده بود
خود را به پیش من که نگاه از قفا رسید

پیرانهش بخدمت نزدیک گشته ام
دست کشا دبخت به بند قبا رسید

آرایشست خار و خس از بهر سرو و گل
شوخت بباد شاه ز عجز گدا رسید

بیگانگان بداد ظهوری مگر رسند
بیداد اینقدر بکدام آشنا رسید

گفتم برای دیدهٔ جان تو تیا رسید
تا گفتم این غبار رهی از هوا رسید

خورشید را که در بغل ذره دیده است
این آرزو بخاطر من از کجا رسید

افتاد عشق پیش خرد پا کشید پس
دارم امید گم شدنی رهنما رسید

دامان پرده بهر چه برداشت محملی
بیرون روم ز خویش صدای درا رسید

این گرمی که خضر بآن جوش می زند
از شعلهٔ فنا بزلال بقا رسید

چون نوبهار قسمت میراث خویش کرد
صد رنگ و بوی بگلروی ما رسید

انبار حسرت از غم خرمن نهاده ام — خوش آفتی بمزرع مهر و وفا رسید
کوتاه گشت پای و بدامان دوید حیف — دست دراز غیر به بند قبا رسید
بیماریم بورطهٔ صحت رسیده بود — از درد زود نسخهٔ منع دوا رسید
خوبان میان مفلس و منعم نهند فرق — در عشق تیز کار بروی وریا رسید

بالین ننه بزیر عشق ظهوری که پهلویم
از لاغری بصفحهٔ بوریا رسید

گدای عشقم از من حسرت چه میبرد — چرا غم گشته روشن بر شبم خورشید میبرد
ز اشک نا امیدی گرچه دریا کرده ام صحرا — از ان ابری که بر میدارد آب امید میبرد
بمحشر میبرم از دولتش مژگان پرنم را — سحاب چشم مشتاقان او امید میبرد
مگر از نالهٔ خود مرهمی بر ریشها بندم — که زخم جان و دل از نغمهٔ ناهید میبرد
بگلخن می نشینم شعله خنجر میکشد بر من — بگلشن میروم پیکان ز شاخ بید میبرد
ز عکس خویش ساقی کرده خوش لبریز ساغر را — بجای قطرهای می مه و خورشید میبرد ✦
بحرف مهملم لب کرد آشنا لبهر خاطرها — ولیکن از نگاهش آنچنان تهدید میبرد
چرا رنگین نباشد عیش و بهر از تیغ ناز او — که بر سال و مه از قربانیانش عید میبرد
تغافل از نگه سر رشتهٔ دوست میدارد — مروت بین که از نادیدنش داد دید میبرد

ظهوری غرقهای غرقه میگردند بر حالت
مخور بازی تعلقها ازین تجرید میبرد

کجا دست کسش در گردن افتد — مگر در گردنش خون من افتد ✦
بخوابی بارخش گر گل زند دم — بزشتی در زبان سوسن افتد

زخجلت بازگردد بر قمر مهر — از و بر تو اگر بر روزن افتد
بتیغ و تیر اگر گاهی برد دست — ز چشم زخم خود در جوشن افتد
بامیدی بپایش می فتد عید — مگر بر دست قربان من افتد
جنون خانگی زنجیر بگسیخت — صدا باید بکوه و بزن افتد
چه چاکی دوختم بر جیب شاید — که از دست رفوگر سوزن افتد
ز من برگشته از اغیار چشمش — نمیخواهم که چشمش بر من افتد
چنان رفتست کار دوست از دست — که هر ساعت ببای دشمن افتد
بگلشن آنچنان کاهید بلبل — که میبالد اگر در گلخن افتد
دعای بلبل بیکس همین بست — که شام مرگ خود در گلشن افتد
نهم انبار شکر از کشته خویش — گهی بر قیمم اگر در خرمن افتد

ز بس صلب ست در چین ظهوری
ز مومش رخنها در آهن افتد

عشق کو تا ز کفر دین روید — چون بکارم گمان یقین روید
ساعدا از دا غها شود چمنی — گل خونناب از آستین روید
سنبلستان طره را بکشای — تا ز هر چین هزار چین روید
تنت از غوطه آب زد جان داد — دیگر از خاک یاسمین روید
طفل اگر یکدم از تو ماند دور — چین پیرش از جبین روید
تا بمژگان ترا کنم نامست — خون چو گریم همه نگین روید
نه ازین خیر بیند و نه ازان — دل کزان مهر آن و این روید

تا نباشد تلخ گوی تبان
کی ز کنج لب انگبین روید

بر رهِ باغ کس عنان ندهد
شاخ گل از میان زمین روید

هست بر دشمنان ظهوری رحم
کز دل شان همیشه کین روید

رند با بید که در ناب خورد
در دل خوشدلان کباب خورد

دل چو کنجشک دام عشق شود
دانه از سبحهٔ عقاب خورد

بمساحت چو تخم کارد داغ
سینه از آه تخم طناب خورد

صافها از میت بلای کشم
کوزه گر در سفال آب خورد

با خوی آلوده جیب او مفروم
کی دم نکهت گلاب خورد

خواهدش رشک کرد اشک ملال
این گدازی که آفتاب خورد

خوانده پیمان خویش را سندان
پهلوی ترسم از حباب خورد

از شهی کشور دل آبادست
که خراج ده خراب خورد

چند داغ تو روی برتابد
تا کی سینه پیچ و تاب خورد

در کتان ورع نماند شیخ
با تو گرمی بماهتاب خورد

گر فضولانه باد پیش رود
سیلی دامن نقاب خورد

از ظهوری ست تشنگی سیراب
که چو من آب در سراب خورد

بچاه حسرتم افگنده بخت ترگردد
هنوز در پیم افتاده کاش برگردد

سراغ خانگی مارمیده ازما ست
اگر نه کوی یکوی از چه در بدر گردد

چه تیره کرد بناکشتن غریبان تیغ
مگر که خوارئ خون پدر پسر گردد

برای نیم نظر صد جگر بخوردم داد
اگرچه خود همه جا در پئ نظر گردد

شراب ساخته از عکس ساقیم بر عکس
کسیست باخبر از خود که بیخبر گردد

هزار دانه الماس اگر خوری تنها
که نیم قطره سر شکست بدیده بر گردد

بشوق نامه نویسی و می قدم بردار
که نامه شاهپر مرغ نامه بر گردد

کسی که ساخته یکشب چراغ خویش ترا
همیشه شام شبستانش در سحر گردد

کباب کرده فراقم چنانکه گر بینی
دل تو بر من از من کباب تر گردد

نگاه شعله کن از لب مزن خنده فرد
نبود رسم که پروانه در شکر گردد

نگه ز لغزش پای کمر تواند بست
چو موج جلوه ترا زیور کمر گردد

تلاش بوسه ظهوری بزیر پا مباد
که شرمسار لبهای لاابه گر گردد

رقصنده جانی ما سوز و ساز میبالد
که میگدازد و مغز گداز میبالد

بکعبه پشت کنم در صف عبادیان
که رو بقبله ابرو نماز میبالد

گر از راهروان بوده این سبکسفران
بدشت و در ز نشیمن فراز میبالد

کنند ضبط تغافل اگرچه گشته نزار
کرشمه از ثمره عشوه ساز میبالد

غلط بخواستنش شاهدم نکاستنم
برند نام نیازم نیاز میبالد

بشیوه دکنی زادگان نازد کس
دکن بطرز بتان طراز میبالد

غرور میدهد از کف گهی عنان نگهه
چه غارتی که دران ترکتاز میبالد

برای رشته تدبیر مصلحت باطنان
چه گوهری که ز زلف دراز میبالد

بصد هجای برابر نمیکنم دل را
کبوتریست که در چنگ باز میبالد

ببوستان وفا در رگ گل محمود
هنوز رنگ ببوی ایاز میبالد

بخلوت دل ما هر کسی ندارد راه
ز شوق محرمی خویش راز میبالد

باختلاط ظهوری نه کاه عزت خود
که اعتبار کس از احتراز میبالد

بجای اشک ریزد چشم اختر تازگی دارد
ز مهر اخگر بسوزد صد سمندر تازگی دارد

حدیث زهر او افگنده طرح دوستی با لب
ز کام دشمنی با شهد و شکر تازگی دارد

کجا در کشت زار رحمت این نشو و نما بودن
رگ جان جویبار آب نشتر تازگی دارد

زهی خجلت نگاه آلوده گردیدست فرکش
امید فربه و نخجیر لاغر تازگی دارد

نمیمانند چون من باغبانی باغ رخسارش
شدم پیر و ندانم چیست نو برتازگی دارد

فروغ گریهٔ شفاف شامم را سحر کرده است
درخشانی بدر چیدم ز اختر تازگی دارد

چه طوفان میکند در نور پاشیها چراغ من
کشیدم روغنش از مغز صرصر تازگی دارد

بهار باغ مستان بس عذار گلگل ساقی
ز محکمتر بکشیدن گل ز ساغر تازگی دارد

جنون از لالهٔ داغ تو کردی تارک آرائی
خرد هم زد گل این باغ بر سر تازگی دارد

بجان رنجیده و دل میکند اثبات نفی این
نمی آید مرا هم هیچ باور تازگی دارد

دم لبچش لب ساقی شراب آلوده میباید
ظهوری اختراع بوسهٔ تر تازگی دارد

اگر حکایت مشتاقیم رساله شود
هزار فصل سخن حرف انیقاله شود

اگر بعشق تو غیبت مایهٔ غم و درد
نفس بوام ستانم که آه و ناله شود

حکایت تو به بیزم مگر بپرده گوش — که حرف عورد پری جلگی نخاله شود
چه سیر گشته ام از دیگران بدولت تو — گر سنه چشم نیم ماه اگر نواله شود
ز روز باج ستاند شب شراب کشان — چو صبح باش بخورشیدی نواله شود
ز شوق ساغر و پیمانه آنچنان زارم — که چون دمد ز مزارم گیاه لاله شود
ز اربعین چو برآرد کمال باده بجوش — که نقص ذوق حریفانه گر دوباله شود

بخور آه ظهوری بعود دل فرصت
که مشکموی کسی عنبرین کلاله شود

رندان بحر حوصله مستی بو کنند — چون پرده بر فتد در دیدان فرو کنند
هم جستجوی سنگ ره جستجوی شان — هم گفتگوی قفل در گفتگو کنند
گه بوی را ببربیت چشم کرده رنگ — گه رنگ را بقویت مغز بو کنند
او را بسعی گر نتوان ساختن ز خویش — فرصت در تلاش که خود را ازو کنند
آلودگان که آب ندارند در جگر — دریا بآب دیده ترشت شو کنند
در گردنم کمند نگه خورده بیجا — آزادی از اسیری من آرزو کنند
سودای خویش در گره زلف بسته ایم — بر بایگان خریدنه در جا رسو کنند
مستغنی از خساست ننگ گشت گلرخان — ناخن ز ناز بسکه بدلها فرو کنند
بردن ز پای خم بلب آب زندگی — مقدور نیست خاک مرا چون سبو کنند
روی نماز در خم محراب تیغ تست — هر جا بخون فرو برش شهیدان وضو کنند
از گیسو دوار شمنه صفت سنوا گر — خورشید را چو نده رسن بر گلو کنند
تا بهر تاب غم همه شب رشته نفس — تا چاک جیب صبح بآهم رفو کنند

حبس نفیس نیست ظهوری اگر دلت
در معبش اهل حسن چرا این غلو کنند

بگذار صبا آگهان چه بیهوشند — زخود تهی شده پر آرزوی آغوشند
بعرض حال شهیدان خود کسی گوشی — که خوش کلاتر از ناصحان خاموشند
چه حلقها که نهادست قطره بر سرهم — اگر گداست اگر شاه حلقه در گوشند
ز دید خورد و بزرگی را ندیده میرانم — وگر بیاد در آیند هم فراموشند
حریف جام حریفان جام عیش منم — خراب لای کشانم که مست سرجوشند
نهند زاهد و عابد ذخیرهٔ طاعت — ازان حریص گدایان زلهربرده وشند
کدام عیب که عریان چو راز عاشق نیست — ببرده نگه اهل زبان هنر پوشند
گر سینه ناله همه درد و غم نوا نکند — تشنگان حرم بهر کیست در نوشند
در آشیانهٔ خود عندلیب کو چون من — مباش غنچه که گلها شگفته آغوشند

بجاست شور ظهوری که تلخ کامانند
بدوستداری زهر تو دشمن نوشند

دست شادی که زهر نجمی بکام کشید — فشرده پائی و دستی ز شهد کام کشید
یکی نه بخت ز چندین هوس کمی بختم — دریغ کاتش این شعلهای خام کشید
بنیم جرعه فلک اینچنین بسر غلطید — خوش آن حریف که غمخانها تمام کشید
زیاده بود گناه از عقوبت باداش — بشرمساری عفو از من انتقام کشید
گلی نچید جم از باغ کامرانی خویش — نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید
بر آستان تو گردیده خشت صیادی — کز شمه خاطر هم خورده را بدام کشید

بشهر کبک بدعوی جلوه آمده بود
خزید در قفس و پای از خرام کشید

زتیره بختی خود آفتاب در کویت
بسوخت سایهٔ خود را بپای بام کشید

حلال مردن بیچاره که در دم مرگ
کشید پیش کسی گر نفس حرام کشید

شده است توده چو قربانیان بکوی تو عید
نیاز عیش تو خوش تیغی از نیام کشید

چو از حجاب ظهوری ندا شنید تا جواب
بجذب عجز چرا بر لبش سلام کشید

نفس گسیخت دلم آه تا تمام کشید
بنود نیخته جگر دیده گریه خام کشید

دلست کورهٔ اکسیر بیقرار ایها
بجای خوی همه سیماب از مشام کشید

همای من شده کنجشک دل سعادت بین
که خال دانه برآگند و زلف دام کشید

مقیم صومعه میخواستم شوم افتاد
زخم بدیر مغان دل بانتقام کشید

تعب سخن شده تنجاله لب قاصد
چه خوب کرد که این گرمی از پیام کشید

شد ست گل همه جا راه خندهٔ تا لبها
که اشکباری صبحم همه بشام کشید

بهند عشق چو محمود میکشید حشم
علم بدوش دل از طرهٔ غلام کشید

ز شوق بوسه جمال لب تو زاهد شهر
به تیز بینی خط بر کنار جام کشید

برون فشاند ظهوری ز مغز عطر سخن
شمامهاز نسیم تو در مشام کشید

بیدلان سینه زدا خخت چمنی ساخته اند
گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند

برنخیزند اسیران تو عریان زلحد
از غبار سر کویت کفنی ساخته اند

بهر دلجمعت که شبستان درون روشن از وست
از جگر سوخته جانان لگنی ساخته اند

هیچکاری بنگه ساخته امروز نرشد
میتوان یافت برایم سخنی ساخته اند

منعمان گرچه بافلاس محبت نمرند
کار خود را چو زر از سیمتنی ساخته اند

بیستون را نکند چون به تنومندی عشق
هیکل بازو خارا شکنی ساخته اند

باغ رویان به بهار نگهم محتاج اند
ببی هست که با هیچ منی ساخته اند

چشم جان ساخته اند اهل نظر تا نظری
لائق دیدن نازک بدنی ساخته اند

شور صد کان نمک بهر جگرهای فگار
وقف بر شکر گنج دهنی ساخته اند

معنی صورتش افگنده به تنجانه نظر
از صنم هر طرفی برهمنی ساخته اند

هست سوزنده تر از قرشهان قرنطان
صرفه هاست که ناساختنی ساخته اند

غنچه در جیب دری کار خود انداخته پیش
بهترش از چاک چه خوش پیرهنی ساخته اند

مایه داران ظفر پیشه ظهوری مثل دین
توده بر رهگذری راهزنی ساخته اند

رود خوش نیست که قاتل ز مقابل برود
باید ش بود که جان از تن بسمل برود

همه آسانیم از سعی خرد دشوار یست
عشق حلال نگردیده که مشکل برود

جستم از سینه سراغش بگریبان شان
پی داغش عجبی نیست که تا دل برود

کو درین بحر شنا بیده بازو بکشا
کشتی بحر چه دانم که بساحل برود

رهبر انش ز صف خویش برانند اگر
خضر این بادیه را راه بمنزل برود

شمع را شعله شوخی نه ستانند فرو
بگذرانند که پروانه ز محفل برود

گر بآگاهی خود فخر کند می رسدش
تا سر تیر تو بر صید که غافل برود

نیم چشمه مهر تو سرشتند گلم +
گر شوم گرد عجب کین غمم از دل برود

نیست قربان شدگان را رنگ تعلق رنگی — خون بشستن اگر از دامن قاتل برود

افکند قافله را اشک ظهوری در پیش
گر چنین گریه کنان از پی محمل برود

هزار اشک بهر گنج دیده پیش آمد — بسعی شوق نبازم چه خوب پیش آمد
دو دیده لذت دردم بر پیشه دل و جان — وگر بنوش رود کام مرگ بنیش آمد
بعشق نسبت عشاق درست میباید — حسب مپرس نسب گر بقوم خویش آمد
ز دوربینی تو ستد دیده که شد بنخویش — هزار مرگ فزون دید چون بخویش آمد
کجاست نالا که در سینه ام زند خفتن — خوشا دلی که ز روز نخست ریش آمد
ز کعبتین فلک کم نگشت نقش مراد — اگر بفرض سه شش خواستم بپیش آمد

خوشست مذهب عاشق باتفاق همه
بجاست فخر ظهوری ستوده کیش آمد

از ان نمیتوان کسی جنس جان خرید — بشکل نصد طرب غمی از من توان خرید
بازار زود بر شته مژگان دراز بیش — از نیشتر دلم همه زخم سنان خرید
گر بیست در معامله معلوم کرده ام — داغی بچند سینه ازو میتوان خرید
تا تحفه شقایق رخسار او کند — امسال هر چه هست بهار ارغوان خرید
این یوسفی که من بدو عالم خریده ام — ارزانیم که سخت زلیخا گران خرید
از سودگی ز جیب حیا تم کشید دست — اما متاب عشق برایم کتان خرید
آراسته است رشته شمشاد دسر را — موزونی از قدش چقدر بر غبان خرید
دیدی دلا که هیچ دلش را خبر نبود — هیچ پاره که همچو تو عمر زیان خرید

تا حبیب چاک در غم نازک تنان زند
بفروخت شیخ خرقهٔ خود پرنیان خرید

سرمایه نداشت ظهوری چنان بکف
صد بوجودی به نیم نگاه نهان خرید

کو بکن در غم شیرین همگی دعوی بود
شور مجنون نه بقدر نمک لیلی بود

دعوی عشق در ایام من این صورت یافت
تا بصدمت سخن عشق چه بی معنی بود

ذوق تریاق چو سالم بدر آورد ز زهر
از فرانش رگ و پی در بدنم افعی بود

از سوالم چقدر بود جوابش ممنون
در زبانش همه پنهانی و در اژدر نی بود

شهرها شهر ز من گشته و صافت همان
عرض من کرد هر انصاف که نورانی بود

دوش شیخ از لب ساقی گرگ بوسه گرفت
این فروتنیش بمین ورع و تقوی بود

دست چیره شده بر پشت من از بازو مور
گرچه با شیر ستیز نجبه مرا دعوی بود

روی بمحراب حرم گرچه در اول کردم
قبله کردن خم ابروی ترا اولی بود

میکشی کار ظهوری ست که مفتست بها
چشم بر راه چمین منتظر فتوی بود

شب بگلگشت آمد از قتاب بزه
صبح از هر جلوه اش مهتاب برد

قبلهٔ اهل حرم تصحیح یافت
نسخهٔ از ابروی پیش محراب برد

عشق هر دل را که سوی خود کشید
از غم گیسوی او قلاب برد

گشته ام بیچاره در تسکین دل
میتوانم رعشه از سیماب برد

تا خراش سینه کاوه مغز دل
ناخنی از نالهٔ ام مضراب برد

پیش بندی گرچه کردم گریه را
خنده پس دستیم را آب برد

لب بکشود از نخجت من فسانه خوان — گفتگو را در زبانش خواب برد
من چنین خوار و چنان خونم غریز — یادگاری دامن قصاب برد
با چنان تفسانی دشت حرم — تشنگی را گریه ام سیراب برد
خدمت میخانه ما هر که کرد — درد و درد آورد و ناب ناب برد

در زمان ما ظهوری روزگار
مهربانی از دل احباب برد

بکار عشق اوستادی زمن اقرار می باید — دل حسرت پرست و آرزو بسیار می باید
بکوی عشق هر سوی سر آمد تر ز منصوری + — برای غیرت اهل هوس بردار می باید
بردای خضر خواهم گرد این سرگشتگی گردم — بخواب ای نخجت ما را دیده بیدار می باید
ز لیخا کرد خوش در گوشه عمری پیر کنعان را — تعجب نیست خندان عشق جانبازی می باید
بنخجت تا تلف محشر توان از مغز بر چیدن — هوای کوی یار و سایه دیوار می باید
نگردد رفتن من گر معین وای بر جایم — براه مقصدم شبگیر در ایوار می باید
شود سیماب اگر فولاد بگدازی بنام من — ز تاب شوق بی آرامی انعقدار می باید
نمیباید که یکجا جمع گردد سنبل و کاکل — دو قوفی در پریشان بستن دستار می باید
باستخفاف پیر سبحه خوانان بوده ام عمری — برای عزت من خانقاه زنار می باید
بگاه بذل بر خوردار شان مشغال میجوید — هنوز ارباب همت را کمی بسیار می باید

ظهوری از نفس بر صفحه انکار خط مزن
سویدای تو مهر محضر اقرار می باید

ز جنس مهر پیکر دم دکان بازار می باید — برای ساده لوحان مشتری پرکار می باید

بنعل واژگون در عشقبازی راه طی کردم
بصد من که داری قرب آنمقدار میباید

زتاب شعلهٔ دیدار تا گه دیده میسوزد
میان دیده و دیدن نگه دیوار میباید

چنین مست از تماشای من و ساغر نگه تا کی
زبان و کام دیگر مست استغفار میباید

مسوزان داغ حسرت در گلستان دل گلبن
مروت را گلی بر گوشهٔ دستار میباید

زبان زد کرده ام صوتی ز سرو خوشتن کو قمری
که قفلی بر در آواز ش از منقار میباید

شدم دریا دلی از هر قطره چشمی ساختم آما
نگه زین بیشتر هم تشنهٔ دیدار میباید

کجا با بر همن زاهد تواند چهره گردیدن
ندارد سبحه اش آندل رگ زنار میباید

بآسانی میسر نیست رشک نکهتان گشتن
غمی هر روزه و پیر حمی غمخوار میباید

بنای زهد را باید زلای باده پا بستی
ظهوری خانه در کوچهٔ خمار میباید

تا درد او معاشرتی با نفس نکرد
لب را صلای نالهٔ زیر و نفیر بس نکرد

انصاف بین که دیده مرا در قضای حق بشیر
در چشم من نهان شد و روئی به پس نکرد

از شور خلق کوچه خراب و محله هم
نخوت زیاده باد که پروای کس نکرد

در کنج آن و هان شکرین بوسه چون زدم
پروانه نماند که خود را مگس نکرد

اعجاز شوق دان که رگ و ریشهٔ جگر
گردید خشک گریه تر گریه بس نکرد

سالک رساند ناقه بسر منزل مراد
بارش اگر گران بصدای جرس نکرد

مهیار نیش برگ گل و لاله کرد و رش
در کوی آنکه بستری از خار خس نکرد

ترسم که مرده ذوق شمارند خضر را
جان دادنی ز شوق تو روزی هوس نکرد

در صحن باغ بی تو دل آن نهاله کرد و ش
کز هجر باغ بلبل کنج قفس نکرد

رندان مرشاخسانه مردم چه درهم اند
کردانچه محتسب به ظهوری عسس نکرد

کالای دوستداری تا کی کساد باشد
خوش آنکه رخت مارا بخت مراد باشد

غم چون موافق افتد از بیغمی چه بدتر
ذوقیست نامرادی گر بر مراد باشد

تا بد نگفت شیخم خود را نکو نگفتم
بگذار تا برندان بد اعتقاد باشد

با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم
از یاد بردن من البته یاد باشد

نتواند آرزوئی در دل نهاد خرمن
برقی ز شعله خوئی گر در نهاد باشد

خواهم سری نهادن روزی بر آستانش
گر زیر پای نجنبم تخت قباد باشد

از ذره کمتیرا هنخانه کرده با خود
بهتر ز آفتابش صد خانه زاد باشد

هر دم کند مسیحا جانی بجسم خود نقل
روزی که عطر جیبش تحویل باد باشد

یک دیدنست و خلقی تقسیم بایدش شد
از غیر اگر نگاهی گاهی زیاد باشد

دیدی چه بر سر آمد فرهاد را ز خسرو
در خاندان کسری این عدل کو داد باشد

نتوان بهر بلا کش نقد بلا سپردن
شاید که بر ظهوری این اعتماد باشد

پیر مغان بمیکده هر گاه میرود
شیخ حرم بهر هی از راه میرود

نازم بصید پیشه غزالی که یاد داد
غافل بصید خاطر آگاه میرود

در هر نگاه عشق نمودست عقل پشت
خوش غارتیست روی به هر نگاه میرود

بر هم نشستن مژه در گریه عیب بود
بر دیده سیل اشک چه دلخواه میرود

دل بر لبست کو تو ز من از طرفه خورده تاب
مسکین بریسمانی که در چاه میرود

کرده درست نسبت پرورد نشین من
هر جا حدیث محنت جانکاه میرود

آه فسرده نیست کم از افعی سیه
یعباش گرم خون که تف آه میرود

در زیر کوه ورد ظهوری ببرد عشق
با پیکر ضعیف ترا زکاه میرود

دل و جان رفت و دین و دنیا ماند
قیمت دیدن دگر وا ماند

چشم من از کجا تو اب کشی
حق روی تو بر تماشا ماند

بچراغ تو پیش پا دیدم
بر سر ماه منت پا ماند

گاهی از عشق سخت تیز رسم
شیخ دین چند گاه ترسا ماند

میتوان از پدر کشید پسر
دست بر دیست گر ز لیخا ماند

واه ق الحق چه بیخود بها کرد
عذر بر عشوه های عذرا ماند

شیشه عهد کوهکن بر کوه
خورده صلبی بمغز خارا ماند

در لب افغان بلبلان گل کرد
طوق قمری بگردن پا ماند

در تماشای آن خرام بجاست
گر بگوید چرخ برجا ماند

منعم عشق شو نه منعم زر
طرفه ناداری بدارا ماند

هر نفس ناله شد گران سنگت
درد در ریزه مداوا ماند

لب چش ساغر ظهوری کرد
لب مکیدن بابل تقوی ماند

چه نمودی ببرده ما ماند
کز برابرش از دو بدیبا ماند

این چنین راه دید دور و دراز
سنگهای دست بالا ماند

پرده برزد بعالم آرائی / بزمین دیده ها سے یارا ماند
خاطرت پوچ فکر مغز مکن / کہ برائے خیال او جا ماند
بہ تمنائے خدمت قدش / سدرہ در خلد بر سر پا ماند
خال راخط نہفت میبازد / بسوادش کہ در سویدا ماند
ذوق دربار عام چیدان نیست / بزم خاص کسی کہ تنہا ماند
ہمزبانیش دوش رسمی بود / آفت انداز رمز و ایما ماند
نرودم جوش شرم خامم کرد / سخن وعدہ بر تقاضا ماند
خوش برامروز خود جفالی کرد / ہر کہ در وعدہ گاہ فردا ماند
غالباً مے شود معاملہ / مغبر بر مایہ رہن سودا ماند

بود در بزم شب ظہوری فرش
گرچہ بردم برونش آما ماند

از بسکہ سینہ داغ تو بر یکدگر نہاد / ناسور گشت زخم و سری در جگر نہاد
زخم تو مرہمست اگر نیست مرہمی / بر ہر کہ تیغ و تیر کشیدی سپر نہاد
حسرت کشید در دل تنگم صد آنقدر / آنکس کہ کین من بدلت آنقدر نہاد
پرواز در ہوای تو کنجشک را چہ حد / سیمرغ ناکشادہ زہم بال و پر نہاد
کی پای می نہم ز تکبر تنجبت کہ / بختم ز خاک پای تو افسر بسر نہاد
از دلبران سخن شنوی خوش نتیجہ ایست / یوسف بچاہ رخت ز حرف پدر نہاد
ہر جا نہال آرزویم پای سخت کرد / دست زمانہ زخم بدوشش تبر نہاد
در خشک سال گریہ خرا لماس اشک من / سودا نہاد کہ در جگر ابر تر نہاد

نی بوالهوس همین بگمش شهد بوسه شد
پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد

با من ستاره زد دم شب زنده داری
خوابش ولی سری بکنار سحر نهاد

شیرین نبود در نظم قاصد انتقدیر
حرفی ز تلخی نگهش در خبر نهاد

رشکی نماند بر خزف و دیبای دیگران
فقر ابره آمده همه را آستر نهاد

در دل مباد تنگ شود جای حسرتش
هر آرزو که داشت ظهوری بدر نهاد

قلم هر جا که از طوبی نویسد
ازان بالا سخن بالا نویسد

نویسد گر بخطت مشک خطی
بعطر عنبر سارا نویسد

بهار آمد که فصلی از جنونم
بگلک سبزه بر صحرا نویسد

رقم موج و ورق ریگ روانست
چو مجنون قصهٔ لیلی نویسد

قلم در هر زبان صد شرح دارد
که متن اشتیاق ما نویسد

اگر بر لب اگر بر پا قبولست
برات بوسه بر هر جا نویسد

کنم اثبات عهد خویش هرگاه
درستی صورت دعوی نویسد

قضا تعریف یوسف را بدورت
سزد گر شرمساری وا نویسد

بصد واسطه قلم چندان رقمنیست
که محتاجست را استغنا نویسد

دماغ خامهٔ عشقست خوشتر
سزد گر قطره را دریا نویسد

بمدح شه ظهوری در جنان بست
که لولو خویش را لالا نویسد

چه جادوئی کزان چشم فسون پرداز می آید
نمی آید بگفتن حرف بر اعجاز می آید

پرده برزد بعالم آرائی / برزمین دیده ها ے یارا ماند
خاطرت پوچ فکر مغز کمن / که برا ے خیال او جا ماند
به تمنا ے خدمت قدش / سدره در خلد بر سر پا ماند
خال را خط نهفت میسازد / بسوادش که در سویدا ماند
ذوق دربار عام چیدان نیست / بزم خاص کسی که تنها ماند
همزبانیش دوش رسمی بود / آفت انداز رمز و ایما ماند
نرود جوش شرم خامم کرد / سخن وعده بر تقاضا ماند
خوش برامز خود جفالی کرد / هر که در وعده گاه فردا ماند
غالبا ے شود معامله / مغبر یرا یه رهن سودا ماند

بود در بزم شب ظهوری فرش
گرچه بردم برو نشست آما ماند

ازبسکه سینه داغ تو بر یکدگر نهاد / ناسور گشت زخم و سری در جگر نهاد
زخم تو مرهمست اگر هست مرهمی / بر هر که تیغ و تیر کشیدی سپر نهاد
مهرت کشید در دل تنگم صد آنقدر / آنکس که کین من بدلت آنقدر نهاد
پرواز در هوای تو کنجشک را چه حد / سیمرغ ناکشاده ز هم بال و پر نهاد
کی پای می نهم ز تکبر تنجبت کے / بختم ز خاک پای تو افسر بسر نهاد
از دلبران سخن شنوی خوش نتیجه ایست / یوسف بچاه رخت ز حرف پدر نهاد
هر جا نهال آرزو یم پای سخت کرد / دست زمانه زخم بدوشش تبر نهاد
در خشک سال گریه خرابم اساس من / سودا خهاکه در جگر ابر تر نهاد

نی بوالهوس همین بگمش شهد بوسه شد
پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد

با من ستاره زد دم شب زنده داریی
خوابش ولی سری بکنار سحر نهاد

شیرین نبود در نظرم قاصد امتحار
حرفی ز تلخی نگهش در خبر نهاد

رشکی نماند بر خزف و دیبای دیگران
فقر ابره آمده همه را آستر نهاد

در دل مباد تنگ شود جای حسرتش
هر آرزو که داشت ظهوری بدر نهاد

قلم هر جا که از طوبی نویسد
ازان بالا سخن بالا نویسد

نویسد گر بخطت مشک خطی
بعطر عنبر سارا نویسد

بهار آمد که فصلی از جنونم
بگلک سبزه بر صحرا نویسد

رقم موج و ورق ریگ روانست
چو مجنون قصهٔ لیلی نویسد

قلم در هر زبان صد شرح دارد
که متن اشتیاق ما نویسد

اگر بر لب اگر بر پا قبولست
برات بوسه بهر جا نویسد

کنم اثبات عهد خویش هرگاه
درستی صورت دعوی نویسد

قضا تعریف یوسف را بدورت
سزد گر شرمساری وا نویسد

بصد واسطه قلم چندان رقمنیست
که محتاجست را استغنا نویسد

دماغ خامهٔ عشقست خوشتر
سزد گر قطره را دریا نویسد

بمدح شه ظهوری در چنان نعت
که لولو خوشش را لالا نویسد

چه جادوئی کزان چشم فسون پردازی آید
نمی آید بگفتن حرف بر اعجاز نمی آید

سخن در رنگ هر بیگانه میگوئی مے فهم
که بوی آشنائیها ازین آواز مے آید

مهیای تماشا گشته انداز هر طرف خلقی
که کنجشکے باندازِ شکارِ باز مے آید

ندارد آشنائی شاهباز زخم خنجر فرقم
جو گردن میبرازم تیغ در پرواز مے آید

برای چنگ در دوش سینه تا نالد میاید
برقاصی فلک از نغمهٔ این ساز مے آید

ندیدی عجب عشقم تا به بینی عجز حسن او
ضرورت گر شود کار نیاز از ناز مے آید

ز حد بردست چشم اشکبارم قرعه غلطانی
نمیدانم شکیبم از سفر کی باز مے آید

کمند او شکار فربه و لاغر نمیداند
ببازی گاه آن لبها بپای کار مے آید

بسجد چون شمع سوزم رشته جان گرچه میدانم
ظهوری گردنی بر کش نگاه انداز می آید

ریشهٔ مهرت از دل چون برهمن برکشد
ریشهای جان و دل صد بار از تن برکشد

در نهاد هیکلیس ننهاده عشق از تاب و تف
برق بر من بگذرد از شعله دامن برکشد

ناتوان موم مبین از شرزه شیرانم شمر
نخت ستم گاه عهد از موم آهن برکشد

بیدلی را گر شود چاک گریبانے ضرور
رخصت ست ار سینهٔ صد پاره من برکشد

تیز نی مژگان خلد تا حشر در چشم ترش
خار از پای سگش هر کس بسوزن برکشد

آفتاب از بام او گر بگذرد مقدور نیست
پرتو خود را اگر خواهد زروزن برکشد

جمله ملک حسن ملک اوست ار بالی نماند
خوشه چین باید بمهر و ماه خرمن برکشد

گر ز ابراهیم عادل شه بگوید در چمن
پنجه بازد گل زبان از کام سوسن برکشد

بهرهٔ از آفرین هرگز ظهوری را مباد
گر نفس از سینه در نفرین دشمن برکشد

برکشیدی تیغ و جان از شوق گردن برکشید
خون بقصد افتاد و از هر قطره شیون برکشید

تخم عشقت کاشت دل در مزرع مهر و وفا
حاصلش بنگر که از هر گوشه خرمن برکشید

صبح و شام می پرستانرا فروغ دیگرست
از شب تارم سپهر این روز روشن برکشید

باد دامانش ز خار و خس گل و سنبل دماند
نوبهار گلخن مارا بگلشن برکشید

دست دامنگیر کوتاهش از مروت دور بود
آنکه از افتادگان بگذشت و دامن برکشید

می برد عشقم بدیر و تحفه‌ئی باید مرا
تار دلقم سبحه زنار برهمن برکشید

داستان از رستم دستان مرتب کرده شد
رستم زابلستان از چاه بیژن برکشید

از طلای جان ظهوری گشت صاحب دستگاه
تا به اکسیر غم عشقت مس تن برکشید

خواهم که برآرم بفراغت نفسی چند
بیرون کنم از دل گله خار و خسی چند

از همنفسان بر نفسم لرزه فتادست
تا چند توان برد بسر با جرسی چند

از سیلی نعمت شهی پنجه شیران
در جمله نباشند چرا لی جرسی چند

در شور شکر نیستم از شعله کبابم
پروانه چرا تلخ شود از مگسی چند

در سینه شکست آرزو صبحه گلزار
پرست طپیدم نشکستم قفسی چند

دارم بستمدیدگی خویش امیدی
فریاد رسیدست بفریاد رسی چند

روح آمده بر بوی خوش لوبه بپرواز
ذوقیست کبوتر دم مشکین نفسی چند

جامی نکشیدم لب لعلی نه مکیدم
معشوقه تقویست چه رنگین هوسی چند

بر بیکسیم رحم مفرمای ظهوری
رحمست بر آنقوم که دارند کسی چند

در کوی تو گلهای ارم خار خسی چند
بر مرغ چمن گشته چمنها قفسی چند

از زندگی خویش حسابی نگرفتم
پیشم بنشین تا بشمارم نفسی چند

پاگاه تماشای تو از دور ضرورست
می بود به بینائی من کاش کسی چند

جوش عجبی بر شکرت بود الهوسانرا
از خنده تمیانم به پرانم مگسی چند

گفتم که بجوش آمده ام از همه برتر
نخجست دلم خامتر از من هوسی چند

دارد هوس این چشمه ازان نخل برومند
کز بوسه برد پیش لبم پیش رسی چند

هر صبح باندازهٔ ره محملی من
تحویل دلم کرده فغان جرسی چند

همت بگمار و که نگردند پریشان
جمع آمده در کام و زبان ملتمسی چند

اغیار بآن قرب و باین بعد ظهوری
در پیش چرا اند چنین بازپسی چند

اگر در گلستان از ناز چاکی پیرهن بندد
صبا عطر از کجا آرد که بر جیب سمن بندد

دهان کان نمک تنگ شکر جز نی ندارد کس
ز بس شیرین زبانیها چه شوری بر سخن بندد

شود امین دل از بیم خلاصی منت خود دام
اگر از سبزه زار خط سر چاه ذقن بندد

بشهر خود کسی را رفتنی در راه اگر باشد
برد شام غریبان را و بر صبح وطن بندد

فلک با آنکه دارد جانب پروین نتواند
دهان لاله را از حرف خون گرمکن بندد

کفن پروانه را زنده پروهٔ فانوس میباید
مزارش را کسی اینکاش در بامی لگن بندد

نمی دودی بپای پروانه شمع بزم می تا به
که چون در آتش افتد ساختن سوختن بندد

ز نعمت گرچه رضوان لاله و گل خوانها آورد
نمی خواهد دل ما تنگ نخل من بندد

ظهوری خویشتن را گو بمن در گفتگو منما

نمیگنجد صد تشیش در زبان ما یدومن نبدد

گوشت زنازنا به سخن وا نمیشود
صد حرف میزنم لب من وا نمیشود

از لاله زار سینه بپرداغ راچه دوق
رنگارسته دل بچمن وا نمیشود

زنجیر چون برون کنم از پا بدور عقل
داغ جنون که از سر من وا نمیشود

دستی در آب و گل نهند تا فنای عشق
بر جان در مرمت تن وا نمیشود

حسرت بمفز کشته کرا از شمیم مو
این عقده از شمال ختن وا نمیشود

در آرزوی زخم تو از بسکه می طپم
در جیر تم که زخم کهن وا نمیشود

بر صبحدم نیاز گریبان کشاده
در گلستان صبا بسمن وا نمیشود

کشتم غریب شهر تو این نیز لطف دگر
کز فتنه تو راه وطن وا نمیشود

هوشم ببوسه داد شکایتی هوس
می نیمش ز کنج دهن وا نمیشود

خود را مکش ز رشک ظهوری بمحمل بلبلی
گوشت بیانگ زاغ و زغن وا نمیشود

زری نمانده باین همه چه خواهم کرد
بسیم اشک بروی چو زر چه خواهم کرد

میان سینه دو داغست جنگ صلح قبائم
اگر زداغ نباشد ظفر چه خواهم کرد

چنین که لذت تلخی دوید در رگ و پی
کنند زهر مرا گر شکر چه خواهم کرد

بغیر گریه شادی نشست خشکی لب
فرو نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد

شب فراق که نالش نیارد شبه ب
زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد

برای داغ تو داغست سینه خورشید
بفرق من نزند گر بسر چه خواهم کرد

هزار دیده ز هر موی داده ام بیرون
به بین که گر نکنی یک نظر چه خواهم کرد

در کوی تو گلهای ارم خار خسی چند
بر مرغ چمن گشته چمنها قفسی چند

از زندگی خویش حسابی نگرفتم
پیشم ننشینند تا بشمارم نفسی چند

پاگاه تماشای تو از دور ضرورست
می بود به بینائی من کاش کسی چند

جوش عجبی بر شکرت بود الهی سازا
از خنده تمیانم به پرانم مگسی چند

گفتم که بجوش آمده ام از همه برتر
نخجست دلم خامتر از من هوسی چند

دارد هوس این چشمه زان نخل برومند
کز بوسه برد پیش لبم پیش رسی چند

هر صبح باندازهٔ ره محملی من
تحویل دلم کرده فغان جرسی چند

همت بگمار تو که نگردند پریشان
جمع آمده در کام و زبان ملتمسی چند

اغیار بآن قرب و باین بعد ظهوری
در پیش چرا اند چنین باز پسی چند

اگر در گلستان از ناز جایک بر سمن نبود
صبا عطر از کجا آرد که بر جیب سمن نبود

دهان کان نمک تنگ شکر جزئی ندارد کس
رسن شیرین زبانیها چه شوری بر سخن نبود

شود ایمن دل از بیم خلاصی نعمت خود دانم
اگر از سبزه زار خط سر چاه ذقن نبود

بشهر خود کسی را رفتنی در راه اگر باشد
برد شام غریبان را دبر صبح وطن نبود

فلک با آنکه دارد جانب پروین نتواند
دهان لاله را از حرف خون کردن کهن نبود

کفن پروانه را از پرده فانوس میباید
مزارش را کسی ایکاش در پای لگن نبود

تخ دودی پی پروانه شمع بزم می تابد
که چون در آتش افتد ساختن سوختن نبود

نزاهت گرچه رضوان لاله و گل خواهد آرد اما
نمیخواهد تماشا کز نکوئی همدم نخل من نبود

ظهوری خویشتن را گو بمن در گفتگو منما

نمیگنجد صد تیشه در زبان تا بید من نبرد

گوشت زنازنا به سخن وا نمیشود
صد حرف میزنم لب من وا نمیشود

از لاله زار سینه مرو داغ را چو دوق
رنگار بسته دل بچمن وا نمیشود

زنجیر چون برون کنم از پا بزور عقل
داغ جنون که از سر من وا نمیشود

دستی در آب و گل نزند تا فنای عشق
بر جان در مرمت تن وا نمیشود

حسرت بمغز کشته گرا از شمیم مو
این عقده از شمال ختن وا نمیشود

در آرزوی زخم تو از بسکه می طپم
در جیب تنگ که زخم کهن وا نمیشود

بر صبحدم نیاز گریبان کشاده
در گلستان صبا بسمن وا نمیشود

کشتم غریب شهر تو این نیست دگر
کز فتنه تو راه وطن وا نمیشود

هوشم ببوسه داد شکایتی هوس
می نمیش ز کنج دهن وا نمیشود

خود را مکش ز رشک ظهوری تمام بلبلی
گوشت بیانگ زاغ و زغن وا نمیشود

زری نمانده باین همه چه خواهم کرد
بسیم اشک بروی چو زر چه خواهم کرد

میان سینه دو داغست جنگ صف قایم
اگر ز داغ نباشد ظفر چه خواهم کرد

چنین که لذت تلخی دوید در رگ و پی
کنند زهر مرا گر شکر چه خواهم کرد

بغیر گریه شادی نشست خشکی لب
فرو نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد

شب فراق که نامش نبرد از رسالت شب
زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد

برای داغ تو داغست سینه خورشید
بفرق من نزند گر بسر چه خواهم کرد

هزار دیده ز هر موی داده ام بیرون
به بین که گر نکنی یک نظر چه خواهم کرد

شکیبهای خود و صبرهای میراثی — تمام خرج تو کردم وگرچه خواهم کرد
عنده‌ئی وطن از هیچ ناشکیب مباد — اگر نه زود رسد از سفر چه خواهم کرد

بگریه چشم ظهوری چه عادتی کرد است
نمانده است نمی در جگر چه خواهم کرد

بخت آنکو که بپرسیدنم از ناز آید — آید آوازش و خود پیش زآواز آید
مایهٔ عشق به بین بر سر سودا جاست — که نیازد و جهان قیمت یک ناز آید
چشم ترکی بتماشای گهر پرداز — دانهٔ اشک چو بر چهره ببرواز آید
فصل گل بلبل اگر رخصت رفتن یابد — ضامنم من که بکنج قفسش باز آید
آن نشانی که توان گرد تو گردیدنمست — که سراپای کسی از شوق ببرواز آید
پردهٔ ناله درد چون کشدم دل نفغان — ور کنم ناله هوس آه بآواز آید
تا که بر بوتهٔ دل شست مگر بندد — در دعایم که خطا زان قدر انداز آید
مهران را نخجل از حوصلهٔ خویش کند — ضبط را ریکه ازان غمزهٔ غماز آید

سخت کشت ظهوری ست سراپا محکم
که سخنها همه بر شاعر ممتاز آید

بخوی از رخ گلاب میریزد — در سخن شهد ناب میریزد
خنده‌ٔ کرد نذر سوختگان — نمکی بر کباب میریزد
میدهی گر گهی تنی بکتان — از کتان ماهتاب میریزد
خواهد از راز دل نقاب کشید — پرتوی کز نقاب میریزد
دل چو بر میکشد ز چاه ذقن — رسن طرهٔ تاب میریزد

مسلخ عشق ببین که چون کنجشک
خون بپای عقاب میریزد

در گرفتست آتش مستان
ساقی از روغن آب میریزد

رونق احتساب را نازم
محتسب خود شراب میریزد

سببی داشتست بیداری
از نگاه تو خواب میریزد

بهر دریاکشان سپهر نگون
مے بجام حباب میریزد

زیر سا طور اگر چنین باشم
دم تیغ عتاب میریزد

نگفت گو مده جواب آنگه
از تغافل جواب میریزد

گشته سرچشمهٔ ظهوری نام
چشم تر اشک ناب میریزد

نه داغش در دل مفتونم افتد
که مهری جوش را در خونم افتد

بگاه گریه در هر گوشهٔ چشم
نظر بر دجلهٔ جیحونم افتد

نهان در نامه پیچم قصهٔ شوق
که ترسم گریه بر مضمونم افتد

بپوشم بردهٔ شکر ژنده پوشی
نظر چون بر خز و اکسونم افتد

ازان عالی ترا افتاد دست همت
که کاری بر سپهر دونم افتد

کند هر قطرهٔ خون پنجهٔ نقش
چو دامانش بدست خونم افتد

برون آوردن از زهرش محال است
مبادا زهر در افیونم افتد

بروسنت نهم در نظم حکمت
تواردگر با فلاطونم افتد

نمیگفتم ظهوری عرش را فرش
چه دانستم که با گردونم افتد

در جهان تا سخن مهر و وفا خواهد بود
برزبانها سخن با همه جا خواهد بود

تا قیامت نبم مهر تو از تربت من
هر گیاهی که دمد مهر گیا خواهد بود

لحدم باشد اگر چاه و بگور اندازند
معنز من تازه ببویت زصبا خواهد بود

تیغ ناز تو چه برانست مرا دانش
خون بها روز جزا زخم بها خواهد بود

از خجالت بزمین گر نرود سرو فرو
پیش شمشاد قدت بر سر پا خواهد بود

بر جهان روی تو گر نور چنین پاید
زود خورشید جهانتاب سها خواهد بود

تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب
خواهد اندوخت تمنای تو تا خواهد بود

تو خطی دو گران کهنه وفا از نبید
چند روز دگرت کار بما خواهد بود

نگهی بر تو بهر چشم زدن فرض شدست
هر نگاهی که قضا گشته قضا خواهد بود

اتفاق افتد اگر صلح و صفائی بدو طیب
در و را جنگ و نزاعی بدوا خواهد بود

بر نیاید اگر از خنده مراد لب من
حاجت گریه ام از گریه روا خواهد بود

چاره زاری من نیست ظهوری مکن
هست تا نخوت شه عجز گدا خواهد ماند

دران چمن که قدت را نهال میگیرند
زحرف سدره نفس پایمال میگیرند

کشید خط بجمنها بنفشه و سنبل
بسر خطی که ازان خط و خال میگیرند

نصیب غنچه بیان خوش تشنه است
فراق را بفراغت وصال میگیرد

بنفشه دشت غمت طرفه تشنگان دیدم
که شعله را بمکیدن زلال میگیرند

نمیشوند زبس دشت آب متیرسم
ازان کسان که تمنا در خیال میگیرند

زنند خاک بهوی تو گرچه بیهوشان
ولی شمامه همان از شمال میگیرند

ز روز و هفته بدر رفتگان اگر خواهند
بدست ماه گریبان سال میگیرند

ستیم می شمرند اهل حال نسخهٔ عقل
کتاب عشق به تصحیح حال میگیرند

ز سخت روئی پرویز چون سخن رانند
ز بیستون عرق انفعال میگیرند

بدست مردمک از دیده قرعه و مژه ها
بنقطه ریختن اشک فال میگیرند

اگرچه نیست ظهوری وصال امکان
ازین محال گذشتن محال میگیرند

کنیم فرض اگر بید را ثمر باشد
همان به بی ثمری نخل با اسمر باشد

ز مهر ساخته بیزار مهر ورزان را
گمان که داشت که بهری امید بار باشد

حنا ست خون شهیدان بقدر رعنائی
خوشا کسی که نگارش نگار تر باشد

نکرده غمزه او خدمت کسی ضائع
سفارشی رگ ما را به نیشتر باشد

قبول کرد که بیتابی ارمغان آرد
همیشه صبر باین شرط در سفر باشد

بسوز گشته سر آمد بشعله پروانه
چه خوب بود که پندار بال و پر باشد

شکست خورد دلم شاد باش نهراسم
که این شکست هنر نامهٔ ظفر باشد

ز خویش بیخبر افتم چو در فراق افتم
برو بموی بران کز خودش خبر باشد

چه ساخت بقرب جوار شام شبم
نکرد سعی که همسایهٔ سحر باشد

فسردست پسر خواندهٔ ظهوری را
همیشه هر پسر از زانی پدر باشد

خوشست عشق تبرکان اگر جگر باشد
که وقت تیغ زدنها جگر سپر باشد

برای یاد مه و مهر نیست جای نشست
بخاطری که خیال ترا گذر باشد

شود جلای جمال تو آسمان ظاهر — که آفتاب جهانتاب در نظر باشد
چه تشنه است برو تیز چشم من شاید — بچشمم آنرخ خوی کرده تشنه تر باشد
مبند طاقت من کو کمر چه غم بگذار — که کاکل تو همان زیور کمر باشد
مپرس حشمت عشقم بدولت حسنت — فزون اگر نتوان گفت سر بسر باشد
چه سال و ماه که بر وعدهٔ تو میگذرد — مرا تحمل یک روزهٔ مگر باشد
سیاه روز تو خود را اگر نخواهم کرد — ستارهٔ شب من چشم بر سحر باشد

ز سوز عشق ظهوری بوایهٔ نرسی
اگر نه مایهٔ صبر تو در سفر باشد

چه می پرسی ز کار من زبان از کار میماند — بپوشان چشم از زخم نگاه افگار میماند
در فریاد و افغان در چمن گاهی که بگشایم — ز خجلت بلبلان را قفل بر منقار میماند
پی پست و بلند سینه باید کرد تدبیری — نباشد داغ گر یکدست ناهموار مے ماند
عجب زهد ریا بازندان ندارد والفتی زاهد — برو رحمت بپندارم درین پندار میماند
ز مستیها بخمر برده دستی غمزهٔ ساقے — بگردون تا ئبا ز اخون استغفار میماند
گهی از اختلاط غیر گو پهلو تهی میکن — که بار خاطرت از حرف پهلودار میماند
اگر زلف ترا با برهمن باشد سر سودا — بیازار کسادی گرد بر زنار مے ماند
ز گلچیدن مکن منع نگه در گلشن عارض — نمیماند بگل آن رنگ چون بر بار میماند
کند جا گرم چون خورشید در کوی تو رایندش — اگر نه سال و مه در سایهٔ دیوار میماند

چه حرمت این ظهوری چون سر منصور زیر آید
بسر داری سر گردن کشان بردار میماند

بخور رشیدی برآ کومه بآن رخسار میماند
شکر کو بخش کن شکر بآن گفتار میماند

سخن در تیرگی افتد اگر مهر وهش خوانم
وگر گویم گلش کام و زبان پرخار میماند

ندارد آخری این حسن در اغیار میگفتم
نبازم ناز هرسالش نباز یار میماند

بگلزاریکه بارانداد طراوت ابر چشم من
درآسیب تموز حشر گل سربار میماند

زخار امیبرد تیرش کمان دگیرانست این
که چشم زخم پیکان بر ره سوفار میماند

زبان شکرگو آزردنم را فرض میداند
که میدانم بمغزم راحت آزار میماند

نگه داری محال از بهر شرح شوق منخواهم
چه سود از نامه در هر حرف صد طومار میماند

بدیرم برد عشق بت برون می آورم خود را
ولی تسبیح من در خدمت زنار میماند

شکست زلف ساقی جمله صرف توبه میگردد
بمین واعظان زیبی باستغفار میماند

نمیرنجم ظهوری یار را معذور میدارم
زپاس خاطر من خاطر اغیار میماند

عیدست باز خون جهان در حنا مدزد
خونها همه برنگ حنا زیر پا مدزد

این حق دیدهاست حلالت نمیکند
در روی شرم روی خود از چشم ما مدزد

ظلمت برگرشمه گذشت کاران
بیگانگی مکن نگه آشنا مدزد

از من که قرب ساخته پیراهن توام
خود را بتنگ بستن بند قبا مدزد

چندی در انتظار شستن غنیمت است
در ابتدای وعده خود انتها مدزد

چون من کمر درست نشسته بزیر تیغ
بسیار خم در دم تیغ جفا مدزد

خوش در کمین نکمت چینی برو برو
حق مشام بهست مدزدای صبا مدزد

آلوده ساخت تیغ که عرض دیت دهد
در لب شهید گو سخن خونبها مدزد

دشنام او نه بست ظهوری اگرچه صعب
گاهی ضرورتست اثر بد دعا مزد

عاشق کشان که تیغ جفا برگرفته اند
زخم از برای شاه و گدا برگرفته اند

روئی برای دیدن دیگر نمیدهند
اول نگه بروی تو ما برگرفته اند

هرگاه گشته کلبهٔ صبر و سکون تمام
وای نخست راز تو با برگرفته اند

بس پیرهن ز حسرت آغوش گشته چاک
دستی اگر ز بند قبا برگرفته اند

با آن مزاج نازک و آن ناز و سرکشی
از بیخودان خویش چها برگرفته اند

از عیدگاه کوی خود از خون کشتگان
با دست پُر نگار حنا برگرفته اند

نازم بصافی سحر وداع آفتاب
خوش نسخه ز سینهٔ ما برگرفته اند

از کوهکن هنوز ظهوری گران رست
او را سبک اگرچه ز هر جا گرفته اند

عشاق درد را بدوا برگرفته اند
از دلبران جفا بوفا برگرفته اند

تا نالها بکام خرامند راه کام
از راه درد خار دوا برگرفته اند

هرگز حجاب بیان نتوانند برگرفت
کامی که غیرگان ز حیا برگرفته اند

افتاده است خرقه شیخان چه جرعه گیر
لب پاک ناموده روا برگرفته اند

از شوق گلستان رخت خضر مقدمان
در خارزار توشهٔ پا برگرفته اند

در آتش تو همیه سمندر استخوان پاک
داغ تو سینها بسمندر برگرفته اند

جان بخشی مسیح نبود دست اقتدر
خوش نکهتی شمال و صبا برگرفته اند

فرزندی از تو حسن ندارد عزیزتر
دشنام داده ام بدعا برگرفته اند

تاب نظر کجاست ظهوری بدور چشم
خورشید و ماه را بسپها برگرفته اند

زیر سر هر که چو من خشت سر کو دارد
از خسک برگ سمن در ته پهلو دارد

از گریه‌های غمش با دل من هیچ مپرس
هر گز این لطف کجا با زبه تیهو دارد

بیوفائیش قبولست از دنیست گریز
با دو روئی همه را با همه یک رو دارد

غوطه در دام نگه خورده تماشائی او
یک جهان دیده اگر در بن هر مو دارد

هر طرف خط شعاعی بدو اند نازش
یک طرف گر نهد آن پرده که بر رو دارد

گریه ام را بتکلف خنده در آورده بشور
با بهایم نمک قهقهه او دارد

نتواند که کند قبلگی مسجدیان
خم محراب حرم در خم ابرو دارد

تا میان دل و جان نخجش کنم ذوق حضور
از خدنگ ستمش سینه ترازو دارد

پای در معرکه عشق مران پیش نهند
غیر از زخم پس سر چه قدر رو دارد

مغز من گشت تهی در سر من سر نهاد
وای بر هر که چو من ناصح پرگو دارد

مطلب خویش بکس می نتوانست نهاد
جز کسی کز تو سری بر سر زانو دارد

مرهم از ریش ظهوری بدم نیش برند
ننگ لب نالهٔ آن درد که دارو دارد

صافی اشک نگردیده صفائی دارد
جلوهٔ آه ببین سینه هوائی دارد

داغ بر سینه نشان ستم رخش غم اوست
جان و دل عرض کنم نعل بهائی دارد

حشمت خویش مبازم ز ستایش بستیم
شاه دانسته که بقدر گدائی دارد

خشکسال نم مژگان چه بلا بود گذشت
مزرع محنت و تخم نشو و نمائی دارد

من که دارم که غباری ز رخم پاک کنند
ای خوشا آنکس که شمالی و صبائی دارد

اضطرابی بچه تشویش نهان میسازم
عافیت جوی دل امروز بلائی دارد

موسم سرپرئی من فصل جوانی بودست
بیخودیهای قضا گشته ادائی دارد

بگل باغ حرم تا کند آرایش فرق
کعبه روندز مغیلان کف پائی دارد

جای نغمهای فراغت دل ننگم وا کرد
برنشاط دو جهان ناز بجائی دارد

بلبل باغ رخان جمله یکی وز تو هزار
گلبن هر چمنی نغمه سرائی دارد

هر گه آری قدحی پیش سری پس میبر
مست لطف تو لب بوسه ربائی دارد

میکنی بیع ظهوری چکنم از تو نهان
هست بی عیب خدا عیب و فائی دارد

نظروران بفروغ جمال درگیرند
کشند شعله و خورشید را شرر گیرند

بشهر و کو مژه ها رشک ابر نیسانی
نشان پای سگ یار در گهر گیرند

کنند از مژه حاجب پیشگاه ادب
بشاهراه طلب کار پا ز سر گیرند

بقصد قاصدی از خویشتن برون آیند
دوند بر سر هر ره ز خود خبر گیرند

برآفتاب شرف روی نفروزیرا
که از تفرج هر روز در نظر گیرند

نمیشوند بمرگ از بلای عشق خلاص
چو عمرشان بسر آید دگر ز سر گیرند

گرفته اند بتلخی خراج شیرینی
بکام زهر چکان نکته بر شکر گیرند

خلاف خلق جهان از خلاف جنگران
بجای کینه بدل مهر یکدگر گیرند

ربود کهنگی و نقشان نمود نوی
برای ابرهٔ خود اطلس آستر گیرند

ز شیر شیرترو طوق مورد گردن
زکاه کاه ترو کوه را کمر گیرند

زخاکساری افتاده کی نجنبت بلند
بپایه که فلک را زخاک برگیرند

دگر بطول مقالم مکن ظهوری عیب
نفس درازی غواص را هنر گیرند

بهرکه وروند ارد بتان دوا نخشند
چه خوشترست زبخشش اگر بجا نبخشند

کسی رعایت مهر و وفا ندارد چشم
زکوة جور و جفا کاشکی بما نبخشند

پی کبوتر دل طرفه شاهبازانند
بصید خویش همایونی هما نبخشند

هنوز عزت دشنام خود نمیدانند
مروت ست یکی گر بصد دعا نبخشند

دریغ مدعیان را رگی نمیباشد
که زخم نشتر مژگان بمدعا نبخشند

نسیم باج ستاند زسنبل تاتار
به نیم تار که از طرهٔ دوتا نبخشند

زخون دلشدگان خاک شهر کو گلگون
زگرد پنجهٔ خورشید را حنا نبخشند

زهی امید که روز جزا بخون خواهان
ززخم کشتن دیگر بخون بها نبخشند

بپارسائی سرشار میتوان نازید
که تا پیاله برندان پارسا نبخشند

دران زمین که شود تخم داغ خیر نشان
بشبنمی تلف برقی بهر گیا نبخشند

زعجز و ناله فتد تا نفس بکوتاهی
زناز و عشوه درازی بما جزا نبخشند

بجاست دعوی اعجاز داغهای قدیم
که هر قدر که رسد داغ تازه جا نبخشند

شریک خویش نخواهند اگر ظهوری را
با و محبت خویش اینقدر چرا نبخشند

درجنون عشق پاس خاطرش از من بماند
از برای مصلحت دشمن شد و دشمن بماند

غمزه از شوخی بقصد نصد من ایما نکرد
خون رگ در گردن مژگان نشتر زن بماند

جان در ایام جدائیها تن صد مرگ بود
یکدو روزی بامید وصل اگر بر تن بماند

از برای عندلیبان در وفا پیغاره است
اینکه گل از باغ رفت و زاغ در گلشن بماند

در ولایت دشمن مجاور جان مسافر میشود
غیر رفتن نیست درمانش از ماندن بماند

چشم در راه تو ایم ای عشق در جاده بلا
منتی از رستمی های تو بر بیژن بماند

روز رفت و هفته رفت و شب همان بر جاست باز
گر نه زیر کوه اندوه منش دامن بماند

در ترش روئی نهفتی زهر را شیرین مجش
سست عهدی گر نسنجی موی از آهن بماند

در شب غم خواب را تعبیر جانا چار بود
رفت از چشم من و در چشم بخت من بماند

چون ظهوری از بهار عشق مردی تشنه لب
کز خس و خاشاک کوی از لاله و سوسن بماند

تیغ راندی جسمهای زندگی در تن بماند
عید من قربان شب نهاجانم از مردن بماند

پیرکنعان کو که چندی نکهت یوسف بمغز
از شب آغوش خوشبوئی به پیراهن بماند

شب بباز از تماشای تو مه بر بام رفت
شد در حیرت بدیش باز و زر روزن بماند

چاک جیب تیره روزان تو خندد بر رفو
رشته زرین عمر از شرم در سوزن بماند

در کنارت میکشم از جذبه طرفی بسته ام
در تخیل طرف دامانت بدست من بماند

عمرها در یوزه داغ تو شد آتش زبان
تا چراغ دودمان غمکشان روشن بماند

داغکاران تو حاصل هر کجا برداشتند
توده های برق تا غربالی خرمن بماند

با وجود آنکه باشد حد رسوائی همین
حق مصیبتی و بتیا بیم در گردن بماند

کوصدای تیشه فرهاد در کوه و کمر
غلغل زنجیر من در کوچه و برزن بماند

عندلیبا خوش در رسوائی بکشاد عشق
تا قیامت برزبانها حرف دلبستن بماند

گر دست تنگش ظهوری را بلای لاغری
آرزوی فتراکی آن ترک صید افگن بماند

مه در جلابا آن رخ زیبا نمیرسد
کو سدره کو بآن قد رعنا نمیرسد

از خضر نیست تشنه دردت نوریستن
بیماری غمت بمسیحا نمیرسد

خاک رهت بدیده کشد خود بمیل ما
این کحل جز بدیده بینا نمیرسد

از دوستت کنیم نگر پرده های چشم
ما را باین نگاه تماشا نمیرسد

عاشق بقدر خوبی معشوق عاشقست
در عشق غیر من بزلیخا نمیرسد

سر را هوای پایه منصور در سرست
اینک ز شادیم بزمین پا نمیرسد

با من بگریه ابر بدعوی خطا گریست
گو تر مباش چشمه بدریا نمیرسد

در سال و ماه عشق تبان روز دیگرست
امروز هیچ وعده بفردا نمیرسد

دارد بخوش معاملگی شهرتی دلم
یک غم نمیخرم که ز صد جا نمیرسد

جان در میان سینه دل کینه میرست
راحت ز داغ تو بسویدا نمیرسد

تا بر نشان پای سگانش کنم نثار
دستم چرا بفتراک ثریا نمیرسد

تاراج دیده باش ظهوری که خیر نیست
در صبر و طاقتی که مبادا نمیرسد

بجاست نازش یوسف که آن پدر دارد
غلام آن پدرم من که این پسر دارد

اگرچه یار مرا رخصت نشستن نیست
همین بسست که بر خاطرش گذر دارد

ز دست بیخبر آسایش شکوه رد گردان
مراست این گله کز حال من خبر دارد

صبا ز طعنه من ترک قاصدی کردست
که صبر آمدن مرغ نامه بر دارد

چرا ز صریح کنایت رسا تر افتادست
ز مرحمت تبغافل بمن نظر دارد

شب از ستاره چرا اینچنین ستاره شناک
بپاک کیسگی رود امن سحر دارد

نگر که کوهکن از کوله بار درد تش گفت
که بیستون ز صد انا له بر کمر دارد

حریف کشتی من کو بعشق غیر از من
گمان مبر که برابر قضا قدر دارد

فلک بقصد ظهوری کمان کین زه کرد
چه غم ز داغ محبت دلش سپر دارد

نقاب چون مرخ آن آفتاب بردارد
صد آفتاب فروغ از نقاب بردارد

بدخل و خرج نفس حاریسد نی دارد
که آمدش از نفس کس حساب بردارد

فتان دوان ز پی ناقه نان ره دانند
بس ست کآبله پای آب بردارد

در آبسایه دیگر که آب رهگذرش
به پنجه مژه ها آفتاب بردارد

بروز وصل ز شادی چو اشک بارانم
عجب که دیده ز دریش حساب بردارد

پیاله بر لب ازان نکته میکند ساقی
که مستی ز نگاهش شراب بردارد

بزود آمدن قاصد آن شتابم نیست
که نامه چون بگذارد جواب بردارد

با متداد غمش دارد آن رسائی آه
که در مساحت گردون طناب بردارد

بعشق طرهٔ ظهوری چنین حریص مباش
بقدر تاب و توان پیچ و تاب بردارد

ز بویت آنچه با مغزم صبا کرد
به بیهوشی توان شکرش ادا کرد

اگر بر باغ نکشادی گریبان
گلستان را که پیراهن قبا کرد

تخیل بر دار از حد کاوکاوے
لبت را عاقبت تمغای ما کرد

بر بویت

ز ابروی تو دگر گردید محراب — نماز قبله میباید قضا کرد
غلط هرگز سخن را هد کرد و غنت — بروی سینهٔ من چشم وا کرد
بهبرت دل ربس ربجویش بلبید — بآن تنگی برایت فکر جا کرد
لب خشک آنقدر در نالهٔ بچید — که حاجتهای چشم تر روا کرد
نخاد در کشتی گردون که عکس — بدریائی سرشکِ ما شنا کرد

ظهوری ره بتسلیم و رضا برد
زبان خفت از چه آگفت و چه ا کرد

نمی نالم اگر بر من جفا کرد — چه جرم او را و فا این اقتضا کرد
بر غم پا بمهر غیر افشرد — بضرب دست خود را بیوفا کرد
بیک دیدن دراّول کرد بیهم — ولی آخر کمی را در بها کرد
پریشان گوی دیدم مدعی را — دلم شد جمع عرض مدعا کرد
در اثبات مروت قاتل ما — بخون خلطیدگانش را گوا کرد
لبش آلوده و شنام خفیت — نمیباید غلو لحنی در دعا کرد
بکار ما نیاید هیچ خوبی — چه خوبی خویش را در کار ما کرد
بر خصت ندرک جنت کرد رضوان — تماشِ جا بکوئی او بجا کرد
همایون تر ز عاشق کیست عاشق — همارا استخوان ما همارا کرد

ظهوری رستم هر عرصهٔ عشقت
خرد کار نمایانی کجا کرد

سحر بلبل چنان گل را دعا کرد — که در آمین دهان غنچه وا کرد

دل و دامنش چنان بر هم نپیچید — که از هم شان توان هرگز جدا کرد
ز بس قربان بکویش بر هم افتاد — برای عید غماک و خون فنا کرد
چه ذوقی دارد از بیگانه گوئی — بحرف من زبانی آشنا کرد
ز صاحب نقشی یک دیده بردار — که دل را تحفه جان را رونما کرد
چه سهل البیع کردش مایه داری — بصد جان نیم نازش را بها کرد
بهجر ایمان زرشک آورده بودم — زهی کافر چه میدانم چها کرد
جدائی مرگ چون میکرد تقسیم — چه مردنها برای من جدا کرد
هوادارئ ما بر رحمت افتاد — عطش زور غریبی برگیا کرد

زساق و ساعد مردم ظهوری
نباید خویش را بیدست و پا کرد

حال پرسید مرا فوت تقریر نبود — چه خرابی که دگر آلت تعمیر نبود
دشت و دریای جنون است ز شوریده سران — پیش ازین هر طرف انموجه زنجیر نبود
سالها عامل دیوان خموشی بودم — هیچکس را بمن اندازه تقریر نبود
بخطا باز تو امید عطا ها دارم — تحفه عفو تو جز جرأت تقصیر نبود
دیده از عکس تو بستیم که احوال نشویم — در نظر داشتن آئینه تدبیر نبود
میتوان گفت که با هم شکر آبی دارند — دوش با زهر تو کامم شکر و شیر نبود
قدرت هجر تو در کشتن من بر دیکار — که شفا عشقبی اندازه تقدیر نبود
چقدر خواب پریشان که ندیدیم شبی — دستبازی بسر زلف تو تعبیر نبود
نامه طومار چیا گشته و طومار کتاب — خامه را خود بشکایت سر تحریر نبود

مس ارباب خرابات ز رنگ شد زرناب
حیف در صومعه از لای می اکسیر نبود

سخت از بهر چه نان ره اخراج بهشت
آدم آگاه گر از حکمت تخمیر نبود

چون دوال خم فتراک نخود پیچیدن
از ظهوری ست که نخجیر سرتیر نبود

چو شکریش سر زبان خواهم که بیدادش فزون باشد
خوشا راحت که آزار کسی او را سکون باشد

کنم ز خویشتن نفرین گر از اهل خرد باشم
اگر در عشق بر مجنون مرا رشک جنون باشد

چنان بر دوستی ما هر چنین بر دشمنی قادر
کمست از عشوه پردازان که زنیسانی فزون باشد

سپندی کو که بر آتش فشانم خوب مینالم
مفاد افتد اگر دردی پذیرای قشون باشد

نشاط وعشرت رنگین تر میت چندانکه رنگین تر
اگر در جام خون باشد بجای باده چون باشد

ز ستر تا پای هر جامی نهم انگشت مینالم
ز تاب درد باید پیکر کس ارغنون باشد

بهر کاری سر آمد بودم هرگه بار میگفت این
که در صبر و شکیبائی کسی چندین زبون باشد

چها آمد بسر فرهاد را در بیستون باید
که دستی نقش شیرین را بزیر بیستون باشد

بباد آه سردش آتشی باید بدود آورد
کسی با غم اگر همچون ظهوری گرمخون باشد

در سر سودائیان سودای سامان کهنه شد
درد کو فکرد گر کین فکر درمان کهنه شد

شاخ و برگی گرچه دارد ناله در کام و زبان
نو برافغان نکردم لب ز افغان کهنه شد

بر سر خوان نوالش آن نکلفها چه شد
شرم میدارم که گویم قدر مهمان کهنه شد

شوق میدارد نگه دستی عجب در کار من
بر نکرد از جیب چاکی سر گریبان کهنه شد

کار دل از یاریی بخت نگون گردید پست
پایش از جا رفت و در چاه زنخدان کهنه شد

مشک بیزار از خط نو خیز او دیگر صبا
در چمن کاری ندارد عطر سحران کهنه شد

کله کله عشقبازو دسته دسته تیغ ناز
صید قربان گشته نو آن عید قربان کهنه شد

از گدایان توام در کوچهٔ فقر و فنا
آرزوی احتشام میرو سلطان کهنه شد

در پشیمانی ظهوری هیچ تنبیهی نیافت
انیمه بر پشت دستش مرهم زندان کهنه شد

افسردگی ز دل بتف ناله میرود
پرهیز از تبی که به تبخاله میرود

در گریه نیست فرصت خون آب کن دمی
انیک جگر ز دیده به پرکاله میرود

در رو تو نشتر عجبی برگرفته است
راحت بجای خون ز رگ ناله میرود

افتاد پیش کار دلم کاه و کهرباست
هر جا رود غم تو زند نباله میرود

هر روز غازه کاری آزرده چه احتیاج
صد خون فزون بگردن لاله میرود

بر توبهای چله نشینان ترحمی
یک جرعه می که حاصل چل ساله میرود

در کاو کاو پی تنجیل مرهمم
بر برگ نسترن ستم ژاله میرود

ساقی چه گرم باده بگردش فگنده است
در بزم بحث شعلهٔ جواله میرود

از گفتهای تلخ نبشور شکر لبی
تا راح مصر کرده به بنگاله میرود

بیخورد و خواب حسرت تسخیر اوست ماه
زین آرزو بدایرهٔ هاله میرود

باغ و بهار گشته ظهوری ز نعل داغ
تا سینه در میان گل و لاله میرود

کسی بملکت فقر سروری دانم
که در فرو تری از چرخ برتری دانم

سپهر را نهد طاس روز دیوانش
مجردی که طریق قلندری دانم

بجاه عشق کسی سد اگر تواند بست
میان آرزو و دل سکندری دانند

اگر بگم شدگان مهفر شدی رفتی
عجب که خضر درین راه رهبری داند

ببرز خلق که اخوان یوسفند همه
برین مباش که یوسف برادری داند

نه پوست مانده و نی استخوان مرا هم
اگر نه داغ غمش سینه پروری داند

ز اوج موج محیط سرشک حیرانم
ازان گذشته که گردون شناوری داند

ز صلح سمیران نیست بهره هر کس
خوشا کسی که چو من جنگ زرگری داند

مباد نامه برآنکس که بر نیارد پر
ضرور تست که قاصد کبوتری داند

هزار مرتبه گردد ازین نهان تر هم
اگر مراتب خوبیت را پری داند

فسردگان تمنا پری عجب جوشند
شرار شعله دل باید اخگری داند

زان حریص تر افتاد در شکار آن ترک
که صید صید گشش عیب لاغری داند

بر تیغ شاد هم آنست تیغ غمزه او
که در مصاف دل خلق صفدری داند

برای آنکه بدشمن سلاح بخش کند
خدنگ سینه نوازش زرگری داند

بگیر یاد ظهوری ز من مسلمانی
مباش منکر کافر چو کافری داند

ز ترک الفتش جانم بتن الفت نمیداند
ز شوق صحبت او خلوتی خلوت نمیداند

که میگوید اگر صد جان بهای یک خطا گوید
نمیدارد دریغ از هیچکس منت نمیداند

ز هر کس هر چه خواهد در حضور نامیان گوید
ز شوخی هیچ حفظ الغیب در غیبت نمیداند

ز حرف روشناسی روی میسازد مه رویان
خوشا شهری که مهرویه در و شهرت نمیداند

نمیباشد فراغ و عیش عالم حصه یککس
حریص افتاده دل در درد و غم قسمت نمیداند

حیا را حسن میبرعرض خود کرد ست خوشحالم
که در عرض تمنا مدعی دهشت نمیداند

زیان بیوفا نیست سازد غیر اگر کاری
تعجب نیست خود را با تو بی نسبت نمیداند

بسودایت زبیم شرک با جان کرد دل یکدیو
بنازم غیرتش در عاشقی شرکت نمیداند

باین آرایش از آرامش دیگر مشو غافل
مکن منع نگه مشاطه این صنعت نمیداند

اجل در قتل این و آن کند کاهی مدارائی
مباد افرصت هجر ترا فرصت نمیداند

با میدی که شاید وعده زان لب برون آید
ظهوری میکند جدی ولی مدت نمیداند

که فردون پرده پوشی از گل کرد
عاقبت راز بلبلان گل کرد

بنگر جیب پاره پاره گل
بیشتر بیخودی ز بلبل کرد

آتش تیز کرد با خس خشک
انچه شوق تو با تحمل کرد

بزبان که شمه چشم تو ساخت
که نگاه اینقدر تغافل کرد

کعبه ساقیست شیخ میداند
فصل گل قبله شیشه دل کرد

خرد و عشق هم سبق بودند
این ترقی و آن تنزل کرد

خون دل گرچه زاد را هر دست
سهل باشد اگر توکل کرد

در شنا بر صبا فتاد نفس
موج جیحون گریه ام پل کرد

حال زاهد نگفت رند بکس
بود از عارفان تجاهل کرد

تا صبا پر کند بنکهت تو
مغز خالی ز عطسه سنبل کرد

ذوق خمخانه از ظهوری پرس
خوشه تنگ تخیل کرد

کسانیکه سر زیب افسر گرفتند
ز بیخی بشوخت کم سر گرفتند

چراغ گل از تست در باغ روشن
بصحرا شدی لاله در گر گرفتند

در وعده بستی و در انتظارت
همه چشمها حلقهٔ در گرفتند

بنازم بکاکل گذشت از کمرهم
بتان طرّه از دود شبها بر گرفتند

ترا باید البته رشکی برآنان
که خود را بجای تو در بر گرفتند

بتخت جنون زیدم تا جدارے
ز داغ غمم چتر بر سر گرفتند

مگر تحفهٔ زهر چشم تو گردد
همه جا شنیدیم از شکر گرفتند

چه نازی که از ناز ناکرده ماندست
به بحثم بتان طبع دیگر گرفتند

در اقلیم عشقت آب و هوائے
که از بید بستان نم بر گرفتند

ظهوری ترا میرسد گر نبازی
که از کمترانت فزونتر گرفتند

عشق بالادست کو تا چرخ پست من شود
پا نهم بر ترتمنا زیر دست من شود

هست و بود خویش را اندر محبت کرده ام
جای آن دارد که دیگر نیست هست من شود

در پرستش تا بهشیاری زستان نگذرد
شیخ میخواهم دو چار می پرست من شود

توبه ام از توبه فرمودست ساقی دور نیست
گر ثباتش غیرت عهد الست من شود

با وجود این همه بیطاقتی در وعده گاه
نیست حیرت گر سبکسار از نشست من شود

مدعی میداندم از انتقامم فارغست
دست دست اوست هم گر دست دست من شود

می نهی دستی ببل راه وطن سر میکنم
چند در غربت ظهوری پای بست من شود

شاهان بسالکان رهت باج میدهند
نعلین اگر کنند طلب تاج میدهند

هر جا خدنگ نازکمان ابروان جهد
صد دو قبای سینه بآماج میدهند

باید رساند رتبه افتاده کی بهم
همت بلند پایه معراج میدهند

بر دوک دار اگر بتوان رشت رشته
صد رشته بدست زحلاج میدهند

کو رخش کینه دشمن بمهمیز زین بکن
آخر گدا ز پوست بستراج میدهند

از زرم ابروی نیاید اگر بدست
گردی ز راه قافله حاج میدهند

چون از غمش بگریه نشینند شوقیان
افلاک را سفینه بامواج میدهند

آشفتگان زلف سیاهت بدود آه
تاریکی دگر بشب داج میدهند

یغما چه گنجها که نه بر یکدگر نهند
چون مفلسان خزانه بتاراج میدهند

نازک تنی و سخت دلی بر تو گشته ختم
آهن دلان حریر تنان باج میدهند

در بزم عشق ظهوری اگر بتان
بازند ساز نقش بلیلاج میدهند

در بزم عشق عریانی حصار جان شود
زخم تارک مغفر و زخم بدن خفتان شود

هیچکس یارب نیفتد در پریشانی چنین
چاکهای جیب تا کی جمع در دامان شود

شکوه های گردش گردون بدل گردد بشکر
طول روز وصل اگر عرض شب هجران شود

گشته ویران در نظر هر خشت محنت خانه ام
نتواند بود کز عکس تو حورستان شود

کرده عید از جامه گلگون چه رنگین خو یش را
گر ازین خواهد که رنگین تر شود قربان شود

رخ چو در عالم فروزی بر فروزد روز نیست
آفتاب از شرم او در ذره گر پنهان شود

گشته خونم قیمتی از جوهر تیغ غمش
بیم آن دارم که فردا بر سرش دیوان شود

دستیاری چون جنون خواهند سودایان عشق
بر سر بازار ما تا داستان دستان شود

سعی کن تا دیده ها گریه سازی سر براه
واقف سر باش چندانی که بی سامان شود

شکر نیرنگت فوت میگردد مزن بر انتقام
جمله تقصیرات باید تحفهٔ نسیان شود

تیشه بر پا نزد در عشق ناصح دور زیست
گر زبانش در خراش جان من سوهان شود

گر بروی گریه ام خندی جگر دریا کنم
سان خیل داغ ده تا سینه ام میدان شود

ملک تن بی شاه ماند از ستمهای فراق
گر نه لبها کوچه بندی از برای جان شود

این همه خوبی که کرد انبار ابراهیم شاه
میتواند شد که قحط حسن در کنعان شود

چون ظهوری در خرید درد بیداری که دید
نیستش پروا متاع ناله گر ارزان شود

اگر شاخ سنبل چو موتیو باشد
دماغم گمنگار بوتیو باشد

بصد خوبی خلد طرح کتابی
تو انگار اگر نسخه روتیو باشد

بسوی حرم رو نیارد نمازم
نمازش اگر نی بسوتیو باشد

ندارم بجز دیدنت آرزوئی
ولی عکس این آرزو تیو باشد

تمیزت غلط کرد در کار دشمن
بدست این چرا بدنکو تیو باشد

زهی عیش اگر گردد آن دیدحاصل
که کس در قفا رو ببو تیو باشد

تواند اگر لاله رنگ تو گشتن
سمن هم تواند که بوتیو باشد

ظهوری خوشت تو به میخواست ساقی
زهی غلغله در گلوتیو باشد

ساقی کجاست کاینه ساغر آورد
وز عکس خویش فصل بهاری بر آورد

در خویشتن نگنجد اگر آرزو بجاست
زین فربهی که زان کمر لاغر آورد

این چشمه‌ایست هست که هر کس سفر کند
مهر من ارمغان همه چشم تر آورد

مرغی که شوق نامه من میشود پرش
باید که هر زمان پر دیگر بر آورد

دردی که پیش تو گویم بصد امید
نشنیده کن مبادا که درد سر آورد

دوش وبری که آب نگردد ز شرم او
مقدور نیست آنکه کست در بر آورد

جاروب جلوگاه تو مژگان تو بست
طاؤس از برای چه بال و پر آورد

راحت یکی ز دشت نشینان طامع است
کی سر بزیر دستی مرهم در آورد

شاید که خوابگاه خیالت شود شبی
چشم تر از حریر نگه بستر آورد

راحت گزین مباش ظهوری چو بی‌رگان
بنگر گی که هر مژه صد نشتر آورد

چه نکهت فراقت به بیقراری چند
بیاد دار که وادی بانتظاری چند

امید هست که گردد نتیجه ظاهر
بوعده گاه کشیدیم انتظاری چند

ز زخم سوخت دلت زود مرهم آوردی
هنوز سینه بداغ تو داشت کاری چند

نشسته مدعیانند بر بین و بیساری
خدایا که بپرهیز از بیساری چند

برای شستن گرد رکاب مے باید
که در عنان تو باشند شکباری چند

گل مشقت راه طلب بفرق شگفت
بجستجوی تو دیدم شکست خواری چند

حریص صیدی و در دام طرّه تو مگر
نماند جای مگر سر دهی شکاری چند

نداشت مشک شمیمی چنان نسیم رساند
نچین نافه تو در چین غنچه ناری چند

عبیر گوشه دامان بیچ چین نشان
نگردد ولی ز خاکساری چند

بسیر دامن صحرا روم ز شهر برون
دلم پرست بگریم مگر کناری چند
چه انتظار که نوروز میکند هر سال
وظیفه دار ازین شاخ گل بهاری چند

بوام عشق ظهوری اگر ضمان خواهند
همان ز خویش کنم وام اعتباری چند

باید که گلے در آب باشد
تا حال کسی خراب باشد
در صید گهی مباش کانجا
کنجشک کم از عقاب باشد
عیب ست که در محلهٔ ما
همسایهٔ دیده خواب باشد
آمد همه برگزیده حسرت
در آرزو انتخاب باشد
از چشمهٔ چشم شوق دهقان ست
ایواے اگر کم آب باشد
حرف همه چیز خوشگوار ست
عیش ست که در ناب باشد
ترسم برد آب روی دریا +
آن موج که در سراب باشد
این دیده ندیدهٔ رنج نیست
بگذار که در نقاب باشد
مهتاب بپیر تو توشب ها
در سایه و آفتاب باشد

آباد بکنج شو ظهوری
بگذار که دل خراب باشد

بگلگشت چمن رفتی چمن سروروان دارد
خجل شد با غبان پنداشت غیش ارغوان دارد
شرابی ریخت در پیمانهٔ دردی کشان ساقی
که در صافی سخن بر سینهٔ پیر مغان دارد
زبیم دردسرگاهی نفس در سینه میدزدم
اگر گل بشنود بلبل هزاران داستان دارد
بآزادی چرا بر خود نبالد سرو در بستان
ز شوق خدمت قد قدوامان بر میان دارد

بمجنون ره نمیگردد غلط کوشوق چابک رو — حدی کن ناقه لیلی مهار ساربان دارد
برسوایان کند تحویل بی اندیشه بنشیند — کسی کز بیم رسوا گشتن راز نهان دارد
مگر در غار تم از کنج کاوی رفته اجمالی — چنین معلوم میگردد مگر صبری گمان دارد
نه مطلوبست از اخوان بجا افتادن یوسف — زلیخا دیده ها بر شاهراه کاروان دارد
سپند از مهر و مه هر روز میسوزند بر طفلی — که از شوخی تمنا های پیر از ما جوان دارد
چه آسودم که ناصح دیدت و انصاف لب بستش — نصیحتهای بیجا کرد چندین ترجمان دارد

ظهوری غالباً سوزت ندارد آنچنان مغزی
بمغزم دود برشد داغ بوی استخوان دارد

کرد باز لعل تو سودائی صبا بازار زد — رنگ و بوی نو بهار آورد و بر گلزار زد
از تماشای تو دزدد دیدهٔ حیرت جلا — عید قربان تو گردید و در دیدار زد
در دهانش تا زبان گردد برای آفرین — قادر اندازیت پیکان جمله بر سوفار زد
بیتو امکان شکیبائی نزند یکان محال — صبر بیگانه زد لافی و دور از کار زد
ابر را سرگشته کردی در هوای خویشتن — هر طرف از قطره تر و بحر را پیکار زد
میرساند مزد مزدوران خود بنای عشق — اجرت اوشهر تش فرهاد اگر بیکار زد
ساقیی دارم که شاخ ارغوان از عکس خویش — بر کشید از ساغر و بر گوشهٔ دستار زد
آفتاب از تیره بختیهای خود گردید داغ — فرعهای کوی او در سایهٔ دیوار زد
غیر یار دل یقین دانم نخواهم داد بار — زد نهال بخت بی برگ من و بر بار زد
از چه می بستیم راه ذکر بت بر برهمن — راست پرسی سبحهٔ ما را رهِ زنار زد

دل بنالهای ظهوری سینه را محتاج دید

گر رسیدش تحفهٔ دردی دمم ایثار زد

لب اگر وقف دعا نتوانکرد — حق دشنام ادا نتوانکرد
نزنار صیقل اگر موج سرشک — دیده را غرق جلا نتوانکرد
خیرگی ها چه تواند کردن — که ازان به بجها نتوان کرد
پنجه را که بخون گشته خضاب — پرده پوشی بحنا نتوان کرد
قیمتی خنجرش آلوده شد است — خون بها زخم بها نتوانکرد
آنچنان نیست که در عرصهٔ سعی — همعنانی بصبا نتوان کرد
هر کرا هست بعالم دردے — جز بدرد تو دوا نتوانکرد
گرمی از شعله توان کرد جدا — داغت از سینه جدا نتوانکرد
پیشت آئینه شود آب ز شرم — سخت روئی همه جا نتوانکرد
تا نه بندد ره و تر شد چشمش — دیده در راه تو پا نتوانکرد
از که باید طلبید تاب وان — جان اگر روی نما نتوانکرد

تا ظهوری نشود کوه تو کاه
شکوهٔ کاه ربا نتوانکرد

غیر را قرمن کجا باشد — زاغ زاغ و همها همها باشد
هم بقاتل رسد بزخم بها — خون ما را اگر بها باشد
شکر لله ازان شکسته نریم — که کسی در شکست ما باشد
تا کے از لرزهٔ جدائیها — بند بند کسے جدا باشد
یار را نیست یاری اغیار — کاش بیگانه آشنا باشد

می پسندد او نمازی را / گر تماشای او قضا باشد
خیره با دیده سینه داغش / خیر باشد چنین کجا باشد
ساقیا ما چو باده پالاید / دوش نرهاد بی ردا باشد

بر ظهوری حرام نالیدن
درد اگر چشم بر دوا باشد

حسن جز این روی قبلگاه ندارد / عشق جز این آستان پناه ندارد
یوسف نخجش باوج تخت نیاید / درزد قنست هر که دل بچاه ندارد
گشته ز قربانیان خناهمه خاکش / عشق چو کویتو عیدگاه ندارد
حسن گشت از نصاب باده فروتر / حق نگاهم رخت نگاه ندارد
داد بباد آب خویش گوهر تابش / شه که ز خاک رهت کلاه ندارد
سایهٔ او روز را لقبه برآورد / هیچکس این طرّه سیاه ندارد
جلوه گهش صبح و شام گوشهٔ ماهست / چرخ بداند که مهر و ماه ندارد
سینه بداغ دگر نگشت مشرف / دعوی خون گریهش گواه ندارد
موج و خذوف الخذر که عیب شمرد / شکر که در سینه کینه راه ندارد
وای اگر جان ببال مرگ نپرّد / در خطر انکو خطر پناه ندارد

چند ظهوری ز شرم عفو گدازد
طرفه گریزیست هم از گناه ندارد

در دل عاشق فراغ راه ندارد / دارد اگر راه دستگاه ندارد
بادیش زینج و بن سینه در و دن / آه که ناموس غم نگاه ندارد

گریه بر هی کرده سر بدیده نبازم
وای نفس آه سر براه ندارد

کاهش ازین بیشتر کسی نشنیده ست
پیکرم از سایه تکیه گاه ندارد

سینه ز تاب جگر گداخت نفس را
سوخته بر خود دلش که آه ندارد

کج ننشیند که نیست راست غرورش
هر که چنین تمکن کج کلاه ندارد

تازه بهاری بصد هزار طراوت
هیچ غمم تشنه لب گیاه ندارد

تا بشب آرند روز وعدهٔ اورا
آنقدر ایام سال و ماه ندارد

شکر دمادم ببرد زهر بگستن
شکر که بیداد گاه گاه ندارد

گوش بحرفی از و شدست موظف
دیده ولی راتب نگاه ندارد

عذر تبر از گناه مثل شده آری
جرم به از عفو عذر خواه ندارد

هست تو آسخنان امید ظهوری
کس چو ظهوری امید گاه ندارد

دل شده والهٔ دکن ترک دکن نمیکند
قبله اگر شود وطن رو بوطن نمیکند

جور کشد گر از بدن بهر فتیله پیرهن
چشم بداغ دیگران سینهٔ من نمیکند

شحنهٔ عشق او همه پردهٔ پردگی درد
طرفه که پرده پوشئ هم به کفن نمیکند

بازو هیم دیدها گرچه نمیکند نگه
بهن کنیم گوشها گرچه سخن نمیکند

حکم سر شک از غمش نیست هم انچنین روان
داغ برات اگر کند سینه که تن نمیکند

عرصه باغ و بوستان نیست شگفته انچنان
غیر هوای کوی او سینه چمن نمیکند

مژده که برد داغ دل بوی شکست میخورد
از غم زلف عنبرین منع شکن نمیکند

دست دراز نیستم زیر بنال آه زد
شکوه کاو کاو یم سیب ذقن نمیکند

حرف شماره نامه بازگو کدام بود ✦ بی گل رخش صبا مغز سخن نمیکند
گر می شنود از دهان ساخته گر مخون مرا ✦ آنچه بروح میکند روح بتن نمیکند

حسرت بوسه کی کشد رخت ظهوری از لبت
تا هوس تو غارت گنج دهن نمیکند

سینه بی پرتو داغی بصفائی نرسد ✦ دیده بی صیقل اشکی بجلائی نرسد
خبر از دیده مجنونیست اگر وقف غمی ✦ سروری نیست دران سر که بپائی نرسد
غنچگی از دل پیکانی من پر نزند ✦ تا زباد پر پیرت بهوائی نرسد
مهر بر ناز میندار بیکباره چنین ✦ که بدشنام تو یکبار دعائی برسد
دل صد پاره من بوته پیکان گهریست ✦ شست بیداد مرنجاد خطائی نرسد
نی خدایین کند آباد و نه کشور معمور ✦ بادشاهی که بتاراج گدائی نرسد
قیمتی تیغ تو انداخته بر دل عکسے ✦ وای بر خونم اگر زو به بهائی نرسد
مه و خورشید سر افرازی دیگر دارند ✦ سجده بای تو بهر ناصیه سائی نرسد
ناله پیچید زبس بر دل تنگم بر هم ✦ شد گره آه اگر عقد کشائی نرسد
ناله پائی بزمین گر کشد از ضعف چه غم ✦ نیست ازان دست فغانم که بجائی نرسد

صیقلے کرد ظهوری دلی از پرتو زهد
گر بآئینه او زنگ ریائی نرسد

راه صعب ست مگر راهبری برخیزد ✦ خضر خوبست ولیکن دگری برخیزد
کوه غم بر کمر آن طور نمیباید رفت ✦ که براه قدم از کس اثری برخیزد
کرده هر نعمت دیبک گوشه نهایست نقاب ✦ دیده بر راه مگر دیده وری برخیزد

غنچه را مادهٔ تشنگی زول مستور است / میل دارد چو صبا پرده دری برخیزد
میشود تیز نظر مردم بنظارهٔ تیغ / پیش روئی جگرانرا سپری برخیزد
گریهٔ قیمتی کرده نخسپ و عده بچشم / چشمه دریا شده شاید گهری برخیزد
تخم سازند ازان خرمن خورشید نهند / اگر از آتش حسنش شرری برخیزد
جسته تا برق نخسپش تل شده خاکستر دل / بیم آنست که دود جگری برخیزد
با میدی که زبندش بکشادی برنبد / هر قدم در رهش آزادتری برخیزد
هست دریا کی دریا نظری چشم مرا / چه عجب گر تماشا نظری برخیزد
شاهد آرای شه آرایش خود گر خواهد / هر طرف چون سحر آئینه گری برخیزد

گر ظهوری ست بسجده طلب خشک لبی / شرط انیست که با چشم تری برخیزد

گاهی از نخل امیدم ثمری برخیزد / که زهر برگ بقصدش تبری برخیزد
قاصدی را که بکف نامهٔ مشتاقانست / باید از هر بن مو بال و پری برخیزد
در رهش خصت شبگیر سیه روئی راست / که بهر گام زراهش سحری برخیزد
کرده ام همچو متاع خرد و صبر و شکیب / که بگیرد آورایش عشوه گری برخیزد
دهنی نیست باین تنگی و این شیرینی / که بهر حرفش تنگ شکری برخیزد
چقدر گریک ثمرگان تو قربان دارد / رگ کندی ست اگر نیشتری برخیزد
خاکساران ترا پایه ز سنگست بلند / وای من گر ز سن افتاده تری برخیزد
به ثنا گستری خان بنشینم دیگر / نیست معلوم که چون او دگری برخیزد
بدارش رسد از خانجهان شاه نواز / هر کجا صاحب فضل و هنری برخیزد

گل اورا ظهوری بمراد شش نگفت
با حریفان بصبوحی سحری برخیزد

شکر رخسار تو آئینه شگون می آید
که ز نشیمنش همه خورشید برون می آید

تیغ از رحم نراندی رهمین حرص نگشت
بر تو در حشر همان عوی خون می آید

گل خار رهت از تربت من خواهد رست
کی نگاه دیدنم از پای برون می آید

التفاتیست که با کوه کنم می سنجم
کوه پا سنگ بهین تا که فزون می آید

شاد بودم که شبم بود بمو تیو شبیه
بخت زودی نه دو روزم شبه گون می آید

میتوان گفت که می آید از افلاک سکون
نتوان گفت ز افلاس سکون می آید

چه عجب گر بهم هر قدمی کند چیپ
هر چه گویند ازین بخت نگون می آید

خشک لب جله بیک قطره عوی شستند
دیده تر بسر گریه کنون می آید

صد تعلق تبو هر طره خونم دارد
خون من نیست که از زخم برون می آید

فصل صحراست بانداز بمانگیخته نم
چند روزست که هر روز جنون می آید

گرم مداحی دارای دکن هر که نشد
لفظش افسرده و معنیش زبون می آید

تا ظهوری خجل از چاره گریها نشود
درد من گاه بپیرایی فسون می آید

تا خیالش بدل از نار درون می آید
جان حسرت زده صد بار برون می آید

انچه مه را بجلا کم ز شما میگوید
پرده برداشته از عهده برون می آید

بگلستان بقا مژده سیرابی ده
غمزه اش رشته بکف تشنه بخون می آید

عید ما این همه فرمان که بقربانگه او
خال خون برزده بر رخ بشگون می آید

من و این حوصله از خویش برون چون نروم
در فرو میکند او خود چه درون می آید

مدعی دعوی رجحان کند و میرسدش
غالباً در کی از خویش فزون می آید

بحث عشقت خرد بیهده دارد خامی
میشود سنجیده بتصدیق جنون می آید

چند روزست که بر بستر هجرم عجب ست
که ببرسیدن من هجر کنون می آید

مدحت حضرت خان حرز سخن سازان ست
به ثنایش سخن از سهو مصون می آید

دوش گفتم که ظهوری ز تو در قهرم من
معنی لطف ازین لفظ برون می آید

قدر رو زان رهت ریگ بگوهر ندهند
خار خشک در و دستش بگل تر ندهند

گشته بزمت شان فرض مراعات رفیق
خضر افتد بقضا پای ازان سر ندهند

نتوان سیر گلستان شهادت کردن
فرق را تا بگل زخم تو زیور ندهند

مصریان چون شیرانند بگس با دل تنگ
زهر نوشان تو گر کام بشکر ندهند

تا شای چراغان فلک دل نکشد
گر ز رو تیره چراغی بهر اختر ندهند

هر زبان آید و در آتش حسرت افتد
هر دم از شعله به پروانه چرا پر ندهند

بوسه گرچه بجانی دهد آما مدهد
عقل و هوش و دل و دین تا همه یکسر ندهند

گر سجده ندکریمان چه توان رو نتوان
لیک جز هیچ بدرویش تو انگر ندهند

تا بدل ریشه مهر شه نورس ندود
از کهن نخل هوس کام بنو برندهند

گرچه افتاده ظهوری ندهد دست بکس
در طلب گر شدگان زحمت رهبر ندهند

تلخی هجر ترا خامه اگر بنویسد
زهر از نامه تراود چو شکر بنویسد

خود گرفتم که زبان دگرش رام تو نیست
بیش ازانست حکایت چقدر بنویسید

شرح غم رنگین مرا میخواهد
برگ کاهیم از خون جگر بنویسید

گر شود چون خ کبوتر نتواند بردن
نامه را که شب من بسحر بنویسید

خبر خواب ز بیداری او پاییستی
یوسف افسانه خود را به پدر بنویسید

بند بر جامه کوتاه زبانیست دراز
سیم ساق کسی این پند بزر بنویسید

گر نخواهد که شود نامه زنامم رسوا
میتواند که بعنوان دگر بنویسید

خشک شد دجله ز بس قطره چکاندم بدوات
خامه تا کی سخن دیده تر بنویسید

حجت جور که ده شده ای کاش قضا
بر سرم انچه رقم کرده بسر بنویسید

آه عاشق شب هجران تو آنشعله کشید
که غم خویش بمهتاب شرر بنویسید

عهد دفع خطر تیغ نویسند همه
کشته تیغ تو در دفع خطر بنویسید

نامه بی خاتم ماندست ظهوری کس نیست
که تواند دو سه سطری باثر بنویسید

جدا زان شوخ محبوبی چه میکرد
نبازم شرم محبوبی چه میکرد

اگر در باغ خود میداشت رضوان
چنین شاخ گلی طوبی چه میکرد

اگر عقل از هنرمندی بعشقت
نمی آمد بمحبوبی چه میکرد

بوام دیده تا کردن فرو رفت
نمیدیدش اگر خوبی چه میکرد

گر از دستک زنهای غمش آه
نیفتادی بپاکوبی چه میکرد

از و گر دوری افتاد یوسف
بمحنتهای یعقوبی چه میکرد

اگر گلزار خود را غنچه میخواست
ز هر بد کیش مکتوبی چه میکرد

ظهوری را نکرد از وعده ممنون
دلم با صبر ایوبی چه میکرد

خط طرف عاشق آرمیده شود
اگر آسودگی رمیده شود

هیچ عدلی ازین فروتر نیست
که اسیری ستم رسیده شود

بگریبان دری برآوردست
سینه تا جیب اگر دریده شود

سخت سختِ جگر اگر نکند
لب لعلی کجا مکیده شود

اگر از خویش دامنی بکشند
گوشه دامنی کشیده شود

راز عریانست آه و ناله کجاست
تا رو پودی بگرد تنیده شود

وه چه نشنیدنی چه در کارست
همه باید که ناشنیده شود

طعن نادیدگی بلاست بلا
وای اگر دیدنی ندیده شود

سرو را نیست رخصت پابوس
ورنه چون شاخ گل خمیده شود

آنچنان تیغ رشک تیز مکن
که رگِ دوستی بریده شود

نمدهد تن بمرهمی رسمی
سینه کز داغ برگزیده شود

در تماشا گهش ظهوری را
هر بُن مو هزار دیده شود

روبروی سپه عشق خرد چون گردد
عشق در روز بازار شب خون گردد

تا رچنگ ست رگم در بدن از زخمهٔ درد
میتوان ناله چنان کرد که قانون گردد

کرده زخمم پس سر آزدی مرهم را
حیف دردست که افیونی افیون گردد

سعی فرمای که سیماب شوی در تف شوق
که اگر کشته شوی قدر تو افزون گردد

میکند زلف سیاه تو مرا نامه سپید
سر خورد آنکه بشمشیر تو در خون گردد

سینه گر منّت داغ تو کشد نیست عجب
ای خوش آن سینه که گردد داغ تو ممنون گردد

سرو شمشاد شود در چمن آزرویم
آه از حسرت قد تو چه موزون گردد

عاشق پرورش پرد گیانست غمت
نیست لیلی که بصد کاهش مجنون گردد

بهر همسایه ظهوری ست دل و دین بر کف
نرسد هر که بسودای تو مغبون گردد

دوشش دل آه بیحجاب نکرد
نامه سیاه تاب نکرد

عشق او هیچ خواری نگذاشت
که بعزّت همین حساب نکرد

عارضش آنچه با شقایق کرد
در نفس با بنفشه ناب نکرد

که ازان چشم مست راند سخن
که نفس در گلو شراب نکرد

تا قیامت به ننگ معموریست
خانمانی که او خراب نکرد

خم ابروی حور آورند
شهسوار منش رکاب نکرد

تحفه دهنش سحاب از شرم
پاکی دامن حباب نکرد

سایه را آفتاب در قدمش
دید و شکس چها کباب نکرد

روشنی کرده خیره چشم مرا
ذرّه کوکه آفتاب نکرد

ماند در پایه جاده کسی
که سکون خود اضطراب نکرد

خواند دل صد فسانه حسرت
لیک یک آرزو بجواب نکرد

تا ظهوری نشد فرشته خصال
سگ او ترک اجتناب نکرد

دل سر سینه فگاری دارد ضربتی دارد و کاری دارد
چون کنم گریه سپهر از انجم سبحهٔ اشک شماری دارد
خار و خس سنبل و ریحان کسے کز رخش دیده بهاری دارد
کو سواری که خم فتراکش حلقه از چشم شکاری دارد
شکر کافتاد به تیغی سر و کار که سر کارگذاری دارد
گشته از آفت مرهم ایمن سینه را داغ حصاری دارد
صبح کز جیب برآرد خورشید منصب آئنه داری دارد
جگرم داغ ترا دیده امین هوس سینه سپاری دارد

بر ظهوری ست مرا رشک که عشق
کار با مردم کارے دارد

گر بچشم مهر و مه گاهی غباری میرسد باد طالع بر غبار رهگذاری میرسد
برنده انگیزد بدعوی چرخ رخش ماه را آفتابش کی بگرد شهسواری میرسد
فتنهٔ ایام شاهان طوائف دیده ام شهر دل می بندم آئین شهریاری میرسد
در دم تیغ ستم کو نازنین صیاد من زخم فربه جمع کن لاغر شکاری میرسد
درد و غم از فکر تشریف اثر غافل نشید نالهٔ پودی رشته ست از آه تاری میرسد
گویدش دستم بگل در بوستان عافیت در بیابان بلا پایم بخاری میرسد
راه گردانیده باز از تو تیا بنیائیم دیده را کحلی ز خاک رهگذاری میرسد
آه گرمم می فشاند هر کجا تخم شرر از نم خونناب داغم برق زاری میرسد
گریه میسازم حنائی زانکه میدانم باین عاقبت کار من از دست نگاری میرسد

بی نصیبان بهره دارند از بی بهرگی — آرزو را حسرت بوس و کناری میرسد
میرود از تار ظلم ناشنیدن بر نفس — بعد صد زحمت بهم گر ناله واری میرسد
چون چنار از جلوه شمشاد قدش سرو را — در گریبان پاره کردن دستیاری میرسد

دیده ام سیراب میدارد ظهوری گریه را
سینه را هم حرف آه شعله واری میرسد

درد با جانم در قرب جواری میزند — دل باخراج اثر از ناله خاری میزند
در گدازم عشق شاید سکه بر نامم زند — عقل خمّار است نقد کم عیاری میزند
ماهی تفتیده جانی می فتد در تابه — آتش من در سمندر گر شراری میزند
گوش کو بر ناشنیدن زان که مضمونش مگر — صبر فرماسخت حرف ناگواری میزند
صاف می در جوش گل در روی خمارم راگداخت — بر مس خاشاکم اکسیر بهاری میزند
همدم مانیست گو از همدمان خضر باش — در طلب هر کس دمی از چشمه ساری میزند
میشود گاهی جرس افسانه خوان ساربان — جذبه آشفتگان راه مهاری میزند
رشک طوفان کرد شور قلزم اشکم نشست — کشتی چشم ست گردابی کناری میزند
روز و شب در پاس دل با آنکه میکوشم سجان — شاه دزد زلفش آخر شاهکاری میزند
گاه از بس گرمخوئی تن به تب درمیدهد — مالبش تبخاله حرف داغداری میزند
عید را خوش کرده رنگین بیضه بازیهای او — از صف دلهای جان بازان قطاری میزند

میرسد دعوی دارائی ظهوری عشق را
از برای غیرت منصور داری میزند

بصارت تو مبادا این ستم روا دارد — حباب پاکی چشم ترم کجا دارد

دلم که خورده سویدا فشار تنگی او
برای داغ تو صد سینه وارجا دارد

رسید قوت ضعف فتاده تو بآن
کز آه خیمهٔ افلاک را بپا دارد

چه عقده ها که تغافل بکار ما افگنده است
ازین چه سود که مژگان گره بکشا دارد

بجز برو نشنیدم بعجز خویش از تو
زهی مروت وانصاف یک بیا دارد

مرا که گفت که دکان عشق بگشایم
دران دیار که جنس هوس بها دارد

عجب اگر بجواب سوال رنجه شود
لبی که منت دشنام بر دعا دارد

غرض ز عشق همین بست کز غرض ببرند
بمدعا نرسد هر که مدعا دارد

شگفته روی تر از گل بهر جنس و خاریم
بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد

گرانی غم فرهاد را شنیده مگر
کمر شکستگی کوه در صدا دارد

غبار باد تن خاکیم دران کوئی
که استخوان سگان زاغ را جا دارد

دروغهای ظهوری چه راست مانندست
لبش به تند زبانی در افترا دارد

هر که جز یادش بدل جا میدهد
خاطر خود را بغما میدهد

دیدهٔ حیرت ازو دارد جلا
لطف بین مزد تماشا میدهد

در دلم آورده تنگی را به تنگ
از بزرگی خویش را جا میدهد

هر قدر عشاق در صبر و شکیب
میکند اسراف مجرا میدهد

هست امروزش ز فردا دور تر
وعدهٔ امروز فردا میدهد

منت من گر روا کنم از بوسه خویش
میرسد جان بر لبم تا میدهد

یک ختن مشک آنکه خواهد سود خویش
مغز از زلفش بسودا میدهد

سدره در پستی ست از بالای او — واعظش بیهوده بالا میدهد
هر کرا میخواهد از صافی دلان — داغهای سینه بالا میدهد
توبه در مستی ز مستی کرده ام — مفتی مستان چه فتوا میدهد
بهره از فقر زبی نیستش — هر که شال خود بدیبا میدهد

گرچه از گفتن ظهوری بسته لب
در خموشی داد غوغا میدهد

دل رانکند داغ غمت پی سپر خود — کز بی جگری کرده جگر را سپر خود
صد خلد بیک مژه هر گوشه نگارم — چون سرخط رو تو نهم در نظر خود
بر چهره فلک اشک فشاند ز کواکب — در شام فراقت بوداع سحر خود
بر بوتیو پوئیدن این راه عجب نیست — دارم چو صبا توشه کشی در سفر خود
ترسم که ز میخانه بمسجد رهم افتد — ساقی مگذارم بسر خود بسر خود
در چاشنی تلخی خوبان شده ام محو — حلوای و نگس رائی شهد و شکر خود
در عشق چه بی بهره چه قدر است قرابت — دیدی که چها دید پدر از پسر خود
در کوچه عشقت شدم آماج عیاری — کز داغ زدم سکه بنام جگر خود
بر من فلک آن بیشتر انگیخت که بینید — روز و شب هجران تو روی سحر خود

گویند که از چشم تو افتاد ظهوری
باور نکنم تا نه فتم از نظر خود

یادی ز عاشقان خرابش نمیدهند — تعمیر بالس انیکه عذابش نمیدهند
آن کز شمیم جیب تو گردد شمامه مغز — احباب در دسر بگلابش نمیدهند

با آفتاب من فتد از پرده چون مدد
مه کز فروغ خویش نقابش نمیدهند

لب تر نمیکند بشراب آن فرشته خو
تا از دل برشته کبابش نمیدهند

در شهر و کو فسانه به بیدار بختی اند
آشفتگان که زحمت خوابش نمیدهند

خونناب دل مباد زر لفش فرو چکد
مشاطگان برای چه تابش نمیدهند

پاسخت کرده ام نتوان زود درگذشت
بیچاره سائلی که جوابش نمیدهند

خورشید و ماه شاهسواران نمیشوند
تا بوسه بر عنان و رکابش نمیدهند

ذوقی چنان نمیکند از سینه تفتگی
لب تشنه که سر بسرابش نمیدهند

از عمر خود بگیر سنه چشمیست خواجه سیر
حرصش در آب زنده و آبش نمیدهند

آبی زند زباده ظهوری در آتشش
سرمست تر شود چو شرابش نمیدهند

مه پیش رخ تو روی دارد
دستی زکلف بروی دارد

گلبن که کشاده است کفها
در یوزهٔ رنگ و بوی دارد

گردش شده آبروی خورشید
اینخاک کدام کوی دارد

گل شبنمی غبار آن کوست
انیست که آبروی دارد

خوش تازه شد آن نهال دلجوی
آب مژه ام بجوی دارد

از دیدهٔ اشکبار رویم
پیرایهٔ شست و شوی دارد

گل گوش کشاده سوی بلبل
سرمایهٔ گفتگوی دارد

سالک بجگر خوریست قانع
زادِ رهِ جستجوی دارد

خرمن نبهد ز خوشهٔ برق
هرکس بت شعله خوی دارد

از ناله چو نال شد ظهوری
از موی به تنی چو موی دارد

چو پای انداز خواهی سر چه باشد
اگر خفتان دهی شکر چه باشد

اگر سنگ سر کوی تو بالین
بنا شد راحت بستر چه باشد

ازین طرفی که مستان تو دارند
اگر گردون شود ساغر چه باشد

ظفر از تیغه تا زمهای دردت
دوا با یک جهان لشکر چه باشد

کند رنگین قیامت را شهیدت
جز این سرمایه محشر چه باشد

چو مژگانت به نشتر کاری آید
جگرکاوی دین خنجر چه باشد

دهان سرچرف دیارای سخن نی
زبان بندیست این دیگر چه باشد

شرار آتش هجرم جگر سوخت
سر شکم تفته شد اخگر چه باشد

جهانی در تلاش آبرویند
ضروری تر ز چشم تر چه باشد

سخن در خنده شکر لبانت
ز شور گریه شیرین تر چه باشد

دران شهری که باشد درد کمیر
ظهوری قدر افسونگر چه باشد

بهارست از هوای سرو قمری در خروش آمد
دو بیتی خواند در نوروز بلبل گل بجوش آمد

چو ساغر مانده لبها باز مستانرا بیا ساقی
نشانست این بکن بخشت سر خم می بجوش آمد

نکردی چهره گر شیرازه باغم میشود شیرک
ندیدش ملامت گر نکردندش زبان کوته

نصیبم از نهیمه سختی رنجت مست کوش آمد
کسی کی کرد در هجران علاج خود به بیهوشی

نبرمش صبر فرمانست حراف خموش آمد
اجل گردید عاجز از علاجش چون بهوش آمد

بسان مار بر خویش از غم ضحاک پیچیدم
حکایتهای اهل پند هرگاهم بگوش آمد

ز خود در امبس کن خرج گر از مایه دارانی
بلاها بر سر گندم نمای جو فروش آمد

منم در دانه پاشی سنجیهای دق برچیدم
که از صید هوسها خرقه دام خرقه پوش آمد

بزهر چشم قهرش داده آبی نوک مژگانرا
ظهوری چون نباشد محو لذت نیش نوش آمد

ز مه بام کسی پروانه دارد
که شمعی چون تو در کاشانه دارد

مسلم بر فراقت پنجه گیری
که دست خارها بر شانه دارد

ز رود چون حروف از زنجیر مویت
سخن دیوانه بر فرزانه دارد

چه خوش تیزست تیغ شعله شمع
فنائی چون پر پروانه دارد

نمیباشد به از اندوه گنجی
دلم آبادئ ویرانه دارد

کلید خندهٔ شادیست مژگان
که از اشک غمت دندانه دارد

برایم بسته است افسانهٔ عشق
که بختم را بخواب افسانه دارد

دهد در قطره سر دریای مستی
شراب ما که خُم پیمانه دارد

از و چشمی ندارند آشنایان
که چشمی از نگه بیگانه دارد

پری صیدست تا پر میکشاید
ز خالش دام زلفش دانه دارد

همان عشق از ظهوری میتراود
به پیری گریهٔ طفلانه دارد

خواری گریه ام از شوق بآن عزت شد
که یکی اشک بصد گنج گهر قیمت شد

پایه بالا تر از انی بنگر پایهٔ خویش
عرش فرش درت از کوتهی همت شد

مرکز دائره سینهٔ من کوه غم ست
عجبی نیست اگر مرجع هر عشرت شد

انتظار یکه شود تکیه گه وعده کجاست
اینچنین خون دلم از وعدهٔ بی مدت شد

چند در هجر توان زیست بامید وصال
آرزو با همه در سینهٔ من حسرت شد

رحم بر معذرتت داشت بنود این تو چشم
عاقبت آنهمه بیداد تو بی منت شد

نسبتی بود ازین پیش بخوبان مه را
سوخت بیچاره کنون بهر چه بی نسبت شد

بود مرگان ظهوری تبر اوش انقسیم
در ازل گریه چو بر ما تمیان قسمت شد

با که زد هجرت دمی کز عمر بیزارش نکرد
سینهٔ کو کز خراشش کینه افگارش نکرد

گریه ام رنگین شد اما نیست این مطبوع ما
دیدهٔ نبا که حیا نت جگر بارش نکرد

یاد دادی تا بر همن را صنم دلبستگی
از خم موی تو تاری زیب زنارش نکرد

کرده ام افسانه خوانیهای خواب بخت خویش
کرده است ایام ممنونم که بیدارش نکرد

یار را باید بر آوردن بزنگ خویشتن
نیست چندان رشک بر اغیار اغیارش نکرد

سنگدل پرویز مسکین کوهکن را سخت کشت
بیوفا شیرین نگاهی تلخ در کارش نکرد

رندنی آورده زاهد عاقبت یادش بخیر
پیر دیرش دید و صحبت داشت انکارش نکرد

بهره مند آنکس که گاهی از زر خسرش گرفت
بی نصیب از رحمت آنکو خوبازارش نکرد

هر کجا بوی سمن زار گریبانش گرفت
باغبان از شرم یاد نسترن زارش نکرد

بهر اصلاح ظهوری تیشه گو بردار عشق
عقل عمری رنده کاری کرد و هموارش نکرد

پیش خدنگت از دل پیران نشان بماند
وز قامت تو قد خمان کمان بماند

تنها نه صبر من ز تو پاکرد در رکاب
بنما بمن کسی که بدستش عنان بماند

کردیم قطع زود سخنهای دیگران
حرف تو جوهرست بتیغ زبان بماند

در زرنگاه غمزه ات آسوده خاطرم
از فکر اینکه زخم دگر در سنان بماند

شاید که لاله داشته باشد ز شاخ رنگ
داغی که از تو بر جگر ارغوان بماند

در باغ دوش حرف زبان تو میگذشت
تعریف غنچه در دهن باغبان بماند

کم مایه بود غیر ز سودائیان نشد
یک غم نماند سودش من و صد زیان بماند

امید وصل پروری از خوان وصل بود
در سینه هوس خلش استخوان بماند

واژونه طالعیم بمهر آن ثبات ما
وا دا این اثر که باد گران مهربان بماند

دل بود ضامن دو جهان شور بیخودی
در رهن لطف نیم نگاه نهان بماند

خوبیست دولتی که دوامش بمیست
ای عشق مژده حسن درین خاکدان بماند

غیر از کسی مجوکه کند دعوی توان
غیری کند ظهوری ازو ناتوان بماند

شدم سرگشته تا کی غیر از برگام اندازد
ازان ابروگره بیرون برد در کام اندازد

دلم گر دیده نازک شیشه دارم باز میلرزم
که ره بر سنگ لاخ بخت نامهوارم اندازد

بزیر سر نهد از موجه بالین در دل دریا
اگر خواهی گذر بر چشم جیحون بارم اندازد

بحسن خانگی بردم پناه از بیم رسوائی
چه دانستم چنین در کوچه و بازارم اندازد

سخن بیهوده در کام و زبان بر یکدگر چیدم
نشد رفدی که روزی گوش بر گفتارم اندازد

ز تاب آفتاب محشرش مشیوم ضامن
بکویش گر کسی در سایه دیوارم اندازد

بناشد لذتی در شور بختی زندگانی را
که مهروئی نمک بر سینه افگارم اندازد

بهر جور و جفا اقرار کردم در وفاداری
ولی از رشک میترسم که در انکارم اندازد

زهی بخت نگون من نمیگردد باین راضی
که در چاه بلا هر ساعتی صد بارم اندازد

تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز پنداری
خود را عشق نگذارد که در پندارم اندازد

چنین کز عشوهٔ ساقی ز استغفار اقدام
عجب کز گفتهٔ واعظ ز استغفارم اندازد

ظهوری یار خود زار بی تمیزی میشود ملزم
بعلم عشق اگر در بحث با اغیارم اندازد

تا عیاری نشوی جان تن آتش باشد
سکه از قست اگر نقد تو مبنیش باشد

شعله هر پنجه نیارد بگریبان گیری
که بزر آهن این طایفه روکش باشد

سختی گر کند ایام علاجش زمیست
میتوان کرد که هر ناخوشی خوش باشد

شال پوشان پی هر دشی خوبان گیرند
که نمودی دگر از جامهٔ زرکش باشد

چارهٔ زود ضرورست گسستن دارد
اینچنین ربط نفس گر بکشاکش باشد

دیده ام شاهسواری که بجولانگاهش
قسم جبهه بنقش سم ابرش باشد

اینچنین ساقی اگر عزت زاهد دارد
گر نگ او عجبی نیست که لبنیش باشد

منصبی داده بآن طره کند معزولش
گر نه بیند که دل خلق مشوش باشد

خوی در آرایش آن عارض مهوش باشد
که شنیدی آب فروزنده آتش باشد

هوس خال و خطی ساده دلانرا زده ره
بایدا روانع الف سینه منقش باشد

خویش را دل بدم گوره اندوه کشید
غش شادی کنم آن لحظه که بنیش باشد

بخت شوم چه تمنای خوشی نخنه کجاست
خوان وصلی که بمان بوسه نمکپش باشد

شیخ بر بسیر و پایان تو رشکے دارد
چند بیفایده حمال کش و فش باشد

سر تصدیق بهر حرف تو چون جنبانم
مدعی را بطلب تا بزاخش باشد

سخن گرمی خوی تو گرافسانه کند
خواب را بستر و بالین همه آتش باشد

سرکشان در پی فتراک تو دارند سری
عجبی نیست اگر رخش تو سرکش باشد

چون ظهوری نتوان از سر سر زود گذشت
هر گرا هست باین کار سری خوش باشد

نتوان گفت ز خوبان دگری میباشد
هم تو ئی از تو اگر خوبتری میباشد

کامم از زهر تو در تلخی ناکامی باد
گر بدانم که بعالم شکری میباشد

تیغ کشتن زمن و تیغ کشیدن از تو
از جگر بیجگران را سپری میباشد

گفته باشد بسر زلف تو باد احوالم
از پریشانیم او را خبری میباشد

کردم آخر نفس اول دشنام نشد
غلطست انکه دعا را اثری میباشد

خشکی گشته من میبرد شش بسر زخم
ابر اگاهی اگر چشم تری میباشد

تا شود محنت حسرت زدگان روشن تر
هر یکی شب غم را سحری میباشد

کم نگاهیش فزون باد که مغرور ترا
با اسیران تغافل نظری میباشد

ارمغان نقل پی سبحه زهاد آرم
از خرابات بمسجد سفری میباشد

باید از خویش در ستانه شکستی خوردن
ظفری نیست جز این گر ظفری میباشد

ابره نقد گرافتد بکفت قدر بدان
بهتر از اطلس موج آستری میباشد

میبرد آرزوی چند ظهوری که مپرس
گشت ظاهر که زمن عاقلتری میباشد

عشق اسباب تعلق چو بیغما ببرد
خرقهٔ شیخ حرم دختر ترسا ببرد

عشق بیباک تبان تا چه کند با دگران
عشق یوسف که چنان عزت زلیخا ببرد

کام آنجا که کند چاشنی تلخی عشق
زهر حسرت گرو از شهد تمنا ببرد

عشوه‌ای نرگسش از عشوهٔ پنهان دارد
حکم نازیست که دلها همه یکسو ببرد

در تن مرده بدشنام کشد جان عجب
که لبش رونق اعجاز مسیحا ببرد

ای خوش آنداغ که کند داخل محبت خویش
تن داغی همه دل گشت که عذرا ببرد

نقش این کارگه روزگار آن نیست
که درین راه کسی نقش کف پا ببرد

ناله تیز زبان تر ز فغان میخواهم
که بدرد تو سلام نفس ما ببرد

خبری نیست که از درد ظهوری چه کشید
میرود بیخبری هاش بهر جا ببرد

کیست ما را که پیاپی ز برما ببرد
هم مگر بیکسی ما خبر ما ببرد

آنکه خود را نشمارد ز سیه روزی نیش
شام خود را بحساب سحر ما ببرد

لوح خاطر ز جهالت نه نگارستانیست
که اجل نقش ترا از نظر ما ببرد

نیشتر را کف پا برگ سمن میداند
خصم خاشاک خود از ریگ هدیا ببرد

عیشها را همه از نقص غم آرد بیرون
خشکی از خنده مگر چشم ترما ببرد

دل که خواهد برسدش تا رگ راحت بفلک
پشتهٔ داغ بدوش جگر ما ببرد

گریهٔ قیمتی گر ز سانیم بیع
زود خاک خذف آب گهر ما ببرد

ساقی آن باده سرجوش ز میخانه کجاست
دو سه جامی که همه شور و شر ما ببرد

ساغرهای جنونش نکند تنبیهی
خود این خیرگی خود ز سر ما ببرد

ندیدی گشت غم عشق ظهوری هرجا
عرض هر عیب بعرض هنرش پا ببرد

تحفه ریگ حرم بادیه پیما نبرد
گر کف گوهری از آبله پا نبرد

انیمه صلب شد از ورع و زهد چه ذوق
عشوه ساقی اگر بال و پر از جا نبرد

طاقت صبر دل و دین همه در هم پیوند
مژده ما را که بت ما دل تنها نبرد

بهتر آنست که پا از سر مطلب نهد
در طلب گرچه که سالک گرو از ما نبرد

لب درانداز فغانست می میزدرم
ناله را درد اگر بر سر غوغا نبرد

چشمک عشوه اگر دل ندهد عاشق را
بر سر وعده وفا را تقاضا نبرد

تب عشق تو طبیب است مشخص گردید
هیچکس نبض به تشخیص مسیحا نبرد

غیر تشویش نکندست چنان مغز شناس
با صبا گوی که بوی تو بهر جا نبرد

باد از ذکر میت کام ظهوری محتاج
نقل مجلس اگر از سبحه تقوی نبرد

چو گل شگفته و گرد دل هوای باغ که دارد
سری بپای جنون برده جوش داغ که دارد

بعطر صدارم آگنده مغز هر خس و خاری
صبا گذار ندانم بباغ و راغ که دارد

بسوخت ظلمت شب روز با تمام یکی شد
نگاه شعله این نور از چراغ که دارد

ز شور گریه در آنم که ابر اشک که ریزد
ز تاب سینه کبابم که لاله داغ که دارد

کمند گشتگان دره تو را هبر انم
لب هزار زبان خضر در سراغ که دارد

صراحی که بگردن کشی ست شیره ندانم
هزار عکس مستی دل از ایاغ که دارد

چه بیخودی و جنون گر تو نیست سود ظهوری

چنین معامله آن تره باد دماغ که دارد

آن را که قبول عشق رو کرد — هر کار که نیک کرد بد کرد
با خسته دلان بمحشر آید — مشتاق که خواب در لحد کرد
جانی که سرور دل ندانست — بس نوحه که بر سر جسد کرد
از روز ازل غنچهٔ مرا عشق — پیرایهٔ عشرت ابد کرد
طبلی بگلیم فقر در کش — کاقبال کلاه ازین نمد کرد
با ناله بهم نداشت پیوند — درد دل بیدلان مدد کرد
آورد نهال بیخودی بار — صبر آمد و آب در سبد کرد
پروانه کجاست تا ننشم دود — از شعله رخان شمع قد کرد
غیرت سر صبر از تن افگند — در گردن دعوی خرد کرد
بلبل گله شب جدائی — در پردهٔ صبح گوش زد کرد

در هجر سپهر جان ظهوری بگذاشت مرا و فکر خود کرد

بتان که صبر و شکیب شه و گدا دزدند — ز نخل وعدهٔ خود جلوهٔ وفا دزدند
چمن چمن سمن از باغ و بوستان بدزند — دهند جلوه و در تنگی قبا دزدند
چه قادرند که ما را ز یاد خود رانند — چه عاجزند که خود را ز یاد ما دزدند
روا ست حسرتیان را بکوه جلوه گران — که بوسهٔ تخیل ز نقش پا دوزند
حمام باد بگل عارضان نگاه نهان — بران گروه که آب رخ حیا دزدند
مبادا از مجلس بیگانگان گریزان باد — مبادا از نفسش بوی آشنا دزدند

نفس بحرف شهادت توان دلیر کشید
اگر رسیند تمنای خون بها ورزند

جگر گداختگان منت طبیب کشند
باین امید که صد درد ازو دوا ورزند

سیاه روز کسی باش کز غبار رهت
برای دیدهٔ خورشید توتیا ورزند

مدار دست ظهوری ازان جریده روان
که انتهای ره خود در ابتدا ورزند

عشاق که خون حلال گیرند
امید دیت وبال گیرند

از عیش و نشاط پیش افتند
دنبال غم و ملال گیرند

تا راه جواب کس نیابند
لب قفل در سوال گیرند

غلطیده بخون ز گردش چشم
از قرعهٔ اشک فال گیرند

عطری که کشد شمامه در مغز
از سلسلهٔ شمال گیرند

با سینهٔ تفته در دل شب
گر شعله رسد زلال گیرند

در گوشهٔ شوق گریه هر روز
سامان هزار سال گیرند

از بهر وصال جا نماند
چون معرکه خیال گیرند

تا ماه تمام عید باشد
ابروی ترا مثال گیرند

از شرم بخود فرو رود سرو
چون قد تو نهال گیرند

از بهرهٔ کاهی ظهوری
پیرایهٔ اشک آل گیرند

یاد تو غم کشیده را خاطر شاد میدهد
چشم ستم رسیده را روی تو داد میدهد

من نیم آنکه خود بخود ترک مراد خود کنم
هر چه زیاد میبرم عشق تو یاد میدهد

از طپش افتاده بود بار غبار خاطری — گر دمبا در دولت خاک ببار میدهد
گوشهٔ چشم دلکمین تیر کرشمه در کمان — سینهٔ صید میبرد شست کشا میدهد
راست نکرد کار کس فرش بساط کجروی — مهرهٔ نرد راستی نقش مراد میدهد

هست ظهوری ترا مایه درد بیع تو
هر چه دهند دیگران جان بمراد میدهد

خوش آن گروه که آهی بآه پیوستند — کمند تا فتهٔ احرام کنگری بستند
رهین کاهش خواهش شدند و آسودند — دم تعلق خاطر زدند و وارستند
ز شوق گریه سراپای دیده گردیدند — حباب سان بهوای نظاره بر جستند
بفکر ضبط گهرهای راز افتادند — ره سرشک بپرکالهٔ جگر بستند
چو گرد باد فشاندند خاک بر سر خویش — بدشت سعی دمی گرد پای ننشستند
ولا ز مسجدیان کار اگر نگردد راست — کنشتیان سر کوی پی غلط بستند
خلل بر خنهٔ منعزخرد وران در شد — که سر بسنگ سر کوی عشق نشکستند
درست از تو نگردد شکستهٔ رندان — سیا بعربده واعظ که تو مها بستند

ز عدل عقل ظهوری خراب گردیدی
بملک عشق گذاری که ظالمان هستند

بلاکشان که دل از تیغ غمزه بر جستند — ز زخم کهنه بران مرهمی دگر بستند
ز چشم نم زده اشکی بر اشک افشردند — ز آه سوخته آهی بآه پیوستند
ز سیل اشک طغیان دجله مهد و شدند — ز برق آه بآ شیب شعله همدستند
ز تیز دستی مطرب چو نامه بر قاصد — ز شوخ چشمی ساقی چو جام سر مستند

چه باده هست که این تلخ ساقیان دارند
چه نقشهاست که این ساده طرفان بستند

برون نشست دل جان بحکم طفلانان
نباز آمده برجای خویش ننشستند

خوشا معامله خوبان درست سودا ئیند
نمیخرند بجز آنمل که خود شکستند

نباز خون شهیدان چرا علم نکشد
خدنگ خورده ترکان ناز نین شستند

حیات در نظر عکسشان چه خوار شدی
که از فراق عزیزان بمرگ میرستند

مگو که نیست تنگ از حیات خویش کسی
بکنج فرقت احباب فرقه هستند

عروج کرد ظهوری بقدر همت خویش
گمان نداشت که افلاک اینقدر پستند

بآفتاب وشی ذره پروران بندند
که بندگان زخداوندیش خداوندند

زرشک خلوتیان نازنین تحقیق است
که اهل صومعه از بزم رانده چندند

باحتیاط قدم زن براه رسوائی
که ناصحان همه جا در کمینگه بندند

بغیر گریه بر ما بهای خوش نکنند
زورد گرچه ضعیفان نباله خرسندند

بساقیان چه کنم توبه ام چه جان دارد
بیک کرشمه بلای هزار سوگندند

زخانه کعبه حرامم دیر عزیز انم
تبان هند زراه حجاز افگندند

نقاب یکطرف و دیده صد هزار جبه سود
مجابیان طلسم حیا نظر بندند

بگیر بهای تر خشک خندگان منیاز
کزاشک تلخ طراوت ده شکر خندند

بنگار خانه چین و عجبین تعبیر ان بدانست
مپوش رخ که نظر بینگان هنرمندند

نشان بخت ظهوری بهر دلی رسید
که هر نگین دلش نقش دولتی کندند

پاکبازان که بروی تو نظر باخته اند
هر چه غیر تو باقبال تو در باخته اند

سپر انداخته در معرکهٔ صبر و شکیب
شوق چون تیغ علم ساخته سر باخته اند

باتن زار تر از کاه بهمدوشی جان
در ته کوه غم و محنت کمر باخته اند

بهشت راحت از آغوش دل افگند برون
سینه در آرزوی داغ جگر باخته اند

آگهند از روش پیک صبا گام بگام
بر سر راه خبر گرچه خبر باخته اند

جام از زهر و لب از نوحه لبالب دارند
نفس زمزمه و کام شکر باخته اند

نام بر پر و زلب بام گذارد مهیات
قدسیان در شکن بام تو پر باخته اند

پرتو دیده ببزید هوس دیدن حور
زاهدان روشنی شمع نظر باخته اند

مایه دارانه ظهوری پی آنقوم گرفت
که بسودای تو اسباب ضرر باخته اند

بوی تاثیر ز گلهای دعا می آید
مژده ما را که بهار دل ما می آید

دل تحقیق خبر پای ز سر ساخته بود
اینک از پیش کسی رو بقفا می آید

میرسد قاصد و جان میدهد از گرد رهش
جان احباب فدا تیش ز کجا می آید

انتقامی بکشد وصل ز هجران آری
فرصت درد کشانست دوا می آید

دل بامید دگر سینه صفائی گردید
بغلی باز کند سینه صفا می آید

در غبار غم اگر گشته رخسار چه غم
باد کوئی بهوا داری ما می آید

خوش فراخست ظهوری بغل همت عشق
پرتو مهر در آغوش سها می آید

زداغهای جگر تاب سینه تاب ندارد
کسی ز سوختگان این جگه کباب ندارد

کجا بداند اشکم شمرده این غم من
غم فراق کشان سبحه کی حساب ندارد

لبالب است جهان از تجلی مه روئیت
کدام ذره که در جیب آفتاب ندارد

کدام زاهد خلوت نشین کبر در سر نیست
ز چشم مست تو خمخانه شراب ندارد

کدام غمزه بدر تا زد از صف مژه تو
که صد چو فتنه ایام در رکاب ندارد

مشو آن کرشمه ممتاز برق خرمن صبرم
بدیگران نگهت شعله عتاب ندارد

بدشت عشق تو بر سینه تشنگان نازم
هزار کوثر و زمزم نم سراب ندارد

بشغل دیده شب زنده دار آه آتش بارم
بیا که پیش که دیده کرد خواب ندارد

گزیده است همه اعضای عشق ظهوری
مزن بر جگر و سینه انتخاب ندارد

خوش آنکه با تمنای اصلاح سر رود
ز طول جلوه او دیده عرض نورد دهد

ز گرد چهره ما دامن عبیر زند
بدود سنبل ما طرهٔ سبخور دهد

بجرات نفس از نالهای خود چکم
اثر دهندهٔ افغان لب صبور دهد

ز انفعال سر افکنده پیش میگذرم
اگر بیاد تو سنجد گهی عبور دهد

چرا ز ساقی مادم نمیزند واعظ
که توبه نفس از گفتگوی جور دهد

با فتاب چو سنجیم ذرهٔ خود را
فروغ عشق بیا سنگ کوه طور دهد

ز تلخ و شور هوس کام ما فیت نزدیکت
که بوسه بر نمکین شکری زور دهد

صد آفتاب ظهوری بنده بخشد
بجای عشق گرش یک تو ظهور دهد

این شعله کرد در نگهم نور نگنجی
وانع شررش در جگر طور نگنجی

زین ساغر لبریز که لاجرعه کشیدیم
تا جرعه بخمخانهٔ منصور نگنجد

دارند گدایان سفال از پی خم
عیشی که در آب و گل فغفور نگنجد

تا من زنی نغمه بگیرند تاران
در راه نی و نالهٔ طنبور نگنجد

قصابی فرقت که برد داشته فرقم
این زخم که در سینهٔ ساطور نگنجد

این نقش که در چشمهٔ دل من شد شیرین
در صفحهٔ خط راهی شاپور نگنجد

بر منبر ازو معرکه چند بگویم
تا در لب واعظ سخن حور نگنجد

زان پرده نشین گشته که در کوی ملامت
نیرنگ مه رسوائی مستور نگنجد

در عشق بامستادی من کوه عجبی نیست
فرهاد اگر در صف مزدور نگنجد

تا دل نشود زیر و زبر کار خراب است
تاراج تو در کشور معمور نگنجد

از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم دام
در دامن و جیب شب دیجور نگنجد

دوران همه نزدیک بهی پی غلط عشق
نزدیک ظهوری ست که از دور نگنجد

صفحهٔ معنی هنوز از حرف صورت ساده بود
کز تماشایت نگه چشمی بحیرت داده بود

تا جگر خواران بلذت ریشهٔ جان پرورند
خنده های شکرین بر خوان نمک نهاده بود

طرهٔ کز چین دامان نافه بخشد رنگ و بوی
ریشمام بیخودان جیب ختن بگشاده بود

آرزو از یک طرف میگفت و دل از یک طرف
در لب آرائی بلا را صد جواب آماده بود

جوش مستی در بر تقوی لباسی میدرد
سنجیدهٔ دلق ورع از قطره های باده بود

دیده را تاب رخی در جلوهٔ خورشید داشت
کام از حرف و بیانی در شکر افتاده بود

بهر مجنون حسن تدبیر پدر سودی نکرد
مادر او را از برای عشق لیلی زاده بود

طالع یعقوب چشم از خواب عمری وانکرد — عشق خوش افسانهٔ یار لیخا داده بود

تا شود از درد عاشق مدعا طبع زهر سنج
لای پالای ظهوری گوشهٔ سجاده بود

دوش از نقش جدائی سفینهٔ لوح ساده بود — وصل خوش آغوش تنگی بر دلم بگشاده بود
بار گرانجان نشد الفت سر فرقت نداشت — داغ حسرت چشم بر منظر جگر بنهاده بود
دل ز شادی در کنار عیش سر گرمی نهاد — از شمیم طرهٔ عیش مدام آماده بود
یاسمین بوسه در گلبرگ لبهای شگفت — عشق بی پروا هوس را دست چیدن داده بود
ترسکار یارانی ار زید دست طره گیر — پنجهٔ شیخ حرم در زلف ترسا زاده بود
قطرهٔ می میچکید و لاله و گل میدمید — روزگار فر بهار خرقه و سجاده بود
ماهتاب از شمع مجلس روز بر شب میفشاند — قرعهٔ پروانگی بر آفتاب افتاده بود

زور مستی کرد تقوای ظهوری را خراب
گرچه از عکس لب ساقی نمکدان باده بود

دگر شام بنور آه صبح اندود میگردد — نمک سودست اشکم غنچهٔ شکر سود میگردد
بقا را بر سر کوی فنا در تربیت دارم — بیمن عشق نابودم من آخر بود میگردد
بضبط آه بر من گشته مشتبه نفس واجب — اگر بگذارمش خود سر اثر فرسود میگردد
خوشا چشمی که کام گریه گردد از دو حاصل — زهی جانی که زو داغ غمی خشنود میگردد
غلام زهد سرشارم بنازم توبهٔ خود را — که از تهٔ جرعهٔ ساقی شراب آلود میگردد
مکان مدعی امروز و فردا تخته خواهد شد — ببازار وفای ما به رسوا زود میگردد
فرو ننشانده آب مرگ تاب آتش مجنون — ز آهش همچنان در چشم آهو دود میگردد

ایازآن گرم خونیها مگر هم در بغل دارد — که داغش در سراغ سینهٔ محمود میگردد

ظهوری گشته تا در کوی او هر نقطه گرد خود
باندازطواف کعبهٔ مقصود میگردد

زچهره لاله رخسان خون ارغوان ریزند — زچین طرهٔ عنبر بمشام جان ریزند
هلاک تلخی شیرینیم زهی لذت — که شهد خنده بزهر نگه بر آمیزند
امید سلسلهٔ گردن اسیران است — چنان بمرگ زجور فراق بگریزند
عجب که شام غمم بر گل سحر غلطد — چنین که در رمش از اختران خسک ریزند
زبلبلی تف هجران باغ و بستان پرس — که آهنین قفسش را بشعله آویزند
بعجز پیشه ضعیفان قوی ستیز مباش — که غالبانه دگر بازمانه بستیزند
سپهر در پی زانوی رشک بنشیند — فتادگان چو تعظیم خویش برخیزند
سفر ز جذب محبت که دل ربایازا — بروز حشر ز آغوش ما برانگیزند

اگرچه دیو ظهوری ز تار پرهیزست
چنان مگیر که زندان ازو بپرهیزند

خوش آنسر که خود را بپایی رساند — بجبینی بداغ وفایی رساند
بجائی که بال اجابت بریزد — بپرواز همت دعایی رساند
میان چست بندد شمال صبا را — بگلبن پیام گدایی رساند
حدیث مس سرد بازار خود را — بعرض تف کیمیایی رساند
رسیدن نیارد رساندن بمحمل — شنیدن بآنگ درائی رساند
پی سجده پیشانی بختیاری — بدرگاه دولت سرائی رساند

زهی تسلیم قربانیان خون خود را
به پیرایهٔ مرحبائی رساند
زهی بخت سیراب تفسیده کشتی
که برگے به نشو و نمائی رساند

ظهوری تو و بستر ناتوانی
خدا بهر دردت دوائی رساند

گر تبے قبلهٔ نمازآید
دل زود سوی کعبه بازآید
سخن صیدگاه عشق مپرس
کبک اینجا بصید بازآید
حسن تن در دهد بخدمت عشق
گر نیازے بکار نازآید
از تف نقش پای گرم روان
راه بر تابهٔ گداز آید
گریه رقاصے تواند کرد
ها هیاهے از ترانه ساز آید
دو جهان باختن سر داوے
از حریفان پاکباز آید
بدیت کار بر نمے آید
گر نه تیغے گلو نواز آید
اگر انیست بحث رسوائی
چه سخنها براهل راز آید
تا قیامت ز سینهٔ محمود
نفس طرهٔ ایاز آید

از ظهوری توان صبوری جست
اگر از الفت احتراز آید

خوش آن دل کز اندوه شادی برآید
شود گم درین راه و بادی برآید
نگردد ره ماهتاب از کتانش
متاعش ز گرد کسادی برآید
ندانند اصلے هوسها مبادا
که همت ز دوالان نژادی برآید
مراد دل ار بر نیاید نترسم
بترسم که از نامرادی برآید

بسیرائی شعله برخویش بالد
گیاهی کزین تفته وادی برآید

باخلاص تخم جگر نه براتش
مگر داغ دل اعتقادی برآید

نه هر سینهٔ محرم راز گردد
یکی از هزار اعتمادی برآید

بهارست زاهد بباغ خود شو
مبادا که حیوان جمادی برآید

گدائی کسے گر نگردد ظهوری
زکاوسی و کیقبادی برآید

کامم دگر از تلخی افغان گله دارد
افغان که ز طوطی شکرستان گله دارد

شاید که کند پاک ره ما شفاعت
کو بادکه از مور سلیمان گله دارد

کو خضر که از معذرت اشکی بدواند
از تشنه لبان چشمهٔ حیوان گله دارد

ای قطره ئی آب برانگیز سحابے
از گریهٔ پرشور که عمان گله دارد

ای درد نفس سوخته برساز رسائے
از نالهٔ پرشعله که درمان گله دارد

ای کعبه رو از نازکی ره نه آگه
چشمم شده نعلین مغیلان گله دارد

لغزیده مگر پای تبسم زنم اشک
کز دیدهٔ گریان لب خندان گله دارد

فریاد ز تخم مژدگی بخت زلیخا
صحن چمن از گوشه زندان گله دارد

برخوان غم از زهر مشو تلخ ظهوری
حاسد نشود شاد که جهان گله دارد

عشق را اعتبار میباید
برقراری قرار میباید

پایداری نمیاید از همه کس
مرد بالاے دار میباید

آرزو در کنار میخواهند
آرزو بر کنار میباید

گرم خونی نشانه دارد — جگرِ داغدار مے باید
تا ملاحت نمک بکار برد — دل وجانے نگار مے باید
بتضرع غرور محتاجست — وعدهٔ انتظار مے باید
دیده را طاقتِ تماشائیست — پرده و پرده دار مے باید

مستئ دردِ ظهوری یافتیم
بادهٔ بے خمار مے باید

بعشقِ بت دل از ایمان برآمد — ز رنگِ راهدان رهبان برآمد
سر سودائی خود را بنازم — ز سودائی سر و سامان برآمد
مراد دیده ها ے تو یتا جوی — ز گردِ عرصهٔ جولان برآمد
ز طرفِ گلشن جان غنچهٔ دل — بآبِ چشمهٔ پیکان برآمد
شود در هر نفس صد نالهٔ تو فیر — متاع درد خوش ازران برآمد
لقبِ پژمردگی خرّم ترش ساخت — گیاهِ ما که بے باران برآمد
چه دل کو بست لطفِ چاره جویان — خوشا دردی که از درمان برآمد
بهر نقشے بنازد دیده خود را — بگاهم در نگارستان برآمد

ظهوری را رسد از حشمتِ عشق
اگر گوید گدا سلطان برآمد

خوشا عشرت که خاطر درهم افتد — غم واندوه در دل برهم افتد
ترنم روید از کام و زبانے — که با آه و فغانی همدم افتد
دلی دم میتواند زد ز راحت — که تیغ محنتے را بردم افتد

حالِ خود میکند ظهوری عرض
شه بدرد دلِ گدا برساد

روشن آندیده که نور از رخ ماهی گیرد
برغبار سرِ راهی سر راهی گیرد

عشوهٔ عذر هم از نرگس پرعشوهٔ اوست
نگهش بر نگهِ من چه گناهی گیرد

زیبد ار کشتهٔ شمشیر تغافل که نیاز
خونش را آهوِ زخمی ز نگاهی گیرد

رخت افسردگی از دل نفگندیم برون
ای خوش آندل که در و شعلهٔ آهی گیرد

دیده از گریه مهیای سفیدیست مگر
سرمه از خاک رهِ چشم سیاهی گیرد

ابر رحمت که هوادار گلِ سیراب است
شاید از جانبِ تفتیده گیاهی گیرد

دعوی حوصلهٔ غیر نگردد ثابت
جهد آهیش گر از سینه گواهی گیرد

ناتوانی چو زند دامنِ قدرت بمیان
کوه اندوه و بلا به که بکاهی گیرد

هرکه خواهد چو ظهوری نفتد در نظری
گر تواند نفسِ از عیش بپاهی گیرد

زانیکه دردش بدلم لطف نهانی دارد
آگهم با لبِ من ناله زبانی دارد

تا که در تفرقه انداخته باشد ما را
دلِ شوریده بزلفِ تو گمانی دارد

پیش داغ تو تواند که کشد سینهٔ جان
هرکه در عالمِ دل نام و نشانی دارد

چون عنانِ دلِ خودکام تواند بازرد
بازوِ صبر بگو تاب و توانی دارد

چند در کامِ دو ربان ناله نهم بر سرِ هم
لب تبنگ آمده انداز فغانی دارد

شرح سوزندگیِ آتش بیتابیِ خویش
من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد

رخت جان در گرو مرگِ فراقست همان
همچو امیدِ وصال ار چه ضمانی دارد

کاش ناصح بکرم از سر ما بنهد
که ظهوری نی از خویش بجایی دارد

ایدل آسوده دلی چند غمی میباشد
خشک شد کشت تو و دیده نمی میباشد

هوس الفت آهو نگهان کشت ترا
خبری نیست که از خویش رمی میباشد

سر خط مشق جنون در نظر عقل نبه
بر گل و لاله ز سنبل رقمی میباشد

گر دنی در هوس طوق بحسرت برکش
در سر طره پر تاب خمی میباشد

در بیابان حرم رنج نگردد ضایع
پای بردار که مزد قدمی میباشد

جوهر گوهر دل راز کدورت بدر آر
باش در کسب صفا جام جمی میباشد

شکر بیرون ز شمارست که فارغ شده ایم
از حسابی که دران بیش کمی میباشد

ترک کافر نمش و مست و شکاری در دست
نتوان گفت که صید حرمی میباشد

نیست شیرین شکر عیش ظهوری تلخی
خویش را تلخ مکن زهر غمی میباشد

دوش از عارض او ناز نقابی نکشید
زان گل ترنگه گرم گلابی نکشید

بزبان نگه از شکوه زبان نیست مرا
از لبش جذب سوال ار چه جوابی نکشید

بر جگر تشنگی خضر دلم میسوزد
که ز سر چشمه تیغی دم آبی نکشید

ریو حسن دگران پیش دل ما نگرفت
ای خوش آن تشنه که میلش بسرابی نکشید

بر دل غیر تصرف هجر تو زد خیمه ببین
فارغ از شعله بر گوشه طنابی نکشید

شیخ در مرتبه منکر می رندان ماند
خصم او شد و ز عشق با تو شرابی نکشید

سوخت در آتش افسردگی خود زاهد
پیش مستی ز جگر پخت کبابی نکشید

عاقلان جز درکش مبحث جهلند بلی — عقل در مدرسهٔ عشق کتابی نکشید

مرهم لطف ظهوری بچه تقریب برد
خویش را بر دم شمشیر عتابی نکشید

نرتاب چهرهٔ ساقی بمستی جام میجوشد — زگرد میهاش بر دل آرزوی خام میجوشد
چه صیادانه خالش دانه پاشی کرده هر جانب — زبس افتاده بر هم طائر دل دام میجوشد
فشد روزی دعای شیخ را دشنام خود کامی — صبوحت در حلقهٔ او راد صبح و شام میجوشد
خورد در آرزوی زرگدازان کورهٔ حسرت — تهی دستی که از خوبان سیم اندام میجوشد
ز دیوار حرم گر سایه افتد بر سرش روید — سیه بختی که از خورشید طرف بام میجوشد
بچشم گرم خونی از دعا گردیده ام شیرین — که شکر بر لبش از تلخی دشنام میجوشد
پی طی بیابان فنا خضر نمیباید — زلال زندگی صد چشمه در هر گام میجوشد
تف داغ درون در شعله بگرفتست پیرانرا — نمیدانم چه خواهم سخت دل خوش خام میجوشد

برون آورده از تلخی ظهوری خویش را آری
ز زهر حسرتش در کام شهد کام میجوشد

چند بر نخل من ثمر خندند — چند بر آه من اثر خندد
تا بکی بنیهٔ رفوکاران — بر شگاف دل و جگر خندد
کو چنان قاصدی شگفته دمی — که غم از شادی خبر خندد
شبم از جلوه های روز وصال — هر زمان یک جهان سحر خندد
بر لب خشک خنده طرح شود — گریه در روی چشم تر خندد
از گل بوستان سبز خطان — غنچهٔ دل شگفته تر خندد

صحبت حسن و عشق درگیرد
من فسرده گریم او بدرخندد

کام در زهر غوطه زد وقتست
بر ظهوری لب شکر خندد

بمین درد و رلب نالهای زار پیدا شد
زهی عشرت غم کمیاب خوش بسیار پیدا شد

بجز بادی برون می آفگنم از یاد یکیک را
بحمد الله برای خاطر ما کار پیدا شد

ز حسرت دیده خون پالا زد و هشت عشه بر اعضا
حیا در عین استیلا ز عشق آثار پیدا شد

ز بزم غم نوای دل خراشی بر نمیآید
ز آهم باز قانون فغان را تار پیدا شد

بروی بخت خواب آلود اشک غصه زد آبی
برای پاس دولت دیده بیدار پیدا شد

نشد رنج مشقت در بیابان طلب ضایع
فراغت کو بیا تا سایه دیوار پیدا شد

ز خاشاک سر کوی ام در جیب جان دارم
چکارم با چمن در برگ نسرین خار پیدا شد

نمک بنهاده شور خنده بر خوان جگرخواران
چرا بر خود بنالم راحت آزار پیدا شد

کسی گم کرده خود را نیابد تا نگردد گم
ز اغیاری برون آ ای ظهوری یار پیدا شد

شبها چو از جگر بفلک آه بردود
اشک غم از ستاره بروی سحر دود

خار از شمیم پیرهنت بر جگر دود
زهر از حمایت نمکت بر شکر دود

تا زم کرشمه مژه های دراز را
نزدیک شد که در رگ جان نشیتر دود

با آنکه دل ز غم شده موی بزور شوق
هر دم بزیر بال جبال کمر دود

تا صد رسید نامه رسانیده همچنان
هر لحظه هوش بر سر راه خبر دود

بستان ز دست غمزه سنان کرشمه را
بی رخصت تو زخم چرا در جگر دود

تمکین نبازم آن گنه جذبه نیست — هر دم اگر ز خانه چو طفلان بدر دوم

خاکستر تن تو ظهوری رود بباد
گر ز آتش دل تو برون یک شرر دوم

صبح ایام جدائی شام پرور میدمد — وصل چون نقل آورد از زهر شکر میدمد
تا نگارد دستهای لاله چشم خون فشان — از رخ کے باغهای ارغوان بر میدمد
زد تمام دارم ز موج اشک حسرت هر دمی — کار زود در شوره زار سینه کمتر میدمد
از سر شاخ آتشین چون دانه پاشی میکنم — شعله حسرت ز منقار سمندر میدمد
بسکه سرهای سران گردیده خاک آستان — بی بهار محشر از خاک درش سر میدمد
خضر رحمت دیگر از آب گوهر لب چکان — کز سراب وادی ما موج کوثر میدمد
لب ز کوثر ره نمیابد بدندان در مبوح — تا ن حریفان هان ز کام صبح ساغر میدمد

عشوه گوهر ظهوری بالش راحت منه
ناتوان غمزه را نشتر ز بستر میدمد

در عرق ز آئینه رخسارش اختر میدمد — در تماشایش جلا از دیده تر میدمد
نگذرد تا بر سر کوی خرام او صبا — در چمن کی جلوه را سرو صنوبر میدمد
نازم آن فتراک را کز حسرت او هر زمان — صد غنم فربه برای صید لاغر میدمد
شعله میگردد نگاه از گرمیهای آتشین — میفشانم دانه اشکی و اخگر میدمد
خویش را از زهر ناکامی برون آورده ام — میبرم نام کسے کز کام شکر میدمد
یک سخن گردیده از سوز درون در نامه ام — شعله صد دوزخ از بال کبوتر میدمد

پیش چون گیرد ظهوری از کدن راه وطن

سحر صد بابل از ان چشم فسونگر بیدد

آخر جگر نگارم آسود — تیغ ستمش بخونم آلود
گردید سر آه خویش گردم — از آتش مهر کیست این دود
هر خنده که مرزلب برون کرد — گردیده ز دیده گریه آلود
گوشم شده ریش از شنیدن — لبهای تو ناصحا نفرسود
یارب جگر مرا نگهدار — از آفت زخم مرهم اندود
اسراف زیاده نکردیم — خوش گنج شکیب صرف شد زود
مارا ببر رهت فرستاد — برقد تو آنکه جلوه پیمود
صد شکوه فتاده بود بر هم — گشتیم بیک کرشمه خشنود

آماده شکر شد ظهوری
آخر شد اگر شکایتی بود

هر جا نباز سر و قدت جلوه گر شود — صد جان و دل سپند گرد سر شود
اندیشه جمال تو شبهای بی سحر — هر گه ز دل زبانه بر آرد سحر شود
نزدیک بود دوش که از تلخی نگاه — زهر مرا معارضه با شکر شود
خونی نمیکند ز رگ نائه قدیم — کو زخم تازه که دو چار جگر شود
سالک عجب که بگذرد از گام اولین — در راه سعی با خود اگر همسفر شود
زور ست حرف دعوی تقوی دلا بساز — چندی دگر که خرقه می آلود تر شود
حرفی ز روی گریه من مطربا بگوی — تا بر لب تو زمزمه خشک تر شود
صد زخم رشک دل بر خون نهاده سر — تا کی جگر خدنگ غمش را سپر شود

پیکان شست هجر ز دل کی توان کشید — جان از شراب وصل مگر بی خبر شود

نخجیر لاغریست ظهوری ازان دور
قربان حلقهای کمند نظر شود

چمن چمن گل و ریحان صبا بدیوان داد — که خارکوی کسی عرض باغ و بستان داد
برای سینه جان خوش بشارتی دارم — که شمه دشنه گذاری بنوک مژگان داد
باین شکست ندیدیم طرهٔ ساقی — مگر بتوبهٔ ما دست عهد و پیمان داد
خبر ندارد ازین کار درد او یارب — زبان بستهٔ ما را که سر بافغان داد
کشود داغ دل غیر چشم برهم زد — دلم بسوخت برو درد را بدرمان داد
علاج هجر بمردن فضولیی دارد — بغیر رخصت جانان نمیتوان جان داد
ز آب و تاب نیفتند بهار باغ خزان — گلی که پرورش او هوای زندان داد
ز چاک جیب تو در گوش گل چه گفت صبا — که چاکها ز گریبانش سر بدامان داد
بهار دیده ما را بلالهٔ تو سپرد — کسیکه سرو خرامی بغنچه خندان داد
چه شد تو عذر خدنگ خفای خویش مخواه — دل ضعیف اگر تکیه بپیکان داد

قضا چو کرد جدا دل برای اهل وفا
نداد دل بظهوری محبت جان داد

غمزهٔ خنجر اگر نیفشاند — مژه تخت جگر نیفشاند
نتوان هیچ دید اگر نظری — روشنی بر نظر نیفشاند
مدعا حاصلست عاشق را — از دعا گر اثر نیفشاند
خصم صوفیست پای کوبی او — تا بخود دست تر نیفشاند

لزرهٔ رشک بر ندارد بخل — سر ما تا گهر نیفشاند
شمع سوزد اگر هوادارش — سوختن از زبان و پر نیفشاند
عیب ساقیست منع خویش کند — جرعه بر بی هنر نیفشاند

زد ظهوری نهال خویش زبن
باز دعوی تبر نیفشاند

حرف تلخی که از لبش سر زد — رهِ صد کاروان شکر زد
عقل درماتمست و من در سوز — صبر را غمزه دوش خنجر زد
بت عاشق تراش را نازم — تیشه بر پای عشق آذر زد
فکر تیغی سری بسینه کشید — هوس زخم سر زدل برزد
پارسائی ز جلوهٔ ساقی — بر تمنای جام و ساغر زد
ماند در راه حسرت نعلین — آنکه بر آرزوی افسر زد

باز شوخی ره ظهوری را
نگاه کرشمه پرور زد

عشق رسید و ز جان ما بر آورد — عقل سر از جیب زنهار بر آورد
جوش زد آب جگر ز آتش حسرت — باد غم از خاک تن غبار بر آورد
تارک دل ز زخم دجله خیز فرو خورد — سینه جان داغ شعله خوار بر آورد
صبر چه از سینه عاقلانه بدر زد — شوق چو غوغای گیرودار بر آورد
کرد خلاصش ز رنج راحت مرهم — غمزه کسی را که دل فگار بر آورد
در غم و شادی ز من شکیب نیاید — صبر مرا شوق بیقرار بر آورد

خزان گلبن امیدرا نبازم — از بن هر برگ صد بهار برآورد
بوصل گر میرسد که گریه شادی — از نیمه گوهری نثار برآورد
شکر که کاری بکار و باز نماندست — فکر تو ما را ز کار و بار برآورد
دشمنی گو کند غیر هراس ندارم — دوستیت گرد ما حصار برآورد

خون صبوری بجام ریخت ظهوری
آرزوی چشم پرخمار برآورد

دلم دارد بمرگانش سری چند — شکستم در رگ جان نشتری چند
کجا از سوز دل حرفی تو شتم — که نهادم بر آتش دفتری چند
اگر مهمان من گردد سمندش — بگیریم از برایش اخگری چند
نمی بازد به تیغ جور دستی — که راه جیب پیماید سری چند
ز درد و رشک نالیدیم و گریدیم — فزون تر قدر از خود کمتری چند
بصید ما نکرد از ننگ آهنگ — غم و فریه برای لاغری چند
ز دارو پرخمار افتاده ساقی — بیا و لطف فرما ساغری چند

ظهوری گر عیش امیست فردا
مرا بس نیست فردا کو تری چند

یکی در خوابگاه بیخمی گلهای تر ریزد — یکی بر بستر از الماس حسرت نیشتر ریزد
یکی را خار غم در پا یکی را شاخ گل بر سر — یکی را کام زهرستان یکی از لب شکر ریزد
شهید بخت گردیدم که هر دم حسرت تیغی — درون سینه آمد صد تفنگم بر جگر ریزد
ز روی دیده را فرموده ام گلگشت بستانی — که صد باغ و بهار از جیب و دامان نظر ریزد

نه پرورد ست محرومی در آن آبی معما را
که نخل انتظار وعده‌ٔ برما ثمر ریزد

عجب گر چرخ نبود پرتوی بر جیب پر زرمن
اگر صد آفتاب و مه بدامان سحر ریزد

معاذ الله مبادا شعله‌ٔ در دامنی پیچد
صبا خاکسترم را از سر ره دورتر ریزد

بیابان گرد او غمنامه پردازی چه میداند
کف خونی نگر بر بال مرغ نامه بر ریزد

ظهوری ترسم آتش در شب غم نگنی ناگه
دعای کز دعاها می سحر سوز اثر ریزد

در شب چه ناز بود که در چشم او نبود
از بس غرور غمزه‌ٔ او جنگ جو نبود

زهر نگه ز گوشه بادام تر بنخیت
بر شهد طعنه از شکر تلخ گو نبود

بهر نگاه چشم توقع نمی زند
امید خنده گرد لب آرزو نبود

عیشم حلال باد که راهم نداد بخت
در مجلسی که صاف غمی در سبو نبود

امسال روزگار خزان بر گلم زبخت
هرگز گل بهار مرا رنگ و بو نبود

جانم سپند منکر اعجاز مهر کو
هرگز گمان مهربان تند خو نبود

از چشم نا امیدی ما هیچ جا نرخیت
اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود

چاکی که داشت جیب ظهوری ز داد او
آنرا بهیچ رشته امید رفو نبود

دیده اشک خویش را گر ره سوی هامون دهد
خانمان عشق مجنون را بسیل خون دهد

عشق را دامن ز اکسیر محبت تر شود
گریه‌های آتشینم گر نمی بیرون دهد

بشگفد گلهای می بر بیرنگاری را زدلق
شوق گر ساغر بیاد آن لب میگون دهد

از برای دام لیلی عیشود سیمرغ بخت
عشق مرغی را که پرواز از سر مجنون دهد

بمان و هر بیچارگی را چاره ساز بهای چرخ
کرده زهرم در گلو فریاد اگر افیون دهد

آرزوی حال مرغ نیم بسمل داشتم
کو ظهوری مست تیغی تا مرم در خون دهد

بهار آمد چه حاصل گر دل من رنگ میروید
گل غم در ریاض خاطرم صد رنگ میروید

ز برق نیستی ایمن مباد م خرمن هستی
چرا کز کشت نا موسم گیاه ننگ میروید

کنم هر چند کوشش پیش راهم دور تر گردد
براه عشق در هر گام صد فرسنگ میروید

ره احوال ما گویا مغنی میزند امشب
که طور دیگر افغان از نهاد چنگ میروید

گل حرمان که در هر برگ صد شیرازگی دارد
بخون ناب جگر در سینهای تنگ میروید

نظر در دیده میسوزد بسویش چون توان دیدن
که صد خورشید از آن خسار آتش رنگ میروید

ز سوز دل ظهوری ابر چشم خشک شد اما
فشاند طالعم گر تخم غم بر سنگ میروید

چکار آید دلی کانرا غمی در خون نمیغلطد
ز سینه اضطرابی هر دمش بیرون نمیغلطد

خوشم در دشت حدت با تف و تاب جنون خود
خرد کو سایه بر فرق من مجنون نمیغلطد

چه حد اشکباری در تمنای تو چشمی را
که وقت گریه از هر قطره صد جیحون نمیغلطد

درون سینه مانیست دل را بند امیدی
چرا خود را ازین زندان غم بیرون نمیغلطد

ریاضتهای عشقم داده استعداد وصل آما
هنوزم ره ببزم یار سنگت دون نمیغلطد

ترقی کی نماید خویش را در کار بند بها
که خود را در بلای درد روز افزون نمیغلطد

ظهوری اشک غم جانی نریزد در فراق تو
که چاک از سیل خون در دامن ما مون نمیغلطد

عشق تو ایل مبارک چشم حاسد دور باد
چند روزی شعلهات در پرنیان مستور باد

خلعت بیتابی پوشیده زعنبده است
دست رسوائی زجیب روزگارت دور باد

نیت جانبازی داری خدا فرصت دهد
زخم شمشیری نگاه خورده ناسور باد

از لبی هر دم شکرخندی گدائی میکنم
زهر رشک طالعم در کاسه فغفور باد

طرح محنت خانه افگنده ام در کوی دل
یک جهان فرهاد و مجنون هر طرف مزدور باد

در تلاش وصل میدارم طلاع را معاف
نام ماگاهی بتقریبی برش مذکور باد

ظلم میباشد ظهوری عدل در دیوان عشق
کشور حالت بویرانی ازو معمور باد

نویسم گر شکایت نامه از یار میگنجد
وگر پیچم زغم بر خویش چون طومار میگنجد

زحسرت سوختم در آفتاب شبنم کامی
کنم گر آرزوی سایه دیوار میگنجد

دهانم گشته پر از گفتگوی شاهد ساقی
زبانم گر نمیگردد با ستغفار میگنجد

چه مشتاقی کزان لبها شکر بر هر کس افشانی
نباشی گر نمک بر سینه افگار میگنجد

لبالب گشته بیرون و درون از راحت درد
نگنجم گر اثر از نالهای زار میگنجد

دکان دلربائی را بصر حسن بکشائی
اگر یوسف بماند بر سر بازار میگنجد

سری برکرده از هر گوشه شاخ سنبل کاکل
بهر بندی گر این آشفتگی دستار میگنجد

بخنیش های مژگان صد حکایت در میان دارد
اگر گاهی لبی بر هم زند اظهار میگنجد

مهر زخمی که تیغ رشک بر جان ظهوری زد
اگر گویم که میگنجد بهزار آزار میگنجد

خام است دل بر آتش حسرت کباب باد
داد از خمار عشوه ساقی شراب باد

تقسیم داغ دل چو کند خامهٔ قضا
در پای نام مارقم انتخاب باد

شوقست میهمان تهیدست میزبان
زخمت شکیب دیدهٔ گریان و اضطراب باد

بیرون گشت صحن شبستان آرزو
امشب سر فسانه بدامان خواب باد

ای دل فریب عده و دشنام خورده
فردا امید نیستیم دعا مستجاب باد

بر دل شمرد سوز فراق تو داغ حال
دوزخ ز سوز سینهٔ ما در حساب باد

گردی مباد دست زند در عنان تو
هر جا روی سر شک منت در رکاب باد

دل را ز نکهت گل ریحان فراغ باد
عطر دماغ سوختگان دود داغ باد

کو هجر باز کرده که در هجر گم شدیم
وصل از برای جستن ما در سراغ باد

از پیش طاق سینه درخشید نور طور
خورشید سایه پرور قندیل داغ باد

صد آرزوی خام بیک شعله می زنیم
پروانه از فسردگی خویش داغ باد

دادم ببوی عطر گریبان دماغ سر
نسرین صد بهار در آغوش باغ باد

گر بگذرد پری بشبستان چمن او
پروانه اوفتاده پای چراغ باد

دولت نهاده روبه ظهوری بفقر عشق
ظل همای بر سر شش از پر زاغ باد

صبر رام ست در رمیدن باد
دل مرا سود در طپیدن باد

گردنی خوش بلند کرده شکیب
غمزه در تیغ بر کشیدن باد

باده بر عقل ما ندارد دست
چشم مخمور مست دیدن باد

میفرستم نثار تحفهٔ جان
ایمن از خوف نارسیدن باد

مرغ دل را که نیم بسمل اوست
پیش او طالع طپیدن باد

درد صد زخم رونهاده بدل
سینه در ناله برگزیدن باد

حیف بودست عشق بادگران
لب افسوس در گزیدن باد

جوش زد در لبم حدیث وصال
گوش را مژدهٔ شنیدن باد

اشک شادی بکنج دیده دوید
مستعد در فرو دویدن باد

تیغ شهد غم ظهوری کرد
محو در لذت چشیدن باد

دلی که رام تو شد رم نمیتواند کرد
وفا بجور و جفا کم نمیتواند کرد

کسی که لعطش تیغ و خنجر تو زند
نظر بکوثر و زمزم نمیتواند کرد

مسیح چاک گریبان بخود ان تراز
زهوبرشتهٔ مریم نمیتواند کرد

کجا بعیش قدم بر قدم تو اند رفت
دلی که سر بسر غم نمیتواند کرد

دلی که با دم تیغ تو دوستی دارد
چه دشمنی که بر و هم نمیتواند کرد

بکاه ایدل و بر بستر امید منال
که گر وداع تو خواهم نمیتواند کرد

سلوک یاد ده ناصح ظهوری را
سلوک مردم عالم نمیتواند کرد

در تن از ذوق جان نمی گنجد
غیر او در میان نمی گنجد

نعمت خوان وصل در کار است
مغز در استخوان نمی گنجد

گریهٔ شادی بکار بردم
خنده اندر دهان نمی گنجد

گل و بلبل حریف حرف تو اند
در چمن داستان نمی گنجد

پای بر نخل ما فشرده بهار
دست برد خزان نمی گنجد

بر هوای باد نیست قاصدیی
هیچکس در میان نمی گنجد

ظاهر و باطن ظهوری اوست
آشکار و نهان نمی گنجد

از کهن پیران شدیم و نوجوانی برنخورد
رفت از یاد رفتن و سرو روانی برنخورد

چهره در گرد هوس گم گشت و اشکی ره نداد
مرد در لعب داستان و همزبانی برنخورد

نازهای یاد میدادم به بلبل ای دریغ
خارها در دل شکست و گلستانی برنخورد

سینه پرور دیم چندی بر امید ناوکے
آه ازین سعی عبث ابروکمانی برنخورد

در صف کاهل تنان از بسکه خواندم درس عشق
بهر مشق بیخودی آرام جانی برنخورد

زیر دندان هوس گردید لبها سخت سخت
وای لبها بوسهٔ گنج دهانی برنخورد

خوش ظهوری غافلی خوابیست این نزدیک شد
سر کجا خواهی نهادن آستانی برنخورد

ز لطف های زمان دوش را ز سوا بود
چها نکرد تمنا لب تمنا بود

طلب شگفته جبین انتظار گوشه نشین
نشاط بزم نشین غصه دشت پیما بود

بجز حدیث وفا سر نمی زد از لب ما
مدار نرگس بی باک بر مدارا بود

بهر غرور که در بیع عجز ما آید
هزار جان گرانمایه سود سودا بود

قبول وعده بچشم وفا نمی نگشت
اگر چه مهر ادب بر لب تقاضا بود

دریغ و درد اگر غیرت اندکی میداشت
برای غیر چه خوش مرگها مهیا بود

زمانه عیش طرب صرف دوستان میکرد

غم وملال ظهوری نصیب احدا بود

بیچاره کسی کز ستمی زار نباشد
در کنج غمی روی بدیوار نباشد

در روز ازل شیر دلان برنگرفتند
آن سر که سزاوار سر دار نباشد

دانیست برای جگر یانع دهانش
هر گل که بران گوشهٔ دستار نباشد

گر روی شکایت چو تبسم نکند افشان
رحمت بران سینه که افگار نباشد

اعجاز مسیحا نتواند هنری کرد
تا نکهت جیب تو هوادار نباشد

در جان برهمن ندود ریشهٔ زنار
گر از سر زلف تو بدان تار نباشد

خلطیده بخونند چه کافر چه مسلمان
در مذهب هجران تو زنهار نباشد

بیهوده نپرسند ز ما کرده ها را
در روز جزا مست تو هشیار نباشد

فرداست مانند یک حبهٔ ظهوری
خلدی که دران وصل تو در کار نباشد

ای جنون عطر یکه مستان بر یانع خود زنند
سنگ بر خمخانهٔ جام و ایانع خود زنند

گر بمغز فتنه گاهی دهر خوابی سر دهد
آب بر خمیازه اش از خون مانع خود زنند

خوبیش را در چار سو از بی نشانی گم کنند
چند بانگی بر سر کوی سرانع خود زنند

شعله نبشانند اگر چه دره بطوفان فنا
باز در گیرند و خود را بر چراغ خود زنند

بر نتابد سایهٔ بال هما هر تار کے
تیره بختان گوش بر گلبانگ زاغ خود زنند

مست روئی گل کند از یانع هستی در خمار
جام اگر بر قطرهٔ دامان واغ خود زنند

دل ز طوفان هر شکم در دم گرداب باد
دامن دشت بلا آغشته در گرداب باد

درد اگر درمان پذیرست از برای دشمنان
زخم بی مرهم نصیب سینهٔ احباب باد

میوهٔ زخمی بدامان دل پرخون نریخت
نخل تیغ جوری از جوی جگر سیراب باد

در شبستان عشق دارد بوالعجب نیرنگها
زود تر کوه تحمل جمله بر سیماب باد

پهلوی دل ریش شد بر بستر آسودگی
خار صحرای مشقت غیرت سنجاب باد

خنجر دست مروت زود خلق من تهافت
ابر چشم رشحه شوی دامن قصاب باد

آه از رستم تکلف داد از قانون عقل
بعد ازین مسکین ظهوری فارغ از آداب باد

عشق آمد در کاسهٔ زهر هم شکر چکید
از شعلهٔ چراغ شب غم سحر چکید

گاهی گل بخل جان بقتل خنده رخت
زهر آب شک از دل تنگ شکر چکید

پیکان غمزه تا فته شد در شگاف دل
زد جوش گریه از مژه ها نیشتر چکید

در بحر چشم گهر بارغوطه زد
صد آفتاب ماه رتاب نظر چکید

برداشت منع گوشهٔ دامان چشم تر
بگذشت داغ سینه فزخم جگر چکید

در بیشهٔ شکیب تحمل فتاده برق
دریای شعله زتف هر شرر چکید

دوران بزم امن ظهوری بجام کرد
خونابه که ازدم تیغ خطر چکید

دوشینه عشرت آمد و از غم دعا رساند
ریش جگر سلام به پیش بلا رساند

در دشت شعله خیز جگر مرد تشنگی
خضر امید ساغر آب بقا رساند

از کحل عقل چشم تماشا غبار داشت
از گرد کوی جلوه صبا تو تیا رساند

اقبال نخبت بین که ز دیوان دوستی
تشریف بادشاه بدوش گدا رساند

گشتیم گرچه کشتهٔ تیغ تغافلی
شادم چه نیک خرمن پندارهٔ صبر سوخت

پنهان ز ترک چشم نگه خونبها رساند
این برق را توجه شوق از کجا رساند

زنّار بندی به ظهوری حواله شد
زنّار را نصیب ز زنار دار ساند

دل زندانیانت سیر بستان برنمی تابد
چو در و از در و دشت از حمار و رمان برنمی تابد

پی زندانیان آرزو چاه ذقن داری
اگر مرغان پریشان جوشش افغان برنمی تابد

ز دود داغ دل پیچیده عطری در دماغ جان
صداع نکهت نسرین و ریحان برنمی تابد

مبادا فوت گردد یک نفس از روزگار غم
که ذوق عشرت جاوید نادان برنمی تابد

گل وصل حرم کی در گریبان طلب ریزی
شگاف دل اگر نیش مغیلان برنمی تابد

سحاب دیدهٔ تر مایه دیگر از کجا آرد
که سیلاب جهان شوق طغیان برنمی تابد

جگرخواری کن ای غیرت ز مجلس برمخیز ارنم
که پشت دست حسرت زخم دندان برنمی تابد

ظهوری گو که بار آرزو سنگینی داری
درآید دل بزیر بار اگر جان برنمی تابد

لباس شوق ما چاک گریبان برنمی تابد
بلی طوفان آتش باد دامان برنمی تابد

شگون از حرف مرهم فال زخم سینه میگیرد
که این اقبال را خیر چشم حیران برنمی تابد

مگر جذب توجه کوتهی بر راه ما دارد
که شوق کعبه رو طی بیابان برنمی تابد

خدا بر سینه چاکیهای شوق ما ببخشاید
که گوش صبر و طاقت نام هجران برنمی تابد

بدست سوز و هجران نامه پیچیده شد درهم
که دوزخ شعلهٔ مضمون عنوان برنمی تابد

ظهوری در بیان درد دل با لب زبان داری

زبان بکشا که حرف شوق پایان بر نمی تابد

الفرار ای عقل سلطان جنون لشکر کشید
الوداع ای سر غرور حسن خنجر بر کشید

جذا ای سینه ریشت زخم بر بر هم چکاند
مرحبا ای دیده اشکت شور در انگر کشید

زهر ترکان عتاب آلود کار خویش کرد
تا کجا می انتقام خویش از شکر کشید

کی بآب پند ناصح کشته گردد آتشم
شعله داغ ندامت تیغ صرصر بر کشید

شمع محفل کو برافگن پرده فانوس نازم
نیست جا دیدی که پس پروانه پر در بر کشید

فرق شوق از حسرت زخم ملامت میبرد
از برای مصلحت طاقت بسر در سر کشید

مژده دارد ظهوری با تو دارد غمزه
سینه بکشا پیشکش با ذوق کن خنجر کشید

مے مرا بے خبر نگرداند
یار ساغر اگر نگرداند

نه نشینم ز شوق کعبه زپای
تا مرا گرد سر نگرداند

نه شود گوش زدار و تلخی
تا لبش در شکر نگرداند

سبق مهر میکند تکرار
که ورق باز بر نگرداند

دیده ام خار دارد از اشکی
که بخون جگر نگرداند

عکس ست آنکه شعله شوقم
آفت بال و پر نگرداند

نوبت خنده ظهوری شد
اشک در چشم تر نگرداند

غمزه چون تیغ کینه بردارد
چاک صد کار با جگر دارد

صد خرابی برای جان و دلم
باز از روی یکدگر دارد

بند بر پای دل چرا نه نهند
کاکل و زلف تا کمر دارد

نبض شادی برون فتاد ز پوست
غمزه در دست نیشتر دارد

گوشهٔ شوق منّت بسیار
که دلم صبر پرده در دارد

زنده گردید درد و درمان مرد
نالهای که این اثر دارد

عشق آورده کوه اندوهی
مزد افتاده که بردارد

دیده بر روز خویش میگرید
دامن روزگار تر دارد

نیست تقصیر باغبان وفا
بید امید کی ثمر دارد

آرزو بار خویش در هم بست
با ظهوری سر سفر دارد

بیا بیا که هلاک اند ناتوانی چند
مرو مرو بشنو ناله و فغانی چند

ز انتظار تو در خلوت فراق کشان
بلب رسیده ز شوق نثار جانی چند

خوش آنکه باد بهار وصال افشاند
ز نخل گلشن امید ما خزانی چند

امید هست که دل وصل یار دریابد
رسید گرچه ز هجران بجان زیانی چند

سخن بشکوهٔ هجران تمام شد در لب
بشکر وصل نخواندیم داستانی چند

ز درد خویش ظهوری حکایتی گفتی
اگر بهر سر مو داشتی زبانی چند

دوش اندیشه آغوش در آغوشم بود
مهر از شکر تر بر لب خاموشم بود

صبر میرفت و هوس رخت دروی میآورد
شوق جا در بکش پیشگه هوشم بود

رفته بودند ز خاطر همه حرف همه کس
ذوق عیش و طرب از ذوق فراموشم بود

لذت شکّر کامم برگ فوق دوید — هوس خام پرستار تفِ جوشم بود
عطر کاکل همه از مغز نقاط جوشید — باد دامان همه از آتش خس پوشم بود
داشت هر کس نگهی دیدهٔ حیرانم داشت — بود هر جا سخنی در لب خاموشم بود

عیش دوشینهٔ ظهوری ز بیان بیرون است
صبح صد روز طرب کرده ره دوشم بود

دل دگر پیمانهٔ دربارهٔ سرجوش زد — نعرهٔ مستانه آهی بر لب خاموش زد
خواست شیرین تر کند در کام زهر نوشش را — عشق اول شور نجتان بر اصلای نوش زد
آتش پرشعله بر سینهٔ افسرده ریخت — دجلهٔ پرمایه از چشم بی نم جوش زد
عقل از سودای جعد حور خود را باز خواند — عشق عطر چین کاکل بر مشام هوش زد
بر کشیدم خویش را مردانه از آغوش خویش — بخت کوس آرزوی دولت آغوش زد
در طریق رشک دل از غصه پهلوی نخورد — حسرت ما بر تمنای رقیبان دوش زد
جز صدیث وصل در لبهای گویائی مباد — بر سر راه تمنا گوش فال هوش زد

چون ظهوری انتقام از تلخکامی ها کشید
هر که جوش از حسرت لبهای همچون نوش زد

می شوقی بکف آورده دلم نوشش باد — پنجهٔ بیخودی در کمر هوشش باد
تا بکی سوزد و صد آرزوی خام پزد — کاهها هیمهٔ آتش کدهٔ جوشش باد
یادش اندیشهٔ سودای دگر پیش نهاد — غم هجر و طرب وصل فراموشش باد
لشکر آرزوی طره و کاکل زده صف — علم معرکهٔ تفرقه بر دوشش باد
دست در گردن جان زخم نمایان افگند — لعبت داغ نهان تنگ در آغوشش باد

جان

جانِ پروانه ندارد خبر از راحتِ سوز
شعله در پیرهن از سرو قبا پوشش باد

آنکه تابِ سخنِ سرد حریفانش نیست
سخنِ عاشق دلسوخته در گوشش باد

کاش ناصح نگهِ صورت معنی میداشت
چشمِ بینا چو ندارد لبِ خاموشش باد

تلخیِ عشق رهِ کامِ ظهوری دانست
زهرِ ایام گوارنده ترا از نوشش باد

از کسی مژدهٔ وصلی بکسی می آید
شعلهٔ تنگ در آغوشِ خسی می آید

محملے را حدیِ شوق بیابانی کرد
کعبه در رقص زبانگِ جرسی می آید

شعلهٔ طور چو بر داغِ جگر جلوه دهد
نورِ ایمن بسجودِ قبسے می آید

گشته مفتون لبِ خاموشِ ما چشمِ قبول
گاهی از دل بزبان ملتمسی می آید

صد ارم گل بسرم ریخته از هر طرفے
خوش صفیری ز شگافِ قفسی می آید

بگریبانِ فلک شعله در آویخت بلی
باد از گوشهٔ دامانِ کسی می آید

غیر را پای فرو رفته بشیرینیِ کام
بر رگ و ریشهٔ دل حسرتِ کاکل پیچید

چه برهمن پسری گریه بمن فرمودست
اینک از هر مژه زنار دری می آید

باز فریادِ ظهوری ست که نگذشته ز چرخ
غالباً از پیِ فریاد رسے می آید

خوشا روزی که از کشتِ عدا ل اثر روید
بدشنامی ز مغزِ تلخِ من تنگِ شکر روید

سر آید تلخکامی رخت بربندد سیه روزی
هم از زهرم شکر جوشد هم از شامم سحر روید

زمین منفعت خیزِ جهانِ عشق را نازم
که نخلِ گلشنِ امید از آبِ تبر روید

تمنا را بسیر باغ دل گاهی توان بردن
که جای سبزه از الماس مسرت نیشتر روید

ندارم رنگ اگر شست جفا بر دیگری بندد
که پیش ناوکش از جان لبش من سپر روید

بهر خاکی که یکدم در هوای او فرو گریم
ازان تا نو بهار حشر خورشید و قمر روید

هوای جلوهٔ شاهد زند دامان بهار ما را
که در باغ تماشا لاله و گل تا کمر روید

اجل گر بوکند پیکانهای دل بر اندازد
بهجر انش گل داغی که از باغ جگر روید

برای دیدن جلاد مرگست این اگر گاهی
بظلمت خانه دوری ز چشم من نظر روید

ظهوری بار نومیدی تو خود بر یکدگر بستی
مگر بیدامیدی بر سر راه سفر روید

در چار سوی عشق جگر داغ جان خرید
کام و زبان زور و خروش و فغان خرید

عشرت ز دست کوته و ناز عنان فروخت
مستی ز باغ چهرهٔ او ارغوان خرید

جان را گذاره بر سر بازار دل فتاد
ارزان فروخت راحت محنت گران خرید

در مخزن بصارت دل نقد سود و سخت
بر پایه که خبس دکان زیان خرید

ای دل ز بستر مرض مهر بر مخیز
کز مرگ عشق عمر ابد میتوان خرید

این سر که سر بقبله نمی آورد فرود
تا ترک برای سجدهٔ آن آستان خرید

معلوم نیم جان ظهوری چه قدر داشت
طالع مدد نمود غم رایگان خرید

دگر از زلف و کاکل روز من بر قیر می غلطد
دل از سودای مژگان بر سنان و تیر می غلطد

بنازم شست نازانگ شتابی در پی بسمل
که زخم کاری بر سینهٔ نخجیر می غلطد

غنا کو تا کند طرح زکوة احتیاج من
مسم دیگر همین عشق بر اکسیر می غلطد

با امید یکه شاید وصل را بندی نهم بر پا
ز اشک آرزو بر چهره ام رنگین میغلطد

زهی روی تو صبح کام بر کش دامن محمل
که سر کش شعله بر نافه شکر گیر میغلطد

گل باغ خیال در خواب دیدم باغ جان من
مبارکباد فالم قرعه تعبیر میغلطد

قلم در پیش انشای محبت نامه دارد
که مضمونش بخون در پرچه تحریر میغلطد

گزندد چشم زخم مرهم امید بر نمیتابی
فرو بردم خروش سینه بر تاثیر میغلطد

ظهوری شمع تعریف شبستان کن میسوزی
که مه پروانه سان بر شعله تقریر میغلطد

نه تنها در هجر همچون تو یخ غمخواری نمیداند
که همچون طالع ما یار ما یاری نمیداند

نمیدارند غمخواران ز غمخواری بجز نامی
نمیدانم چرا دلدار دلداری نمیداند

مجو از شحنه هجران مروت زنهار ای دل
که چون برداشت تیغ کینه زنهاری نمیداند

بیک دیدن بها آورد بر هر صبر طاقت را
اسیر او شوم طفلست پرکاری نمیداند

کند رخصت گل چون پریشان دسته سنبل
نسیم بوستان خلد عطاری نمیداند

سحر شد شام عمر و خواب بخت من همان باقی
چه خوابست این که میگردد بیداری نمیداند

برای عشق طرح خانه امید افگندم
ظهوری سیل راه و رسم معماری نمیداند

ز کام تلخی صد حنظل عشق تبان روید
باب حسرت من کی بهار بنجزان روید

مفرما غیر را گلگشت باغ التفات خود
مبادا خارهای طعنه از دشت زبان روید

تمو ز حسرت آبی در جگر نگذاشتست آما
همان در جویبار گریه من ارغوان روید

چه سوزست اینکه بگشاد از رگ گل سوز هجرانت
که از هر قطره در باغ جگر صد داغ جان روید

رود هر لفظ را خار بلای عاشقی در پا
گل تعریف حسنت چون زبستان بیان روید
دمد از شوره زار طالع من خارگلهائی
که رنگارنگ و بستان بخت دیگران روید

بباغ بخت بر سر خرّمی را سایه افگندم
گذشت آنها ظهوری کز بهارستان خزان روید

ره سرگشتگی در دشت حسرت سر نمی آید
بسعی شوق کار پا اگر از سر نمی آید
خیال غمزه کی در لاله زار ارواح دل گردد
اگر در سینه پای صبر در نشتر نمی آید
سبوی باده عشقی بدست آنها ز جانان
وگر سنگ جفائی دور ساغر بر نمی آید
مکن گو خواجه این اسباب کبر و نخوت خود را
که در چشم گدایان حشمت قیصر نمی آید
رصد بند تمنا گو مبین تقویم بخت من
که در کارم مدد از گردش اختر نمی آید
چه خوار بیاوری صبر آمد و دوش در مجلس
ز طرز رفتنش معلوم شد دیگر نمی آید
دلا گر میتوانی در صف بیگانگان بنشین
کز ان نرگس نگاه آشنا پرور نمی آید
پی اظهار عجز ای دل مگر شد فرصت جانی
که چشم از عمدهٔ ناز و تغافل برنمی آید

ظهوری از زلال شعله حلق تشنه تر گردد
سمندر بر کنار زمزم و کوثر نمی آید

طرب پرور دلی کز رحمت جان طالعی دارد
فلک غمسا سری کز تنگ سامان طالعی دارد
خوشا زخمی که برگردید از خاصیت مرهم
بدا دردیکه از تاثیر درمان طالعی دارد
بنام سینه از زخم بلازن سکهٔ راحت
اگر پنهانی از زخم نمایان طالعی دارد
توان چسپید بر دست تمنا دامن درمان
که از سر پنجهٔ دردی گریبان طالعی دارد
ز شمع شام طالع صبح دولت را دهد پرتو
سیه روزیکه از شمع شبستان طالعی دارد

ز کوی جلوه می آمد نسیم خاطر افروزی
نبازم کاتشم از باد دامان طالعی دارد

دگر آراست غیرت بر رخم بزم جگرخواری
لبم چون پشت دست از زخم دندان طالعی دارد

برون افگن ظهوری از زبان خشت ترنم را
بشکر اینکه از فریاد و افغان طالعی دارد

حدیثی بر زبان دارم که در گفتن نمیگنجد
گلی در جیب میخواهم که در دامن نمیگنجد

تجلی کرد بر طور تماشا شعلهٔ حسنے
که ذکر پرتوش در قصهٔ ایمن نمیگنجد

سر انگشت زعفرانی بخیه کاری جای دیگر کن
که با چاک دل ما رشته و سوزن نمیگنجد

صلای باغ زان آبا غبار آسوده جانان را
که سوز صاحب این داغ در گلخن نمیگنجد

مگر زد برق حسرت بر درون از گریهٔ شوقم
که دیگر آرزو را شعله در دامن نمیگنجد

برای غلغل زنجیر کوه و دشت میباید
جنون عاشقی در کوچه و برزن نمیگنجد

ز تیغ و دست بستم بر جگر این حرز ناسوری
بلی زخمی چنین در خنجر دشمن نمیگنجد

گرفتم باد طالع پرده بردارد ز روی او
چه حاصل چون تماشا در نگاه من نمیگنجد

ظهوری داده جان در کوی درد بیکسی گویا
که فریاد و فغان در پردهٔ شیون نمیگنجد

ای خوشا دستی که زد دست غمی بر سر زنند
وی خوشا زهری که زو صد طعنه بر شکر زنند

تلخکامان ترا شکر ز خاطر برده اند *
شعله خواران تو کی پیمانه در کوثر زنند

سرخ رویان ترا رعنائی در خاطر ست
از دم تیغت گل زخمی مگر بر سر زنند

غمزه را کی از غرور ناز پروای کسیست
سینه چاکان هم مگر خود سینه بر خنجر زنند

گر شود کبک دل سیمرغ نتواند گرفت
باز شاهین نگه چون در قفایش پر زنند

بازنگذارد درِ خلوتسرای وصل یار
گرچه خود خوبان سرانگشتِ طلب بر در زنند

چون ظهوری هر طرف افتاده صد بیمار دل
تا زمژگان بر رگِ جان و لبران نشتر زنند

سکه داغ نبام جگر مازده اند
علم دیده بیام نظر مازده اند +

این صدفها که پر از گوهر اختر بینی
غوطه در لجهٔ آب گهر مازده اند

می کشانی که ندارند غم از روز خمار
باده در مجلس فیض سحر مازده اند

کام جان زهر فرو شست بشیرین سخنان
گرچه در روز ازل بر شکر مازده اند

کشته شمع بروگو بگس ده بزجویش
شعله انیست که در بال و پر مازده اند

خار خار غم مرهم زدل آورده برون
گل زخمی که بفرق جگر مازده اند

نشأ بیخبری رتبهٔ آگاهان است
از می یاد تو ره خبر مازده اند

سیه یاس نسازند ظهوری کاری
دل قوی دار که کوس ظفر مازده اند

عشوهٔ مضطرم ساخته دیدن دارد
قصهٔ بی لب آورده شنیدن دارد

هوس خام بجوش آمده در سینه دگر
داغها بر جگر سوخته چیدن دارد

دوش در خواب نخ از چشمهٔ حیوان شستم
در جگر نیشتهٔ غمزه خلیدن دارد

دام از تار نگه بافته چشم سیهی
در قفس مرغ دل از شوق پریدن دارد

آهو خانگی وادی الفت پویید
دشت و دشت از خرد و صبر رمیدن دارد

عشق در باغ دل آمد بچمین پیرائی
بید بیحاصل امید بریدن دارد

نیست یکه القصه زهر کس نمازد در کام
دست از مایهٔ صد کام کشیدن دارد

بار امید گران است ظهوری عاجز
کمر طاقت بیچاره خمیدن دارد

ولا داری تمنا عشرتی چند — بنه در عشقبازی بدعتی چند
نشان وصل بر دلخواه منویس — که خواهد کرد دوران دقتی چند
دلم ده ناصحا در گریه کردن — مگر بیرون فشانم حسرتی چند
خوشا آن کاروان صبر و طاقت — که خیزد از کمینش غارتی چند
چه میخوانند از ما همنشینان — فغان از نسبت بی نسبتی چند
بیک کشتن نخواهم گشت قانع — برای دیده دارم حیرتی چند

ظهوری تا توانی زیست چندی
بروز از مهر بندم تهمتی چند

تلخکامان ساغر خون میکشند — مزد کام تلخ شان چون میکشند
بیدلان از حسرت قد کسی — آهها از دل چه موزون میکشند
گریه دارم هوس کردم خبر — شهریان رختی بهامون میکشند
از حدیث بوسه بر بستان مگیر — ساغر لبهای میگون میکشند
العطش گویان صحرای غمت — تشنگی در نیل و جیحون میکشند
در رهت نعلین پوشان از غبار — خیز در حیز فریدون میکشند

حسرتی در دل ظهوری داده جا
آرزوها رخت بیرون میکشند

ماه من چون زرخ نقاب کشد — سجده از فرق آفتاب کشد

نوبهار از رخ عرقناکش — در گل و لاله آب و تاب کشد
ترک چشمش ندارد آن پروا — که خدنگ نگاه تاب کشد
سائبان محبتش چو زند — دل زرگهای جان طناب کشد
مایهٔ آتشین بیار کزان — ابر مژگان من حباب کشد
دل زرگرهای شوق میخواهد — که کتابی بماهتاب کشد
هست قدر آنقدر سوال مرا — که لبش زحمت جواب کشد
رتبهٔ عشق بین که نیلوفر — چتر در چتر آفتاب کشد
عشق اگر دل دهد کبوتر را — جگر از سینهٔ عقاب کشد

کحل بیداری بسازای بخت
که ظهوری بچشم خواب کشد

سر بفکر ترک سامان برنخورد — دل بدرد و لب بافغان برنخورد
چشمه های خون ثمرگان سرنکرد — رگ بجنبش های مژگان برنخورد
بر نچیدم بستر آه ای مسیح — درد میبردی بدرمان برنخورد
خواستم خود را برم از یاد خود — بخت سستی کرد و نسیان برنخورد
آرزوی سیر چشمی داشتم — از جگر لختی بدندان برنخورد
پا بدامان عطر در مغز آورم — یادگار زگریبان برنخورد
کام جان شیرین نشد از نخبت شور — بوسهٔ کنج نمکدان برنخورد
میگریزد دولت از کوی سری — کز خم زلفی بچوگان برنخورد
راه ما بر کوچهٔ حرمان فتاد — دل بدلبر جان بجانان برنخورد

تا ظهوری را بغواصی برم
دیدهٔ چون ابر نیسان بر نخورد

چرخ آخر بمراد دل ما میگردد
کار ما راست بتوفیق خدا میگردد

خلعت وصل ابد بر قد ما ببرند
هر زمان پیرهن از شوق قبا میگردد

خصم بی روی که در عاقبت کار ندید
رویش از سیلی ایام حنا میگردد

چند روزست که بر چهره نمیغلطد اشک
خندهٔ یار بگرد لب ما میگردد

داغ حسرت که بهر دشتی دل میمالید
روی برتافته از سینه جدا میگردد

بچه حسرت وطن قطع نظر کرد امید
بازش آرید و به بینید کجا میگردد

چقدر خندهٔ بیجا که حسودان کردند
اشک در دیدهٔ ایشان بچه جا میگردد

نکهتی نامزد مغز ظهوری گردید
هوش بیهوش بدنبال صبا میگردد

خوشا صیدی که از زخم غمی بر یکدگر غلطد
اگر سازد بزور شوق پا محکم بسر غلطد

خدایا از هر غم بر کام جانم رنجیت بنوازم
بتلخی کز لب شیرین دهانی در شکر غلطد

جلای چشم تر از چهره خواهم که چون گریم
بجای اشک بر رخسار خورشید و قمر غلطد

بامید یکه شاید آرزوها بر کند رنگی
دل صد پاره شب تا روز در خون جگر غلطد

دران کشور که گردد باغبان عشق چین پیرا
ز نخل آرزو هر لحظه شاخی بر تبر غلطد

ز شور عشق میخواهم بزور گریه غم را
که هر دم از جگر بر چهره ام نخمی دگر غلطد

خیالی را بنوعی تنگ در آغوش جانان دارم
که عاجز میشود گاهی اگر خواهد که بر غلطد

ظهوری آنزمان بر بستر آسودگی غلطی

که دل از شوق مژگان هر زمان بر نشتر غلطد

چشم فتان تو پرداخته دستانی چند
آرزو از نگهش تاخته میدانی چند

نکهت جیب تو در صحن گلستان پیچید
بر دریدند گل و لاله گریبانی چند

جگرم راحت صد ساله جراحت دارد
از خدنگ مژه انداخته پیکانی چند

حرف شیرینی کنج دهنی میگفتم
رست از کام و زبانم شکرستانی چند

نام یکجان نتوان برد که شد صرف کسے
وه چه میبود که میداشت کسی جانی چند

خاطری جمع تر از خاطر من یاد گذاشت
داد از سرکشی طره پریشانی چند

تماشای حرم دیده کسی داده جلا
که بهر گام بریدست بیابانی چند

ساقیا از گنه توبه رندان بگذر
رحم بر حال پریشان پشیمانی چند

وقت شکرست ظهوری اگر گرفتی حال
خورد اگر کشتی امید تو طوفانی چند

شرار دوزخ دل داغ چون جان خسرو ریزد
ز خجلت لاله خلد از کف رضوان فرو ریزد

سر افسانه دردی کز دو این مرگها دارم
اگر یکشایم از هر حرف صد درمان فرو ریزد

خدا میدی و تند صفهای صبر مهوش پایت
بیا بنشین که هر کس در دولت صد جان فرو ریزد

ملک بر فرق پیشانی زندگانهای رسوائی
ز کنج نرگسش چون عشوهٔ پنهان فرو ریزد

بسنگ عشق ننوازد اگر فرق تمنا را
کجا از مغز سودائی غم سامان فرو ریزد

خوشا حالی که بر بالین بیماری ستمگاری
نگشت ترحم اشک از مژگان فرو ریزد

خوشا روزیکه قاصد آید و از گرد محرومی
ز رخسارم بیاد گوشهٔ دامان فرو ریزد

خوشا سر بسته مکتوبی که در غمخانهٔ هجران
چو بکشایند وصل از معنی عنوان فرو ریزد

شبی خواهم ظهوری آنچنان سر بر زمین گویی
که دیوار و در کاشانه حیران فرو ریزد

شکر کز بند خودی دوش نجاتم دادند
مرده بودم بغم عشق حیاتم دادند

عشق ذاتم نگه صورت معنی بخشید
سر بصهبا تکده حسن صفاتم دادند

ساقی حسن صفاتم می پی در پی داد
مست گشتم خبر از نشأه ذاتم دادند

ثبت در دفتر دیوان قدر شد نامم
بر جبین غم واندوه براتم دادند

عرصه بر چیدا مل سرشتم از کشت اجل
خاطر فارغ از اندیشه ماتم دادند

چهره در گرد بیابان هوس گشته بود
در بن هر مژه صد نیل و فراتم دادند

طالبش آرزوی حج و صالم گشت
ذوق تسلیم منا در عرفاتم دادند

مستحقانه بدریوزه لبی بگشودم
عیش غم راحت محنت نبکاتم دادند

دست پیمان محبت به ظهوری دادم
جای در گوشه توفیق ثباتم دادند

عشق چون جوهر هر چیز هویدا میکرد
داغ را روی شناسی جگرها میکرد

گشته تیغ تغافل چو بخون میغلطید
نگه از دور بتقریب تماشا میکرد

تا زند شحنه بازار سلامت بر سر
صبر کم حوصله هر لحظه گلی وا میکرد

بر سر کوچه بیچارگی از قوت ضعف
مژه لبهای خموشم که چه غوغا میکرد

لب جام از لب ساقی چو شدی بوسه ربای
آرزو خون جگر بر سر تقوا میکرد

در بهم بر زدن مملکت صبر و شکیب
کار صد خیل و حشر ناز تو تنها میکرد

یوسف از قافله عهد تو میبرد بمصر
حسن تو رهزنی عشق زلیخا میکرد

نافه از طرهٔ لیلی نخزیدی مجنون
مغزش ار در ختن موی سود میکرد

گر نمیداشت ظهوری تف سودا در دل
قیمت داغ جگر سوز که پیدا میکرد

نسیم نخبت کو تا پرده از روئی برانداز
دل مژگان پرستم سلسله بر خنجر اندازد

مگر دانش دگر مهرست کو نخبت چنان تلخم
که شور رشک لذت در نهاد شکر اندازد

درون تفتیدهٔ گرمای صحرای تمنایش
نظر از رشک در حشر کی بر کوثر اندازد

کند فرش فضای حلهٔ فرق کفر و ایمانرا
باین رفتار و قامت چون گذر بر محشر اندازد

کشد در زیر سر بالین زانوی مسیحا را
کسی گر آرزوی خویش را بر بستر اندازد

خوشا حال کسی کز وعده در کنج مبالی
نشیند بیخود و گوشی بر آواز در اندازد

خوش آن سالک که افتد در عنان آن خضر خوی
که از نعل سمند آئینهٔ اسکندر اندازد

ورع از صورت مستی نداند صورتی بهتر
رخ زیبای ساقی عکس اگر در ساغر اندازد

عجب گر از حضیض نامرادیها برون آید
ظهوری کاو خود را گر بسعی اختر اندازد

مهبود هیچ کاری با کار ما ندارد
دردی که رو بما کرد رو بدوا ندارد

کو صد بهار هر دم دامان سعی بر زن
کشت امید کاران نشو و نما ندارد

از چشم اشک ریزان گو باد رو بگردان
از خاک رهگذاری گر تو تیا ندارد

از جنبش شک ریشد بازار عشقبازی
وین مایه بیوفائی صد بیوفا ندارد

قدم کمان شد از غم ای مدعی هر آنی
نکشای تیر آهم شستم خطا ندارد

دل میدهد فریبت بانی مخور ظهوری

بیگانه پرور ما با آشنا ندارد

کسی که در هوس لعل بادهٔ نوش افتد
ز تاب مستی حسرت چو من بجوش افتد

بروی کار فتد نجیر ها اگر رندی
دو روز در پی زنار و خرقه پوش افتد

ز یک نگاه کمین گاه گوشهٔ چشمی
هزار تفرقه در کاروان هوش افتد

ز جاه حسن بصد جان بها گذر نگهی
بلاست انیکه تو نگر گران فروش افتد

بکوی غصه دل از رشک خورده پهلوئی
رود بت بار امیدش اگر ز دوش افتد

چنان بعشوه مکن گرم سرد مهر انرا
که دیگ آرزوی خام شان ز جوش افتد

شکسته عهد تو بر من سخن نمی آید
اگر ره گله بر لب خموش افتد

بصد فریب ظهوری زبان کشیده بکام
چنان مکن که لبش باز در خروش افتد

کسی را اگر کسی نامهربان و تند خو گوید
ستمگار مرا شبها سد انها را باد گوید

ببازار محبت هر زند بانگ مراد از من
هزاران جان و دل گر قیمت یکتار مو گوید

گدازد رنگ و بو در لاله و گل از تف خجلت
از و گر باد را گلزار حرف رنگ و بو گوید

گنه را صاحبان خیر می بخشند می گنجد
اگر خود را دل دیوانه اندر داغ او گوید

کند در روز مرگم هر چه از یاری و غمخواری
ز غمخواران یکی خواهم نخاک من فرو گوید

مگر تا نگاه سوزن مژگان شود حاضر
که دل با چاک جیب صبر و طاقت از رفو گوید

بزیر سر ورع را خواب مستی می نهد بالش
ظهوری گر چنین افسانهٔ جام و سبو گوید

آسوده دل آنانکه ز نخوت بدر آیند
پا را بگذارند و بکوی تو بر آیند

باچنین ازهوس نکهت موئی
پنهان زصبا برسر راه خبر آیند

درحشر برون گر بدر آیند زدلها
آنها که بجانها بطریق نظر آیند

مژگان تو گر دلشدگانرا طلبد پیش
ازدیده قدم ساخته برنشتر آیند

رنگ رخ اغیار بشوید خوی خجلت
چون بابلیان توبه نیرنگ درآیند

ترسم که نهد روبکمی مرهم لطفت
بگذار اسیران تو دلریش ترانند

بیهوده چه رانی زبرت سوخنگانرا
هرروز چو ازروزدگر خامتر آیند

درکام وزبان دادزند حرف تلخی
ازحرف لبت چون بحدیث شکر آیند

شاباش بران قوم ظهوری که بکویش
تفتیده دل و خشک لب و چشم تر آیند

باغبان آنگل چنین کرسیر گلشن میکند
زود گلهای پشیمانی بدامن میکند

دوستیهای که درکارش اسیران کرده اند
یکیک آن نامهربان درکار دشمن میکند

مجرمان را زهره دامن گرفتنها نبود
بازوی غیراین زمان اندازگردن میکند

دل که نشتر درجگر بیباد مژگان میشکست
ازبرای خارپا تدبیر سوزن میکند

درشکنج دام گیسویش مگر خوش آرمید
اندک اندک مرغ دل ترک طپیدن میکند

حسن خواهد چند روز دیگرش درکار کرد
غیرت خونها که حالا دردل من میکند

وقت حسن خط زاهم صبحها را شام کرد
وه نمیداند چرا غش خانه روشن میکند

آرزو مرد و گرفتم با ظهوری کامش
عشوهٔ پنهان دگر جانش چه درمن میکند

ندارم شکوه گر خاطرم اندوهگین باشد
دل دلدار میخواهد چنین باشد چنین باشد

بدشنامم لبی آموده شد نخبت دعا نازم
ملک را زین هوس از آسمان رو بر زمین باشد

بگرداند زره صد کاروان صبر و طاقت را
اگر از گوشه چشمی نگاهی در کمین باشد

خدایا آگهی از حال من از حال دشمن هم
چرا بحث چنان باشد چرا بحث چنین باشد

جفاکاران کشند از غصه اغیار یاران را
تو هم ای بیوفا آخر چنان کردی همین باشد

خدا چین آفریدست از برای طره و کاکل
نه بهر آنکه روز و شب کسی را بر جبین باشد

بدین خاکسار بیا ظهوری میرسی وقتی
که شوخی را غبار چهره بر آستین باشد

بازشب نرگست بلا میکرد
ناز خاطرنشان ما میکرد

پاس میداشتی بگوشه چشم
که تغافل بجا میکرد

تاب کاکل بر غم بیتابان
دست در گردن صبا میکرد

صبر بیچاره تعدی شوق
همه جا خوش تلاشها میکرد

گرچه بربود دل ز مهر از کین
مهر تو جای خویش را میکرد

جور بیگانه جور بود آری
که بتحریک آشنا میکرد

خوب میبود بیوفا اینها
حسن گر با کسی وفا میکرد

من گنهکار بودم و عاشق
با ظهوری چرا جفا میکرد

دل که در کنج هجر جا دارد
جای در کام اژدها دارد

لرزه روزگار بیتابی
بند از بند جان جدا دارد

تیغ بیگانگی کشیده فراق
همه انداز آشنا دارد

جان بلبک عدم رسید و هنوز — روی امید بر قفا دارد
صلح کردند وصل و هجر بهان — در دما جنگ با دوا دارد
زخم دامن فشانده بر مرهم — خنجر غمزه مرحبا دارد
کشته تیغ و دشنه مژگان — نگه تیز خونبها دارد
چشم شب زنده دار گوشه نشین — حاجت گریه را روا دارد
مردن و زیستن نمیدانم — دلگیری اختیار ما دارد

از ظهوری بجز ظهوری را
گرچه صبر گریز پا دارد

دل خود را نبازم فکر درد جاودان دارد — مدار کار و بار سود و سودا بر زیان دارد
بیا ای عشق سختی مهین مسکین سینه جانرا — که حسن از ابروی او تیر شوخی در کمان دارد
کسی در قحط عشرت روی کاهیدن نمیداند — که مغزی از سر خوان غمی در استخوان دارد
زبان آورده بیرون شعله های داغ میلرزم — بران روزی که با مغز دل و جان در میان دارد
چسان بر لب نهم مهر خموشی تا چنین دردی — که فریاد و فغانش ریشه در کام و دهان دارد
بروی دل دری شاید کشاید همت عالی — که فرق عرش سائی هم ز خاک آستان دارد
چو گل خندان به بستان میخرامد لاله روی من — چه خونین گریها اشک از برای ارغوان دارد
کند تیغ ستم هر جا علم جلاد هجرانش — ز خون تا روز محشر خاک جوش الامان دارد
صبا با میر محمل گو بگو حال گرانباری — که دست عجز در دامان گرد کاروان دارد
خجل باش اندکی از صید پنهان نخچیر امیزد — سرت گردم کمند افگن نگاهت ترجمان دارد

ظهوری از تو با خود در فروشب در کنج خاموشی

حکایت در حکایت داستان در داستان دارد

شب نگاهم میهمان نعمت دیدار بود
استخوانم مغز شد خوش راحتی در کار بود

دیده روشن سینه گلشن شکر بالب همزبان
یار بی اغیار و می بی دُرد و گل بیخار بود

خاطر احباب گردون را بقانون مینواخت
چنگ افغان را رگ جان حسودان تار بود

صیقلی بود از نگاه آئینهٔ روشندلان
سینهٔ تاریک جانان تخته نرنگار بود

خیر دربانی بخیر مهلو تهی کردن نداشت
کردمش خون در جگر دلدار چون بیدار بود

توبه بر پای شکستن داشت رخسار نیاز
عشوهٔ ساقی بلای جان استغفار بود

غمزه نشتر میرساند و لب نمک میفشاند
هر زمان صد جان نثار راحت آزار بود

سازگاری با ظهوری گرچه بسیاری نداشت
کارسازی اینقدر از بخت ما بسیار بود

شکر کاخر بفراقم سر و کار آخر شد
عمر آخر نشد و فرقت یار آخر شد

تا ز قانون جدائی بگسستن مپوست
در رگ و ریشهٔ جان ناله زار آخر شد

رفته شد رنگ حنائی ز سر پردهٔ چشم
همه غمها تماشای نگار آخر شد

ساقی دوری لطف بگردش انداخت
صبح مست ست بلی شام خمار آخر شد

بدر آید ز وبال اختر طالع اما
ای خوشا عیش غم یار چو یار آخر شد

تا ز گیسوی کسی دامن نکهت نفشاند
مغز را آرزوی مشک تتار آخر شد

شاهد کام بغل بر دل من گو بگشا
عشق آمد هوس بوس و کنار آخر شد

ناصحان لطف کنند از سر ما پا ننهند
بسر یار که آرام و قرار آخر شد

بر و ایدل تو حریف دگر اندوز که من
باختم هر چه بچیز یار قمار آخر شد

در تماشا بدل دیده ندارم حاجت — منت آئینه و آئینه دار آخر شد

از گلستان رخی حرف ظهوری سر کرد
سخن خرمی فصل بهار آخر شد

تموز هجر شد دل غنچهٔ پژمرده را ماند — ز جان خون میچکد صید شکار خورده را ماند
چرا هردم نبالد آرزو در حسرت لعلے — که دشنامش دعاهای اثر پرورده را ماند
چه رنگین میرسد از سیر در خونم کشای نخجیر — سپندی کو که صیاد شکار آورده را ماند
بدوش از طرهٔ جوگان این آرایش میدان — که چالاکانه گوی از عرصه بیرون برده را ماند
چه حاصل کز خشت دست مروت پرده بردارد — ز نخجیر بدنگاهم گاه دیدن پرده را ماند
ز درد تنگ نسبت مرد مخمور توای ساقی — بجامی گرم سازش زاهد افسرده را ماند
ز قید مکتب اندوه آزادم بحمد الله — ز خوشحالی دلم طفل معلم مرده را ماند

با میدی که صیادی کند سر پنجه را رنگین
ظهوری آهو پا بر گلو افشرده را ماند

ز رشک قامتی در بوستان شمشاد میلرزد — ندارد دست بر طرف نقابی باد میلرزد
مپرس از رشوکت و جاه شهنشاه خیال او — مشوش کرده خاطر از دهشت باد میلرزد
زهی حسن بشر بنگر که چون خورشید گردون آ — دل از نظارهٔ خورشید مادرزاد میلرزد
مبادا بر چراغ داغ مهجوران نظر مهلو — ندارد تاب این آتش دل از باد میلرزد
ز زهر کینهٔ خسرو منوز از تربت شیرین — گیاه تلخ میروید نی فرهاد میلرزد
غزالی کز نگاهی صد هزارش در کمند آید — چه خوش نزدیک دام آمد دل صیاد میلرزد
بدستم داد خواهی میبرد بختم بدیوانی — که از بیداد در کامم زبان فریاد میلرزد

ظهوری گرچه گاهی گشته در صحرای بیتابی
چو گوی بد بر زمین سر کوه را بنیاد میلرزد

کسی که چشم زروی تو دلستان بندد
بروی سیر در باغ و بوستان بندد

بهار پیش رخت جلوه کی تواند کرد
با نیکه تهمت رنگی بر ارغوان بندند

بجز ملازمت اهل هجر نیست علاج
مگر که ناصح ما را کسی زبان بندد

نمانده در دل پروانه تاب میخواهد
بروی شعله زبال و پر آشیان بندد

اجل معامله نزدیک کرده خوش با جان
امید هست که دوری در دکان بندد

خدا کند که نشیند دگر چنان نقشی
که چهره نقش بر ان خاک آستان بندد

فلک بمحبت وصلم اگر همی پرورد
چنان نکرد که مغزم در استخوان بندد

گیاها همه زخمی دهد ز تربت من
اگر نه دست وصال تو زخم جان بندد

بجیب جان ظهوری هزار چاک افتد
اگر نه دردغمت بازوی توان بندد

با نفس تفته در دمان اثری یافته اند
آب در خواسته و چشم تری یافته اند

رو با قلیم بقا ذوق کنان میرانند
در بیابان فنا راهبری یافته اند

آفتاب از شرر شعله طالع باشند
در دل تیره شب خود سحری یافته اند

عمر جاوید چکانند ز خونناب درون
چون ننازند شگاف جگری یافته اند

سالها سنگ سر کوی طلب خورده بسر
تا با قبال غمی در دسری یافته اند

اثری با نظر لطف کهن بر ان هست
مگر از تازه جوانان نظری یافته اند

گرچه از راز نهان با خبر آگاهانند
غالبا بیخبران هم خبری یافته اند

باهوای تو ظهوری شده رخساره پرست
پرتوت دیده وران در شجری بافته اند

خاکسارانت زرخ گرد تمنا رفته اند
از دل پر درد امید مداوا رفته اند

شام غم هر دم بیاد گوشهٔ دامان آه
در گریبان سحر شبهای یلدا رفته اند

گرچه از تاب درون بر چیده اند آب جگر
هر زمان از چشمهای چشم دریا رفته اند

در فضای دشت و در هر نو بهار این لاله ها
سینه چاکان تو داغ دل بصحرا رفته اند

در شبستان فنا شب زنده داران غمت
فیض جان بر صبح انفاس مسیحا رفته اند

زیره هر شیشه کز سنگ حسرت گشته خرد
بر سر راه تمنای دل ما رفته اند

دیگران از دیدن یوسف بریدند از کف
زخمها را بدل و جان زلیخا رفته اند

گوش و امق داستان لعل محمد را شنود
هوش از مغزش هوی جعد عذرا رفته اند

خار چینان سر کوی ریاض چهره
صد چمن گل در گریبان تماشا رفته اند

کرده با محکم ظهوری بر سر کوی کسے
کز سر میدان او هر روز سرها رفته اند

صافی دلان بچشمهٔ سوزن فرو کنند
وقت نماز جانب میخانه رو کنند

کی دست شان بدامنهٔ مقتدیان رسد
آنها که خو بلذت غمهای او کنند

منت نمیکشم در دوزخ کشاده است
فردا برویم اگر جنت فرو کنند

ایدل ز خود برون نهادی هنوز پای
شرمی که سالکان به ازین جستجو کنند

گلزار تاب رشک شود آب رنگ و بوی
در باغ از و اگر سخن رنگ و بو کنند

دنبال رشکیان چه فرستی خیال را
بگذار تا بحسرت دیدار خو کنند

در جیب جان نگذد ظهوری هزار چاک
تا دلبران ستمگر نگاهش رفو کنند

بازابروی نازچین دارد
عجز زاروی بزمین دارد

ازبرای شکافِ سینهٔ صبر
غمزه خنجر دراستین دارد

میشود زخم تازه تر هر روز
نمکِ خنده درکمین دارد

کشته ام تخم حسرتی درجان
که چو امید خوشه چین دارد

قطرهٔ دهزار جیحون ست
خوب میگریم آفرین دارد

صبر از بیدلان نمی آید
چند خود را کسے برین دارد

هست نزدیکتر برسوائے
هرکه او عقلِ دوربین دارد

تا ظهوری شناس کشتهٔ غمی
نه غمِ دل نه فکرِ دین دارد

آشنا رو نمیاید غم طرب بیگانه باد
کاکلی زنجیر میسازد خرد دیوانه باد

شعله پرور شمعی از دیوان شاهنشاه حسن
گرم تر مے آید آتش بر پر پروانه باد

بست آئین شهر خاطر را تمنای وصال
بام عشرت خانهٔ اغیار حسرت خانه باد

یک شبی در خلوتِ لب بسته دیوانگان
مست نازِ مست خواب باده افسانه باد

خوشه چینی آرزو دارد اثر از کشتِ ما
دزدِ بین زارنالی اشکِ حسرت دانه باد

دیو زهد آلوده شد از جام سرشارِ کسی
شست و شوی داغها بر گریهٔ مستانه باد

در سبو و شیشه کی گنجد شرابِ بزم ما
جبههٔ خم در سجود ساغر و پیمانه باد

تا ظهوری افگند رخت سیه روزی برون

پرتو خورشید رخسارش در کاشانه باد

شعله پرورگشته آهم بی‌تف تاثیر باد
آرزو هارا گداز کوره تا خیر باد

سایه جاه محبت بر سر بختم فتاد
خاک راهم مفلسان عشق را اکسیر باد

در ره بازار میپیرسند راز دل زمن
پای صبر از حلقهای آه در زنجیر باد

بر خدنگ غمزه صد چشم حسرت دوختم
منت یک زخم کاری بر دل نخچیر باد

دوش در خواب غم از قرب قلمیان سوختم
حرف دوریهای ایشان در لب تقصیر باد

تیره بختی آورد سرمایه دیوار عقل
راه سیلاب جنون بر کوچه تدبیر باد

دامن آلوده را آلوده تر میسازد آب
آتشی در شیشه شوی خرقه تذویر باد

خوار خواهد شد ظهوری وقت عرض حال تلخ
حرز آتش مهر منعی بر لب تقریر باد

رخنهای کهنه از شور تبسم تازه باد
لعنتیان اشک را زیب گر از غازه باد

هر زمان از کشور جان آرزوی وصال غایبی
در زبان قاصد امید صد آوازه باد

در بیابان دیده بیدار بختی دررهت
مژده خواب پاسبان بر کوشش حمازه باد

برگرفتن پرده زان رخسار حد باد نیست
گاه گاهی صرصر آه مرا اندازه باد

مدعی با آنکه از مستی ندارد بهره
از جدائیهای بزم وصل در خمیازه باد

گرز آه من گل باغ طرب پژمرده شد
لاله دشت غم از آه ظهوری تازه باد

مهر زانگونه بنفرای که کس بر تابد
عشوه سرکن بطریقی که هوس بر تابد

آنقدر گریه بفرمای که از چشم آید
ناله چندان طلب از کعبه نفس بر تابد

محمل وادی امید منزل نرسد
ناقه سعی که افغان جرس برتابد

جهد کن تا کندش شعله غیرت بردار
دل شب گرد که تهدید عسس برتابد

کو عجب پیش مرو غیر که آن تلخ نگاه
شکری نیست که پروای مگس برتابد

وصل اندازه مائیست ظهوری میسوز
شعله کی تاب هم آغوشی خس برتابد

از ورد مکن ناله دلا بار فرستاد
غمخوار غمی باش که غمخوار فرستاد

گر خار همی رفت بپای دل مجنون
لیلی ز مژه سوزن آن خار فرستاد

سر نیچه فرهاد نبود آبله پرور
شیرین کف اشکی نمود وار فرستاد

ناز آنقدرش خانه نشین داشت که مارا
دیوانگی عشق ببازار فرستاد

بسیار دلی چاک شد از رشته حسرت
زان زخم که بهر دل افگار فرستاد

گردی رگ جان رشته تسبیح ظهوری
هان مژده که زلفی بتو زنار فرستاد

ره مدمرگ در کوی دل افتد
اگر یکدم زیادش غافل افتد

بسان عشق حلالی ضرورست
که هر ساعت هزاران مشکل افتد

ز سر گردانی پروانه غم نیست
اگر در پای شمع محفل افتد

نه در بحر غمی کشتی شکستیم
که روزی تخته بر ساحل افتد

ندیدم نیم بسمل قاتل ما
که صید غمزه او بسمل افتد

نهان نتوان بیک عالم تقلب
مبادا شد هستی حائل افتد

گزند مرگ دست آندم برآرد
که از بازوی جان هر زدل افتد

ظهوری از شرابی گشته سرخوش
که عقل از دیدنش لایعقل افتد

مردیم و چارهٔ غم پنهان نشد — دربان بگوشش آمده دربان نشد
برداشتست چشم تمنا هزار زخم — یکره لبی گزیده بدندان نشد
یک روز شانه کاری آشفته کاکلی — تعبیر خوابهای پریشان نشد
دوران زکار جمله فروبستگی گشود — قفلی گشوده از در زندان نشد
افتاده در نصیحت جان صد زبان زکار — زنجیر او بریده بسوهان نشد
خصمی نکرده جیب بگلهای دیگران — تا خار او معارض دامان نشد
با آنکه سخت مشعل خورشید برفروخت — جز داغ دل چراغ شبستان نشد
صد لخت دل بر آتش حسرت کباب شد — یک آرزو نماند که مهمان نشد

رضوان خجل ز دوی ظهوری بگوشه رفت
گلهای خلد خار گلستان نشد

ستم ز مهر باشد مهر اگر بر بیوفا افتد — خوشا بیگانگی آشنا چون آشنا افتد
شکار دل درشت رشک زخم کاری دارد — خدا داند که در دشت جگرخواری کجا افتد
اجل از رحم اگر خواهد که گیرد دست نتواند — معاذالله که کس در کوچهٔ هجران زپا افتد
نگریم عشق او آرد برون از ناکسی مارا — که دامان وصال او بدست هجر ما افتد
بجز راحت نمیباشد بلی سخت ست چندانی — که چشم داغ او بر سینهٔ اهل وفا افتد
بحمدالله که در گفتن نمیگنجد حدیث من — ازین اندیشه آسودم که رازم بر ملا افتد
دماغ دل معطر میشود آخر ز گلزارے — بزاری گر چنین هر صبح دنبال صبا افتد

بروی عافیت از رشک چشم میل بکشاید
کسی کز شوخ چشمی چون ظهوری در بلا افتد

آنانکه جان فدای نگاری نکرده اند
همکارشان مباش که کاری نکرده اند

در سایهٔ نهال غمی چون طرب کنند
بر مردگان که فکر بهاری نکرده اند

ننگ خلاف شمار در درج سینه شان
جان جمع از برای نثاری نکرده اند

از بر دو باخت کینه نگردند گنج سور
تا بر بساط عشق قماری نکرده اند

ساحل برای کشتی امید دیگران
گرداب بیان خیال کناری نکرده اند

از دل زحرف رشک صبوری بصرفه کو
صبر شکیب و عهد قراری نکرده اند

خونی ز نوک دشنهٔ مژگان نمیچکد
ترکان چشم تازه شکاری نکرده اند

تا کی بعجز خویش ظهوری فغان کنی
خوبان بکوی رحم گذاری نکرده اند

ببوی موی تو نکهت ز مشکناب برآید
ز عکس روی تو هر روز آفتاب برآید

سزد اگر رود از خاطرش وداع خیالت
زبس برای تو جانم ز اضطراب برآید

قدم بسوی تو نبهم بخانه لیک زمانی
که عکس عارضت از ساغر شراب برآید

بران زمین که فروغ رخ تو داده خیالش
ز ذره دانه فشانند آفتاب برآید

نسیم طالع ما را دهد خدا توانی
که در مجادله با دامن نقاب برآید

نمیتوان ز درون تفتگان شمرد کسی را
اگر ز عهدهٔ داغ جگر حساب برآید

بشب شراب با غیار وعده کرد خدایا
روا مدار که دود دل از کباب برآید

شبی ز رحم درآئی اگر بخواب ظهوری

دمی که دیده کشاید فغان زخواب آید

بهار گلشن ایام اعتدال ندارد
دوام عیش محال ست غم زوال ندارد

زمنعمان نخرم در لباس عجب فروشی
بجان خواجه که اطلس نمود شال ندارد

بآهو دگنی نازم و طریق رمیدن
درین چه حرف که صحرای ختن غزال ندارد

بروز و هفته درایام وصل کار فتاد ست
زمان عشرت عشاق ماه و سال ندارد

همه حکایت خود را بشرح و بسط نمود نی
زبان ماست که تقریر اهل حال ندارد

بجد گرفته چو واعظ حدیث سادهٔ لانرا
چرا حکایت او حرف خط و خال ندارد

هزار سختی هجران حواله شد به ظهوری
زهی زمانه که یک راحت وصال ندارد

ترا کسیکه در آئینه خیال ندارد
خبر ز جلوهٔ خورشید بزوال ندارد

بپای سیر فرو کرده ام تمام جهان را
بیا که باغ چو قد تو یک نهال ندارد

ببوی کیست چنین پاره پیرهن گل را
رهی بچاک گریبانت از نهال ندارد

باحتمال دل خویش را عبث چه فریبم
تحمل از من و رحم از تو احتمال ندارد

بباغ هجر دلم را هزار جای ادب کن
بدست رشک ولی تاب گوشمال ندارد

بذره بین که چسان مهر در کنار کشیدش
چو حرف ما بمیان آید انفعال ندارد

گذشت در دو زدرمان علاج چیست تغافل
بعیش و عشرت خود کلفت ملال ندارد

به بین که چیست ظهورش تو خود برای ظهوری
زخود بخواه که او قدرت سوال ندارد

خیال او چو بخلوتسرای خواب در آید
بتن ز هر بن مویم صد آفتاب در آید

بیان

زمان زمان بدر افتد ز چاک سینه شکم
بتن ز هر بن مو میم صد آفتاب در آید

چو روز من بدر آید سیاه از تف آهم
بکلبه ام شب هجران چو ماهتاب در آید

ز تاب حسرت چندان بسر شک شور ریزم
که شور خنده او با دل کباب در آید

ز ندکریشه شوخیش آب بر رخ بختم
چو از تتبع بیدار یم بخواب در آید

گناهگارم و در سوا قرار یافت تغافل
مگر نگاه نهان از در ثواب در آید

ز راه آید و گرد تو گرد دو به نشیند
بمجلس تو ورع گر با حتساب در آید

شدم هلاک ظهوری فریب وعده وصلی
که تشنه را بنظر جلوه سراب در آید

چون دل شود آزاد ز بندان تو یا نبند
خاطر که شود جمع پریشان تو یا نبند

هر چشم که چشمست بر خسار تو افتد
هر دست که دستست بدامان تو یا نبند

این حکم که خس از رخ مشکین تو راند
تا حشر سرش بر خط فرمان تو یا نبند

خورشید اگر بر سر بازار نشیند
جوش دل و جان بر در دکان تو یا نبند

اندازه صحن چمن خلد بنا شد
آن ذوق که در گوشه زندان تو یا نبند

در حشر توان سوخت غم دوزخیان را
زان داغ که در سینه خامان تو یا نبند

زین سخت کمانی عجبی نیست که فردا
دلها همه بر حسرت پیکان تو یا نبند

آن شور که خونابه کشاید ز جگرها
بر خوان ملاحت ز نمکدان تو یا نبند

امید که جان در تن ازو یافت ظهوری
جان در تنش از عشوه پنهان تو یا نبند

خیر ندیده از ورع هر که شرابت نخورد
وه بچه امید مرد هر که بر آبت نمرد

عشق معمر دگر ساخته عریان مرا / باخته‌ام خویش را باز منم میبرد
عقل نشد تا بغم تا نزدم بر جنون / صاف نشد مشربم تا نفتادم بدرد
زینت تصحیح یافت نسخهٔ دانستگی / هرچه بجز یاد تو کز لک نسیان سترد
جیب ز جیبی فتاد کار رفو گر نماند / دیگ جنون جوش زد آتش ناصح فسرد
خشم پس سر نمود صلح بغل باز کرد / جهل بما تم نشست شکر که تقلید مرد
شکر که آخر زمن عمر حسابی گرفت / ناله صد قسم درد بر نفس من شمرد
پنجهٔ قصاب ما باد بخون لاله گون / بر گلوی آرزو خوش هوسی پا فشرد
گر می دیدار را باز بیندازه ده / حوصله تر تنگ شد جام نگاهت نخورد

دارو درمان بهیچ درد دوا بخش یار
عشق بدل دل بجان جان ظهوری سپرد

سینه ز تیغ ستمت چاک باد / سینه‌ات از کینهٔ ما پاک باد
سر ز جگر برزده امید زخم / دستخوش غمزهٔ بیباک باد
بوسهٔ پیشانی نخچیر تو / بر دهن خلقهٔ فتراک باد
بست تغافل پی قتلم کمر / تیغ بدامان نگه پاک باد
در هوس طرهٔ پریشان شدم / آه غم آمادهٔ بیباک باد
افعی دست و رعم زخم خورد / ساغری از دست تو تریاک باد
غیر کجا زهرهٔ عشق از کجا / فارغ ازین کار خطرناک باد
عشوهٔ ساقی بشرابم فگند / باغ بدن را رگ و پی تاک باد
عمر بیکبار نشد صرف یار / شرمم ازین خست و امساک باد

یافت ظهوری زغمی آبرو
بر سر صد عیش و طرب خاک باد

کس در کمین و دیده پنهان کس مباد
چشم رقیب نرگس جانان کس مباد

خونی که تاب آتش شوقش نکرد پاک
آلوده ساز گوشهٔ دامان کس مباد

صیدی که به ز خون ملک نیست خون او
در خاک و خون تپیدهٔ میدان کس مباد

خوش عاشقانه شیفته فرو برده سر بجیب
در آرزوی چاک گریبان کس مباد

آئینه شد بصیقل خورشید سینه ام
زنگار خورده حسرت پیکان کس مباد

دست اجل کلید شکست ست بارها
قفل فراق بر در زندان کس مباد

هندو بسیر تمام مدارا ست وای من
کافر اینچنین معارض ایمان کس مباد

ای دل نگشت عیش تو شیرین بخندهٔ
کس چون تو شور بخت نکندان کس مباد

خیری که هست بر سر خوان فراق هست
لخت جگر که در تهٔ دندان کس مباد

بر نقد سود کیسه ظهوری عجب مدوز
جنس وفا بگوشهٔ دکان کس مباد

آن کشته کند عید که قربان تو گردد
بی ترس رقیبان تو حیران تو گردد

جان غرقهٔ توشست ازان نیست که خورد ست
بگذار که گردد سر مژگان تو گردد

بر چهره نشاندیم غباری بصد امید
یک روز مگر پاک بدامان تو گردد

من خود ز غم مرگ بدان آدم ایمن
امید که جانان تو هم جان تو گردد

زنهار ظهوری مکشائی لب زاری
هر چند اثر در دل افغان تو گردد

بهوشان چهره دل زین بیش حسرت برنمتیابد
سخن کمتر جگرشو ملاحت برنمی تابد

چه سنگین بست برجانِ بلاکش بار آسایش
تنِ چون کاه جز کوهِ مشقت برنمتیابد

برای کامگاری التفاتِ ساقیِ دوران
سفال دردنوشان صافِ عشرت برنمتیابد

صبا حرفی مگر از روی مویی گفته در بستان
که سنبل نکهت ونسرین لطافت برنمتیابد

جگرزخمی برای خویش گیر در مجمع اطباکن
که در سودای داغش سینه شرکت برنمتیابد

به نیک وبد سروکاری نمیخواهم باغیارش
بایشان کینه گر ورزد محبت برنمتیابد

چو مشتاقان دیگر از برای وعده وصلش
ندارم انتظار وعده مدّت برنمتیابد

معاذالله خیال غیر کے در خاطرش گنجد
دل آئینه سیمایان کدورت برنمتیابد

ظهوری اینچنین ما را ضعیف و ناتوان منگر
که بار ضعفِ ما را صد چو قوت برنمتیابد

گریه رسمے کنم تا ماهیانی برخورد
تیره گردیده دل شاید صفائی برخورد

خضر توفیقیست رهبر در بیابانِ سلوک
میروم راهِ وفا شاید بقائی برخورد

از خدا چیزی نخواهم غیر ترک مدعا
گر نفس روزی بتاثیر دعائی برخورد

کاروان گم کرده ام در وادی بی سرنگی
گوش را کو نبحت کاوازِ درائی برخورد

دردم تیغ تشگان تارکی دارم کمان
میدوم هر سوی شاید خاکپائی برخورد

ساقی خونین دلان خوش باده در جامم بریز
صاف گردد از بلایش پارسائی برخورد

کرد صراف تغافل جلوه گر تا شمشیر کین
چشم دارم کز تبسم خون بهائی برخورد

چون ظهوری داده ام با خود قرار بندگی
در گدائی راسخم تا پادشائی برخورد

شهد لبت چو بر سر کوی شکر رود
شیرینی از شکر ز خجالت بدر رود

یک ساعتش بدر نرود در هزار سال
عمریکه در بلای فراقت بدر رود

تا دود از سرای تعلق بر آورم
خواهم ز دل دو سه روزی بدر رود

آزار را برون کشد از مغز استخوان
از دوا غ راحتی که بمغز جگر رود

خواهد نهاد در کمر کوه چشمه سار
این سیل کوه وار که از چشم تر رود

تا قاصد از رهی نرسد آستین فشان
کی از دلم غبار بیاد خبر رود

صاحب جمال راه نیابد بهیچ دل
الوای اگر ز خاطر صاحب نظر رود

زیر و فلک خسک زکه اکنب شبت کین
در راه شام ما چو براه سحر رود

با اهل روزگار ظهوری بعرض عشق
مکشای لب مبادکه عرض هنر رود

ز لب افغان صبح از سینه آه شام میروید
ندارم شهد عشرت ز هر غم از کام میروید

همایون طائر دل ذوق بال افشانی دارد
دران بستان که از پرهای مرغان دام میروید

در آغاز سماوک افتاده سادهٔ من بران وادی
که در هر گام صد صحرای بی انجام میروید

دران تخانه کین صندل دمید از جبههٔ کفرم
سجود درگه از پیشانی اسلام میروید

دران مجلس که بزمی بر تو افشاند دست وصل تو
گل صد آفتاب از رشحهٔ هر جام میروید

مگر عناب بر خوان مدارا نقل افشاندی
که در بزم تعرض زهر از بادام میروید

ز تاب آه من با آنکه مغز برق میجوشد
همان از دواغ سودا شعلها خام میروید

ظهوری لب مگزنا محرم و محرم نمیفهمم
چو چشم افتاد بر قاصد ز لب پیغام میروید

خوش آنکه شام مرا نخبت در سحر پیچد — فروغ روی تو در منظر نظر پیچد
خوش آنکه خواب خیالت چنان گذد که وصال — بگردنش کند از دست حلقه سر پیچد
اسیر غمزهٔ او غیر ازین ندارد کار — که زخم آرد و در پردهٔ جگر پیچد
کسیکه در وطنش زهر نیک باید خورد — چو مار بر خود از اندازهٔ سفر پیچد
درون سینه دل لخت لخت همچو جگر — ز شوق تیغ تو بر خویش چون سپر پیچد
بدوش از سر کویت برم تماشا را — بیاد جلوه چو زلف تو بر کمر پیچد

مکش ظهوری خود را ز تلخی حسرت
بلند تیکه ز لعل تو در شکر پیچد

زخم آن غمزهٔ قتال نزاکت دارد — تیغ برداشته اهل نزاکت دارد
در بغل داشت خطت پار خط بیرائی — راه گم کرده که امسال نزاکت دارد
ناصحا خوان نصیحت بمگن کز پیران — مهر پرورد دل اطفال نزاکت دارد
اطلس خواجه که در دیده جلا میریزد — نیست زینده تر از شال نزاکت دارد
سینه بر سینهٔ دریازده ام موج صفت — گرد بر ناصیهٔ حال نزاکت دارد
بعنان گیری رحمت مگر آهی برخاست — طرز آشفتگی بال نزاکت دارد
در لحد ز خم ستمهای تو گل خواهد کرد — روز محشر کفن آل نزاکت دارد

آگهی زینکه ظهوری بچه حال افتاد است
این نه پرسیدن احوال نزاکت دارد

داغ دل پروانه بود ار شعله شد بالش چه شد — خاطر شمع جمعت اگر آشفته شد حالش چه شد
خویش را از خویش بیش افگنده در راه امید — نا امیدی کو عجب متیاز دنبالش چه شد

کشتی او بار کم قائم شود باطالعش
گر بزور خویش گاهی افتد اقبالش چه شد

آنکه پنهان قاصدان آرند از مرگش برون
آشکارا گر نمی پرسند احوالش چه شد

سال دیگر سال ما را آنقدر تعجیل نیست
آشنای ما نشد از ریخت امسالش چه شد

کشت زار شعله کاران خوشه گر بیرون نکرد
داغ برجان خرمنست از دانهٔ خالش چه شد

حال عکس بخت عاشق میفزاید در امید
گر بظاهر بد نشینند قرعهٔ فالش چه شد

جامه آبی کرده در کار ظهوری خنده
شوق میدارد اگر بر گریهٔ آلش چه شد

داد ازان چشمان که خوابم را بافسون بسته اند
آب از چشمم ترم بر نیل و جیحون بسته اند

آب اگر از شعلهٔ تیغ عتابش میچکد
مژده خانیکه جوش مهر بر خون بسته اند

روسفید آنانکه خون بستهٔ خود را بسعی
بر دم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند

عاجزان کوی پیشانی چه صاحب قدرتند
با چنین دردی زبان ناله را چون بسته اند

تا بیاد نرگش لیلی نظر بازی کند
در بیابان آهوان صف گرد مجنون بسته اند

چند بر دیوار کوی عقل سر کوبد کسی
آه ازین رسمی که آنرا رسم و قانون بسته اند

نیستم زان توام زاهد که بر دوش عمل
بار امید بهشت از رحمت دون بسته اند

چون ظهوری خورده اند آنانکه بر جان زخمهٔ
نالها از ناله بر رگهای قانون بسته اند

تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند
تیغ تغافل بر آب کوثر کشیدند

در نظر دوستان چو باغ شگفته اند
در جگر دشمنان چو خار خلیدند

از کف پر خار آه و ناله ندارند
گرچه گل از گلشن زمانه نچیدند

فارغ از اندیشهٔ بهار و خزانند
نخل تمنا ز باغ سینه بریدند

روی نمودی و سینه کشودی
لاله و نسرین بزانو ببوی رسیدند

خلوتیان مبهوای جلوهٔ قدرت
بر سر هر کو چو اشک خود دویدند

انس گرفتند با غمی چو ظهوری
از طرب و عیش روزگار رمیدند

بتیو خونناب کشان تو شرابی نزنند
که ز لخت جگر خویش کبابی نزنند

سیر آنانکه نشینند بخوان غم تو
تشنه آنانکه ز تسنیت دم آبی نزنند

مردگان تو بسر چشمهٔ حیوان نروند
ای خوش انجام که در موج سرابی نزنند

تیز چشمان همه از حسرت حیرت مردند
داد در حشر ز بیداد نگاهی نزنند

مرهم مرحمت آماده نسازند بتان
بر دل خویش اگر نیش عتابی نزنند

در شکر غوطه خورد گرچه سخن گاه سوال
تلخ حرفان در پروای جوابی نزنند

گشت آباد ظهوری که بتان از ستمگان
نقب بر مخزن هر خانه خرابی نزنند

بقا گرفت بفرقم لوا مبارکباد
فنا برید بقدرم قبا مبارکباد

غمم بعشرت بی خارم بگل مبدل شد
درآمد از در خونم رجا مبارکباد

بعشوه ساقی صافی درون درشت شست
شکست توبه صد پارسا مبارکباد

طبیب دید که درد از علاج بیرون است
نوشت نسخه ترک دوا مبارکباد

کنم بدیده نگاهی بهر سر کوئی
تمام شد بهمه عمر کار ما مبارکباد

رسید کار بدشنام زیر لب ایدل
سپند خواه اثر بر دعا مبارکباد

ز ذوق میوهٔ مقصود میبرد کامم | شراب عشق تو بر جام ما مبارکباد

ز حرف شکوهٔ ظهوری فراغتی دارد
رسیدهٔ بتقاضای رضا مبارکباد

خوشم که خواری عشقم باعتبار برآورد | سمند در رز میدان جان غبار برآورد
ز بیم رشک بگردد خیال وصل نگردم | اگرچه محنت هجران ز جان دمار برآورد
بصرفه خرج کن ایدل ز رشک حرف دری | که نقد صبر مرا محتسب کم عیار برآورد
ز تاب باده برآرد گل ارچه عارض خوبان | فروغ عارضش از باده لاله زار برآورد
زمانه گل بدامان ز خار در سم چنین است | فغانکه از گل ما روزگار خار برآورد
حدیث هجر تو هر جا که ریش کرد زبانم | ز گوش مستمعان بانگ زنهار برآورد
چرا بلند نگویم سخن ترست دمانم | ازان شراب که منصور را ببدار برآورد

بسعی بخت ظهوری سفید روز نگردم
که روزگار مرا تیره روزگار برآورد

دشت شوری از تو جان زان شد لذیذ | شهد بر زهر تو زد جان شد لذیذ
میزبان گردید حسنت دور نیست | گر نگه در چشم مهمان شد لذیذ
داد عشقت درد و غم را چاشنی ✣ | در زبان فریاد و افغان شد لذیذ
خضر را تا شور عشقت در نیافت | کی بکامش آب حیوان شد لذیذ
یک سخن از شکر کنج لبت | طرح شد صد شکرستان شد لذیذ
دوش در بزم وصال از رشک تلخ | کاسهاے زهر بر جان شد لذیذ
گر توانے میهمان عشق شو | حنظل حسرت برین خوان شد لذیذ

گشت از زهرش ظهوری نکته سنج
دوستان تلخکامان شد لذیذ

در صید گهت ز شوق یک تیر
صد سینه بدوش بسته نخجیر

چون گریهٔ ما گل تو سیراب
چون حسن تو عشق ما جهانگیر

جور آن نکند که میکند لطف
ویران نشود کس بتعمیر

هم پردهٔ چشم محرمان نیست
خوابی که نمود زد به تعبیر

کردیم اجاره پشت داغی
صد خرمن را حسنت تو فیر

بستیم درون بشعله آئین
داغت ز جگر مباد دلگیر

این راه بگریه میرود پیش
از دیده خوشست خواب شبگیر

بودت هوس جنون ظهوری
همین میدمد از تو بوی زنجیر

خجلت زده لب ز خنده برگیر
مرگان بسر شک در جگر گیر

شیرین شو و زهر را شکر نه
روشن شو و شام را سحر گیر

نزدیکیرت بشوق خواهم
خود را ز شکیب دورتر گیر

نازیده توان بنا توانان
کاهی شو و کوه را کمر گیر

بردار بموج گریه شب را
کو سیل سرده سحر گیر

از جام اجل چه لرزدت دست
از خمر لبا لبست بر گیر

داغی بپذیر از جراحی
تاریک دلی بلاست برگیر

انداز بزرگ همتان ست
هر چیز خدا دوست مختصر گیر

عیب‌ست ظهوری از تو تلخی
زهر همه را بشهد برگیر

پیر بجز تازه جوانان مگیر — تا نشود عشق و جوانیت پیر
ناخنِ گل با دلِ بلبل چه کرد — هیچکدش جمله خراش از صفیر
داد ز آئینه زهی سخت روی — خواست برویت ترا شد نظیر
جیب سمن را نشود بی صبا — گر نه ز خاکِ رهت آرد عبیر
داغ تو در داعیهٔ سروری — از جگرِ سوختگان زد سریر
چاشنیِ عشقِ تو آنروز یافت — کز شکرت کام روا بود شیر
نام نکردیم تا آزادگی — تا بکمندِ تو نگشتیم اسیر
تیغ تو گر دیده زبانِ حیات — آبِ حیات ست غبارِ ضمیر
تن شود از شوقِ تماشا زره — غمزهٔ تو دست برد چون به تیر
بر دلِ افسرده بمویا و مرگ — نیست ز داغِ تو جگر را گزیر
بر سرِ کوئی تو خرابست کار — لغزشِ پا گر نشود دستگیر

دور ز جان آفت این مردگان
تا نشود زندهٔ ظهوری بمیر

زلفِ تو فرزوده شانِ زنار — از دین طلبیده سانِ زنار
در خدمت کفر طرهٔ خویش — محکم بستی میانِ زنار
سررشتهٔ کفر و دین یکی شد — گر دیده عیان نهانِ زنار
رشتم بمجاز تار تسبیح — در بند شد ارمغانِ زنار

بازار من ست خانقاهم + پشمینهٔ من دکان زنار

تسبیح شنو ز من ظهوری
گر میفهمی زبان زنار

یار ما گشت یار ما آخر
بار سے آمد بکار ما آخر

وعده را داد آشتی بوفا
اثر انتظار ما آخر

بوسه کار سهراستینی گشت
چهرهٔ پر غبار ما آخر

داد گلنار خنده را رنگی
دیدهٔ لاله یار ما آخر

قیمتے ناله به بیع کشید
نفس مایه دار ما آخر

صیرفی شد غم و ز داغ نهاد
محکے بر عیار ما آخر

برد از عرصه گوی ما بیرون
عشق چابک سوار ما آخر

آنچنان رم نکرده بود از ما
که نگردد شکار ما آخر

بر سر چار سوی رسوائی
شد ظهوری دوچار ما آخر

بدرون حیرتے درون آور
از هوس خویش را برون آور

سبکیهای بس گران در عشق
بر سر عقل ذو فنون آور

میتوان پنجهٔ فرو تا بید
قوت بازوی جنون آور

برکند کار خنده تا رنگے
سمن گریه لاله گون آور

در ترازوی نیستی خود را
بکمی از همه فزون آور

داغ خود را کم از هوای مدان
در پرش سایهٔ شگون آور

بگریبان خود فرو کن سر | وز گریبان او درون آور

زهد و افسردگی ظهوری چند
رو بزندان گر مخون آور

پرده بر عارض چو ماه مدار | روز ما را چو شب سیاه مدار
دود میاید و نیاورد دست | غیر را بر فغان و آه مدار
تا هوس در دلے نیابد راه | رحم کو در دل تو راه مدار
من و اندیشهٔ دگر بهیات | بجلے نیست این گناه مدار
طفل کردی بعشق پیران را | این همه شوخی نگاه مدار
با دلها را نگاه دار دگر | یا دلم را دگر نگاه مدار
پرتو دیگرست حسن ترا | رشک بر آفتاب و ماه مدار
نو بهار گل و گیاه مبین | التفات گدا و شاه مدار

شد ظهوری ز بهر چشم پکش
یک شکر خنده عذر خواه مدار

رونق از دکان بدر چین روز بازاری مجر | نیست گر از مشتری گیران خریداری مجر
سود در بازار تجرید ست سودائی مکن | ترک تارک گر نباشد ترک دستاری مجر
در دکان ممکنان باید که باشد هر متاع | تا کنی در کار اهل عجب پنداری مجر
ناز بگزین تا ز ما دل بر نمیتابد بنفس | تا نسرائی بشنوی درد سزاواری مجر
صرفه دارد هم خود آخر از تو خوبان میخرند | با وجود طاقت کم ناز بسیاری مجر
سرخ روئی سود این سودا ستم بر خود مکن | زخمهای کاری از تیغ ستمگاری مجر

ایکه سودا میکنی با چین کاکل زود باش
بهیشی بیعانه از هر تار زنّاری بخر

رشتهٔ باید چه در کفر و چه در ایمان بکف
گر گره نکشود از تسبیح زنّاری بخر

خلوتی بگزین که تنهائی نیارد از دحام
تا نه بینی روی عکس آئینه زنگاری بخر

بر گرفتاران بآزادی گذشتن عیب دان
چند بیکاری فروشی بی هنر کاری بخر

بیع حسنی رو بکن نقد قبولت در کف است
صد زیان بهتر زیک انکار اقراری بخر

بهر خوابت ظهوری چشم بر آبی نزد
تا زنی بر آتش من باد دامانی بخر

برتابه دلا تپیدی آخر
در بیخودی آرمیدی آخر

در عشق لباس ننگ طاقت
بر قامتِ خود بریدی آخر

صیادی سالها عبث بود
از آهوِ خود رمیدی آخر

یاد مژهٔ بخونت افگند
در خاطرِ خود خلیدی آخر

عکسی که فروغ جان از و بود
ز آئینه برون کشیدی آخر

از شرکت عشق خود فروشان
ننگِ دو جهان خریدی آخر

شد گفته تلخِ من یقینت
زهری بکمان چشیدی آخر

ناگفتنی که بود گفتنت +
نشنیدنی شنیدی آخر

کردی با خویش انچه کردی
دیدی که از و چه دیدی آخر

کو گوشه نشینیت ظهوری
از خویش بدر دویدی آخر

نیست جسم از جسم من بیتاب تر
نیست چشم از چشم من پر آب تر

پیچ و تاب ریشه‌های جان مپرس — از خم آن طره‌ها پرتاب تر
بیخودی میباشد و بیخود ترے — صبر سیماب و زمن سیماب تر
سرفرازی در خور افتادگی — کامران تر هر که بی اسباب تر
صرف من شد جمله خصمیهای خلق — دشمنی از دوستی نایاب تر
خنجر خود را مبر آن دل اجل — کس نمی بیند از و قصاب تر
شعلهٔ رنگین تر از آهم که دید — اشکم از اخگر به بین سیراب تر
نقد بازان را عیار دیگر ست — زاهدان از یکدگر قلاب تر

خشک لب افسانه خوانی کرده ام
گشته از اشک ظهوری نم آب تر

روزم از بختم خضاب آلوده تر — لطفش از قهرش عذاب آلوده تر
در سوال من خموشیهای او — از سخنهایش جواب آلوده تر
آشنا میبایدم بیگانه کرد — اختلاطم اجتناب آلوده تر
صبح از خونناب داغ من نشست — سینهٔ من آفتاب آلوده تر
این همه گلهای تر در باغ هست — نیست از خس گلاب آلوده تر
بختم از افسانهای خویش ساخت — صبح را از شام خواب آلوده تر
دیدم آخر دامن پرهیز را — از لب ساقی شراب آلوده تر
سیر ساقی بارخ خوی کرده دوش — کرد شب را ماهتاب آلوده تر
مولوی علم ورق شوئی نخواند — هر زمان بختش کتاب آلوده تر
برگرفتی گرچه از عارض نقاب — چین ترش دارد نقاب آلوده تر

چون ظهوری کرده‌ام رفع حجاب
کشته‌ام لیکن حجاب آلوده‌تر

ای غمت گنج طرب را گنجور — صحت از حسرت رنجت رنجور
سینه از آه تو هم سنبل خلد — جگر از داغ تو شد شعلهٔ طور
سخنت تلخ و دهانت شیرین — نرگست مست و نگاهت مخمور
هر طرف درد تو می‌مایهٔ تو — کرد از ناله چه لب‌ها معمور
شد زاستادی غم آهِ مرا — نفس سوخته جانان مزدور
آن غزالی که اگر رام شوی — چشم رضوان رمد از چهرهٔ حور
گریهٔ شور بدستور کنم — گر دهد خندهٔ شیرین دستور
کس مباد از تو بدوری نزدیک — دور از دل شده گان هجر تو دور

شرح بیطاقتی هجرانرا
واگذارم چو ظهوری بظهور

داغِ تو اگر شود خریدار — آرند چه سینه‌ها ببازار
پیوندی تازه طرهٔ تو — صد بر بهمن گسسته زنار
سرگشتهٔ بهمن دشتِ عشقت — از پای گرفته پای پرکار
برخوان نشاط باد روزی — از مغز غمت یک استخوان وار
هر سال وظیفهٔ بهارست — از رو تو رنگِ ارغوان زار
افسانهٔ شام دوری تو — هر خواب که بود کرد بیدار
تاکید تو هر نیاورد عکس — بر آئینه رانده ایم زنگار

در نالهٔ همه زیار خویش اند
من مے نالم زیار اغیار

از ناز نیاز چشم دارد
گاهے که عزیز میشوی خوار

یکبار ز خود مرم ظهوری
هر چند سری بخویش میدار

بر جفا زن وفا بکار مبر
درد داری دوا بکار مبر

چون ز بیگانگان نظر بازی
نگهِ آشنا بکار مبر

یا بمن کینه یا بدشمن مهر
این جدا آن جدا بکار مبر

بوی پیراهنِ تو حق منست
در سمن گو صبا بکار مبر

این گرمهاکه ابروت دارد
همه در کارِ ما بکار مبر

کاروبار انتها پذیرفته است
روشِ ابتدا بکار مبر

بیکس همچو من نمے نالد
درد خود، هیچ جا بکار مبر

نفست بی اثر ظهوری چند
درد عامد عا بکار مبر

شد دعا محتاج دشنامی دگر
ما و این ناکامی و کامی دگر

آه در صیدِ پریشان کاکلی
هر زمان میتافت گو دامی دگر

هر چه خواهد او همان خواهیم ما
نیست غیر از کام او کامی دگر

اینچنین گر میشود آرام حرف
دام باید کرد آرامی دگر

سوختم صد باره میجوشم هنوز
کو چو من از پختگان خامی دگر

عیش جم با جرعه میزیم بخاک
سرخوشم از جرعهٔ جامی دگر

در فنا یک گام خود بر داشتیم
هان ظهوری مردمی گام دگر

صبر بر جور و جفا از من نمی آید دگر
بیوفائی بیوفا از من نمی آید دگر

دست و پا تا کی توان زد بهر پابس آرزو
در خوی خجلت شنا از من نمی آید دگر

قوت صبر جدائی نیست میگویم دگر
عجز عرض مدعا از من نمی آید دگر

گریهٔ شور از برای خندهٔ شیرین مخواه
بهر دشنامت دعا از من نمی آید دگر

چشم شد بیگانه از همچشمی بیگانگان
آن نگاه آشنا از من نمی آید دگر

در سخن گو باش زخم عشوه یا غمز جگر
مهر شد لب مرحبا از من نمی آید دگر

عطر جنت بهر مغز هر که میخواهید رو
ره گرفتن بر صبا از من نمی آید دگر

در جواب پند گو چون و چرا در کار نیست
با ظهوری ما جرا از من نمی آید دگر

ای ز خود هم بیوفاتر بیوفائی اینقدر
آشنائی آنقدر نا آشنائی اینقدر

رونما شد خود دل و دینی که می آید بکار
سیل اشک ما شکیبا خودنمائی اینقدر

در محبت گو نسیدانی محبت راز من
از خدا اندیشه کافر ماجرائی اینقدر

هوشیاران خالص نمی بینم نیاز غیر را
شرمی از انخلصان یار ریائی اینقدر

در چنین خرمن بهاری بلبل دلمرده دل
از کجا آورده برگ بینوائی اینقدر

شد ظهوری یار ساقی و تو در تقلید زهد
باد خصمت پارسائی پارسائی اینقدر

گشتم جدا گر از تو ز خویشم جدا مگیر
این کار رشک کرد مرا بیوفا مگیر

فکرِ صواب لازمهٔ عقل و عاقلی است
این عشق و شاهدیست کنم گر خطا گیر

ترسم تمیز درد تو بر هر زبان فتد
گونالهٔ تو بر لب اغیار جا گیر

معمور کرده ایم لب از نالهای زار
ما را ز تاب درد خراب و دوا گیر

نازم ترا نیاز اسیران چه ساخت
حسن تو گشته بیش کم عشق ما گیر

گیرم که آشنا بسخن نیست شکوه
بیگانه را و گر بسخن آشنا گیر

میباش پروگی که نداریم تاب شک
گو دیدهٔ امید ظهوری جلا گیر

چند در عشق دل دکان دگر
سود من هر زمان زیان دگر

با خوی شرم رنگ لاله چکید
ریشکم آورده ارغوان دگر

گوش کن تا نباله پردازم
دارم از درد داستان دگر

میدهد آبروی جبهه بباد
سجده بر خاک آستان دگر

در دل مرگ کرده ام خونها
زنده کی میکنم بجان دگر

تا مجبت ز خویش وارم کنم
ای دریغا چو من ضمان دگر

حرف سازان مهر لب را
بیزبانی دهد زبان دگر

روشناسان کنج غربت را
بی نشانی کند نشان دگر

بوی آن دل که مغز پیکان نیست
جهد این تیر از کمان دگر

اخترم را بر اوج بودی دست
گر بیامی شد آسمان دگر

نرمی از من مجوی در سختی
دارد این مغز استخوان دگر

از ظهوری برای بیماران

عشق آورده مهربان دگر

با اشک دم نمیزند آه از هواداری دگر
کار گر شد ناله درد آمد بسر کاری دگر

از بنای صبر و طاقت نی نشان ماند نه نام
بر میان زد شوق و ارکانی بمعماری دگر

عشق دستی داده در بیخ شکست دین و دل
عقل را باز اردوست از دکانداری دگر

ساقیان خرد سیال و پارسایان کهن
همین به بین باز یچه هستیت هشیاری دگر

عاشقم و دشنام را کمتر ندانم از دعا
فرض گردیدست پاس عزت خواری دگر

گریه ام زار است صد ره گر ایم زان از رتر
تا چه بکشاید نشستم بر در زاری دگر

مختصر راست بنام دل نوشتم شرح عشق
بهر مرهم مینویسم خط بیزاری دگر

آفت مرهم ظهوری دور باد از زخمیان
راحتی بر سینه بستم از دل افگاری دگر

بیخودی سر کرد اگر حرف سفر بر ما مگیر
نیست از احوال خود ما را خبر بر ما مگیر

بردل آشفته طغیان جنون افشرده پا
راه بیرای اگر کردیم سر بر ما مگیر

گلشن کوی تو ما بیخار و خس میخواستیم
ما گیاه خشک و تو گلبرگ تر بر ما مگیر

اشک گلگون بر رخ زرد گنهکاران دوید
عذر رنگین شد بخون ناب جگر بر ما مگیر

گاه با از پیش بینی اینچنین افتاده پس
رخت دل انداختم از دل بدر بر ما مگیر

بر امید آنکه نگذاری در رفتن ز دیم
هیچکس خود را نخواهد در ره بر بر ما مگیر

خویش را ناحق بکشتن داده بودیم از فراق
الحذر زین فکر باطل الحذر بر ما مگیر

از برای عیب جویان کار پیدا کرده ایم
بخت کس یارب نیفتد بی هنر بر ما مگیر

بر سر کویت ظهوری را وطن از یاد رفت

فکر رفتن کرده از خاطر سفر بر باد مگیر

پاسِ حکم از من نمی آید دگر — منع بیتابی نفرماید دگر
حسن لیلی باز خواند خویش را — عشق بر مجنون نه پیماید دگر
کار مجنونان برسوائی کشید — عشوه و پنهان نمی آید دگر
دامنِ دلها پُر است از چاکِ جیب — جیب در گلزار نکشاید دگر
بر نمیدارد دل از اغیار دست — دشنهٔ مژگان نفرساید دگر
درد قصّابانه برمالید دست — استخوان ساطور میخاید دگر
زعفرانی گشت رخسار از غمش — بر نشاطم خنده می آید دگر
زخمهای سر زنش دل را بجاست — مرحم را مرهم نیالاید دگر

جستجویش خوش ظهوری دور کرد
در طلب یکدم نیاساید دگر

سوختم در ساقیان در بختِ کامم هنوز — مردم و از بوسه چینیانِ لبِ جامم هنوز
در هوسِ بختنِ قصِ خوابگشته خوش مصیر — از نگاهِ گرم خواهد ساختن خامم هنوز
عمر را میخواستم شیرین به تلخی از لبش — رنجیت در کامم اجل زهر و درا برامم هنوز
با وجودِ آنکه نتوان برد پیشش نامِ من — هر کرا خواهد شود ننگِ لبش نامم هنوز
گشت حیرتخانه ام ویران و خاکش باد برد — از زدِ عامِ درد و غم شد بر در و بامم هنوز
گر فشارد قطرهٔ پا میرود از سر بدر — میرود با آنکه صد خمخانه در جامم هنوز
در دل روزم دل شب گرچه خوش کرد است جا — صبح دارد سینه بر سینهٔ شامم هنوز
سجدهٔ روی دگر میتابد از پیشانیم — شرمسارِ بادم تربیت میخواهد اسلامم هنوز

لب بدندان ریز ریز انفعال قیل و قال
خصم قادر بحث عاجز کش در الزام منهوز

فال میگیرم که هست از اشک راحت در کنار
سخرهٔ نیک و بد تقویم ایام منهوز

گشته ظاهر مثنیا سم چون ظهوری مهر و کین
خویشتن را خاص می پنداشتم عام منهوز

حاصلم گردید هر کامی و ناکامم منهوز
شعلهٔ هر آتشی بر چیدم و خامم منهوز

الفتی خوش در قضای وحشتم افتاده است
رشت و زشت از خویشتن برهم کردم و رامم منهوز

با وجود آنکه دل بر مسند تمکین نشست
یک نفس آرام نگرفتست آرامم منهوز

فاضلم آما همان بر خویش دارم باقی
هر دو عالم زیر بار دام و در دامم منهوز

لب چش زهر غمی در شیر خواری کرده ام
میتراود طعن شیر و شکر از کامم منهوز

مستی این هنگامها گیرد بر ایام هر زمان
شور صد میخانه سر نهاده در جامم منهوز

دل نیفتاد ست از طوفان آه آتشین
بر دم گرداب داغ سینه آشامم منهوز

مرغ دل را در قفس دارد هم از بال و پرش
عشوه ساز من نیاورد ست در دامم منهوز

در دلش جا از برای هیچکس نگذاشتم
وانکرده در زبانش جای خود نامم منهوز

در جوابش تا صدم دارد سخن صد نامه وار
از زبان خامشی نشنیده پیغامم منهوز

گفته ام با دهشتا حوال ظهوری بارها
بهر عرض حال خود در پاس هنگامم منهوز

جانان کس نمیشود آن دلستان منهوز
افتاده دل قبول و خجل مانده همان منهوز

جرم منست آنکه قرارش قرار نیست
دارم بخویش صبر و قراری گمان منهوز

در بر د نرد را ختم از نقش مهره نیست
از داغ کعبتین نگشت استخوان منهوز

هر چند دل ز خنجر مژگان نگشته تر
خود را بعشق غمزه زند بر سنان هنوز

معلوم نیست غایت نامهربانیش
هر روز عشق میکندم مهربان هنوز

پیکان بجذب مهر در آغوش دل کشم
ناجسته ناوک ستمش از کمان هنوز

بستر ز خاک آن سر کو یافت خود تنم
بالین نیافتست سر از آستان هنوز

در حرف داغ توجه دم بر قوا ز نفس
با شعله هست شمع کهن همزبان هنوز

میزان راه و رسم نهادیم مرکبان
بر خاطرست خوش سبکیها گران هنوز

سود وصال گشت میسر بسعی بخت
رشکست مایه دار ظهوری زیان هنوز

مردم و میسوزد از و جان هنوز
شعله کش ست آتش حرمان هنوز

هر طرف اسباب فرو چیده ورز
نالهٔ من هست بسامان هنوز

نیست نمی در جگر و میکشد
گریهٔ غم کوه طغیان هنوز

غمزه همان دشنه کش و فتنه خوست
صف شکنست آن صف مژگان هنوز

میشمرد دل بحسابیکه داشت
جور نهان لطف نمایان هنوز

دامنم از چاک گریبان بدست
داد ازان چاک گریبان هنوز

تفرقه بر خاطر من گشته جمع
آه ازان زلف پریشان هنوز

چشم ظهوری بهوس میکند
گریهٔ آن غمزهٔ خندان هنوز

گرچه رسوا شده ام راز نهانست هنوز
مشکل حل شده محتاج بیانست هنوز

گرچه داسوخته از رشک چنان میسوزم
با دل گرچه سبک گشته گرانست هنوز

مصلحت برد و هنم مهر نهاد دست ولی
لب خاموش دراندازِ فغانست هنوز

غمزه بر مغز جگر گزنک شد و شنه کین
مژه را نیش بلا در رگِ جانست هنوز

گر زبان از سخن ناله سری می پیچد
گریه را بر مژه ها حکم روانست هنوز

همچنان از پی کالای بلا میگردم
کیسهٔ سعی پر از سود و زیانست هنوز

سجدهٔ داغ جنون میدهد از جبهه نشان
گرچه غافل شده دل قاعده دانست هنوز

کوه اندوه ظهوری ز کمر نکشاید
تهمتنای تبان پیرهن جولانست هنوز

جان فدای طرهٔ خاطر پریشانست باز
دل کباب چهرهٔ صد شعله درجانست باز

هیچکس را نبض دل در دست بیداری مباد
در رگِ جان نشترِ از نوک مژگانست باز

خوش سبکروحانه در بال سواری میپرم
کوه طاقت همعنانِ گرد جولانست باز

بخت دیگر فکر باید کرد سختی میکشم
واقعی ایدل که دلبر سست پیمانست باز

در تماشای بهاری دیده را گلها شگفت
هست نوروزی که در عالم گلستانست باز

در درون می پیچدم هر دم خیال طرهٔ
ضعف را پیش دماغ از طرهٔ ریحانست باز

در گذار از طعنهٔ افسرده جانی نیستم
داغ دل صد سینه دارم در گریبانست باز

عشق مستوفی نیست حکم آورده در دیوان حسن
نیست دخلی عقل را دشوار آسانست باز

بر سر کوی ظهوری سیر منظر مایدم
فارغ از گلگشت باغم باغ زندانست باز

محنت رسید و رام نشد خرمی هنوز
مردیم ره ببزم نغمها کمی هنوز

بر چیده شور مجلس و هنگامه بست سر
ریش از خراش نوحه لب ماتمی هنوز

جنس سخن نماند بهبازار روزگار / حال مرا معامله در همی هنوز
با سده همطراوت و همجلوه نخل غیر / یکسان بخاک گشت من از بیخی هنوز
خونناب درد موج برآورده در جگر / بر زخم دل نکرده نمک مرهمی هنوز
بی نسبتان حریف می بزم محرمی / مادر تلاش نسبت نامحرمی هنوز
دادند صلح و جنگ بهم دست آشتی / خصمی میان عهد تو محکمی هنوز

ترسم دولت ز مرگ ظهوری شود ملول
در چاره ممکن است مسیحا دمی هنوز

خون ارباب وفا از خنجر بیداد ریز / خاکها شد گل بنوعی طرح بنیادی در ریز
تا ز تاب حسرت مستی همه رنگشتان گزند / مشتی از نقل و گزک در مجلس زنها در ریز
آنکه بر خسرو ز شور خنده افشاندی شکر / زهر چشمی هم زکاة ناز بر فرهاد ریز
با نجبان چون کرده آهنگ قتل قربان / لطف فرما خون شان در سایه شمشاد ریز
پس نمان از هر سر مو پای دیگر بر تراش / در رهش چون خاک گردی خاک ره بر باد ریز
گشته بیمار چشمی صد دل و دین وام کن / جمله در نشتر بهای غمزه فصاد ریز
گاه بیگاه کمی از اشکباری بر مخیز / میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد ریز
رنهائی نیست در تعمیر راحت داغ را / کو خرابیهای خود بر سینه آباد ریز

تا ز درد خود ظهوری نشه حاصل کند
در صبوحش جرعه یک صبح بادا در ریز

سر از خم دنع کن ای سینه بر خیز / ندارای مهر بر گنجینه بر خیز
ز خود بیه خیز تا عکسش در افتد / توئی ز نگار این آئینه بر خیز

نگشتی گرم از اطلس برازی
بسوزان خرقهٔ پشمینه برخیز

نه بازیچهٔ طفلان چه پیریست
توئی در دوعنم دیرینه برخیز

برین خوان نیست چیزی بهتر از زهر
نداری لذت لوزینه برخیز

نشست و خاست ار ساقی بیاموز
نشین در شنبه و آدینه برخیز

ظهوری صبح کن خود را که شامی
بشبگیر صفای سینه برخیز

عشق می ورزی از هوا بگریز
درد میخواهی از دوا بگریز

می صحبت اثر دهد ترسم
از حریفان بیوفا بگریز

قدر بیگانگی نمیدانی
دام کن باز آشنا بگریز

از شهیدان خون فروش مباش
روز محشر ز خون بها بگریز

نگهش خوش چراغ میگیرد
نه کشی منت از صبا بگریز

گرچه خود را باب خواهد داد
کو سر شک گریز پا بگریز

پس نشین پیش بین عرصه نه
غازی غازی از غزا بگریز

در نه بستست تازه کاخ بقا
به کهن دخمه فنا بگریز

حیف باشد که مدعی باشی
بان ظهوری ندعا بگریزی

خاطرم خورد گان صید دلارام است و بس
در شکار مرغ دل تا زنگه دام است و بس

جلوه گر گو باش صد خورشید بر اوج فلک
عالم آرا آفتاب گوشهٔ بام است و بس

دعوی خوبان نمیدارد طرازی از وفا
در تسلی کاری دل طرز پیغام است و بس

خیر کے بنیم کہ فکر مطلب دیگر کنم
در زبان من دعا ہا نذر دشنام ست و بس

دارم امروز انچہ در کار ست اہل عشق را
وانچہ فردا ہم نخواہم عیش و آرام ست و بس

شد غم سرگشتگان آخر کنون آوارگی
سر بدنبال من سرگشتہ ایام ست و بس

عقل اگر خضر ست الوای تو زہ دور ست دور
طے صد وادی بپای عشق یکگام ست و بس

دل نشد سیراب یکبار از زلال شعلہ
میوہ این حسرتستان نالہ خام ست و بس

بوالہوس کو از زہ خمخانہ ما پا مکش
عشق در سودای ما بجای بادہ در جام ست و بس

مقتدای دیر ہم زرق و ریائی میخرد
نی ہمین تقوی فروش شہر بدنام ست و بس

منپ تلخ من بشیرینی ظہوری گوش کن
خوش ترا باز ہر ناکامی ہمیکام ست و بس

شمعے را نباشد منتی تا بر مشام کس
براحت باد دایم مغز از زخم زکام کس

اگر قاصد کشد منت عاشق جای آنرا دارد
کہ میگردد دمش گیرا باندازہ پیام کس

عبث در پردہ دل آرزوی نامہ می پیچم
زبان خامہ خوبان نمیگردد بنام کس

ملک را منفذ بر اوج فلک از تاب تب نبود
اگر جوشی بر آوردی تمنا ہای خام کس

تمنای غزالان و شکیبائی زہی خجلت
چہ میکردی اگر آرام کس میبود رام کس

زمستی جرعہ میکارم بخز من بوسہ میروید
بلی ہرگز نکردم لب چشمی کام جام کس

کند کم شاہراہ صبح شبہای سیہ روزان
چراغ داغ دل ننہد اگر بر راہ شام کس

در رنگے در تلافی کرد جفائی بنی ازدشمن
ہمان خود میکشد از خود بزودی انتقام کس

بحمدان بحث الزام ظہوری کی درست آید
سخن در لب شکستن تا نباشد التزام کس

گشتیم ناتوان ز تو گر میتوان بپرس
باز از مشورت مکن از خود نهان بپرس

داد از تو و داد دستمدیدگان بده
آه از تو آه باعث آه و فغان بپرس

در ربع هست شادی اندوه هجر و وصل
سودای ایم قصهٔ سود و زیان بپرس

با گریه گشته دیدهٔ بیگانه آشنا
احوال دوستان خود از دشمنان بپرس

ما را که چشم پرسش بیگانه از تو بود
یکمرتبه ز ترک زبان تو گو همزبان بپرس

داغت بمغز رفته فرو حال جسم و جان
از شعلهای تفکدهٔ استخوان بپرس

تصدیق همزبانی ما جمله کرده اند
آنکار تا کی از دل نامهربان بپرس

شبها که طوف کعبهٔ کوئی تو میکنند
ترگان قدم که میکند از پاسبان بپرس

بر چشم خونفشان ظهوری ترحمی
در دل ز غمزه که خلیدش سنان بپرس

حال چشم دور از آن رخسار میپرسی مپرس
اشک غم شد حسرت دیدار میپرسی مپرس

صد وفا و یک جفا آید خریداری کجاست
دوستی را قیمت و مقدار میپرسی مپرس

آتش ما را مکن در گلخن غم تیزتر
با بلبلان را از گل و گلزار میپرسی مپرس

نقد و جنس هر دو عالم رفته در بیعانگی
از زیان و سود این بازار میپرسی مپرس

خندهٔ لبریز هرگز آشنای لب نگشت
دیده را از گریهٔ سرشار میپرسی مپرس

خرقه گشت از دست بازیهای خونابهٔ چاک چاک
داستان پود و حرف تار میپرسی مپرس

غیر را در دوستی با من نه با خود هم مسنج
کمتر است از خود از و بسیار میپرسی مپرس

توبه شاید بر شکست طرهٔ ساقی زند
از ندا منتهای استغفار میپرسی مپرس

حرفها باید نهفت از خود ظهوری لب ببند

نمیشوم نومید از غمخوار میپرسی مپرس

نیست مشکل زهر که هست بپرس — هرچه باشد زمه بپرست بپرس
حال پیمانِ صبر و طاقت را — از خمِ موی پر شکست بپرس
صفتِ زور بادهٔ غمِ خویش — از نفسهای آه پست بپرس
ای ز لعل تو خنده عقده کشای — اشک ما را گره که بست مپرس
ماه رنگ شکسته دارد — که کلهٔ گوشه بر شکست بپرس
هر شکستی که رنجیت بر دلِ ما — طرفی از عهد ما نه بست بپرس
دانه گر دید شادی جاوید — که ز دامِ غمِ تو جست بپرس
دل ندادی بناتوان پرسی — میرود کار دل ز دست بپرس
عیب بالانشینی دشمن — از هنرهای پست پست بپرس
همه شبها ز روزِ من برداشت — که باین روزِ من نشست بپرس

نیست کاری بجان ظهوری را
از اسیرانِ دل پرست بپرس

با آنکه شهر گشته پر از داستانِ کس — حرفی نگشته گوش زد دوستانِ کس
خوارم حریف سیر غزلخوانِ خویشتم — خاری نبست در کفم از گلستانِ کس
در کوی شکر لبی غلط شکوه میزنم — در شهر و کو بمهری نامهربانِ کس
پنهان و آشکار نگه ضبط کرده ام — سوگند میخورم نگهِ نهانِ کس
افسرده کو بعرض تمنا برار جوش — کز تاب کینه سوخت سخن در زبانِ کس
ناصح سمند پند چه مهمیز میکنی — بیجاست طعنه چون رود از کف عنانِ کس

آسان مدان چراغ وفا بر فروختن
باید که کار مغز کند استخوان کس

دخل نفس بخرج عجب گر وفا کند
بی صرفه صرف میشود آه و فغان کس

تشریف زیب عشق ظهوری بس است
هم جلوه اند شال کس و پرنیان کس

چون بود درد تو درمان مشناس
نالهٔ درلب شکن افغان مشناس

غیر جانان نشناسی زنهار
ناشناسست بلی جان مشناس

جوهر دل نما گوهر چیست
قطرهٔ خون شود عمان مشناس

از مقام غم و شادی بگذر
خاطر جمع و پریشان مشناس

شوق را زور بسر پنجه درآر
چاک زن سینه گریبان مشناس

دیده بر همزن و حایل بردار
بنشین گنجی و دربان مشناس

دم تیغیست بمنت دم آب
خضر و سر چشمهٔ حیوان مشناس

گل چشمیست گل باغ جنان
گلخنی باش و گلستان مشناس

سود کم مایهٔ ظهوری سهل ست
مایه داری غم ارزان مشناس

عشق تو برقیست و هوس خاشاکیش
شکر که رستیم ز ننگ هوس

شعله کشد آتش ظلم فراق
سوخته ای وصل بدادم برس

ره نزود پیش اگر یک قدم
گر دل مجنونش نباشد جرس

کعبه دود بر سر ره گر رود
خار بیابان تو در پای کس

باد بپر از خاک دلان سوال
از تو بجز نیست اگر ملتمس

در سخن گر به ظهوری مجوش
شور مکن چند توان گفت بس

جور و جفا زحد مبر ای بیوفا بترس
ای بیوفا بترس بترس از خدا بترس

بیگانه را به جنبش مژگان دگر مخوان
نشتر مزن در جگر آشنا بترس

تا چند از تو درد جدائی کشد کسی
پیوند جسم و جان شده از هم جدا بترس

در تن نفس نماند ز دست خناق رشک
بر حلق اهل عجز مینشار پا بترس

بیجاست التفات تو با غیر و بد مباش
بر خیرگی مسوز ز طعن بجا بترس

هشیار اگرچه صاحب نقشی منازکم
در نرد دوستی ز حریف دغا بترس

پشت محال آه بهر تیره دل مده
ز آئینه تو روی تبا بد جلا بترس

در دولت کمال یافت ظهوری گر منال
فکر گزند کن ز رسیدن دوا بترس

عشق بر خاکستر ت نشاند بر او رنگ باش
شمع نگردیده ست از شکوفه لب تنگ باش

در بحور نالہ بر آتش فگن بخت جگر
دل ز غم خون کن مجل از گریه بیرنگ باش

بی اصولی گر نه رقص جیقیران میکنی
جزبه بر د آرزومندی منال آهنگ باش

آشنائی ها ترا افگند در بیگانگی
چند بکشائی بغل با آشتی در جنگ باش

بر ستمهایش ترا زو گر بنام من نمی
جسم چون کاهم مبین صد کوه گو پا سنگ باش

سود بازار زیان پرمایه دارد مرد را +
نقد نامت هست جو یای متاع ننگ باش

بر کشاد جبهه کس دیده خواهش مدوز
نیست تا کی روزیت چون خاطرت گو تنگ باش

وعظ صیقل میزند ایام تنهائیست هان
تا نه بینی عکس غم در آئینه کو در زنگ باش

گرم رو سوز دو سراغ منزل اول در زبان — برق شو ور سالکان راه بی فرسنگ باش

کار تو بر کرده خوش رنگی ظهوری شکوه چند
شکر پرواز ملامتهای رنگارنگ باش

ایدل ز جگر سپر بسر کش — امین شو و تیغ بر خطر کش
در عشق غم بلند دستی — خطی بفلک ز آه در کش
بر اشک غمت نشسته گردی — در گریه طراوتی دگر کش
چشمی بکار بر نگاری — صد باغ و بهار در نظر کش
در پرده شام دل چه پیچی — روشن شود پرده بر سحر کش
دل نشئه چشمه سار داغست — نم در رگ ریشه جگر کش

در روزنم نفس نشان ظهوری
خامست بشعله آه در کش

ببین یوسف و سجده مهر و ماهش — برآورده عشق زلیخا ز چاهش
نشیند درست آنزمان نقش خاطر — که یاد نگارے کند تکیه گاهش
رسد صد خطر پیش از زندگانی — بعمریکه مرگی نباشد پناهش
نتازد شهنشاه بر خاکساران — که پامال کردست طرف کلاهش
تجلی طلب وادی پیش دارد — که طوریست در هر قدم سنگ راهش
بسوهان بساید طوق اسیری — که بر ساق عمرشست زنجیر آهش
ز ابر کرم کو نم پنجه داری — که در دست برقست جیب گیاهش
رمی خورده عمر تلم ز نخجیر چشمے — که صد دشت مجنون چراند نگاهش

شبی کو به مهنای روز قیامت — دراز است سودای زلف سیاهش

ظهوری محبت بآن پله سنجید
که صد کوه گردید یا سنگ کاهش

خوشا تازه روئی که از اشک آلش — برو برده رعنائی ماه و سالش
زهی عیش رنگین خونابه نوشی — که یاقوت ترگشته مغز سفالش
بسیرابی تفته جانی بنازم — که بر شعله پیچیده موج زلالش
چه رشکست بر قدر بی اعتباری — که شرمنده پرسشی نیست حالش
ازان بیخودانم که هر دم ببوئی — دوانند صد جا صبا رشمالش
وصالش کجا من کجا در تلاشم — که سازم خیال آشنا با خیالش
چه عشرت که پروانه کردی برآتش — در آتش نبودی که از رشک بالش
بگوید سخن بر لب بیزبانی — که بخت جوابی ندارد سوالش
بر خساره دیده ام دوخت حیرت — که شد مردم چشم مشاطه خالش
دل خیره سر میکند دستبازی — بزلفی که افعی خورد گوشمالش

ظهوری کجا پیشه کردی تواند
که گردید با نفس خود در جوالش

خوش آنکه نقل سازم لبهای می پرستش — جانی کشم بپایش جامی کشم ز دستش
بر گریه شور ریزد از لعل نوش خندش — بر تو به سایه افتد از زلف پر شکستش
از شادی وصالش بر بستر غم افتم — خمخانها گهیم از خنده های مستش +
گر در نوا گردد چاک دل فگارم — تا سینه مدرد هم از ناوکی ز شستش

دردی بلند شیدی ناخن زدست در لب
معلوم میتوان کرد از نالهای مستش

صد جا کمین و بدین کرد ست هر تغافل
باور کمن که هرگز صیدی نمی دهم جستش

خواهد کند ظهوری تحویل گنج آن لب
زخمی که کرد و ندان آن کار پیست دستش

هنوز بود سر دوش دایه در تنه زنیش
که ماه غاشیه بردوش بود پیش جبینیش

فریب سکهٔ خالش رسیده محضر خوبی
بلی در آمده اقلیم حسن زیر نگینیش

رصید کردن من می رمید گرچه بظاهر
ز عمزه های نهانی نشانده ام بکمینیش

برای رنجیدنت اینمه عزیزی خونم ✤
حلال باد اگر مدعی نداشت برنیش

غبار آن سر کو گشته کیمیای محبت
ز بسکه خورده فرو خون اهل عشق زمینیش

میان زخم پرستان ز مهر خویش نلافم
اگر جگر نه کنم مرهمی ز خنجر کینیش

ز هجر گرچه کبابم ز تاب رشک خلاصم
که کوچه گردی من کرده است خانه نشینیش

حصار زهد و ورع بر کسی وبال نباشد
که چشم کاذر او رخنه کرد در دل و دینیش

رجوع دارد و درمان بدرد اوست ظهوری
نشاط و عیش نداند دلی که نیست غمینیش

سخت ناسنجیده بجوش بجوش
خوش بپس افتاده بکوش بکوش

منت چهره تا بکی بر چشم
حلقهٔ طره تا بکی در گوش

ناخن ناله را خراشی نیست
خجلتم گشت بی اثر مخروش

دو جهان سود اولین نظرست
بجمالی نظارهٔ نفروش

کو چنان ناتوانی که توان
ضعف را دستی افگند بر دوش

تفته صحرای عشق را نازم | از تفش قطره گشته دریا نوش
اینچنین دل نمیکشد بغل | گر نمیداشت سینهٔ آغوش
میرسد خرقهٔ جگر ریشان | بجگر گوشگان دیبا پوش

بر ظهوری مبال باد سخن
گر نگردد تقصهٔ تو خموش

گنج خواهی ساکن ویرانه باش | عاقلی داری هوس دیوانه باش
تا توانی گفت دل دلدار کو | تا شود جان از تو از جانانه باش
میتوان پیوست میباید برید | میتوان شد آشنا بیگانه باش
خوش خماری رفته در شغرت فرو | چند گاهی خادم میخانه باش
سبحه و سجاده دارد صد خطر | در پناه ساغر و پیمانه باش
آرزوی عیش تا افتد بخواب | در شب غم گوش بر افسانه باش
صد جهان غواص در هر قطره است | در تلاش گوهر یکدانه باش
شاه مهمان گدائی میشود | در پی آرایش کاشانه باش
غارتی شاید درون نارد زدزد | باز کن در خود متاع خانه باش
سخت میترسد ز کشتن چشم تو | خون ما در دیده کش مردانه باش
هیچ رشکی نیست بر کام مگس | داغ دار سینهٔ پروانه باش

در تو می بینم ظهوری فرعشق
در فن فرزانگی دیوانه باش

چون خورد می از تبسم نقل ریزد شکرش | جان فدایش لب چشی دارم هوس ساغرش

زمزم و کوثر ندارد آن گوارائی بپرس — از جگرتفتیدگانِ جویبار خنجرش
صد قیامت پایمالِ اضطرابِ ما شود — آه اگر بینیم یکدم دیرتر در محشرش
رفت ظلم از حد وصالش اینچنین خائف مباد — از مسلمانان چه میخواهد فراقِ کافرش
من وکیلِ عاشق آتش در سراپایش رسد — گر بباد دامنِ عذرا رود خاکسترش
بر ریاضتهای مجنون نیست شکی آنقدر — مهر لیلی بود فربه ساخت ز انسان لاغرش
اینچنین پروانه کی از شوق افتادی بخاک — داخل دار الشفاتِ شعله بابال و پرش
کوهکن در شکر راحت گشت سرتا پا دهن — عشق شیرین تیشه هم بر پای زد هم بر سرش

انهمه خواری که در کویش ظهوری میکشد
درد سر میبرد اگر میبود جائی دیگرش

مرده ور دیم درمان گر نباشد گو مباش — شعله خواریم آب حیوان گر نباشد گو مباش
پیش ما سودائیان سود و زیان را یک بهاست — سرمتاعی هست سامان گر نباشد گو مباش
چاشنی گیرانِ زهر مرگ قوم دیگرند — لذتی در شیرهٔ جان گر نباشد گو مباش
سالکان را نیست جز گم کردنِ خود مطلبی — در طلب خضر بیابان گر نباشد گو مباش
گشت حاصل رتبهٔ فرماندهی از فر عشق — بخت نافرمان بفرمان گر نباشد گو مباش

تقدیر دین و دل ظهوری میتوان بهانه داد
جنس ناز و عشوه گر ارزان نباشد گو مباش

پیرهن برگ سمن گشته ز لطفِ بدنش — ای خوش آن مغز که بوئی کشد از پیرهنش
سرو را آب کمر میبرد از تاب کمر — میبرد چون هوسِ جلوه بسیر چمنش
وای اگر لغزش پائی نبرد دست بره — دل زار یکه رسد بر لب چاهِ ذقنش

زخموشی که کند تربیت کام و زبان
همزبان میشود آخر سخنم با سخنش

دل بجد دست مگر وصل تو اند کردن
سینه در نظر غمزهٔ خنجر فگنش

عجب از ذوق ورع پاک برآید در حشر
بخت زندی که شراب تو چکد بر کفنش

بر در تبکده یکبار خدا را گذرے
تا فتد مهر بت از طاق دل برهمنش

نذر کردست ظهوری که بمیرد از ذوق
آورد بار دگر وصل تو گر جان بتنش

چو سایه خاک نشینم زنا توانی خویش
جگر نه از سر کویت برم گرانی خویش

قلم بعیش ابد در کشم به یمن غمت
نظر کنم چو بفهرست کامرانی خویش

ز سیر چشمی من حسن پروران دانند
که کرده ام بخیال تو میهمانی خویش

نیایدم بنظر صد هزار باغ و بهار
ز لاله کاری مژگان ارغوانی خویش

بهار رنگ بریزد ز شرم چون آرم
بمجلس تو من این چهرهٔ خزانی خویش

چه پرشدست ز مغز استخوان بنا راجان
بر نج ظاهری و راحت نهانی خویش

کسیکه پای دلش را بسفت خار غمی
گلی بسر نزند از باغ زندگانی خویش

فدای طرفه جوانی شدم که پیر و جوان
کنند صرف غمش پیری و جوانی خویش

شکایتیم ز نامهربانی او نیست +
بجان رسیده ام از دست مهربانی خویش

جواب هیچ سوال از تو کس نمیخواهد
برو بناز ظهوری بهیچدانی خویش

ای خوش آن بزم که گویم غم پنهانی خویش
زلف در دست دهم شرح پیشانی خویش

نیست مقدور کسی طاقت دشواری عشق
دیده جان راه گریزی پی آسانی خویش

خوی رشک ازرگِ یاقوت فروریز و رنگ — گر کنم تربیتِ گریهٔ مرجانی خویش
اینکه لیلی به تفِ هجر نگردید کباب — بود در سایهٔ اقبالِ بیابانی خویش
میسر و راه بجای نگه اے دیده بنازم — تو و نظارهٔ خویش و منِ و یرانی خویش
دارم امید که در سیرِ گلستانِ وصال — حسرتی پیش نهم با دلِ ندانی خویش
ذلهٔ نارکشد طالعِ عاشق بر دوش — چون در آئینه کشد حسنِ تو معانی خویش
عجز اندازهٔ مانیست مروّت از تست — بر نه بستست کسی دیدهٔ قربانی خویش

عشق گویا که بمعماری دل بسته میان
که ظهوری شده معمورِ زویرانی خویش

شفق بر آسمان بندد غبار با دوامانش — ز بس آغشته در خونِ شهیدانِ خاکِ میدانش
کند زیر و زبر تنها سپاهِ صبرِ طاقت را — برون تازد نمایان عشوه گر از صفِ مژگانش
شگافی از بن هر ذرّه دلقش بر آرد سر — اگر افتد ورع را چشمِ بر چاکِ گریبانش
فرو میریزم از رخ گریهٔ شوری مگر روزی — به بخت تلخِ من قندی بدر خندد نمکدانش
زجانی خم تیرش نخل عمرِ جاودان روید — بجای مو ل نگمدارند اگر در سینه پیکانش
ز چشمِ خونفشان نعلین براهِ کعبه آوردم — زبان عذر گو ظلمست بر خارِ بیابانش +
هوای سیرِ باغش را چه نسبت با دماغِ ما — زهی اقبال اگر گنجیم ما در کنجِ زندانش +
ازین روز سیاه و خاطرِ آشفته میاید — که گاهی جمع گردد در کفم زلفِ پریشانش
چرا دامان ربایند بوسها از خاکپای او — که میدوزد بر اندیشِ جامه دستِ بادِ دامانش

بذوق جورهای آشکارا من گرفتارم
ظهوری بر تو باد اعذارهای لطفِ پنهانش

ای نگاه تو خصم طاقت و هوش — نمک از خندهٔ تو شهد فروش
کرده کیفیتِ تماشایت — هر طرف صد نگاه را بیهوش
حرف زهرت چو بر زبان آید — جوشد از کامِ تلخ چشمهٔ نوش
تند خوئی چنانکه نتوان کرد — با خیالِ تو دست در آغوش
شاهد ار کوه را کند کمری — بار دردی که دل نهاد بدوش
پند ناصح بلاست ایمن باد — عاشق بیزبان ز آفت گوش
خسروان را پلاس در بر کرد — جلوهٔ سرو قدِ دیبا پوش
دلِ بیتاب و عشوهٔ پنهان — سر دیوانه و مئی سر جوش

دل ظهوری برآه و ناله نهاد
نیستش زهرهٔ فغان و خروش

طرح الفت نکشد شست بجا تاثیرش — که ز مرهم برد زخم دل نخجیرش
نگهش بر صف شیران زند من چه کسم — که مرا صید کند آهوِ آهو گیرش
در سفر داشته تا شوق حرم خرجم را — صبح تا شام حکایت کند از شبگیرش
دوش خواب هوسم را بشکر مهمان داشت — محو لذت شده کام از سخن تعبیرش
با جنون عقل بدوران تو همسلسله شد — پیچش کاکلش انداخته در زنجیرش
مژه از عمر کسی برد که در روز ازل — شکر مهر تو آمیخته شد با شیرش

هر که دایم چو ظهوری غم طفلی دارد
در جوانی غم ایام نسازد پیرش

فغان ز شعلهٔ هجران و جور بیدادش — زهی شکیب و دل ما خدا دهد دادش

قوتیست ضعف ندانم دلم چه خواهد کرد
فغان اگر نرسد ناله بفریادش

بجای خویش تبسم نمک نمیباشد
مجال لقمه زجگرهای خونچکان باد

بصرفه نازد اگر بر رقیب باید کرد
خبر برید بشیرین که مرد فرهادش

خرابهٔ دلم از چشم زخم ایمن باد
که کرده آرزوی زخم رحمت آبادش

چه دیده ناله صحرای سخت نخجیرے
که لاله میچکد از دست و تیغ صیادش

نزاکت قد و تاب کمر چه می نهد
رقیب از زره تقلید در پی افتادش

هلاک گشت ظهوری زبندگی ندهد
خدای بنده و آزاد طبع آزادش

خوشا جانی که از زلف پریشانی رود تابش
خوشا چشمی که از روی عرقناکی دهد آبش

چه خجالت انیکه دزدش ریشه در مغز جگر دارد
چه زلفست انیکه در گرهای جان بندد ست قلابش

هلاک نخبت آن نرخ شکارم کافرین خواند
صدای استخوانش بردم ساطور قصابش

چه ذوق چشم تر از گریهای تلخ خود دارد
فریب خندهٔ شیرین دهانی رانده در آبش

زبیدارئی خود طرفی نبستم سعیها کردم
شبی ناچار خود را عرض خواهم کرد در خوابش

متاع عقل و هوشی در دکان خود نمی بینم
زپنهان غمزه بر هم خورده بازاری بازابش

چنین عاشق نمیگردید زاهد بر نماز خود
نشانی گر ز ابروئی نمی آورد محرابش

اگر لنگر شود صد کوه تمکین کشتی دلرا
بیک ایما کشاند گردش چشمی بگردابش

رفو بد مینماید بر بدن عصمت خوبان
مناسب نیست با اغیار شبها سیر مهتابش

سر از شرمندگی فردا ظهوری چون کند بالا
خدایا روی دل از آرزوئی نمیبرد بابش

دگر خوش بر سر سودا ست چشم عشوه پردازش
بصد گنجینهٔ جان و دل ازو رانست یک نازش

فغان و ناله آخر شد چه شد احوال دل یارب
دو روزی شد نمی آید ز کنج سینه آوازش

جهان افروزی خورشید چندان خوش نمی آید
برافگن پرده از عارض مرا تا رشک نگدازش

ملائم نغمه کز مطرب گردون طمع داری
بصد زنجیر نتوان بست برابر بشیم سازش

چه میداند ظهوری حیله لوح ساده دارد
نمایان ست از آئینهٔ دل جوهر رازش

نگشم پای تردد ز سر میدانش
گوی سر بر نخورد تا نجم چوگانش

بت بمیرد اگر جلوه دهد بر زاهد
کفر را ننگ در آغوش کشد ایمانش

قاصد این نامه بی نام ندانم از کیست
محض پیکار یم از سادگی عنوانش

کرده آشفتگی رشک بمرگم نزدیک
گرچه جمع ست دل از دوری و نزدیکانش

خوشدلم عافیت اندوختگان مجمر و منبر
از خبان جان که تواند کرد بلاگردانش

عاشق آنوقت کند میل جگر خایان
کز لب عیب بدوزد سبز و ندانش

از کمان گوشه ابروی تو یک تیر نجست
که بپرسید دل رنجه نشد پیکانش

مرگ شیرک شده بیچاره ظهوری چه کند
هر زمان هول فراق تو دود بر جانش

خوشم بصبر دلم ذوق عمر جاویدش
که یاس را نکند اختلاط امیدش

در آفتاب بیابان غم بجوش امید ل
حلال سایه کنان باد سایه بیدش

مخور فریب که چرخ آشتی نمیداند
بپرز ترانه جگست چنگ ناهیدش

نهد گدای درش چون سر بر آستانی
بعجز مسجده کند احتشام جمشیدش

کدام صبح سر از جیب ناز بیرون کرد
که داغ سینهٔ گردون نگشت خورشیدش

بباد ازره تاراج هوش برخیزد
چو در کمین بنشیند نگه بلیسیدش

جدا فتاد ظهوری ز مجلسی برساد
بآستانش سجودی ز فرق امیدش

خوشا فرقی که افسر یافت از خاک کف پایش
خوشا چشمی که حیران گشت بر نخسار زیبایش

حدیث بت ز بانش را بزهر حسرت اندازد
ز کام برهمن جوشد اگر شهد تمنایش

ز پیچ و تاب بیتابی تن چون کاه میاساید
که گردد تکیه گاه دردهای کوه فرسایش

برون می آید آخر آرزوی تنگ کامیها
ازین چشمی که حسرت دوخت بر لعل شکر خایش

رسید نهای آهو چشم شیر اندازرا نازم
که کرد از ادهم از هستی نگاه الفت افزایش

گناه عاشقان را عذر حاجت نیست میگنجد
که در روز جزا بخشند دامن را بعذر ایش

بآنوقتی نمازی شد روای شیخ شهرما
که بی باکانه در میخانه کردم لای الایش

ظهوری بسته بزم آرزو را طرفه آئینی
مگر روزی نیاز از در در آید مجلس آرایش

هرچه با ما کند آن شوخ بلا میرسدش
میکشد اهل وفا را بجفا میرسدش

پرده از چهرهٔ زیبا چو بیکسو نهد
دو جهان خواهد اگر روی نما میرسدش

دم تیغ ستمش مرهم زخم جگر است
دعوی زخم بهار و ز جزا میرسدش

هرکجا پیرهنی دوخته خیاط نگیب
کرده در آرزوی خویش قبا میرسدش

اگر از عطر سمن زار بدن فرماید
کار اعجاز مسیحا بصبا میرسدش

گشته در مجلس اقبال ظهوری همه عشق

پهلوی حسن اگر یافته جا میرسد

ندارم گرچه برگ و ساز آغوش
برقص افتاده ام بر ساز آغوش

بسوز از بال اندازد بر آتش +
کند پروانه چون انداز آغوش

لباس عاریت رسوا دریدم
بجز عریان نداند راز آغوش

چو صبر خویش خواهم بر بریدن
چنین گر میکنم پرواز آغوش

خوشا حالم به آبادی خرابم
شدم پامال دست انداز آغوش

هوسها در تن من مرده بودند
دگر شان داده جان اعجاز آغوش

ظهوری کے بدر افتاد از پوست
شمیم طره شد غماز آغوش

سنبل دماغ باختهٔ عطر سنبلش
گل صد زبان که نقل کند حرفی از گلش

از نازکان که داشت چنین کاکل و کمر
زیبد زنازکی کمرش زیب کاکلش

کردی جهان خراب نگاهش اگر نیاز
کاهے بگوشهٔ نبهادی تغافلش

گو گل به بی نیازی خود انیقدر مناز
در شهر شهره ساخته گلبانگ بلبلش

بیطاقتی خراب کنے کار دیگران
عاشق خراب کردهٔ صبر و تحملش

سامان کار و بار همه بر بدیهه است
آسوده آنکه نیست دماغ تاملش

در جرگهٔ جریده روانش دهندره
همراه راه رو نشود گر تو کاملش

از خار خار خلوتیان بساقی آگهست
کو خرقه که جرعه نکردست گل گلش

دارد به یمن عشق ظهوری متانتی
خود را خلاص کرده ز عقل مقلش

سهل باشد که برونم کنی از محفل خویش
گر توانی بدر انداز مرا از دل خویش

رشک بالیده ترا فتاده دلم میکند
که بآوارگی آسان نکنم مشکل خویش

بدل موی تنم مهر گیاه ست چه سود
نم امید و گر خشک کنم از گل خویش

تا شدم بیدل ازو خوش نزدم یکنفسی
ساعتی خوش کنم و باز ستانم دل خویش

گر فغانی شکند در لب و نالد دوان
محملی میشود آخر جرس محمل خویش

خرج بسیار و شکیبائی کم کس چه کند
باقی آورده ام و میطلبم فاضل خویش

ناله و آه بهر سینه مجاور نه شوند
میشناسند غم و درد تو سر منزل خویش

هر جفائی که کنی شکر برابر دارد
نیستم آنکه حسابی نکنم با دل خویش

صرف کردست ظهوری همه آگاهی دل
با مبدیکه شود یکنفسی غافل خویش

دودیکه برآورده ز دل چشم سیاهش
گردون بر باید که شود سرمه ماهش

برگ کلهان معرکه داری بسر آمد
بس معرکها بر شکند طرف کلاهش

شاهی که بیک حمله بهم برزده صد صف
خود را زده دل یک تنه بر قلب سپاهش

از روز من اندوخته این تیرگی یارم
فرصت که بیرون کنم از هفته ماهش

خود را همه جا خواجه سبک کرد بمقدار
زین کوه تکبر که نگیرند بکاهش

گیرد سر راه نفسش نکهت سنبل
آنکس که ز موئی تو در آرند بآهش

خوابیکه بافسانه رخسار تو آید
دارند چراغ مه و خورشید براهش

دیوانه زنجیر نگاه تو نه گشتست
دیوانه که دارند بزنجیر نگاهش

مهر شه عادل ز ستمهای حوادث
خوش بیت و پناهی شده حق باد پناهش

انتهی

اثبات وفاداری خود کرد ظهوری
دعوی که کند مدعیانند گواهش

کرده ام حاصل ز درد بیدوائی کام خویش
منتی بر ناله دارم از دهان و کام خویش

کاروبار بیخودی هرگز بامن سامان نبود
گو سپندی رام بیم از طاقت و آرام خویش

برهمن آلوده دارد صندل بتخانه را
در حرم کردم نمازی جبهه اسلام خویش

میکند دانسته تیغ خود سپهر برطرف بام
تا نیندازد فلک خورشید را از بام خویش

روز هجران دیگران میباشد از شب تیره تر
داده اند ترجیح صبح خویش را بر شام خویش

سایلان گاهی کریمان را تقلید افگنند
خویش را کردم خراب آخر بس ابرام خویش

جمع تر میسازدم در جمعه و میخواستم
هفته را از جمعه مالامال در ایام خویش

من چنین ساقی چنان میبود اگر جام جهان
میگرفتم باده از جامش بزور جام خویش

عشق ناموس گردارد ظهوری کوششی
فکر ننگی بایدت کرد از برای نام خویش

داغ دارد گرم خونت از جگرنازی بکش
تازه رو گردیده از چشم ترنازی بکش

کاوکاو نوک مژگان نقب بر جان میزنند
هر رگی دل گو جدا از نیشترنازی بکش

نیست آسان شهره هر شهر بودن در هنر
بر جگر دندان نه از هر بی هنرنازی بکش

ناز مینا را نباید گرچه ناز از کس کشید
نیست عیبی گاهی از اهل نظر نازی بکش

کرده اند اهل دعا دستی بلند از هر کنار
مدعائی در میان نی گو اثرنازی بکش

تا نگردی گم نمییابی ظهوری خویش را
خودسری سنگ رهت از راهبرنازی بکش

بوعظ پیر خرد ساعتی نشستم و دوش
دل سخن فشنو برکشید پنبه ز گوش

سخن نهاد بمن روی و داد داد سخن
باین سرود که میگویم که از زبان سروش

در معامله از دیده دلبران در بند
نه نازکیس بخرونی نیاز خود بفروش

مباش از مژه ها سینه ریش و شنه نار
مشو ز کنج دهن تلخکام چشمه نوش

چراست لب ز تمنای بوسه در دم کار
چراست بست دل بحسرت آغوش

ترا چکار که کاکل رسید تا بکمر
ترا چکار که نگذشت طره سر بدوش

رسید کار بجائی ز نکته پردازی
که بیم بود شود لوح سینه ام منقوش

چو عشق دید که در چاه عقل می افتم
ز مرحمت نپسندید خویش را خاموش

زکات لب بدعات من کشود زبان
که ترجمان طلب از گوشهای پند نیوش

مباش غاشیه بردوش در عنان کسی
که واز دون نتواند عنان نفس خموش

کنند قافله سالار هوشیار ترا
که خویش را گذرانیده از گریوه هوش

نخاله است همه لقمهای عقل و خرد
مدر تنخلیه اش پرده شنیدن گوش

بنوش زان می سرجوش جرعه بخشیان
بشیخ شهر که از سر بدر نرفته سجوش

ضرور نیست خراش دلی بناخن غم
برای گرمی هنگامه فغان و خروش

اثر زند بر هش حرف و اسجاوشی
نفس بقافله نالد گر شود چاوش

مدر بسته بندی زلف بنفشه مویان رو
مرو بباغ چه سنبل کدام مرز نگوش

همین بصید گه عشق گشته صید حرم
که کرده در دهن شیر خواجه خرگوش

نیاز به نماز است عجز به زجهاد
بکوه گرد تو کعبه تو بس سر کوش

بعشق رو که نماز و جهاد و حج آنست

برای طعن ظهوری مباد بیهوده کوشش

میرود عشق پیش و حسن پسش
بی نقاب او ندیده هیچ کسش

بچه رو سر برآورم از خاک
نکشد گر بحسرتم هوسش

حرف پیوند آه ازان کس نیست
کز گسستن رمی خورد نفسش

دل از انصاف یافت وایه خود
دارد آن مایه غم که هست بسش

خنده وردی باغ شروانی
گریه ورد خانقاه ارسش +

بر سر کوی خود مرا بگذار
چمنی کو که نیست خار و خسش

ساربان نیست این بیابان را
بحدی رانده ناقه را جرسش

از تف ناله بلبلش میسوخت
گر نمی بود آهنین قفسش

کس خویش آنکسیش ساخته است
که بخیر هیکسی نبود کسش

پاک لیسیده ام خوشا شهدی
که نیالوده سایه بگسسش

نشد این ظهوری از سگ نفس
تا ریاضت نکرد دور و درسش

سر گفتن گهی واکرد گر لعل سخن سازش
چه گوش افگنده ام از ناز بر گردید آوازش

چنین جنسی برای عشق من ناچار میباید
سری دارم بپا انداز گردم گرد اندازش

ز بس شغل نیازم فرصت خاریدن سر کو
نبازم مستی حسن است و فرمایش نازش

گر از نامحرمیها به کنارم نیست جرم او
ز خود نالم چرا با خود نهادم در میان رازش

بعجب حسن از حد میبرد نامهربانیها
بعجز عشق سوگندست یاری مهربان سازش

مهد بازنگاهش کمتر از کنجشک عنقا را
ببال عشوه سازنیاد بدگاهی که پروازش

بشور گریه از شکر لبی در شهر ممتازم
که از شیرین زبانان تلخ گوئی کرده ممتازش

تراخود از نقاب آخر برون می آورد شوقی
زمن مجنون شود از خود هم اگر گویم براندازش

پس از مرگ ظهوری بر سر خاکش نبایی
برانگیزند تا در عرصهٔ محشر سرافرازش

شد وعده قضا مکن فراموش
فرصت ادا مکن فراموش

مارا زجفا زیاد بردے
بدنیت وفا مکن فراموش

افسانهٔ ما ربود خوابت
بیداریٔ ما مکن فراموش

با درد دوا نمی پسندم
آما تو دوا مکن فراموش

هر چند که آستان نشینم
بنمودن جا مکن فراموش

هر چند گذشته از دعا کار
همدم بدعا مکن فراموش

ساقی بشکست طرهٔ خویش
کز توبهٔ ما مکن فراموش

دردم بادهٔ نیست زاهد
تطهیر ردا مکن فراموش

پروانه مگس زبیم نفشان
اندازهما مکن فراموش

بر ناقه جرس مبند بارست
بارست صدا مکن فراموش

شد خضر ره بقا ظهوری
کو خضر فنا مکن فراموش

خوش آنکه عشوه گران گوشه کشاندش
باو دهندی و دور خود ستانندش

بد شت مهر و محبت طریق صید انیست
که صید رام کنند آنگهی رهانندش

به تخم داغ بکارندگان آن نازم
که از زمین جگر در زبان دمانندش

بارین

باین نژاد که بودست حق کرم کردست
ولی که عشق و جنون قوم خویش دانندش

نلنید داغ ز پروانه داغدارانست
میان سوختگان خام سوز خوانندش

سزد که توبه بدریا کشی مثل گردد
ز ساغر تو اگر قطره چشانندش

کجا بناقهٔ اشک این کریوه طی گردد
اگر نه از حدئ ماهیای رانندش

ز بیکسی نرسد شکوه خاکساران را
که گرد چهره شمال و صبا نشانندش

هزار تیغ رسد بر سرم نمی نالم
که نارسیده و طفلست و میرسانندش

چه دست و پاکه ظهوری نزد بدام خودی
مگر بهمت آزادگان رهانندش

درد کاو نده کند درمانش
نشود ناله دمم پاکانش

نتراود ز رگ هیچ دلی
گله نیشتر مژگانش

سستی رشته خام از نفسم
گفتم از محکمی پیمانش

میزبان بین که چه خوان آراید
جگر خویش خورد مهمانش

کم عیارست مرا نقد شکیب
چه زنی بر محک هجرانش

قیمتی تر گهری نیست ز اشک
کرده شوق تو چنین ارزانش

باغ هر گل که نیاورده ببار
بر گلستان رخت تا دانش

عیدگه کوی برا هیم شهست
گله گله دل و جان قربانش

راهزن خشک چو من زمره فرو
در خلاب تری دامانش

از ظهوری ابدی گشته سخن
شعر جسم و صفت شه جانش

نه گرفتم بباغ دامانش — پر نکردم به گل گریبانش
جمع کردم هزار رسوائی — که شود مخرج لطف پنهانش
تا لبش با لبم غلط نه شود — کم اول نشان بدندانش
در فن خویشتن فلاطون است — منکر خرد سال نادانش
در و بام دلم امید گرفت — تب خطش کشاد در بانش
تیغش از ننگ نیست بر سر جنگ — که فرستم سری بمیدانش
گرد جولانگهش کف خونست — وه چه رنگین شدست میدانش
عقل طفلیست در محلهٔ عشق — که جنون کرده سنگ بارانش
داغها لقمهاے خوان جنون — بخت فرقی که گشته مهمانش
دیدهٔ تر ز شوق کعبه گذاشت — زمزمے چند در بیابانش
خنده در غنچه کی بباد رفت — گریهای شگفته تا دانش
هر چراغیکه میکنم روشن — روغن آرم ز مغز طوفانش
که بصد جان شنیده یک دیدن — چشم شوخ تو کرده ارزانش

بر ظهوری ست مدح عادل شاه
گشته دیوان عدل دیوانش

افگند عکس ساقی ما در شراب خویش — ساغرکشان چرا نشوند آفتاب خویش
شیرین کسی که زهر ترا کرد چاشنی — آباد آنکه ساخته عشقت خراب خویش
تمکین از آنکه دخل بجا خرج میکند — تحویل دل چرا نکنم اضطراب خویش
بر من نمانده در عمل عشق باقیے — صد بار کرده ام بدل خود حساب خویش

خواهد کشود دام گرفتن صدا خلاص
هرگز ز ریا نکرده ام از اجتناب خویش

فولاد تیغ عشق ز کان مروت است
حاشا بر آتشم نبشاند ز آب خویش

تنهی تفقده دشت طلب زنهار پای
کوشر بجام تا نکنی در سراب خویش

کو جز گزیدگی مهر بر گزیدگان
ایام را خجالتی از انتخاب خویش

در گوشهٔ غم از مژه جاروب بسته ایم
کز پیشگاه دیده بروبیم خواب خویش

خوشدل آن گرفتهٔ حرمان شد خلاص
یوسفش از رنج زندان شد خلاص

واصل آن سالک که در دشت طلب
گم شد از خضر بیابان شد خلاص

پهلوئی زندانیان جا یافتم
خاطر از فکر گلستان شد خلاص

اشک شد با چاک دامان بخیه ریز
از فوکاری گریبان شد خلاص

در دعا کاهیدنی در پوست بود
گو بیال از ننگ درمان شد خلاص

دل ز حسرت های ظاهر گشت خون
از تمنا های پنهان شد خلاص

این زمان پاس دل نازک نداشت
شیشه از آسیب سندان شد خلاص

عاشق از مهرش بریدن وا نرست
دل گرفتاریست اگر جان شد خلاص

حل اشکال ظهوری شد بلی
خویش ز قید زهد آسان شد خلاص

اگر با من شود دلدار مخصوص
سزد گل میشود با خار مخصوص

بمین سادگی شد با نگاهم
نگاه نرگس بیکار مخصوص

ز شور خندهای شکرآگین
نمک شد با دل افگار مخصوص

نیازم میزند با ناز پهلو — نمیباید شد انیمقدار مخصوص
پی تشریف دربانان این کوی — بهم گشتند پود و تار مخصوص

ظهوری پیش ازین این غم نمیخورد
چرا گردید با غمخوار مخصوص

ای از تو گدا و شاه در رقص — بر راه تو کوه و کاه در رقص
ناکرده سماک آشنا پای — از شوق تو مهر و ماه در رقص
از پست و بلند راه عشق ست — افتاده چو دار چاه در رقص
در جلوه گهت بسر فرازے — زیر قدم تو راه در رقص
از رندی و پارسائی تو — میخانه و خانقاه در رقص
از جرعه فشانی غم تو — مستانه فتاده آه در رقص
هر قطرهٔ خون بسمل تو — انداخته صد نگاه در رقص
در باغ صبا زد از تو راهے — افتاده گل و گیاه در رقص

افتاد چو راستان ظهوری
از دلبر کج کلاه در رقص

بستیم نظر ندارد اعراض — گشتیم دگر ندارد اعراض
از سر هوس ازل آرزوییت — کردیم بدر ندارد اعراض
در زهر تو لب گرفته داریم — کامی بشکر ندارد اعراض
زخمی تو بر همے بنالد — در مغز جگر ندارد اعراض
از روے شبم غبار افشاند — دامان سحر ندارد اعراض

باقافلهٔ نصیحت آمد — صبرم ز سفر نداردا عراض

آراستهٔ سینهٔ ظهوری
ازداغ دگر نداردا عراض

عشق تو بود برای جان فرض — گردت گشتن برآسمان فرض
بردل زغمت توآه واجب — ازدردتو ناله برزبان فرض
ازناز پیاپی تو برخلق — گردیده نیاز هرزمان فرض
بردیدهٔ خونچکان زرویت — آرایش نخل ارغوان فرض
شبهای غمت تو برخموشان — افسانهٔ خواب پاسبان فرض
اززهر تو شکر کامگاری — برچاشنی شکرستان فرض
اظهار غمت برمزدایما — برچهرهٔ کاهی خزان فرض
گردیده بلند گردنی چند — بر تیغ تو بادا ستخوان فرض

درکوی غم تو برظهوری
گردیده نشاط جاودان فرض

گرنمیرند برایت زنقا چیست غرض — دردا گر پیش نگردوزدوا چیست غرض
شکررا چاشنی ازتلخ شکرخوان ست — غیر دشنام تومارا زدعا چیست غرض
بخت پیران که زپابوس تو نزدیکترند — گفتم از آرزوی قدد وتا چیست غرض
فکرتا کی نشود جای دگرنیست گمان — مدعی یافته درکوی تو جا چیست غرض
گربالندیوی توجهانی چه شود — درگلستان خود ازمنع صبا چیست غرض
پردگی تانشود پرده نگردد گفتم — نستانی دوجهان روی نما چیست غرض

قیمت تیغ تو دارد سر سودای همه
خون ما را بر سان بهاچیست غرض

چه نظرها که بحسرت نخورد دیده فرو
بر سر خوان تماشا رصلاچیست غرض

چند روزی دگرش گرم جفا خواهی کرد
خواهمت گفت ظهوری زروی چیست غرض

درد اگر کردی بدرمان اختلاط
کی بادکردی دل و جان اختلاط

رفت هجر و وصل از یادم که کرد
از غمش خاطر بنسیان اختلاط

گور فو گر رشته در سوزن بکش
کرده چاکی با گریبان اختلاط

داغ او از گرم خونیهای خویش
میکند با سینه ریشان اختلاط

اختلاطش بالب او خوب بود
بالب من کرد دندان اختلاط

قادر انداز نیازم کرده هست
مغز دل با مغز پیکان اختلاط

بر سر میدان او اندازه نیست
بادرا با گرد جولان اختلاط

تا بکی هر دم در آیم از دری
در نمیگیرد بدرمان اختلاط

یک جهان عریان ظهوری کرده جمع
آه از شوخ پریشان اختلاط

سر زد از بیگانهان گرچه گناهی بغلط
چشم دارند ز چشم تو نگاهی بغلط

خرمن ایمنی اش سوخته از برق خطر
سینه جز داغ تو گر جسته پناهی بغلط

چون کمان حلقه شود قد من از سجده شکر
بر دل اندازد اگر تیر تو راهی بغلط

آن دل و دین که شود تحفه تاراج تو کو
وه که بر قلب گدائی زده شاهی بغلط

عجز عشق گران سنگ نسازد بسبکش
گرچه با کوه مقابل شده کاهی بغلط

من که باشم که بهر دشتی خوبان بروم
دسته بالاله و گل گشته گیاهے بغلط

غیر دردعوی اثبات وفاداری خویش
از دل او گذرانیده گواهے بغلط

راست شد قصهٔ افسردگی ما آخر
برنزد سر زجگر شعلهٔ آهے بغلط

ظاهرست اینکه نداری بظهوری نظرے
افتد از عشوهٔ پنهان تو گاهے بغلط

ای ز زهر تو کام جان محظوظ
وی ز حرف غمت زبان محظوظ

در و پروردگان عشق ترا
سینه از ناله و فغان محظوظ

جگر تشنگان غمزهٔ تو
از نم چشمهٔ سنان محظوظ

بلبلان را شگفته روئی تو
کرده از باغ و بوستان محظوظ

معنی تا بد فتیلهٔ دغمت
از نفس گشته استخوان محظوظ

تا ز پروانه برنیامد دود
نشد از شمع دودمان محظوظ

دل نمیداشت پاس ناله شب
گر نمی بود پاسبان محظوظ

ذوق دارد ظهوری رسوا
گشته از عشوهٔ نهان محظوظ

درد نداری زما دوا چه حظ
وامکش و از نالهٔ عمدا چه حظ

وصل حرم نیست از اهل حرم
تا نشوی بادیه پیما چه حظ

آبله گلریز نشد در رهت
خار برآورده ز پا چه حظ

داغ تمنای سیه جرگان
گر نشود باغ سویدا چه حظ

گر نکند چاشنی هر زمان
در شکر وعده تقاضا چه حظ

گر نخورد دیدهٔ اهل نظر — صیقل حیرت زتماشا چه حظ
در و نهان گردهدم فرصتی — گویم ازین ناله رسوا چه حظ
خلوتیان گوشه بیباکی — گر ننمایند زتقوا چه حظ
فصل بهارست و جنون خانگی — سر ننهادیم بصحرا چه حظ
این عطش ما عطش خشیه نیست — غوطه نخوردیم بدریا چه حظ

زهر غمی نیست ظهوری بجام
کام اگر شد شکر انداچه حظ

بهر وصلش ولا مکش تصدیع — ما کجا و کجا مکش تصدیع
در بیابان سعی گم گشتی — کو دگر رهنما مکش تصدیع
فکر رفتن مکن بر شک بساز — هیچ جا نیست جا مکش تصدیع
ساخت بوی تو کار بیهوشان — بعد ازین گو صبا مکش تصدیع
ای که رانی نفس بماندن ما — رفته رفتن زپا مکش تصدیع
درد و دل را زهم گریزی نیست — بهر درمان ما مکش تصدیع
آشنائی نمیتوانی کرد — نیستی آشنا مکش تصدیع

با ظهوری حساب کن بوفا
بهتر ترک جفا مکش تصدیع

سوز عشقت که پروانه بال و پر شمع — خویش را گر بتر از شعله کشد در بر شمع
گشته پیراهن پروانه قبا میرسدش — که کند پیرهنی از پی خود در بر شمع
حیرا فراشته از جلوهٔ پروانه بعرق — باد از شعله چرا کج ننهد افسر شمع

ماه و خورشید بپروانگی آیند بزیر
در شبستان تو گر عرض دهم لشکر شمع

خواست پروانه شود سر حسابش روشن
کرد بال و پر خود را ورق دفتر شمع

از غم اینکه بپر سوخته پروانه او
میرود شب همه شب دود برون از سر شمع

از همایونی پروانه چه دانست هما
شهر تیش اوج گرفتست بیال و پر شمع

عیب باشد سبکیها ز جگرسوختگان
ای ظهوری نبگردیده نگر بنگر شمع

سر نهادیم بسامان چه نزاع
جان سپردیم بجانان چه نزاع

تازه شد زخم بمرهم چه سخن
بر سر ملک سلیمان چه نزاع

گفت و گو بزم نشینان دارند
گر چه کردیم بدرمان چه نزاع

دامن از رشک صبا برچیدیم
کوه سیر عطر گریبان چه نزاع

ما که از خون جگر میدوزیم
کوده رشته بمژگان چه نزاع

دل ما را سر رسوائی نیست
نیست گر عشوهٔ پنهان چه نزاع

گشته ضائع جگر از خامی داغ
چون گذشتیم ز تاوان چه نزاع

جمع گردید ظهوری دل ما
با تب طرهٔ پریشان چه نزاع

از همه خود را برهاندم دریغ
هیچ مپرس از همه ماندم دریغ

محضر افسردگیم مهر شد
سینه بداغی نرساندم دریغ

قاصد آهی نفگندم براه
در عقب اشکی نداواندم دریغ

بر دل ریش از هوس غمزهٔ
سونس الماس برماندم دریغ

قیمت خون رفته زبیجوهری — بردم تیغی نفشاندم دریغ
باغ جگر میوهٔ راحت نداد — گلبن زخمی نه نشاندم دریغ
آه دمم همدم میم خورده بود — بر نفس خویش نماندم دریغ

جز و غمی داشت ظهوری بکف
بر دل ازان هیچ نخواندم دریغ

غیر از تو نهاد بر جگر داغ — فریاد چه ظلم کرد بر داغ
در کوزهٔ عشق ته بته خام — ماند آنکه نگشت سر بسر داغ
از پرتو شعلهٔ جمالت — گردیده بگریه چشم تر داغ
داغت ز شمار اگرچه بیش است — صد سینه سپرده ام بهر داغ
افشاند شرر چراغ عشقت — اندوخته سینهٔ سحر داغ
چون شعلهٔ آتشت کشد تیغ — رویذ ز جگر سپر سپر داغ
در دل نه نشست رهت راحت — تا تکیه نکرد بر جگر داغ
از مرهم روزگار میسوخت — گر سینه نمیگرفت دردا غ

در تفکد دل ظهوری
جوشید ز روی نیگر داغ

من و ز کوی تو عزم سفر دروغ دروغ — کجا من و خبر این خبر دروغ دروغ
خبر آستان تو جا در جهان نمیدانم — من و تفکر جائے دگر دروغ دروغ
ز حرف تلخ تو کامم چه کامها که نیافت — من و حکایت شهد و شکر دروغ دروغ
ز خاک راه من اکسیر آبروی برند — من و جدائی این خاک در دروغ دروغ

سمندرم نه مگس شعله شعله در پر باد
من و ملاحظهٔ بال و پر دروغ دروغ

ز شکر خشک لبی لب امان نمیابد
من و شکایت مژگان تر دروغ دروغ

امید هست که چاکی دگر بران دوزم
من و رفوی شکاف جگر دروغ دروغ

بپای درد دمسر پای مقبلان زمید
من و معالجهٔ درد سر دروغ دروغ

ز جلوه های تواهل نظر نظر بندند
من و بغیر کشادن نظر دروغ دروغ

بکوی عشق خطر پاس امن میدارد
ظهوری و ز بلایت حذر دروغ دروغ

دیده ام منبع اشکست و جگر معدن داغ
مهر از داغ نهم تا بدر مخزن داغ

نزند ظلمت افسردگی از سینه بدر
نکشایند گر از سر طرفی روزن داغ

پنجهٔ شعله چه گیراست گریبان نازم
جگر از پردهٔ دل ساخته پیراهن داغ

باد دور از دل افسردگی غنچهٔ طبع
خویش را خوش چمنی ساخته از گلشن داغ

تخم ز اخگر نفشان سینه اگر کاشته
راحت انبار کند دل مگر از خرمن داغ

نیش میباید و در نوش فتادست حریف
سینه افسرده ازان گشته چنین دشمن داغ

باج بر تو طلبد شام ظهوری از صبح
خاوری ساخته خود را ز درخشیدن داغ

تن تفسیده گشته گلبن داغ
تماشای گلشن آمده باغ

خورده سنبل ز تاب آه تو تاب
شده اخگر ز رشک اشکم داغ

نیست کار تواضع مینا
فرق خم باد در سجود ایاغ

گر شناسندهٔ یک آهنگست
نغمهٔ بلبل و ترانهٔ زاغ

نبری پی بمرهم راحت — نیست مجروح اگر زبان سراغ
پر پروانه را فتیله کنند — تا به بینند جلوه های چراغ
سمن امروز بوی دیگر داشت — دوش جیبی گشوده از دماغ

با خیالی نشسته در کنجی
بر ظهوری مسلمت فراغ

بوالهوس میزند ز عشق تولاف — تیغ عاشق کشی بکش ز غلاف
شکوه کرده ز طاقت ما — گر بجدی درین زهی انصاف
در مصاف فراق عمر گذشت — لافهای شکیب و صبر گزاف
بر ره کاروان وعده تو — هر طرف در کمین هزار خلاف
کعبه را از نسیم درگاهت — بر جبین گرد آرزوی طواف
قدر بیداد خود نمیدانی — ترسم آخر شود مکن اسراف
ایکه بی جرم تیغ کین راندی — بشنو از جوش خون خروش معاف
دل زاهد ز تیر گے نرهد — تا بر روی کشان نگردد صاف

رو ظهوری بدر رشک ببار
نیستی مرد هجر هرزه طواف

بر در عشق کے بهاست حریف — این من و طل غم کجاست حریف
صد مسیحا بعجز معترفند — درد ما را کجا دواست حریف
خواهش از وفا براه آورد — بخت عاشق که بیوفاست حریف
طرز بیگانگی نمیدانی — ذوق کن ذوق آشناست حریف

دل زرگهای خویش زنجیر ست — باش آزاد مبتلاست حریف

یافته رشک بر ظهوری دست
پاس وارش گریز پاست حریف

شعله خوار یم آب حیوان برطرف — مرده دردیم درمان برطرف
رازها در دامنست از چاک دل — سبحه چاک گریبان برطرف
از شمیم طره میگوید مشام — بوی سنبل عطر ریحان برطرف
بر سر کوی تو پا از پا فتاد — سیر گلشن گشت بستان برطرف
غیرت عشق تو بر بنگاه زد — فکر سر سودای سامان برطرف
از وفا گاهی بگنجان خویش — گر نویسی نامه عنوان برطرف
با دیارت عذر تقصیرات ما — شرمساریهای نسیان برطرف
شمع ما را عشق در فانوس برد — دستبازیهای طوفان برطرف

زد ظهوری نقب بر گنج وصال
سینه کاویهای مژگان برطرف

یار همدم نمی شناسد حیف — قدر محرم نمی شناسد حیف
غیر را برگزیده از عالم — حیف آدم نمی شناسد حیف
آن طراوت نمانده در سخنش — چشم پرنم نمی شناسد حیف
زلفش از تاب خویشتن افتاد — آه پرپیچ نمی شناسد حیف
دل ما را چو آئنه بشکست — ساغر جم نمی شناسد حیف
اشک شورم بدیده رونق فرد — جوش زمزم نمی شناسد حیف

کند بنیاد سست بختان را
عهد محکم نمی شناسد حیف

بدعتهاے بیوفایان را
دل پرغم نمی شناسد حیف

رشک پژمردهٔ ظهوری را
دل خرم نمی شناسد حیف

نه گشت داغ تو با سینه رام حیف چه حیف
پرید طائر راحت ز دام حیف چه حیف

خمار کینه چسان کرد تا چسان بکند
نشد شراب محبت بجام حیف چه حیف

بجای خود نفشاندیم شعله و اخگر
در آتشیم ازین جوش خام حیف چه حیف

نکرد ضامنی شوق قلزم اشکے
برای دیدهٔ بی نم بوام حیف چه حیف

بصد امید دل انکاره بود غمخانه
بماند آه و فغان ناتمام حیف چه حیف

به پیش کاری گل در چمن صبا فرش ست
ز کام ساخته کارم شام حیف چه حیف

نفس کشیده ظهوری برای بدنامی
علم نگشته ز آه سنام حیف چه حیف

گشته ام خوش ناتوان داد از فراق
رحم کن گر میتوان داد از فراق

بادهٔ گلگون تو طوفان میکند
غرق شد دل در میان داد از فراق

انچه آتش بود کنعان سرکشید
سوخت در هم جسم و جان داد از فراق

تا بکی این نالهای خونچکان +
ریش شد کام و زبان داد از فراق

لشکر غم بسته صف از هر کنار
نیست جائی در میان داد از فراق

آه از نامهربانیهای دوست
گشته دشمن مهربان داد از فراق

تا بکام مغز آتش می برم
خشک نی از استخوان داد از فراق

رو بیدا زلب شکوه دستان مهر — داستان در داستان مهر از دراز فراق
باز دل افتاده در صحرای جان — کاروان در کاروان مهر از دراز فراق

آرزوهای ظهوری خاک شد
ساخت حسرت کار جان مهر از دراز فراق

صافها دُرد مشرب عاشق — اصلها فرع مذهب عاشق
خرد و عقل مصلحت بین را — ساختن غزل منصب عاشق
صبح آغوشی هوس که نهد — سینه بر سینهٔ شب عاشق
نه شکایت ازین نه شکر ازان — مطلب و بیست مطلب عاشق
دست در آستین کشیده طبیب — سوخته نبض در تب عاشق
ناله کرده پردگی از آه — ناز معشوق بر لب عاشق

تا ظهوری ز خود تهی نشوی
قالبت نیست قالب عاشق

عرش در سایه ام ز پایهٔ عرش — از سرم کم مباد سایهٔ عشق
در گدائی همان بجرده عقل — خواجه کن خویش را بپایهٔ عشق
درد بر وای وای تا نزند — نشود حاصل تو وایهٔ عشق
از شب خون آرزو خطرست — مکنی گر برون طلایهٔ عشق
دارا گر لے علاج گامی نه — گفته منصور در کنایهٔ عشق
سرخ رویند عاشقان در عهد — خون ناب ست شیر وایهٔ عشق
برهمن شیخ را صلا نزند — نیست گر صندلش صلایهٔ عشق

چون توانم صبح عقل کشید | من که فهمیده ام کنایهٔ عشق
مغز کاه ست آفتاب خرد
هان ظهوری در آ بسایهٔ عشق

کامرانی خاصهٔ ناکام عشق | گنجهای کام زیر گام عشق
تازه روئی شنبهٔ از باغ حسن | هوشیاری جرعهٔ از جام عشق
بر سر خوان محبت خاص و عام | سیر چشمان صلای عام عشق
شاهباز حسن چون پرواز کرد | کرده جا خوش بر کنار بام عشق
رازهای این شکارستان مپرس | حسن رسوامی تپد در دام عشق
صرف شود در هجر کو صد جان که هست | وصل ضامن در ادای وام عشق
حسن نکشاید زبان در عذر گوش | بشنود روزی اگر پیغام عشق
کسوت اندوه و خوشحالی بُرید | برقد عاشور و عید ایام عشق
کوه شد بر دامن صحرا نشست | طاقت و آرام بی آرام عشق
کی توانی شد ظهوری نیکنام
تا نسازی خویش را بدنام عشق

شور عشقت فتاده در آفاق | بیتوگردید طاقت همه طاق
روز دیوان ناز و عشوهٔ تو | دفتر حسن دیگران بر طاق
آرزو دوش خورده بر دوشش | صبر بیدست و پای ساعد و ساق
پرور اشکی ز آرزوی نثار | دامن چشم یکجهان مشتاق
ناز در نازکی کشند ازهم | دل معشوق و خاطر عشاق

دارد امید واری ورنه — در فراقت چرا نه مرد فراق

برزخ زرد جلوه کرد دست
اشک سرخ ظهوری زراق

میبرد اکسیر راحت مایه از آزار عشق — مینویسد نسخه از بهر شفا بیمار عشق
کی توان در وادی مقصود برد از پیش کار — بر همه کاری نداری گر مقدم کار عشق
نگوهر عرفان نگشتی زینت درج وجود — گر نگشتی ساحل امواج دریا بار عشق
تا بسازی ثبت نام خویش در طومار عشق — همتی جوی و در آ مردانه زیر بار عشق
یاسمین تخمیه برویق ورع از قطره ریخت — چون بدور انداخت ساقی ساغر سرشار عشق
عقل بیرون نامدی از عهده بحث گمان — گر نمیگردید بر بانِ یقین اسرار عشق
آنکه آئین بندی مصر جهان حسن کرد — میکند یوسف فروشی بر سر بازار عشق
همتم عالیست مشق سرفرازی میکنم — بر توان کردن سری روزی مگر از دار عشق

نیست باک از ناتوانیها ظهوری هم ز عشق
همتی جود در آ مردانه زیر بار عشق

باد بر خورد از دل از راحت آزار عشق — صد حیات عشق کو از بهر صرف کار عشق
از تف دشت هوس مغزم نمی آید بجوش — جای خود وا کرده ام در سایه دیوار عشق
میچکاند ناله ام گلبرگ تر از دیده ها — مثل من میخواست نالان بلبلی گلزار عشق
بار همت مهره پشت طمع را خورد کرد — میزنم بر چرخ استغنا باستظهار عشق
راه کی بیرون برد از وادی سرگشتگی — نقطه دل گر نگردد مرکز پرکار عشق
تار قانون شفا از نبض ما بندد قضا — خضر سازد مرده را فیض دم بیمار عشق

از درد دروازهٔ غیرت خدیو عقل را ✻ برکشد لشکر کشد هر جا سپه سالار عشق
کرده ام بر دیگران ایجاد حسرت را مراد کو چو من سرمایهٔ امروز در بازار عشق

در سراغت صد غم پنهان تردد میکند
کردهٔ جائی ظهوری غالبا اظهار عشق

باید از خنجر غمی دل چاک ناتوان خفت شاد در دل خاک
گلخن تن بمین شعلهٔ شوق شد ز خاشاک صبر طاقت پاک
خویشش را جان چه پروانه نگفند بردم تیغ غمزهٔ ضحاک
نرسد در شکارگاه کسی هیچ سر را شکایت فتراک
ای منجم نه ستاره شناس ماه و خورشید نیست بر افلاک
ناصحا بر مگو نمی باشد عاشق و صبر و ناصح و ادراک
کرده پیوند ریشهٔ جان را مست پیمانهٔ تو با برگ تاک
دیده در گریه میکند اسراف گر تو در خنده میکنی مساک

رشک سازد هلاکم ار داند
که ظهوری برای کیست هلاک

دارم از بیمن عشق پرنیرنگ دل یکرنگ و درد رنگارنگ
دردهای قوی و جان ضعیف عضوهای فراخ و سینهٔ تنگ
بابد و نیک کار آخر شد از درآ آشتی درآمد جنگ
هر که خواص قلزم عشق است کام بیرون کشد ز کام نهنگ
وصل خامست هجر گو بنشین تیغش از خون ما ندارد زنگ

نام و ناموس از قوای ناصح
که ظهوری ز نام دارد ننگ

داغ جگر نوازت بر جسم جان مبارک
بر کام ناله خیزان ذوق فغان مبارک

روز سیاه دیدم چشم امید روشن
جنس بلا خریدم سود و زیان مبارک

آراست خوان عشق و از قحط عیش رستم
صد رنگ غصه و غم بر میهمان مبارک

برداشت شوق روئی هر سو تهم ز لب
شور و فغان به بلبل بر گلستان مبارک

زخم از نمک ندارد تلخت عمر شیرین
لبها بگفتن آمد خونین دلان مبارک

هر سو بنفشه خط سر زد ز باغ عارض
گلها شگفت در هم بر باغبان مبارک

از ترکتاز چشمی پامال گشت طاقت
غارت زدور آمد بر استخوان مبارک

رسوا شدی ظهوری در عشق شیرتلخی
شیرین حکایت تو بر هر زبان مبارک

عقل را بر کار ما رشک ست رشک
کشتی دل بحر خار شک ست رشک

بر لب چون و چرا مهرست مهر
گشته باقی ما جرا رشک ست رشک

گشته از آسیب چشم مهر سای
کوه طاقت توتیا رشک ست رشک

دیده ره پیماست در دشت طلب
خدمت خود کرده پا رشک ست رشک

شد با بیگانه بیگانه + +
آشنائی آشنا رشک ست رشک

از بجوم درد بهر ناله نیست +
در فضای سینه جا رشک ست رشک

ناله در دم جدائی زحمت بست
گشته ام از جود جدا رشک ست رشک

رو بگردان گو اثر لب کرده پشت
بر دعای مدعا رشک ست رشک

از گریبان جگر برکنده شد | تکمهای اشک ما رشک ست رشک

خویش را گم کرد آخر در طلب
شد ظهوری رهنما رشک ست رشک

ای ز قدت سرو را بستان دل | آه ز لفت سنبل و ریحان دل
نالهٔ من در دو سر مے آورد | دردمی چندیز بمغز افغان دل
حسن را دارد چنین مستور آه | نشأ رسوائی پنهان دل
یکجهان جان از کجا آرد کسی | آه اگر خواهد کسی تاوان دل
بارها در امتحان دم زنجیست | تیغ خون مرگ در خفتان دل
عشق در میدان ارزو افگند گوی | عالمی گردیده برگردان دل
گشت جولان گاه ناز دلبران | خوش تماشائیست میدان دل
جان و دل در محنت و غم عاشقست | این دل جان آمده آن جان دل
چون گریزم جای جنبیدن نماند | نیست غیر از درد دل درمان دل
خستهٔ او را مزاج دیگرست | مانده زیر کوه غم دامان دل

حیرت قربانیانش آرزوست
چون ظهوری مانده ام حیران دل

بر سنگ کوی عشق شکستم سبوی دل | آمد بکار خاک زهے آبروی دل
از ساکنان دشت محبت نشان مپرس | صد جستجوی گم شده در جستجوی دل
هم نسخهٔ خرد شد و هم دفتر جنون | چون ریخت از قلم رقم گفت گوی دل
پر نور نغمها که کشد زمزم از جگر | گردید اهل زمزمه از ها هوی دل

روید بجای برگ همه مرگ جاودان / نخل حیات اگر نکشد نم زجوی دل
تا بهر فرق عشق شود دسته چیده اند / گلهای حیرت از چمن آرزوی دل
رنگی زبوی غنچه نمیداشت گر صبا / در طرف باغ جلوه نمیداد بوی دل
بگشا در معامله بر هم زبان کنی / هر دم برون برون زغم از غصه گوی دل
روی نیافت دوش خیالت بلاست رشک / بیرونی که کرد میاور بروی دل +

تا جوی خون زدیده ظهوری نمیرود
در کیش عشق نیست تمامی ضوی دل

بی داغ تو سینه باغ بی گل / در درد تو نالهٔ رشک بلبل
خمخانه سینهٔ حریفان / از جوش می تو مست غافل
آباد ز چشم جادوئی تو / در هر نگهی هزار بابل
از جلوه کاکل تو آشفته / در نشو و نمای شاخ بلبل
استادی شوق بین چو نیست / از موج بر آب دیده ام پل
هجران تو عیب میشمارد / در کشتن دوستان تامل
از وسع بدر فتاد گانیم / می سنج نگاه در تغافل

هر چند کنی حمایت غیر
دور است ظهوری از تنزل

نیاز بود و نبود خودی نیاز ایدل / نشسته نقش مرادت غلط مناز ایدل
هنر نهانی خود را بروی کار آور + / که غمزه شده مائل تبرکتاز ایدل
بیای خود بدر خانهٔ تو آمد عشق / بروی خود در دولت مکن فراز ایدل

چنین حریف دگر هیچ جا نمی یابی
مباد حیف خوری خویش را بسا زایدل

نمیتوان خبر از نشأهٔ حقیقت داد
نخورده باده ز میخانهٔ مجاز ایدل

تو خود معبری کن بخواب دیدم دوش
که داشت کسوت عشقت ز خون طراز ایدل

کراست انیمه جنس وفا بیا بکشا
بخواجگی دردکان امتیاز ایدل

چو نغمهٔ طلب از بزم وصل برخیزد
برقص ای برآهنگ احتراز ایدل

بخون خویش وضو ساز و روز خوش بنماز
اگر به قبلهٔ ما میکنی نماز ایدل

چنین که معرکه رانیست گرد آشوبی
سمند عربده بر قلب عشق تاز ایدل

تراچکار بروگوشهٔ تماشا کن
فتاده کار میان نیاز و ناز ایدل

عیارگیری نقد محبت خود کن
رسیده بسر کوزهٔ گداز ایدل

ملز بر سر این نیم جان چه میتیری
فدای عشوه آن چشم نیم باز ایدل

مدار کار ظهوری بفتوی عقلست
حدیث عشق شنو کار خود بساز ایدل

خاکے که ز خون ما شود گل
گر بفشاری فرو چکد دل

از عکس تو دیده در تجلیست
آئینه نهاده ام مقابل

بگداخت خیال این و آنرا
از داغ تو منت ست بر دل

خط بر همه آرزو کشیدیم
رستیم ز فکرهاے باطل

برتست که باشے آگه از ما
گردابی بحر ماست ساحل

گشتیم ز حال خویش غافل
کشتی بکنار چون ز ساحل

از جانب محملی وکیل ست
در گفت و شنود آی محمل

صد مرحله هر قدم پس افتد | رهرو که کند سراغ منزل

برخاسته از میان ظهوری
دیوار و درے نمانده حائل

سوزی نشانده باز عرق بر جبین دل | بیتابی نرسته دگر بر کمین دل
گلدسته بند گلشن عشرت دست جان | خونابه روان شده از آستین دل
تیغی بجلوه آمد زخمی بکار رفت | پرسید جان ز نامه آفرین دل
رفتم ز چهره پرتو خورشید عافیت | افگنده عکس داغ بلا بر جبین دل
کو جان بجل دولت جاوید مهر کن | گردیده نقش نام کسی بر نگین دل
صد خرمن مراد ز هر خوشه می نهم | خالی که کشته تخم امید زمین دل
زاهد بهم برآئی ما خویش را مکش | بر کیش عقل باش که صعبست این دل

رخت خودی ز خانه ظهوری برون فگند
در انتظار مقدم خلوت نشین دل

برداشتی نقاب ز دیدن برآمدم | در گفتن آمدی ز شنیدن برآمدم
یوسف کجاست تا نثرا فتاد حسن تو | دل خیمه شد ز دست بریدن برآمدم
بر دست آرمیدنم از دست غمزه | کارم تمام شد ز طپیدن برآمدم
از تاب درد گشته نفس آلت فغان | وز کنج غم ز آه کشیدن برآمدم
بر شاخ گوبان گل بستان آرزو | دستم گرفت عشق ز چیدن برآمدم
در دوستی ملایمتم کرد تربیت | گل گشت خاری ز خلیدن برآمدم
آن بلبلم که شکر نفس از دمم دمد | فرسوده بال و پر ز پریدن برآمدم

از بیخودی بسینه دریدن رسیدکار
شادم زننگ جامه دریدن برآمدم

از جلهٔ بست دیدهٔ ظهوری چه بد بچنگ
تعلیم دیدنم زندیدن برآمدم

چشم بی نم را بکاوش جویباری میکنم
ابر را از گریهٔ خود شرمساری میکنم

نیستم مرد خمار مستی می احذر
مستی از شوق چشم پرخماری میکنم

ای خوشا چشمی که دارد گریه در آستین
دامنی پردُر باندازنثاری میکنم

گریه رنگین شد هوای دهر صحرا نما نماند
هر زمان دامان خود را لاله زاری میکنم

می نشینم چشم بر در میروم از خود بدر
بر امید وعده مشق انتظاری میکنم

در سر و کار تو جان کردن عزیز انرا رسد
نیست حد چون منی این کاروباری میکنم

مهربان تر از منی نامهربانیها چرا
از تو پنهان در دولت گاهی گذاری میکنم

در کمین گاه اثر صیاد بیهوده نیست
کرده آهم خوش کمندی حین شکاری میکنم

چون ظهوری در حسابی گر نیم سرد فترم
هرگه ارباب محبت را شماری میکنم

من از وصل ابد بر خویش از هجران چرا پیچم
برو پیچیده ام خود را حجابست اینکه وا پیچم

لبم از ناله خوش کرد ست محکم اینکه میگوید
چنین پیچیده دارمی در دمن چون دوا پیچم

نشانی از دل آشفته من کس نمیگوید
نشد روزی که یکموی در آن طرف دو تا پیچم

کجا قاصد نهد لب بر پیام ناکسی چون من
بزاری هر سحر بر دست و دامان صبا پیچم

رود ببا د ترسم آبروی اعتبار من
چه محتاجم بدشنامی اثرها در دعا پیچم

بجز حسرت چو بر خوردم ز نخل هر مرادی هم
نشاط آرزو در هم چو طومار وفا پیچم

نگاهش در دم بیگانگی فرصت همی یابد
برای بزم رندان زهر را می در ادا پیچم

ظهوری خرقه پوشی کرد افتاد است در گردن
چو آهو چشم خود را در نگاه آشنا پیچم

بهر شش سینهٔ بی کینهٔ خود را بیارایم
بگنجی هر زبان گنجینهٔ خود را بیارایم

جگر گون شد ز اشکم رشتهٔ پرنیان شبنم
بر نگین کهنه با پشمینهٔ خود را بیارایم

مقابل عکس آن خورشید مه رو بت بخیرم
بصیقل کاری آئینهٔ خود را بیارایم

اگر از ساقیان باشد امید روزبازاری
بصد شنبه شب آدینهٔ خود را بیارایم

نسازم در چه آه و ناله را بر یکدگر عاشق
بدرد تو غم دیرینهٔ خود را بیارایم

نشد شیرین ظهوری ناله در کامم روزی
بزهر درد او لوزینهٔ خود را بیارایم

نشد روزی که یک روزی شبستان جهان چینم
که ننشینم همه شب بوسه در گنج دهان چینم

نشان تا چند بر لب چشم از دندان هوس دارم
که از بس بوسه کاری بر لب لعلش نشان چینم

ندارم عیش از این طاقت نگاهش را دهم رخصت
که زار بهای زیر لب ببالای زبان چینم

زبان از دیدهٔ خورشید خیز و چهره تر گردد
فروغ حرف رخسارش اگر در داستان چینم

بهار گل بسر سبزی خیان در سایه رویاند
بهر برگی نهال آرزو گر صد خزان چینم

ز گلگون گریه کانم کرده شوق لالهٔ رخساری
ز نسرین سرشکم گونهٔ در ارغوان چینم

ز بیداری نمی یابی کسی سرمایه تر از من
ز سودای تو صد بازار در کنج دکان چینم

بحرفی میتوانی کرد شیرین تلخ کامان را
چه شکرها که از نام تو در کام و دهان چینم

چه با مغز عزیزان کرد راحتهای غمخواران
شکستی چند از سنگست گر در استخوان چینم

ازان گویا ظهوری وحدهٔ شبگردی دارم
بکوشم خواب بخت خود بخشیم پاسبان چندیم

روشن چراغ حسن که پروانهٔ خودیم
آباد گنج عشق که ویرانهٔ خودیم

در پیشگاه کس ننشستیم زیردست
بالانشین مسند غمخانهٔ خودیم

تلخ نیست رشک شکر خواب دیگران
بیدار بخت شورش افسانهٔ خودیم

بیعانه نقد بهر دو جهان در حساب ما
قیمت شمار گوهر یکدانهٔ خودیم

در نظره کیست جرعه کاندازد از حریف
اندازگیر ساغر و پیمانهٔ خودیم

کردست عشق چارهٔ عقل و علاج نفس
زنجیرها گسیخته دیوانهٔ خودیم

خود را نکرده گم نتوان یافتن ترا
گشتیم آشنا بتو بیگانهٔ خودیم

برسعی بخت گشته ظهوری سپند سوز
برتاب تفتهٔ غم او دانهٔ خودیم

بداغ تازه از شعلهٔ دیرینه برجوشم
دل گرمی در آغوش آورم از سینه برجوشم

برای پرنیان پوشی فشاندم دست بر عالم
شوم گرم سماع از خرقهٔ پشمینه برجوشم

سفر کالودگیهای تمام هفته بگذارد
چو از می گرمی ساقی شب آدینه برجوشم

شدم عکسی که گنجائم نگر خود را در آغوشے
تمنا صورتی دارد که از آئینه برجوشم

فروخوردن علاج گرمی افسردگان آمد
محبت خام میگردد اگر از کینه برجوشم

ظهوری یک صبوحی دارم خواهم آمن خود را
که تا صبح خزان از بادهٔ دوشینه برجوشم

خوشم کز سینه پر داغ مهربان دارم
زبان عجز و لب نالہ و فغان دارم

فسرده را سفر ملک سوز روزی باد — برای داغ غمش سینه ارمغان دارم
بداغ حسرت او دیر کرده ام سودا — هزار جان و دل گرم چون زبان دارم
چنین که خوار تر از خود کسی نمیدانم — مگر عزیز تر از خود کسی گمان دارم
ز شوق گرم دوی آه تا زیانه شدست — ز پا فتاده ام و برق در عنان دارم
بمایه داری شبگیر خواجه صبحم — صفای دل بمکان و بکاروان دارم
بلند همتی خویش منعمم دارد — یکی ستاره مگر در نه آسمان دارم
زبان گرفته کنار از حدیث داغ و بهار — حکایت گل رخسار در میان دارم
فزونی و کمی کوه و کاه از من پرس — که طاقت سبک و حسرت گران دارم
هنوز گرچه بنگشتم بداغ روی شناس — روم بسجده که پیشانی نشان دارم
باین هوس که نثاری مگر بر افشانم — به نیم جانی خود یک کنار جان دارم
حدیث بوسه که خواهم نجا کیا تیو گفت — بصد هزار غریزیش بر زبان دارم

دهد بلای جدائی ببرگ پیوندم
اگر نه جان ظهوری خود نهان دارم

چو نرد داغ تو چسپید سینه دار منم — خوشم ازانکه بعیار خوش قمار منم
سپند راست بر آتش هزار صبر و قرار — قرار یافت که بی صبر و بی قرار منم
بزهر رشک بر آمیخت دهر شهد وصال — هلاک گشته تریاک روزگار منم
کدام غم که نه ورزیده با دلم عشقی — روم نباز که معشوق روزگار منم
اگرچه مشتری خنده تو بسیار ست — ز سیمک چو کشانید دل نگار منم
نشان یافتنم گشتن مبارک باد — نمانده هیچ امیدی امیدوار منم

خوش آن شکار که کردست صید فتراکی
بصید هر که کمند افگنی شکار منم

علم فراخته بر وعدهٔ خلاف توئی
جگر گداخته در انتظار منم

ز جوی خون تو بشوردست را که رنگینی
تو نور چهره برافشان که شرمسار منم

بباغ داغ ظهوری مبر بسیر مرا
ز داغها زده سر سیر شعله زار منم

ز قید ها شدم آزاد مبتلا که منم
نماند غیر تو بیگانه آشنا که منم

جدائی تو نخواهد کشید چندانی
در آرزوی تو چندی چنین جدا که منم

بجمع که شود شوخ چشم جادویت
بسی مبر غیرت مکن رها که منم

فتاد کار تقلید فتوئی دارد
صواب دید چنین آیت خطا که منم

مگر ز دیده غبار است گرد راه ترا
ز اهل رتبه که محتاج توتیا که منم

بکنج وصل فرو رفت گرچه پای امید
هنوز دست بدریوزه گدا که منم

نظاره کیست ظهوری بچشم ما دیدن
شدم زبان خموشی سخن سرا که منم

با آب روی نازم روی بر خاک دری دارم
لبی خشکی پی دریوزهٔ چشم تری دارم

بآئین تبرک مشتی از خاک حرم بردم
ازان شد کاه گیرانم بکف خاکستری دارم

دمادم در تن آب عقل اگر از العطش خیزد
شراب عشق را نازم بهر سو گوهری دارم

شکست توبه خوشتر با شکست طرهٔ سائی
برای روزگار زهد فکر زیوری دارم

سزد در مجلس تفسیده جانان گر بوسم جا
بهر داغ او در گرم خونی محضری دارم

ز نم لافی ز رشک این و آن گر دیده ام فارغ
ندارد هم خودش باور که گوید دیگری دارم

چسان گنجیده در یک قطره صد دریای بیتابی
بطوفان محبت از دل خود لنگری دارم

در آن مجمع که از پنجیر خود گوید صیاد ان
اگر خواهی توانی گفت صید بی لاغری دارم

زیادم دایهٔ خود رفت تا دیدم ظهوری را
زکات حسن گر نبخشی ز خود مسکین تری دارم

پیچ و تاب زلف درهم خورده ایم
گشته خاطر جمع برهم خورده ایم

صاف عشرت چون نباشد ناگوار
دردی از خمخانهٔ غم خورده ایم

شکوه ها دارد نفس از همنشین
دیر تر بر ناله زودم خورده ایم

رنج ها بردیم آنامی کشیم
ننگ راحت زخم مرهم خورده ایم

از علاج طالع ما نیستش +
رام باید گشتنش رم خورده ایم

از گزند زهر کے دزدیم کام
ماکه شهد اهل عالم خورده ایم

وائمی بالیست خورد از روزگار
زو ظهوری شست محکم خورده ایم

تلاش اینکه ز صبر و قرار خویش برآیم
مگر ز عهدهٔ عهد و قرار خویش برآیم

خزان عقل فرو ریخت جمله برگ و برم را
بباغ عشق درآیم بهار خویش برآیم

بموج گریه شب رنگ روز خویش زدودم
گمان که صیقلی روزگار خویش برآیم

امید ها بتو دارم خطا مباد گمانم
نعوذ بالله اگر شرمسار خویش برآیم

ز وعده های تو بردیده راه نبهادم
که در حضور تو از انتظار خویش برآیم

خوش آنکه کردن و ناکردنم بکار نیاید
بکار و بار تو از کار و بار خویش برآیم

ز تاب باده گلستان عالمی شده روی
تنی بباغ دهم لاله زار خویش برآیم

در خزانه مهر و وفا کشوده ظهوری
بصرفه حرف نشد آبدار خویش برآیم

زبان نکشاد آه و نالهٔ افغانی برو نبندم
تن مردن کنم تن هر نفس جانی برو نبندم

نمی خنبد هوای دوستان بوستان تا کے
برای دلکشائی حرف زندانی برو نبندم

سنان غمزه اش در زخم بندی کرده استادم
علاج زخم پیکان انیکه پیکانی برو نبندم

چرا افسرده باشم از برای خود زنم فالی
چو من از گرم خونان کیست شبانی برو نبندم

بباغ عشقم از هر بلبلے خوانند بلبل تر
گلی خواهم که غوغای گلستانی برو نبندم

دکانها بسته شد یکیک ببازار نوکاران
روم چاکے بدست آرم گریبانی برو نبندم

فراموشست چون عمداً مکن گویا دمن هرگز
ظهوری گر بجدی عذر بستانی برو نبندم

دل ساز از غمم مراد دادیم
وین مژده بجان شاد دادیم

نقشے که حریف خام ما هست
بهر چه دلے نهاد دادیم

عشقی نهاد ما در آمد
از جبهه برگشاد دادیم

دل خدمت دو رکرد عمری
نا نالهٔ به سینه یاد دادیم

دل را نفسے نکرد طوفان
ناموس غمش بباد دادیم

دل ساخته مست رازها را
کم حوصله را چو یاد دادیم

در بحث صنم بهمنان را
الزام باعتقاد دادیم

در بیع تو انچه دل بکف داشت
دین بود که در مراد دادیم

تا عکس برآید از دو بینی
آئینه باتحاد دادیم

افغان که نشد فراسئی کم — هرچند که بیش باد دادیم

از رونق کار غم ظهوری
ترویج بران نقاد دادیم

از پستی هر آرزو فنا برتر آمدیم — رفعت ز تو در اوج بقا برتر آمدیم
با اهل عشق آنکه سر و عشق میکند — شد عیبها هنر بسزا برتر آمدیم
ایام گو بطاقت بیطاقتان بناز — با کثرت جفا بوفا برتر آمدیم
نی چشم بر نگه نه زبان بر سخن دوید — از خویشتن بشرم و حیا برتر آمدیم
کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم — ناکرده یک اثر بدوا برتر آمدیم
غنقا شدیم تا نشود سایه بارکس — عشقت فگند ظل همابرتر آمدیم
خاطر نداشت وسعت یکتا و بیشتر — از دیگران به تنگی جا برتر آمدیم
دانستن طریق منازل توقف است — گشتیم گم ز راهنما برتر آمدیم

نگرفته عشق گرچه ظهوری عیار تو
ز آهن فروتری ز طلا برتر آمدیم

شمعی نگشت گلبن وحشانه سوختیم — با آنکه بلبلیم چو پروانه سوختیم
کردست حق مدارج دیوانگی کرم — بر خود سپند از دل فرزانه سوختیم
مجنون بدود آه سیه کرد خیمه — بالا گرفت آتش ما خانه سوختیم
بر عاشق آشنائی افسرده مشکلست — در آرزوی گنج بویرانه سوختیم
نقدی بنسیه کاری امید زنده ایم — از گرم اختلاطی بیگانه سوختیم
خاکسترش چو بستر بیداری شدست — خواب فسونگران که بافسانه سوختیم

کم شعله آتش ست بهندو زبانه است
آتش چه تیز بود چه مردانه سوختیم

گیتی فتیله برده زفانوس کاشکے
از شعله داغ چون پر پروانه سوختیم

گر دیده مست عجز ظهوری ز ساقیان
عجب ورع با تش پیمانه سوختیم

با ما نساخت ساقی میخانه سوختیم
این معجز خمار که مستانه سوختیم

میخواستیم خرمن بیجا صلی نهیم
دهقان شدیم خود زتف دانه سوختیم

آول گمان بخنگے گرچه داشتیم
آخر ز شرم خامئ پروانه سوختیم

از نجت خفته تا نکند کس شکایتی
خواب جهان با تش افسانه سوختیم

دود دل مست آنکه تبارک شد ست موے
غمخوار را بکف زتف شانه سوختیم

شد گریه آتشین خبر دیده ها مپرس
بی خانمان نگه که نگه خانه سوختیم

زنجیر ساخت بهر خود از اشک دانه دار
از تاب رشک گریه دیوانه سوختیم

از بی عدد مباد ظهوری بدرروے
این حرف آشناست که بیگانه سوختیم

اشک رنگین گشته هر سو سیل خون سر داده ایم
قطره ام دریا ز بر دیده چون سر داده ایم

شعله آهت ز موج گریه برهم ریخته
آتش آب درون موج از برون سر داده ایم

پیش بندی از برای گریه ام بفایده است
چون بیا لا سیل برگردد کنون سر داده ایم

چوب گل از کف نبه زنجیر آهن بر کمر
برده ام خود را بصحرای جنون سر داده ایم

مرهم از زخم جگر بر بوده ام آسوده ام
نیش کمتر میخورم مار فسون سر داده ایم

دیده بودم آنمه سر در هوائی های دل
در چه نسبت نگونش سر نگون سر داده ایم

شاهباز من که عنقا را بدرد پشه
در شکارش باشه سخت زبون سر داده ایم

مرغ روح کوهکن در خلد پروازی نداشت
در بهشتش برده ام در بیستون سر داده ایم

از گریبان تو در پیراهن خسرو شگون
هر شبی چاکی بدامن شگون سر داده ایم

راز مینالد ظهوری باز در زندان عقل
سخت بیدردست صد بارش فزون تر داده ایم

میچشم زهر تو در کام شکر میزدم
روشنم کرده اگر شام سحر میزدم

ذره خورشید شود شعشه اگر بخشی کنم
این فروغی که ز رویت بنظر میزدم

مرغ سینه بدمقانی من آبادست
درد میکارم و از ناله اثر میزدم

گرچه خارم ز خلیدن سپر انداخته است
تیغ میکردم و در معرکه سر میزدم

راهها را همه این عشق سپردیم بمن
از کمین گاه جهان عجب خطر میزدم

ای خوشا چهره که از رنگ قناعت شده زرد
میکشم عیش در آئینه و زر میزدم

آنچنان آه مرا پرتو داغش کرد دست
شعله از گریه خورشید شرر میزدم

میشود هر طرفی حرف و حکایت با من
تا صدا دان را از زبان بسکه خبر میزدم

گریه سنگین تر و رنگین تر ازین عهدانست
کوه را گرچه شقائق زکمر میزدم

میبرد خنده بانبار بهای لب خشک
خوشه خشک که از گریه تر میزدم

نخل را پیش ظهوری نبشاند هرجا
ناله را از چمن سینه اگر میزدم

بکوه و دشت بشوقش چو نار میگریم
برای تشنه لبان چشمه سار میگریم

زهم نمیگسلد زود دانهای سرشک
خوشا جنون همه زنجیر وار میگریم

در انتظار سرشکم اگر حساب نبود
رسیده وقت ز شوق نگار میگریم

چه نیست از گل روی تو پرده پرده چشم
برای خود همه باغ و بهار میگریم

بزاری عجبی عید میشود قربان
چو کشتگان ترا بر مزار میگریم

امید آمدنت را بآب خواهم داد
اگر چنین بره انتظار میگریم

ز بیم آنکه ظهوری غمی بمستیها
دهد ز گریه برون هوشیار میگریم

بعشق هیچ رجوعی باعتبار ندارم
خراب تا نکنم خویش را قرار ندارم

نظیر هر نفسم صاحب اختیار چه گوئی
هزار بار شنیدی که اختیار ندارم

چه دولتست که ناگه ز در چو بخت درآئی
حریف وعده نیم تاب انتظار ندارم

دلم بگریه حیرت ز آرزو شده خالی
چه آرزوست که با اشک در کنار ندارم

سر آستین صبا از رخم غبار بروبد
چرا دروغ نبالم که غمگسار ندارم

ببرگ سبزی اگر تحفه حاجتم افتد
میسرم نشود رنگی از بهار ندارم

زیاده ماند ازین صرف کرده مهر و محبت
خجل ز بخت خودم شکوه زیار ندارم

کنار و بوسه دلم برده ره بخانه نردم
یکی نباخته ام طالع قمار ندارم

اگرچه بسته در بزمگاه خاص بویم
تلافی شده دربار عام کار ندارم

چه بیدریغ نفس صرف ناله کرد ظهوری
تمام صرف شد اکنون ز یک هزار ندارم

ای عجب کامگار ناکامم
چه قدر سخته آنقدر خامم

بوسه خواهم مگو که لب ندهی
[illegible] بگیر [illegible] جامم

اثری با دعای پاکان نیست
لبش آلوده شد بدشنامم

سخن زهر از زبانم رست
که شکر راست گردد از کامم

باغ گو جیب میدر از رشکم
سینه چاک بت گل اندامم

آفتابی میان روز که دید
چشم بر ماه گوشه بامم

ترسم از ناز در برو بندد
از لبش گو برون میا نامم

سازدم چون بعشوه بوسه طلب
مایه صد گذاشت ابرامم

دام گردید بیم آزادی
بخت گردید گرچه در دامم

عیب خود کامیم ظهوری بس
هنر من بس انکه خود کامم

کرده شوق حرم سبک گامم
نیست بر دوش بار احرامم

از غریبی برای صبح وطن
میفرستد شگفتگی شامم

جوش در رنجگی نمیباشد
ذوق دارم ز خام خوش خامم

از لبش فعل بوسه ناکی چند
قرعه غلطی نخورده بر نامم

نتوان صید اجتلاطم کرد
بر میدان مگر کمند رامم

بعد نامحرمی صبا میداشت
گرم میداشت قرب پیغامم

میتوان با برهمن سنجید
نیست کمتر ز کفر اسلامم

روز در عیش وصل بشمردم
یکی از غمگشان آیامم

بر گزندم پسند میسوزم
چشم زخمی نصیب آرامم

این زبان آوری ظهوری چند

تا بکی التزام الزام

وقتست اگر بجیب بقا سر فرو کنم — در خلوت دلش کشم و در فرو کنم
داروی غم که بر دل خود کرده ام فرو — هست ار نوالهٔ نوبت دیگر فرو کنم
خواهم که گریه زنفس آورم بجوش — گر تاب اشک شعله بآنگر فرو کنم
بابی دکان معاملهٔ نیست غمزه را — رگهای دل تمام بنشتر فرو کنم
از من زیاده کیست مرید زمانه ام — بر روی مهر با در ششدر فرو کنم
لشکر کشید بر سر من زخم عیب و عار — وقتست آنکه فرق بمغفر فرو کنم
زین تاب و تف که در جگر نامه چیده ام — خوش شعلها ببال کبوتر فرو کنم
هر جا که حرف زهر زلب میکنم بدر — لذت زباب شهد بشکر فرو کنم
عود مجتبی که با تش نهاد دل — دامان روزگار به مجمر فرو کنم
در زیر لب بباغ سرایم اقامتش — بالا دوی بسرو صنوبر فرو کنم

از سیر قطرهٔ چو ظهوری بدر روم
خمخانه بایدم که بسبا غر فرو کنم

از تاب گرم خونی اگر آه بر کشم — جوش هزار لجه بهر قطره در کشم
غیری تلاش دارد و صورت پذیر نیست — عکس ترا از آینه خواهم بدر کشم
تختی ز درد خویش نهم گر بدوش کوه — هر لحظه ناله دگرش از کمر کشم
عیب دریده چشمیم از صد هنر نه بست — کردم تلاش آنکه ترا از نظر کشم
بر کائنات جرعه فشانم ز آفتاب — جام صبوحی که بروی سحر کشم
دارم غم نزاکت پای سگان او — کو خارهای در دکه از چشم تر کشم

بیچاره بلبلم که ز بیداد خار و خس
بازو کشاده در لحد تنگ چون دلم

خنجر بقصد خویشتن از بال و پر کشم
ای عشق همتی مگر او را ز سر کشم

در وصف زهر او چو ظهوری کنم بیان
مقصودم اینکه چاشنی از شکر کشم

ز اهل غم غمی در یوزه دارم
فسون دارم دمی در یوزه دارم

ز خود بیرون نرفتم در نیامد
نشد رامم رمی در یوزه دارم

توان از گرد چینم گرد رفتن
ز ابر غم نمی در یوزه دارم

حق آرد راست از فکر سجودم
پی قامت خمی در یوزه دارم

همه بسیار ها از هر که خواهد
من آرام کمی در یوزه دارم

بدلهای سفالین خلق شادند
ز حق جام جمی در یوزه دارم

ز زهرش لذتی در کام چیدم
ز خمش مرهمی در یوزه دارم

طراوت بر گل صبحم نماندست
ز مژگان شبنمی در یوزه دارم

سخن در محرمیت کرد چندی
نگاه محرمی در یوزه دارم

بغمخواری هلاکم کرد ناصح
ادیبی بی غمی در یوزه دارم

نشاط جاودانی از ظهوری
هلاک هر دمی در یوزه دارم

ز غم میسوختی در بیکسیها داد میکردم
بدامن آتش خود را همان خود باد میکردم

ترا گفتم که ترک بیخودی کردم مکن باور
بجز فی خاطر غمخوار خود را شاد میکردم

بزور شوق نقش شانه بودی پنجه طاقت
گرفتم بازویش از آهن و فولاد میکردم

سرو کار این تمنا را که در زخم تو بر غلطم
غزالان را اگر بیحیلگی صیاد میکردم

بیاس طاعت مستان اگر یا موری بودم
همه صبوحیانرا الصبوح اوراد میکردم

با شک تلخ پرشد جوی شیر از صورت شیرین
سخن در بیستون از حسرت فرهاد میکردم

مرادی دارم و کنجشک دل را در قفس کردم
اگر گرد تو می گردانمش آزاد میکردم

به بیداری نمیگردند اگر افسانه خواب او
بزور ناتوانی ناله را فریاد میکردم

بحکم قرعه آبی میزند بر آتشم آخر
اگر نه از چه اول خاک خود را باد میکردم

بحرفی راضیم از داستانش ای خوشا روزی
که می پرسند حرفی داستان بنیاد میکردم

مروت نیست با این دستگاه درد و غم میشد
ظهوری آه و ناله گر یاد میکردم

دامن دل ز کفم رفت چسانش بکشم
نیست در دست عنانم که عنانش بکشم

آمد از پیشگه دیده بکاشانه دل
وقت آنست که در خلوت جانش بکشم

پیش رویش که چراغ همه کس روشن از روست
گردم از خویش زند شمع زبانش بکشم

گوهر حقه پروین به نثار آرد چرخ
هر کجا نقش کف پای سگانش بکشم

دل مباد از غمت داغ شناسی سوزد
بهتر آنست که بر سینه نشانش بکشم

هیچ دردی تهی از درد سبک مغزی نیست
بخت من نالد اگر خواب گرانش بکشم

شهد هر بوسه بکامم ندوانند لذت
دام امید که از گنج دهانش بکشم

پنجه مهر و وفا را کششی نیست چنان
بازو سیم و زری کو که کمانش بکشم

کیست سود و بسرمایه عشق ست آباد
خرد آنها که خریدست زیانش بکشم

صرف ایل که جان زار و نزارش دارم
رگ گردن بنگر تاب توانش بکشم

گشته خوش پیر ظهوری و علاجش آنست
که تبین خانی ازان تازه جوانش بکشم

بیا مردی فشارم پا کند گر عشق بنیادم
ببالد داد از من گر بکاهد جان بیدادم

گزیری نیست چشمم را چو صبح از اشکبار یها
اگر خود را بطفلان نیز وقت پیری دانیدادم

در ذوق جوانی دانمی شد بر رخم دیگر
که متیر سم نشنید گرد و تعطیلی براورادم

باب روی محتاجم ره در یوزه می پویم
رود هر جا غبار راه کویش همره بادم

بسهو از خاطرش گر رفته ام بر جال خود گریم
فراموشی اگر عمدست گوهر گز مکن یادم

درین ره سالکان را توشه پروازی نمیباشد
نیم من از سبکروحان توکل میکند زادم

بفیض دهر میکردم سخن بر عکس می باید
مبادا غم شود شادی نمیگویم بغم شادم

ز قانون ست بیرون خمه دردم تندی دارد
که نتواند گرفت از ضعف شدت ناله فریادم

بحرف نخل بالایش لب من کی چمن بستی
کشیدی در زبان قد حدیث سرو شمشادم

که خواهد انتظار اینجا کشیدن حسرتی دارم
که عقل و هوش خود را جمله با قاصد فرستادم

ظهوری از خطا کردی بمن تکلیف خندیدن
زراه سیل بنشین یکطرف در گریه افتادم

خوش آن قمار که در باختن حریف شدم
بزد عشق مشرف شوم شریف شوم

توان زلال بقا کشت در گوارائی
ز خویشتن تبرا دم مگر لطیف شوم

رسید مژده بالیدنم بکاهیدن
غم آمده ست ببر و ردنم ضعیف شوم

ز خویش بیش نخواهم بلی نمیخواهم
که با مسیح برخش فلک ردیف شوم

چه چاره غیر سفر بر دلش گران شده ام
مباد در نظر خویش هم خفیف شوم

اگرچه نام مرا از زبان قافیه ماند
بهر کجا سخنش بگذرد ردیف شوم

حریف تیغ تغافل که میتواند بود
نعوذ بالله اگر غافل از حریف شوم

شکرلبان به ظهوری طرافتی دارند
خوشم که مائده ناقابلم ظریف شوم

سری در سجده هر در ندارم
جز این در قبله دیگر ندارم

بشوق از هر که میگوئی زیادم
بصبر از خود کسے کمتر ندارم

حضیضم گشته اوج از موج اشکم
نگویم طالع از اختر ندارم

بتحصیل غمم در کار دایم
برات عیش در دفتر ندارم

چسان دارم ز هر کس مرحبائے
که غیر از خود کسے دیگر ندارم

ز خاک کوی و از خشت سر کوی
بسر بالین تن بستر ندارم

نشان مستی صافم همین بس
که غیر از درد در ساغر ندارم

توانم خویشتن را جوهری گفت
بنازم اشک بی جوهر ندارم

ظهوری را اگر خواهم بسنجم
کسی سنگین تر از سنجر ندارم

دریوزه دشنام ز لب رفتم و رفتم
شرمم ز دعا باد دعا گفتم و رفتم

آن سعی در آمد رگیم بود که قاصد
آورد پیام تو و نشنفتم و رفتم

تا منفعل از سنرنش خلق نگردی
آنها که کشیدم ز تو نبهفتم و رفتم

امید که نشنیدی و تا نشنوی از کس
تا گفتنی چند بخود گفتم و رفتم

زحمت به پریشانی ما داشت رجوعی
جمع از کمر و طره برآشفتم و رفتم

چشم ترم از بحر فزون بود بگو بس
از منقب مرگان همه را سفتم و رفتم

سطے کردن قربانگه جانها بقدم نیست
بر پهلوی مسبل شدگان خفتم و رفتم

ذوق ست که گردد لحد کس همچو کس
از تازه گلی حیف که نشگفتم و رفتم

یک روز ظهوری ز تو خشنود نبودست
صد معذرت از خویش پذیرفتم و رفتم

در جهان جانیست در کوی تو بیجا میروم
وام کردم صد شکست و ناشکیبا میروم

خامشی دارالامان دست از زبان برداشتست
گشته هر مویم زبان و خویش بغوغا میروم

دستها از غم بسر زدم ز بخت تیره تر
حیرتی دارم نباخن دست بالا میروم

تا برآید گوهر مقصود با لبهای خشک
سینه بر سیلاب و چشم تر بدریا میروم

بیم ویرانیست شهر و کوی را از گریه ام
آفتی خلقی چرا باشم بصحرا میروم

در ته دندان من نقل سر انگشتان بس ست
باده پیما بر حریفان باد پیما میروم

کار من سر بر نزد هرگز خلاف شرع عشق
غیر را خوش باد غیری داد فتوا میروم

عشق یکجا محنت فرهاد و مجنون کرد جمع
بر کمر کوه بلا رنجیر بر پا میروم

مایه ورتر میشمارم از ظهوری خویش را
او بسودا آمد اینجا من ز سودا میروم

از مقیمانم نهان گر آشکارا میروم
تا کنی روزی بسهوم یاد عمدا میروم

کو دماغ آنکه با همره توانم ساختن
میگذارم خویش را اینجا و تنها میروم

مردمک در خوطه خواری گهری بر میکند
وه چسان در گریه ای مردم بالا میروم

راه می بینم که پیش آید مگر برگشتنی
ره خدا میدم و راز دمن چه تنها میروم

چون نکردی هیچ پروائی بمنع رفتنم
منهم از مردن ندارم هیچ پروا میروم

دستگاهی در محبت زین مفر شد حاصلم
از فغان عاشقان عشقت بهر جا میروم

از تماشای تو محرومی نصیب کس مباد
لحظهٔ جان کندنم دارد تماشا میروم

میتوانی کرد یارب خرج را آئینه کرد
کاش میشد سال و ماه امروز فردا میروم

توشه آوارگی گنجیست بخت خامکار
میکنم صد سعی در نارفتن اما میروم

چرخ در کین ظهوری خوش میان بسته است
باد سد ره محبت بی محابا میروم

بزم نشاط از دیگران بهر غمی خوش کرده ام
احیای مردن میکنم عیسی دمی خوش کرده ام

عشق و جنونی بجیی صبر و شکیبی اندکی
در پایهٔ سنجیدگی بیش و کمی خوش کرده ام

هم در نگاه اولین گفتم نهانیهای خود
دل خوش کن رسوائیم خوش خرمی خوش کرده ام

دلخواه زهری خورده ام شهد و شکر را خجلتی
روی نشاط و عیش را زیبا غمی خوش کرده ام

تسخیر وحشت کرده ام در فکر الفت یاس کو
میبایدش رامی شدن آری رمی خوش کرده ام

تا تحفه موئی کنم شکرانهٔ آشفتگی
در ریشهای جان و دل پیچ و خمی خوش کرده ام

فکر ظهوری کرده ام در گوشهٔ وارستگی
از اهل عالم نیستم خوش عالمی خوش کرده ام

زردیش میبینم گونه در گلذار می چینم
ز خویش مینو سیم شعله بر طومار می چینم

نشاط هر دو عالم پایه بیگانگی دارد
چو بکالای دکان غمش بازار می چینم

بلند افتاد دعوی عاقبت از چوب منصوری
سر دری میکنم کز بیای دار می چینم

بروی کار من هر پنجهٔ افتاد بر چیدم
بکارم آمد آخر بر لب اسکار می چینم

شگون دیگر و فال دگر باشد اسیر ما را
کشاد کارها در عقدهای کار می چینیم

برد گو با غبان جور ما بطرف باغ و بستانش
گل خورشید من در سایهٔ دیوار می چینیم

بمکتب خانهٔ درد و تو در تعلیم شب خیزم
سحر خوان بلبلان نالهٔ در منقار می چینیم

شبی گر میشود خواب گران افسانهٔ رویش
به بیداری همه پیش نظر گلزار می چینیم

بضبط آمد تغافل تا چه آید بر سرم آخر
نهایتهای خود را جمله در انظار می چینیم

لب پر خندهٔ ساقی و گر بر توبه ام خندد
چه در کام و زبان بیهوده استغفار می چینیم

برایش گر بر آیم خوابگاهی نهم بالین
ظهوری کوشش شبگیر در انوار می چینیم

کو شب که ز چشم تر بشستم
در موجهٔ هر سحر بشستم

طشت از چه بخون ما نهادی
دست از تو ستیزه گر بشستم

در باز نکرده تازه روئی
تا روی بخاک در بشستم

مژگان به نثار با دستی ست
دریا دریا گهر بشستم

تا کام نبرد هر او نیالود
لب از سخن شکر بشستم

داغت بدرون بر اندوخونابه
داغم که دل و جگر بشستم

پروانگیش نصیب پاکان
از چشمهٔ شعله پر بشستم

آهم بوداع گریه سر داد
در دل هوس اثر بشستم

در خشکی راحت ظهوری
رگ از نم نیشتر بشستم

سخنها وقف گفتار تو کردم
نظرها نذر دیدار تو کردم

متاع ما همه عجز و نیاز ست — خرید از جنس بازار تو کردم
نمی آیم برون از عهدهٔ لطف — قیاس جور بسیار تو کردم
نبود از دوستی در یوزهٔ رحم — ز شوق راحت آزار تو کردم
مروت ساده طورت کرد عمدا — چه خود را خوب در کار تو کردم
چه دید نهای رسوائیش اغیار — ز خود پنهان باظهار تو کردم
نمیگردید چون از تو به پامال — بزور جامه سرشار تو کردم
بیازاهد مزین دار رندان — گذاری بر خسک زار تو کردم

ظهوری مستی از تنگ چشمان
دو عالم یک نظر وار تو کردم

گر دیده ایم سوز و در اخگر فتاده ایم — رگ گشته ایم و بر دم نشتر فتاده ایم
پژمرده خنده بر لب خشک از تف درون — در تازه روئی از ثمرهٔ تر فتاده ایم
ذوقیست با مذاق موافق فتاده زهر — در تلخی از تخیل شکر فتاده ایم
بالین قبول نیست ز گلهای باغ خلد — از خار کوی عشق به بستر فتاده ایم
از دست رفته کار مجال تلاش نیست — پا چون کنیم بند که از سر فتاده ایم
قادر نبود بر دم آبی در سراب — در فکر اقتدار سکندر فتاده ایم
مار انشست نقش چنین خضر را چنان — در عرصهٔ حیات برابر فتاده ایم

در خار زار خرقهٔ ظهوری شگفته دل
بیخود ز نکهت گل ساغر فتاده ایم

پیر یم و جام مرد فگن بر گرفته ایم — وز جیب دست توبه شکن بر گرفته ایم

از حرف شهد بوسه لب آلوده نیستیم
چشم هوس ز کنج دهن برگرفته ایم

رفت آنکه در خیال دو دو ستیاری
از طره پنجه گفت ذقن برگرفته ایم

نگذاشتیم دیدن و گفتن بدیگران
چشم از نگاه و لب ز سخن برگرفته ایم

همدوشی سبک قدمان را ولی رواست
از دوش بار زحمت تن برگرفته ایم

آورد خوش معامله هجر در میان
جان داده ایم مرگ بتن برگرفته ایم

از اشک لاله رنگ حنابندی کنم
دل از نگاه عهد شکن برگرفته ایم

در غربتی فتاده ظهوری بهر قدم
گرد از خیال راه وطن برگرفته ایم

دوشی نخورد قصر شهان خانه بدوشم
سر حلقگی از ماست بلی حلقه بگوشم

بیتابی ما اینکه بر خسار تو محویم
گویائی ما اینکه بحرف تو خموشم

مضمون حدیث تو چه گفتن چه شنیدن
خوش دولت ما جمله زبان همه گوشم

ناصح شده سرگرم نصیحت بدم سرد
بر شعله نهادست که می دردم و جوشم

در هم کش کالای شکیب ا نیمه کردیم
در بیعگه عشوه گران پاک فروشم

باشد که دهد روی خریداری عکسی
صیقل گری کرده دل آئینه فروشم

پیمانه سرابست درین دشت جگرتاب
از تشنگی راه طلب بادیه نوشم

در عهده ساقیست مراعات حریفان
مالیده بیهوشی و کاهیده هوشم

مستی ز کسان نیست که با خود شکستن آید
عمریست ظهوری که خراب می دوشم

رشک هجران که بدرمان گفتم
خویش را باز پشیمان گفتم

باغبان را سرناسازی بود — خار و خس را گل و ریحان گفتم
فارغ از فکر سر و برگشتیم — زخم را مغفر و خفتان گفتم
بر لب طعنهٔ من نیشخند زدند — با تو تا حال گریبان گفتم
سخت رویی در گفتن دارد — سخن سستی پیمان گفتم
گر ندارد سر زلفی با غیر — این سخن از چه پریشان گفتم
خویش را ساخته عید دگران — انیمه بهیوده قربان گفتم
با همه خیرگی و بی جگری — حرف در وصف خراسان گفتم

باظهوری چقدر حرف سفر
بود و شوار چه آسان گفتم

همچنان مهر بر دهان دارم — شهر پر ناله و فغان دارم
داد از ناصحان پند فروش — چقدر بیخودی زبان دارم
جبههٔ آسمانی خواهم — سجدهٔ نذر آستان دارم
کرده از حسرتی چه خوش پیرم — آرزوهای بس جوان دارم
عشق تشریف زنده پوشی داد — شال را رشک پرنیان دارم
ساده گردید لوح پرکاری — نه دلی بر سر زبان دارم
هم مگر خود سپر توانم شد — ناوکی چند در کمان دارم
روی گرمی ندید داغ ازدل — جگر چند ترجمان دارم
خواهد آمد یقین به تسکینم — اضطرابی بخود گمان دارم
تا سفارش کنی بخود ما را — میل دارم ترا بران دارم

مهربان گر بمن شوی سهلست | ز تو امید بیش ازان دارم

راز شد فاش در تمام جهان
وز ظهوری همان نهان دارم

دوش خوش شکوه رانی کردم | خویش را تر جانی کردم
پهلوئی کردم از وصال تهی | پر دلم پهلوانی کردم
بر سخنهای زیر بود زبان | زیر لب زیر خوانی کردم
هندوی داشتم پسند طبع | خجلم ترکمانی کردم
با دگر راه عذر آب زنم | از جبین خوی فشانی کردم
تو سن آه دشت جولانی | بنفس همعنانی کردم
لب خود را ز حسرت لعلے | بگزیدن نشانی کردم

با ظهوری ز سر گرفتم عشق
زور پیری جوانی کردم

طرفه صیدی کشیده دردامم | خوش رمی کرده صبر و آرامم
جسم و جان رست از هوس بختم | نگه گرم کرده خوش خامم
لذت بوسه کرده ام حاصل | که گذر کرده بر لبش نامم
بحث طاقت چو در میان آید | همه طفلان دهند الزامم
نمکین بسته ام بشور آمد | تلخ کرده است زهر بادامم
ظرف نیش از قرابه بود سبو | عشق خمخانه ریخت در جامم
جان و دل گشت رهن مهر و وفا | صبر و طاقت که میدهد وامم

شام بلبل ز صبح من خوشتر — صبح پروانه بهتر از شامم

بر ظهوری چه منت از قاصد
بیکسی هارسانده پیغامم

بیا ساقی از زاهدان ده پیامم — بده ساغری تا نگویم کدامم
ز دریا کشانم باین تنگ ظرفی — فرو رفته خمها بگرداب جامم
حلالم چها کرده ام شب بواعظ — کند گرمی توبه مستی حرامم
بنازم که در دشمنی مار سایم — ببالم که در دوستداری تمامم
بهر رنگ حیران نگردد نگاهم — بهر بوی بیخود نیفتد مشامم
ز آه دل شب سیه سقف روزم — ز اشک دم صبح پر مهیب شامم
شدم تلخکام تو در دهر لیکن — من از شور نخلبان شیرین کلامم
شکر چاشنی در خود از شرم دزدد — بزهرت مگر برگرفتند کامم

ظهوری نیارد سر او سلامت
همان بی جوابی جواب سلامم

ز داغت روشنی در سینه چیدیم — مه و خورشید در آئینه چیدیم
ز زهرت تلخی در ریزه کردم — چه شیرینی که در لوزینه چیدیم
که کردست اینچنین آباد خودرا — هزاران گنج در ویرینه چیدیم
نمودی در پرند جامه زیبان — ببوی خرقهٔ پشمینه چیدیم
باسایش بدل شد رنج دشمن — بدل مهرش بجای کینه چیدیم
تمامی هفته را کردیم شنبه — ازین مستی که در آدینه چیدیم

حساب صبر امسال ظهوری
همه در دفتر پارینه چیدیم

زهر تلخست کام را نازم
راه دورست گام را نازم

شب و روزم طراوتی میخواست
گریهٔ صبح و شام را نازم

عشوهٔ نیم کاره کارم ساخت
عشوه های تمام را نازم

انیسه الفت آنهمه وحشت
همدم گشته رام را نازم

خالها ماند زیر سنبل خط
دانه چینی دام را نازم

مهربانی فزون کنم با خط
شیوهٔ انتقام را نازم

طرح باخاص کردمنت ها
اعتقاد عوام را نازم

همه امید شد نمومیدی
آرزوهای خام را نازم

یافت عزت ظهوری از خواری
رفت قدر احترام را نازم

بیخودم پاس راز میرسدم
پاکم از غش گداز میرسدم

عشق مست حقیقتم کردست
می جام مجاز میرسدم

دوجهان در قمار بایک داو
رندم و پاکباز میرسدم

کرده ام خویش را ز خانه برون
میکنم در فراز میرسدم

خوارتر از خودی کسی نبینم
نازش از امتیاز میرسدم

نفس از کوتهی برون آمد
آه زلف دراز میرسدم

همه جا قبلهٔ طاق ابروست
روی هر سو نماز میرسدم

به نیاز اینچنین علم شده
چه قدر بر تو ناز میرسدم
دیده بی عکس تو نمیسازد
های وهوی حجاز میرسدم

چون ظهوری باختلاط دلم
از نشاط اختراز میرسدم

کوشم که دردغم بدل وجان فروبرم
کام وزبان ببالہ وافغان فروبرم
دارم بدست نسخۂ خون ازگرسنگان
رگهای دل بنشتر مژگان فروبرم
دستی برائے عہد بدستی نہادہ ایم
سازم زموم پنجہ بسندان فروبرم
سہلست برزدن بگریبان همسری
با او مگر سری بگریبان فروبرم
گل کرد آرزوی حرم راہ نازک ست
پا از سمن کشم بغیلان فروبرم
از تاب شعلۂ غیرت اخگر بود گهر
گر داغ دل بسینۂ عمان فروبرم
دربان هرانچه گفت همه ناشنیده گفت
آن نیستم که حرف زرضوان فروبرم
برتشنگان زخم خدنگ جفا ببار
تا چند آب حسرت پیکان فروبرم

خوش مست گشته است ظهوری وگر نخند
ترسم که در دسر کشد افغان فروبرم

دلی دارم بجانان میرسانم
شود گر صرف دل جان میرسانم
بامیدیکه از دست غم اوست
بهرجائی گریبان میرسانم
منم مستانه بهر خیر در عشق
گریبان را بدامان میرسانم
نفس از دود و مان آه مانده است
نزا دلب بافغان میرسانم
برائے سینه های نو گرفتار
ز داغ دل گلستان میرسانم

سر آشفتگان را در هوایش
تبرک فکر سامان میرسانم

علاجی نیست جز پاس رضایش
گهی دردی بدرمان میرسانم

دری نو کردم از گلخن بگلشن
چمن در کنج زندان میرسانم

ز اول کرده ام قطع عداوت
محبت را بپایان میرسانم

بر نخل ملامت کس مچیناد
سر انگشتان بدندان میرسانم

نمی اشک عقیقی وعده کردست
ز مژگان رشک مرجان میرسانم

ظهوری را برای یک شدنها
بدیدن ها نمایان میرسانم

کرده گل سوز محبت داغدار افتاده ام
کاله زار از دیگران در شعله زار افتاده ام

در اضطراب من برآرد آفت تسکین بی
خوشدلم در بیقراری برقرار افتاده ام

صید او گشتن چه حد من بود دام منتظر
زخم هم کاریست در خون شرمسار افتاده ام

کرده نیلی سیلی گلبرگ من روی خزان
سیر خاطر کرده یادش در بهار افتاده ام

دیر تر می آید و خون در دل خود میکنم
وعده بجا رفته و در انتظار افتاده ام

نردواغ خود نمی چیند بجز بر سینه ام
کرده خوش با من حریفی در قمار افتاده ام

سرفرازی میکند دعوی گواه افتادگیست
از عزیزانم بدانم انیکه خوار افتاده ام

دیده بودی در میان مهر بلای صحبتم
خرفتم بین که همه چون برکنار افتاده ام

پا نهاد از شهسواری صبر طاقت در رکاب
نیست در وستم عنان اختیار افتاده ام

گشت رائج از رواج شوق سیم گریه ام
از گدا زر بوته غم در عیار افتاده ام

جوش عشقی از برای خود ظهوری فکر کن

بردم تیغ جفای روزگار افتاده ام

جز تو کس در جهان نمیخواهم
بی وصال تو جان نمیخواهم

میکشم آه سرد از دل گرم
نخل غم را خزان نمیخواهم

مثل من در معاملات کست
سود بیش از زیان نمیخواهم

بر سر زخم تیغها زده ام
راحت رایگان نمیخواهم

داستانهای گفتنی دارم
گفتگو درمیان نمیخواهم

راستان جمله شست چپ نهند
تیر خود بر نشان نمیخواهم

هر که رسوا ست خوش کند رسوا
التفات نهان نمیخواهم

چشم نازت ترا سبک نکند
با کست پر گران نمیخواهم

تهمت ست آرزوی خاطر شاد
خصم را شادمان نمیخواهم

دل ز من مهر وام میخواهد
جز ظهوری ضمان نمیخواهم

کاست تن جانفزائی دارم
سوخت دل روشنائی دارم

شوخ گردیده عشق دیده نباز
کیستم خودنمائی دارم

چه عجب بگذرم گر از مطلب
در طلب تند پائی دارم

بحدی ره بریده ناقهٔ شوق
گریه ها میهائی دارم

بر شکسته شکستن اندامم
وه چه خوش مومیائی دارم

گرچه بیگانه من او نشود
من با و آشنائی دارم

بیخودی دام میتوانم کرد
شهرت خوش ادائی دارم

حق آهش نفس نکرده ادا
در حق خود ادائے دارم

بر لبے تیز کرده ام دندان
میل گلبرگ خائی دارم

کاش دیگر کسے کرم نکند
از کریمان گدائی دارم

گشته نزل من ظهوری جمع
شهرت روستائی دارم

ز راهت گر بپا خاری درآرم
بخاطر تازه گلزاری درآرم

ادا از ناخن و دندان بریزد
بدل دردت اگر باری درآرم

پریشانی من با من همی داشت
یکے سر بهر کاری درآرم

سویدا را بخورشیدی درآرم
بدل چون یاد رخساری درآرم

کنم جهدی و از مبلغ برآیم
مگر خود را بمقداری درآرم

قبولم هست او بهر چه باشم
بهر انکار اقراری درآرم

ز آه حسرتم در لاف بافی
به پود آرزو تاری درآرم

همه یوسف فروشانند اخوان
روم خود را بیازاری درآرم

زدم تا خط کشم بر دفتر خویش
غم خود را بطوماری درآرم

بعشق خود میان می بندد م محبت
بدم تکبیر زناری درآرم

نگردد کفر و دین هرگز بیک گام
بره شبگیره انوارے درآرم

ظهوری سخت رنجوری بمغرب
بجای راحت آزاری درآرم

عشق در آئینه حسن تو ادراک کنم
تیره گردیده دل از زنگ هوس پاک کنم

ای خوش آن جامه که آرائش عشقت از و — تا بکی جیب بانداز رفو چاک کنم
با همه لاغریم آرزوی فربه تن — در کمینم که شکار خم فتراک کنم
ورنه از عشوهٔ ساقی هوس آلوده بود — بکمیدان لبش از یاد مگر پاک کنم
از در و دشت سزد گر همه مجنون بودم — بسکه دیوانگی از درد تو در خاک کنم
گر به راپا رود از پیش بدریا افتم — مژه را گر به تمنای تو نمناک کنم
عشق خواهد بستاند بدهد دل دیگر — میروم مشورتی با دلِ بیباک کنم
بر سر کوی تو عمریست چمن افتاده است — که گل و سنبل او را خس و خاشاک کنم

صاحب همت عالیست ظهوری آری
نیستم پست چرا شکوهٔ افلاک کنم

همه تن ربوده که فغانی برآورم — خاموشیم زبان که زبانی برآورم
دارد دلم معامله با فراق وصل — گاهی حساب سود و زیانی برآورم
ناچیده این گل از چمن آرزو مباد — گر زرد چهره را بخزانی برآورم
در کمین چرخ ناله خدنگی کشیده است — از قامت خمیده کمانی برآورم
ترسم که رازها همه از دل بدر فتد — رسوا شوم گر آه نهانی برآورم
مهری برای محضر راحت ضرورتست — داغست سینه پوش نشانی برآورم
شکریه بخت شور کنم نخل مصر را — گر کام لب بکنج دهانی برآورم
در داستان رنگ نعت تا برم بکار — هر حرف را بلاله ستانی برآورم

آلوده تر ز طلق ظهوری ست دامنم
از دیده ابر نور فشانی برآورم

حرف زنجیر زلف تو گر افسانه کنم
خواب آسوده دلان را همه دیوانه کنم

قطره از اشک چه در ماتکده نه در رشته کشیدم
با سیه‌ئی که بپای تو مگر دانه کنم

شمع و این جاوه بر آتش زند هر کس را
شعله را هیکل بال و پر پروانه کنم

آشنائی بمن اینطور مقرر کرده است
که اگر شکوه کنم شکوهٔ بیگانه کنم

از برون گردم و از ذوق نگنجم در پوست
ای خوش آنروز که در مغز دلش دانه کنم

دیده در گریه ندانسته بخیلی هرگز
دارم امید که این کار کریمانه کنم

قطره در صومعه جاروب کشی کرده بسی
چند روزی بروم خدمت میخانه کنم

سخن گنج ظهوری زده تا در گوشم
مهر نوائی برم آرایش ویرانه کنم

چون بیادت شراب پیمائم
نثار در شیخ و شاب پیمائم

از خجالت دهم بذره فروغ
نور بر آفتاب پیمائم

گریه در جگر بشور آرم
نمکی بر کباب پیمائم

یافتم گنج عشق آبادی
بر جهان خراب پیمائم

نتوان دید نش بهیدارے
سرمه در چشم خواب پیمائم

چهره نمود نش بعهدهٔ او
صرصری بر نقاب پیمائم

شرح متن غمش ازان شب ست
که رقم بر کتاب پیمائم

سخن لب کشوده خاموشی
بر سوالش جواب پیمائم

بایدم آه طرهٔ تو کشید
بر نفس پیچ و تاب پیمائم

عشق و پیری خوش ست گر بهوس
بر بهار شباب پیمائم

بر ظهوری دویده بتیابی
بسکون اضطراب پیمائم

رگے دارم به نشتر بگذرانم
دلے دارم بدلبر بگذرانم

بتحصیل مطالب برنشستم
برائے دل زر و قر بگذرانم

نمی باید فروخورد از فروزان
عجب کز چرخ دیگر بگذرانم

کنم دعوی که نیل و دجله خشکند
گواه از دیده تر بگذرانم

سجود من پسند آستانیست
ز اوج آسمان سر بگذرانم

ستد از من اگر در عرصه رزم
به تعویض خود و مغفر بگذرانم

زنم بر آتش غم دامن چند
تبف دل را ز اخگر بگذرانم

فسون دوستی فانوس سازم
چراغ از پیش هر حصر بگذرانم

زهی حسرت که هر دم زخم فرجه
ز پیش صید لاغر بگذرانم

چرا افیونی زهرش نگردم
که خلقی را ز شکر بگذرانم

ظهوری دوزخم در دل ساقیست
چنان خود را ز کوثر بگذرانم ✣

روزی شود کز کام دل زان لب شکر جان بگذرم
در بوسه آن سیب ذقن از زخم دندان بگذرم

آورده آنم نکهتی کو سنبل مه دسته کن
در رنگ و دم گریه از لاله دامان بگذرم

عشقم معلم ساخته در قلزم مه یاقتے
با آنکه بی لنگر ی کشتی بطبع توفان بگذرم

تا کی بستی عهد من از موم باشد نکته خو
جهدی کنم در محکمے چون بندران بگذرم

در سینه ام صد دوقه ابرو کمانی ساخته
برنشست نبشینم مگر دل را ز پیکان بگذرم

در عشق طبعم شد دگرگشتم بهاری و خزان
در گوشهٔ غم بنگفم زندان زبستان برکنم

در چین بزم هوس چندانکه دل زو دست و پا
بر سر نکردم این جفا گر فکر سامان برکنم

بیعانهٔ جنس وفا نقد دو عالم داده اند
بی رونقی ریزم برون بازار دکان برکنم

در مدح ابراهیم شه دریای معنی گشته ام
از نکتهای گوهرین گوش سخندان برکنم

آب رخ زهد و ورع با خاک کو آمیختیم
در مجلس مستان کنون جام مهاران برکنم

کردی ظهوری را چنین افسانهٔ درنامحرمی
ترسم که شهر و کوی را از راز پنهان برکنم

بدزد افتاده ام خاصیت از دریان بر چینم
کشیدم جام زهری لذت تنگ شکر چینم

دل آمد در طپیدن از درون تیر سم برون افتد
جگر را لخت لخت آرم شگاف سینه بر چینم

بسیل چشم لب خشکان چه نسبت نیل و جیحون را
بجای قطره کو دریا که در مژگان تر چینم

جنون چون داغ میبارد بدامان از نیاز من
اگر افتد زفرقم از برای سینه بر چینم

سزد از من گرانمهای بار اشتیاق خود
اگر با کوه کویم صد شکستن در کمر چینم

بماند با وجود خلد در بیرون ز بس تنگی
ز بس یاد تو در خاطر بروی یکدگر چینم

لبم مهرست و چشمم تر خدا روزی کند روزی
که بنشینم نگه در چشم و حرف از لب بدر چینم

ظهوری از تنای این آن قطع سخن اولی
روم کنجی بدین در زبان لابه گر چینم

در بهار از لاله داغ دل بهامون میبرم
سید هم عرض جنون و عرض مجنون میبرم

دیده را با گریه دیگر شوق صلحی داده است
دجله اشکی بجنگ نیل و جیحون میبرم

اهتمام و کوشش عین کز سر خوان وصال
محنت و غم از نصیب خویش افزون میبرم

تحفه شوخی که از کیش دلم گردیده خون
صد دل پر چهر از یک قطرهٔ خون میبرم

حرف زهرش گفته ام شکر لبش را میگزد
درد طغیان میکند گر نام افسون میبرم

برنتابد عشق بالا دست تقدیم هوس
میبرم خود را ز بزم وصل ممنون میبرم

خالی از آهن دلی چون سنگ میباید مرا
این همه خواری بعز فان سخت بیرون میبرم

عشق لشکر گیری مهر ظهوری میکند
بر سر عقل و خرد روزی شبخون میبرم

شود آلوده گر روز و شب ایام میشویم
زهی گاذر که صاف صبح و دود شام میشویم

نفسها دسته می بندم شکیب از سینه میروبم
ز غم خون آب میسازم ز دل آرام میشویم

غبار خود گرفتم همچو باده نوشانم
ز رخ زردی با کسیر شقایق فام میشویم

گر افتادست از بام بلندی طشت نامو سم
صدا آورد و در پیچید دست از بام میشویم

بزهر عمر شیرین را برون آوردم از تلخی
شدم از چاشنی گیران ز شکر کام میشویم

چنان چینیم در صید افگنی گر تیغ بیدادت
بجوی صید وحشی خون صیدرام میشویم

خوشا رندی که در میخانه راه خدمتی دارد
ز لای خضر میجوشم سبو و جام میشویم

کنم یا بوس تا صد برلب از گفتن زبان بندم
ولی با گریه مضمون جمله از پیغام میشویم

ظهوری داغهای تازه و تر به جگر چیدم
بموج شعله از دل همچو شهام خام میشویم

زخم شگفته تر از نو بهار میدانم
غم زیاده تر از غمگسار میدانم

ز من حدیث شکیب و قرار هیچ مپرس
همه حکایت عهد و قرار میدانم

چه کوتهی شده هست تصرف خوبان
بعهد تو همه را هیچکار میدانم

می ز خمکدهٔ عشق رفته در جامم
که مستی دگران را خمار میدانم

طراوتی دگر از شبنم ست گلشن را
صبا بکوی که زر بر غبار میدانم

خوش ست علم اگر زیور عمل گردد
چه شد که علمی و حلمی و وقار میدانم

ز من کناره مکن بردم از میان خود را
قسم بجوبسه اگر من کنار میدانم

بروزگار خزان نالهای من گردد
شگفته ترکه تو گوئی بهار میدانم

نهاد داد ظهوری ز بایدش برخاست
که در بساط محبت قمار میدانم

بر سر کوی وطن میبایدم
از نمی جانی بتن میبایدم

در صف پیمان درستان نیستم
دلبر پیمان شکن میبایدم

در نهادم گرچه شور زمزم ست
آبی از چاه ذقن میبایدم

نیستم پروانهٔ هر شعله
شمع شمع انجمن میبایدم

تا توانم برد و اغشش را ببر
سینهٔ پر شک چمن میبایدم

شیشهای زهر بر کامم شکست
شکر کنج دهن میبایدم

حرف حسنی میزنم فرد نفس
صد بهارستان ز تن میبایدم

در صدا عم کو گلاب و صندلی
صاف ساغر در دهن میبایدم

کس نجنبت بلبل و قمری مباد
طائع زاغ و زغن میبایدم

بیزبانی لب بگفتن کرد باز
صد زبان در هر سخن میبایدم

از قبا پوشی پذیرفتم ز خود
خلوتی در پیرهن میبایدم

تا ظهوری در سخن دکان نهد

رخصت شاه دکن میبایدم

دیده را پرده نشین کرده بدیدن رفتم
پنبه در گوش نهادم بشنیدن رفتم

بر رگ وپی دگر از طرّه کاکل پیچید
پیچ وتابی بسر آه کشیدن رفتم

زخم عشق غم فراک بخونم افگند
خاطرم یافت قراری بطپیدن رفتم

خبر شکستن نبود رابطهٔ پیوستن
تا برود وزم و خود را ببریدن رفتم

از دل تیره چرا رشک دل شب باشم
غیرت سینه صبحم بدمیدن رفتم

سجدهٔ دائمی بود تمنای جبین
کرده پیری مدوانیک بخمیدن رفتم

میوهٔ نخل ندامت همه روزی باد
لذت ازمی بسر انگشت گزیدن رفتم

تا بمنزل برسی بال وپری میباید
بدویدن نرسیدم ببریدن رفتم

گلزار رخی کرد ظهوری نگهم
دید صد باغ گل خلد بچیدن رفتم

از خودے گاه گاه برخیزم
کهربا کوکه کاه برخیزم

آرزو دستگاه نبشینم
چند حسرت پناه برخیزم

چند در ماه و هفته نشینم
خواهم از سال و ماه برخیزم

آنقدر بی رخ تو آه کشم
که برو زسیاه برخیزم

گرچه لبها تهی کنم زسخن
دیدهٔ پر نگاه برخیزم

کار ایمان و کفر ساخته شد
از ثواب و گناه برخیزم

گر بقتلم گواه میخواهد
صد هزاران گواه برخیزم

گرد از خاک برتواند خاست
من هم از خاک راه برخیزم

خنجر از شهرگ ظهوری شست
تر زبان عذر خواه برخیزم

ویران تو گردیدم و آباد برآیم
در بند تو افتاده ام آزاد برآیم

از شدت درد تو فغان باز نشیدی
کز خویش بهر ای فریاد برآیم

از گرم روی در رهت آبم شده آتش
خاکم عجبی نیست اگر باد برآیم

در عشق تو خواری من و خون بغبر یزدان
غمگین تو ناگشته چسان شاد برآیم

گر دیده سبک کوه ز سنگینی عشقم
شیرین ترازانی تو که فرهاد برآیم

روز و شب و شام و سحری نخجه دهم
گر تفرقه انیست زاوراد برآیم

با خویشتن آورده ام این مهر و محبت
شاگردی خود کرده ام استاد برآیم

یک جادهٔ موزون نتوانند برون برد
صد بار بگرد گل و شمشاد برآیم

در عشق ملائم ترم از موم ظهوری
در عهد شوم صلب بغولا د برآیم

قسم راستی با قوالم
بد دلم گر بعشق ابدالم

عشق چندانکه بیش دولت بیش
همه دولت تمام اقبالم

همه اوقات من بعشق پرست
گشته خالی ز روز و شب حالم

آسمان برگرفته اوج حضیض
از فراز و نشیب احوالم

سبکی داده عرض سنگینی
عرض حسنم دار برده ثقالم

چشمتم جاه را فراتر همت
خرده گیرد به پرنیان شالم

از غمی گشته چهره ام کاهی
چشم تر را به گریه آلم

مشق واو والف چو نکنم
مد نظر سرخط خط عالم

مرغ دامش قفس نمیخواهد
قفس من بود پر و بالم

جان ندادم بامل هجران
گشت بیهوده آخر اجالم

آگه از حال محرم خویشم
دشمن آگه مباد از حالم

عاقبت پیش میبرم کاری
خوش ظهوری گرفته دنبالم

رخی هر رنگ زراز دیدن سیمین تنی دارم
گریبانی پر از خاری ز گل پیراهنی دارم

در و کردم هوسها سینه اشیار محبت شد
بعشق از خوشه چینانم ولیکن خرمنی دارم

بکش کوشمع برغیر و برگ کردن تماشا کن
زمو باریکتر در زیر تیغش گردنی دارم

بعالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد
بسی دشمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم

بامیدی که شاید گلشن روزی ببر آید
نهاده دیده ها بر راه کنج گلخنی دارم

بقصد عالمی گر تیغ خشم تو علم گردد
ندارم هیچ پروا از محبت جوشنی دارم

بجاه عشق میر کاروان مایه دارانم
متاع دین و دل بر رهگذار شیونی دارم

هوس دارم که از ما دیده نیها چشم بردوزم
نگاهم رشته می تابد ز مژگان سوزنی دارم

بشاگردی قبولم کرد دانای هنر پرور
ز استادی غرور یک نشان در هر فنی دارم

ظهوری دل بکس باغ از ظلمت برون آمد
چراغان میکنم شبها درون خویش روزنی دارم

در آه و ناله تقصیری نکردم
چه حاصل فکر تاثیری نکردم

بزاهد صحبتم گر خوب نبود
چه بهتر کسب تذویری نکردم

اگر در عقل گردیدم بصد رنگ ولی در عشق تدبیری نکردم
رسمے نبهاده یکره عشق پیشیم که در انوار شبگیری نکردم
دل پیکان طلب رنجید ازمن تلاشی بر سر تیری نکردم
ز اهل جد و جهدم میتوان خواند که در تقصیر تقصیرے نکردم
دریغ از گریه های دانه دارم بپای خنده زنجیری نکردم
به پیری خدمت طفلان ضرورست بطفلی خدمت پیری نکردم

بگنج آباد چون گردد ظهوری
بویرانیش تعمیرے نکردم

سود ازده بازاره بازار برآیم ✣ وز سود و زیان کم و بسیار برآیم
تدبیر خرد گرچه درآورد بکامم عشقت مددگار که دکار برآیم
واعظ نه کنی منع که از دیدن ساقے میسند که از توبه گنهگار برآیم ✣
خار و خس کوئی شدم از نخبت بهاری در خاطرم افتاد که گلزار برآیم ✣
سر تا قدم از غمزه شدم سونس الماس مرهم شده از سینهٔ افگار برآیم
شاید بدر افگندگی در نظر آید گرد دل غارت زده صد بار برآیم
از ناله نسازم مگر این کار بزارے آن زور ندارم که باغیار برآیم
از باد سر کوی تو خواهم سر و پائی خاکم بامیدی که هوادار برآیم
بیگانهٔ خود بینی و عجبے نستانم کو سمع تو گر مبلغ دمقدار برآیم

ریش جگرم تازه نگهدار ظهوری
گذار که از راحت آزار برآیم

پنجه داریست ناله سینه درم
پیشه ام گریست دجله گرم

اشک را تازه روئی از رویم
داغ را پشت گرمی از جگرم

سینه ام چرخ و داغها اختر
دیده ام درج و اشکها گهرم

چشمها ایمن انداز خشکی
جاودان فیض چشمهای ترم

شاهدان را ببرق دیگردان
کردم اثبات اینکه من دگرم

همه نادیدنی فتاده زچشم
خوانده اند اهل دیده دیده ورم

هر نفس تیره روز آورد ست
که شگافد سینه سحرم

نیست خصمی بمن درست دگر
که زپیمان تو شکسته ترم

در هراسم ز تلخکامی خویش
آب گردیده زهره شکرم

از براهیم شه نظر دارم
دو جهان هیچ کمتر از نظرم

بامنش وعده درآمدنیست
جان ظهوری زخود مکن بدرم

زخود تمام برآیم مگر تمام برآیم
هزار بار بسوزم مگر که خام برآیم

گر است ننگ که ناموس عرض سازم
همه بنام برآیند و من زنام برآیم

ز کام من تبر اد حدیث شکر و شکایت
اگر بکام درآیم دگر ز کام برآیم

کشیده ام از اهل کمین مهر بناهم
که با وجود تسلط ز انتقام برآیم

بقول عشق عمل میکنند زمره خاصان
بفعل گوش ندارم عناد عام برآیم

غم آنقدر بگرفتست دام خاطر مسکین
ز کنجهای طرب بهر دام برآیم

دماب نشئه بدنبال باده صبحم
عجیب بیت که گاهی به آه شام برآیم

بگو بیه های حلالم نداد شوق تو صبر
خوش آنزمان که ازین خنده حرام آیم

بخواجگی چه نشینی فلک بنفرین بیالد
که از ثوابت خورشید و به غلام آیم

پیام یار رسان قاصدا بگوشهٔ خلوت
سر سخن بکشا تا خود از پیام آیم

وصال کوس خیالم نمیکوبد ظهوری
صدا بلند کنم چرخ را ببام آیم

زباغ رد تو گل در نگاه می پیچم
زچین موی تو سنبل در آه می پیچم

اگرچه شعلهٔ عشق تو سوخت هر دم را
بخود چو موی ز تاب گناه می پیچم

مباد هیچ کشد طیلسان شام بری
زروز تیره که در سال و ماه می پیچم

بباغ حسن چو گلهای دسته کنم
بجای رشته بران تار آه می پیچم

برای حرمت من تا ذخیره باشد
هزار برق رسد در گیاه می پیچم

اگرچه روی ز حرفم نباز می پیچید
بعرض حال سخن در نگاه می پیچم

دهم بهیچ ز گرداب نان دریا را
چنین که در صفت جود شاه می پیچم

سخن زروی تو رو میدهد ظهوری را
که در حکایت خورشید و ماه می پیچم

سال نو گشت بیا تا می پارینه کشم
خرمیها چمنی ساخته در سینه کشم

زاهدان را هوس صحبت خلوت زده ره
صحبت شنبه مگر برخ آدینه کشم

شاهدی را که ببالین نکشاید آغوش
وه چه دولتیست که در خرقهٔ پشمینه کشم

دیدار حوصلهٔ مستی دیدار کجاست
بادهٔ عکس به پیمانهٔ آئینه کشم

سینه پر غم دگر آفت مرهم نکشد
مهری از داغ مگر بر در گنجینه کشم

خطبهٔ رفعت دارای وکن میخوانم
رخت بر ذروهٔ این منبر نه زینه کشم

در پس پرده نماند مگر افسردهٔ دلی
داغ یک بخت سیه دارم که در سینه کشم

شکر لله که ز ارباب محبت شده ام
خصم با دوستی از دشمن اگر کینه کشم

مگس خوان هوس گشته ظهوری عیشت
کام در تلخی شیر نی لوزینه کشم

بسان چند درین کهنه جا چه جا گیرم
ببال عشق برم خویش را کجا گیرم

نگشت اختر اشکم ز خورد رخشان تر
نگاه گریه همه خورده بر سها گیرم

نه آن رهم که ز خود سر نهند پای درآن
کسی ز گمشدگان کو که رهنما گیرم

رسید نوبت بیدار بختیم وقت ست
که طفل خواب ز شیر فسانه واگیرم

چه غم که جای گرفتند دیگران در بزم
امید هست که در خاطر تو جا گیرم

غبار رهگذرت هست سرمه چشم
برای دیدهٔ خورشید توتیا گیرم

لبت چکار بدشنام چون منی دارد
مگر بسعی اثر کار مدعا گیرم

ز خوی شعلهٔ تیغ تو آب گشت چنان
هزار برق جهد ریشهٔ گیا گیرم

فتاده راه ظهوری تفتهٔ دشت بلا
خوش آنکه جا بلب چشمهٔ فنا گیرم

راه تعریف چو در کوی شراب اندازم
شیخ را زودتر از رند خراب اندازم

قابل تربیت صاف توانم گردید
خویش را چندی اگر در می ناب اندازم

شرط کردم که سوالی بگذارم برلب
دیگران را چه به تشویش جواب اندازم

ساعتی خوش کنم در خصت گریه بدهم
وقت شد کشتی افلاک بر آب اندازم

تا که از کوی تو محروم ترم ساخته عشق
خویشتن را ز برای تو خراب اندازم

دیدن وصل تو این کار به بیداری نیست
بهر تسکین دل این عکس بخواب اندازم

گر ظهوری هوس مرهم طفلی دارد
خویش را بر دم شمشیر عتاب اندازم

در محبت ذو فنون یک فنم
دشمنی گر دوستی دارد منم

بلبل اندازم بانداز فغان
در هوای طوق قمری گردنم

صبح طرف گلستان بنا شسته روی
با طراوت های شام گلخنم

وای وای دلکشان نالهٔ ام
های های چاوشان شیونم

رشک آب خضر خون زخمها
ریخت از هر قطره جانی در تنم

تا گریبان غرق در آلودگی
پاک تر از نیل و جیحون دامنم

کلبه ام دارد تجلی از رخش
آفتاب از تا بدان روزنم

تخم عشق جمله در انبار من
خوشه چینم لیک صاحب خرمنم

هر چه میگویم ظهوری کرده ام
گردن من پیشکار گفتنم

چرا بر خود نبالم میبرد هر دم بر و دوشم
که بوی دولت آغوش می آید ز آغوشم

اگر مطرب باین شوخیست خواهد کرد رقاصم
وگر ساقی باین مستیست خواهد کرد مدهوشم

نظر بر تشنگان دارند آئین نگه کردن
ز من پرسید آئین سخن کردن که خاموشم

دهم گر خویش را یادش ز حال خویش می افتم
منم در خاطرش از عمدگان عمدا فراموشم

نه هر چشم داوست آب نشتر های مژگان را
نشاید دست از تنهائی نیش غمزه در نوشم

نشد رنج ورع ضایع دران میخانه اقدام — که ساقی مایه خم میکند در کار سرجوشم
محبت بی رضای او تواند کردن این شوخی — خیالش خویش را می افگند هر دم در آغوشم
زبانم بر سر کار آنچنان آورده حرف تو — اگر خواهند نتوان خبر بحرفش ساخت خاموشم

ظهوری را برون آورده از ننگ عریانی
بداغ نعل کستوخانهٔ عشقت قبا پوشم

دردورع زدل بی تاب شسته ایم — در جوش داغ سینه بخون ناب شسته ایم
افسانهای زهر تو گر دید گوش زد — از پرده های دیده شکر خواب شسته ایم
بر آتش جمال سوزان نقاب ناز — در چشم تیرگی بهزار آب شسته ایم
فرسوده شد ز وعده کتان شکیب و صبر — شبها ز اشک شوق چو مهتاب شسته ایم
جوشی نزد بپای کسی خون بیگناه — بس لاغریم دست ز قصاب شسته ایم
جائیکه جهت ابروی او طاق قبله ایست — از موج اشک غم خم محراب شسته ایم
باید زبان پاک برای حدیث عشق — هر حرف را بصد نفس ناب شسته ایم
در عشق طرفه واقعها دیده رستیم — از خون دل سرو بر سر اب شسته ایم
از بهر دوستکامی خصمان خویشتن — مهر و محبت از دل احباب شسته ایم
تصحیح داده نسخهٔ حسن سلوک خویش — در اختلاط صفحهٔ آداب شسته ایم
چون و چرا کنیم که اکسیر پیشه ایم — تیغ هوس ز کشتن سیماب شسته ایم

کس را بعشق نیست ظهوری توان ما
از زلف تابدار بتان تاب شسته ایم

بخاک افتاده در کویت چرا هم — ز سر ننهم بعمدا پا سر پا هم

گزافیات

که اثبات محبت کرده چون من
برای دعوی خصمان گواهم

دلے دارم بزیر بار کوهی
شوم کاهی که بار خلق کاهم

چه گردندے بحال عافیت ها
نبودندی بلاها گر پناهم

سیه تر گشت چشم سرمه بیزش
مگر افتاده بر روز سیاهم

ز مویش بیش ازین نکهت نچیند
قسم ریحان و سنبل را بآهم

بچشم آفتاب از ذره کمتر
نمیگنجد جمالش در نگاهم

به تشبیه رخ عالم فروزش
چه فتها بر خورشید و ماهم

بخون غلطاندم هر روز یارے
برست از عید قربان سال و ماهم

ثواب عالمی ریزد در آتش
اگر سوزد سپندی بر گناهم

بآزادی چکارم راست گویم
اسیر شوخ چشمے کج کلاهم

ظهوری از گلی گشتم بهاری
خزان رنگی ندارد برگیاهم

غمزهٔ کوکه ز سونس بدمم نیش افتم
همه الماس شوم در جگر ریش افتم

خلق را پوست چه در هم درم از بیغیری
هیچ کاری بازان نیست که در خویش افتم

سروران را همه بر سر دریم رشکی نیست
عجبی نیست که از جلهٔ شهان پیش افتم

کینهٔ سود و زیان مذهب لاغر نکنم
بیش ازانم که بسودای کم و بیش افتم

در حرم عمر بسقائی زمزم شده صرف
نسبتی نیست که با پیر مغان خویش افتم

ای خوش آن کام که از زهر تو در نوش افتد
دارم آن رگ که ز مژگان تو در نیش افتم

دین و دنیای خود آباد نکردم وقت است
که بسر وقت یکی منعم درویش افتم

خواستم رند و ملامت کش و رسوا باشم
وه نگفتم که چنین مصلحت اندیش افتم

مهربانان وفا کیش ظهوری دیدم
میروم از پی یاران جفا کیش افتم

جان را بغم فروخته دل شاد کرده ایم
خود را ز شوق بندگی آزاد کرده ایم

از راحت زمانه نگردد خراب دل
خوش سینه را بداغ تو آباد کرده ایم

خواهد نفس بلبلئ شورم یاد دام کرد
زین نالهای پست که بنیاد کرده ایم

گر دیده ریزه ریزه ز سنگ تو استخوان
لب باز وقف ناله و فریاد کرده ایم

از تفته گلخن غم و گرمای آن مپرس
دل را بشعلهای جگر یاد کرده ایم

جان سخت تر ز خود نشنیدیم در وفا
در مهر کنج کاوئ فرهاد کرده ایم

بر ما ستم نمیرود از کس که تا ز کس
این داد ها ز حسرت بیداد کرده ایم

با دوستی چگونه شود چیره دشمنی
گر خصم کرده خیرگی امداد کرده ایم

از اشک صبح و شام ظهوری ست سبحه ساز
اندیشهٔ طراوت او راد کرده ایم

روی بر گریه چو بر خاک نمیم
چشم را دیدهٔ نمناک نمیم

سخنی را که نه وصف رخ اوست
ز نگ آئینه ادراک نمیم

بایدم سخت اگر آرزوئی
دیگ بر شعلهٔ خاشاک نمیم

پاکبازم دو جهان یک داوست
نرد را با ختن پاک نمیم

ساغرم را تبه غم دادند
مستئ در تنهٔ تاک نمیم

چه قماشیست گریبان در عشق
سینها در گرو چاک نمیم

آهوی شوخ ترا دل بدهیم
که سری در پی فتراک نهیم

آورم فرش ره شه بخیال
پستی چند بر افلاک نهیم

تا ظهوری کشد از زلف تو آه
در نفس نائه بیباک نهیم

ای ماه شدی شمع بکاشانه مردم
رو ساختی از گرمی پروانه مردم

مجنون بهان معرکه میبود اگر اکنون
لیلیش گرفتی پی دیوانه مردم

در تربیت چشم سیه شوق چها کرد
از گریه سفیدست سیه خانه مردم

دلها همه پیمان بدم تیغ تو بستند
از عمر ابد بر شده پیمانه مردم

در تیغ گه داغ تمنای تو هر سو
صد توده جگر ریخته بیعانه مردم

تا در دشود بیش نگیرم کم درمان
خوابم شده بیدار ز افسانه مردم

در شهر ز شبگردی آوازه هیهات
چشمی شده هر روزن کاشانه مردم

بیگانه او هم شود آنست اگر وفق
خوش طور ظهوری شده بیگانه مردم

بس ست خواب ز افسون فسانه بگذارم
بکارد بار در آیم بهانه بگذارم

تلاش شادی غم بر سر دل از هر سو
میانجی کنم و در میانه بگذارم

اگر نه ریخته مژگان کجاست خار رهی
که بهر مرغ نگاهی آشیانه بگذارم

خوش آنکه پیش پرت بستم چنان افتد
که بالشی به سر آستانه بگذارم

بنام مغز جگر سگه گداز نردم
برای سینه ز داغت خزانه بگذارم

بطاعتت که سر و گردنی کرم فرمای
که جبهه ز تو در سجده و خانه بگذارم

مراست خود نخم جودش انانکه میماند
غم زمانه بابل زمانه بگذارم

چو در خیال بشاطگی شوم بیخود
ز پیچ و خم آن موی شانه بگذارم

خراب گشته ام از در دل علاج اینست
که چون بروان روم او را بخانه بگذارم

ز آه و ناله ظهوری دمی که رام نهند
زدل بصید غم و درد دانه بگذارم

چون ز عشقت شراب خورده دلم
درد اگر بود ناب خورده دلم

آری آری نجات خواهد داد
عشق از خورده خواب رده دلم

چشم بنیاز زبان گویا کو
دم به تیغ حجاب خورده دلم

گشته سیراب شعله زار جگر
که بهجر تو آب خورده دلم

شد نصیبش نه قطره آبی
غوطه ها در سراب خورده دلم

عاشق طره بود آسانست
چقدر پیچ و تاب خورده دلم

از ظهوری ست مرهم لطفش
زخم تیغ عتاب خورده دلم

شدم از سران سر بپائی رسانم
جبینی بداغ وفائی رسانم

ضرورت شود کاری از بای همو
بفریاد و افغان صدائی رسانم

پی داغ خوان جگر گستراند
با فسرده خوانان صلائی رسانم

ز سرو گل و لاله چون باز گردم
بخاشاک کوئی وفائی رسانم

چو خون مرا به ازین نیست رنگی
بشمشیر گلگون قبائی رسانم

چو بروان بصحرا نیم آشیانی
نروانمی تبارک همائی رسانم

گر نرم کند پشتی من که پشتم
بدیوار عشرت سرائی رسانم
بهت زنیستند با مون نورزان
که آوارگی را بجائی رسانم

درین خاک نشو و نما هست خود را
ظهوری بآب و هوائی رسانم

چو برخ را گر خود کردم در تلاشی دیگرم
اطلسش را شال پشمارم قماشی دیگرم
بی غلط در بعد رنگی داد کار قرب ما
هر زمان نزدیکتر از دور باشی دیگرم
صرفه در احتیاط بیش و کم کم میکنم
گشته ام دیوانه در عقل معاشی دیگرم
ابر نیسانی کجا و چشم خونبارم کجا
ور گهر بارد اگر من لعل پاشی دیگرم
بر جراحت دست ما اکسیر ناسوری نزد
زد نمکی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم
در خراش اهل طمع خوش دلخراش افتاده ام
میکنم هموار خود را در تراشی دیگرم
کاسه خورشید لیسیدن نمی آید ز من
کو فلک از کین دهد هر روز آشی دیگرم

کرده ام خود را ظهوری بنده درگاه شاه
چرخ را در سربلندی خواجه تاشی دیگرم

سیر گل کرده هوس خار زده بردارم
سر بپایس ترا مژده کله بردارم
تماشای ذقن میبردم بخت بلند
لغزش مهر در افتادن چه بردارم
من که باشم که در معذرتم باید زد
خجلتم با دل لب از عذر گنه بردارم
قبله ابروی تو سازم فلک آرم نماز
بسجودت کلف از جبهه مه بردارم
دست کوتاهی انوار بمنزل نرسید
روی از راه بشمگیر نگه بردارم
استخوانم برده عشوه گر از بسکه نشاط
خواهم که وهی چشم ترده بردارم

افسر تارک اقبال ظهوری سازم
کف خاکستر اگر از در شه بردارم

فروشتم تا بقدت فرق از خجلت سر بردارم
نشد روزی که سودائی بیازار مراد آرم

کشاد جبهه ام ظاهر کشاد دست ظاهر تر
نیابم داد گر در نزد نقشی بر مراد آرم

سبکروحی چه پرسی گر نهم سیران سنجیدن
کنم پا سنگ کوه و کاه را از خود زیاد آرم

رسیده محضر سنجم بمهر تیره روزانش
ز صبح سور شام ماتم خود را سواد آرم

فروچیدم بکام خویشتن اسباب ناکامی
بسازو برگ خود را بر سر برگ مراد آرم

کمند بخت هوس چون خوشه در دل شود زین
کنم از شعله خوئی باد و برقی در نهاد آرم

برخ کف میکشم از گرد حسرت رفته می بینم
چو در خاطر ز طور جلوهٔ دانش بیاد آرم

مبا شد عیب بد عهدی هنر گر عشوه سازد مرا
بجای عهدش از پیمان خود صد اعتماد آرم

خوشا چشمی که بی تقریب هر ساعت فرو گویم
کنم با دیدهٔ نمناک ماتمها بیاد آرم +

مرد باد از تحکم اکنون گستن در نفس دارم
ظهوری آه را خواهم بمشق امتداد آرم

اگرچه عشق تو نمود ثلث پیمایم
ز دل بصیقل عشق تو رنگ بزدایم

تب نفس همه از تاب حسرت دردست
امید هست که نفسی بپایه پیمایم

بمن گمان محبت که بیش ازین دارد
ضرور نیست که در دوستی بغفرایم

نگار خانه نفور افتد از چشمم
بدین نگهی گر گهی بیارایم

ببوسه کاری لبهای خود نگردم ریش
مگر بسجده درگه سری بغرسایم

نگاه بهر تماشائی نگه میدار
بمرگ عشق درافتم اگر بپا سایم

بلای عافیت عقل دور از همه کس
بهشت و حور چه باشد که دیده بکشایم

برفتن خس و خاشاک بسته جاروبی
بدیده در ره او خدمتی بفرمایم

بعشق گرچه نداری زمن رحیم تری
هزار چشم که بر خویشتن بخشایم

علاج درد سر زهد صندلی دگر است
روم بمیکده پیشانی بپالایم

قدم نهاده ظهوری بوادی پیمان
هزار بادیه در هر قدم به پیمایم

زیم خوشخوی با خوشخو بمیرم
بدم با بد مگر نیکو بمیرم

ز خضرم التماس این مدد هست
که تشنه بر کنار جو بمیرم

بسر افتاده خوش سودای کاکل
جدا از حسرت هر مو بمیرم

خیالش گرچه نه کردست زانو
همان سر بر سر زانو بمیرم

مرو هر دم مگردان روی از من
که رو در قبلهٔ ابرو بمیرم

ز خاکم نرگس اعجاز روید
اگر زین نرگس جادو بمیرم

بمرگ خود نمی میرم ظهوری
هوس دارم برائی او بمیرم

چنان خواهم که گر خواهم بمیرم
ندانم از کدامین غم بمیرم

باین حسرت اگر جان او خواهم
تو پنداری ز دامن هم بمیرم

کنم در حشر دلها از خمی ارزیش
اگر زین زخم بی مرهم بمیرم

حلالم خون دل در جام کردن
حرامم گر ز رشک جم بمیرم

بمیزانم چه خروار و چه مثقال
چرا از فکر بیش و کم بمیرم

بیابان حرم زین تفته تر باد — جگر تفتیده در زمزم بمیرم
چه متیر سم ز برگ بی طراوت — اگر چون مردم عالم بمیرم

بیکبارم نمی رانی ظهوری
که پیش روی او هردم بمیرم

زبان از قصهٔ اغیار بندم — نفس بر داستانِ یار بندم
ز سرگردانی این ره چه خوشتر — قدم بر گردشِ پرکار بندم
نگه متیابم و این چشم دارم — که روزی دیدهٔ بردار بندم
کلید عشوه در ساعت گشاید — بصد قفل از درِ اظهار بندم
نفس بتیاب تر از رشتهٔ خام — چسان بر چنگِ افغان تار بندم
چه سود از علم و از صبر و تحمل — محالست انکه هرگز کار بندم
بخروار آورم غم بر دلِ تنگ — چو در خاطر ز کویت بار بندم
بجای لاله و گل بی تو در باغ — ز مژگان دستهای خار بندم
به بلبل از گل روئی تو گویم — ز غوغای گلش منقار بندم
طراوت از خس و خاشاک کویت — کنم در یوزه بر گلزار بندم
مرا در عشق سنجی با برهمن — سزد زین غم اگر زنار بندم

بدنبال نمک گردم ظهوری
که بر ریش دل افگار بندم

غم تفی نبود بر خاکسترم — شعله در شد دود بر خاکسترم
گرمی کاتام از هر شعله کاست — داغ هجر افزود بر خاکسترم

جای در آتش سمندر خوش نکرد
خوش بکام آسود برخاکسترم

حلقه گردیدی بر آتش همچو موی
گر فتادی دود برخاکسترم

گر ز خورشید آتشم جستی سجود
جبهه میفرسود برخاکسترم

آتشت را گر نمی بودم زبان
توده میشد دود برخاکسترم

آتش عشق و جنون میکرد داد
با ظهوری بود برخاکسترم

کار خود را بخیال او سازم
باغ کردم ز سمن خو سازم

کعبه در سجده فتد چون ز طرف
قبله گر زان خم ابرو سازم

تا دهم رم ز شکار اندازی
صبر را غیرت آهو سازم

کنم از ناله گریبان دوخواست
آنچنان درد که دارو سازم

عشق کو تا ز دو روئی برهم
کار خود را همه یکرو سازم

روی بنمای که بخود گردم
چند در دین خود رو سازم

از جمالت تجلی سنجم
ماه و خورشید ترازو سازم

خم کنی همچو کمان گر پشتم
کوهها هیکل بازو سازم

چون ظهوری ز وفا جویانم
برخ از گریه چرا خو سازم

جای در بزم اگر تنگ شود وا بروم
خوارتر زین نتوان گشت بیا تا بروم

خضر را نیست سبکروحی همتائی من
صرفه ره در رین ست که تنها بروم

گر حسابی ترا زانست بسی مایهٔ درد
در مداوا طلبی تا بمسیحا بروم

برخود از ذوق نبالیم چرا از شادی
پر و بالی نفشانیم ببالا بروم

شیوهٔ زهد پس از نشأهٔ رندی ریاست
میکشی تا پس سر کرده بتقوا بروم

گوهر راز مرا سینهٔ دریا صدفست
همره گریهٔ خود تا لب دریا بروم

نکهت موی تو بیمانه گرفتست ز مغز
ای خوشا سود اگر در سر سودا بروم

عکسی از خال تو بر مردمک دیده فتاد
در دل اهل نظر تا بسویدا بروم

باشد از وصل اگر رخصت استغنائی
پا نهاده همه جا بر سر سودا بروم

چون ظهوری ز تو بر خویش زبس بالیدم
آنقدر جای نماندست که از جا بروم

از بد بخت سست سخت جفا میکشم
ناله ندارد اثر درد دوا میکشم

جوهر عشق تو کرد خون مرا قیمتی
تیغ اگر میکشی زخم بها میکشم

کار نفس مشکلست درد جدائی بلاست
ناله جدا میکنم آه جدا میکشم

حشمت او گو مرو غیرت من گو مخور
حیف بدشنام او لب بدعا میکشم

برده ز من در نقاب عقل و دل و دین هوش
بر سر مستست جان روی نما میکشم

نیست بجز بعشق چون من هیچ جوان
ناز بجا میکند ناز بجا میکشم

سالک وقت خودم بر ره سجاده گرم
خار ز پا میکشید خار بپا میکشم

خدمت نزدیک کرد پیرهن او مرا
تا بکشاید دلم بند قبا میکشم

با جگر خویش راه چون کنم از انتظار
از لب او وعده تا بیده وا میکشم

منع ظهوری مکن صحبت رندان خوشست
نقل بقا میدهند جام بقا میکشم

منکر نیم که عاشق و دیوانه نیستم
شکر خدا که عاقل و فرزانه نیستم

بلبل ز ناله هست زمن صبح خیزتر
وز رنگ گر مخوئی پروانه نیستم

از بیم آنکه ناله بلب در دهد بخواب
شبها ز درد گوش مرا فسانه نیستم

وصلم مهم و شادی خود کرده سرفراز
گو هجر در مکوب که در خانه نیستم

گاهی هزار خرمن آتش دهم بباد
وین طرفه ترکه صاحب یکدانه نیستم

خود را ز ترک ناز و نعم کرده ام خراب
گر گنج نیست درد تو ویرانه نیستم

نامحرمان کجاست که از محرمان شوم
چون آشنا شوم ز تو بیگانه نیستم

گر دیده گریه صیقلی و ناله نیجه دار
مشاطه بائنه و شانه نیستم

پیمان درست ترز ظهوری ندیده ام
با تو به در شکستن پیمانه نیستم

صبح ست شام روشنی در سحر کشم
تلخست کام چاشنی در شکر کشم

رفتم که وا کنم گره تار و پود خویش
مهر ترا مگر برگ و ریشه در کشم

پروانه گرد شمع چه افسرده میپرد
برقی ز شعله آرم و در بال و پر کشم

در دیده ام چو سوزن مژگان نشسته باد
گر خار رهگذار تو از پای بر کشم

حاشا که سر کشی ز من آید بزیر تیغ
گر سر کشم ز فخر بر افلاک بر کشم

مشکل اگر بدجله و جیحون بسر رود
تشنه ست قطره قلزم و عمان بر کشم

در طالع ست غنچه گل را شگفتگی
خود را به رهگذار نسیم سحر کشم

صورتگرم بصورت فرهاد چون رسم
نیجه است کوههای غمش بر کمر کشم

روشن شد از حکایت خطش سواد لب
خود از نفس بحرف مدد و مهر در کشم

اگرچه لبش نهی چو کف برفشاندگان — چون گوش وا دهم که زقاصد خبر کشم

دعوی استاد ظهوری خلاف نیست
برخویش واکنم بغل اورا ببر کشم

نشد کز مهروزدان سینه دزدم — غمی در سینهٔ بی کینه دزدم
مگر ساقی ز رندانم شمارد — روم از هفته تا آدینه دزدم
تبا ببدین چو داغم دیده بازست — که داغی بهر دل در سینه دزدم
ببالادستیٔ افتادگیها — ز بام آسمان بالا زینه دزدم
ز عکست گرچه داغم داغ دارم — که از مشاطهٔ آئینه دزدم
مگر رعنای اطلس پوش خودرا — شبی در خرقهٔ پشمینه دزدم

ظهوری گر ز شرمنی دولت زد
برایت زهر در لوزینه دزدم

ز رسوائیست پیش و پس چه باشم — اگر رسوا نباشم پس چه باشم
نمودار منعمان بود از فقیران — همان شال خودم اطلس چه باشم
بخرسندی ندارم بر بها رشک — بخواهش غیرت کرگس چه باشم
مبادا با کسے کاریم افتد — خوشم با ناکسیها کس چه باشم
چرا در بوستان غم نبالم — توانم بود طوبی بی خس چه باشم

ظهوری پیشتر از پیش افتاد
زهر واپس تری واپس چه باشم

بسکه گوشی برامید گفتهٔ او میکنم — در جدائی تا بمرگ هر زمان خو میکنم

زندگانی میتوو شوارست دور از دشمنان
وصل با مردم نهم از خویش یکسو میکنم

با غم مجنون چه سنجم این غم واندوه خود
حسرت فرهاد و پاشنگ ترازو میکنم

مورم و مالیده ام در پنجه گیری شیر را
زیبدم در ضعف اگر دعوی برزو میکنم

تر دماغ روزگارم برد ماغم میخورد
سنبل و نسرین شام و صبح چون بو میکنم

عشوهٔ هزار فنی گویا ظهوری خورده بود
خنده ها دارد گرانی تا بزانو میکنم

در وصال تو چون در خیال باز کنم
ز بیم ناز تو با خود هزار ناز کنم

بعشوه سخت قیامم ز کار میخواهم
که نازهای ترا بهر کار ساز کنم

رخ تو قبله نمائی بدید ها دادست
بهر طرف که توئی در حرم نماز کنم

امید وار چنانم که فرق عقل و جنون
بتاج شعلهٔ داغ تو سرفراز کنم

بصید گاه عمت شاهباز کنجشک ست
کمم تلاش که کنجشک شاهباز کنم

بناز نینی تو گرچه نیست غیر از تو
بحسن عشق توانم که بر تو ناز کنم

در انچه صرفهٔ تو نیست صرفهٔ من نیست
مرنج از من اگر از تو احتراز کنم

برای داغ تو اندر صبح می آرد
روم برابر خورشید سینه باز کنم

کشادن گره کار بسته در پی نیست
امید کوته خود را مگر دراز کنم

ندیده دیدهٔ محمود روی هم اکنون
رعایتش مگر افسانه ایاز کنم

بدوستی چو ظهوری دگر نمیباشد
گواه خصم چه دعوی امتیاز کنم

نیاز گل چو دران کوبخار عرض کنم
بوقت خود ز زبان بهار عرض کنم

کمی بوایه رساند هزار بیشی را
اگر حکایت صبر و قرار عرض کنم

نماند در جگرم آب و زرد و دیده تر
جواب گریهٔ صد چشمه سار عرض کنم

ز شور خنده شیرین توقع اتم انیست
که بر نمک دل و جان نگار عرض کنم

نهند رشته زنار را نخ تسبیح ✣
اگر ز خرقه خود پود و تار عرض کنم

غمش مباد که عریان شود همان بهتر
که در لباس غم روزگار عرض کنم

بپرس حال ظهوری بلاست گریه زار
نعوذ بالله اگر حال زار عرض کنم

از شمیم چین موئی در ختن افتاده ام
کشته ام در خاک کوئی در چمن افتاده ام

مهرت را مغز دیگر داده الحق عشق من
بر در انم پوستش در برهمن افتاده ام

لذت شهد بهم هرگز نمی آرد به شور
تلخ کام شکر کنج دهن افتاده ام

نیست منت گر نشانم باج ضعف و لاغری
کاهش این در بلای کوهکن افتاده ام

راست میگویند پنهان رنجشی دارد ز من
چند روزی شد ز چشم خویشتن افتاده ام

شمع گردانید گرد سر مرا آزاد کرد ✣
بر پیم از ذوق بر پای لگن افتاده ام

خاطرم در زندگی از کار مردن گشته جمع
از غبار خاک کوئی در کفن افتاده ام

از تجرد در لباسم حرف باید زد هنوز
گرچه با عریان تنان هموطن افتاده ام

پیش خواهد رفت کارم در ثنای شهریار
چون ظهوری خوش بدنبال سخن افتاده ام

عندلیبم داستان گلستان آورده ام
غنچه سان در یکدلیها صد زبان آورده ام

خوان تعریف بهار وصل بر هم چیده ام
در تموز هجر مغز استخوان آورده ام

از دیار عشق و ملک آشنائی میرسم
مهربانی و محبت ارمغان آورده ام

بهر دفع دشمنان اندر حصار دوستی
از خضر با مژده امن و امان آورده ام

سینه را مخضر بداغ محرمی گردید مهر
آشکارا راز پنهان رانشان آورده ام

کوملال دائمی از سینه ام برچین بساط
بهر دلها انبساط جاودان آورده ام

همتی جویم زهمت خوش بلندست آستان
از برای سجده فرق فرقدان آورده ام

منیرنم چون حرف عهد از عهده می آید بدر
گر ضمان باید ظهوری ضمان آورده ام

آبرو از سجده خاک درش میبایدم
قطره ام از تشنه جانی گوهری میبایدم

می نهد خوش بالش نرمی بزیر سر مرا
از خس و خاشاک کویش بستری میبایدم

کوتهی گردیده پامال درازی در رهم
دست و پائی منیرنم بال و پری میبایدم

خشک لب چند انتظار گریه شادی کنم
زود تر زین گریه مژگان تری میبایدم

دارم اندازنثار وصل حیران مانده ام
آری از جان قیمتی تر گوهری میبایدم

عمرها از خوی مژگان آب باری کرده ام
از کهن نخل تمنا نوبری مے بایدم

شرح اندوه ظهوری گشته در طومار درج
ثبت سازم تا غم خود دفتری میبایدم

بجستجوی تو آن سعی در قدم دیدیم
که بادرا تبگاپوے متهم دیدیم

گر آه نا سره باشد نفس نمیگیرد
شدیم صیرفی غم زبسکه غم دیدیم

نیاز و ناز ندانم دگر چها بافند
که در لباس همه تار و پود هم دیدیم

نمیکنیم دگر شرح سینه ریش رقم
ازان شگاف که در سینه قلم دیدیم

مگر که در پی بویت دویده بود صبا
که وقت صبح دمش گسسته دم دیدیم

ز حرف زهر تو در کام خویش راند شکر
ز خار راه تو گلزار در قدم دیدیم

هزار سجدهٔ توحید چیده بر سر هم
بنام تکیده پیشانی صنم دیدیم

ز قحط گریهٔ غم دیده خشک سالی دید
که گرد در بن مژگان بجای نم دیدیم

زیاده بود شکوهش همین ظهوری بود
بجاه قصر کسی را که محتشم دیدیم

گلیم و خار ره عشق در قدم دیدیم
نهیم تا قدمی تارک ارم دیدیم

بنفشه زار شب از بهر سیر آه خوشست
برای گریه سمن زار صبحدم دیدیم

میسرست قدم گردن شقایق را
سر شک را جگر پاره در قدم دیدیم

نظر بثروت تاراج دیدگان کردیم
غنیم هر چه بما کرد مغتنم دیدیم

بپای مردی افتادگی بنهادیم
ز چرخ کرده و دستی ز روی هم دیدیم

هنوز چندکان در خم جوانی ماست
ز بار پیری قامت اگرچه خم دیدیم

رود بباد ببالای آتشی از دست
که جام بر کف دوران خاک جم دیدیم

فروتری به ظهوری سپرده بر تری
شدیم بیش که خود را بچشم کم دیدیم

بازادی چنین هدرش باصد بند میگردم
ندارم احتیاجی لیک حاجتمند میگردم

لقب بیهوده گر در پاس راه و رسم میدارم
سخن بشنو خطابم در سراغ پند میگردم

کشاد همت رندان ز سر روزی بفریادم
اگر در صحبت زاهد گاهی بند میگردم

بخشد غیر هر چشم لذت زندگانی را
نگاه تلخ را گاهی بشکر خند میگردم

بستن

گسستن کردگار خویش هر کف بیشه‌ای دل
دوم در هر رگ و پی از پی پیوند میگردم

خوشا بتیابی خواهش ز فکر وصل میگیرم
اگر دانم که چون حاصل شود خرسند میگردم

هوس دارم نمایان تر شود شیرینی تلخی
که باز هر تو گرد آرزوی قند میگردم

دگر میجوشم از ساقی ظهوری رحمت میگوئی
چه بی فکرانه گرد توبه و سوگند میگردم

خشک ست کشت ناله فغان آب میکنم
تشنه ست زخم سینه سنان آب میکنم

چندانکه باد میبردم خاک مه شود
در آتش آنقدر رکه توان آب میکنم

اشکم که ابر را جگر از شک سفته ام
آهم که شعله را بدخان آب میکنم

رسوائیم عیار ندارد در آتشم
دل کوره گشت راز نهان آب میکنم

از پای سرو آبروانم گزیر نیست
در پای سرو خویش روان آب میکنم

مشاطگیش میکنم و آفتاب را
از تاب خجلت آئینه سان آب میکنم

بر غیر تیر میکشد و در کشاکشم +
از زور غنچه زور کمان آب میکنم

شد کهنه زخم ناوکش اما بداغ تو
از بیم چشم زخم نشان آب میکنم

تا ناله را سبک بکند بی طراوتی
در سینه درد های گران آب میکنم

میرانده ام در آب ظهوری بغیر حال
در تاب و شرم کام و زبان آب میکنم

جسم ست بوته نقد روان آب میکنم
در بیع تست سود و زیان آب میکنم

رنگی اگر نماند م از رخ بهار درد
در سر زمین چهره خزان آب میکنم

تا ناگوار ایش نکند گوش را گران
شهد سخن بلطف بیان آب میکنم

در شاهراه شنبه مستان مباد کرد / آدینه را بکوی مغان آب میکنم
طعنه مزن که زخم نمایان نهان خوشست / از بیم زهرهٔ دگران آب میکنم
گفتی نمیشود دلم از گریهٔ تو نرم / بنشین ببین که سنگ فسان آب میکنم
دل را که زهر گوشه ابرو پنجیده است / از ذوق شهد کنج دهان آب میکنم
تا پیکری ز روح برزیم برای خویش / قالب تهی شدست روان آب میکنم
آندم کتاب حیله شرعست از برم / نام شراب در رمضان آب میکنم

دل را غرض نهند ظهوری برو ملرز
از تاب سینه جوهر جان آب میکنم

بمغز پوچ عبث قید عقل و هوش کشم / نشد که از ته این کوله بار دوش کشم
بلاست عشق که چون شعله خام سوز شدم / ندارد دست که خونی بپای جوش کشم
ز ریش سینه زند ناله در دل ناخن / ضرور تست خراشی که در خروش کشم
بجان رسیده ام از زاهدان افسونی / سری بصحبت رندان باده نوش کشم
هزار کام و زبان بهر نیم حرف نکرد / سخن سرائی تو هر کجا که گوش کشم
حدیث شهد کشانم ز چاشنی افگند / ز حرف نیش تو کامی مگر بنوش کشم
عجب که راه تواند بروز بردشبم / بشام هجر بس آه صبح پوش کشم

فرود قدر ظهوری که جوهری گردید
گهر بتحفه چشم گهر فروش کشم

شراب شوق گر انیست ذوق هوش کشم / ز بزم چون بروم خویش را بدوش کشم
بعشق گرچه ز منت کشیدنم فارغ / هزار منت از ناصح خموش کشم

چه حلقها که نهادست طرّه بر سر هم
کجاست بخت کز آنها یکی بگوشش کشم

پیاله گرچه لبالب دهندمی لبریز
بهوشیاری مستی همان مهوش کشم

ز طرف باغ بگو بلبل شکسته پرم
قفس بگوشهٔ دکّان گلفروش کشم

پلاس در بر و سر پنجه خشن بازان
که زلف سمبران حریر پوش کشم

خوش آنکه مایهٔ افتاد گیش حاصل شد
سپهر سرکشی گر کند فروش کشم

برم بمدرس تحسین خود ظهوری را
هزار نسخه سخن از سخن نیوش کشم

گیرند از کتابم گر حسب حال مردم
خورشید و مه ز وصفش آید بفال مردم

خوش عشق گشته رنگین کز دست غازه کارے
رخسار آل مردم از اشک لال مردم

باغی ندارم امّا هر دم ببار آرد
بار دل برایم نازک نهال مردم

میکرد بخت شورم کاش امید دکه میکرد
تلخی وظیفهٔ من شکّر مقال مردم

شد لوح سادهٔ بر من مشق عشق سازان
از بسکه دیده بستم بر خط و خال مردم

فتراک ناز نیسان هر بار بر نتابد
بردار کو تمنا چشم از زوال مردم

بگذشتم از وصالش اربیع دیگر انست
مشروع نیست دیگر فکر وصال مردم

امید وصل جانان بندی نهاده بر پا
ایوای گر نبودی فکر محال مردم

دور از امیدواران محرومی وصالت
بیداد کاش هجران یکدم محال مردم

بیهوده نکته سازان افتند در زبانها
خود را برون برآرم از قیل و قال مردم

در کنج غم ظهوری جا روب آه بستم
از سینه پاک رفتم فکر و خیال مردم

آبی بریز بر دل گاه از خیال مردم
بنشستی و بگریی آنگه بحال مردم

روز و شب از وصالت در یوزه کرد عیشی
نوروز و عید آگند در ماه و سال مردم

غیر از تو کیست لائق تا با تو عشق بازد
خوی کرده گلزمین را از انفعال مردم

شاه و گدا ز عشقت تشریف نجبت در بر
از جامه خانهٔ او دیبا و شال مردم

نامردم آنکه هر جا از فقر و فاقه نالد
مهر محبتی بس مال و منال مردم

بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت
زلف تو ذوق دارد بر گوشمال مردم

در هجر تو حرامست بر خلق زندگانی
خوردند وه چه خونها با داحلال مردم

بر روی هم فتادی هر سو هزار گفتن
دادی اگر جوابت راه سوال مردم

بخت کسی ندیدی هرگز وبال کوکب
هجرت اگر نگشتی گاهی وبال مردم

بیباک باش و میباش ترسان که نیست باکی
از جام جم شکستن مشکن سفال مردم

از جان تفقد خود غافل مشو ظهوری
زنهار ترنسازی لب از زلال مردم

دل را که ریش بود بر هم نهاده ایم
از عیش بر کشیده و بر غم نهاده ایم

کردست راست پیری من کار طاعتم
در سجده تا رکی ز قد خم نهاده ایم

گردیده از هوای حرم گریه آتشین
در اشک داغ سینهٔ زمزم نهاده ایم

این داغ نیست بر سر هم چیده بر جگر
بر آتش نهانی خود دم نهاده ایم

یک روز بیش گرچه ز هجران نرفته است
صد ساله مردنست که بر هم نهاده ایم

راز م مباد آفت بیگانگان شود
مهر سکوت بر لب محرم نهاده ایم

پژمرده گشته غنچهٔ دل از سموم غم
از سر هوای خاطر خرم نهاده ایم

راحت طلب همیشه ز آزار خود کند
تا مغز خار از مژه بر هم نهاده ایم

عزت بآن توان نتوان هیچ کرد سست
بنگر بنای عهد چه محکم نهاده ایم

دنیا رود درهم از تو ظهوری بر فگن
دل در شکنج طرهٔ درهم نهاده ایم

آماده از وصالش عیش و فراغ مردم
شب کرده روز ما را چشم و چراغ مردم

دادست هر نگاهی زان نرگس خماری
خمخانهای مستی سر در ایاغ مردم

بر سینه نقل داغش بس لاله و گل من
تا کی نگه چرانی بر راغ و باغ مردم

این پند گوشنیدن کردست پشت بر تو
روی سخن بگردان از بید و باغ مردم

خواهند حور و رضوان ریحان و سنبلش را
بوئی که کاکل او ریزد دماغ مردم

اندازهٔ که باشد پا در طلب نهادن
ندهد اگر نشانش تن در سراغ مردم

داد از سیاه روزی آرام من چه پرسی
تا صبح دیده هر شب روی چراغ مردم

خورشید داغ گردد از عیب کم جلائی
آئینه گر برآرد از جیب داغ مردم

زهرت چرا ظهوری باج از شکر نگیرد
رشک همای گردد از عشق زاغ مردم

جوشن ناوک خطر مائیم
دل و ده زهرهٔ جگر مائیم

تیغ بر خصم میکشیم ولی
از برایش همان سپر مائیم

آتش کینه چون برافروزیم
گرمئ اخگر و شرر مائیم

بارورتر ز ما نهالی نیست
همه جا بردم ثمر مائیم

ابر چون تر نباشد از خشکی
صاحب دیده های تر مائیم

کس چه داند که جنبش ثمره چیست
رگ پر از نوک نیشتر مائیم

همه در خط شوق می پیچم
کو کبوتر که بال و پر مائیم

چه توان کرد حق اثر داده است
شور شیرینیٔ شکر مائیم

خام سوزی شدست پروانه
از ظهوری برشته تر مائیم

جیب پیرای سینه در مائیم
پای برجای دربدر مائیم

قهقهه ها بهای ساخته جهت
خنده پرواز گریه گر مائیم

عیب ها را همه گرفته عیار
محک نقد هر هنر مائیم

فرقه را که زیر تیغ بلا
پای افشرده اند سر مائیم

دست بردوش سایه از پس ضعف
کوه اندوه بر کمر مائیم

کم جلا گشته عینک مه و مهر
نظر افروز هر نظر مائیم

تری چشم و خشکی لب همت
کار پرداز تجرد و بر مائیم

پنجه از نقش تخته نشست
زور بازوی سیم و زر مائیم

گم نکردم بخود ظهوری را
پیش نه پای راهبر مائیم

سنی برگ که نیشتر بخارم
رفتم بفضا که سر بخارم

در حسرت کحل خاکپائی
تا کی بهوس نظر بخارم

ریشم شده زخم مرهم من
هر چند که بیشتر بخارم

از راه تو خار خشک چینم
هرگاه که چشم تر بخارم

بیکاران را همه نهم سر — کو فرصت آنکه سر بخارم
از زخم نهم بر جگر ناخن — تا مغز دل و جگر بخارم
پروانه ام از خوشی کنم ضعف — از شعله چو بال و پر بخارم
من شال بزار داد قصب ریب — زین نسبت دوش و بر بخارم

خارے کا رد اگر ظهوری
مغزش بدم تبر بخارم

خوش آن کز گفت باده آشنام گردم — زنم تخت مستی جم جام گردم
بجوش آورم باز دیگ هوس را — پس از پختگیها دگر خام گردم
چو بلبل برای دم صبح میرم — چو پروانه گرد سر شام گردم
چه نقد شکیب و چه جنس خرد را — کنم جمله را آنچ و بی دام گردم
سراسیمه از آفتاب سرائی — دوم سایه وش گرد هر بام گردم
گرانجانی از رهروان خوش نیاید — رهی پیش دارم سبک گام گردم
کمالم کمال ست نقصم ست نقصم — ز خاصان عالم اگر عام گردم
بمسجد دگر خدمت از من نیاید — بمیخانه شاید که خدام گردم
به تجنانه خوانند ناموس کفرم — چرا در حرم ننگ اسلام گردم
مصحح نشد فرصت این ندارم — که بر نسخه صبر و آرام گردم

ظهوری ست حسرتکش از حیرت خود
مرا نیست کامی که ناکام گردم

همتم بین در تمنای وصال افتاده ام — ماهی نفتیده بودم در زلال افتاده ام

سایهٔ داغ جنون از فرق عقلم کم مباد
در پناه آفتاب بی زوال افتاده ام

نیست زنجیری که نتوانم بشیری پروریده
از نگاهی دلکند آن غزال افتاده ام

از ضعیفی ها چگویم داد عطسه طرهٔ
اینقدر قوت که در راه شمال افتاده ام

کوک گردیدست با هم خوش نی و طنبور ما
کم جوابست او و من هم کم سوال افتاده ام

دست و پای میزنم در موج خیز عرض حال
در محیط خوی بآب انفعال افتاده ام

خامهٔ خواهد بنام من رقم زد مایهٔ
زانکه در کامش نمایان تر زمال افتاده ام

نیست اکنون منتی از پرسشی بر حال من
رشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده ام

باد خاکم را ببرد و آتش آبم را بسوخت
خورده بر هم طینتم از اعتدال افتاده ام

چرخ گردان رشتهای روز و شب بر می تنک
حیف از آزادی بدام از ماه و سال افتاده ام

صرصرم در کشتن شمع و چراغ آرزو
آتشم در خرمن مال و منال افتاده ام

صد جهان جان از کجا رام ظهوری هر زمان
از چه در فکر برآورد وصال افتاده ام

بهم خشک ست از سوز جگر بر چشم تر جوشم
بزور شوق از فوارهٔ مژگان بدر جوشم

نمایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوائی
خوشست از پنبگان خامی بر خامان نپخته تر جوشم

ز برق حسرتم دودی نزد بر خرمنم هرگز
شد انبار آرزوئی خام تا کی از ثمر جوشم

بفصادی چه دستی برد بالا غمزهٔ شوخی
ز سر تا پا همه رگ گردم و بر نیشتر جوشم

بافسون کرده ام صد دیده پنهان در بدن هر سو
که هنگام تماشا بر در و بام نظر جوشم

تف داغ برون از اندرون تنی بهم دادست
نفس هم شعله شد خواهم که خوش بیکدگر جوشم

زهی لذت شدم از چاشنی گیران شهد غم
نماندست آن مگس طبعی که دیگر بر شکر جوشم

کرم کرده‌ست ساقی در صبوحی بادهٔ صافی
که چون پرتو زند زورش توانم بر سحر جوشم

ز آتشپاره گردیده‌ام خوش نخبه‌ترخامی
کند گرمی همین چندانکه کمتر بیشتر جوشم

ظهوری دیده گردیدیم آما برره قاصد
که او گرمم خبر گفتن شود من بیخبر جوشم

خدا شکیب دهد بر جفات میدانم
من وفای خود و او بیوفات میدانم

اگر نقاب برافتاده از شمال وصبا
نمیکنم گله خود ز مات میدانم

نه طور راست که با مدعی شراب خورد
کباب گشتن من در حمایت میدانم

ندادخضر بر آتش حیات خویش بیاد
بکلفتی که صبا آشناست میدانم

چه مغزها که شد از عقل و هوش بیگانه
شمیم نافهٔ چین از کجاست میدانم

نه جای من بهر کویش نه جای دیگرهیچ
نیاز زندان بیجا بجاست میدانم

بالتفات چرا عاشق التفات کند
عتابش انیمه هم من جزاست میدانم

سلامت از تو ظهوری ز من ملامتها
که عافیت طلبیها بلاست میدانم

خوش آنکه آینه دیده در جلا بکشم
هزار دل همه بر عشق رونما بکشم

اگرچه کوه شکوه ریاضتم کاهی
فشرده جان به بالی که کهربا بکشم

بچند باید اگر منصب شرف دادن
بفرعشق همایونی از هما بکشم

بهر کجا که شنیدن مری بخواب نهد
فسانه از لب بیگانه آشنا بکشم

بقای خضر همان مرگ در تقاعد دان
مگر که رخت بسر چشمهٔ فنا بکشم

کنم ز سوز نهانی دم صد نفس سردم
که آه زلف دراز ی بمدعا بکشم

هم برآمده در دای طبیب وقت آنست
که صاف و دُرد به پیمانه دوا بکشم

حدیث لاله کند پیش عارضت سوسن
زبان هزره درآمیش از قفا بکشم

مگر نشسته هم اندر کمین نکهت زلف
که انتقام مشام خود از صبا بکشم

قرار داد دل اینست مشورت کردم
حریف ترک وفا بیش از جفا بکشم

سوال از ید ظهوری بزه رسازان نیست
بگوش حلقه رندان پارسا بکشم

عشقت بمیان جان فشاندیم
مهر همه بر کران فشاندیم

تا ناله لبی ز سر برآورد
بس زمزمه در زبان نشاندیم

بیخواست زبان نباله برجاست
لبها همه در فغان نشاندیم

گوش دو جهان بحرف زهرت
در شکّر داستان نشاندیم

در دیده ز مردمک شب و روز
بر راه تو دیدبان نشاندیم

خونناب سرشک چشم کردیم
آوازهٔ ارغوان نشاندیم

از صفحه سینه شعلهٔ داغ
بر کرسی استخوان نشاندیم

آواز جرس چه گریه فرماست
گرد ره کاروان نشاندیم

خود را بحمایت ظهوری
در جرگهٔ عاجزان نشاندیم

سودا آوردم از سفر گویم
نخل پروردم از شرر گویم

دم مشاطگی برآوردم
عیب را زیور هنر گویم

کیست در بحر و بر قرینهٔ من
از لب خشک و چشم تر گویم

از شهیدان سرِ سری باشم / قصهٔ سر اگر بسر گویم
طاقت کوه را بخواب کنم / اگر افسانهٔ کمر گویم
روز را سرمه بدیده کشم / سخن شام با سحر گویم
حنظل هجر چاشنی کردم / بعد ازین زهر را شکر گویم
تا بدیدم خدنگ دلدوزش / جگر پاره را سپر گویم
بادم گفت حرف دامن او / اگر از پاکی نظر گویم
میزند نیشش بر سخن نگهش / تا نفس را رگ دگر گویم

نتواند کم از ظهوری بود
گرچه بقدرم امیقدر گویم

بحسرت هر سحر تا کی سر راه صبا گیرم / نشد روزی که روزی دیده را در تو تیا گیرم
غریزی خاصهٔ اغیار کو سیر و جفا بودن / برای مصلحت حاشا که خود را بیوفا گیرم
بدار و خانه خود آورده ام پای مدارا را / بسیر بوستان عافیت دشت بلا گیرم
باین بیچارگی کز قطره در عرفات می افتم / بزورش تا کشم از بحر بازوی شنا گیرم
کنم دعوی نزدیکی که میخوانی ز دورانم / توانم بود اگر بیگانه خود را آشنا گیرم
دگر راه سخن از کوچهٔ دشنام گردانی / بکوشم باز روز چند دنبال دعا گیرم
لبی در تربیت دارم خدا روزی کند روزے / که بوسه از دم تیغی بر سم خونبها گیرم
چه بیجا بود عمری حسرت جمعیت خاطر / مگر در جرگهٔ شوریدهٔ حالان تو جا گیرم

ظهوری خدمت میخانه سازد صاف بدانما
ز فیض درد خواری خاطرت را صفا گیرم

بکنج تماشای عکست نشستم
ز داغ دل آئین با آئینه بستم

نه صبر و نه طاقت نه قدر و نه عزت
با قبال عشقت ز بس ننگ دستم

کمر بستهٔ عشقم از سالکانم
ز چون و چرا آرزو هست جستم

فروشد بدیدار لعل گلگون اشکم
نیازد بدرد ت رخ رنگ بستم

زنم تیشه خوش تیر و دستانهٔ ما
لطافت تراشی ولی کند دستم

بکیش شهیدان نمازی گزارم
بمحراب خنجر که حیرت پرستم

فتادم ز مژگان او تا به نشتر
چه رگها که در زلوک نشتر شکستم

پریشانم از طرهٔ او بگویم
که طرفی ز بخت سیه بر نه بستم

ظهوری حلالست نقل تبسم
تو و خندهٔ خود که من گریه مستم

عشق تو حکمران ست که من این و آن کنم
خود در میان نیم که چنین و چنان کنم

پیرانه سال عشوهٔ شوخیم طفل کرد
بودم درین خیال که خود را جوان کنم

در بیع سود دست تهی کیمگان مهل
پرمایه ام معامله با زیان کنم

راحت قسم محبت سختی کشان خورد
صلبم نصیب باد که مغز استخوان کنم

اشک مرا نواخته رنگینی نمی
دیگر که گهر عقیق و سمن ارغوان کنم

داشت بروی دل در حرف و حکایتش
اخراج حرف غیر ز کام و دهان کنم

بر بستر زیان سمن افتد بخاک مرگ
گر منفعل گیری تب هجران بیان کنم

کردی هزار بار ظهوری خجل مرا
دیگر ترا چرا بشکست امتحان کنم

همچنان طفل مزاجیم اگر پیر شدیم
کوچه گردیست بجا گرچه زمین گیر شدیم

صبر بر مائدهٔ عشق و جنون مهمانست
از خرد سیر بجا ئیدن زنجیر شدیم

ذوق چابک نفسی نالهٔ ربایان دارند
هر کجا درد بدر تاخت عنان گیر شدیم

هیچ تن پی سپر زلزلهٔ هجر مباد
هین خرابی بنگر آفت تعمیر شدیم

حسرت از رشته کشا دست جنون با فا مزا
اینچنین چهره کن از ناخن تدبیر شدیم

سینهٔ گرم وعاده چه خطرها دارد
نبفس صاعقه خرمن تاثیر شدیم

گرچه گشتیم کمان در ته غمهای گران
آخر از رشک در آورده شدم پیر شدیم

گشته ام از تف سودای تو خوش گرم سفر
روزمی سوخت بسر سایه شبگیر شدیم

مصرفی میطلبد خواه کرم خواه ستم
تو همه مرحمتی ما همه تقصیر شدیم

گرم پروانگیم العطش شعله زنیم
نگسان مژده که سیر از شکر و شیر شدیم

سحر از بابلیان تو ظهوری آموخت
شوق فتراک عنان کش شد و نخجیر شدیم

چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم
شیشه را سر کوب سندان کرده ایم

صد حصار آهنین بر دور ماست
عشق را آری نگهبان کرده ایم

دل با دعوای نخواهی داده ایم
قطره را در کار عمان کرده ایم

بر طرف شد سیر باغ و بوستان
باغ و بستان را بزندان کرده ایم

اشک رنگین گشته از شوق حرم
لاله در جیب و گریبان کرده ایم

شرمساری میکشم از دوستان
خاطر جمعی پریشان کرده ایم

نیست از زلفت بکف سر رشته
بر نفسها آه تاوان کرده ایم

از پشیمانی مگر بستیم خیر
پشت دستی نذر دندان کرده ایم

خار خار کعبه و تنخانه چند
کاروکاوِ شیخ و برهمان کرده ایم

با ظهوری در میان کی می نهیم
قصهٔ کز خویش پنهان کرده ایم

آفتابی در نقاب سایه پنهان میکنیم
میشوم گم در خود و کار نمایان میکنم

کرده ام خوش در هم اسباب شکیب و طاقتی
میکنم بتیابی و خوش سر بسامان میکنم

میکنم بیرون بجوش از دل بخار آرزو
عشق اکسیر است آری جسم را جان میکنم

چند از هر سو خلد در سینه خار صد هوس
مشت داغی شعله داری در گریبان میکنم

شوق خوش افشر دپای من کنم دستی روان
هست شوری در نهادم قطره عمان میکنم

حرف جمع ناله و لب در میان دارد زبان
چاکهای جیب را تحویل دامان میکنم

ناله مرغوله داری در دل شب آرزوست
حلقه در گوش مرغان سحرخوان میکنم

حرف سختی گفته ام خود را و دردم بر دوات
سست عهدم حیلتی در کار پیمان میکنم

خوش تر بها میکنم در شوق خشکیهات ها
دیگران در گریه من در خنده طوفان میکنم

انقدر بیدردی و رحمت پرستی خوب نیست
حق دهد فرصت ظهوری را پشیمان میکنم

تا یک جفا بکار برد صد وفا کنم
دشنام باید م بچه عجزی دعا کنم

در جیب گل بوی که این جا کها فتاد
سر بر سر بر خاک رود ست صبا کنم

بگرفت خون ز جوهر تیغ تو قسمتی
آن نیستم که آرزو خون بها کنم

عالم سیاه کرده بچشمم بلای اشک
کو روزگار هجر تو تا تو تیا کنم

صبحم همه بشام رسم اتحاد زد
روزی نشد که روز و شبانی هم جدا کنم

ترسم فرو کنند در خنده بیغمان
گر فرصتم شود که سر گریه وا کنم

هرگز نمیشوم بعزیزی چو دیگران
خود را هزار سال اگر بیوفا کنم

از خود بپرس ظهوری اگر رام خواهیش
بیگانه شو ز جمله مئنت آشنا کنم

بر سر آنم که دیگر ترک خود را سر دهم
دیده خود را نیم از شرم دربانی ورا هم

سخت دشوار است جان از زشک دادن الامان
گر دهم در هجر پندارم که آسان تر دهم

شعله خوارم میکند پروانهٔ دل تربیت
زهر میدانم که در پیش مگس شکر دهم

غیرتم دارد رگی بر خویش می پیچم چو مار
نوش بی ذوقان مشو ترسم که نیشی در دهم

شاخ و برگی میدهم از زشک گر تقلید را
نیستم نخلی که جز مهر و محبت برد هم

از ظهوری شد چراغ آرزو روشندلی
از ضعیفی شعلهاش را تکیه بر صرصر دهم

تا چند گریه بیجا خواهم بجا بگریم
او آشنا نخندد من آشنا بگریم

خوش آنکه باد طالع برتو کشید روزی
گنجینه های گوهر در رو نما بگریم

یک روز بر مرادم ننشگفت غنچهٔ دل
کو شادئ وصالش تا خندها بگریم

از بس درون و بیرون پر گشت از تمنا
یک گریه گردهم سر صد مدعا بگریم

پیغام من که گوید از خیل بیکسانم
هر صبحدم نزاری پیش صبا بگریم

خندید در رخ من در دشگفتهٔ او
صد دیده وام خواهم تا بر دوا بگریم

دیوانهٔ ام ظهوری شادئ غم چه دانم

از خوف گه بخندم گه بر جا بگریم

شدم محو زهر تو شکر شناسم
زدم بر سراب تو کوثر شناسم

ز برگ گلم نیز سازند بالین
ز خاشاک کوئی تو بستر شناسم

نیارم فرو سر بهر جا کیائی
ز گردن فرازان انسر شناسم

رصد بندی خندهٔ صبح ازمن
شب گریه از اشک اختر شناسم

اگر خوارم از نسبت او عزیزم
خذف قیمتم لیک گوهر شناسم

ز قدری نگاهت نگردیده موزون
برو با غبان من صنوبر شناسم

اگر گم کنی خویشتن را ظهوری
سری در رهم نه که رهبر شناسم

شوق آمد و تخم گریه کشتم
بر دیده برات نم نوشتم

دوزخ به نفاق دشمنان باد
کز دولت دوستی بهشتم

نتوان خط رد کشید برما
خود را ز ورق بدر نوشتم

افسانه آئینه ست و زنگی
گرد رخ حسود زشتم

معماری عشق اینچنین ست
گه صومعه و گهی کنشتم

برقامت بخت حلقه کردم
آهی که بعشق طرهٔ رشتم

حسرت نتراود از ظهوری
هر چند که آرزو مرشتم

به نورت که از جمله بگسیختم
بریدم ز خود در تو آمیختم

نشد جسم و جان تحفهٔ خجلت
غمت را بخون تا نیامیختم

ز ترتیب اسباب دل فارغیم
غم و عیش در یکدگر ریختیم

نگه دامن افشاند بر تو تیا
ثمرگان غبار رهی بیختیم

ز شوق طلب چون برآورد جوش
ز هر قطره رخشی برانگیختیم

هوای تو در سینه پرواز کرد
ز هر موی پائی درآویختیم

ظهوری بگردم کجا میرسد
بفرسنگ از خویش بگریختیم

ای خوشا کز چشم تر دریا کشم
گر کشم آهی فلک پیما کشم

تلخی ایام را شیرین نهم
زشتی اغیار را زیبا کشم

خار خود را جلوهٔ گلبن دهم
شال خود را پهلوی دیبا کشم

قوتی در پنجهٔ همت نهم
سیلی بر روی استدعا کشم

خویش را از سخت پیمایان کنم
انتقام شیشه از خارا کشم

خلعت همت بلندان کوتهست
دامن عریانی دریا کشم

هر دم از نقاشی نیرنگ عشق
یاد خود بر خاطر صد جا کشم

شهر و کو جای شنای گریه نیست
سینه بر سینهٔ صحرا کشم

بر ظهوری ترکتازی آورم
طاقتش را تحفهٔ یغما کشم

روبسویش از همه سو کرده ایم
با خود و با خلق یکرو کرده ایم

در ته پای کمندی کرده چین
قوتی در زور بازو کرده ایم

عشوه های وصل پنهانی بجشم
از اشارتهای ابرو کرده ایم

سرمه در چشم بصیرت بارها — از غبار خاک آن کو کرده ایم
اهل بابل جزو شاگردی کشند — خدمت چشمان جادو کرده ایم
بازوی شاید ببالینے نهیم — تارکی تحویل زانو کرده ایم
گه ستم گه لطف با خود میکند — ای خوشا تا خویش را او کرده ایم
زخم می بندیم پیکان میکشیم — یاد او بیهوش دارو کرده ایم

از ظهوری کو پیچ آن طرّه سر
جان فدائی هر سر موکرده ایم

گوهر از جوش اشک بدریا گداختیم — از تاب ناله لاله بصحرا گداختیم
میکرد دود آتش مهرو مجتبے — آمد بشعله صبر و مدارا گداختیم
فرق جنون ز حیرت یکدانهٔ سوخت — صد داغ پیش در دل شیدا گداختیم
بر بیگاه راحت و محنت رهم فتاد — سود و زیان ز گرمی سودا گداختیم
بهر دلم تب غمش افگند بستر ے — از رشک نبض جان مسیحا گداختیم
آمد بحرف وعده حیای فروختن — در کام گفتگوی تقاضا گداختیم
این روی شعله ناک نیاورده آفتاب — از دیدنش بدیده تماشا گداختیم
در دشت جستجوی ره از دست رفتگان — تا گل نکرده آبله در پا گداختیم
پر صرفه نکردم اگر هجر وصل شد — میسوخت حیرتم ز تمنا گداختیم

رشکم جگر بسوخت ظهوری حریف نیست
در کوره غمش تن تنها گداختیم

آرایش باغ خویش کردیم — دل گلبن داغ خویش کردیم

از طرهٔ شمیم سنبلستان
تحویل دماغ خویش کردیم

بر خوان ملاحت تبسم
مهمانی داغ خویش کردیم

صد خمکده بیخودی و مستی
در کاریایاغ خویش کردیم

گم کرده سخن زبانش
از خضر سراغ خویش کردیم

پیچیده نهم گزند صرصر
تعویذ چراغ خویش کردیم

خون در جگر خزان ظهوری
از لالهٔ راغ خویش کردیم

رخت بقا بگوشهٔ میخانه برده ایم
خضریم ولی بچشمهٔ حیوانه برده ایم

اکسیر عشق از مس ما گشته جلوه گر
خود را بجای گنج بویرانه برده ایم

جز ما حریف سادگی ما که میشود
شطرنج عقل از دل دیوانه برده ایم

یک شعله تا ز جیب نفس سر برآورد
صد داغ نذر سینهٔ پروانه برده ایم

در عشق لازمست مراعات کفر و دین
گه دل بکعبه گه بصنم خانه برده ایم

چشمی که آشنای جمالش کنیم نیست
عرض نگه بدیدن بیگانه برده ایم

شاید بخواب مرگ قد بحث دو بدو
صد گفتگوی بر سر افسانه برده ایم

در صید گاه سینه تنیدیم دام آه
غمقا شکار ماست ز دل دانه برده ایم

تا قفل حاجتی نگشاید کلید سعی
بس سعی در تنکستن دندانه برده ایم

بر رنگ خون ما زده تیغ تو خویش را
این نخل نیز در خاک شهیدانه برده ایم

زولیدهٔ موی تو ظهوری نتیجه داد
از پنجهٔ بهر موی تبان شانه برده ایم

صد سینه بهر رهن مرا نجام کرده ایم
داغی اگر ز سوختگان وام کرده ایم

فرزانگیست شهره بدیوانگی شدن
از سنگلیست کار اگر خام کرده ایم

راند ز حرف ما بزبان شیشه شهد کام
زین حنظلی که تربیت کام کرده ایم

بستانیان گلخن کوی محبتیم
خاشاک خشک را گل تر نام کرده ایم

تابنده باد جلوه گریهای روز وصل
شب را سحر ز روز نه شام کرده ایم

از زنگ زهد آئینه سینه گشت پاک
صیقلگری به شعشه یک جام کرده ایم

صعب است در فضای چمین بال و پر زدن
زین عادتی که در شکن دام کرده ایم

از تشنگی مپرس سر ابست هر طرف
بین عکس لاله آینه ماشام کرده ایم

رحمت بر دعا بکشا لب بطعن اگر
ابرام در گدائی دشنام کرده ایم

کو مشتری که قفل دکان برگرفته ایم
سودست سود را بزیان برگرفته ایم

نشنیده ناشنیدنی امیکس زما
از غیر حرف عشق زبان برگرفته ایم

زور ملال تا نکشی کرده تیر آه
از قامت خمیده کمان برگرفته ایم

تا در رکاب رخش طلب پا نهاده ایم
از دست اختیار عنان برگرفته ایم

کاری دگر بگفتن و دیدن نمانده است
چشم از نگاه لب ز بیان برگرفته ایم

هنگام دیدنست بلی حاصلی نماند
سد نگاه هم ز میان برگرفته ایم

خود را ز بیم زخم ظهوری مکن خموش
بخروش اثر ز آه و فغان برگرفته ایم

بنامم ننگ را در عشقبازی نام میدانم
بکامم نامرادی را مراد و کام میدانم

شدم روشن نگیرد زنگ شب آئینه روزم
بیاض صبح را عکس سواد شام میدانم

گدایان در میخانه را زید شهنشاهی
کلاه حشمت جم را حباب جام میدانم

مراد هیچ عاشق بر نیاید جز به بی صبری
اگر رم کرده صبر م طاقت آرام میدانم

نمی بالید در بال ملایک شعله سر دادن
چه حد من که سوزم آتشت را خام میدانم

حدیث نیش سر کن منحل افسانه نوشم
بخواری کرده ام عادت دعا و شنام میدانم

کند پامردی آشوب هر گه گردش چشمی
یکی از دستبازان گردش ایام میدانم

همان در اول صدره بآخر میبری ازره
قدم برجویش نه آغاز را انجام میدانم

ظهوری عیش صاف و سینه صافی از دل صافست
همه از همت رندان دردآشام میدانم

از تیر آه معنبر ثریا شگافتیم
از سیل اشک سینه دریا شگافتیم

خون میچکد بخاک و جنون جوش میزند
از خنجر بلا دل شیدا شگافتیم

گشتم با شک گریه مستانه بخیه ریز
خوش عارفانه خرقه تقوا شگافتیم

غیرت دلم گداخت که بر حیرت تو بود
هر چند آرزوی تماشا شگافتیم

چرخی بمغز حرف گدایان عشق نیست
بر چرخ ست پوچ قصه دارا شگافتیم

زور نگاه بین که بهنگامه وصال
صد صف نگه ز شوق تماشا شگافتیم

شد تا به آب خاکره جستجوی گل
در سعی بسکه آبله دریا شگافتیم

نیل غمش ز دیده تر میرود هنوز
رفتم بمصر خاک ز لیخا شگافتیم

از زهر تیغ هجر ظهوری حکایتی
گفتم بکوه زهره خارا شگافتیم

کوشرم تا بکی نفس ملتمس کشم
ای عشق مایه که بهمت نفس کشم

مردان شکار شیر بشمشیر میکنند
طفلانه چند دام تذروی هوس کشم

برمن خیال میر شکاری حرام کرد
درصید باز رشته بپای مگس کشم

از همرهان خویش نیفتاد کار بخت
پای بپایمردی اقبال پس کشم

مستی کجاست این جگر خام سوز را
نیشش بلذت ثمر تازه بس کشم

چون بلبل اسیر فشانم غمی برون
خاک جگر مقابل چاک نفس کشم

در منقل بلا فگنم بخت بخت دل
بوی کباب در نفس ممتنس کشم

دنبال محملی فگنم ابر گریه
سیراب تا زراز گلوی جرس کشم

چون کند ناله ظهوری بشب روی
تا حلقه بگوش غرور عسس کشم

ازروی تو دوش در گرفتیم
از پیش چراغ برگرفتیم

آغوش بیگانگی کشودیم
خودرا و ترا ببرگرفتیم

لب از سخن تو معتبر گشت
حرف همه مختصر گرفتیم

شهد همه حنظلست درکام
تا زهر ترا شکر گرفتیم

رنگینی گریه زور عشق ست
نوک مژه در جگر گرفتیم

گلگونه روی خنده کردیم
خونی که ز چشم تر گرفتیم

از ما نتوان کناره کردن
خودرا زمیانه برگرفتیم

از پرتو خاطر ظهوری
بس شام که در سحر گرفتیم

سخت اگر داد و نداد چه غم
ور بما چرخ خوش فتاد چه غم

گریهٔ تازه روز در کار است
ناله از کار اگر فتاد چه غم

گریه خود خنده میتواند کرد
خنده را گر بآب داد چه غم

آتش اشکم از تبسم او
قدمی پیش اگر نهاد چه غم

رخصت از رو نیافت سینه تنگ
بغلی گر برو کشاد چه غم

یاد من محو گشته در یادش
گر نمی آیدش بیاد چه غم

آب مرگ آتشم فرو ننشاند
رفت خاکم اگر بباد چه غم

مایه داران زیان نمی بینند
باش گو جنس با کساد چه غم

گر ظهوری بعقل در نبدست
بر جنون دارد اعتماد چه غم

از دم تیغی گذرتن بطپیدن دهم
سرمهٔ حیرت کشم دیده بدیدن دهم

از رخش جلوهٔ آه برآه افگنم
در خلش غمزهٔ خون بچکیدن دهم

بند نقابی کشم تیغ در آورم
یوسف و یعقوب را کف ببریدن دهم

فرق نبردیم میش زخم نگهداشت دست
در پی زانوی حیف لب بگزیدن دهم

گوشهٔ دامان آه ماند ته کوه ضعف
اشک سبک گام را پای وریدن دهم

گرچه ندارد کمند کنگرهٔ ایوان وصل
ناله شگیر را تا بر رسیدن دهم

بهر تماشای حسن مهر شاهین عشق
فاخته عقل را بال بریدن دهم

از خس و خار ره عیب گلستان کینم
برگ گل و لاله را نوک خلیدن دهم

توبهٔ پرهیز را کرده شکستن درست
محضر ناموس را زیب دریدن دهم

آمده نزدیک لب حرف کسی دور نیست
گر بن هر موی را گوش شنیدن دهم

محمل دل در حرم پای بدامان کشید
بخت امید را سر بجبین دهم

بخت ظهوری بسعی دامن دولت گرفت
بازوی اقبال را زور کشیدن دهم

خوش آن کز غمی راه بر غم ببندم
بحرف لبی حرف همدم ببندم

ره جلوهٔ رنج و راحت برآرم
در حلقهٔ سوز و ماتم ببندم

گدائی کنم خاطر ساده نقشی
وزان نقش بر خاطر جم ببندم

برون افتم از پردهٔ رمز و ایما
کشادی برین راز مبهم ببندم

ز شب خیزی گریهٔ تازه روئی
پل موج بر سیل شبنم ببندم

ز سیرابی اشک دامان موجی
بدامان مژگان بی نم ببندم

نیارد زدن تا دم از عشق هرکس
طلسمی برین اسم اعظم ببندم

برآنم که از رشتهٔ آه دل را
چو تعویذ بر بازوی غم ببندم

بنالیده بر سینه باران دردی
که گلدستهٔ ناله خیزم ببندم

نخواهد روا داشت ناموس تیغی
که بر زخم خود ننگ مرهم ببندم

باین طالع سست دارم تلاشی
که دل را بران طره محکم ببندم

ترا دود اگر برد از زخم ظهوری
ز خون دجله بر چشم محرم ببندم

هم از تطاول بیداد و ناز میترسم
هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم

شرارهٔ بر جگرم چیده شعلهٔ غیرت
ز داغهای محبت گداز میترسم

هزار بار بران میشوم که باز کنم
بروی خویش در هجر باز میترسم

بنرد عشق تپان خصم و داغ بیزارست
ز غیرت جگر سینه باز میترسم

ضرورتست بقانون عاشقی گاهی
نیاز و ناز ز ناز و نیاز میترسم

کسی ندیده که نشتر زد استخوان گذرد
ز خنبش مژه های دراز میترسم

نگاه شاهسواران کرشمه میگیرد
بگوشهٔ روم از ترکتاز میترسم

ز خرقه پوش حکایت بجرعه محتاجست
فروبرم دم از افشای راز میترسم

ریا بجوهر اخلاص مهر بالا زد
ز داغ جبههٔ اهل نیاز میترسم

مباد صحبت ارباب خلوتم روزی
ز پای کوته و دست دراز میترسم

ز بند عقل ظهوری مگر بزور جنون
شوم خلاص ازین حیله ساز میترسم

از زبان کار نالہ ساختہ ایم
نفس خویش را نواختہ ایم

خیل امید رہ بہم خورد شکست
رایت فتح بر فراختہ ایم

گرد جولان ماست کون و مکان
گرچہ از خود بدر شتافتہ ایم

بود دار العیار سود از ماست
سکۂ داغہا شناختہ ایم

بادشاہانہ کردہ ایم قمار
داو اول خزانہ باختہ ایم

خوردہ دل زخم غمزهٔ ساقی
مرہم شیشہ را برساختہ ایم

طوق ما با گلو بریدہ شود
ہم گریبان عشق فاختہ ایم

کیمیای حقیقت ست مجاز
صد یقین در گمان گداختہ ایم

از ظهوری نصیحتی دارم

با همه غیر خویش ساخته ایم

باز خود را در تمنای وصال انداختیم
اضطراب آسوده بابی در زلال انداختیم

گو شرف در یوزه کن در کوچهٔ ما آفتاب
ره بمهر کوکب از کوئے وبال انداختیم

رشک جان گردیده تن در سیر گلزار امید
از لطافت دست بر دوش خیال انداختیم

کرده بر تارک همای بخت بال افشانی
شاهبازِ دل بدامِ خط و خال انداختیم

چین زلفی نافه بر جیب نجابت کاشود
صد شمامه در گریبانِ شمال انداختیم

شرح بیدای محبت در میان آورد دل
سینه را در تنگنای انفعال انداختیم

زیر دستِ خود ظهوری دادِ جای خود قرار
صدر را در نخبت صف نعال انداختیم

چو در حجاب رود دیار بیحجاب بگریم
چو شمع شعله برآرم بآب و تاب بگریم

ز درد های نفس خای کامران بخروشم
ز غصه های جگر کاو کامیاب بگریم

بهر طرف جگر گیرد آتشی تا به نیفتد
بر آتش تو بصد شعله کباب بگریم

مراد تلخی در شیر نئی زبانه برآید
چو شهد ناب بخندی ز زهر ناب بگریم

باشک حسرتم از دیده آرزو تبراود
ز بیم رفتنت از بس باضطراب بگریم

در آفتاب رخت تا نگاه خیره نگردد
برای دیده بتیاب خود نقاب بگریم

در هزار سوم در رخ بخنده گشادی
ز گاه چشم بگاهی که یک جواب بگریم

در اشک شور نغلطیده دیده خوابم
چو آفتاب تو جامست ماهتاب بگریم

پرست دیده زردی اگر شب تو ظهوری
رهین خنده صبحست آفتاب بگریم

از پا فتاد و حیرت بر جاست آب و تابم
بر ضعف ریخت قوت آسود و اضطرابم

گر نیست دست و پائی چون ذره بر امیدم
روئی در آسمانم چشمی بر آفتابم

متوان ز جای رفتن پست و بلند عشقت
گه آستان نشینم گه آسمان جنابم

بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم
شهد لبی نمک زد بر سینه کبابم

بیداریم ز هجرت تا روز در کمین است
شاید شبی خیالی تن در دهد بخوابم

بر زرد جرعه ریزم خورشید بخت گردد
تا بید عکس ساقی بر طالع شرابم

بر روی گریهٔ من خندیده غنچهٔ او
صد باغ تازه روئی افشاند بر گلابم

در صورت تخیل چون ابر دیده بارد
از تاب رشک سوزد نظاره بر جبابم

از طاقت ظهوری حرفی قلم رقم زد
بر کند بقراری شیرازهٔ کتابم

سنے آید از من که مغنیم بسازم
باین شوق با گریهٔ کم بسازم

لب بسته بر من از خنده خواهم
که کاری ز مژگان پرنم بسازم

ندارد طراوت گل خنده رفتم
که از گریهٔ صبح شبنم بسازم

فگندم بره گریهائے پیاپے
نفس کو که آهِ دمادم بسازم

طوافِ حرم فرض شد میتوانم
ز شور ابهٔ اشک زمزم بسازم

طمع کرده ام از گدایان کوئے
سفالے کزان ساغرِ جم بسازم

مچینا ز زخم دگر دردم از دل
اگر بهر این زخم مرهم بسازم

کشم حلقه در گوش شبهای یلدا
باهی کزان زلف پرخم بسازم

ز نامحرمان نیستم من ظهوری

که در راز داری بمجرم بسازم

باتن چون کاه کوه غصه بر جان میبرم
غم گران در من سبکسار افتان و خیزان میبرم

نیل در نیل اشک محرومی ز مژگان میکشم
گرد غم بر رخ بیابان در بیابان میبرم

میبرم دین در گرانی چون گرانی میکنم
درد سر می آورد افغانم افغان میبرم

از جگر هر لحظه زور گریه لختی میکند
ناله خونین بطرف باغ و بستان میبرم

چرخ و انجم را مبادا پنجه در دامان رسد
شعلهای داغ را سر در گریبان میبرم

گرمی در جیب دارد آتش مجنون هنوز
میروم انیک بهامون باد دامان میبرم

زین سفر مژگان خون آلوده گردد سود مند
از میان غمگساران شاخ مرجان میبرم

بخت شور از گریه ام خواهد نمکداری سزد
خویش را خوش تلخکام از شکرستان میبرم

پیرهن در تنگنای پاره کردم زین چه سود
کز دل بیجرم خود یوسف بزندان میبرم

هم بگرد سینه از داغت حصاری می منم
هم برای خاطر از یادت نگهبان میبرم

منع تقلید اندکی از هر دو جانب دیر شد
زود می آرم ظهوری را بتسیان میبرم

خوش ست آن پر دلیها دل ز پیکان بر نگردانم
بجنگ خود روم چاک از گریبان بر نگردانم

شود داغ اندرون سینه و حسرت برون آید
کنم دستی روان چاک از گریبان بر نگردانم

ز دردم پایه داری دستگاهی حاصلم گردد
که از لبها برات آه و افغان بر نگردانم

محیط گریه موج ماهیی بر نمی آرد
بشورانم جگر در دیده طوفان بر نگردانم

ازان افتاده گانم بر سر میدان جولانی
که گوی سر ز فکر زخم چوگان بر نگردانم

ره شوریده حالان میروم شاید بدست آید
دل جمعی که از زلف پریشان بر نگردانم

مبادا از سر گلزار چیند مغز من نسرین
اگر بی سنبلی نکهت ز ریحان برنگردانم

شب من میزند راه حرم کز دست بیخوابی
که در هر نیمگامش صد بیابان برنگردانم

بگشتم زخمی شمعی که از مرهم بپرهیزم
ندارم نالهٔ دردی که درمان برنگردانم

دهان قاصدان کی مهر ماند از حدیث ما
اگر در نامها مضمون عنوان برنگردانم

ظهوری خوش سخن چون نیش افگن ضرب دستی آنقدر گیری
که از افسردگی با دست شادان برنگردانم

چو خشک لب ز غمت چشم تر نگردانم
ز اشک بر مژه بخت جگر نگردانم

همه درم مددی کرده شعلهٔ طالع
بشعله که بران بال و پر نگردانم

مده بپای بزن از غرور دامن عجز
که دست گرد کمر چون کمر نگردانم

ز جور چند بمشاطگی رود زاهد
اگر بدیده در آید نظر نگردانم

چو بگسلد به ثنا رتو عقد گریه ز من
سرشک رشک بچشم گهر نگردانم

بکام تلخ سخن بر لب بیان دارم
ز شرم زهر تو نام شکر نگردانم

بجستجوی تو تا مردن این سبکروحی
که خویش را چو صبا در بدر نگردانم

ز مزج بسمل افتاد این هوس در سر
که زین تیغ تو خودی بسر نگردانم

بدرد عاقبت اندیل نمیتوانی ساخت
ز نالهٔ تو بلائے اثر نگردانم

بگریهٔ دل شب گرنه زنگ دل شویم
ز سینه راه صفائی سحر نگردانم

هزار تیغ خطر در نیام هر عمل ست
درین مخاطره نیت مگر نگردانم

در آتشی که ظهوری ز پرتوش سوزد
صد آفتاب بجای شرر نگردانم

دلم پرست اگر گریه برنگردانم
بشیشهٔ جگرریش برنگردانم

بجلوه گاه تو گر کوه برسرم گردد
زخ از تفرج تاب نظر نگردانم

چه زهرها که زکام هوس بجام کنم
اگر ببوسه لبی در شکر نگردانم

زپرتوت ندرخشید اختر طالع
که ازرخ تو شبی در سحر نگردانم

دلم بوعدهٔ راحت درآتشی بنشست
که داغهای ترا بر جگر نگردانم

نفس زدم نشود حرف بینی و بعقبی
زبان مهر سخن مختصر نگردانم

بجنبش مژه سفتی دل ظهوری را
چگونه در رگ جان نیشتر نگردانم

نفس گداخت دگر آه برنگردانم
بسینه این تف جانکاه برنگردانم

چنان کشاد بکنج تنم درخلوت
گر آفتاب نگر ماه برنگردانم

گدای دربدرم لیک دارم این اقبال
که خاطر از هوس شاه برنگردانم

دو دیدگریه تبار اج دیده حکم است
که سیل اشک زبنگاه برنگردانم

فتاده در دهن عام قصهٔ خاصان
حکایت ازلب افواه برنگردانم

کنم نصیحت ناصح زکور بینائی
خطاب کور کز از جاه برنگردانم

خوشست رغبت احرام کعبهٔ دل را
زراه دیر باکراه برنگردانم

نگاه آید و از تاب صد هوس سوزد
اگر بخیر تش از راه برنگردانم

زراه بیخبران آه گر ظهوری را
بکوشش دل آگاه برنگردانم

زهر گر آورد بخت شور شیرین خورده ایم
دست دوران گر خسک افشاند نسرین برده ایم

گلخنی چون گلشنی گردد در آسایش فتد
از خسک در زیر پهلو یاسمین گسترده ایم

خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما
با حیات جاودان روز نخستین مرده ایم

بر نجوشد تا نباشک از سینه گوهرهای غم
دمبدم بر دیدهٔ تر آستین افشرده ایم

حیف نقدی که دشمن میکند از کار ما
خویش را از حاملان آفرین پژمرده ایم

سعی در آزار ما چندانکه باید میکند
ما نمیدانیم آزردن ازین آزرده ایم

صاحب ریشم جگر پر اشک خویشم قادرست
چون ظهوری رونمائی چهرهٔ رنگین برده ایم

چاک اگر سر پنجه بیاراد گریبان داده ایم
میکشد گر داغ حسرت سینه جان داده ایم

پیش عید خویش منحر ساختم چون قربانیان
با تن آغشته در خون چشم حیران داده ایم

بر خس و خار سر کوئی اگر افتد گذر
تا گلی چینیم ز باغ بخت دامان داده ایم

نبض دل در دست تنهائی بلای عشق باد
تا بنوک نشتر مژگان رگ جان داده ایم

از مشام آرزو پیچیده عطر سنبلی
نسبتی دارد دماغی سر بریحان داده ایم

دلکشائیهای کوئی سیر خاطر میکند
گاهی ار گوشی بحرف باغ رضوان داده ایم

عشق دارد التفاتی این نخواهد شد که من
وا گذارم درد را خود را بدرمان داده ایم

بر زبان گر حرف زهر اوست لبها بر کنم
بر گلو گر تیغ اوراد ست شریان داده ایم

تا رود از لوح یادم نقش نام دیگران
چون ظهوری خاطر خود را بنسیان داده ایم

طی نشد راه حرم خود را بپرواز افگنم
با جرس در ناله آوازی بر آواز افگنم

در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت
پرده شاید از جمال شاهد راز افگنم

نقش پا باید فتاد از خویش در راه طلب
خویش را هر بار زان صد ساله ره بار افگنم

معنی دارد صفیر طائران صبح خوان
خواب غفلت تا بکی گوشی برآواز افگنم

بیتوان سر پنجهٔ قدرت برد زعجز تا کجا
عشق چون صیاد شد کنجشک بر بار افگنم

در نثار گونهٔ یاقوت تر باید فشاند
گریه در چشم خون پالا سرافرازی افگنم

دل به پیکان نسبتی دارد بیا تا خویش را
بر سر راه نگاه ناوک انداز افگنم

راز عریان میشود بر روی شرح دوستان
پردهٔ رمزی بداغ چشم غماز افگنم

زد ظهوری در دکن شیرازهٔ دیوان مدح
مهر دیوان غزل خود را بشیراز افگنم

خونبهار حرم مسلمانی مسلمانان مسلمانم
نمیپرسید عشق بت چه میخواهد ز ایمانم

نگاهی صد زبان دارد بقصد ما صدی ریزد
برسوائی پیامی میفرستد راز پنهانم

بسوی او اگر بینم شود در شک پری نازم
بزیبائی که در کنج تخیل کرده حیرانم

دل موریست صحن باغ و بستان وه چه میگیرم
اگر میداشت بختی از کشاکش قفل زندانم

دواند هر طرف موج سراب لعطش گویان
چه میگوئی باین سرگشتگی خضر بیابانم

تنم در آتش و هم و نیارم سینهٔ خود را
بدامان داغ گو میریز گردون گر بیابانم

چو در بزم تخیل شمع اقبالش شود روشن
طپد پروانه سان خورشید بر جای شبستانم

چه دشوار ست ضبط نالهٔ بی اختیار آری
کشد از بیم بیدردان زبان در کام افغانم

سر آوارگی داریم خون پالا سر کوئی
دریغا گر نبودی در ته کوه طرف دامانم

نزدیک شد ز طوق خجلت سر برآورم
خود را بقعل از همه کس برسر آورم

گرم و دگر چنانکه ندزدم اگر نفس
بهر سمندر آفت بال و پر آورم

مژگان ز کوه نوک سنان میکنند برون
رفتم که زخمهای درون برابر آورم

ترسم ازین غرور که آن صید پیشه را
امید را ز صید گمش لاغر آورم

افگنده عشق سایه بفرقم عجب نیست
گر مهر را بخیمه نیلوفر آورم

تا صبح فکر معرکه بر من امید هست
کین شور را بمعرکه محشر برآورم

گر دیده نیم سجده هوسهای خام حیف
خونی دگر نماند که جوشی برآورم

بهر نثار وصل ظهوری خدا کند
کز درج دیده دامن پر گوهر آورم

غمی را چو جان در برآورده ام
طرب را چها بر سر آورده ام

ز افتادگان جهان خویش را
بافتادگی بر سر آورده ام

برای گل بوستان جگر
نم چشمه خنجر آورده ام

ز اشکی که بر شعله دامن کشید
تف سینه اخگر برآورده ام

چرا و اخورد حسرتم از هوس
هوس را بحسرت برآورده ام

نهم تا بسر خنجر آفتاب
گریبان نیلوفر آورده ام

بقربانگه ناز تصاب خویش
غنم پهلو لاغر آورده ام

مرون کرده ام صد تمنا ز دل
که یک حسرتش را در آورده ام

ظهوری چه پرسی چه آورده
لب خشک و چشم تر آورده ام

از سینه گر ترانه بلبل برآورم
صد داغ تازه از جگر گل برآورم

خورشید و مه شود بنظر هرچه آیدم
گاهی که سر بجیب تخیل برآورم

صد زخم بر دل و جگر ریش میبرم
گر میروم که تیغ تغافل برآورم

با مردمم نمانده سر صلح میروم
کز گوش نام عربده غلغل برآورم

بیتابئی نهاده قدم در سرای دل
زنهار که در بروی تحمل برآورم

مردم ز خار خار ورع ساقیم کجاست
تا سر ز جیب خرقه گل گل برآورم

بر جوی دیده بند ظهوری لال اشک
از چار باغ نخبت مگر گل برآورم

پای از دنبال محمل میکشم
خویش را آخر بمنزل میکشم

رشتهٔ تدبیر سامان را بعلم
از دماغ عقل جاهل میکشم

پرتوش آئینه هر جامی نهد
خویشتن را در مقابل میکشم

مستی کز آب حیوان میکشید
از دم شمشیر قاتل میکشم

تا نسوزم میفشانم سوز را
آه ازان آهی که غلغل میکشم

حسرتی هر گوشه می بینیم کوه
دست در شبها چو بر دل میکشم

اینچنین گویم که از شوق حرم
زمزم از دامان محمل میکشم

چون ظهوری میکنم کسب جنون
زحمت تحصیل حاصل میکشم

نزدیک شد که جوشن غیرت بر کشم
بر روی غیر تیغ دعای سحر کشم

نرد دست صرف است مشو زبون نگر
کاری بکن که از دل تنگت بدر کشم

آورده رشک روز غریبی بمیرست
کز سینه نخل مهر تو با ریشه بر کشم

بانخیر خنده جفت مکن سیر خوشم مباد
ساغر ز طاق ابرو شوخ دگر کشم

هر روز میشود لب امید خشک تر
تا چند نیل و دجله ز مژگان تر کشم

یکره سری بکلبهٔ ما در نکرد روز
تا کی ز آه پرده بروی سحر کشم

بر دوش ضعف بست نهادم ز تاب شک
خود را اگر که بر سر راه سفر کشم

جان از خمار رشک ظهوری بلب رسید
کو رطل بزم وصل که از جرعه در کشم

آب بنا له آشنا دارم
درد بیگانه از دوا دارم

عشق از حیلها خلاصم کرد
اهل تدویر با شما دارم

اخگر عشق در گریبان است
داغ دل صد هزار جا دارم

نه نهم قصر و کاخ شکوه بنا
خانه در کوچهٔ رضا دارم

ای صبا بر غبار راهی من
چشم بر راه تو تیا دارم

رشک بیگانگان هلاکم کرد
خاطرم خوش که آشنا دارم

هر کسی پیش تو کسے دارد
وای بر من که من ترا دارم

مدعای من خراب مپرس
من چه دانم چه مدعا دارم

ناامیدم اگرچه از همه کس
به ظهوری امیدها دارم

آن ز هر کو که ناله زاری برآورم
وز گریه چهره را ز غباری برآورم

ترسم کند خراب تمنای راحتش
برگرد دل ز داغ حصاری برآورم

چون سر کنم حدیث تو در باغ و بوستان
از هر نهال تازه بهاری برآورم

در پرده های چشم نهم چون گل سرشک
از پا اگر براه تو خاری برآورم

تا گیرم از شکیب جهان گرد خود سراغ
هر لحظه دل بگرد دیاری برآورم

خواهم بزور گریه ز مغز دل جگر
نخلی حنا بعشق نگاری برآورم

ای شیخ در مذمت زنار بر مپیچ
گر خواهی ازردای تو تاری برآورم

آبی زجوی گریه ظهوری گر آورد
از نخل خنده برگ و باری برآورم

دانه اشک لاله فام آورده ام
تا تذرو غم بدام آورده ام

تا رهم از تیره روز بهای زهد
پر توفور شید جام آورده ام

یکجهان جان بهر فرش رهگذر
بر سر کوی خرام آورده ام

شعله گو بر آتش سودا بجوش
آرزوی چند خام آورده ام

بر سر راه شمیم کاکلی
صد مشام از هر مشام آورده ام

خار کویش را اگر افتد قبول
از بهارستان سلام آورده ام

در حریم او صبا را راه نیست
خود برای خود پیام آورده ام

رحم صاحب خانه درخواهد گشود
خویش را تا پای بام آورده ام

چون ظهوری مشق خواری میکنم
رو به پشت احترام آورده ام

ساقی و ساغر شراب خودیم
ذره او و آفتاب خودیم

خاک گشتیم پیش درگاهی
عرش قدر و فلک حباب خودیم

خویش را ساختیم ازو معمور
بعد ازین عاشق خراب خودیم

در غفلت زمانه نبندد طرف
پاسبان سرای خواب خودیم

گریهٔ شور لذتی دارد
نمک سینهٔ کباب خودیم

خون بستی مگر بر آرد جوش
روز و شب گرم احتساب خودیم

با ظهوری حریف جام شدیم
اینچنین مست از شراب خودیم

حال خود را چو سر زلف بهم برزده ایم
بر رگ صبر ز نوک مژه نشتر زده ایم

بهر خواب اجل از آرزوی قد کسی
قرعه بر سایهٔ شمشاد و صنوبر زده ایم

هر زمان حسرت اگر بر رخ من بسته دری
بسر انگشت تمنا در دیگر زده ایم

چه نوید جگر سوختگان نامهٔ ماست
شعلهٔ آه که بر بال کبوتر زده ایم

آن چرا غیم که از تقویت سوز درون
سیلی عرعده بر چهرهٔ صرصر زده ایم

سر خوشی جرعه کش ساغر و پیمانهٔ ماست
بادهٔ دوستی ساقی کوثر زده ایم

عطر ریحان بهشت از تو ظهوری خوش باش
رو که ما بر هوس زلف معنبر زده ایم

پی عرض تمنا قدرت تقریر میخواهم
خرابم کرده زور آرزو تعمیر میخواهم

برای غیرت ناصح سر صبر و تحمل را
ز تیغ غمزهٔ در گردن تدبیر میخواهم

جنون خویش را نازم که بهر گردن سودا
ز چین زلف رعنا گردنان زنجیر میخواهم

بخواب امشب لبم هر لحظه بر تنگ شکر میزد
تو ای حیرت مزن دم از هوس تغییر میخواهم

بمنزل کی رسد سالک بر و ن از نیست پنداری
ز شوق خواب را ناصح در شبگیر میخواهم

مبادا چشم زخم افتد شب بیطاقتی بر من
چراغ عجز را بی پرتو تاثیر میخواهم

باین دستِ گریبان در ظهوری تا کی سازم
خدارا حسبت وجوی دست دامن گیر میخواهم

روزی نشد که در شب غم بر سحر زنم
تا چند فال روشنی چشم تر زنم

بگشا دری بروی عای من ای اثر
شاید ز بند خانه حرمان بدر زنم

ترسم بآب دیده هم روز وصل را
شبهای هجر گرد مژه بر یکدگر زنم

صد شاخ تازه از بن هر برگ بردمد
بر کهنه نخل باغ هوس چون تبر زنم

از تاب رشک ساخته آشفته طره را
آن پیچ و تاب تا که ز تاب کمر زنم

شمشیر غمزه جوهر خود آشکار کرد
پنهان نخند تا نمکی بر جگر زنم

پروانه ام شعله ظهوری نمای راه
آن نیستم که همچو مگس بر شکر زنم

سر خویش را خاکسار کرده ایم
بلی سروری آرزو کرده ایم

لب از تلخی شهد آمد بجوش
بشیرینی ز هر خو کرده ایم

مکن ناصحا جیب ما را پسند
که بهر دریدن رفو کرده ایم

بباغ طرب نیست یک نغمه سنج
ز بس در غمش ها هو کرده ایم

ندارد دگر هجر رنگی بما
گل گلشن وصل بو کرده ایم

ز هم نگسلد نغمه بزم ما
لب و ناله را رو برو کرده ایم

ازین غم که ناخن بروئی زند
جگر را بدندان فرو کرده ایم

ظهوری تو در لب گره کن فغان
که ما گریه حل در گلو کرده ایم

از لبت چون سد شراب ابگام
تخیل ملک مکد لب جام

بر دل کس غبار نگذارد
دامن افشانی تو گاه خرام

چون دلت پر شود ز بیدادت
لب گشایم بشکوهٔ ایام

چند از جان دل برآری دود
صبح برنج کشیده پرده شام

دانهای سرشک آخر شد
طائر کام را نکردم رام

راه گلزار وصل میپرسی
ایدل اول علاج رنج زکام

شوخ زاهد نمای من گیرد
برهمن را به تهمت اسلام

جان فدایت بگو بگو قاصد
وصل میسازد از ادای پیام

احتیاج مرا بصبر به بین
کز ظهوری شکیب خواهم وام

عشق آورد بر سر کارم
کرد در ملک درد معمارم

دیگر از صبر میکنم پرهیز
تا ز بیمار چشم بیمارم

باغ باغ ار غوان تو انم کشت
صاحب دیده های خونبارم

زیب اوراد گشته ذکر تبی
رشک تسبیح باد زنارم

نرگس شوخ او نهالی را
عشوهٔ پند کرده در کارم

میدهد سعی بخت سودائی
بکسادی رواج بازارم

گر ظهوری تو میروی بوطن
بسلامت که من گرفتارم

کرد غیر از برای جان رفتم
غیر حرف تو از زبان رفتم

سرو سامان بال میدانم — بهوائی تو خانمان رفتم
سایه پرورد نخل ماست بهار — از گل باغ خود خزان رفتم
حسن بر روی عشق خوان آراست — مغز در مغز استخوان رفتم
مشتری عشوه های تنهائیست — از متاع خودی دکان رفتم
فارغ از فکر آبروی شدیم — بجبین خاک آستان رفتم

تا ظهوری رود به شبگردی
خواب در چشم پاسبان رفتم

راه بر عرصه جهان بستیم — عهد با عیش جاودان بستیم
راوی شکر را زبان دادیم — ناقل شکوه را زبان بستیم
خون خود را بهر طریق که بود — بردم تیغ امتحان بستیم
یاد وش آه در دروان خلوت دل — در صحبت بروی جان بستیم
التفات آشکار میخواهم — آب بر رنگ ارغوان بستیم
در چمن از طراوت سخنش — چشم از عشوه نهان بستیم
آخرش در کنار می آریم — بطریقی که مامیان بستیم

مژه زد بر دل ظهوری نیش
تهمت زخم بر سنان بستیم

گر اول کوچه عیشی دویدیم — سری آخر بکوی غم کشیدیم
بذوق نامرادی راه بردیم — سر انگشت پشیمانی گزیدیم
بروی شاهد غم نیل حسرت — بانگشت سیه بختی کشیدیم

زهی سودا که جنس سود در رامفت می‌بازار زیانکاری خریدیم
مبین ما را چنین افتاده در بند که در رهی کشائش را کلیدیم
نمانده خوف سر تا پا رجائیم گذشته کار از شهد شهیدیم
جبین بادیگران بی‌چین غم باد که ما در شام ماتم صبح عیدیم

اگر با خویش می‌بودیم همراه
ظهوری کی بمنزل میرسیدیم

چه پنهان میکنی رخسار دیدیم فراز تنگ با خود ده شهیدیم
تو خود را هم بنقد بود و نابود بما بفروختی اما خریدیم
بجز جنس مصیبت نیست ما را اگرچه خواجه بازار عیدیم
خدایا خیر باشد رسم نامیست شکایت گونه از خود شنیدیم
نسیم التفاتی داشت در کار گل امید را نشگفته چیدیم
بیا ای چاره دهن بر میان زن نقاب از روی حال خود کشیدیم

ظهوری سخت تر گردیده بیدست
مگر بیهوده دردامش تپیدیم

راه بر عقل چاره جو بستیم در بیچارگی فرو بستیم
گوش را منصبی فرو دادیم لب یاران پند گو بستیم
رنگ از چشم اعتبار افتاد ستد معنی براه تو بستیم
صبر مجلس براه شوق آراست تار بر ساز های دهو بستیم
نیست چاک لباس سوزن گیر عقده بر رشته رفو بستیم

از مقیمان کعبهٔ وصلیم — گرچه زنار آرزو بستیم
تا کسی سد راه سعی نشد — خویش را عاقبت برو بستیم

گر ظهوری ز پا فتاده چه غم
کمر دل بجهد و جو بستیم

دل سر کوی گرفت از نار رضوان فارغم — با خیالی آشنا گردید از جان فارغم
در نورد دیدیم هستی راه ما نزدیک شد — در طواف کعبه از سعی بیابان فارغم
آرزو داریم خاری از برای پای جان — از تمنای گل جنت گریبان فارغم
پیش ما آورد کز سودای درمان فارغم — پیش ما آورد کز سودای درمان فارغم
سر بسر میدانی باشد سواد شام عشق — جمع شد خاطر ز صد خواب پریشان فارغم
با صبا شوریده پیغامیست خواهد عرض کرد — از رسوم نامه و آداب عنوان فارغم

در تب گرم محبت چون ظهوری سوختیم
از امید پرسش نامهربانان فارغم

در طلب در بلای محبت کشوده ایم — کم کرده ایم از تن و در جان فزوده ایم
افزوده ایم غربت و خواری بدست هجر — در بزم وصل ز حمت راحت فزوده ایم
داریم در خدمت تجانه بر جبین — در کعبه گر جبین اطاعت نسوده ایم
زنیم و پارسا و گدائیم و پادشاه — خود را بهر کسی بطریقی نموده ایم
گو جمله جور سخت خود را نگاهدار — بر جبین بخت نافه زلفی کشوده ایم
از خنده لب بهم نرسانید بخت ما — زان بوسها که از لب تیغی ربوده ایم
امید گرم گشته در آئین شهر دل — دوش از زبان غیب خبرها شنوده ایم

ماهی طبیعتیم و سمندر مزاج هم
خود را در آب و آتش غم آزموده ایم

از دیدن مراد ظهوری حجاب نیست
تا زنگ خود ز آئنه خود زدوده ایم

گلچین شبم ای امید که باغی رسانده ایم
داغی بسینه سینه بداغی رسانده ایم

سر داده ایم رنج خماری بمغز هجر
از بادهٔ وصال دماغی رسانده ایم

چشم از نگاه گشته تهی در تخیلی
چون خویش را بکنج فراغی رسانده ایم

در کوی جست و جوی پیام روی امید
تا گنج کام نقب سراغی رسانده ایم

ظلمت بشام کلبهٔ بازخت خود کشید
از شعله های آه چراغی رسانده ایم

بال همای و تارک اقبال دیگران
تا فرق خود بسایهٔ زاغی رسانده ایم

از صاف جام هیچ ظهوری مگو مگو
کیفیتی ز درد ایاغی رسانده ایم

مرهم بزدل نبوک نیشتر افشانده ایم
از مداوا دامن زخم جگر افشانده ایم

آفتاب عشق طالع شد سیه روزی گذشت
از سواد شام بر تو بر سحر افشانده ایم

بر سر کوی خرابی جان و دل گردیده فرش
از نهال آرزو بر خود ثمر افشانده ایم

شمع اقبال شبستان تمنا در گرفت
یک جهان خورشید و مه در بام و در افشانده ایم

خندهٔ شیرین بکام تلخ در کار ست باز
درد جام تلخکامی بر شکر افشانده ایم

چون برون آمد نگه راهی بجائی میبرد
بر تو دیدار بر بام نظر افشانده ایم

از تو غیر از تو نمیخواهد ظهوری هیچ چیز
دست بر هر آرزوی مختصر افشانده ام

تا سینه را ببرماغ غمِ او گذاشتیم
عیش و فراغ را همه یکسو گذاشتیم

کردیم سعیها و نیامد بجای خویش
سر را به همنشینی زانو گذاشتیم

طوفان آهِ ما دو جهان را بباد داد
از بس ادب نقاب بران رو گذاشتیم

خون میچکد ز تیغ خطر در جهان عشق
دل را باعتماد غمِ او گذاشتیم

شاید بدست درد بداد شود هلاک
این کار را بعهدهٔ دارو گذاشتیم

گشتیم طوطیِ قفسِ کنج خامشی
فریاد را به بلبل پرگو گذاشتیم

برهم زدیم نسخهٔ ترکیب عشق را
قوت بضعف و عجز به نیرو گذاشتیم

تا چند پهلو از کس و ناکس خورد کسے
در تنگنای تفرقه پهلو گذاشتیم

آن تو به که رونق کار شکست ازوست
در پیچ زلفِ پرشکن تو گذاشتیم

در خانه نیستیم ظهوری مکوب در
خود را به سعی بخت در آنکو گذاشتیم

در راه دیر و کعبه دگر رو گذاشتیم
منظور بود روی بهر سو گذاشتیم

تقوی بگاذری گرو حبسِ کرده بود
بردیم خرقه را بلب جو گذاشتیم

هوشی که بازماندهٔ طرز نگاه بود
در جلوه گاه قامتِ دلجو گذاشتیم

بر لاله از حکایت او رنگ ریختیم
در سنبل از کنایت او مو گذاشتیم

امید را که لازم مهر و محبت ست
در روزگار مرحمتِ او گذاشتیم

از داغهای سینه توان شعله برفروخت
دل بر وفای لالهٔ خودرو گذاشتیم

زانوی غیر تکیه گه التفات شد
خود را مهرزه در پی زانو گذاشتیم

از روزگار ساغر هجرت حواله بود
صد چشمه زهر خورد بن هر مو گذاشتیم

همسنگ جزو فای ظهوری نیافتیم
در وزن مهر خود چو ترازو گذاشتیم

تا بنا سور بلا زخم جگر پرکرده ایم
شام هجرستان خود را از سحر پرکرده ایم

پردهٔ فانوس گو پروانه را مهجور دار
نیست غم از شعلهٔ غم بال و پر پرکرده ایم

طعن بیدردی ندارد محو لذت بوده ایم
ساغر زهر بلا گر دیر تر پرکرده ایم

نخل ما افتادگی را سایه پرور کرده است
جویبار شاخ را از آب تر پرکرده ایم

سیر چشمانیم چشم عالمی بر دست ماست
بر کنار خوان ناکامی نظر پرکرده ایم

ناله زاری میرسانم از خیال غمزهٔ
باغ و راغ خود ز نوک نیشتر پرکرده ایم

تا ظهوری برفشاند در نثار روز وصل
دامن چشم تر از لعل و گهر پرکرده ایم

برآمد کام رسوائی دل دیوانه را نازم
غمی در جان گره شد گنج این ویرانه را نازم

ز حرف شکری بر داستان شوری برانگیزم
نمک در چشم خواب انباشتم افسانه را نازم

جنون این های هوا زمستی سر شار من دارد
بده ساقی بده اندازهٔ پیمانه را نازم

بغیرائی اگر قدر حرم گردد حرم گردم
وگر بتخانه را زیور شوی بتخانه را نازم

بچشم آشنائی صورت بیگانگی دارد
فریب شوخ چشمی آشنا بیگانه را نازم

چو لیلی طرفه صیدی را ز ارباب خرد دارد
بدست دوستی صیادی دیوانه را نازم

ظهوری شهد و شکر از مگس رشکی نمیخواهد
درون شعله بال افشانی پروانه را نازم

جام عرفان بر می مشرب زدیم
مست گشتیم و در مذهب زدیم

رنج راحت بوده و ما بیخبر — شکوه را مهر ادب بر لب زدیم
رو برو کردیم اشک و دیده را — پشت پا بر یاری کوکب زدیم
بستر بیماری انداختیم — آتشی در استخوان تب زدیم
خون چکاند یارب از دیوار و در — بسکه در کوی تو در یارب زدیم
مژده ما را بعد ازین جز روز نیست — آتشی از آه خود در شب زدیم

پای جهل عقل محکم گشته بود
تا ظهوری راست گردد چوب زدیم

دل را بیک کرشمه پنهان فروختیم — پر کار بود مشتری ارزان فروختیم
جنس دو یار عشق ببازار ریختیم — آتش به پنبه شیشه بسندان فروختیم
در دشت شور شوق ز طوفان اشک ما — صد استلم بقلزم و عمان فروختیم
اجناس عشق گرچه دل از ان خریده بود — در احتیاج غصه نقصان فروختیم
سودای کفر و عشق نمیشد بنقد دل — ناچار بود گوهر ایمان فروختیم
سودائیان کاکل و زلفیم دور نیست — گر طعنه بسنبل و ریحان فروختیم
کار هزار ساله ز مو پیش خویش سخت — زین چا کها که ما بگریبان فروختیم
از محنت تهیه اسباب فارغیم — عشرت سرای کوچه سامان فروختیم
در مخزن جگر گهر چند جمع بود — ملال گشت دیده بدامان فروختیم

بیگانه زما مجوی ظهوری سرود عیش
لب را ز غم نبالهٔ افغان فروختیم

غمی آورده ام در ربع جان شادمان دارم — بصد عشرت اگر یکذره بغم شمه زیان دارم

شبستان جگر پرنور شد از شعلهٔ داغی
نمی میرد چرا غم مغز تا در استخوان دارم

نگه‌های نهانی رنگ از آئینه بزداید
بروز عجز شاید کم نگاهی را بدان دارم

چنین واپس فگندم کار خود را از شکیبائی
چرا ازین پیشتر رسوا نگشتم ترجمان دارم

گزندز هر غم درکام من کاری نمیسازد
که از تکرار نامی شکرستان بزبان دارم

زمی زن ای نصیحت گو سخن نگذاشتی برلب
بخود زین پیش بصیری و رسوائی گمان دارم

مگر در کوچهٔ صاحب عیاران خانه میگیرم
ظهوری نقد دل را در کدوی امتحان دارم

کوشش تا پای همت بر سر عشرت نهیم
قوتی از ضعف در سر پنجهٔ قدرت نهیم

از کمند زلفت آرم گردن دل را برون
رم کنم از خویش و سر در دامن وحشت نهیم

آرزو را بر کنار نیل ناکامی برم
بر زنش در آب و دانهٔ بر دل حسرت نهیم

بر کشم خنجر بدست عشق در کوی جنون
رسم را سر پیچم و در دامن عادت نهیم

گسترانم مهر طاقت بستر بیتابئی
بالش بیماریی زیر سر صحت نهیم

با ظهوری گر رود گاهی بزم عرض حال
مهر مانع از خموشی بر لب جرأت نهیم

وقت آنست که دستی بدعا برداریم
از ره عافیت این خار بلا برداریم

میسر همره خود عشق بجائی ما را
یکجهان جان زپی روی بنا برداریم

گفت اشکی اگر از ما بنود هیچ گمان
نام زیبندگی از رنگ حنا برداریم

بار روی که نهد بر کمر کوه شکیب
قوتی نجشد اگر ضعف ز جا برداریم

وقت شکرست ظهوری دهن شکوه ببند

خوش بیا تا ره تسلیم و رضا بردایم

سر خود را بپای دلبر خود رای خود دارم
خدا فرصت دهد کاری بکام دل خود دارم

نهان گو باش جان و دل ز تو پامال میتابی
بظاهر دست صبری بر دل شیدای خود دارم

ز خار و خشک نشتر خیز از باغ مکافاتی
کشیدم پا بدامان منتی بر پای خود دارم

منه بر اصلاح حال زار خود شاید توان کردن
ز حد بگذشت بی پروائیش پروای خود دارم

بخشک و تر شکستم دیده را از رنج بیداری
سحرها می فراغت در دل شبهای خود دارم

بهر کس هر زمان بسر گوشی مقرر شد
زبان را امر کردم شرمی از نحو غائی خود دارم

ز راه دل آخر هر کار میباید نظر کردن
تکایت گونه از دیده بینای خود دارم

بظاهر گر گسستم رشته عجز ظهوری را
نهان سر رشته در دست استغنای خود دارم

نمیدانم چه بهر ست آنکه دوران سخت در جانم
که حرف از بیم تلخی راه میگرداند از کامم

تمام عمر خورشیدم ز تاب آتش حیرت
چه حاصل زانکه همچون آرزوی خود همان خامم

بتاب خنجر صیاد حلق خشک تر خواهم
بفیگندست غفلت از برای دانه در دامم

ز خال تخم شوقی کشته ام در سینه ای ناصح
سپندی سوز در دفع گزند صبر و آرامم

تمنای اشتیاقم کن که چون تا صد برسد پیشش
سخن ناگفته بردارد لبش مضمون پیغامم

چه رحمت میدهی خود را بتیغ و خار غم
که پندارم غرورت بر نمی آید با برامم

بافغان بردرانم جیب صبح روز محشر را
شب وصلت اگر نهند سری در دامن شامم

ز کیش من چه میپرسی ظهوری ثانم عاشق
فرو بردم که فارغ از حدیث کفر و اسلامم

نمیگویم ولیکن در دلِ من مرگان نمی دارم
هنوز از مهرکشتِ بیقراری شبنمی دارم

همان ریش ست پای جان ز خارِ حسرتِ کوئی
همان بر تارکِ دل گل ز گلزارِ غمی دارم

بحرفِ وعده لب بگشا که رسوائیست انجا مشکن
تو داری ناز بسیاری و من صبر کمی دارم

چه حاصل از چنین روئی که داری ای نخواهی جوئی
چه شد گر طالعم سست ست عهدی محکمی دارم

اگر محرم نگشتم شکوه باید کرد از خویشم
که در خلوت گهِ دل همچو جانان محرمی دارم

ظهوری عشرتِ دشمن مبارک طرح سور افگن
که مردِ دست آزردی من بر ایشِ ماتمی دارم

ز رشکِ من جبین افروخت صبحِ خوشی دارم
شبم را راه گم گردیده رهبر کوکبی دارم

تلاشِ رتبهٔ منصور از همت نمیدارم
خدا فرصت دهد اندازِ عالی مطلبی دارم

پیِ پروانگی پروانگی میخواهم از شمعے
برشوت میدهم جان آرزوی منصبی دارم

بمین ساده لوحیها هوسِ خوش مایه دارد
باین دستِ تهی اندازِ سیمین غبغبی دارم

همیشه خاطرت خرم همیشه ساغرت بر لب
نمیگوئی دلِ پژمرده جانی بر لبی دارم

مدارا میکنم با مدعی تا میتوان کردن
چو بر پیچد سر از انصاف تیغ یاربی دارم

برای غیرتِ تقوی ظهوری می نهان خوردم
گوارا باد از رندان زاهد مشربی دارم

از طرهٔ اسیر پریشانیٔ خودیم
قصاب کو که کشتهٔ حیرانیٔ خودیم

تا خندهٔ برق زد جهان سیلِ غم برون
در انتظار گریهٔ طوفانیٔ خودیم

شاید که بر کشیم سری از دلِ حرم
بی بر پیِ شکیب بیابانیٔ خودیم

زین پیشتر اگر نه فتادیم در خطر
غم نیست در پناهِ پشیمانیٔ خودیم

مژگان دراز ما بخدنگی مدد نکرد
در خون نشستهٔ دل بیگانی خودیم

دامان دل عبث ته کوته امید ماند
در دیدهٔ سبک ز گرانجانی خودیم

کو باش روی حرف شکایت بدیگران
خرسند ما بذوق زبانداری خودیم

هندو پسر معامله با ما نمیکند
شرمندهٔ روان مسلمانی خودیم

برزد سری ز سینهٔ ظهوری امید گنج
ما را هنوز حسرت گنجینهٔ خودیم

بر جگر ریخت سنان چشم نگرانم
بهر من گشت قبا چاک گریبانم

کس مبادم بزبونی تظلم طلبد
چشم گردید و دلم زلف پریشان نامم

هیچکس از سد منع من از در نرسانی
رخنهٔ یافته ام عشوهٔ پنهان نامم

سایهٔ کعبه ز مغرور تعلق هیهات
عشق شد راه سر منزل پیمان نامم

نیست اندوه ملالی که نداری مصرف
ای خوشا عیش ظهوری سر و سامان نامم

سراپا جان شدم جانان خویشم
سر آمد دردها درمان خویشم

خس و خاری نمی بینم خزان را
بهار آمد گل و ریحان خویشم

رخی نمنوده اند هر قطره خون را
خوشا عشرت نگارستان خویشم

بغل بر من کشودند عیش ظاهر
در آغوش غم پنهان خویشم

بهیچم گرچه اخوان میفروشند
رضا یم یوسف ارزان خویشم

برای دیگران طرف گلستان
هلاک گوشهٔ زندان خویشم

بتن زنار زلفی میکند عرض

ظهوری در غم رمیدن خویشم

پیغام چون روانه کنی در جبین نشین
راه نظر چو باز شود در نظر نشین

پژمرده گشت خاطر ازین خندهای خشک
در خرمی بدولت مژگان تر نشین

در گریه چون حباب بدر پرده از چشم
زندان خود مشو بهوایش بدر نشین

چندین فرود مرو بر گ و ریشهٔ کسان
چستی میان ببند زدلها بدر نشین

بگشا دری ز خلوت شب در فضای روز
شام کدورتی بصفای سحر نشین

خون گر میست تسمه گران کرد آشنا
اکنون در آتش از هوس انگر نشین

ران نوک غمزه گشته خلیدن چه تیز دست
داری اگر رگی بدم نیشتر نشین

مردان هنوز گردیت آزند در میان
کو خون بریز منع محبت بدر نشین

زهری ز رفق تا قدم ای بید گو برد
تلخی ازان دهان شنود در شکر نشین

با ما خوشی درآ چو بخاطر درآمدی
بیتر نشسته اند همه پیشتر نشین

خصم تو آگهست ظهوری تو غافلی
از دیگران مپرس ز خود پرس در نشین

یکی شد محنت و راحت چنان من چنین من
در آمد غارتی از در نه آن من نه این من

بمنزل میرساند کاروان صبر و طاقت را
چو دانستم بدزدان نگاهی از کمین من

بامید یکه ریزم در نثار آشنای تو
ز درج دیده همیان دری در آستین من

نه دوریهای نزدیکان و نی نزدیکی دوران
چه بودی کاش بیمهری نبودی همچو کین من

نیارم خاتم جمشیدی کز پرتو داغش
نگینی شد دل من سادگی نقش نگین من

ز خاک و خون قربانگاه عشقت عید میجوشد
بصد ساطور نتوان بست یک چین بر جبین من

چه میکاری خسک بر لب چه میپرسی نشستر هم
مبادا خطلستان کام کس از نکهت من

ز آتشپارهٔ بر سینه تخم داغ افشاندم
نهاد از شعلهٔ خورشید خرمن خوشه چین من

ظهوری را برون آورد از آلایش مرهم
دل پیکان پسند من رگ نشتر گزین من

خود دیت شد قاتل قربانیان
هست حاصل حاصل قربانیان

کعبه را رقصان باستقبال برد
جلوه های محمل قربانیان

صیقل حیرت زدای زنگ دید
گشته رفع حائل قربانیان

تا بمنزل نکدم تیغ ست راه
راه راه منزل قربانیان

کیمیای سرخروئی کرده اند
سبزهٔ آب و گل قربانیان

از قلم در جوی سیرابی نوشت
وصل خط واصل قربانیان

بر کند عیدی سر از هر قطره خون
بر تنگانی گر دل قربانیان

یک کف خون ظهوری خرج کن
ساز خود را داخل قربانیان

لب فرو بستم سخن را نیست این
گوش بکشادم زبان را نیست این

در رهم گرد امید و بیم نیست
بر دو عالم دامن افشانیست این

برنگردانیم ما هرگز ورق
در وفاداری سبق خوانیست این

در سجود آستانی تا رکم
رو نگردیدست پیشانیست این

در تماشا چشم تا بیدن نماند
چشم بد بین دور حیرانیست این

ذوق در بالیدن کاهیدنست
گم شدن در خود تماشانیست این

تا گره تار هوس شد ریز ریز
کند میل تیز دندانیست این
تیغ او بر حال و بر خون گشتگان
گشته گریان زخم خندانیست این

گر ظهوری گشت رسوای مرنج
اقتضای عشق نهانیست این

کنجی بنشین بساط برچین
هر چیز جز او ز دل بدر چین
از شبنم گریه نازکیها
در گلبن خندهٔ سحر چین
پیرانه سر از نزاکت غم
طفلانه لبی بگریه در چین
هنگام نپیام آب و تابی
از داغ گر اشک در خبر چین
شاید که شوی ز مرد یاران
کوه غم و درد در کمر چین
در رخ چه کشی سپر ز جنگ
صلح است ز جبهه چین بدر چین

چون گرم دعاشوی ظهوری
اول ز نفس تف اثر چین

دل ساده طور نرگس او پر فن چنین
نقشی نشسته بهر من از دیدن چنین
بر من کمین نیارت صد کاروان کشود
میخواست آن جریده روی هر چنین
این مردهٔ تغافل و دی کشتهٔ نگاه
مقدور کیست دیدن و نادیدن چنین
با دوستان بدشمنیم میخورد قسم
سوگند من بدوستی دوشمن چنین
دامان شعله در کف خاکسترم نماند
حرمان نزد بآتش کس دامن چنین
سوراخ گشته سینه ام از داغ حیرتی
میخواست آرزو کده ام روزن چنین
در هر دری حروف ترنم فرو کند
دارد زبان خامهٔ من روزن چنین

تا زخم بر دهان نکشاید بشکر ریخت
من مور ناتوان و تو شمشیر افگن چنین

بر سینه داغهای تو از شعله جوش زد
خورشید و ماه دانه از خرمن چنین

گر دلکشی خطاست بگردن نهادگان
ظلمست ظلم مظلمه بر گردن چنین

بگذشت چاک جیب ظهوری ز دامنش
طوفت قبا بساخته پیراهن چنین

از خود برون نتاخته یاد رگلی چنین
در عشق طی نساخته کس منزلی چنین

در خون اگر چه می تپم از شرم لاغری
گه در شکارگاه فتد بسملی چنین

دارد تغافلی ز نگه صید بند تر
جانها فدای آگهی غافلی چنین

در روز حشر زندگی آید بکار کس
دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین

باشد بسخت جانی خویشم امیدها
زد قیست مهربانی سنگین دلی چنین

در دل فسردگی ز تغافل گره مباد
حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین

دیدم نمیشود بنگه رهن حیرتی
تا دیده آورد بمیان جاملی چنین

خاکسترم برای گل چهره شبنمست
خرّم تفی که کرد گذر بر گلی چنین

کس در مزاج عشق تصرف چنین نکرد
از زانی تو باد ظهوری ولی چنین

شد کار من ز دیده تر مشکل انچنین
پای کسی نرفته فرو در گل انچنین

جای تعجبست که از سحر نرگسے
اعجاز عقل و هوش شود باطل انچنین

گریم انچنان شوند که از خویش بگذرند
افتادگان روند پی محمل انچنین

کشتی در آب دیده کشیدند دشمنان
دارد محیط عشق جنون ساحل انچنین

از تخم داغ سینه ام انبار راحت است
آری زمین پاک دهد حاصل انچنین

آورد صد کشاد بیک تنگنا کشید
انگس کشید مهر ترا در دل انچنین

از جنبش نسیم تو در کوی آگهی
می باش از تردد من غافل انچنین

ترک نمود کرد ظهوری برای تو
خود را بکرد خرج که شد دو صل انچنین

مهی کرد بر ما گذر کیست این
فتاد آفتاب از نظر کیست این

هم از گرد ره راحت داغ او
در آمد بمغز جگر کیست این

بدلهاست از طاقت صبر دور
ز جانست نزدیکتر کیست این

ز فیض قدومش دعا را اثر
نهادست دستی بسر کیست این

اگر سر رود در تمنای او
ندارد کسی رو سپر کیست این

ز شیرینی شور گفتار او
نمک آب شد در شکر کیست این

بیادش نمی آیم و یاد او
نمی آید از دل بدر کیست این

چراغ شب هجر روشن مباد
ز شام علم زد سحر کیست این

ظهوری صبوری سفر میکند
کسی آمده از سفر کیست این

درد چندانی که داری بر دل ما عرض کن
وسعتی ایدل تو هم بر تنگی جا عرض کن

بر گل نم دیده آبی ریختن آسان ترست
سوز عشق خویش بر دلهای شیدا عرض کن

زاهد بیرا در خمار محبوب جان آمد بلب
لطف فرما ساغری هم بر زهد و تقوا عرض کن

بوی درمان در نمی تابد دماغ درد ما
گرد ماغ امتحان داری مداوا عرض کن

حسن یوسف را برای گرمی بازار عشق
شعله برنی بست ترکیب زلیخا عرض کن

بر سر کوئی تو مُرد امید از بالای ما
پا برون نه جلوهٔ بر سرو بالا عرض کن

وعدهٔ او خوش بلائی شد برای جانِ ما
آرزو افتاده بیهوش این تقاضا عرض کن

عشق دامق شکوهٔ بی اتفاقی میکند
حسن را انیست عادت عذرِ عذرا عرض کن

زود می افتد زبان از کار وحشت حالیست
بان ظهوری حال خود امروز فردا عرض کن

جلوه کن بر سر کود امنی بر پا فشان
یکجهان جان جمع شد بر قامت غنا فشان

گل بدامن ریختی بر جیب جانِ مدعی
مشت دانی بر گریبانِ دلِ شیدا فشان

خندهٔ شیرین نمک پاش نشاطِ خسروست
شور بختش گو سر شک تلخ بر خارا فشان

ای صبا لطفی کن و از خاکِ راهِ هر بهار
لاله و گل جمع کن بر تربتِ عذرا فشان

عشوهٔ ساقی تصرف در مزاجِ توبه کرد
کو نگه تا جرعهٔ تکلیف بر تقوا فشان

گریه کم میدهد بر باد آب روی شوق
میکنی گر گریه دریا بر سرِ دریا فشان

غفلتِ امروز خوش بی چشم و رو دارد ترا
چهره با خوی بر زمین از خجلتِ فردا فشان

شرمی از همت ظهوری چا پلوسی تا بکی
برکم و بیش جهان دامانِ استغنا فشان

بجلد از سر کویت نمیتوان رفتن
بلی بلاست ببندان بوستان رفتن

ز بیم هجر دلم ناتوان ترست از من
کجاست قوتِ طالع نمیتوان رفتن

خدای رحم کند فصل گل بران بلبل
که یابدش بضرورت ز گلستان رفتن

فرو ترست بدرجهٔ بلای شامِ فراق
بهر بانی مرغان صبح خوان رفتن

لبم بزمزمه خوکرده عشرتی دارم
چه مشکلست شب هجر راه دشت بلا

چه محنتست دگر بر سر فغان رفتن
بروشنائی آه شرر فشان رفتن

تمام خلق جهان راه سود می بینند
نه عاقلی ست ظهوری ز پی زیان رفتن

پر گشته از قرابه امید جام من
یکبار گشته باش فلک گو بکام من

بال و پر همای بر آورده زاغ بخت
سیمرغ گشته رام ز هی بخت رام من

رم میکنم ز همرهی بخت دشت دشت
یاد غزال وحشی من گشته رام من

عیش وصال گرچه رهین نصیب بود
دخل تمام داشت دران اهتمام من

قاصد بروعجلت بسخن در میاورم
مشکل که در بیان تو گنجد پیام من

صاحبقران مملکت عاشقی منم
آوازداد کوس ملامت ز بام من

حسنت گهی که رخصت نظارگی دهد
کی میدهد مراد یکس از دوام من

نام ترا حلاوت صد مصر شکرست
خوش لذتی ذخیره نهاد ست کام من

نازم بخجلت خویش که بر عطر کاکلے
گلگشت قضا نوشته برای مشام من

آه درونه تاب ظهوری فرو نشاند
کز جوش سینه بخت هوسهای خام من

ساده دلان عشق پرکاران رقم بر خویش زن
گر نکردی عشق بنیادی قلم بر خویش زن

سکه داغش بنام سینه صافان میزنند
عشق در کتب گرفت اکسیر غم بر خویش زن

صیقلے درکار دارد ظلمتستان درون
میتوانی کرد دلرا جام جم بر خویش زن

این همه خاک مذلت فقررا بر سر منه
میزنی خود را بر ارباب کرم بر خویش زن

صد چمن پژمردگی در غنچهٔ دل چیدهٔ
از بهارستان نو برگی ارم بر خویش زن

از حیه بر گردن منهی بار خراج زندگی
با وجودت باج خواهد از عدم بر خویش زن

بی وقوفیها ظهوری صرفهٔ جان کرده بود
میشوی ناگه به بحثی متهم بر خویش زن

برو ای همنشین کز خویشتن دارد اجتنابم من
بپذیرائی مرمت نیست احوال خرابم من

زبس در عشق نادانسته شوخ بیوفا گیرم
چرا از دیگری نالم هم از خود در عذابم من

اگر بیداری بودی سرم صد محنت افزودی
زهی طالع ببین کز بخت خود مفتون خوابم من

سر و برگ گل خندان کجا دارم نمی خواهم
که کی چشم تری باشم هوادار حبابم من

چه باک از سوختن اندیشهٔ دلسوختن دارم
نمیدانم چه خواهد شد برای خود کبابم من

پریشانی اگر بر دل صبا جمعی نمی بندد
بعشق جلوهٔ کاکل همان در پیچ و تابم من

مری دارم نمیکنم در پای امیدی دمی نارم
باین روز سیه نیکو که چیزی آفتابم من

بروز اشک خونش رو دهی کز حاصل کردهٔ آری
نگه میدار بادی ظهوری حسابم من

دام کردم سعیها در جستجوی خویشتن
گنج دارم خرج را از بی نوای خویشتن

دیدهٔ نمناک در هر قطره رودی گرد کرد
چشم دریا کرده ام در دشت جوی خویشتن

پیش پیش جلوه عشق من زمین بوسان رود
عشق هر جا هر کجا خواند بسوی خویشتن

در رود عالم کو ترا زوئی که نیران بشکند
حیرتم را سنجم ار یابم آرزوی خویشتن

در توکل صد امید تازه هر سو بسته اند
آبرویم ریخت تا بر خاک کوی خویشتن

نیستم در ظرف از دامش حریفان دگر
میکنم خمخانها پر از سبوی خویشتن

هیچ رشکی نیست در مستی تلافی میشود
از شهان بهتر گدایان را کدوی خویشتن

سوختی از گفتن آتش زبان گر شعله را
گر مخوئی را برآوردی بخوی خویشتن

خویش را حاجت روا خواهی مراد از شوق جوی
گریه آب رفته دید آخر بجوی خویشتن

در گلستان کی بسعی باد گل خرمن شود
گر نسازد غنچه انبار بوی خویشتن

هیچکس در بحث خاموشی حریف من نبود
برخود آوردم سخن از گفتگوی خویشتن

آب تیغی از ظهوری آتشی اندر خلست
از زلال خضر میگیرد گلوی خویشتن

چگویم زمستان و احوال شان
قسم مقبلانرا باموال شان

ره هفته شان کرد آدینه گم
مه روزه هم نیست در سال شان

سمن در خسک زار شان خنده چین
برارش فروش اطلس از شال شان

سیه روز بر صفحه روزگار
ز خورشید و مه قرعه فال شان

گواهان رنگین در اثبات عشق
رخ کاهی و گریه آل شان

در انداز پرواز افتادگی
سبک رو به باد پر و بال شان

ز سنجیدگی بیش و کم شان یکی
بخروار همسنگ مثقال شان

بگاه پس افگندن انتقام
ز تعجیل در پیش اهمال شان

نوشتست تفصیل صد شرح پیش
مبین ست خوش متن احمال شان

درین ره مگر افتد از خویش پیش
ظهوری گرفتست دنبال شان

نظر دوقفست بر رویش خوشا صاحب نظر گشتن
چه میتیسرم چو از خود میتوانم بیخبر گشتن

ز تنغیش قیمه گردیدست لهای جگرخواران — جگر را خوش نخرج آورده انداز سپر گشتن
نیفتد هیچکس در خار خار خبث مژگان — علاجی نیست رگهارا بخجر در نشتر گشتن
اگر گاهی نگاهی میفرستم میشود عاجز — نه پای پیش رفتن دارد و نی روی برگشتن
ز غم چندان پریشان نیست برهم خورده کاکل — بزیر کوه ماندن به که بیتاب کمر گشتن
نخواهد رست غیر از ارغوانی نرگس از خاکم — بلی در طالعم هست از شهیدان نظر گشتن
ز تاب عشق مومم هرچه میخواهی بساز از من — ولیکن دارم این صلبی که نتوانم دگر گشتن
توان خود را بصلح گل ز جزویت برآوردن — میسر جمله را با جمله عالم سر بسر گشتن
فلک فارغ نکرد از دربدر گشتن اسیرت را — هنوز این غیر پرور را نیامد وقت برگشتن

ظهوری نکته اخگر میشود از گرمی مضمون
نه رحمت آفت پرواز مرغ نامه بر گشتن

از تو وقت صبحدم کاکل پریشان ساختن — وز صبا مغز جهانی عنبرستان ساختن
داشتی هر لحظه عاشوری ز عیب لاغری — خویشتن را عید میکردی بقربان ساختن
کاکلی دارد چه گویم طرهٔ دارد مپرس — خاطرش جمعست از خاطر پریشان ساختن
درامانت نیست با احباب از من دوستی — مهر او را چون توانم صرف انسان ساختن
گر بخود دانم سزد پیران دانا را رسد — خویش را همبازی طفلان نادان ساختن
شوق را پروردمی میبود دستی گر روان — فرض باشد در گریبان چاک دامان ساختن
زود میگیرد ز تعمیر خرابان خاطرش — چند روزی درد را باید بدرمان ساختن
میتوانم مرد و فارغ شد حمیت مانع است — سخت دشوارست بر خود کار آسان ساختن
در نبرد از چین پیشانی سرور را مکن — مرد را زینده هست از زخم خفتان ساختن

چاپلوسی چند بینی درهم از سرگشتگی ست
خویشتن را مورد دیوان راسلیمان ساختن

عاشق مسکین ظهوری روزه دارد برنگرد
هیچ درمان نیست میباید بدرمان ساختن

ز مژگان تو خنجر برکشیدن
زدلها چاکها در برکشیدن

چه جانانی ترا میزید و بس
دل هرکس زدلبر برکشیدن

صفی از دشمنان بستی روانیست
بجنگ دوستان لشکر کشیدن

یکی از دستگیری های عشقست
عزیزان را بخواری درکشیدن

باین تنگی دهانی و بجز وار
تواند شور در شکر کشیدن

بصد تدبیر نتوان آه گم کرد
چه حاجت منت رهبر کشیدن

نیم قانع بیک زنار و قیدست
تبان بر روی یکدیگر کشیدن

نیازم بر کمانی میزند زه
که میباید بزور زر کشیدن

زلب بانالهٔ پائی وانگیرد
سری باید بدر دسر کشیدن

چنان بر من نگاهش بود فربه
که نتواند بجز لاغر کشیدن

بکشتی غم چو دریائی نگشتی
ظهوری فرصت لنگر کشیدن

چمن پیراست رویش در دل و جان بوستانی
برای سینه ام شد سیرگاهی لاله زاری من

چه زلفست این زیاد جلوهٔ دارد پریشان تر
هزار آشفتگی مفتون روزروزگاری من

خزان رشک بر نخل حیاتم گرچه میریزد
بدیدی کاش رضوان جلوهٔ باغ و بهاری من

تلاشم آنکه حرف وعدهٔ زان لب برون آید
درنگی گر شود واقع گناه انتظاری من

اگر دم میزنی ناصح توهم پائی روان آن کن
ز کف رفته عنانها در رکاب شهسوار من

مرع در مجلس رندان زبان خود نگهدارد
که میترسد کند بدمستی ناگه خمار من

زیاد از خود نمی بینم کسی در نزد خود باری
نشستم پس دو عالم نیست حاصل یک قمار من

تبرس از شاپیوشان فراسان بهارستان
ببین آن عارض گل گل مپرس از خارخار من

ظهوری کوشش فرزانگی کاری نمیسازد
همان دیوانگی روزی مگر آید بکار من

خوش ست از آرزومندان بحسرت دل برآوردن
پی آسانی خود کارها مشکل برآوردن

ز حرف خون بها در حشر لب خط امان دارد
عجب گر سر توان از خجلت قاتل برآوردن

تماشای دگر دارند بیتابان نمی باید
میان چشم و رخسار از نگه حائل برآوردن

ندارد هیچکس زان نرگس جادو برابر شد
بیک دیدن فنونی در خرد باطل برآوردن

بشور آورده شوقت گریه آزرده جانان را
چه دشوار یست در کوی تو پا از گل برآوردن

اگر باشد رهی در صید گاه قادر انداز ان
نه آگاهیست عمدا خویش را غافل برآوردن

سلوک عشق در نخبت خرد دانسته می ورزد
نمیداند مروت علم را جاهل برآوردن

ز شب گیری بلند و کوتهی از راه میخیزد
سری ناصح خرابم از دل منزل برآوردن

دهم صد دل برون در عشق از هر قطره خونی
بخرج دل اگر خود را توان داخل برآوردن

بنا فرمائی چرخ ستمگر تا بکی نازم
ضرورت گشته فرمان شه عادل برآوردن

غمی دشوار تر از جان برآوردن نمیباشد
ازان دشوار تر داند ظهوری دل برآوردن

گریه ات رنگی ندارد لعل خندانی ببین
بی رگت خوانند ترسم نیش مژگانی ببین

گوش کن افسانهٔ موی و خط چون دارد
از برای خود شبی خواب پریشانی به بین

در میان و در کنار افتاده لنگر بکش
قلزمی در عشق زور دحصن طوفانی به بین

سینه دوزان جستجویش کرده از خود میروند
سینه در چاک کش چاک گریبانی به بین

جهد دیگر عاشقان در اجتهاد آورده اند
برقع همت ای مسلمانان مسلمانی به بین

میکشان فصل خزان را باغ خود پنداشته اند
طرف بستانی ندیدی کنج زندانی به بین

روزیت پروانه شد پروانگی بر سر زدن
سوختی زافسردگی شمع شبستانی به بین

گرچه لب بستست لیکن ناله از لب دور نیست
کو نفس از بند غم بر راه افغانی به بین

در بر هر ذره بتیاب خورشیدی نگر
در دل هر قطرهٔ بی آب عمانی به بین

با وجود آنکه دل یک قطره خونی بیش نیست
سخت دل در گریه کاهم حیله دانی به بین

عالمی را آرزوی بوسه حیرت مرگزد
بر لب خود از تاسف زخم دندانی به بین

تا بکی از صرفه در حرمان ظهوری زیستن
رو نما کن نیم جان خویش جانانی به بین

زرویت باغ را از لاله و گل داغ بر دل بین
بطرف جوصنوبر را ز قدت پای در گل بین

حساب دخل و خرج خویش را سرشتهٔ دارم
چه بینی بیقرار مهیای باقی صبر فاضل بین

زهی نادانی من میشمارم طفل نادانش
تغافل میکند کار نگاه آگاه عادل بین

اگر بی پرده می بینی تماشا کن که من بینم
که در دیدن نگه را چون در و دیوار حائل بین

ندارد هیچ رجحان طاعت دیر و حرم در هم
کنی هر جا نمازی طاق ابروئیش مقابل بین

کجا دیدی که فرمان خدا بی عشق برگردد
برات تارک من بر دم شمشیر قاتل بین

خوشا رندان عالم مجلس میخانها دیدی
گذاری کن بر اهل خاصهٔ شیخان عامل بین

اگر گردد غبار از زخم دشمن سینه دهقانش
مینفشان غیر مهر او در ان تخمی و حاصل بین

عجب گر موج دریائی نواند شد ازین دریا
هزاران کشتی پر نوح در گرداب حل بین

چه درمان با ظهوری جز مدارا چرخ ظالم را
بفرق روزگارش سایه دارای عادل بین

دل غم نشین شد دست بیا خانه شاد بین
در بسته ام بروی دو عالم کشاد بین

عشق و جنونش بود پدر بر پدر همه
نامم نجو نشین دل والا نژاد بین

میخوانم انچه باغ بریحان نوشته است
روشن شد از خط تو سواد سواد بین

در خاندان حسن تو دست چو تو ئی
چون ماه و آفتاب دو صد خانه زاد بین

خوبست انیکه پای کم آرم ز هر کسے
از جمله زیاد سر آیم زیاد بین

فتوی دهم که هست جهادش بر اهل دین
بر کفر عشق هر که نزد اجتهاد بین

ای آنکه میل مذهب اسلام کرده ئی
در زاهد دعا منگر رند راد بین

در عشق بت کجاست برهمن بصدق دل
زنار بسته است مگر اعتقاد بین

کالای ناله را بسوی چار سوی داد
با هم ز جان بصد دل و جانی مراد بین

صد چشم وام کن تو ان دید میر غیب
چشمی بپوش از همه و بر مراد بین

از حرف شعله خوئی او در گرفته تب
آنهم نماد تاج بر آتش نهاد بین

صد بار کشت و گشته ز بیداد خود خجل
یکره نگفته معذرتی اعتماد بین

تا برسد چراغ ظهوری خبر زند
طوفان فراز و نیشتر و هم باد بین

بوائی بادشاهی در سر من
بنازم ترک نازک افسر من

چنینم با تو من تو آنچنان باش — گلم خار تو زهرت شکر من
رگی دارند بیماران عشقت — تبرگان تو گویند نشتر من
ز طوفان خورده گان بحر شوقم — همه بی لنگر مها لنگر من
بجای موج خیزد برق بیم — بدریا ریزی ار خاکستر من
چراغ عشرتم روشن ست از پرتو عشق — چراغ افروختن از صرصر من
اگر گردم بقدر عشق فربه — زند بر کوه کاه لاغر من
خیال شوخ خارا پوش شبها — هم آغوش ست خار بستر من
بباد شعله شمعش می پراند — مگو پروانه کو بال و پر من

ظهوری میروی از سختی رشک
مکن یاست دستت بر سر من

ز کویت خاک دولت خانه من — فلک یک گلشنی کاشانه من
بدام عشق اگر گنجشک گیرم — شود عنقا بآب و دانه من
بستی گر دهد دستی بباده — حلالش باد تا پیمانه من
توان رندانه کردن شیشه بازی — بزیر خرقه تیخانه من
شود هر روز یک کشور خراجی — بدخل عشق خرج خانه من
که خواهد شد کس تر دلیده مویان — همان سر پنجه من شانه من
بآبادی شد م رسوا عجب نیست — نعمت گنجیست در ویرانه من
سر زلف تو بسنبل موی گردد — که مهت از کاکلت افسانه من

ظهوری اینهمه دیوانگی کرد

نگفتی هیچگه دیوانهٔ من

رویت سحر سحر فروشان — زهرت شکر شکر فروشان
شمعت خنزده آشنا باد — پروانه ببال و پر فروشان
جز چشم ترم کسی نماندست — از سلسلهٔ گهر فروشان
رنگین ز سرشک گونه دارم — بازار چه جگر فروشان
در سایه مشام باد کامنها — بسته آئین سحر فروشان
از مشتریان قاصدانیم — جان تحفهٔ این خبر فروشان
یارب بچه نرخ باشد آغوش — در معرکه کمر فروشان
هم بی هنری که عیب و عارست — این معرکه هنر فروشان
می باش برهنه چشم بر دوز — از ابرهٔ آستر فروشان

آن شوق نظارهٔ ظهوری
خاک قدم نظر فروشان

آنانکه نه غمگین تو عشرت بجرامان — وانانکه نه گمنام تو شهرت بجرامان
نازش بهواداریٔ بالای تو مارا — باشد ز نظربازی همت بجرامان
از پرتو رخسار تو رخشنده نظرها — بر سرمه دوبینند بصیرت بجرامان
ظلمت چه سازند بشیرینی و شکر — پی چاشنی زهر تو لذت بجرامان
از یاد تو بیرون نرود خاطر عاشق — اندیشه اغیار ز غیرت بجرامان
هیچ سود نیارند ببازار محبت — آمد بزیان کار شراکت بجرامان
بر بوالهوسان در هوس شعله فگندست — ترسم که خوری بازی دشت بجرامان

در باب نصیبم و ندارند نصیبی
از خواری دشنام تو عشرت بحرامان

در هجر نمردیم بکش تیغ حلالست
در مذهب ما خون محبت بحرامان

بیماری اوقات بلاهست ظهوری
پرهیز کن از حلقه صحبت بحرامان

خسی در آتش او پیکر من
دل من اخگر خاکستر من

جنون او رنگ نهاد از برایم
مبارک باد داغ افسر من

رقم از ناله و از آه دارد
پریشانیست جمع دفتر من

بدریای هوس موجم ربودی
اگر حسرت نبودی لنگر من

به بندم دیده از مینا که برخم
دهانی باز کرده ساغر من

ز خود بیرون نهادم پا عجب نیست
که دنبال من افتد رهبر من

برای خرقه شوئی زاهد خشک
فشردی کاش دامان تر من

بداغت سینها گردید ممتاز
مگر مهری نهد بر محضر من

چه حاصل انیمه زهری که خوردم
نشد گنج دهانی شکر من

مبین چون میجهد نبض اسیران
به بین چون میطپد دل در بر من

ظهوری بر سر کوی محبت
زپا افتاده دوشش در بر من

ماند بی گل خار مرگان گریه کو بر رنگ زن
بلبلی دارم ضرورای ناله بر آهنگ زن

صلح در کار شکست تو ندارد کوششی
چنگ زخمی گشته مطرب زخمه بر چنگ زن

داستان نقش پردازی و نقش سادگی
میتوان پرداخت خط بر صفحه شبرنگ زن

دیدهٔ دیدن نداری در صف کوران نشین
مرد این ره نیستی بر عذرهای لنگ زن

سهل بود آئینه بر اسکندر آن پرتو نداشت
گر زنی لاف صفا از سینهٔ بیزنگ زن

عشق یاران عیش رانی طور دیگر کرده اند
با دل یکرنگ بر غمهای رنگارنگ زن

گرده از سخت روئی توبه سستی انچنین
چند پیمان نشکنی پیمانه بر سنگ زن

صرفهٔ دل نیست صلح زخم مرهم زنهار
زد غلط بر سینه داغش قرعه کوبر جنگ زن

تا بچاه غم طناب آه بر گردون کشید
خیمهای داغ خود بر سینهای تنگ زن

بر خود آسان کن ظهوری می شناسی جیش را
سخت دشوارست پاس نام رو بر ننگ زن

گریه رویم به نقش داده به بین
که بمن گفت روی ساده به بین

روی راحت که میتواند دید
داغ پشتی بسینه داده به بین

گرچه از صید دیده می بندی
دام تو دیده ها کشاده به بین

داغ از استخوان سینه گذشت
رو بمغز جگر نهاده به بین

شوق سر کار دیدهٔ تنهاست
کار بر یکدگر فتاده به بین

گشت کالای رند تمغائی
بر سر داغهای باده به بین

چند در یوزهٔ تماشا چند
چشم بر چشم ایستاده به بین

پیر من سد راه آغوش ست
رهن عمر یا غنیم ازاده به بین

تازه معشوق از کهن عاشق
طفل بیکار و پیر ساده به بین

مدعی را زیاده گر بینی
یکمی از منش زیاده به بین

ترجمان

زجان برخیز با دلدار بنشین — بسر داری بیای دار بنشین
زیادش گشته گر خاطر مهاری — بگلخن غیرت گلزار بنشین
گر از دشمن رسد هر دم صد آزار — همه بردار و با دلدار بنشین
نکردی حاصل امسال انبار — بده بر یاوگار یار بنشین
نفس هر کش زحرف عشق زنهار — بدام تهمت این کار بنشین
زدکان در پس هر کوچه برخیز — بخلوت بر سر بازار بنشین
زجان برخاستن شرط است در عشق — بزناری زعشم زنهار بنشین
بر نخل جنون تو بر نکردی — بباغ داغ بر خوردار بنشین

ظهوری تا بکی بیهوده گوئی
زبان در مهر استغفار بنشین

باغیر آشنا شده ناآشنا ببین — گر دیده خصم اهل وفا بیوفا ببین
راضی مگر بصرف دشنام خویش نیست — خواهم دگر دعا بکنم مدعا ببین
بیهوش و بیکسم که هوادار من شود — بیرحمی شمال و ستیز صبا ببین
تهمت نگر بجرم ترا نام میبرند — نسبت دهند صبر بمن افترا ببین
تیر نگاه تاب برای چه میکشی — بر غیر بسته چشم تو شستی خطا ببین
زهرت برم که غیرت شهد و شکر کنم — در کسب درد خویش تلاش دوا ببین
هم احتیاج حاجت کنجت دهد غنا — در عشق خود رعایت شاه گدا ببین
بر خاطر یکه عیش گه یاد خود کنی — بفرست بیشتر غم خود را وفا ببین
از محرمان خویش مبادا خجل شوی — تنهایم گداخته تنهام را ببین

ما را چه حال گر تو پریشان نگه تری
آری ترا که گفت که احوال ما ببین

چشم ترا چکار ظهوری بروی کس
بیگانه کن نگه نگه آشنا ببین

بس مشکلست حال دل ناتوان من
افتاده مرگ رشک بدنبال جان من

بی جو میار دیده نم کشت غم مباد
ترسم خسک شود سمن بوستان من

از جوش مشتری شده بازار رشک گرم
صد خنبس شکوه ریخته پیش دکان من

چندین تبسم نمکین چیست بار قسیب
چیزی نماند از جگر خون چکان من

هیچت ز همزبانی اغیار باک نیست
بیباک من ملاحظه از زبان من

عشقم دلیر ساخته در شکوه اینچنین
لطف تو هم مگر بکشد ترجمان من

دامن بر آفشم ز فغان افسرده نیستم
با شعله گشت دست و بغل همعنان من

خوان امید وصل ظهوری بگستران
مغز دگر ذخیره کند استخوان من

آئینه خیالت از نفسی در کنار من
فرمایدش شناسه آشکبار من

از بس بهم برآمده ام شاید ار کشد
زلف تو طرح تفرقه روزگار من

ترسم بغصه عاشیه از دوش من کشی
برخیز ناصح از زره رعنا سوار من

گردید سر بحلقه فتراک آشنا
در صید گاه بخت همایش شکار من

گفتی دگر بداغ جدائی مسوز نیست
خواهم قسم خوری ببل داغدار من

عالم بکوی هجر ظهوری خراب بود
تا از خیال وصل نگشتی دوچار من

گرچه مارا نرسد پرسیدن — چیست دیگر سبب رنجیدن
نیست درکیش مروت جائز — رغبت خنده زلب دوزدیدن
رسم دیرینهٔ بدمهر انست — یار گردیدن و برگردیدن
چند بر بستر راحت میرم — ای خوشا مرگ تمنا دیدن
چند در کوچهٔ در یوزهٔ وصل — بخجالت پس سر خاریدن
ناصحا قوت فرصت میگوی — گفتن از تست زمن نشنیدن

مردم از غصه ظهوری رحمی
چند بر گریهٔ من خندیدن

نیست دستی مرگ را بر جیب چاک عاشقان — پا نمیدارد خزان در بوستان عاشقان
نغمه در قانون بزم زندگی آخر شود — بگسلد گر رشته آه و فغان عاشقان
از در و دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم — با شکستن کرده پیوند استخوان عاشقان
دیگر انرا در ره مقصد بخضرست احتیاج — چون یقین دنبال ره دارد گمان عاشقان
نیستند اهل جفا جنس وفا را مشتری — گشته در زنگار گم قفل دکان عاشقان
در گریبان پاره کردن ست زحمت میکشد — گر نمی کردند مهتابی کتان عاشقان
نسخه میگیرد دوا از درد بیدرمان ما — سود را سرمایه بخشد زیان عاشقان
لاله و گل در نظر قدری ندارد آنقدر — از غوان خیزست چشم خونچکان عاشقان

ساختی ممنون شنیدن را ظهوری لب ببند
نیست خوشتر داستان از داستان عاشقان

مرا لبیک زبزم وصال دور مکن — زرکات قوت خود بر ضعیف زور مکن

هزار سینهٔ بی کینه ریش شد از رشک
بروی بی نمکان خنده چند شور کنن

با طف ظاهریت کی رود غم پنهان
بلا به در بر ماتم لباس شور کنن

زبان عجز بر از شکوهٔ تغافل نیست
برای پاس نگه تکیه بر غرور کنن

مباد آتش امید شعله بنشاند
نیاز در دل افسردگان عبور کنن

ز برق اشک بسوز د سرای محل ایدل
چراغ مجلس افسانه نور طور کنن

چنین که دست تو از باده میکشی زاهد
سخن ز نشاء غفاری غفور کنن

ترا چه رتبه که اندیشهٔ وصال کنی
ادب خوشست ظهوری چنین ظهور کنن

تا کی ایدل بحاج و زیدن
صرفهٔ کار خوشنما دیدن

بر سر خوان رشک دشوار ست
جگر لخت لخت خائیدن

در کمین جگر نشاند خاک
آفت انداز غرّه تا بیدن

لذت ریش سینه دریابی
چون در آید سر بی نخندیدن

پند گو خالی از فریبی نیست
با د توفیق پند نشنیدن

در بلای سموم دشت فراق
چند بر خود چو شعله لرزیدن

شهره شد یار در محبت غیر
همچو گردون بدان پرستیدن

بر ظهوری مسلم ست تعشق
شوخ نامهربان پسندیدن

نگوای دل که دشوار ست ز غم ناتوان مردن
که دشوار ست پیش من بمرگ بیغمان مردن

غنیمت دان که عشقت هر زمان مرگی دگر بخشد
که کس نپسندد مرد از آرزوی هر زمان مردن

بدانگی نقد صد گنجینهٔ دین در شمار آید
میسر نیست در کفر محبت رایگان مردن

سر امید خود را چون بسنجیدم بازرانوئی
کرم فرما خدایا بخت سر بر آستان مردن

رهم افگنده بخت بد بتبرکستان هجرانی
که در وی نبال باشد نیم جانرا صد جهان مردن

برو وقتی دگر اینجا سری کش ای اجل ننگ است
باین دلبستگی هم خود بگو چون میتوان مردن

برای اوست گر مردن که در خواری که در غربت
ظهوری نیست فرقی اینچنین تا آنچنان مردن

با مداد فنا فکر بقائی میتوان کردن
بجوش ابلهی که خامی را دوائی میتوان کردن

ترا آب دیار عقل میدانم نمی سازد
بملک عشق تغییر هوائی میتوان کردن

متاع رنج بسیارست نقد راحتی داری
زیان خود مکن بیع و شرائی میتوان کردن

ازان اسباب ایمانی که برهم میشود ایمان
فدای چشم کافرماجرائی میتوان کردن

همان غم دست میگیرد اگر روزی ز پا افتی
تمنائی غم مرد آزمائی میتوان کردن

توانی کرد اگر پا بر سر کوی حیا محکم
وفا خاطر نشان بیوفائی میتوان کردن

ظهوری مدعی را گر نباشد بر دولت دستی
اثر را دست فرسود دعائی میتوان کردن

ای بخت وقت ناز رسیدست ناز کن
درهای کام بر رخ امید باز کن

از حرف تلخ باش زبانی بکام کش
دستی بخوان نقل تمنا دراز کن

ایام بینوائی و تنگ مردگی گذشت
گلگشت ذوق در چمن برگ و ساز کن

ترتیب شکر نعمت عیش وصال ده
درهای شکوهٔ غم هجران فراز کن

جان در تن اثر ز دعا کرده ایم دوش
برخیز بر جنازهٔ دشمن نماز کن

ای دیده رخت گریه ز منزل برون فگن | ای لب برای خنده تو هم جای باز کن

بخت بلند پایه ظهوری موافق ست
خود را مگر بپای کسی سرفراز کن

خدایا دیر شد از تو نهال وصل بر چیدن | ز باغ چهره گل در گریبان نظر چیدن
نمی افتد برون این اخگر هجر از گریبانم | درون سینه تا کی داغ دل بر یکدگر چیدن
تصنع غم در جگر نگذاشت بیم آزرده دارم | بزور گریه شادی زوال حسرت بدر چیدن
چو از کام تمنا زهر حسرت بیشتر جوشد | چه حاصل در تخیل بوسه از تنگ شکر چیدن
بلای جنبش مژگان نمیدانی تو ای ناصح | مکن منع من از بخت جگر در نیشتر چیدن
زدم فالی مبارکباد آخر شد سیه روزی | توان در سایه شام شبستانم سحر چیدن
مگس طبعی بروای غیر شهدی چاشنی میکن | سمندر میتواند شعلها بر بال و پر چیدن
از آن بستان که روید سدره از پای گیاه او | میسر نیست جز کوتاه دستانرا ثمر چیدن

ظهوری عشق و پیری خنده دارد چون مستان
ز بیتابی لب حسرت برای گریه بر چیدن +

چو می بینم ندارد آنقدر قدر گناه من | که بندد راه بر امید من امیدگاه من
همه سعیم ندارم هیچ در تقصیر تقصیری | مگر عفو ترا روزی بکار آید گناه من
چنین بالد اگر درد غمت بر خویشتن شاید | که روز هفته را بیرون کند از سال و ماه من
شراب آمد حلال اثبات این بزم نشاط آن | که باشد از کف من هیچو تو قاضی گواه من
اگر در کشتنم دشمن فشارد پای بامردم | ندارد هیچکس در دو ستداری تنگاه من
چو از دیجوری هجران شریک حال میپرسی | توان اندازه برداشت از روز سیاه من

به پیشش دیده را از روی خوبان هست سرشاری
تغافل را مکین فرموده در پاس نگاه من

بعشق غم ظهوری جمله عالم را قدم دادم
کنون سیاح گردونم طناب آورده آه من

ببین سنگینی غم کوله بار کوه کاه من
محبت خامیم امین خطرها در پناه من

ز بس در دوستی ثابت قدم گردیده ام شاید
که در طوفان محشر برنخیزد گرد آه من

فزون از کوهکن در کشتی عشقیم اگر بودی
نبودی سختی کوهش برون از برگ کاه من

لب ناصح بخاموشی ز من نزدیک کی باشد
که گردد بر سر من دورتر شد خیر خواه من

دمد گلهای تر بر خار خشک افتد اگر چشمم
که خورد دست آب از روی عرقناکی نگاه من

دلم گم کرده راهی تا خم آن طره آوردم
پریشانیست در اثبات انیعنی گواه من

بفرق نخل خرم ابر تر کوخیمه بر کن
ز جور برق دارد بهره تفتان گیاه من

بخورد دو دل هر جا که میباید نمیباشد
بیا بگذار ای مشاطه زلفش را بآه من

دری از خنده بگرفتی ظهوری خشک لب بنشین
نیاوردی بکف مشتی گلی از گریه گاه من

بدست مرگ حاشا جیب عمرم کی توان دیدن
میسر تا نگردد دامنی در دست پیچیدن

بفرقم سایه عشرت نیفتاد از بهی روزی
بزیر دشنه غم تا کی چون بید لرزیدن

سرت گردم دلم خون شد مروت نیست پنداری
بصد عذر آشتی کردن و گرد خویش نسنجیدن

چه زینبده است در کوی وفا نرگس قبایان را
بدامان از برخ پشمینه پوشان خاک برچیدن

ز دعوی های بیجا عقل لب در بست خوشحالم
میسر شد بدست شوق گوش حرف نالیدن

به تسبیحی که اشک آورد دین بر یکدگر چیدن
شمردم طعنها بر برهمن در بت پرستیدن

بوزن بیستون می آیم افزون در درون دارم — اگر فرهاد را با من توان در عشق سنجیدن

نصیحتهای عاشق گوش کردن از تو بی پروا
چنان خوش مینیاید کز ظهوری پند نشنیدن

در دل آمد حسرت مژگان شکن — خار از پا در کش و در جان شکن
مایه در کار سیل اشک کن — موجها از سینه عمان شکن
دفتر ناموس در قلزم فشوی — شیشه امید بر سندان شکن
ریش کردی سینه تا تاثیر را — در لب بیچارگی افغان شکن
نیستم مرد ملامتهای خلق — مهر درج صبر را پنهان شکن
مغز ما در سنبل کاکل رواست — با غبان کو عطر در ریحان شکن

باد تیری غنچه دل را نواخت
روظهوری در جگر پیکان شکن

حدیث کام میرفت از زبان بوالهوس بیرون — اگر میرفت ذوق شکر از طبع مگس بیرون
معاذالله که باشد دست شحنه حیرت — خوشا حال کسی کاورد خود را از هوس بیرون
بمنزل کی تواند برد محمل از گرانباری — برید زود راه روبار صد اگر از جرس بیرون
نهال بوستان وصل نبود میوه شاخی — که باشد چیدنش زاندازه های دسترس بیرون
خزان آرد باستقبال از هر خار گلزاری — اگر آید صفیر بلبل ما از قفس بیرون
ببزم وصل طالع میبرد یکبک حریفانرا — بغیر از من نخواهد ماند کوه هیکپس بیرون

ظهوری از برای جا تمنا وقت میباید
مبادا پا نهد از سینه حسرت یکنفس بیرون

سست عهدی سنگ بر پیمانهٔ پیمان مزن
دست رو بر سینهٔ سنگی کشان آسان مزن

هوشها رفتند و طاقتها سپر انداختند
دست دعوی عشوه از ترکش مژگان مزن

یا کمند طره را از پیچ و تاب آور برون
یا سنان طعنه بر جانهای بیتابان مزن

بر بساط وصل ایدل فال زن طالع خوشست
قرعهٔ بیچارگی بر محنت هجران مزن

بی نصیبی واعظا از عزت و خواری دریغ
خار چینیا نرا صلای گلشن رضوان مزن

ایکه میخواهی بکوی کامرانی پی بری
میشو در راهت غلط بر کوچهٔ سامان مزن

چنگ بزم غم ظهوری عالمی را هوش برد
هر زمان بر تار آهم زخمهٔ افغان مزن

تا کی دغا خورم ز تو ای بیوفا برو
بگذاشتم بمدعیان مدعا برو

آنها که در قفا تو گفتیم و گفتهایم
ما روانکرده ایم لب از عیش یا برو

دشمن نکرد آنچه تو کردی بدوستی
بیگانه ام مگر برو ای آشنا برو

امید صلح نیست و گر هست نیست نیست
منشین برو برو برو ای بیوفا برو

حالا خود از توقع دشنام فارغیم
خیری بزور کام و زبان ای دعا برو

بر خود حرام کرده مشامم شمیم او
هستند بنجه دان دگر ای صبا برو

ترسم که هیچ جای دگر بر نیفتدت
ای دل اگر بصرفه توانی ز جا برو

غیر از سفر علاج نداری لجاج چند
مردی ز رشک غیر ظهوری بیا برو

سود را سرمایه از دلالے بازار او
لاله را پیرایه از رنگینی گلزار او

گفتهای زهر چرفان شکر نوش ست حیف
تلخی از شیرین زبانی نیست در گفتار او

درک حسنش نیست ممکن تیز بینان جا خزاند — بر نمیگردد نگه افتد چو بر بالای راو
نیست عاشق را بجز افزونی غم مطلبی — صرفهٔ او گر نباشد در غمش غمخوار او
چون کشد بالا بلبل شکوه میریزد فرو — خوش فراخ افتاده عاشق نالهٔ منقار او
سینه گردید از خزانش ناخن حیرت شیار — جوش کرد از شعلهٔ داغش جان و دل اثیار او
راه او مشکل که بکشاید میان جستجو — گر نه بندد خویش را شبگیر بر انوار او
شیخ پیش از توبه این بزم و بیباکی نداشت — میدهد گویا اثر بر عکس استغفار او
مستی در پایه پستی نماند از میفروش — میشود عالی نژادی ظاهر از اطوار او
نی همین زنار پیچیدست بر تسبیح شیخ — برهمن کو تا برآرم سبحه از زنار او
گردش گردون نشد هرگز بدور برهمن — کیست در عالم که اقبالش نشد ادبار او

مرهم خاموشی بر ریش گوش من نهاد
مرهبا ناصح ظهوری گشته منت دار او

خاکمال صبر ها از جلوهٔ رفتار او — گوشمال هوشها در عهدهٔ گفتار او
کی بسعی چرخ می جنبید از جا آفتاب — جای وا میکرد اگر در سایهٔ دیوار او
تا مسیحا را زرشک خود بستر افگنم — چشم دارم پرسشی از نرگس بیمار او
بر رهش تنجانه سازد دیده بر روزان سفید — بت هوس دارد که بندد بر میان زنار او
دوش بر هم با غبان چشمی بجد دیده است — دستهٔ گل خود بخود میرویداز دستار او
شکر باید بیش ازین شاید رود در نشتر — رفته تا مغز دل و جان راحت آزار او
تا صنم کشت ست حق با اوست بودار من خطا — دوستی بنگر گواه اوست دعوی دار او
برگدایان حشمت جمشیدی گردید طرح — بخشش اگر میکرد قدر خویش هم بسیار او

پایه از پایه منصور عالی تر بود | گشته کرسی از برای پا بدامن دار بود

سادگی بنگر ظهوری شاد میدارد مرا
کو چو من هر کار را خود کرده ام در کار او

برای مغز جگر داغ سینه داری کو | شد ست پایه تنک در دو مایه داری کو
نهاده پا نگه از شوق تو بتیا بر کاب | صبا کجاست ز چولانگهت نجبا ری کو
ز کف هنوز نرفتست اختیار برون | دریغ و درد با خراجش اختیاری کو
برای جیب ز باغ تو نیست برگ گلی | برای پای ز راه تو نوک خاری کو
دوا کجاست که درد م زیاده تر گردد | نهاده غم بکمی روی غمگساری کو
دلست تشنه چاکی گرش قراری نیست | سپهر عالم عشقم دمی قراری کو
بجوش کوره اکسیر گر چه زر گشتم | برای نقد شکیبا ئیم عیاری کو
ز رهن ناله در آورده ام برون لبها | که در رمیدهم و ام اعتباری کو
بدفع لشکر غم ره جهای خم بنگر | بیا ببیکده زین خوبتر حصاری کو

هنوز گوش ظهوری بناصحان دارد
چو من ز صبر و شکیب تو شرمساری کو

از مدارا بگو تغافل کو | نگه از دیگران تغافل کو
چه تجمل که حسن خرمن کرد | عشق را نیم جو تحمل کو
باغبان رنگ و بو اگر آنست | رنگ گلنار و بوی سنبل کو
عشق در پایه ثبات نشست | عقل را خفت تزلزل کو
شوق اگر بر نریخت لخت جگر | اشک را زهره تعلل کو

ای خوش آنانکه آه طره کشید — در نفس پیچ و تاب کاکل کو
شکر هندیان دلم را برد — نمک لولیان کابل کو
منکه از صبح و شام خود مانم — صبح پروانه شام بابل کو

ای ظهوری گر سنه چشمی چند
سیری نعمت توکل کو

این دل دیوانه را نبگرد تدبیر او — از رگ و پی خویش را کرده بزنجیر او
کیست که کنجشک دل غیرت شاهین کند — یافته از نامه دام ورود و اگیر او
ذوق نظر بازیست حلقه فتراک کو — هر بن مو دیده بر تن نخچیر او
وعده تمکین گران گشت سبک انتظار — اینهمه تعجیل او اینهمه تاخیر او
از رگ و پی هر طرف بهوده تا بد طناب — خیمه جان را ستون گر بود از تیر او
ساده فغانان او نالهٔ یکدست خویش — بلبل و پرکاری صوت بم و زیر او
قصر تقا چون حباب سست بنای بر آب — رو دفنا میشود آلت تعمیر او

برد ظهوری ز حد شرم و حیا پیش و پس
تا بکی از خود کشی خجلت تقصیر او

گلرخی ساقیست حرف لاله و گل میشنو — بلبلی گر بایدت از شیشه قلقل میشنو
از پریشانی زبان گوش عاجز می شود — داستان لف میخوان حرف گلگل میشنو
می نهد از همت بیدار نجتان حرص و آز — سر بخواب افسانه صبر و توکل میشنو
نام کردند آشنائی را بتان بیگانگی — بر مدارا شان مدار آمد تطاول میشنو
خشم و نازش کرد اگر منع نگه از گفتگو — گفتنیها انچه خواهی از تغافل میشنو

میشود هر طفل در صبر و شکیب ایوب من
گریه ایوبی زنم لاف تحمل میشنو

پیشکار هر نگاهے یکجهان سحر و فسون
در رو کن دیدیم جادو سحر بابل میشنو

از ظهوری هیچ در نگذر که بی تقصیر نیست
گاهی ار گویم که مسیوزم تغافل میشنو

صیدی درین نخچیر گه لایق نخچیر او
در خون به بستی می تپم این چشم زخم تیر او

اورده چون عشق و خیون عقل و خرد کو بردبار
افتاده در کون و مکان شمشیر برنخچیر او

در پیشگاه دلبران جای شهیدان دیده ام
تقدیم خواهم هر همه فریاد از تاخیر او

بر تلخی زهرش نشین بر لذت شکر مرو
بخشم بروے گنج او ویرانی تعمیر او

عشقست میر کاروان مائیم از پس ماندگان
ایوا همین خود را چسان بستست بر شبگیر او

گر دود پرند آسمان کتان مهتابی اگر
سر پنجه شوقی شود یک ره گریبان گیر او

تمکین خوشست از بیدلان بار نصیب کس مکن
آن دل که در شادی نمی غم نهمیده کس تقصیر او

نازم تقیه شهر را در شرع دارد جعلها
در جمعه مستان مگر فکری کند تدویر او

از دایه دوران نکرد طفلان کام دل بجوش
گردیده شیرین تر بخون پرکرده چون شیر او

نسرین اشک از چشم تر عقد در افتاد از نظر
بر شعله داغش جگر صد باغ دل تو فیر او

از خود ظهوری کو بر لاف تمنا تا بکی
انگاره اش از تیغ شد کو جوهر تا تیر او

نداری بهره از کفر عشق ای دل مسلمان شو
نکردی جمع خود را وای بر حالت پریشان شو

چو بیدردان تمامی عمر در زینت بسر بردی
زهی غفلت زهی غفلت پشیمان شو پشیمان شو

فغان زار نالی باش و بر کام و زبان رحمی
سراغ چاک کن شرمنده جیب و گریبان شو

خجالت میکشی فردا مباد از مردگان باشی
بترس از شعلهٔ تیغی که سپندِ چشم حیران شو

بسوزد تار محرومی بنا شد پاس اغیارت
بزیر شعلهٔ تیغی سپند چشم حیران شو

چه سرگرمی که اسباب دکانداری کشی درهم
شراری در جگرکش آتش کالای دکان شو

گدائی از گدایان چشم خواهش برنمیازد
شود تا سیر چشم آرزو مهمانِ سلطان شو

بغرلت بر رخ مردم در الفت چه می بندی
بترس از صحبت خود گر توان از خویش پنهان شو

بسان موج بازوی شنا کن تا به بحر غم
حباب آسا بخود ابان دیده و فارغ ز طوفان شو

ظهوری در مصافِ نفس نامی بر نیاوردی
غزلخوانی خوشست از مطربان تازه الحان شو

با ماچه خوش بصرفه شود صرف نازِ او
بیچاره آنکه بخت ندارد نیازِ او

معمور باد دل چقدر جان قیمتی
آماده کرد در هوسِ ترکتازِ او

مشکل که التفات به چون من تا کسی رسد
ایکاش میرسید بمن احترازِ او

محمود از غلامی خود بادشاه بود
وقتی که خواجگانه نشستی ایازِ او

دست تپ هوس شده کوته ز نخلِ آل
نشتر کشیده تا مژه های درازِ او

دانی نهاده دست غمش بر دلم بلی
مهری نداشت درج گهرهای رازِ او

بهتر نهاد شال مرا از حریر غیر
گویا نکرده پرغلطی امتیازِ او

ای شیخ اگر بخلوت عاشق گذر کنی
گردد حقیقتِ تو مرید مجازِ او

راحت زمین محنت او مغز پرورست
نازم بدانهای ظهوری گدازِ او

هر طرف صفهای خلقی بر سر میدانِ تو
زخم صد خنجر ز هر یک جنبش مژگانِ تو

هست خوبان دگر را هم شهیدان دگر — تیغ بی هنجار میرانند بر پیکان تو

تخت شاهی چون نهاوند از برای شاه حسن — حیرت تا دوخت چشم داد بر ایوان تو

آتش افسرده دل بر سر کوی تو حرام — شعله پرورد است با گوشه دامان تو

بهر خشت خانه صبر شکیب ما قضا — خاک می آرد مگر از کوچه پیمان تو

باغ و بستان را بامیدی ز چشم افگنده ام — جان خدایت جای بسیار است در زندان تو

یک خدنگ ناز هم در کار ما کوتاه باش — صید لاغر تر ز ما دارد شکارستان تو

آرزوی ناوکی گر ریخت در جانم شکست — نیست باکی دل پرست از حسرت پیکان تو

تا بساط آرزوی وصل بر هم چیده ام — آن سر و سامان ندارد بی سر و سامان تو

راز دل ظاهر ظهوری میکند دیوانه است
گر بدنبالش نیفتد عشوه پنهان تو

گو بازوئی که زور زند بر کمان تو — کارم چه سخت کرده بنرمی زبان تو

گاهی اگر تو هم گذری میکنی بدل — من در دل تو هم گذرم در زمان تو

بر عمر خویش رحم بدور تو دیده ام — از شرم خویش را نفهم مهربان تو

یکیک بمین مهر و وفا میشود وفا — داریم وعده که بخوانیش از زبان تو

خشک است جلوه سازی شمشاد و ناتوان — گردیده سدره کهنه ز نخل جوان تو

از قصه ات مقدمه گویان گرفته اند — هر داستان مقدمه داستان تو

با گفتگوی غیر زبان مرا چکار — پروای جان خویش ندارم بجان تو

دستی بپی نداشتم از کینه تهی — تا سود من شریک نشد با زیان تو

گویند صد نشان ز تو دارد نشانم نیست — میخواستم که از تو بر هم نشان تو

گر آسمان سجود ظهوری کند سزد
برتافت بار سجدهٔ ما آستان تو

سماع ملک و ملک ببرهٔ ترانهٔ تو
صبوح زهد و ورع از می شبانهٔ تو

ز اهل حسن کسی فتح میتواند گفت
زمانه دگران نیست در زمانهٔ تو

ترا ز دیدن هر روز من علاجی نیست
بنا ز خانه من گشته نا ز خانهٔ تو

رسد بکام ز یک وعدهٔ هزار خطاب
هلاک میکند آخر مرا بهانهٔ تو

عجب که رام شود صبر شیر حوصلگان
چو از نگاه رمد چشم اهوانهٔ تو

چه بنفشه ست که این بال بستگان دارند
بچشم دام تو خوش کرده اند دانهٔ تو

چه احتیاج تبلقین نخبت بیداران
بست مایهٔ خواب پسین فسانهٔ تو

همیشه باد ظهوری دولت بدروآباد
برات نالهٔ نوشتند برخزانهٔ تو

مزن حرف تحمل ناصحا مرد تحمل کو
تعقل تا کنم در کار خود عقل تعقل کو

مرا هم میکشد نازک بعشق حسن او نازم
مدارا بر نمیتابد بدل تاب تطاول کو

حرم را حلقه بگرفتم دری نگشود بر رویم
همان در هیچ و تا بم حلقهای زلف و کاکل کو

گریبان تحمل چاک خواهد گشت بلبل را
هوا داران خدارا تا نکمه پیراهن گل کو

بیکبار اینچنین بستی درامید بر رویم
سرت گردم چه واقع شد نگاهی از تغافل کو

نیابی نغمه سنجی چون ظهوری در خراسان هم
نگاهش دار این هندستگل بسیار بلبل کو

ز قحط وصل دگر قحط خورد و خواب شده
چو موبر آتش ایام پیچ و تاب شده

ز تار آه چه باقم بعشق زیبا نیست
که تا رو پود نگه بر رخش نقاب شده

چه حالتست که می بینم و نمی بینم
بفکر بستن چشم نگه حجاب شده

امید واری صد گنج خنده ام برهم
چه خواب خاطر معمور من خراب شده

بصبح روشنی میتوان تکلف کرد
نماند تیرگی سایه آفتاب شده

سر غرور من و پای نخبت بیداران
بصد فسانه رگ گردنم بخواب شده

هوای کعبه روی در سرت که افتادست
ز دست عشق که صد کوثرش برآب شده

بدیگران هوس برگزیده ارزانی
برای خاطر من حیرت انتخاب شده

گرانی و سبکی بر نمیتوانم یافت
بگفت غیر بمن مرحمت عتاب شده

چه فرق غیر اگر بی حساب خود مانده است
جفا و جور بمن مو بمو حساب شده

فریب مشتری ارباب اضطراب خرد
کجاست جنس کساد وفا کہ باب شده

ببزم بار سخن نشست بر ظهوری مست
نشسته روی برو قابل خضاب شده

عجز به بنیا کحل خاک مانده
هر چه هر جا میدهی بیجا مده

تشنگان وعدهٔ امروز را
آب از سر چشمهٔ فردا مده

داده حق عجز مرا خوش قدرتی
بیش ازین تشویش استغنا مده

کرده ام سعی و تو صاحب چشمتی
میشوم ضایع بخویشم وا مده

از حیات خود نکردست انچه خضر
خرج در عشقت باو مجرا مده

در گذشتن بر نگه شد ره دراز
سیل اشکم را دگر پهنا مده

حرف پهلودار از کس نشنوی
هیچکس را پهلوی خود جا مده

پاس عرض مال برگشته فرض — خواجه کو عرض خود و دیبا مده
گشتم از بالای رضوان منفعل — با قدش کو سدره را بالا مده
مشتری زین کیسه بر تر پا بدش — نقد جان بیعانه سودا مده
نقش شیرین نازکستای کوهکن — انیچنینش تکیه بر خارا مده

از ظهوری خرقه شوئی یاد گیر
آتش آلایش دریا مده

بد روز زیستی شب هجران ندیدهٔ — جمعست خاطر تو پریشان ندیدهٔ
بگذار پهلوی تو نشینم بکام دل — از عجز من تکبر درمان ندیدهٔ
ترسم که نخبه سوزن رسوائیم زند — ایوائے بر تو عشوه پنهان ندیدهٔ
ترسم کشی ملامت صبر سکون من — ای پند گو تو جنبش مژگان ندیدهٔ
سر نخبه نماند مکن رنجه دامن دگر — چینیم بدوز چاک گریبان ندیدهٔ
بر مرگ رشک غیر تپان را صلا مده — انگشت حیف در ته دندان ندیدهٔ
می کاهم از تغافل و مینالم از نگاه — جور نهان و لطف نمایان ندیدهٔ
پیشم دگر حکایت شیرین زبان مگو — شد تلخ نوش من شکرستان ندیدهٔ

تکلیف طرف باغ ظهوری چه میکنی
رحمت بر تو گوشهٔ زندان ندیدهٔ

خوش فارغی از فکر مائی آشنا بیگانه — بیگانه شد درد از دوائی آشنا بیگانه
در کورهٔ بیطاقتی خامست جوش جان و دل — زین گرمتر باد آی آشنا بیگانه
بر بوی تو بیگانگان در سیر باغ و بوستان — منع صبا منع صبائی آشنا بیگانه

جان دلی نی درمیان داغ جدائی شمدنی
داد از جفا داد از جفای آشنا بیگانه

دارد زبان شکایت داری و در سخن
گویند بهین این ماجرای آشنا بیگانه

خوردیم عمری خون خود از ناچه تقصیر آمدست
ظاهر نشد تقصیر ما ای آشنا بیگانه

با دوستان این دشمنی با دشمنان این دوستی
بیگانه ای آشنای ای آشنا بیگانه

پیش خیالت از حیا لرزد ظهوری در دعا
اغیار و عرض مدعا ای آشنا بیگانه

شب کرده بود مه شب ساغر کشیده
با دور باش غمزه خنجر کشیده

خاشاک صبر دود با فلاک میرساند
از گونهای شعله باختر کشیده

خندان و تازه روی ترکمین همیگذشت
از گریه گاه اشک بخون در کشیده

بگداختیم چون قلم و سر نمی کشیم
از خط خطی بمهر و وفا در کشیده

گم گشتگان براه سکندر نمیروند
بگذار حرف منت رهبر کشیده

در خصل وصل غیر فرو برده دست او
نبشت نقش مهره شش در کشیده

درمانده علاج لب خشک خود شده است
جیحون در بسته از مژه تر کشیده

کی همدم ظهوری آلوده میشود
دامان با سپاز زرم و کوثر کشیده

عشق را شان دگر از ناز ده
سحر را همدوشی اعجاز ده

غیر را دل گرچه عمدا برده
گرده سهوی بزودی باز ده

شد وکیل من نیاز آسوده ام
اختیار خود بدست ناز ده

طرح میکردند رخ یاران بمن
چرخ دون کو کام فرزین باز ده

خندهٔ شاید که بردارد ملب — گریه از چشم تر پرواز ده
صاحب تصنیف تو در علم عشق — شرح رسوائی بخت راز ده
ناصح آخر روزبان بر طرف من — نامی طوق قمری دل بازده
ای که بلبل در قفس بردی بباغ — رشته داری رخصت پرواز ده

سازشه شاید ظهوری تشبنوی
گوشمال طالع ناسازده

ز کوی بادشهی گنجها بجای که چه — بزیر بسته جبین سر از گدای که چه
ز باغ طرهٔ فراق تو خلق چون نکشد — کدام روز نمیترسی از خدای که چه
بغیر دین و دلی نیست آنچه لائق تست — بیا و پرده برانداز رونمای که چه
به پیش درد تو از دست ناله دادنم — ز پرسش نفسم وا گرفته پای که چه
نگه که آمدنی در دل تو افتادست — وگرنه عاشق و امرزش هنرای که چه
بوسه بخشی لعل تو شهرتی کرده است — ز منعمان ورع شهر بر گدای که چه
بطالع دگران غم بعشرت آبستن — سیاه روزم من از صبح شام زای که چه
چسان فراخی اینجا ک گنجدم در جیب — ببر کشیده ترا تنگی قبای که چه
ز مغز شهد و غم روزگار خوان افگن — غم فراق درین طرف تنگنای که چه
بغیر خدمت درگاه شاه ممتازم — بفرش شاه کشم فرق عرش سای که چه
بهند عشق براهیم شه شکارم کرد — من و غزال دکن آهوی خطای که چه

مبر امید ظهوری که عقل ناقص رنجیت
نمیزنی در عشق گر بکشای که چه

سکون مجوی ز من طاقت اضطراب شده | باختلاط در آ الفت اجتناب شده
ز مشک خوی تو در رشک بوی گشته گره | ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده
بهار بستر بالین بخت بیداری | که از فسانهٔ باغ رخت بخواب شده
ز بان چو باز کنم گوشها شوند قدح | بوصف نرگس مستت سخن شراب شده
بکوی حسن تو گر ذره را فتاد گذر | نکرده طی قدم چند آفتاب شده
جگر ز لذت داغ تو باد برخوردار | چنانکه کام ز زهر تو کامیاب شده
کتان طاقت دل خوش بر خنه معمورست | خراب وعدهٔ گلگشت ماهتاب شده
ز شوق دیدنت از بسکه بر تراشم چشم | فضای گریه بهم سر بسر حباب شده
خموشی تو مرا بر سوال می آرد | تغافل تو برایش مگر جواب شده
رسالهٔ گله کز تو در نوشتن بود | ز فصل فصل دل آزردگی کتاب شده
فتاد گرمی مضمون بخنده ام بر دل | کبوتر از تف غمنامه ام کباب شده

قرار یافت ظهوری وظیفهٔ دشنام
قرارداد دعای تو مستجاب شده

داد از بخت تو ای بر رحم حمیت گونه | رحم بر ما میکند دشمن مروت گونه
ریخت پرواز نگه دامان برقع بر فلک | در جلا کش دیدهٔ تر را بحسرت گونه
اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمدند | دوستی از دوستی بر خویش تهمت گونه
چند روز دیگرم شاید که دریابد وصال | کرده حاصل از فراق امید رخصت گونه
کنج مشق فکر تنهائی بفریادم رسید | عاقبت کار تخیل یافت صورت گونه
من کجا و آرزوی دولت وصلش کجا | خویش را خرسند میدارم بحسرت گونه

در خرید قیمت کالای بازار بلا
جان و دل باید گرو کردند شرکت گونه

آرمیدن می‌شود آخر رمیدن نهای دل
طرح الفت را دل افگندست وحشت گونه

غیرت از آئینه منع عکس او کرد ای نخست
گر ظهوری را خدا امید یاد غیرت گونه

غیر نومیدی دلت در گریبانش منه
نیست بیمار تو پا در راه درمانش منه

نام عشق او مبر شرمی ز حسن خود بدار
حیف لب را بر حدیث عهد پیمانش منه

دیده باشی آه عاشق آه کاکل آه نیست
نیست در هم گوش بر حرف پریشانش منه

اشک شوق خود بجیب دیده پاکان فشان
چشم او آلوده است این را بدامانش منه

دل ندارد قیمتی دارد ولیکن بسته بیش
گرچه ارزان در فروشی دانسته ارزانش منه

در محبت بود میباید چکار آید نمود
مدعی گر ظاهری دارد نمایانش منه

ترک پاکی میتوانی کرد بازی میکنی
بیوفائی سخت دشوارست آسانش منه

عشوه پرکار در کار ظهوری میکنی
ساده لوحی اندکی بسیار پایانش منه

گر دیده ام یگانه ز عشق یگانه
دارد جگر ز داغ محبت نشانه

سرمستی هوس شده ساقی پیاله
رقاصی رهم زده مطرب ترانه

همدم برو که تحفه مرهم نمی شود
ساقی شکسته ام بجگر شیشه خانه

افسردگی وبال دم هیچکس مباد
ای سینه در نفس نکشیدی زبانه

جولان بعشق گرچه دهد باد رخش شوق
خواهد ز برق آه گهی تازیانه

رفتیم ازمیان که نباشیم در کنار
دیگر نماند بهر جدائی بهانه

در راه جست‌جوی تو از خضر تقدیمان — در یوزه کرده‌ام قدم سالکانه
در سعی گاه اشک فروشان چنده‌ام — صد خرمن گهر که ستاند بدانه
با وادهای چشم تو گردو ز خواب تلخ — خوانم ز تلخکامی خود گر فسانه

اقبال در برای ظهوری نمیکشاد
میداشت گر بزیر پش آن آستانه

همه تقصیر هم ورای همه — گر بدوری دهی سزای همه
نامه‌ها غیر روز وصل تو نیست — از سحر خیزی دعای همه
در دلم جای هیچ چیز نماند — ای خوشا من توئی بجای همه
تا که بیگانه منت خوانند — راضیم من بآشنای همه
عالمی کشته چه باک ترا — نیم نازت خونبهای همه
سالکان تو سرفرازانند — تاج فرقست خاکپای همه
در ره گریه دست شوق تو بست — توشه بردوش هایهای همه

تا ظهوری ز جمله پیش افتد
باز گردید از بهای همه

از اسیران خود جدا شده — همه بیرحمی و جفا شده
سنگدلی در پی تغافل نیست — فارغ از فکر خونبها شده
عطر در چین طره میدزدی — آگه از روزی صبا شده
بهر دام نیاز میگردیم — اینهمه نازنین چرا شده
بهر خود فال بد نمیگیریم — که بگوئیم بیوفا شده

صید وصیاد صید یکدیگرند — مبتلا کرده مبتلا شده
حرف بیگانگی که میشنود — خبری نیست آشنا شده

خوش ظهوری ز راز میلانی
انیمه محرم از کجا شده

عشق ز سودای تو دیوانه — شمع بدوران تو پروانه
از خم تو سینه دریاکشان — خوبله خور مستی پیمانه
حیف که از شوق تو در خرج نیست — هر مژه را سبحه صد دانه
سیر ز پیران چه خوش اندیشه است — دست بدست دل طفلانه
دارم ازان روی بکنج خیال — در بن هر موی پریخانه
دیده شد امروز ازان آشنا — در لب ما شکوه بیگانه

در خم آن طره ظهوری کشید
پنجه شوریده تر از شانه

ای مراد ما مراد ما بده — داد از وصل تو داد ما بده
گشته خوش افسرده ما را از وفا — رونق جنس کساد ما بده
مرده دل در کنج زندان خودیم — باب تقل بی کشاد ما بده
تهر کسب عیش لازم شد سفر — از عدم واندوه زاد ما بده
آب با آتش ندارد آشتی — امتزاج خاک و باد ما بده
دیر تر سائی ز لفت شدیم — گو بشمال اعتقاد ما بده

روز و شب در آرزویت بنجودم | خویش را گاهی بیاد ما بده

از ظهوری نامرادیها ببین
اے مرادِ ما مرادِ ما بده

هر چه غیر تو هست هست گناه | وقف نظارهٔ تو گشته نگاه
داغها امین از خطر نشوند | بدلم تا نیاورند پناه
سنبلستان شود زمین و زمان | شوق کاکل چه دارد م بر راه
ذوق بیداد باد خیز کنم | داد از حال من مباد آگاه
کی شود رایت سپهر بلند | فتنهٔ قامت آورد چو سپاه
مهر طرح زکوة ماه کند | عارضت گر کند رعایت ماه
حکم غارت کند چو نرگس تو | بر یکے دل درود هزار نگاه

صبر چون آنقدر که میخواهی
از ظهوری شکیب هجر مخواه

هم تو کین ورز و کینه دار که چه | هم تو غمخوار و غمگسار که چه
میکشی خویش را چنان ببیان | انچنین میکنی کنار که چه
می بری انیمه قرار از دل | نهی دل بیک قرار که چه
خنده در صرفه نکپاشی ست | دل ما میکنی فگار که چه
از تو کس وعده نمیخواهد | میبری عرض انتظار که چه
شکر میکن نگار بند قوئی | روی شهری بخون نگار که چه
روز سیر تو عید گلزار یست | فردهٔ [illegible]

موج دریای گریه گیرد اوج — غوطه خورد چهره در غبار که چه
شعله گردید غیرت افسردست — اضطرابی باختیار که چه
بدعا در لبش نمم دشنام — عاشق و ذوق اعتبار که چه
گل شد از جرعه راه موسم گل — قدم توبه استوار که چه

شاه هجران و گر ظهوری بس
ز نهاری بر نهیار که چه +

بیا ای خانقاهی و به بین میخانه آرائی — بساقی نازم و آن لبچش پیمانه آرائی
خرامه تا کمر در سنبل و گل خواب بیداران — بحرف روی و موئی کرده ام افسانه آرائی
نبود این چاک زیبا هیچگه جیب اسیران را — بزن خیر تو زیبد عشق را دیوانه آرائی
علم شد شمع در حسن و فتاد از عشق در اشک — نمی بینی تلاش شعله در پروانه آرائی
بشوخی گرچه ذوق دغکاریهای من دارد — بداغ آشنائیها کند بیگانه آرائی
بکنج وصل خواهد کرد عشقت خانه آبادم — چه میبینید گدایان ترا ویرانه آرائی

ظهوری درج دل پر گوهر شرم و حیا دارد
نمیدانند غیر بیدلان جانانه آرائی

چو آمد در بهت از سودائیان سودای بیتابی — همه آراها بعیانه کمالای بیتابی
برآمد دود خامی از سرای نخچگان آری — شنو از کوچه آسودگان غوغای بیتابی
ز راه عشق اگه نیستی مانع مشو ناصح — نباشد ناز یار آیا کرا یارای بیتابی
من و مجنون ز یک تخمیم و من میدانم احوالش — که گر دیدیم بر بکتابه صحرای بیتابی
ز فکر مردنم در پیچ و تاب زجهای آن دارد — مبادا در لحد آرام گیرد جای بیتابی

مسلم گشته ام در اجتهاد عشق مفتی هم
که بنویسم برای بیدلان فتوای بیتابی

بدست سعی دامان وصال عشوه برون آرد
کجا آید نیاید درمیان گر پای بیتابی

نمیاید بهم وصل اگر سامان مشوعاجز
حوالت کن سر انجامش باستیلای بیتابی

بمشتاق از کجا ها یها اضطراب نقل برون آید
چه حیرت گر پس مردن کنم احیای بیتابی

ظهوری صد خطر در ساحل صبر سکون داری
نگردی ها یهای ماهی دریای بیتابی

معنی عاشق خانه دیوانگی
عاقلی دیوانهٔ دیوانگی

سیر گاهی از پی فرشت دور
گوشهٔ کاشانهٔ دیوانگی

باز کن خلوت سرای انس را
در بهشت خانهٔ دیوانگی

از غم فرزانگی سوز و خرد
بایدش پروانهٔ دیوانگی

آشنای عاقلان باید شدن
گر شدی بیگانهٔ دیوانگی

در سرای عقل خواب آلوده را
گوش کن افسانهٔ دیوانگی

بر ظهوری در ازل پیموده اند
بادهٔ پیمانهٔ دیوانگی

کنی خموشم و آنگه ز من سخن بکشی
ز خویش پا بکشی تا سری بمن بکشی

چو میتوان بمدار از خلوتم برون
چه میشود که بعنفم ز انجمن بکشی

صنم ز موعد تعویذ اگر کند تاری
کنی مضایقه زنار بر همن بکشی

غریب شهر تو هر کس که گشته دیوانش
میان خاطر و اندیشهٔ وطن بکشی

مرا ست رونق باغ و بهار میرسدت
که رنگ و بوی خود از لاله و سمن بکشی

شود ز اهل نیاز امتیاز من معلوم — گهی که من شوی و ناز خویشتن بکشی
هلاک گریه‌ام ایشوق چشمه چشمه بیار — مکن که خنده من از لب و دهن بکشی
ز حسرت تو چنان مرده‌ام که باید مرد — سزد ز رشته آهم اگر کفن بکشی

گران مخسب ظهوری باین سبکروحی
تمام جان شده چند بار تن بکشی

گزیدم گوشه خلوت دکاندارم برآورده — خریدم عشوه طاعت زیان کارم برآورده
بحیرت کاشکی تحقیق حال من نمود — بدست حسرتم دادی وفا دارم برآورده
عنان اختیار از دست دادم کار خود گیرم — مبارکباد غل و نصب از کارم برآورده
توانم دست و پائی زد کنم گر معرفت باقی — بهر پودم درآوردی ز هر تارم برآورده
مسیحا کو کند این علاج عشق آموزد — کنم تا از همه پرهیز بیمارم برآورده
ز دهقان اجل منصور من کشتست در کویت — فشاندی تخم سر بر خاک و انبارم برآورده
اگر یارم تو باشی پنجه با افلاک در بندم — کشیدم کوه غم بر دل سبکبارم برآورده
باین افسانها کز عشق دارم داد میخواهی — نکردم حسرتی در خواب بیدارم برآورده
خوش ای واعظ چها پرداختی از سایه طوبی — تصور این ترا کز پای دیوارم برآورده

نمیدانم که هرگز با ظهوری بوده‌ام یاری
با ندک روز از یاران چه بسیارم برآورده

بکیفیت نگردد آشنا بیگانه ساقی — اگر پیمان درستی نوش کن پیمانه ساقی
باین مستی که از مسجد رهم محراب گم کردم — نکردم گم بعمر خویش راه خانه ساقی
چراغ آفتاب و شمع مه را مرده میدانم — برافروز ز رتاب باده چون پروانه ساقی

بکار میکشان از زاهدان نیذیری نمی‌افتد — که در زنجیر دارد توبه را دیوانهٔ ساقی
حریفان از بقل بادهٔ خوش در دام آوردند — نه این نخست زاهد حیف آب روی نانهٔ ساقی
نبازم از صبوحی کردکان نخبت بیندارم — ورع خوش مست خواب افتاد و از افسانهٔ ساقی

ظهوری از خمار حور و کوثر تا برون آئی
رهت ایکاش می افتاد بر کاشانهٔ ساقی

بحرف ماه رویی کرده‌ام افسانه آرائی — مبارکباد خواب خلق را خورشید سیمائی
نم چشم دلتنگ دل مسکینم در ریزه از دلها — تراوش کرده از مژگان تر این شور دریائی
آه از شعله محمدتی باشک از قطره جا نفسا — که دارد چرخ را روز سیاه و سینه فرسائی
جنونش را بروی آب اگر مجنون کنون بودی — با هو چشم شهرت گریه گردیدست صحرائی
چرا غم گشت روشن از رخشان انتهی دیگر — زهد خورشید دانم ارگذارد دست بالائی
ز عریانی مپندارید هم از عشق میدیدی — بلی در کار بود این پرده پوشیهای رسوائی
تراشیدم ز خاطر آرزوی مرهم راحت — زهی آسودگی کردم بداغش سینه آرائی
بحرفم تا نهد گوشی زبان گفتگو بستم — برون کردم ز خلوت خویش را تا شم ز تنهائی
سخن پیرایهٔ گنگان نگه سرمایهٔ کوران — بگفتار تو گویائی بدیدار تو بینائی
گلی بودی شدی تا بوی رهبارت باد آرائی — سمن بوئی و سنبل موی و شمشاد بالائی

ظهوری خدمت میخانه دارد صاف خواهد شد
بدوش افگند تقوی را ردای لای بالائی

برای طاعتش بگذر ز خون دل وضو کردی — خم طاق حرم گر خدمت ابروی او کردی
شدی آب از تف شرمندگی هم رنگ هم بویش — اگر با رنگ و بویش گل حدیث رنگ و بو کردی

حریفان مست و دوقدح از کشاد جبهه ساقی
چه بودی گر صلاح زاهدان تمدر خو کردی

تمنای ندارد غیر غیر راحت اندوزی
چه دانی میشدم گر درد و داغی آرزو کردی

ز شوقت دیده ور باشد ازین پاکیزه تر چیزم
نگه را کرده بایستی ازینم شست و شو کردی

طراوت تهای خرم خضر مست از جرعهٔ آبت
سکندر کو که خاک رهگذارت آبرو کردی

بماند از نشاءش شیخ از خرقه برچیدی
گر از دست نعمت کاسهٔ بجیبش سرفرو کردی

بپرسیدی اگر حال سخن از راز خاموشی
ظهوری را ز لب بر قفل دهان گفتگو کردی

بشهر عزت از دوره دارم برآوردی
برآمد شور منصوری باظهارم درآوردی

ز بین توبه کارانم ز بادم در افگندی
ز تسبیح خوانانم ز نارم درآوردی

کجا کاهی بوزن من کجا کوهی بسنگ من
ببلغ در نمی آید بمقدارم درآوردی

رسانیدم بعرش عشق منشور قبول خود
چه خوش از منکری ستم باقرارم درآوردی

بحمدالله که نگذاشت رنج علم را ضائع
لب از گفتار افشاندم بکردارم درآوردی

زبانی کز حدیث غیر آلودست قطع آوی
باین عزت ز بس یاری باغیارم درآوردی

مهیا شو ظهوری مژدهٔ رسوائی دارم
ز دیدنهای پنهانی باظهارم درآوردی

زبان بعشق ده و راز به بلا میگوی
ز مدعا خبری بهر مدعا میگوی

اگر بچشم تو گل گشته خار گل می چین
گذشت و رد اگر از دود و داد میگوی

نگاه محرم اگر کرده نگه میکن
سخن اگر شده بیگانه آشنا میگوی

نگه بیگانه در آشفتگی کنی خود را
بهم برآمدن طرهٔ دوتا میگوی

بتی مگر نکند دعا ز خداوندی
قبول بندگی مطلب خدا میگوی

شکسته دل نشوی از درست عهدان شکن
علاج جور و جفا میشود وفا میگوی

بران لب شکرین جوش میزند دشنام
در معاوضه باز کن دعا میگوی

غبار راه تو بر سرمه بخیت این بس نیست
مکن ملاحظه در چشم تو تیا میگوی

بلی که دوش ظهوری زیاده کردی با
تو خویش را پس ازین صاحب دوا میگوی

چو ان جنون گشته عقل تدبیری
از خم طره تو زنجیری

در کمین گاه آهوی شیران
مرده در آرزوی نخچیری

لغزش پای بر سر کویت
دستگیر جوانی و پیری

در سفرهای درد و اندوهت
ناله ایوار و آه شبگیری

راز پنهانیت بهم پیچید
در لبم قصهای تقریری

خیل دردت چو ترک تعین کرد
منصب ناله شد زبان گیری

پخته ترگشته ام در نقره خام
خالصم کرد عشق اکسیری

عقد در خوانیم گر لیست فرو
موج در دیده های توفیری

بخت بیدار زد ز جوی جنون
آب بر روی خواب تعبیری

وضع تغییر کن ظهوری چند
عشق با دلبران تغییری

دل بر آورده بال پروازی
کرده کنجشک صید شهبازی

همه تن گردنم بعشق کنند
از خم طره دار و اندازی

زیر تیغے بمرحبا گفتن — برکشیدست خونم آوازے
صرفه در صرف سیم اشک بلاست — جهد اچشم گریه پردازے
کرده فارغ ز خار رخنه گلم — نخم ثمرگان یاسمن سازے
داد ازان شوخ آه ازان تمکین — کرده صد ناز کرده تا نازے
نازمن هم بجاست میخواهد — حسن ممتاز عشق ممتازے

فخر دل زداغ درهمرست
تا ظهوری ست خازن رازے

اشک پردازی کن ازگوهر برائے — تشنه او گرد واز کوثر برائے
همتے از چاشنی گیران زهر — تلخ شو شیرینی از شکر برائے
داستان گردیده طومارست — حرف خود در پیچ واز دفتر برائے
گشته خاکستر از افسردگے — در جگرکش شعله اخگر برائے
از خشن پوشان اطلس پوش باش — یاسمین طبعی خسک پرور برائے
میتوان هم خیمه خورشید شد — در زمین عشق نیلوفر برائے
غمزه فساد برمالیده دست — مغز رگ شو از دل نشتر برائے

ره باو سرگشتگان سر میکنند
چون ظهوران کم شود رهبر برائے

توبه کو که بیک ساغرش از جا ببری — آفت خرقه صلاحی که بمیا ببری
سود یکهت ز صبا برگل و ریحان مفروز — طره را گاهی اگر بر سر سودا ببری
نظری داری ازاربلب نظر بندیست — که نگاهی همه کس تماشا ببری

ما که باشیم که خوانیم ترا دلبر خویش
داد از زود ستو میشد که دل از ما ببری

با همه ناز و تکبر که بانداز و لے
از در سینه درآئی بروی تا ببرے

خونبهانیم نگاهست مروت از تست
حق امروز مرا کاش بفردا ببرے

کار از گریه رود پیش ظهوری بر خویش
نیل و جیحون نشوی قطره بدریا ببری

تو چو خود دلبرے کجا داری
رشک بر نخبت عشق ما داری

خلق بیگانه دل و دین اند
چه نظرهاے آشنا داری

چه درستی که در شکست نیافت
توبه را مست مرحبا داری

کار و بار و فا نسق که دهد
خویش را گر نه بر جفا داری

گر به بیطاقتان خود نازی
ناشکیبا تر از صبا داری

یک جهان مرگ رو بخضر نهد
یکدمش گر ز خود جدا داری

از تغافل دمی نه غافل
چه نظرها بحال ما داری

نشود ابرویت گره فرسا
هم ز ابرو گره کشا داری

سنگ بر سینهٔ غم تو صنم
جبههٔ کعبه سجده سا داری

از فروغ تو خورده شق خورشید
در دل تنگ ذره جا داری

خواب دانستهٔ ظهوری را
حاجتش ناروا روا داری

اگر احوال ما پرسیده باشی
ز زخم خود خجل گردیده باشی

چه آسان کار ما دشوار کردی
بسی بر گریهها خندیده باشی

چگویم قصهٔ بیتابی دل — بروی تا به ماهی دیده باشی
بجا باشد شکایت راستینست — اگر اشکی ز رخ برچیده باشی
نیاز ما تواند گشت همسنگ — غرور خویش اگر سنجیده باشی
نمیباشد گناهی بیخود انرا — مگر از صبر ما رنجیده باشی
خوشا روزیکه جرم شام مارا — بآن روئی چو مه بخشیده باشی

ظهوری نامه داری بقاصد
چه خیر تا هدران پیچیده باشی

هست در عشق اینکه نازکسی — میشود عاشقی نیازکسی
باید از عقل رو بعشق آورد — تا حقیقت شود مجازکسی
خرد و صبر را ربوده تمام — عشوه چشم نیم نازکسی
نغمه پرداز مجلس اثرست — نالهای نفس نوازکسی
دست کوتاه دولتان نکشید — دامن طرهٔ درازکسی
صید سیمرغ عار میدارند — دیده بازست شاهبازکسی
الفت از اختر از می خیزد — ذوق دارم ز اختر از کسی

تا ظهوری ز خود نگشت نهان
نشد از محرمان راز کسی

هم کرده با غمها را نرگس سیاه کاری — هم کرده چهره ما را پیمانه لاله کاری
در پیچ سینه آمد سوز هوس گدازی — داغ از بغل تراود مهر قبا له کاری
دیگر نشست سیمند در مهان شعاعکاران — تا خنجر شکرخ کردش تو لاله کاری

آهم که شاخ سنبل بر تارک اثر زد
در چین زلف کاکل کردار این کلاه کاری

در منع بیقراری تا چند لب گزیدن
گلبرگ تر مبادا آسیب ژاله کاری

از گردن اسیران رویده طوق دیگر
تا ماه عارضش را خط کرده هاله کاری

داغ و جگر ندارند از یکدگر گریزی
روز نخست آری فت این حواله کاری

درد تو مهربان کرد بر من همه جا مرا
فولاد کو بسازم مومش نباله کاری

در مکتب محبت بر دور ورق ظهوری
اینجا نمی کشاید کار از رساله کاری

بس ست از دوستداران دوستداری
خوشست از بیغمان این غمگساری

لحد آرامگاه دیگران ست
قراری داده ام بر بیقراری

فدائی عارض خوی کرده یار
طراوتهای گلهای بهاری

حریف گرم خونان تفته جانیست
که پا زد سینه بر داغی که داری

بشکر خنده ساقی کرده در جام
شراب تلخ را زین خوشگواری

زهی بی اعتباری در محبت
گرافتد صبر و طاقت اعتباری

بشرطی زخم می آید بکارم
که بر مرهم زند صد زخم کاری

نسیم بوستان عشق جنبید
گل عزت شگفت از خارخواری

فریب وعده خواهم که گردد
ظهوری را تخلص انتظاری

از دولت درد دلنوازی
داریم چه ناله را بسازی

کردیم تمام کارها را
از عشوه چشم نیم نازی

نشسته زساده لوحی ما — نقش نگه کرشمه سازے
بر روے نیاز اشک غلطید — تر با دسر آستین نازے
راحت برخود چرا نبالد — در مغز گداختم گدازے
در شیوهٔ عجز و نامرادی — داریم تلاش امتیازے
شبهاے سیاه هجر خوانم — افسانهٔ طرهٔ درازے

در نزد شکستگے ظهوری
کو چون دل ما درست بازے

از فلک بگذشت دیگر فرق پایال کسے — باز میر قصد دلم بر صورت خلخال کسے
روز هجران سخت جانیها چه خوش دشوار بود — آه از غیرت اگر میکشت اهمال کسے
بر فراق دائمی گو قرعه غلطان مدعی — کز وصال جاودان داده خبر فال کسے
وه نبازم در نظر از یکدگر زیباترند — چهرهٔ آل کسے و گریهٔ آل کسے
مدعی را پس نشاندن گرچه کار مشکلست — میرود از پیش اقبالم باقبال کسے
ترسم ار گردد رهی چشمم زند بر توتیا — میدهم سر گریهٔ خود را بدنبال کسے

نامهٔ دارد ظهوری در بغل از خامه
چون نبالد از تفاخر چشم خون پال کسے

چند آزار زبنبل و ریحان کسے — در زبان تاب خور و ناله و افغان کسے
عمر در تلخی و شوری بسر آمد افسوس — نروم بر شکر کنج نمکدان کسے
غیر سخت جگر خویش نخایم از رشک — سخت مهمان کندم چون بسر خوان کسے
غنچهٔ دل مگر از باد خدا رنگے شگفد — خوش لبالب شده از حسرت پیکان کسے

بسته‌ام دیده گر از نرگس فتانان معذورم
نگهم رفته بگلگشت گلستان کسے

دلکشائی نتند پای بباغی که دران
نکشایند در از گوشهٔ زندان کسے

آنچنان نیچهٔ مردانه نیفگند جنون
که کشد ننگ رفو چاک گریبان کسے

ازره چاره بکش پای ظهوری عیبست
که فتد در رهٔ کسی دردی درمان کسے

بشنوای هجر الامان کسے
رحم بر حال من بجان کسے

ضعف قوت گرفته افتاد دست
ناله برنالد از زبان کسے

نعمت خوان وصل کو که کشد
مغز در مغز استخوان کسے

دارد فریاد از مروت دوست
دوستکامند دشمنان کسے

وای گر چشم خونچکان نکند
سیر بستان ارغوان کسے

چقدر جان که سود من گردد
گر شود دیدنی زیان کسے

سخت تر هست آتش دوری
گریه را میدهم بدستوری

در گریبان و آستینم ریخت
یکجهان داغ دست مستوری

طالع بد گرفته غمکدهٔ
بهر ما در محلهٔ دوری

کرد در کار خانهٔ غم ما
محنت روزگار مزدوری

پر نیافست آتش سوزان
راز عشق نقاب مستوری

چه علاج ست کو بکش این رنج
سر عجزست و پای مغروری

دل صد چاک ما نکرده قبول
زخم الا بشرط ناسوری

دیده خونناب را ریخت برون باوری شد نقاب مستوری

برظهوری فشانده طرح نیاز
در شب اوشست دیجوری

دوش ایدل برخش ازدور چشمی دوختی آنقدر حسرت که ممکن بود بازاندوختی
بوی مغز استخوانی بر مشام من زدی نیک کردی روز اول داغ جامی سوختی
پیشتر از صد نگه شد سود تو طالع نباز گرچه در بازار اول خویش را بفروختی
در تفاخر تا ابد میبال کردی کار خویش بر قد خود جامهٔ عشق بلندی دوختی
جامهٔ ننگ متاع دین و رخت نام و ننگ تا جهان سوزد ندانم آتشی افروختی

چون نمیباشد ظهوری هیچگه بی ذوق عشق
کاشکی درمان درد رشک می آموختی

جانها فدای درد تو درمان کیستی جانان غیر باش بگو جان کیستی
جمعت درشکاف جگر صد خدنگ ناز مژگان دراز زلف پریشان کیستی
جیب دماغ پر شده از آفتاب ماه آهسته دار دیدهٔ حیران کیستی
در بوستان گریه ز رخت دل و جگر گلها شگفته غنچهٔ خندان کیستی
هر گوشه از تف عطش آرزو مگر صد خضر مرده چشمهٔ حیوان کیستی
بر سفرهٔ جگر زده دل لقمهای داغ ای غیرت شکر نمک خوان کیستی
دیوانه تر ز یکدگر افتند عاشقان تو از تاب زلف سلسلهٔ جنبان کیستی

ترسم شوی شهید ظهوری ز تیغ رشک
از من مکن سوال که قربان کیستی

ای دل خراب عشوهٔ پنهان کیستی
مردی ز زور مردهٔ دربان کیستی

برخاست داد تفرقه از جمع من شکیب
در پیچ و تاب زلف پریشان کیستی

در روز خویش تیرگی بخت رفته را
در سایهٔ چراغ شبستان کیستی

ای دل چرا چنین گره حیرتی بگوی
در آرزوی گوی گریبان کیستی

خورشید تو ده سمن از مغز ای نسیم
نسرین فروش دسته ریحان کیستی

دیگر بچنگ بخت ظهوری خبر مکن
در خون فتاده سر میدان کیستی

ای دل بجوش گرم تمنای کیستی
عیشت حلال هست تماشای کیستی

بر داستان شوق حرم دست کوتهی
راهت دراز باد به پیمای کیستی

مجنون کوهکن سر زنجیر می کند
شورت زیاده سلسله فرسای کیستی

نگهای رحم لاله صحرای زندگیست
در خون طپیده آهوی صحرای کیستی

در طوق کفر گردن ایمان چه خوشنماست
زنار بند زلف چلیپای کیستی

آورده نهانی خود را بروی کار
آماده خرابی بنمای کیستی

کوشم ز شوق زمزمه های تو تا سحر
در زیر لب اسیر سراپای کیستی

واقع اگر شود ز زبان نگه بپرس
زان چشم مست کافیه تقوای کیستی

مغز خمار سوخت ظهوری ز عیش تو
سر خوش چنین ز ساغر مینای کیستی

شوق صد بار فزان می کشیدم هر نفسی
انقدر مهر روانیست کسی را بکسی

در صف مرده دلان ار ز خدا بر خیزد
مایهٔ زندگی هر که نباشد هوسی

چه تهمتها که نکردند چه رشک و چه فراق — آه اگر داور سهما نکند داورسے
غم او چند در آغوش تو باشد ای دل — گو رکنا ردل ما هم نبشانش نفسے
رقص فرمای حرم را به بیان می آرد — محمل شوق که دارد چو دل ما جرسے
بر اعظا بر دگران ریز گل موعظه را — در سر کوی کسی رو نه رضوان کسے

کم بسی تو ظهوری شوم از بند خلاص
شده از اوی بلبل زبرایش نفسے

گر دمیدی سر مرا فراغے — آمد جگرم بکار و اغے
زندان کسے بیادم آید — افتد گذرم اگر بباغے
رفتیم ز سر بدر خوشا حال — مستیم ز جرعهٔ ایاغے
دنبال وصال میگرفتم — میبود اگر دل و دماغے
با شور چکار مدعے را — بر سینه بزور بسته داغے

در جستن در دل ظهوری
برداشته توبهٔ سراغے

چه میداند نشاط سیر تو روزی نشد روزے — بعمر خود ندارم یاد من ع بدی و نادر روزے
کسی از شعله طالع چراغ محنت افروزد — که چون پروانه گردیدست گردش محفل افروزے
پئی دیدن درین کوشش ندارم ضربهٔ چندان — که خود وا بسته بر چشم نگاه حیرت آموزے
نداری اینقدر آزردگی ایدل اگر کاهی — کند در مهر بانیها خلاط طفلی نو آموزے
لبش صد تلخ اگر گوید مرا از شیر شیرین تر — کرو در سعی دارد آرزو شهد گلوسوزے
نبازم ترک چشمی را که شست التفات او — زند بر شیشهٔ حسرت دمادم تیر دلدوزے

ظهوری

ظهوری هر شبی خود را زدود آه میسوزد
با میدی که صبح دولتی روزی شود روزی

خراب گشته ام از آرزوی تعمیرے
نوا فغت بشم را نوید اکسیرے

سعید بخت بیابانیی که هموارد
جبین صبح حرم را بگرد تسبیرے

خرابی من ازین ره دور توقع بود
ز عشوه باز تلافی شدست تاخیرے

اگرچه میبرد استادیی بکار و لے
بخدمت آمده در اختلاط تغییرے

بخواب داغ تو گر مجرمانه میسوزد
بداغکاری اغیار رفته تعبیرے

امید راه گریزی بچشم کرده مگر
که غصه ساخته از اشک شبگیرے

کرشمه پنجهٔ صبر و شکیب می پیچد
اسیر چشم تو گردم نکرده تقصیرے

امان نمیدهدم درد لش که مستولیست
که روبروی کنم ناله را بتاثیرے

در آرزوی نمک شد دل ظهوری ریش
خوشست از ره گجرات سیر کشمیرے

مانده بردست تو چشم هوس نخچیرے
چه شود گر جهد از شست نوازش تیرے

حشری بر سر صبر و خرد از غش داوست
کرده در غارت اگر ترک نگه تقصیرے

بحذر میگذر از خاک جگر سوختگان
پنجه بیرون نکند شعله دامن گیرے

صدا جابت بدعای دگران ارزانے
لب افغان مرا زاریی بی تاثیرے

همه جا پیش ره از صبح تمنا داری
در گریز از خود اگر دست دهد شبگیرے

غیر گو پیش مکن سینه حصنے بگریز
کز کمان خانه آهم بدر آمد تیرے

خواست مجنون بگریزد نتوانست گریخت
زلف لیلیش فرستاد بپا زنجیرے

تبر عشق تو در باغ خرد کاری کرد | کز نهالے بجهد شاخچهٔ تدبیرے

بندبان تو ظهوری صفتِ طرهٔ کیست
که معنبر شده مغز سخن از تقریرے

خوشا صیدی که خوش خوش سر نهد در پای صیادے | جگرگاهش ستاند داد خود از تیغ بیدادے
خدایا رنج بیدردی خرابم کرد کے باشد | که از داغ جگر گردد درونم راحت آبادے
بزیر بار کوه آه درخشت هوس مردم | شکایتهای مجنونی خراش جان فرهادے
چرا باید زبون شحنهٔ عقل از مقید بودن | بدرگاه خدیو عشق رفتم تا کنم دادے
تو هم گوشی چو گل بکشا زبان در بندبانی بلبل | نشیدی میسراید قمری بر تازه شمشادے
خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگهدارد | دواند ریشه در باغ نهادم نخل فریادے

ظهوری مردم از تخت جگر عودی برآتش نه
چو گردیدی غرایم خوان به تسخیر پریزادے

بیفشار ای خموشی بر زبان ناصحان پائے | که بر لبهای من بست از زبان برداشت غوغائے
مدامش گو بشارت جان بی پروا کی نامه | بخلوتخانهٔ جان آرزوی عشق ترسائے
نگاه افگند بر دوشش تحیر دست از مستے | زبس پیموده چشم باده در زیر تماشائے
شها نازانیست جا در بزم من اعجاز عشقست این | که جا در خاطرش دارد چو من بیسر و پائے
فریب وعده از دل برد فکر ناکسیها را | نشسته در کمین وقت تقریب تقاضائے
بیا ای بخت برکش حبیب سود از نقد بیهوشے | مشام قطره باهم در میان دارد ز دریائے
چنین غافل برد هر دم مرا در کوی بیتابے | چه سازم وا خورد ناگاه گر رازم بافشائے
تف دشت غمم نم در جگر نگذاشت حیرانم | که گریه گاه میجوشید از هر قطره دریائے

شکستن در شکستن بست سر رشتهٔ حیرت
ظهوری خوش قمی گردید یارب دستگاهی

کند صد بار ناز و عشوه سازی تا کند سازی
چسان ماند نهان در پرده دل لعبت بازی

ز حفظ نام و ننگ ضبط دین و دل برآسودم
سری در خانهٔ جان کرد عشق خانه پردازی

چه پروا طائر دل در شکنج دام هجران زد
نصیبش باد از شاخ نهال وصل پروازی

بکام دشمن از نافشای راز دل نمی بودم
تف حسرت اگر میخورد خون اشک غمازی

امید چشم این احسان ز عشق جوهری دارد
که دُرهای سرشکم را دهد هر گونه پردازی

مکن گو بهر و اعظ دام صید طرهٔ حوران
که دام گردن خوبان کمند کاکل اندازی

عیار نقد قلب خود ظهوری گر چه میسازد
بحاصل جان قمار وصل میبازد دغابازی

سری بر کرده پنجهٔ حیرت مگر از حلقهٔ دامی
نمی جنبد اگر مرغ نگاه از گوشه بامی

پر از نظارگی گردید شهر و کوه و صحرا هم
که بار این نگه ها بر نتابد بی نیازی اندامی

دعای قد سیمین یکی سرو قدر و قیمت کو
چه میکردم اگر میشد اجابت بر دعا گو دشنامی

اگر از جیب صبحی روز وصلی سر بخواهد زد
شب مرگی بگیرد کاش یکسر دامن شامی

برون رفتم ز شهر الفت صحرای وحشت هم
چه میکوبد اندازی پی خود وحشی دامی

نمیدانم چه پیش آید مرا کار چون شد
رهی حسرت که آرد از وصال یار پیغامی

ظهوری را بر آتش پارهٔ خوش گرم تند صحبت
مگر در کوزهٔ دل پخته گردد نالهٔ خامی

تبسم کاکلی در خرج دارد مجمر عودی
بباید دامن جان آتش دل میکند دودی

زبانش در دکاری نیست مشکل ای پریچهره
دل از غمها برون آمد نماند امید بهبودی

بزاید گرچه در بیدا نمیاید شاهد عشرت
مشو دلاله نمودی دارد اما نیستش بودی

نبود آن موی بر تارک بیابان گرد لیلی را
ز شوق طره میرفت بیرون از سرش دودی

تفاخر کن که بخت عاشقی داری اگر داری
جبین گریه آلودی زبان ناله فرسودی

ز تیغ خصمی خصمان مترسانم نمی ترسم
ظهوری نیست غیر او مگر در دهر موجودی

تا چند برد فرق تمنای شکارے
از آرزوی حلقه فتراک سوارے

عمریست که نواخته باد مهر کوئی
چشم هوس منتظر ازرا بغبارے

کاری به بد و نیک غم و عیش کسم نیست
بر دست خیالت زمیانم بکنارے

صد باغ پر از لاله و از روی تو عکسی
صد خلد پر از سنبل و از موی تو تارے

خوش آنکه بیائی بسر عکده ما
در گریه شادی شود این طرفه بهارے

افغان زبان سرزده از سینه دوزخ
از آتش هجران تو گر جسته شرارے

از مرگ چه غم سوختم از ناکسی خویش
هجران تو حاصل نکند مهر تو عارے

امید عجب گریه و هفته رساند
برداشته ام از ستم هجر شمارے

دیریست که در کوچه دوریست ظهوری
ای بخت بزودی شرف قرب جوارے

رخش در ملک دلم تا فته کشد گیری
سنگ بر شیشه زهد م زده ساغر گیری

پای در معرکه عشق نهادن جهل است
تا نباشد سپری سینه بخنجر گیری

مدعی چون نکند داد دلیر از کرمت
در کف بطلان ما مهره شش در گیری

میرسم با جگر تفته ز صحرای فراق
وصل را باد کف ساغر کوثر گیری

خواست یک شمه نویسد قلم از شوق دلم
از زبان ریخت فرو قصه دفتر گیری

غیر مشکل که ز بیماری حیرت بر بد
نیست در دست تمنا رگ فشتر گیری

کشور شور نمیافت ظهوری تسخیر
گر نمی بود دل باغ ز اخگر گیری

ز آه شعله رسانید برق داغ کسی
امید هست که روشن شود چراغ کسی

کجا بر هم راحت تواند نشست دلی
اگر فگار نگردد دلب سراغ کسی

اگر ز تاب نصیحت لب خرد خشک است
پرست از می دیوانگی دماغ کسی

نگاه کرد بچشم تمیز ساقی عشق
بجای باده جنون ریخت در ایاغ کسی

ندیده لاله و گل در بهشت چهره حور
کسی که رفته نگاهش بسیر باغ کسی

کمر بخصمی مرهم چه انسزام چیست
سری بسینه ریشم کشیده داغ کسی

کند ز روز شبستان خود ظهوری تر
شود چو ریخته در های شب چراغ کسی

نازد و ستیزه کاری و ناز و تغافلی
ما و امیدواری صبر و تحملی

دارد وصال تفرقه رشک دگمین
خرسند میشویم بذوق تخیلی

حسرت ز رشک راه ترقی گرفته پیش
ترسم شود دو چار امید تنزلی

مجنون بری نچیده ز نخل خوبی خویش
بر پای دل نداشته زنجیر کاکلی

صبرم چو در مکابره پا بخت کرده است
عیبست از برای تواند ک تطاولی

در بوستان جان نشانند اهل دل
نخلی که نیست بر کمرش شاخ سنبلی

تیغی کشیده فکر قیامت چه میکنی
برداشت دست بر دنبارد تاملے

پیشم فتاد رخت دل از دوش میکند
چشم تو در کرشمه غارت تعللے

انیست طرز زمزمه را عید دیگران
نشگفته تهنوز ز گلبانگ بلبلے

تاراج صبر و هوش نمودی بعشوه
ره بردلش گرفته ظهوری تغافلے

کشیده صبر در دامان غیرت پای میکینی
تلاشی میکند با شوق دارم چشم تمکینی

هوای سیر بستان پا نهاد از خاطرم بیرون
که دادم پای بر خاری ندارم دست بر گلچینی

معاذالله نگهدارد خدا از تلخی شکر
عتاب آلوده چشمی ریخت بر من زهر شیرینی

ز شادی پای طفل اشک را از خون حنا بندم
بقتلم تیغ بردارد اگر دست نگارینی

سر چون من سیه روزی کجا امید و دون دارد
که بر فتراک هندو آفتاب خانه زینی

چه جا سوسانه می آید نگاه عشوه پرورش
ظهوری کرده پنهان مگر جائی دل و دینی

بگذشت ز حد دوری خورشید لقائے
آئینه حیرت شده محتاج جلائے

طغیان اگر این نوع کند نیل ستمگر
در مصر تمنا نتوان یافت نوائے

در باغ جگر قد نکشد گلبن راحت
آتش ندهد از دم تیغ خیالے

بر کوشش خود کعبه روان تکیه نکردند
تا پشت ندارند بدیوار سرائے

بر خشک گیاهی ز ندارد برق عجب نیست
این طرفه که بر برق ز خشک گیائے

صعب است دلا طی ره داوری ما موت
سر در پی دردی نهند سنگ دوائے

صد چاک در آغوش کشد پیرهن صبر
چون چشم فتد بر کمر تنگ قبائے

ای غیر مبند از سر مست غروری | هشیار که رنگین شود از تیغ جفائی

دُرّی شده در صدف جان ظهوری
انیست که دارد گهر اشک صفائی

بپرس ای طره در هم یکره از شوریده احوالے | ز حرمان سوختم منواز بختم را با قبالے
نشد خود دستگاه حاصلم از وصل مستعجل | بصد جان میفروشد هجر اندک اندک احمالے
بهای صد جهان جان از نگاهی بود در دادن | بهر جا در میان افتاد همچون عشوه دلالے
غم امروز و فردا برده رخت از خاطرم بیرون | نباشد روزگار عشق را پاری و امسالے
مبادا صد کدورت بر ضمیرش پرتو اندازد | ز بیتابی دلا ظاهر فسازی صورت حالے
مگر گشته چشم دولت از خاکسترم آرے | بجا شاکِ وجودم آتش او کرده اقبالے
گزیند آرزو گو برق هم بر خرمن خود زن | که جان شعله پرور شد سپند دانه خالے

با مید یکه شاید از نرش بغیش برون آید
ظهوری در گداز آرزو گردید خون یارب

بصبر عزلتی دادم قرار از کنج تنهائی | بحال خویش اگر بگذاردم شوق تقاضائے
ببرگ بیقراری عشوه سازی داد پیغامی | بلی رفتند صبر و هوش و دنبال تکیبائی
کمندی بند از تار نفس هر لحظه ای ناصح | چه میتابی عبث زنجیر در شد زور رسوائی
ز کنعان وصال خویشتن غافل افتاده است | به پیش افتاده گویا حجله بخت زلیخائی
نیارد دامنی را چهره از گرد ره حیرت | نسازد پاک لا را آستین ما ز عذرائے
بحکم حسن لازم شد ز بزمت راندن مجنون | معطل بود آری کار و بار دشت بیمائے
برای وصل دیگر منت کس بر نمی تابم | که در کنج تخیل از خویش باشد تماشائے

ظهوری مژده فکر عشرت صبح نمناکن
که از شبهای عشرت زای هجران گشت یلدائی

یکی در باد پیمائی یکی در باده پیمائی
چنین بود است رسم راه در هیچ جرخ مینائی

توان بر ساحل مقصود کردن لنگر انداز
بسیل اشک حیرت کشتی امید دریائی

نرفت از پیش چندانی که گردد ناز خود سودی
بلی دارد نیازم قدرتی در ناز فرمائی

نمیترسم ز هجران آنقدر کز صبر میترسم
ندیدم هیچکس از خود زبون تر دشمن یکتائی

تمامی عمر دشوار است زینسان حیرتی بودن
نشد روزی که منهم خویشتن را فرصت آشنائی

چو افتد چشمها بر هم نماید راز را مبهم
نمیباشد بیان محرم در اسرار هویدائی

بطرز جلوه کی شمشاد میشد آشنا هرگز
بحمد الله که در عشق تو عیسی نیست شیدائی

لب ناصح چه بیکار است رسم اینچنین ما را
نمی بودی بباغ و بوستان گر زیر و بالائی

نکردم هیچ تقصیری چو عود آتش مزن در من
که مشک و عود آتش در جهین دارند سودائی

ظهوری دارد این مرهون لعل نکته پردازش
که گیرد نکته دشنامش بر اعجاز مسیحائی

نهادم یکدو روزی بر جگر از رشک دندانی
ولی شد خام ترکارم ندارم صبر خندانی

غرور از حد گذشت از گرم خونیها چه گردد کم
اگر گاهی فشاند شعله بر دانه دامانی

جلا از آئینه رخسار خوبان روی بر تابد
اگر یکدم نباشد در برابر چشم حیرانی

تبرک نیم جانی دارم از آسیب صد مردن
علاج درد هجران خوش بود دشوار آسانی

اثر را نغمهای تر خورد بر گوش از زمزمی
که بندد گریه تار اشک بر قانون افغانی

رود از گریهای خام آب روی بیتابی
نباشد گر جگر را جوشش از داغ پنهانی

ظهوری

ظهوری سینه را صندوق از بار جفا کردی
همان بهتر که جای او گذارد دل به بیگانے

زصد بگذشت خندیدن خدا را چشم گریانے
لبم ضایع شد از آلودگی تلقین افغانے

زیانها دارم از سودای دیدار مایه داری کو
دلم نگرفت از صحن گلستان گنج زندانے

ز راحت تا بکے آسودگی در منزل بالد
خواش سینه دردولی و کاهش جانے

سپند کامرانی زاعتبار افتاده دارد
که افتد شعله سان در پیچ و تاب از باد جولانے

کسی دکان شکر خنده در مصر طرب دارد
که نبود از ندنیل گریه او را بطغیانے

ز آلایش توان آورد بیرون لوح تقوی را
بران کز شعله رنید برق حسن پاکدامانے

بصد زنجیر نتوان بست بر دل فکر جمعیت
اگر باشد کسی شوریدهٔ کاکل پریشانے

نظرهای حوادث را علاجے دون نمیگیرد
درین بیچارگی با چون نمی باید نگهبانے

نهادی رو ببازار محبت نقد تر میشو
ظهوری تا سر شکم و اخورد گردید ارزانے

ترحمے کرد از خطش مرا عشق وفادارے
برای دیگران شد گرمی سواد خط بیزاری

بسستی طالع چون طالع آن سخت جانم
که شیرینی ترا شاید ز برای خسرو آواری

ازین افیون که حل کردست دوران ایام مین
مگر در خواب بیند چشم نخبتی روی بیدارے

گران تر باد خواب ای ناقه پا آهسته تر داری
که شد محمل نشین از خود تهی هر سبکبارے

بدین عاشقی نازم که می آید ازین مذهب
هم از زنار تسبیحی هم از تسبیح زنارے

اگر دل را نسازد صیقلی ایمای ابروئے
شود در رنگ غم گم از جفای چرخ زنگارے

اگر از ساقی چشم تو افتد باده در گردش
به بیتابی فتد بر دوش مستی دست هشیارے

سرشک ارغوانی بر جبین زعفران من
تبسم گونه گاهی ز کوه لاله رخسارے

برای خود نمیگویم مروت بر نمیدارد
بگو تا وا کند جلاد چشمت چشم زنهارے

چه سازم استخوان سست بختان سخت جانی دارد
مبادا از زخم برد ارد دم تیغ جفا کارے

ظهوری را برای رشک میر از زندگی دادند
مبادا روزی کس لقمه خون جگرخوارے

واعظ و مسجد و لاف از سر منبر زدنی
من و عشرتکده و رندی و ساغر زدنی

بار اندوه و ورع تا فت نه گنجشک نم
نیست درمان بجز از خون کبوتر زدنی

رفتم اینک که جنون را بر سانم به ازین
دارد این معرکه عقل بهم بر زدنی

هوس زخم جگر چون گسلد از دل من
دیده ام از صف مژگان تو خنجر زدنی

بر سر کوی تو سنگے بکف بخت فتاد
کاش میبود مرا قوت بر سر زدنی

پخته خوش مائده عشق و جنون منتظرم
غمزه باد ز مژگان سر نشتر زدنی

غیر افسرده ظهوری بفراغت میجوش
بر سر شعله نیاید ز نگس پرزدنی

ز شوق طره دل طائر دام پریشانی
نگه بر گرد خوان چهره مهمان کرد حیرانی

نخوف راهزن ماند نه بیم غرق گر دیدن
اگر کشتی شود دریائی و محمل بیابانی

کجا از چار دیوار سرای جانفشان بودے
اگر هر دم نکردی عشق تعمیرش بویرانی

بحکم من ز دل بیرون نهد پا فکر جمعیت
سر زلفی ز جانم میکشد طرح پریشانی

سبکروحانه در آغاز هجران کاش میمردم
امید وصل بر می بست این عیب گرانجانی

خوشا حالم که مهر خاطر عزیزم ز عم کشتی
هنر بود ست گو باشد ترا روئی ست پیمانی

ظهوری بیوفائی را کمال عیب میداند
وگردانی که عیبی نیست چندان باد ازرائی

در جیب گل افگنده صبا ناله بوئی — گویا که سری برزده از حلقه موئی
آن چشم که دارد نگهش نگذارد — گیرم که برافتاد نقاب مه روئی
دل داشته صد عقل و خرد را تماشا — دیوانه شود در شکن ازرائی موئی
دستی بزبان ای شوق گریبان همه مسدود — چاکی دهن ناصح ما را برفوئی
پیغام سر و دی بلب نوحه گر آمد — وقتست اگر پاک کنم راه گلوئی
مغز ورع از درد سر محتسب نکاهد — بر جبهه طلا گر نشود لاسے سبوئی
لفظ سخن خام مکن روی کش ازما — گر معرکه گیری سخن رودے نکوئی

شاید که بزد آرزوی خام ظهوری
با دل سخن گرم کن از گرمی خوئی

دگر ببطاقتی فرمایدم شبگردی کوئی — که سرها در میان خاک و خون افتاده هر سوئی
بیا در رصدگاه عشق بنگر شرزه شیرانرا — بصد زنجیر در بند از نگاه طرفه آهوئی
فزون تر باد این خصمی میان مرهم و زخمم — چه میکردم اگر میداشت دردم نسبت داروئی
ملامت زهر رویاند از مغزم دگر روزے — بتلخی در شکر گرداندش شهد سخن گوئی
ز تاراج متاع دل جگر زین حیرتم سوزد — که می بینم ندارم طاقت نظاره روئی
ز بار شک پشت کوه گردد گر مرا گاهی — تهی سازد اگر گاهی دل بیچاره پهلوئی
تبسم شکر صد مصر از کنج دهان ریزد — چکد گر زهر قهری گاهی از دنبال ابروئی
عزیزم خوش بهشتی غمگساری خویش تسخیرم — که گه گه وقت جان دادن سر من بازرانوئی

ظهوری داشتی منظور آخر راحت خود را
زدی بر تیغ رو خود را نخوردی حیف ابروئی

جرأت بکوی خواهش محکم فشرد پائی — دارد زبان قراتی با عرض مدعائی
امروز می نشینم در جرگهٔ شهیدان — فال شگون من شد گلگونهٔ قبائی
هر جا جگر شگافد تیغ جگر نوازت — هر قطرهٔ برآرد گلبانگ مرحبائی
سستی درست میکرد بر خصم دست جورت — واقف که کرده بودی در دوستی خطائی
در بزم اشک ریزان سوری چنان نباشد — گر همزبان نباشد با گریه همائی
زهر نگه نماند دست سیراب از تغافل — معلوم میتوان کرد از شهد خنده جائی
از یار یافت رخصت دشنام نافرو شد — رقاصی اثر بین بر نغمهٔ دعائی
گاهی همه ملالم گاهی همه نشاطم — از من گرفت دل را بیگانه آشنائی

صبر دل ظهوری درسی نمیتوانکرد
بر لوح مصلحت شد انشای افترائی

شادم چو بیوفایان بر یاد بیوفائی — از آشنائی دل خوش دم اگر فتد پائی
از گوهر نیازم بازار دشمن پرشد — از بیع عجز دارم ناز گران بهائی
اشکم ز کف عنان بر دامن عی چه کردی — بر پیکریت دوانم جولانی دعائی
بی پیچ و تاب دردی رفت آبرو خدایا — لبهای ناله خیزی مژگان اشک زائی
میباید آه بازی در گوشهٔ خموشی — شاید بدست افتد سررشتهٔ ندائی
کی میکشید زاهد رنج صداع نخوت — از لای بادهٔ ما میکرد اگر صلائی
چون عشق مغز پرور شد میزبان جانها — بر خوان سینه نازد لاع تراصلائی

ای دل تأملی کن خوبست زار نالی
بر در رود بار بر بند کن خویش را در دائی

از خان و مان بکش پا راه سرانجام سر کن
شاید قوی توان زد بر مایه سرائی

در بهمن دشت حیرت گلگون آه ماند
گر نیست تازیانه در دست ها بهائی

نامحرمی نماندست بگشا زبان ظهوری
گر نیست تازیانه در دست ها بهائی

پائی فشرده بر دل از جلوه اضطرابی
پیچید بر رگ جان از طره پیچ و تابی

انگیخت شوق لشکر از تست فتح ایدل
در کوره تخیل افتاده انقلابی

ای دیده رفت خونت از دست بخت خواهش
شاید بسوی ما آرد افشان بروبش آبی

غم هجیرست نتوان ضبط بش بعمر اندک
جوشید داغ از دل ای سینه انتخابی

ای بخت در چه کاری روز دگر نماندست
یک شب سحر نکردی با رشک افتابی

گریان دشت هجران انگیخت دود از جان
از دهده دروغی کو جلوه سرابی

گاهی نگاه جوری سوی گناهگاران
گر بگذرد بخاطر اندیشه صوابی

بیطاقتیم و رسوا جرم و گناه ما را
هم خود مگر بسوزی از شعله عتابی

بگذار پاس خود را با من دگر ظهوری
خوابم تمام رفتست از چشم نیخوابی

دانه میباشد فریب از نقل بزم عشرتی
شوق زلف انداز ما خوش کرده دام صحبتی

رفت صبر و هوش را گرد آوری میکرد دل
عشوه پنهان اگر میداد اندک مهلتی

از وصال شمع کی پروانه گردد بهره ور
ناز داغ شعله خیزا نخواهد همتی

حرف وصل ایدل چه هر دم در میان می افکنی
با زبان ماند ز این حکایت مفصلی

عطر کاکل خود داغ اهل سودا را نواخت
ای صبا بر مغز بیهوشان نداری منتی
دیده بالد در جلا آئینه خورشید را
در تماشا تیز گردد باشد نصیبش حسرتی

آرزوی داغهای تازه جوشد از جگر
تا ظهوری راست بر بال ظهوری حیرتی

بیوفا یم بیوفا بر خویشتن بندم تهمتی
نا نوا تم گاه گاهی گفت حرف نسبتی
عیب میباشد وفا در مهر و در قانون حسن
چون نمد یار از برای خاطر ما بد عتی
در جهان از من تو نگر تر نداری کس نشان
گر متاع دوستی میدهشت اندک قیمتی
در سر کشت شوق طاق میدانی ولیک
بر رخ لاف از گریزش ماند گرد خجلتی
از دهان کی دست بر میدارد این پیمان نما یان
کی نمیزد آب را بر دیدهٔ مار خصتی
در محبت جز غریزان کس نمیداند جواز
بهر این زین پیش میکردم تلاش اعزتی
سنبلستان شد دماغ از عطر کاکل ای صبا
گر توانی از سمن زار گریبان نکهتی

خمار گشتی بر سر کوی ظهوری این زمان
آن ظهوری نیستی میدار خود را حرمتی

دگر دل شده گرم درجان فروشی
سر افتاد در فکر سامان فروشی
دگر روز بازار عیشست و رحمت
شستست دردی بدهقان فروشی
ز زندان فتادم بگلزار کوئی
که خار و خسش کرده بستان فروشی
ببازار سودای هندو نژادی
کشادیم دکان ایمان فروشی
سر و برگ سودای بلبل که دارد
چو کاکل در آمد بریحان فروشی
با عجاز بر عقل پرکار بندد
کند چشم جادو ز بستان فروشی

نظر کرده عشقم جواهر شناسم | سرشک آمد انیک بر جان فروشی

ظهوری کنار پر از مایه دارد
رگ ابر چشمم بطوفان فروشی

گره طرّه دوش وا کردی | نافه در دامن صبا کردی
سینه را عشوه کنج کاوی کرد | غارت هست و بود ما کردی
دامن نقل کام افشاندی | عاشق بوالهوس حلا کردی
دامهای نگاه پنهان را | بهنگه گونه ادا کردی

بنود شکوه ظهوری را
انچه کردی باو بجا کردی

آرزو از یار دارم یاریے | کاش می آمد زمن اغیاریے
زور مهرم خصم را میکرد زیر | نخبت اگر میکرد اندک یاریے
بی علاجم در خوشامدهای غیر | عشق دارد نیز دنیاداریے
دفتر تفصیل برگشت از غم | میکنم با آنکه مجمل کاریے

دوش دل برخوان وصل از بیم غیر
با ظهوری کرد حسرت خواریے

خوشست از دم تیغ تو سینه چاکے | ز حیرت مه روئے جلاے ادراکے
ز اشتیاق تو هنگام صور دور زمان | دود ز خاک برون هر طرف کفن چاکے
بصرفه صرف کن ایدل حیات در هجران | امید وصل همانست اندک اندک اما کے
بیک شرار که از آتش جدائی جست | هزار شعله فروشد بجیب خاشاکے

اگر طراوت گلهای خنده میخواهی
ضرورت ست تمنای چشم نمناکے

وصیت ست بستان که روز دفن مرا
نهند در جگر ریش ریشه تاکے

امید نیست زبون گوشکار باش زبون
بچشم کرده درایم دوال فقراکے

بزیر تیغ ظهوری چه عجزها که نکرد
نکرد هیچ مروت فراق بیباکے

خوشم که سوخت زتاب نفس دعای کسی
دعا شناس نگردیده مدعای کسے

بسرمه حاجتم افتادای صبا لطفی
در انتظار بسوزم بخاکپای کسے

رود به بحر عدم سر حباب وار فرو
اگر شود نفسی خالی از هوای کسے

کسی کجاست که حرفی برای من گوید
یقین که میکشدم هیچ بی رضای کسے

بأهل کعبه و بتخانه نذرها کردم
چه سود خیر نماندست در دعای کسے

فریب خورده ایلی فریب ظاهر شد
که آشنای کسی نیست آشنای کسے

اگر ز غمکده ما نخیزد این شیون
چنین بساز نماند طرب سرای کسے

اگر ز قهقهه دیگران دلت گیرد
اشارتست مهیای ماهیای کسے

هزار جان نگمت در تن ظهوری کرد
هزار بار نمیرد کسی برای کسے

عمر بگذشت نشد پاک زخون چشم تری
نخل امید نشاندیم و نخوردیم بری

دامن روز طرب در کف صد شام فتاد
شب غم را بسر راه نیامد سحری

خوشه برق ز صحرای جگر می روید
شعله داغ دلم ریخته تخم شرری

بر سر راه چرا می ننشستی ناصح
که ز حال تو رود تاب ز تاب کمری

شمع چون گشت بدلسوزی عشاق علم
کاش از شعلهٔ پروانه بود بال و پری

رشک بر غیرت اغیار ندارم سهلست
بر سر کوی خود از من نجا خوارتر سے

ز هر میرنخیت باین شوق ظهوری در کام
کز نمکدان تو روزی ببرد شکرے

ز پیش افتادگان بستر نباشی
درین ره پا منه تا سر نباشی

ازان آتش بسان دود برخیز
که در خاکسترش اخگر نباشی

نمانی بی نمک از شور بختے
باین تلخی اگر شکر نباشی

فزون در کوه کن از بیلهٔ عشق
ز وزن بیستون کمتر نباشی

بروز گریه وقتی اشتلم کن
که در طغیان جیحون تر نباشی

بجنت تشنهٔ دیدار مانی
بمحشر تشنهٔ کوثر نباشی

بجنبد ساقی از لب بوسه بردن
خراب پیش ساغر نباشی

نخوردی زنده تیراش اعتقادے
خدارا می نگر جگر نباشی

ز صورت کاه در معنی بفرازے
ظهوری فربهی لاغر نباشی

در نالهٔ نکرد اثر تلاشے
ای دل تو کنی مگر تلاشے

شیرین سخنی بگفت تلخے
زهر تو نشد شکر تلاشے

کشت لب خشک خود نکردی
یارب بی چشم تر تلاشے

بیتابی شام فوت کردی
در بیخودی سحر تلاشے

خورشید که بارخش در افتد
با شعله کند شرر تلاشے

دشنام زیاده از دعا بود | بیفایده کرد اثر تلاشے
آن روز که داغ گشت تقسیم | کردند دل و جگر تلاشے
کی اشک منش خذف شمارد | بیهوده کند گهر تلاشے
ما بی خبریم و چشم در راه | واجب شده بر خبر تلاشے
گردند بزور از حریفان | با دلبر سیمبر تلاشے

میکرد برائے من ظهوری
ممکن میبود اگر تلاشے

زروی آتشین در گلستان ایذا حتی جوشے | نه جای جلوه گل بود یاد شاخ خس پوشے
بدو دادل نجوری میدهد بال و پر خود را | اگر پروانه گاهی میکند اندازه آغوشے
شکیبائی باین تاب و توان تمکین کمر بازد | بزیر بار بیتابی بباری میرود دوشے
نرا آزاد ان گراز ید چنین طوق گرفتاری | بگوشم حلقه گردید دست عشق حلقه در گوشے
تبلخی مرده هر سو صد هوس در راه این حیرت | که شاید توشه بر سر کند از چشمه نوشے
نزد بر راه پیغام تو گوشم دیده بر هم | زکوه خاطر عاطر کنی یاد فراموشے
چنین خمیازه بر خمیازه تا کی در شب هجران | بخندیم روز وصل آغوشی بر آغوشے

تلاش حسن و عشق آدم ظهوری میشدی قائم
که بر رحم جفا کوشے در افتد با وفا کوشے

یک روز نمیکشی شرابے | کز بخت جگر کنم کبابے
اشکے بشمرده میفشانم | پر دور شده غم ز بیحسابے
شبها چه فسانها که بر خوانند | در هیچ شبانه نیست خوابے

در کشمکشم کشیده زلفی — پیچیده براه پیچ و تابی
هم بازئ پرده ها دریدن — از شوخی چهره در نقابی
تا کی بسخن درآید آن چشم — مائیم و نگاه بی جوابی
نمها تبف از جگر برون رفت — وین طرفه که گریه دارد آبی
شادیم که ناله انتخابی ست — از دور خوشست انتخابی
در بادیهٔ فریب کردیم — از گریه سراب زای آبی
یکشب ننهاد پای بیرون — رشک تو به سیر ماهتابی
روشندلی از منست امروز — در ذرّه نشسته آفتابی

شد رخصت اختلاط حاصل
از خویش ظهوری اجتنابی

ز خنبشهای مژگانش بدل زخم سنان پوشی — ز طغیانهای حرمانش بصد آه و فغان پوشی
تعالی الله چه زیبنده ست کس نشنید و این هرگز — که نخجد شالپوشی را بزانش پرنیان پوشی
ز دریای سرشک من چه بیتابی بموج آمد — ز تار آه بافم طیلسان آسمان پوشی
ز راحتهای سودا پرده بر مغزم آید — برای سینه کردم فکر داغ ارغوان پوشی

ز رشک مایه داری هجر را با وصل نگزیدم
ظهوری صرفه داری سودا کردم زیان پوشی

من و سوز و گداز و صبر و کنج و خشم و بیتابی — زبان و کام خشک و ناله و افغان نایابی
مگر آری برون از لاغر بیهمتی طالع را — بصد زاری گلو را عرض کن بر تیغ قصابی
خوشا بینش که رنگین تر شود از جلوه های گل — هوس دارد نخون خویش گلبن را دهد آبی

شبنم در تیرگی ماندست بگو فیض از روئے — نکند ما ربرای کلبهٔ خود فکر مهتابے
بهم تا کی برآیم هر زبان از طعنهٔ مردم — ندارم آن گوارائی دریغا مشربی تابے
زدم بر نغمهای شکر دردی از بن ناخن — مگر تار نفس را نالهٔ منوازد بمضرابے
باستقبال وصل از خویش میخواهم برون آیم — که شادی میزند از گریه براه خنده مهتابے
نخواهم شبنم افسانهای باغ رخسارش — که میترسم فتد بر چشم بیدارم گل خوابے
گل تعمیر یک مسجد قضا در آب نگرفتے — نماز ابروئیش گر فوت گردیدی زمحرابے
چه سنگین اضطرابی لنگر افگندست در خاطر — شکیب و طاقتم کوه است اما کوه سیمابے

ظهوری کیست طوفان خورده دریائی ندیده
که آمیش از برای کشتی چیز خست دولابے

عید از گل قربانگه ما ساخت حنائے — شاید که ببوسیم بعیدی کف پائے
سرسبزی و شادابی عشقست که گشته است — آرائش گلزار تری خشک گیائے
در حیرتم انداخته آنقدرت و این عجز — شاهی نتواند که نباشد به گدائے
در خدمت نزدیک بجالاکی من نیست — خوش آنکه شوم پیرهن تنگ قبائے
سنگ ره سالک نشود دینی و عقبے — میخواست اساس دو جهان یکسر پائے
امید که کارم نفتد در طلبش پس — در گشتم نم پیش فتد راه نمائے
در بیع مذلت چه خریدند عزیزان — بیعانه دشنام مهیاست دعائے
از سینه حیرت چه گره ها که نمے ماند — چون گریه نمی بود اگر عقده کشائے
تیغ تو نمیداشت اگر آب مروت — خون چو منے تا که رساند بهبائے
مشکل که نشیند دل ما در چمن خلد — داریم بسر از سر کوئے تو هوائے

از صیقل مهر تو دلم آئینه گردید
روی تماشا بکشم روی نمائی

ایمن نشوی از خطر مرگ ظهوری
احیای بقائی نکنی گر فنائی

به پیش رشک زمن نیست برگزیده تری
که یار راست بهر روز شوخ دیده تری

حدیث دوختن جیب درمیان دارم
ز خویشتن نشنیدم ز پا بریده تری

بدل بریش چنین طفل و نارسیده مبین
بکار خویش از و نیست وارسیده تری

بعرصهٔ غم و اندوه سرو بالایان
ز آه من نمانیند قد کشیده تری

چنان که رام ترا ز من کسی نبوده بصبر
کنون ز خویش ندارم گمان رمیده تری

ز چاک خرقه چه رسوا ست در نظر بازی
مگر ز شیخ ندیدیم شوخ دیده تری

تعلق ست تمنای مقصد و منزل
درین طریق ز تجرید کو جریده تری

چه خارها که نچیده است در کفم برهم
ز من نبود درین باغ گل نچیده تری

بئی ز یارتش از دیده پای میکردم
ز من سراغ ندادند غم کشیده تری

بیار حلقه و در گوش من فگن کز من
به هیچ عشق نداری دوم خریده تری

درین شکار کنم من ز شکاری اشک
ندیده ام ز ظهوری نخون تپیده تری

ورع را در خمار جام کاری
بسر جوشی نکردی خام کاری

شدم بی صبر تر دستی ندارند
دل آرایان درین آرام کاری

لب من ریش گشت و گوش فاسد
ز بس ابرام در پیغام کاری

فرو خوردم نفسها گر نکردی
سحر را دود آهم شام کاری

ندارای خدمتی در دیر نتوان | بازار حرم احرام کاری
عبث خوئی برآورد ست ناصح | ز من کو سخته تر در خام کاری
بغرت گو اثر ممتاز دارد | دعایم را ازین دشنام کاری
غزالان را بوحشت انسی نیست | رسد رم خورد گانرا رام کاری
زچین های که چیدی در بر لف | چه شبها را که کردی دام کاری

ز فیض مدحتِ دارای عادل
ظهوری را کند الهام کاری

خوشست ضربهٔ جان صرف کن برای کسے | کجاست فدویه بسیاری اگر برای کسے
بکاوش رگِ دل نیش غمزه درکارست | جهان جهان دل و جان نیشتر برای کسے
ازین ترقی عجب و غرور در فکرم | که خوی کرد بدشنام او دعای کسے
اگر گهی بقسم خوردن احتیاج افتد | خورم قسم بوفاهای بیوفای کسے
اگر زیاده نگویم خضر میداند | که نیست کم ز بقای کسی بقای کسے
ز مجلس تو مرا از دحام بیرون کرد | گذشت عمری و خالی نبود جای کسے
بخانه دل من درد نیست آری پے | شود چو روز ندانی ره سرای کسے
بخاک بنیریم افتاده کارے ترسم | که در ره تو برآید بسنگ پای کسے
عجب اگر بگذارد دران جهانش نیز | مباد شمهٔ هجر تو در قفای کسے

ز وصف خلد ظهوری مکن نبندانم
که نیست جز سر کو باغ دلکشای کسے

تلخی بصد شکر مگر شیرین زبان کیستی | تیری بصد پیکان زبان ابرو کمان کیستی

خود را مبادا گم کنم بر بی غلط تا کی روم
از دست می افتم بدر در مغز جان کیستی

آغوش از زانی تو بر بوسه میز در لبم
شمشاد بالای خودی غنچه دهان کیستی

انیست اگر تاب کمر تابی نمیماند بکس
جائی نمانده در میان نازک میان کیستی

در کار و بار جان و دل هر روز زخم تازه
از نوک مژگان میچکد رنگین سنان کیستی

از غمزهٔ فصاد تو هر لحظه بر گهای جان
از زار نیشی میزند راحت رسان کیستی

سامان کار و بار تو بر جلفی و نادانی ست
کم میکنم پروای کس بسیار دان کیستی

خورشید ده بال و پری در آتش پروانگی
دودم بر آمد از جگر از دودمان کیستی

خوش دوری انداختی خوش آتشی افروختی
خوش مهربانان سوختی نامهربان کیستی

در کوی ابراهیم شه بنگر ظهوری قدر خود
بر آسمان برتر نشین از آستان کیستی

در ستمگاری چه عهد استوار میکنی
بر تو میترسم عزیزا نرا چه خواری میکنی

مزرع دلها می پرانی دنگه بر میدهی
گشت استاد خودی مشق شکاری میکنی

پرده های راز را میدوزی و خوش میدری
در میان می آئی و دیگر کناری میکنی

چون برانی زهد و تقوی انیمه گل شگفد
خویش را از تاب می رنگین بهاری میکنی

آه سر بر کرده سیر سنبلستان کرده اند
گریه رنگین ست سیر لاله زاری میکنی

آنچنان شکسته پیمان که از خاطر رود
یاد خواهد بود خود را شرمساری میکنی

بر سر کاری ازین کمتر تصرف خوب نیست
صاحبان جان و دل را هیچکاری میکنی

می نشینی هر کجا دانی که میباید نشست
خوش نشینی با رقیبان دگذاری میکنی

میکنی جمع انیمه آشفتگی در طره ها
فکر احوال پریشان روزگاری میکنی

صد ظهوری بر زبانت بیخود آید هر زمان
بیخودانت را اگر گاهی شکاری میکنی

خواهم از حق بد عا سوزی — نفس گرم درد عا سوزی
نالهٔ افسرده است میباید — درد از شعلهٔ دوا سوزی
در گلستان ما شرر شبنم — از کجا غنچه در صبا سوزی
کاش بیگانه گرم میگردید — کرده بیهوده آشنا سوزی
آبروی رود بباد مباد — آتش باده در حیا سوزی
جرعه ساقی نریخت جز بر رند — ذوق دارد بپارسا سوزی
از برای فتیلهٔ داغش — زاهد شهر درد وا سوزی

با ظهوری شدست گرم عتاب
عیب باشد ز شه گدا سوزی

تا رکنت را باد مغفر کاری — گر مسیر نیست معجر کاری
دیدهٔ بر جنیبش مژگان مدوز — زخم بر رگهای نشتر کاری
کشتی صبر و سکون را میدهم — هر زمان از موج لنگر کاری
دل بداغ از گرم خونان میشود — سینه را با دا با خگر کاری
قیمتی کردیم چون آمد بکار — خنجرت میخواست جوهر کاری
دل بحیرت چند گویم رحم رحم — غمزه را دستور خنجر کاری
روز سر از سایهٔ سرو بلند — باغ و بستان را صنوبر کاری

خاک راه شه ظهوری سجده کرد

فرق خود را کرد افسر کاری

بجندی شکرستانی بنجشی — خرامی جلوه را جانی بنجشی
صبا دیگر به سنبل در نپیچید — اگر از طره ریحانی بنجشی
تو اندر دل بچنگ غمزه شد تیغ — گرش از غمزه غفتانی بنجشی
مرا گر دست آن طره گردان — اگر خواهی پریشانی بنجشی
بظاهر بوسه بنجشی از تو دورست — مگر از خویش پنهانی بنجشی
نشد روزی که تا نبشامت پیش — بدستم طرف دامانی بنجشی
لب گاهی که آید در خیالم — گناه زخم دندانی بنجشی
چنین خندد اگر لعل تو بر من — زهر اشکم بدخشانی بنجشی

تنزل از خرد تا کے ظهوری
جنون را کاش طغیانی بنجشی

آگهی عمر از حال خود چه غافل میشوی — کوملا قیها به تقصیرات قائل میشوی
کهنه بطلان خود بفروش و عشق نو بخر — در بطالت مگذران اوقات عاطل میشوی
در صف اهل دل از دون همتیها نیستی — نیم جانی خرج باید کرد داخل میشوی
باش از رندان عارف خدمت میخانه کن — خانقه منشین که از شیخان کامل میشوی
کشتی جانها بموج عشق دریا میشود — کوتهی گردابی طوفان ساحل میشوی
ناتوانی گر جنون را شورشی در عشق نیست — میشوی خوش بی نمکگاهی که غافل میشوی
میکنی عید بشارت میدهم آماکمست — آنکه صد ره هر زمان قربان قاتل میشوی
خام میمانی جنون از گرمی مجنون مپرس — داستان کوهکن مشنو که کامل میشوی

عمر رفت و صورت کار تماشا بر نکرد
یکطرف بنشین ظهوری چند چاهل میشوی

بهار با غمما از لاله روئے — بپاه داغمها از شعله جوئے
زچین آرند مشک اما بر باد — بچین از چین مویش مشکبوئے
برابر آمدش آئینه از شرم — نگردد آب آهن سخت رویئے
چو زخم مرهمے از تیغ او دور — زجیب عاشقان چاک رفوئے
نبازم خرقه خود را نیالود — عبث گوکرده باشم خرقه شوئے
سخن خواهد که شیرینی شود صرف — اگر گاهی زند بر تلخ گوئے
ازان مستم که در خمخانه مے — کند گردون بینائی سبوئے
ندارد گرچه بخت سینه دارد — جگر مستانی در داغ جوئے

ظهوری را بعشق خوبرویان
برون آورده ام از زشت خوئے

ساقی نشسته دعوی پرهیز میکنی — خویش بخون توبه خود تیز میکنی
بیمار گشت چشم تو در دشمنان مبین — از دوستان برای چه پرهیز میکنی
در صید گاه غمزه رنگین سنان خود — فتراک طره های دلاویز میکنی
در گردنم بگو بتو بر خاستن نشست — در افتنم به بهیده انگیز میکنی
در چشم آفتاب رگ و ریشه بشمرد — چشمی که در نظاره خود تیز میکنی
انیست اگر غم تو در گرشب نشین آه — خوش گریه باز شوق سحر خیز میکنی
برگرد کار دیدن و سرشار صورتے — از عکس خویش آئینه لبریز میکنی

دل نازکست رشک گران تیز بیتیوان
ای عشق ظلم در حق پروانه میکنی

بودی نخاله گوی دم از مدح نه زدی
خود را دقیقه سنج و سخن تیز میکنی

گلگون گریه تو ظهوری چه رنگ گریست
در تیز کردنش مژه مهمیز میکنی

گرده جان کهنه را تعمیر جانان نوی
بود خوش فرسوده شد خواهم کنون جان نوی

دفع ظلم هجر لازم باد بر عدل وصال
عشق آمد شد طبیب من بدرمان نوی

تیر بیداد ش ترازو گشت در مغز جگر
دل مرا حبت سنجی آورد ستمیران نوی

دیده ها بر خویش دوزم چون براندازد نقاب
در تماشا گاه او دیدند حیران نوی

سالکان راه در فرسودگی افتاده اند
هست راه کعبه ما را بیابان نوی

اعتقاد کهنه را نتوان قدری آنقدر
در ثنای عشق بت میباید ایمان نوی

بر در دلها همه دریوزهٔ جان میکنم
عید را این هر زمان خواهند قربان نوی

طرهٔ اکنون نیندیشم بپیچ و پر تابست دل
از کهن آسودگان دم میزم پریشان نوی

میتواند شعلهٔ آهم پریدانه شد
کو سمندر تا بگیرم رنگ بستان نوی

شب بنیا سایه ظهوری یکدم از فریاد من
یاد گیرم از خموشان طرز افغان نوی

نو بهار آمد جنون دارد دگر جان نوی
سال نو گردید آورد ست فرمان نوی

غمکشان خوئی بمحنت خانهٔ خود کرده اند
داشتم در بوستان سیر و زندان نوی

گشته داغم خون چکان محبت لعل آتشین
در زمین سینه شد پیدا بدخشان نوی

از کهن سودا بنالم می شناسم مشتری
بسته دل آئین بجنبس مهر و کان نوی

آشنایان قدیمی گشته اند از عمر سیر
آری از بیگانگان آورده مهمان نوے

کهنه تر شد وعده وصلش بعهد سازگے
ما همان هر روز میگیریم پیمان نوے

در تخیل کاوکا و سخت رسوا کرده ایم
گشته پیدا بر لبش زخم نمایان نوے

نیست چندان اعتبار چاک جیب کهنه را
تا که آید در بدن گوئی گریبان نوے

آرزوی آشتی بوسیم و لب کهنه شد
میکند خون در یم هر روز درمان نوے

انجمن افروزی انجم ظهوری کهنه شد
میکنم بر سینه از داغش چراغان نوے

بازار رو آنکس که کشاد از تو دکانے
بر مایه سودت دو جهان هست زیانے

از خیل ملایک نشدی جای تماشا
میداد اگر نرگس مستان تو شانے

چشمست که دلم توده تیر نگه اوست
از سرمه بره کرده سیه نور کمانے

هنگامه راحت شده از داغ تو خوش گرم
آسایش مریم ز نفس دست فشانے

وقعت اگر عقل کند غاشیه دارے
نگذاشته در دست کسی عشق عنانے

در جیب دریدن مدد شوق ضرورست
خوش آنکه بمهتاب کشیدست کتانے

همت کمر سعی چنان چست نبسته است
هر پیر گدائے نه شود شاه جوانے

خالی شده لبهای من از لابه که شاید
در گنج لبے برکنم از بوسه دهانے

ماه استره است ابره خورشید نبازم
مشاطه او خواهد اگر آئینه دانے

در روزه زهی عشرت صبوحی
با پیر مغان خوش گذراندم رمضانے

باماست چو ماه دلفریبے
گوئی که دوباره گشت سیبے

گر دیده علم نجاک رستی
جستم زنهال خامه زیبے

فرق من و پای ناشکیبان
دریوزه کنم مگر شکیبے

در راه روی میان پری مست
دارند مجروحان ارزیبے

غارت زده کروکشت تجریدم
امید که برخورد کسیبے

خوش ناله وای وای پس ماند
از شحنه درد کو سفیبے

وصل تو بنجبت من محالست
دادست ظهوریم فریبے

نشود زنده تا سزد سوزے
نیستم برده از درد دورے

گله شرمے بود زجان کندن
نتوان تافت چهره صورے

چیست بهتر برای بدمشان
روشنست اینکه دیده کورے

حسرت آرزو همه بردند
کشته هرجا که سینه ام کورے

ناله زار بر سر سیل ست
گریه زار کرده خوش زورے

کو فریدون که نالد و نازد
از ظهوری بزور کوکوری

چه صرفه مدعیان را زما جدا سیری
تمام گشت سخن زار مدعا سیرے

کدام سرو که در سایه اش گیاهی نیست
کسی ندیده چنین شاه از گدا سیرے

بپای مرحمتش چند بار آوردم
نرفت بر سر دشنام از دعا سیرے

مباد رابطه شکر خور قطع شود
نهاد تیغ بکف مرغ ما نوا سیرے

بمیهمانے من خوان فگنده درد و لے
هنوز گرسنه چشم ست از دوا سیرے

هنوز صحبت بیگانه ناگوار انیست
ز عمر خود نه شده سیر آشنا سیرے

زریزه خوری دندان بصدق عیالم
بخوان نهد نمیباشد از ریا سیرے

سبوکشان اگرش بس کنند وای برو
خدا به شیخ دهد زود از دوا سیرے

پری بیار که افشاندنے برو بندم
کدام صبح کشد مرغ را نوا سیرے

مس تو زر نشود خیز بجوش کوزهٔ فقر
نصیحت ست ظهوری ز کیمیا سیرے

خاتمة الطبع

آرایش ستائش و پیرایش نیائش خدائی راست که کبریاست آسمان و زمین جلوهٔ قدرتش مهر و ماه روشنی صفتش حکیمیت یکتا و دانائیت بی همتا آفتاب شیوه پرشاد و هبی حلقه بردر ارباب سخن می کوبد و از پنجه نگران خاک راه و ادراکان شاهد معنی می روبد که ولی نعمی جناب منشی نول کشور صاحب مالک مطبع امده اخبار که کتب کمیاب و نایاب طبع کردن کارش رو دین رهگذار ز شمل خذوف در نظر نیاوردن شعارش ناخواست بقصد طبع دیوان ظهوری ترشیزی برخاست و از کتب خانهٔ آفتاب الدوله متخلص بقلق یک جلد حاصل ساخت سپس قوهٔ فعل را از کتمان بظهور آورد یعنی کتابت به قلم شکسته رقم من هیچمدان بر روی چون نسخهٔ دیگر بعاریت بلکه بقیمت بهم نرسید ناچار نقل با منقول عنه باتحاد تصحیح گرائید المختصر این شاهد بقصر در ماه نومبر ۹ شنبه ۱۸۷۹ مطابق ذیقعده سنه ۱۲۹۶ هجری پیرایهٔ خاتمه پوشید و یا هزاران فرخی و مبارکی در صحن رعنائی و زیبائی خرامید فقط

تاریخ طبع

شد از دیوان عیان خان ظهوری
مصرع نسبت فرمان ظهوری

سنه دو هی سال طبع گویم
که طبع پاک دیوان ظهوری

دیوان خواجہ قطب الدین حضرت قطب الاقطاب
خواجہ بختیار کاکی اوشی قدس سرہ کی تصنیفات سے نایاب ہے
دیوان خواجہ معین الدین چشتی ایک نایاب
ہما صفت یہ دیوان محض عنایت ایزدی سے
اس مطبع کو ملا تبرکاً طبع ہوا
دیوان حضرت غوث الاعظم شیخ محی الدین
گیلانی مشہور بہ پیران پیر و پیر دستگیر
دیوان غنی مصنفہ ملا محمد طاہر غنی
دیوان مہتاب از سخنور نازک فکر منشی مہتاب رائے صاحب
دیوان موزن من نتائج خیالات عالیجناب
راجہ رام نرائن صاحب
دیوان صائب مشہور دیوان ہے ۔
دیوان ناصر علی منشی و شاعر یادگار زمانہ متاخرین سے
قصائد مدحیہ نظام عمدہ عمدہ قصائد فارسی اردو میں
جوہر معظم دیوان مرزا گل محمد خان ناطق مکرانی اور
اوسکے ساتھ منشی جواہر سنگھ جوہر تخلص کا کلام فارسی میں
دیوان کشفی مولوی سلامت اللہ مغفور کانپوری
نظامی مطبع کا
دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے
دیوان لویدی فارسی غزلین مفید مباحثہ
اطفال
خیال بیخودی نہایت عمدہ مذاق کی کتاب
تصنیفات منشی سیتل سنگھ صاحب مرحوم
بنارسی بیخود تخلص سے
قند پارسی مجموعہ منتخبات کلام شعرائے
نامی مولفہ مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر
متخلص بہ نساخ ۔

تذکرۂ حسینی مولفہ میر حسین دوست سنبھلی
اول مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام
سے ابتدا کی پھر بہت سے اولیائے کرام و
اہل اللہ عظام کا تذکرہ ہے ۔
تذکرہ کلشن بیخار ۔ از نواب محمد مصطفی
خان صاحب بہادر شیفتہ دہلوی کی تالیفات
سے تذکرہ شعرائے متقدمین ہے
قصاید پر فوائد مصنفہ منشی تھمن لال صاحب
بہجت تخلص ۔
دیوان قاسم ۔ فارسی غزلیات ملا قاسم
دیوانہ کہ شعرای نامی آفاق سے ہے ۔
رباعیات عمر خیام ہو رباعیات مثل
دواوین اور اوستادون کے کلام کے بہت
مستند ہے جدید طبع ہوئی ۔
اختراع جدید صنائع شعری از رائے
کشن کمار صاحب

کلیات دواوین و اسوخت اردو

کلیات انشا اللہ خان یہ کلیات نتیجہ
طبع عالی میر انشا اللہ خان بہادر کا ہے
اور یہ حضرت عہد بین نواب سعادت علیخان
بہادر کے بڑے نامی شاعروں سے تھے
کلیات نساخ اس مجموعہ مین رسائل
ذیل ہین شاہ عشرت سخن شعر اشعار نساخ
مرغوب دل دفتر تمثال گنج تواریخ چشمۂ فیض
قند پارسی زبان ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبد الغفور
خان صاحب بہادر

قطعۂ منتخبہ از مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر
رسالہ زبان ریختہ وجہ ایجاد زبان ریختہ
کو لطف کے ساتھ جناب ممدوح فی مع نظائر
اشعار اساتذہ تالیف کیا
شاہد عشرت مولفہ ایضاً
سخن شعرا ایضاً شعرائے متاخرین کا
اردو تذکرہ ہے۔
مرغوب دل یہ مجموعہ بھی تصنیف جناب
ممدوح الصدر کا فارسی رباعیات کا ہے۔
دفتر بیمثال دیوان اول ایضاً
گنج نوادر یہ کل تاریخین جناب موصوف
کی تصنیف سے ہین۔
کلیات سودا۔ قصائد و مثنویات و دواوین
وغیرہ از کلام مرزا رفیع السودا۔
کلیات تظہیر اکبرآبادی مطبع دہلی خرد
کلیات تراب از حضرت تراب شاہ مع سائل
کلیات صنعت کلام شاعر مستند بیان
کریم الدین صنعت آزاد آبادی
کلیات ناسخ کلیات مشیخ امام بخش ناسخ
ہے دیوان سنہ مصرعہ۔
کلیات آتش۔ تصنیف خواجہ حیدر علی آتش
لکھنوی سنہ مصرعہ
کلیات نظام اردویہ کلیات بلاغت
نکات از کلام معجز نظام جناب نظام الدولہ
نواب محمد دوران علیخان بہادر نظام ہی خیالات
نظم قابل دید ہین۔
کلیات نظیر۔ اکبرآبادی اسمین مخمس و مسدس

و دیگر نظم ہین۔
کلیات امیر اللہ تسلیم نام تاریخی نظم ارجمند
تصنیف منشی امیر اللہ صاحب تسلیم شاگرد
رشید نسیم دہلوی۔
کلیات میر تقی۔ مسلم الثبوت اوستاد کا
کلام ہے بعد نظر ثانی مکرر طبع ہوا۔
کلیات ظفر۔ ہر چہار جلدیہ مجموعہ دیوان
حضرت ظفر مشہور ہے۔
کلیات مومن۔ نہایت پاکیزہ و لایتی
کاغذ پر چھپا ہے۔
ایضاً۔ خانی جدید
بہارستان سخن۔ اردو ناسخ و آتش و
آبادگی ہمطرح غزلین سنہ مصرع
دیوان گویا۔ تصنیف فقیر محمد خان گویا
شاگرد خواجہ وزیر بعنوان نو۔
دیوان رند تصنیف نواب سید محمد خان بہادر
لکھنوی شاگرد آتش۔
دیوان فدا۔ نہایت عمدہ دیوان تصنیف
مولوی فدا حسین صاحب۔
کلدستہ امانت۔ مخمسات امانت شاعر
لکھنوی کے۔
دیوان اسیر۔ منشی مظفر علی صاحب اسیر
شاعر نامور۔
دیوان غافل۔ تصنیف جناب منور خان صاحب
غافل ہمپایہ آتش و ناسخ۔
دیوان ذوق کلیات سید ابراہیم دہلوی متخلص بہ ذوق